CONIÍMI8N

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Félix J. Palma

Harta cerului

Traducere din spaniolă de Ana Maria Tamas

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: e Gulliver/Getty Images/Will Crocker
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Redactor: Domnica Drumea
Dtp:
Corina Rezai
Corectură: Rodica Petcu Lorina Chiţan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României PALMA, FÉLIX J

Harta cerului/ Félix J. Palma; trad.: Ana Maria Tamas.

— Bucureşti: Editura Trei, 2012
ISBN 978 – 973 – 707 – 684 – 7
I. Tamas, Ana Maria (trad.)
821.134.2 – 31 = 135.1

Titlul original: EL MAPA DEL CIELO Autor: Félix J.

Palma
Copyright © 2012, Cronotilus, s.l.
Copyright © Editura Trei, 2012 pentru prezenta ediţie
C. P. 27 – 0490, Bucureşti Tel. /Fax: + 4 021 300 60 90 e-mail: comenziedituratrei.ro www.editura trei.ro

Pentru M.J., într-un sfârşit

Şi pentru Alex, care a scris ultimul cuvânt al acestei poveşti

„La scară cosmică, doar fantasticul are şansa de a fi adevărat”.

Teilhard de Chardin

„Zadarnică şi ridicolă este premisa că merită a fi dispreţuit şi condamnat drept fals tot ceea ce nu ni se pare adevărat”.

Montaigne

„— Ce ştiţi despre Marte? întrebă Gusev. Acolo trăiesc oameni sau monştri?”

Alexei Tolstoi, *Aelita*

PARTEA ÎNTÂI

Pofteşte, drag cititor, pătrunde fără teamă în paginile foiletonului nostru, unde vei întâlni aventuri incredibile ceţi vor pune la încercare sufletul ori poate chiar curajul!

Dacă eşti de părere că planeta noastră se roteşte, fără nicio grijă, în nemărginitul univers, acum vei descoperi că cea mai înfricoşătoare teroare poate veni chiar dinspre stele.

Este de datoria mea totuşi să te avertizez, brav cititor, că aici vei înfrunta un soi de groază pe care, probabil, sufletul tău candid nu a crezut niciodată că Dumnezeu ar fi putut-o zămisli.

Dacă această poveste nu va deştepta în tine emoţii intense, îţi vom înapoia cei cinci bănuţi ca să-i poţi cheltui pe ceva şi mai tulburător, în caz că vei găsi aşa ceva!

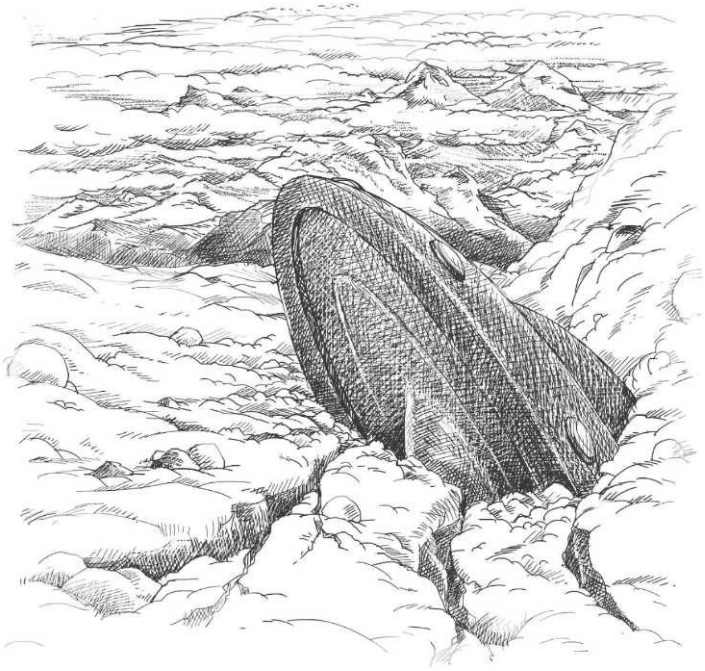

— Ce crezi să fie asta, Peters? întrebă atunci un alt marinar, un anumit Carson, de parcă în situaţia aceea indianul ar fi fost înzestrat cu o putere legitimă superioară însuşi căpitanului.

Metisul, înainte de a răspunde, păstră câteva secunde de tăcere, ca şi cum ar fi stat să chibzuiască dacă tovarăşii săi erau sau nu pregătiţi pentru revelaţia ce avea să le-o împărtăşească.

— Un diavol, spuse sumbru. Şi a venit din stele.

I

Lui Herbert George Wells i-ar fi plăcut să trăiască într-o lume mai dreaptă şi mai cuviincioasă, o lume în care să existe un soi de morală artistică, unde să fie interzis să poţi trage foloase din ideile altcuiva, iar nelegiuiţilor ce ar fi îndrăznit să comită una ca asta să le fie retezat dintr-odată presupusul talent şi să fie pedepsiţi a-şi câştiga pâinea în acelaşi chip anevoios ca oamenii de rând. Dar, din nefericire, lumea în care îşi ducea viaţa nu era aşa. În lumea în care trăia totul era permis, sau cel puţin aşa credea Wells, şi nu fără temei, căci, la doar câteva luni după ce publicase *Războiul lumilor,* un scriitoraş american pe nume Garrett P. Serviss avusese neobrăzarea de a scrie o continuare la romanul său, fără ca nici măcar să-l anunţe ce avea de gând, ba mai mult, socotind că lucrul acela chiar îi va face plăcere.

Din pricina aceasta, în amiaza aceea fierbinte de iunie, scriitorul care semna H.G. Wells păşea îngândurat pe străzile Londrei, metropola cea mai mare şi mai mândră, la momentul acela, de pe întreaga planetă. Traversa cartierul Soho, îndreptându-se spre taverna

Coroana, şi ancora, unde acel Serviss, ce se afla în vizită în Anglia, îl invitase să ia prânzul împreună, cu naiva speranţă că, însufleţiţi de bere şi de o masă copioasă, spiritele lor ar putea fraterniza până la punctul pe care el îl va fi considerat necesar. Dar dacă totul ieşea

bine, prânzul nu avea să se desfăşoare aşa cum neprihănitul Serviss avea de gând, căci Wells plănuise ceva ce nu avea nimic de-a face cu înfrăţirea pe care o pretindea americanul. Şi nu pentru că Wells ar fi avut intenţia să transforme într-un consiliu de război ceea ce ar fi putut fi un prânz plăcut, doar pentru că îşi considera romanul o capodoperă ale cărei virtuţi ar fi fost în mod inevitabil pătate dacă cineva ar fi încropit o a doua parte. Nu! De ceea ce se temea scriitorul cu adevărat era ca nu cumva altcineva să poată profita mai mult de pe urma unei idei de-a lui. Această posibilitate îl răscolea pe dinăuntru, născând talazuri tumultuoase în iazul tihnit cu care îşi asemuia sufletul.

Adevărul este că *Războiul lumilor* i se părea ca toate romanele sale anterioare, o operă nesatisfăcătoare, ce încă o dată eşuase în intenţii. Cartea sa vorbea despre cucerirea Pământului de către marţieni, fiinţe ce dispuneau de o tehnologie mult superioară oamenilor şi o făceau imitând stilul realismului crud folosit de Sir George Chesney în romanul *Bătălia de la Dorking,* ce relata o presupusă invazie a Angliei de către germani fără să facă niciun rabat de la detalii sângeroase. Folosindu-se de un realism asemănător, susţinut de arcurile butante ale unor descrieri pe cât de amănunţite, pe atât de înfiorătoare, Wells descrisese distrugerea Londrei, pe care marţienii o înfăptuiau fără nici cel mai mic efort şi fără niciun strop de milă, de parcă oamenii n-ar fi meritat mai mult respect decât nişte gândaci. În doar câteva zile, vecinii noştri sosiţi din spaţiu călcau în picioare valorile şi respectul de sine

ale pământenilor, manifestând acelaşi dispreţ pe care britanicii îl arătau faţă de indigeni. Puneau stăpânire pe planetă, transformându-i pe oameni în sclavi, iar Pământul în ceva asemănător unei staţiuni balneare pentru elita marţienilor. Nimic nu-i putea opri. Absolut nimic. Cu acea încâlcită alegorie, Wells încercase să lanseze o critică zdrobitoare asupra spiritului imperialist britanic lipsit de măsură, faţă de care simţea un profund dezgust. Dar ipoteza că planeta

Marte ar fi fost locuită – să nu uităm că noile şi avansatele telescoape, ca de exemplu cel al italianului Giovanni Schia-parelli, descoperiseră nişte linii ce străbăteau suprafaţa roşie, despre care unii astronomi se grăbiseră să afirme, de parcă s-ar fi plimbat pe acolo, că erau canale construite de o civilizaţie inteligentă – inoculase în rândul populaţiei spaima unei invazii marţiene ca aceea descrisă în roman, fapt ce acapară întreaga atenţie a cititorului, distrăgându-l de la adevăratele intenţii ale autorului. Acest lucru nu îl frapase deloc, trebuie să recunoaştem, căci i se întâmplase ceva similar şi cu *Maşina Timpului,* în care stupida maşinărie, la care făcea referinţă titlul, reuşise să eclipseze critica adusă societăţii împărţită pe clase sociale a epocii cuprinsă în paginile cărţii sale.

Iar acum acest Serviss, care, vezi Doamne, se bucura la el în ţară de o aşa-zisă reputaţie de gazetar specializat în popularizarea ştiinţei, publicase o continuare la romanul său, pe care o numise *Edison Cucereşte Planeta Marte.* Ce anume povestea Serviss în romanul ăsta? Titlul nu reuşise să păcălească pe nimeni: cărticica îl avea drept protagonist pe însuşi Thomas Edison, pe care nenumăratele sale invenţii îl transformaseră într-un soi de erou tipic american şi într-un plictisitor protagonist al unei serii de romane. În proza ce-i continua cartea, inefabilul Edison inventa o

teribilă armă cu fulgere, iar cu ajutorul tuturor naţiunilor de pe pământ construia o flotă de nave dotate cu un sistem de propulsie antigravitaţională ce se îndrepta către Marte îmboldită de dorinţa de răzbunare. Acela era subiectul cărţii, nici mai mult, nici mai puţin.

Când Serviss îi trimise cartea, însoţită de o scrisoare în care îi lăuda opera cu o vehemenţă atât de grotescă încât îi venea să vomite şi, aproape pretinzându-i, după lungi ocolişuri, să-şi dea binecuvântarea asupra acelei continuări jalnice a romanului său, Wells nici măcar nu-i răspunse. Nici acelei scrisori, nici celor care-i urmară şi în care căuta necontenit să-i smulgă consimţământul, ba chiar îndrăznea să-i propună să scrie un roman împreună, slujindu-se de afinitatea şi

Interesele comune pe care credea că le găseşte în creaţiile lor. Wells nu-i răspunse şi din pricină că simţise doar un amestec de greaţă şi furie, după ce-i citise cartea. Lucrarea aceea, pe cât de puerilă, pe atât de neghioabă, era o jignire neruşinată adusă celorlalţi scriitori, care, ca şi el, se străduiau să decoreze vitrinele librăriilor cu produse cât de cât respectabile. Dar tăcerea sa nu reuşise să pună stavilă puhoiului de scrisori, ba dimpotrivă, îl spori. În ultima epistolă, inepuizabilul Serviss îl ruga, profitând de faptul că săptămâna ce urma avea să călătorească la Londra, să aibă amabilitatea de a-i accepta invitaţia de a lua prânzul împreună, căci nimic nu-l putea face mai fericit decât să poată profita de câteva ore de conversaţie plăcută cu scriitorul mult preţuit, de care îl apropiau atâtea lucruri. În acel moment, Wells se hotărî să rupă acea tăcere dezarmantă, ce părea că nu serveşte la nimic, şi acceptă invitaţia. Prilejul de a lua prânzul împreună i se păru momentul perfect pentru a se aşeza faţă în faţă şi a-şi exprima, pe şleau, părerea despre romanul lui. Serviss dorea să-i afle părerea? Chiar asta voia cu adevărat?

Atunci o să afle. Şi încă cum! Wells îşi putea imagina cum avea să se desfăşoare prânzul: urma să se aşeze în faţa lui cu o seninătate desăvârşită şi pe un ton calm, nealterat de niciun gest nepoliticos care să permită să se întrevadă furia ce-l stăpânea, avea să-i spună cât de mult l-a scârbit faptul că romanul său îl avea drept personaj principal pe acel Edison complet idealizat, căci, în opinia lui, inventatorul lămpii incandescente era un tip în care nu puteai avea nici cea mai mică încredere, căci îşi perfecţiona invenţiile pe seama altora, fiind un mare iubitor al armelor mortale şi, în consecinţă, frate bun cu geniul rău. Urma să-i spună că romanul semnat de Serviss nu era un urmaş demn al celui scris de el, oricum ar fi fost interpretat, calitatea literară fiind egală cu zero, iar subiectul, execrabil. Avea să-i spună că mesajul transmis, complet diferit de al său, era mai degrabă cel al unui pamflet patriotic, căci morala puerilă ce lăsa să se întrevadă din acel maldăr de pagini dezgustătoare se putea

rezuma la faptul că nu era bine să te pui cu oamenii sau, mai exact, că nu era indicat să te pui cu marele Thomas Edison şi Statele Unite. Aşa urma să procedeze, iar în plus se simţea şi stimulat de gândul că, după ce se va fi descărcat, cel care va plăti prânzul avea să fie osânditul Serviss.

Atât era de preocupat de aceste gânduri, încât, atunci când se trezi la realitate, scriitorul descoperi că picioarele îl conduseseră spre Greek Street şi se pomeni, fără niciun sens şi fără să poată evita acest lucru, în faţa vechiului teatru închis care se ridica semeţ la numărul doisprezece al străzii. Să nu vă lăsaţi păcăliţi de chipul său plin de uimire: nu era o chestiune de întâmplare, căci în viaţa scriitorului totul era subordonat unui scop, nimic nu era lăsat în voia hazardului sau a spontaneităţii impulsurilor. Wells o luase tocmai pe acolo în mod

conştient, oricât ar încerca acum să dea vina pe inocentele sale picioare, având chiar intenţia să găsească acel teatru, a cărui faţadă o privi atent cu un aer ce nu putea fi calificat decât drept o mânie solemnă. Iar fiindcă, spre deosebire de dumneavoastră, eu ştiu foarte bine motivele care l-au condus până aici, precum şi gândurile care îl copleşesc acum, pot să calculez, fără teama că m-aş putea înşela, că va rămâne să contemple edificiul acesta cel puţin zece minute, timp suficient cât să vă pot ura bun venit în această poveste. Educaţia, în afara zâmbetului şi a adulterului, este una dintre puţinele diferenţe ce ne separă de animale şi aş vrea să cred că, în ciuda faptului că este una specială, condiţia mea nu are nicio legătură cu cea a unei dobitoace. Aşadar, fiţi bine-veniţi şi pregătiţi-vă să ascultaţi o povestire plină de emoţii atât pentru doamnele romanţioase, ce se vor putea desfăta cu idila adorabilei şi neîncrezătoarei domnişoare Harlow, pe care, ceva mai târziu, voi avea plăcerea să v-o prezint, cât şi pentru domnii cu spirit cutezător, ce fără îndoială vor fi înfioraţi de palpitantele şi uimitoarele aventuri pe care le vor trăi personajele noastre, printre care se numără omuleţul cu figură de pasăre ce priveşte, acum, meditativ şi solemn.

teatrul. Iscodiţi-l cu atenţie! Priviţi cât e de slab, uitaţi-vă la mustăcioara lui blondă care încearcă să impună chipului său infantil un aer adult, observaţi-i linia delicată a gurii şi ochii vioi, de culoare deschisă, în spatele cărora este imposibil să nu intuieşti zvâcnetul unei inteligenţe pe cât de agere, pe atât de puţin pragmatice. În ciuda aspectului său obişnuit şi lipsit de spirit eroic, Wells va fi personajul principal al acestei istorii, al cărei veritabil început este greu de precizat, dar care pentru el – şi, fireşte, pentru dumneavoastră – începe în această tihnită zi a anului 1898, o dimineaţă neobişnuit de luminoasă în care, aşa cum puteţi observa, nimic nu-l face să bănuiască

pe scriitor că, în doar câteva ore, urmează să descopere ceva atât de incredibil şi uluitor, încât percepţia sa asupra lumii avea să se schimbe pentru totdeauna.

N-am să mai lungesc vorba, pentru a vă dezvălui, în sfârşit, ceea ce cu siguranţă vă întrebaţi de ceva vreme: de ce s-a oprit Wells în faţa vechiului teatru? Oare îi părea rău că se închisese acel local în care se bucurase în atâtea seri de cele mai bune piese ale epocii sale? Nici vorbă. După cum veţi afla mai încolo, Wells nu se lăsa uşor pradă melancoliei. Se opri acolo pentru că vechiul teatru găzduise în urmă cu vreo doi ani o agenţie foarte interesantă, pe nume Călătorii Temporale Murray. Oare acele zâmbete pe care le schiţaţi unii dintre voi vor să spună că respectivul loc vă este cunoscut? Trebuie să vă mărturisesc, cu oarecare timiditate, că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar trebuie să îmi respect şi restul publicului, întrucât pe lângă zâmbete observ şi multe sprâncene ridicate, gest provocat fără îndoială de ciudatul nume al companiei, aşa că voi explica pentru cei ce tocmai au sosit că acel spaţiu bizar îşi deschisese porţile acum doi ani pentru a transforma în realitate probabil cel mai ambiţios vis al omului: călătoria în timp. Dorinţă pe care, apropo, chiar Wells o trezise în societatea epocii sale cu primul său roman, *Maşina Timpului.* Oferta publicitară a uimitoarei agenţii consta într-o călătorie în viitor, mai exact, un voiaj în ziua de 20

mai a anului 2000, zi în care ar fi avut loc bătălia finală prin care se hotăra destinul omenirii, aşa cum spunea şi afişul care încă se zărea pe una dintre laturile faţadei şi care îl prezenta pe curajosul căpitan Shackleton ridicându-şi sabia împotriva duşmanului său de moarte, Salomon, Regele Roboţilor. Deşi ar fi trebuit să treacă mai mult de un secol până la bătălia în care căpitanul urma să salveze rasa umană de la dispariţie, graţie companiei

Călătorii Temporale Murray, bătălia era deja în atenţia întregii Anglii. În ciuda costului ridicat al biletului, lumea dăduse năvală la porţile agenţiei pentru a putea lua parte, ca şi cum ar fi fost vorba de o premieră la operă, la acea luptă pe care destinele lor de muritori de rând nu le-ar fi permis să o vadă. Toţi în afară de Wells, scriitorul care declanşase toată nebunia şi care refuza mereu să călătorească în timp, cu toate că primise nenumărate invitaţii, una chiar de la Gilliam Murray, patronul agenţiei, pe care ziarele, cu specificul oportunism combinat cu lipsa de imaginaţie, îl denumiră Stăpânul Timpului şi a cărui moarte prematură, ce avu loc în a patra dimensiune, şocă o lume întreagă, probabil şi pentru că, odată cu el, pieri şi secretul călătoriilor în timp. Wells trebuie să fi fost singurul om de pe pământ care nu vărsă nicio lacrimă pentru acel grăsan lăudăros în a cărui onoare şi veşnică aducere-aminte se înălţă până şi o statuie într-o piaţetă din apropiere. Acolo putea fi văzut zâmbind arogant de pe piedestalul în formă de ceas, ţinând o mână ridicată în semn că ar gâdila văzduhul ori ar face vreun descântec, pe când cealaltă se odihnea pe creştetul lui Etern, câinele său, pentru care Wells nutrea aceeaşi aversiune ca şi pentru stăpânul lui, nu atât din pricina fidelităţii maşinale pe care câinele o arăta faţă de stăpân, ci mai degrabă din cauza fricii pe care câinii i-o inspirau încă din copilărie, când, mergând spre casă pe una dintre străzile din Bromley, un câine uriaş ieşit din tufişuri îl muşcase de mână cu o precizie care aproape îl făcu să creadă că jigodia urmaşe un plan prestabilit.

Se opri acolo tocmai pentru că acel teatru îi amintea de consecinţele pe care le atrăsese în trecut faptul că mărturisise cuiva ceea ce gândea cu adevărat despre o carte. Căci, înainte de a deveni Stăpânul Timpului, Gilliam Murray era doar un tânăr ce aspira la o metamorfoză ceva

mai modestă: să devină scriitor. Atunci, cu trei ani în urmă, îl cunoscuse Wells. Viitorul milionar îi solicită ajutorul pentru a publica un roman execrabil pe care îl scrisese chiar el, dar Wells îl refuză, spunându-i, cu o cruzime probabil inutilă, dar pe care nu o putu evita, ceea ce gândea cu adevărat despre acea carte. Sinceritatea sa necruţătoare îi transformă în duşmani, după cum v-am relatat deja cu lux de amănunte, iar din povestea aceea, Wells îşi învăţă lecţia: în viaţă, în anumite situaţii, este mai bine să minţi. La ce îi folosise să-i spună adevărul lui Murray? La nimic. Dacă nu ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Şi la ce-ar folosi să-i spună adevărul lui Serviss? se întreba acum. Probabil că, şi de data aceasta, tot la nimic. Fără îndoială, era mai bine să mintă. Dar dacă Wells putea uneori să mintă fără să-i tremure vocea, din nefericire, cât priveşte alte aspecte ale vieţii, ca de exemplu atunci când nu îi plăcea un roman, nu putea să spună altceva decât adevărul. Considera că mai ales gusturile unui om sunt chintesenţa personalităţii sale şi nu putea suporta ideea de a fi luat drept o persoană cu gusturi atât de proaste încât să îi placă *Edison Cucereşte Planeta Marte.*

După ce se uită la ceas, scriitorul îşi dădu seama că nu mai putea zăbovi multă vreme în faţa teatrului. Era aproape ora prânzului, aşa că aruncă o ultimă privire clădirii şi o luă pe Charing Cross Road, părăsind Soho înspre Ştrand, în direcţia tavernei unde urma să se întâlnească cu Serviss. Îşi propuse să-l facă pe jurnalist să aştepte, pentru a-i transmite încă din primul moment dispreţul absolut pentru ceea ce acesta făcuse, iar, dacă era ceva ce Wells detesta mai mult decât să mintă în privinţa gusturilor sale, acest lucru era să întârzie la o întâlnire.

Întrucât credea că, dacă el respecta regula punctualităţii, printr-un echilibru cosmic, nici pe el nu îl vor face să aştepte, chiar dacă încă nu reuşise să demonstreze că aceste fapte erau interdependente: în câteva rânduri, fusese nevoit să aştepte ca un nătăfleţ într-un colţ ori ca invitat stingher la o masă într-un restaurant. Aşa că Wells traversă animatul bulevard Ştrand, unde părea că se îmbulzeşte toată forfota universului, şi o porni pe străduţa care adăpostea taverna, impunându-le picioarelor sale un mers alert şi săltăreţ. Lucru ce făcu să ajungă în faţa cârciumii cu o punctualitate ireproşabilă, deşi gâfâind uşor.

Cum nu îl cunoştea pe Serviss, nu pierdu vremea cercetând din stradă interiorul restaurantului, aşa cum îi era obiceiul: astfel verifica dacă persoana cu care îşi dăduse întâlnire ajunsese, iar dacă nu, se fofila pe una dintre străduţele din apropiere pentru a reapărea după câteva minute, păşind nonşalant şi evitând, în acest fel, aşteptarea la bar şi privirile pline de compasiune ale celorlalţi. Azi, însă, nu simţi nevoia să procedeze aşa şi intră în tavernă afişând o mină frivolă, se opri în mijloc pentru ca Serviss să-l poată recunoaşte şi aruncă o privire inchizitorială asupra localului, sperând ca americanul să fi ajuns deja şi să-l scutească să păşească fără rost prin restaurant sub privirile tuturor. Din fericire, aproape imediat, un omuleţ de vreo cincizeci de ani, uscăţiv şi ponosit, îşi ridică braţul drept în semn de salut, în timp ce un surâs palid i se întrezărea pe sub mustaţa stufoasă. Înţelegând că nu poate fi altul decât Serviss, Wells îşi disimulă lehamitea. Ar fi preferat ca adversarul său să fi avut un aspect ceva mai ameninţător în locul acelui aer neajutorat de vultur vlăguit, ca să nu îi poată trezi nicio remuşcare. Aşa că, pentru a alunga mila pe care în mod inevitabil i-o provocase, se văzu obligat să-şi amintească de toate neghiobiile comise de slăbănogul acela, în timp ce se

îndrepta spre separeul în care era aşteptat. Când văzu că se apropie, Servissâşi deschise larg braţele şi lăsă să i se vadă un zâmbet grotesc, ca al unui orfan care doreşte să fie adoptat.

— Ce onoare şi plăcere, domnule Wells! exclamă, afişând o serie de gesturi pline de devoţiune, dintre care doar o reverenţă mai lipsea.

— Nu ştiţi cât de mult mă bucur să vă cunosc. Fiţi bun şi luaţi loc. Doriţi o halbă de bere? Chelner, te rog, încă un rând, discuţia dintre aceşti doi titani ai literelor trebuie udată cum se cuvine. Lumea nu ar găsi niciodată iertarea dacă elevatele noastre cugetări ar fi oprite din pricina unei guri uscate.

După acel discurs nesăbuit, care îl determină pe chelner, fără îndoială un tip cu picioarele pe pământ, să-i privească cu acel dispreţ pe care îl păstra pentru cei ce se ocupau cu chestiuni atât de eterice cum ar fi artele, Serviss îşi aţinti ochişorii asupra lui Wells.

— Şi spune-mi, George – pot să-ţi spun pe nume, nu-i aşa? Ce ai simţit când toate romanele tale au revoluţionat lumea? Care este secretul tău? Scrii cu vreun condei de pe altă planetă? Ha, ha, ha…

Wells nici nu se deranjă măcar să surâdă la cuvintele lui. Se aşeză mai bine în scaun şi lăsă ca râsul subţire al celuilalt să se piardă în văzduh, adoptând o mină gravă, potrivită mai degrabă pentru un lucrător la pompe funebre decât pentru cineva care ia prânzul cu un amic.

— Bine, bine, nu vreau să te copleşesc, George, continuă acesta, prefăcându-se încurcat de rigiditatea lui Wells, dar nu pot să nu-mi manifest admiraţia.

— Aş prefera să nu mă mai lăudaţi atâta, spuse Wells, hotărât să preia frâiele conversaţiei cât mai degrabă. Faptul că aţi scris o continuare la ultimul meu roman vorbeşte de la sine, domnule Ser.

— Garrett, te rog, George.

— De acord, Garrett, acceptă Wells, deranjat de familiaritatea pe care Serviss o impunea, puţin potrivită pentru săpuneala ce avea să urmeze, precum şi de aerul solemn pe care acesta insista să-l imprime conversaţiei. Îţi spuneam că.

— Oricum, laudele nu sunt niciodată de prisos, nu crezi, George? îl întrerupse din nou americanul. Mai ales dacă sunt meritate, cum este cazul tău. Şi îţi mărturisesc că admiraţia mea pentru tine nu s-a născut de ieri, de azi. A început să se contureze acum. Oare câţi ani or fi? Cel puţin acum doi ani, după ce am citit *Maşina Timpului,* lucrare care, fiind vorba despre primul tău roman, face să fie cu atât mai extraordinară.

Wells consimţi apatic şi, profitând de faptul că Serviss se opri pentru o clipă din trăncăneala sa de vânzător de loţiuni pentru creşterea părului, trase o duşcă zdravănă din bere. Avea nevoie cât mai repede de o pauză în discursul acela interminabil pentru a-i spune ce credea despre romanul său. Cu cât amâna mai mult momentul, cu atât va fi fost mai incomod pentru amândoi. Dar Serviss nu părea dispus să se potolească.

— Şi ce întâmplare fericită ca, exact după publicarea romanului tău, să se descopere modalitatea de a călători în timp, spuse, dând exagerat din cap ca şi cum încă nu-şi revenise din surprindere. Îmi imaginez că ai călătorit în anul 2000 pentru a fi martor la legendara bătălie în care se va juca soarta omenirii, nu?

— Nu, nu am călătorit niciodată în timp, răspunse Wells fără niciun chef de a aprofunda subiectul.

— Ah, nu? De ce? întrebă celălalt surprins.

Wells păstră un moment de tăcere, amintindu-şi cum, pe vremea când agenţia Călătorii Temporale Murray funcţiona, fusese nevoit să facă tot felul de improvizaţii

pentru a afişa un soi de reţinere glacială de câte ori cineva îl întreba, zâmbind fascinat, despre acest lucru. În acele momente, care se repetau supărător de des, Wells obişnuia să facă vreo două comentarii sarcastice, pentru a ridiculiza entuziasmul partenerului de conversaţie, lăsând să se creadă că trăia într-o altă dimensiune a realităţii sau, în orice caz, paralel cu realitatea, şi că era străin de valurile vieţii, lucru pe care, în fond, oamenii de

rând îl aşteptau de la un scriitor şi căruia îi adjudecau, oricum, interese mai elevate şi mult mai puţin terestre decât ale lor. Cu alte ocazii, când sarcasmul nu-i stătea la îndemână, se arăta ofensat de preţul exorbitant al biletului. Aceasta fu opţiunea pe care se decise să o folosească şi cu Serviss, imaginându-şi că acesta nu o va înghiţi pe prima, fiind el însuşi scriitor.

— Deoarece eu cred că viitorul ne aparţine tuturor şi nimeni nu ar trebui să nu-l poată vedea pentru simplul fapt că nu îşi poate plăti biletul.

Serviss se uită la el fără să înţeleagă, apoi se plesni peste faţă ca şi cum l-ar fi atins o pânză de păianjen.

— Bineînţeles! Te rog să îmi ierţi lipsa de tact, George: biletul era prea scump pentru anumiţi scriitori ca noi. – precepţie greşită – Ca să fiu sincer, nici eu nu l-am putut plăti. Chiar dacă pusesem ceva bani la ciorap pentru a mă putea urca la bordul celebrului Cronotilus, ştii? Voiam să văd bătălia viitorului. Îmi doream foarte mult asta. Chiar plănuiam, odată ajuns în anul 2000, să mă fofilez din grup şi să îi strâng mâna curajosului căpitan Shackleton şi să-i mulţumesc pentru faptul că toate visele şi dorinţele noastre nu au rămas fără ecou. Oare am fi putut noi să continuăm să inventăm tot felul de lucruri şi să creăm opere de artă, ştiind că în anul 2000 nu va mai fi rămas niciun om pe pământ capabil să se bucure de toate creaţiile noastre, care, din vina ticăloşilor de roboţi, ar fi

dispărut ca şi cum nu ar fi existat niciodată?

După toate aceste cuvinte, Serviss păru că se dezumflă în scaunul său şi luă o mină melancolică.

— Dar nu mai avem posibilitatea de a călători în timp, nici tu, nici eu, George. Mare păcat, fireşte, acum ai fi dispus de suficienţi bani pentru asta. Bănuiesc că te-ai întristat la fel de mult ca şi mine când ai aflat că agenţia de călătorii în timp şi-a închis porţile după moartea domnului Murray.

— Da, într-adevăr, mare păcat, spuse Wells ironic.

— Ziarele scriau că fusese devorat de unul dintre dragonii ce populau a patra dimensiune, îşi aminti Serviss cu părere de rău, chiar în faţa câtorva angajaţi de-ai săi, care nu reuşiseră să evite tragedia. Trebuie să fi fost teribil.

Da, în mod sigur Murray a inventat toate astea ca să moară glorios, gândi Wells.

— Şi oare cum s-o pătrunde acum în a patra dimensiune? Crezi că va rămâne închisă pentru totdeauna? întrebă Serviss.

— Nu ştiu, răspunse Wells, cu o vădită lipsă de interes.

— Mă rog, poate noi o să vedem alte lucruri. Poate destinul nostru este să călătorim în spaţiu, nu în timp, se consolă Serviss, sorbind din bere. Bolta cerească e vastă şi fără limite. Şi e plină de surprize, nu-i aşa, George?

— Poate. consimţi Wells, mişcându-se nervos în scaun, ca şi cum ar fi avut fundul în aer. Dar mi-ar plăcea să vă vorbesc acum despre romanul dumneavoastră, domnule Ser. Garrett.

Serviss se îndreptă deodată în scaun şi îl ţintui cu privirea pe Wells, ca un copoi care, dintr-odată, a adulmecat o urmă. Mulţumit că, în sfârşit, îi atrăsese

atenţia, Wells îşi termină berea dintr-o înghiţitură, cu intenţia de a-şi lua inima în dinţi şi a-şi compune mina senină de care avea nevoie pentru a aborda subiectul, gest pe care îl observă chiar şi Serviss.

— Garţon, te rog, încă un rând, cel mai bun scriitor din lume e însetat! strigă, chemând chelnerul prin gesturi exagerat de teatrale.

Apoi îşi întoarse din nou privirea către Wells, care încremenise într-o aşteptare tensionată.

— Şi spune-mi, prietene, ţi-a plăcut romanul?

Wells nu scoase niciun cuvânt cât chelnerul lăsă pe masă alte două halbe, în timp ce-i aruncă o privire plină de admiraţie. Simţindu-se privit cu interes, se îndreptă aproape mecanic în scaun şi îşi scoase discret pieptul în faţă, ca şi cum măreţia unui scriitor nu trebuia exprimată numai prin lucrările sale, ci şi prin aspectul fizic, ce reprezenta acel amestec

Întâmplător de gene cu care venim pe lume şi pe care, în lipsa unui caracter puternic, abia îl putem corecta lăsându-ne mustaţă, barbă, perciuni, ori îmbrăcându-ne în haine scumpe sau îngrăşându-ne până ce atingem rotunjimi jenante.

— În fine. spuse Wells când chelnerul se retrase, băgând de seamă că Serviss îi observă neliniştea.

— Da? întrebă celălalt, afişând un entuziasm infantil.

— Anumite chestiuni sunt.

Wells îl ţintui cu privirea preţ de câteva secunde înainte de a continua, în timp ce o tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

— Extraordinare.

Serviss se prăbuşi cu zgomot în scaun, extaziat.

— Anumite. Chestiuni. Sunt. Extraordinare, repetă ca în transă, savurând fiecare cuvânt. Ca de exemplu?

Wells recurse din nou la bere pentru a câştiga timp. Ce dracu' putea fi extraordinar în romanul lui Serviss?

— Costumele speciale. Sau pastilele de oxigen, răspunse, întrucât recuzita romanului era singurul lucru care mai putea fi salvat din acel roman. Sunt foarte ingenioase.

— Ah, îţi mulţumesc, George! Eram sigur că romanul meu ţi se va se părea extraordinar, eram sigur, articulă Serviss căzut în extaz. Putea oare să fie altfel? Bineînţeles că nu. Literar vorbind, noi doi suntem suflete pereche. Deşi cine poate şti în câte alte aspecte. Ah, prietene, noi creăm ceva ce nu s-a mai cunoscut până acum, îţi dai seama? În curând lucrările noastre se vor desprinde din curentul literaturii minore pentru a-şi crea propriul drum. Noi doi, George, scriem istoria. Vom fi consideraţi părinţii unui nou gen. Noi şi Verne, firește. N-ar fi drept să-l uităm pe franţuz. Noi trei, noi trei împreună vom schimba cursul literaturii.

— Eu nu am nici cel mai mic interes în a crea vreun gen literar, îl întrerupse Wells, tot mai supărat pe el însuşi pentru că nu putea conduce discuţia cum şi-ar fi dorit.

— Mă rog, nu cred să fim noi în măsură să decidem asta. obiectă Serviss dând vag din cap, închizând acel subiect ca şi

cum nu era interesat să continue pe acel făgaş. Dar să vorbim despre ultimul tău roman, George. Este de-a dreptul copleşitor cu toate acele nave marţiene în formă de pisică-de-mare survolând Londra… Deşi, aş vrea să te întreb ceva: dacă după ce ai scris *Maşina Timpului* s-a descoperit modalitatea de a călători în timp, nu îţi este teamă că acum ne vor invada marţienii?

Wells îl privi impasibil, încercând să-şi dea seama dacă acesta glumea sau era vorba despre încă o extravaganţă, dar Serviss îi aştepta răspunsul, plin de

seriozitate.

— Faptul că am descris o invazie marţiană nu înseamnă neapărat că şi cred în existenţa vieţii pe Marte, Garrett, îi explică el cu indiferenţă. Este vorba numai de o alegorie. Am ales Marte mai degrabă ca pe-o metaforă, pentru culoarea sa roşiatică şi pentru a-l înfăţişa pe Zeul Războiului.

— Ah, aspectul acela impresionat i-l conferă oxidul de fier din bazaltul vulcanic care acoperă suprafaţa planetei ca o mantie de sânge, se făli Serviss cu vastele sale cunoştinţe.

— Tot ceea ce am pretins a fost să critic colonizarea europeană a Africii, continuă Wells fără a-i da atenţie, şi să trag un semnal de alarmă asupra pericolelor pe care le reprezintă cercetările în domeniul armamentului, într-un moment în care Germania se află în plin proces de militarizare, fapt care mi se pare cu atât mai puţin liniştitor. Şi încă ceva, Garrett, voiam în special să avertizez rasa umană că tot ceea ce ne reprezintă, spre exemplu, ştiinţa sau religia, pot deveni instrumente inutile în faţa a ceva absolut incredibil pentru noi, cum ar fi atacul unei rase superioare.

Evită să menţioneze în tot acest discurs, dacă tot veni vorba, că în roman îşi permisese să-şi încheie socotelile cu propriul trecut, căci primele locuri devastate de marţieni, ca Horsell sau Addlestone, erau tocmai meleagurile nefericitei sale copilării.

— Şi ai reuşit, George! Ai reuşit pe deplin! recunoscu Serviss cu o admiraţie melancolică. Tocmai de aceea m-am văzut

obligat să scriu acest roman: trebuia să redau rasei umane speranţa pe care tu i-ai smuls-o.

Şi speranţa asta se numea Edison? gândi Wells chiar amuzat de idee, lăsându-se pradă unei uşoare senzaţii de

pace despre care nu ştia dacă provenea de la halbele de bere de pe masă sau dacă era rezultatul adorabilei manii a omuleţului din faţa sa de a fi de acord cu tot ce scotea el pe gură. Oricum, nu putu să nu admită că începea să se simtă în largul său la acea întâlnire pe care şi-o imaginase mult mai incomodă. Nu ştia cum se întâmplase, dar deja abordaseră subiectul romanului lui Serviss şi nu se întâmplase nimic. Cum să se fi întâmplat ceva, se întrebă, dacă tot ce putuse să bolborosească fusese cuvântul „extraordinar”, cuvânt pe care nimeni nu l-ar fi putut interpreta în sens negativ, căci de la bun început fusese folosit în sens pozitiv… În consecinţă, Serviss credea acum că asta era părerea lui despre romanul său, iar Wells nu avea forţa de a se autocontrazice. Deja de ceva vreme discuţia o luase pe alte cărări, de ce s-ar mai întoarce acum la acel subiect, doar ca să-şi ia o piatră de pe inimă, spunându-i lui Serviss ceea ce credea de fapt, aşa cum făcuse acum trei ani cu Murray? Nu voia să-i facă asta lui Serviss, se surprinse spunându-şi. Probabil merita o pedeapsă pentru că îndrăznise să-i continue romanul, dar nu avea niciun chef să i-o aplice chiar el. Îşi aminti atunci cum, în timp ce îi citea cartea, umorul delirant, dar absolut involuntar care se desprindea din ea, făcuse ca, în mai multe rânduri, un zâmbet fugar să-i poposească pe buze. Chiar dacă dăduse cu cartea de toţi pereţii, iritat de acea defilare de stângăcie şi neghiobie, o ridica de jos de fiecare dată, pentru a-şi continua lectura. Era ceva în felul în care Serviss scria, ceva ce îi provoca o bizară simpatie. La fel procedase şi cu delirantele scrisori pe care le primea de la el. Mereu termina prin a le arunca în foc, dar niciodată nu se putuse abţine să nu le citească. Şi, după cum constată, acest autor atât de şters şi care greşea în toate îi trezea aceeaşi duioşie ca şi mâzgălelile pe care le semna. Asta însemna că era perfect

capabil să se stăpânească pentru a nu face rău unui seamăn, îşi spuse cu surprindere, iar, dacă cu Murray procedase altfel, fusese numai din pricina dezgustului pe care îngâmfarea acelui individ o trezise în el. Şi dintr-odată îşi dădu seama că nu fusese chiar atât de aspru cu Murray: sub pretextul de a desfiinţa romanul, ceea ce încercase să desfiinţeze fusese enormul ego al acelui om. Serviss, în schimb, nu era decât un amărât, suficient de nesigur şi de sfios pentru a nu avea niciun ego.

— Nu te-ai gândit niciodată să imaginezi un alt final, unul în care să-i învingem pe marţieni? îl scoase Serviss din năvodul gândurilor.

— Cum? se scandalizâ Wells. Ce avem noi la îndemână pe pământul ăsta ca să învingem tehnologia marţiană pe care eu o descriu?

Celălalt se făcu mic în scaun, fără a mai şti ce să spună.

— Mă rog, era oricum de datoria mea să ofer o alternativă, o mică rază de speranţă. murmură el, privind la clienţii din local cu un surâs ofilit. Atât mie, cât şi celorlalţi ne-ar plăcea să ştim că, dacă vreodată ne vor invada civilizaţii de pe alte planete, vom avea măcar o mică şansă de supravieţuire.

— Probabil că o exista vreuna, se înmuie Wells. Dar lipsa mea de încredere în Om este prea mare, Garrett. Dacă există vreo modalitate de a-i învinge pe marţieni, aceea nu va exista datorită nouă, sunt convins de asta. Probabil va veni de unde ne aşteptăm cel mai puţin. În plus, de ce eşti atât de îngrijorat, ai informaţii cum că vom fi invadaţi de vecinii noştri de pe Marte? glumi Wells.

— Da, George, afirmă celălalt, solemn. Chiar dacă bănuiesc că acest lucru se va întâmpla după anul 2000. Înainte trebuie să ne ocupăm de roboţi.

— Roboţi? Ah, firește. roboţii.

— Dar sunt sigur că, mai devreme sau mai târziu, ne

vor invada, insistă Serviss. Tu chiar nu crezi că acele canale de pe Marte au fost construite de o civilizaţie superioară, după cum ne asigură Lowell în cartea sa?

Wells citise cartea *Marte* a lui Percival Lowell în care susţinea respectiva ipoteză, ba chiar se folosise de ea pentru propriul roman, dar de aici şi până la a crede în existenţa vieţii pe Marte era drum lung.

— Îmi închipui că milioanele şi milioanele de planete care populează universul nu au doar un simplu rol de decor, răspunse Wells, căruia dezbaterile despre existenţa vieţii pe alte planete îi păreau sterile. Şi că cel mai înţelept ar fi să credem că sute de planete dispun de condiţiile necesare pentru viaţă. Dar dacă rămânem exclusiv la planeta Marte.

— Şi nici măcar nu e nevoie să aibă apă sau oxigen, sublinie Serviss entuziasmat. Chiar aici, pe planeta noastră, există fiinţe, cum ar fi bacteriile anaerobe, care nu au nevoie de oxigen. Acest lucru ar dubla numărul de planete pe care să poată exista viaţă. Socotesc că pe mai mult de o sută de mii de planete pot exista civilizaţii superioare celei pământene, George. Sunt sigur că generaţiile ce vor veni vor găsi forme de viaţă exuberante şi nebănuite pe planetele universului, şi nu vor avea decât să recunoască cu resemnare, chiar dacă noi nu vom mai putea lua parte la asta, că nu reprezintă unica inteligenţă şi, cu siguranţă, nici cea mai veche din cosmos.

— Sunt de acord, Garret, conchise celălalt, dar, de asemenea, sunt convins că „viaţa” asta de care vorbeşti tu nu va avea nici în clin, nici în mânecă cu ideea noastră despre viaţă. Va fi greu să o înţelegem aşa cum unui câine îi este greu să înţeleagă cum funcţionează o locomotivă. De exemplu, poate că în concepţia sa despre existenţă nici măcar nu există dorinţa de a explora spaţiul, oricât de mult ne-am uita noi, pământenii, la cer, întrebându-ne dacă

suntem singuri sau nu în univers, ceea ce s-a întrebat deja şi Galileo.

— Aşa e, deşi a avut grijă să nu se întrebe prea tare ca să nu deranjeze clerul, glumi Serviss.

Cu delicateţea unui fluture, un zâmbet se ivi pe faţa lui Wells, care descoperi că alcoolul îi îmblânzise oarecum trăsăturile, suficient de mult pentru a nu putea înlocui zâmbetul

cu grimasa de aversiune pe care şi-o impusese la începutul discuţiei. Chiar dacă, spre surprinderea sa, nici nu dorea să facă acest lucru. Serviss însuşi îi împodobise chipul cu acel zâmbet ce nu trebuia să dispară. Dacă l-ar îndepărta, era ca şi cum şi-ar fi cusut rănile în timpul unui duel.

— Fireşte, ceea ce nu putem nega este strădania omului de a comunica direct cu presupusele fiinţe din spaţiu, spuse Serviss, făcând să vină alte două beri pline-ochi la masă, printr-un gest pe care Wells îl consideră demn de un iluzionist. Îţi aduci aminte de acel matematician german care a încercat să redirecţioneze lumina soarelui înspre planete cu o maşinărie inventată chiar de el, numită heliotrop? Oare cum îl chema pe tip? Grove?

— Grau. Sau Gauss, şovăi Wells.

— Ah, da, Gauss. Se numea Carl Gauss.

— De asemenea, a propus ca peste stepa din Rusia să se planteze un gigantic triunghi dreptunghic de brazi pentru ca observatorii de pe alte planete să-şi dea seama că pe Pământ există fiinţe capabile să înţeleagă teorema lui Pitagora, aminti

Wells.

— Aşa e, este adevărat, râse Serviss. Susţinea că nicio figură geometrică nu ar putea fi considerată o

construcţie intenţionată.

— Şi astronomul acela căruia i s-a năzărit să toarne gaz într-un canal circular din Sahara şi să îl aprindă noaptea pentru a ne demonstra prezenţa în univers.

— Da, o ţintă perfectă!

Lui Wells îi scăpă un zâmbet. Serviss sărbători gestul printr-o gură de bere, îndemnându-l pe Wells să facă acelaşi lucru. Acesta se supuse, forţat oarecum de împrejurări.

— Am auzit că se vor fixa nişte reflectoare pe Turnul Eiffel pentru a direcţiona lumina solară înspre Marte, comentă el în timp ce Serviss ceru încă un rând de beri.

— Dumnezeule, câtă insistenţă! exclamă celălalt, trăgând înspre el berea nou sosită.

— Şi să mai şi spui una ca asta, confirmă Wells, constatând cu stupoare că deja nu prea mai putea vorbi fără să i se împleticească limba. Se pare că pe pământ toată lumea crede că fiinţele din spaţiu pot vedea chiar orice.

— De parcă şi-ar cheltui toţi banii pe telescoape, glumi Serviss.

Wells nu putu evita un hohot de râs. Serviss păru că se molipsise de la el, ba chiar îşi însoţi râsul cu câteva bătăi în masă, provocând un mic scandal care îi făcu pe chelner şi pe cei din apropiere să le arunce priviri dezaprobatoare. Serviss nu păru deranjat de interesul pe care îl stârnise, ba mai mult, îşi intensifică bătăile în masă, într-un act de sfidare vădită. Wells îl privi satisfăcut, cu mândria unui tată în faţa poznelor fiului său.

— Aşa deci. tu crezi că nimeni nu s-ar deranja să invadeze micuţa noastră planetă care trece neobservată prin infinitatea cosmosului, nu-i aşa, George? încercă Serviss să recapituleze, de îndată ce putu să se calmeze.

— Eu aş spune că nu. Dacă îţi dai seama, lucrurile

astea nu se vor petrece niciodată aşa cum ni le imaginăm. E o lege aproape matematică. De aceea, niciodată nu vom avea parte de o invazie marţiană ca aceea pe care am descris-o în romanul meu, de exemplu.

— Serios?

— Niciodată, negă Wells convins. Uită-te la toate romanele care apar şi vorbesc despre legăturile cu alte lumi, Garrett. Fiecare roman descrie altă legătură. Dacă pe viitor s-ar produce întâlniri cu creaturi ciudate, după chipul şi asemănarea celor descrise de noi, ar însemna că vorbim despre premoniţii literare, nu crezi?

Apoi trase o duşcă de bere, stânjenit de impresia că ceea ce tocmai spusese nu era decât o părere extravagantă.

— Aşa e, admise celălalt, care nu părea să îi considere dizertaţia prea ciudată. Se poate chiar ca iluştrii noştri guvernanţi să-i suspecteze pe duşmanii din spaţiu că ne-au inoculat în

subconştient toate aceste viziuni prin raze ultrasonice sau hipnoză, probabil ca să pregătească lumea pentru o invazie viitoare.

— Probabil! izbucni Wells într-un hohot de râs.

Serviss izbucni şi el în râs, bătând din nou în masă, spre disperarea chelnerului şi a clienţilor din apropiere.

— Exact aşa e, cum îţi spun, continuă Wells când Serviss încetă cu scandalul, chiar dacă există viaţă pe Marte sau pe oricare altă planetă din vastul nostru sistem solar.

Arătă înspre cer cu un gest maiestuos şi păru iritat când dădu cu ochii de tavanul cârciumii, slăbătut de bârne de lemn. Rămase cu privirea aţintită în tavan preţ de câteva secunde, uşor dezamăgit.

— La naiba. ce spuneam?

— Cred că voiai să spui ceva. despre viaţa pe planeta

Marte, zise Serviss, contemplând tavanul cu aceeaşi neîncredere.

— Ah, da, Marte. îşi aminti Wells. Voiam să spun că, şi dacă ar exista viaţă acolo, probabil nu s-ar putea compara cu a noastră, deci, dacă ne imaginăm nişte nave spaţiale fabricate în mod industrial pe Marte, nu poate fi decât o idee pe cât de absurdă, pe atât de hilară.

— Mă rog. Dar dacă eu ţi-aş spune. – şi Serviss încercă să ia o mină serioasă – că te înşeli?

— Mă înşel? Nu ai putea să-mi spui una ca asta, dragul meu Garrett.

— Doar dacă aş putea să-ţi demonstrez contrariul, dragul meu George.

Wells îi dădu dreptate şi Serviss se rezemă de scaun, zâmbind misterios.

— Ştiai că într-o anumită perioadă a tinereţii mele eram obsedat de ideea existenţei vieţii pe alte planete? îi mărturisi el.

— Serios? spuse Wells, afişând un zâmbet tâmp, ameţit în mod plăcut de aburii de alcool.

— Da, şi urmăream ziarele, tratatele şi eseurile în căutările mele după. – se gândi o clipă ce nume să le dea

semne. Ştiai că, de exemplu, în 1518, ceva ce a fost calificat ca fiind „un fel de stea” a apărut deasupra corabiei lui Juan de Grijalva, pentru ca apoi să se îndepărteze aruncând foc şi proiectând o rază luminoasă înspre pământ?

— La naiba, habar nu aveam! se prefăcu Wells scandalizat. Drept răspuns la această ironie tăioasă, Serviss schiţă un zâmbet condescendent.

— Aş putea să-ţi dau zeci de exemple similare despre apariţii trecute de maşinării ce păreau din alte lumi, George, îl asigură, zâmbind în continuare. În schimb, nu de asta sunt convins că fiinţe ce populează stelele au vizitat

deja Pământul.

— A, nu? Atunci de ce?

Serviss se aplecă asupra mesei şi, coborându-şi vocea pentru a crea un moment dramatic, spuse:

— Pentru că am văzut un marţian.

— Ha, ha, ha… unde? La teatru, pe stradă? Sau e noul animal de companie al reginei?

— Nu e o glumă, George, spuse Serviss, revenind la poziţia iniţială în timp ce îl privea cu simpatie. Chiar am văzut unul.

— Eşti beat!

— Nu sunt beat, George! Cel puţin, nu atât de beat încât să nu ştiu ce spun. Şi îţi spun că am văzut un blestemat de marţian. L-am avut în faţa ochilor. Chiar l-am atins cu mâinile astea, insistă, ridicându-şi braţele ca Irod în aşteptarea unei căldări cu apă, l-am atins cu propriile mele mâini.

Wells îl observă grav, preţ de câteva secunde. Apoi izbucni într-un hohot de râs răsunător, care în urechile celorlalţi clienţi sună ca un behăit.

— Eşti un tip foarte simpatic, Garrett, îi spuse după ce îşi reveni. Am de gând chiar să te iert pentru că ai scris un roman ca să profiţi de.

— S-a întâmplat acum vreo zece ani, poate chiar mai mult, nu îmi mai aduc aminte exact, spuse Serviss, ignorându-i glumele. Mă aflam la Londra pentru câteva zile, strângeam

materiale la Muzeul de Istorie Naturală, pentru nişte articole pe care le aveam de scris.

Înţelegând că Serviss nu glumea, Wells se îndreptă în scaun, încercând să dea mai multă atenţie vorbelor acestuia, deşi simţea că podeaua se legăna încet, de parcă ar fi băut bere într-o barcă aflată în derivă pe un râu. Oare chiar văzuse tipul ăla un marţian?

— Dacă nu mă înşală memoria, muzeul, după cum ştii şi tu, construit pentru a adăposti tot mai multe fosile şi schelete care nu mai încăpeau la Muzeul Britanic, tocmai îşi deschisese porţile, continuă Serviss pe un ton visător. Totul părea nou şi expus cu o metodă extrem de rafinată, de parcă ar fi vrut să le transmită vizitatorilor ideea generală asupra acestei lumi într-un mod ordonat, dar totuşi animat. Conştient că numeroşi exploratori şi-au riscat vieţile, sau cel puţin sănătatea, pentru ca damele din West End să poată suspina copleşite de emoţie la vederea unui şir de furnici Marabun-tas, eu bântuiam prin sălile muzeului ca un trecător plin de recunoştinţă. Din vitrine îmi zâmbeau o mulţime de minuni ce îmi stârneau o puternică dorinţă de aventură, o poftă de a cunoaşte ţări îndepărtate pe care, din fericire, ataşamentul meu faţă de confortul civilizaţiei noastre sfârşeşte mereu prin a o înăbuşi. Merita oare să pierd toată stagiunea de teatru ca să pot vedea un gibon sărind de pe o creangă pe alta? De ce să fi mers atât de departe când alţii erau dispuşi să îţi aducă aproape tot exotismul din lume, trecând prin ploi îndărătnice şi reci şi prin boli necunoscute? Mă limitam deci la a observa vitrinele atât de cuprinzătoare ca un adevărat nătăfleţ. Deşi, ceea ce îmi atrase de fapt atenţia nu era expus în nicio vitrină.

Wells îl privea lung într-o linişte solemnă, fără a avea intenţia de a-l întrerupe pentru a vedea până unde voia să meargă cu povestea aceea. Şi el simţise ceva asemănător prima dată când vizitase muzeul, astfel că povestea lui Serviss nu îl intriga deloc.

— În a doua sau a treia zi, am observat că directorul muzeului conducea discret un grup de vizitatori în susbsolul clădirii. Şi trebuie să mărturisesc că am văzut printre ei şi câţiva importanţi oameni de ştiinţă, dacă nu chiar şi vreun ministru. Pe lângă directorul muzeului,

vizitatorii erau însoţiţi şi de doi agenţi de la Scottland Yard. Cum poţi să-ţi imaginezi, acele ciudate dar frecvente procesiuni ce duceau către pivniţă mi-au stârnit curiozitatea, aşa că, într-o după-amiază, mi-am lăsat treburile baltă şi i-am urmărit. Alaiul s-a scurs prin labirintul de la subsol, până ce a ajuns în faţa unei uşi misterioase ce era veşnic închisă. Când grupul s-a oprit, agentul mai în vârstă, un tip rotunjor ce afişa un plasture extravagant pe ochi, îi dădu un ordin celuilalt, care nu era decât un puştan. Cu un gest solemn, acesta scoase cheia pe care o avea legată de gât şi îi invită pe vizitatori să intre, trăgând uşa după el. A fost suficient să pun câteva întrebări angajaţilor de la muzeu ca să descopăr că nimeni nu ştia cu exactitate ce se afla în încăperea aceea, supranumită Camera Minunilor. Când l-am întrebat pe director ce anume zăcea zăvorât acolo, răspunsul său mă dezarmă. Ceva ce nici n-aş bănui măcar că poate exista, îmi spuse zâmbind misterios şi apoi îmi sugeră să continui să mă minunez de plantele şi insectele din vitrine, căci pe lume existau graniţe pe care nu oricine era pregătit să le treacă. Îţi dai seama că răspunsul său m-a indignat, mai ales că niciodată n-a avut delicateţea de a-mi permite să mă alătur acelor grupuri cărora atât de des le facilita accesul către necunoscut. Se pare că nu eram atât de important ca acele personaje ştiinţifice care meritau chiar o vizită ghidată. Aşa că mi-am înghiţit orgoliul şi m-am resemnat la gândul că mă voi întoarce în Statele Unite ştiind despre lumea aceasta numai ceea ce o mână de mahări insensibili mă lăsau să ştiu. Cu toate acestea, şi în ciuda directorului muzeului, trebuie că providenţa a hotărât că era important ca eu să ştiu ce se afla în acea încăpere. Altminteri chiar nu înţeleg cum de a fost până la urmă atât de uşor să pătrund acolo.

— Şi cum ai reuşit? întrebă Wells uimit.

— În ultima zi pe care urma să o petrec în Londra, m-am nimerit în lift cu agentul mai tânăr de la Scottland Yard şi am încercat să scot de la el mai multe informaţii, despre ce se afla în camera aceea pe care el o păzea. A fost inutil, pentru că tânărul se arătă de neclintit. Chiar îmi refuză şi invitaţia de a bea o bere împreună la o cârciumă din apropiere, motivând că el nu bea decât sarsaparilla. Îţi dai seama. cine mai bea sarsaparilla în vremurile noastre? Să revenim. când am ieşit din lift, îşi luă politicos la revedere de la mine şi o porni pe un culoar care ducea spre ieşire, neobservându-mi privirea plină de ranchiună pe care i-o aruncasem. Atunci, spre surprinderea mea, l-am văzut că începe să se clatine, ca şi cum dintr-odată nu mai ştia unde se află şi apoi căzu la pământ, ca o marionetă căreia i s-au tăiat aţele. M-am speriat, îţi dai seama, mă gândeam că murise chiar sub privirile mele din pricina vreunui infarct sau ceva asemănător. M-am dus repede la el şi l-am descheiat la cămaşă ca să-i verific semnele vitale şi am răsuflat uşurat când am constatat că încă mai avea puls. Pur şi simplu leşinase ca o domnişoară sub presiunea corsetului. Avea faţa murdară de sânge şi mi-am dat seama că era din cauza unei lovituri la arcadă, probabil produsă în momentul căderii, şi care sângera abundent.

— I-o fi scăzut tensiunea brusc. Sau un bufeu de căldură, spuse Wells.

— Se poate, nu zic nu, zise Serviss distrat. Atunci.

— Sau i-a scăzut brusc glicemia. Deşi aş merge pe varianta.

— De ce naiba e important motivul leşinului, George? A leşinat şi gata! spuse Serviss supărat, nerăbdător să-şi continue povestea.

— Îmi pare rău, Garrett, spuse Wells oarecum temător. Continuă.

— Aşa. unde eram? bombăni Serviss. Ah, da. Aşadar

eram nedumerit. Dar nedumerirea mea dură foarte puţin, deoarece

În curând se transformă în ceva ce se asemăna mai mult cu lăcomia, când am observat că tânărul agent avea la gât o cheie ciudată. Era aurie şi ornată cu două simpatice aripioare de înger. De îndată am înţeles că acea măiastră cheie era cea pe care o folosea pentru a deschide Camera Minunilor.

— Şi-ai furat-o! se scandalizã Wells.

— Mă rog.

Serviss îşi adună umerii şi îşi desfăcu gulerul cămăşii, lăsând să i se vadă la gât un lănţişor pe care atârna cheia pe care tocmai o descrisese.

— Nu m-am putut abţine, George, se scuză el cu o amărăciune teatrală. Nu e ca şi cum i-aş fi furat pantofii unui mort. Agentul era doar leşinat. Le-şi-nat.

Wells dădu din cap dezaprobator, gest destul de riscant, având în vedere cât alcool băuse, şi ameţi atât de tare, încât deodată avu senzaţia că era urcat pe un căluţ de carusel. Serviss continuă:

— Aşa am putut pătrunde în încăperea unde se ascundeau toate acele lucruri, care, din diverse motive, nu se arătau lumii. Şi nu o să-ţi vină să crezi ce am descoperit acolo, George. Dacă ai fi văzut câte ascundea, n-ai mai fi scris literatură de ficţiune, te asigur.

Wells îl observă temător, în timp ce îşi reluă poziţia în scaun.

— Cam asta este, pe scurt, continuă celălalt. Ceea ce era cu adevărat important zăcea într-un colţ al camerei. Pe un piedestal se afla o impunătoare maşinărie de zbor.

Se opri puţin pentru a-i zâmbi larg lui Wells.

— Era o maşinărie cât se poate de ciudată. Oamenii de ştiinţă care avuseseră privilegiul de a o studia doar bănuiau cămăşinăria putea zbura, asta am dedus din

registrele şi foile de pe o masă din apropiere, în care erau consemnate toate detaliile descoperirii. Total diferit de Albatrosul pe care Verne îl descrie în *Robur Cuceritorul,* acel artefact nu avea nici aripi, nici elice. Mai degrabă părea o farfurie.

— O farfurie? întrebă Wells uimit.

Invenţia zburătoare a lui Verne, dispunând de elice şi construită din hârtie presată, fapt care în Statele Unite a generat o autentică isterie a căptuşirii maşinăriilor similare, îl făcu pe Wells să ridice sceptic din sprânceană, chiar dacă se văzu nevoit să admită că probabil acea reacţie fusese provocată mai mult de ranchiuna pe care o simţea faţă de realizările franţuzului, decât de veridicitatea invenţiei. Dar o farfurie?

— Da, o farfurie de supă. Sau, mai bine zis, un talger. Ca talgerele din orchestră, preciză Serviss, deschizându-şi şi închizându-şi mâinile de parcă ar fi vrut să strivească o muscă.

— O farfurie zburătoare, rezumă Wells, dorind să continue.

— Exact. După cum citisem şi în caiete, maşinăria fusese găsită îngropată în gheţarii din Antarctica de o expediţie recentă la Polul Sud. Se pare că se ciocnise de un lanţ muntos, departe de mare, ceea ce îi făcu să presupună că artefactul putea zbura. Dar nu o puteau deschide, fiindcă nu avea capac sau ceva asemănător.

— Înţeleg, dar de ce au crezut că provenea de pe altă planetă? întrebă Wells. Ar fi putut fi vorba de un artefact construit de nemţi, de exemplu. Nemţii tot timpul fac experimente pe…

— Nu, i-o retează Serviss. Ajunge să o vezi ca să-ţi dai seama că a fost construită cu o tehnologie mult superioară celei de care dispun nemţii, George. De fapt, mult superioară oricărei tehnologii de care dispune orice ţară

de pe pământ. De exemplu, nu are nimic care să te facă să crezi că funcţionează cu aburi. Oricum, nu credeau că provenea din spaţiu numai datorită aspectului.

— Nu? De ce?

Serviss făcu o pauză de efect, de care profită pentru a trage o duşcă de bere. Apoi spuse:

— Obiectul a fost găsit aproape de Annawan, o corabie dispărută ce ridicase ancora din New York la 15 octombrie 1829 pentru a explora Polul Sud. Nava fusese incendiată şi tot

echipajul murise. Corpurile marinarilor, îngheţate şi semiîn-gropate în gheaţă, apăruseră împrăştiate în jurul vaporului. Majoritatea erau carbonizate, în afară de câteva, iar pe feţele acestora se putea încă citi o groază teribilă, de parcă ar fi încercat disperaţi să scape dintr-un incendiu sau cine ştie din ce oroare de neimaginat. Mai erau şi nişte cadavre de câini, unele dintre ele dezmembrate în mod bizar. Spectacolul, după cum povesteau anumiţi membri ai expediţiei, era, pur şi simplu, dantesc. Dar adevărata descoperire se produse câteva zile după aceea, când îl găsiră aproape de acel loc, îngropat în gheaţă, pe membrul echipajului acelui artefact. L-au adus la Londra împreună cu maşinăria sa. Şi nu era neamţ, George, te asigur: am ştiut acest lucru de cum am deschis urna în care îl ascundeau.

Făcu o nouă pauză pentru a-i zâmbi lui Wells cu o duioşie aproape maternă, ca şi cum i-ar fi cerut scuze pentru modul în care reuşea să-l înspăimânte. Celălalt îl privea îngrozit, atât cât îi permitea starea de ebrietate.

— Cum arăta? întrebă şoptit.

— Nu prea semăna cu marţienii pe care îi descrii în romanul tău, George. Mi s-a părut că aduce puţin cu Jack Spintecătorul, dar mai tenebros şi sofisticat. Ai auzit de Jack Spintecătorul, ciudata creatură săltăreaţă care a

terorizat Londra acum vreo 60 de ani?

Wells încuviinţă, fără a-şi putea da seama ce asemănare putea exista între cei doi.

— Da, se spunea că are arcuri în picioare, şi de asta putea să facă salturi foarte mari, nu-i aşa?

— Şi că apărea de niciunde în faţa fetelor, şi le mângâia trupurile cu lăcomie înainte de a dispărea din nou. Multe îl descriau ca având trăsături diabolice, urechile ţuguiate şi ghearele ascuţite.

— Bănuiesc că din isteria momentului, reflectă Wells. Probabil tipul nu era altceva decât un acrobat de circ care îşi punea aptitudinile în slujba dorinţelor.

— Probabil, George, probabil. Dar creatura de la muzeu mi-a amintit de versiunea monstruoasă în care ilustratorii ziarelor şi revistelor acelor vremuri îl înfăţişau. Am putut să văd nişte exemplare ale acelor jurnale, copil fiind, şi mi-a îngheţat sângele în vine. Chiar şi azi imaginile acelea îmi bântuie coşmarurile. Mă rog, poate doar eu văd asemănarea, din pricina temerilor mele celor mai profunde.

— Atunci, vrei să spui că există un marţian la Muzeul de Istorie Naturală? încercă Wells să sintetizeze.

— Da. Mort, bineînţeles, spuse Serviss, ca şi cum acest lucru i s-ar fi părut distractiv. De fapt, e un fel de umanoid uscat care nu prezintă prea mult interes. Tot ceea ce ar putea să mai constituie o surpriză acum e interiorul maşinăriei. Poate să conţină vreun indiciu legat de locul de unde provine, hărţi din spaţiu sau ceva de genul ăsta, cine ştie. Şi să nu uităm cât de mare ar fi pasul înainte pe care l-ar face ştiinţa dacă ar reuşi să desluşească cum funcţionează. Dar, din păcate, nu sunt capabili să o deschidă. Nici nu ştiu dacă mai încearcă cineva acest lucru ori dacă s-au plictisit deja, cert este că în momentul acesta atât marţianul, cât şi maşinăria lui se umplu de praf în

muzeu. Dar, sincer, George, chestia aceea nu era de pe Pământ.

— Un marţian! spuse Wells, dându-şi în sfârşit frâu liber uimirii, când înţelese că Serviss îşi terminase povestea. Dumnezeule. un marţian!

— Da, George, un marţian. Un marţian urât şi monstru-ros, confirmă Serviss. Şi cheia asta ne poate duce la el. Deşi eu doar atunci l-am văzut. Nu am mai folosit cheia asta de atunci. Mă limitez la a o purta la gât, ca pe un talisman care să îmi aducă aminte că trăim într-o lume în care există lucruri şi mai imposibile decât cele pe care noi, cei care scriem poveşti, ni le-am putea imagina vreodată.

Îşi scoase lănţişorul de la gât şi îi întinse cheia lui Wells cu un gest ceremonial, asemenea cuiva care înmânează un obiect sacru. Wells o examină cu maximă atenţie, molipsit de solemnitatea lui Serviss.

— Sunt convins că adevărata istorie a epocii noastre nu este cea din ziare şi cronici, divagă Serviss, în timp ce Wells continua să studieze cheia. Adevărata istorie e aproape invizibilă, curge ca un izvor subteran. Se petrece în umbră şi în tăcere, George, şi numai câţiva aleşi o cunosc.

Cu o mişcare subtilă îi smulse cheia lui Wells şi o băgă în buzunarul de la haină.

— Vrei să vezi marţianul? îl întrebă cu un zâmbet răutăcios.

— Acum?

— De ce nu? Nu cred că vei mai avea vreo altă ocazie, George. Cum îţi spuneam, pe noi, scriitorii, nimeni nu ne consideră atât de importanţi ca pe oamenii de ştiinţă, chiar dacă imaginaţia noastră o iaînainte a invenţiilor lor.

Wells îl privi neliniştit. Avea nevoie de timp pentru a

digera povestea lui Serviss. Sau mai degrabă avea nevoie de câteva ore pentru ca ţeasta să nu i se mai învârtească şi să se limpezească suficient de mult ca să poată să judece raţional povestea aceea. Poate aşa ar fi putut să o considere falsă, pentru că era limpede că, datorită acestei plăcute ameţeli provocate de alcool, părea teribil de tentant să accepte că imposibilul făcea parte din această lume. Astfel, în starea de seninătate euforică în care se afla, chiar avea chef să sărbătorească faptul că lucrurile chiar aşa stăteau, că realitatea în care era condamnat să trăiască avea o faţă ascunsă, că graniţele pe care raţiunea omului le-a ridicat dintr-odată se năruiau şi că ceea ce exista de partea cealaltă se amesteca acum cu realitatea, creând una nouă, în care magia plutea în aer şi fantezia din cărţi nu era decât transcrierea fidelă a unor fapte trăite de autorii lor. Oare asta voia Serviss să spună? Ca şi iepurele alb care o conducea pe Alice înspre Ţara Minunilor, acel omuleţ şters voia să îl ducă în vizuina lui pentru ca prin ea să poată pătrunde într-o lume în care totul era posibil. O lume dirijată de un Dumnezeu cu mult mai multă imaginaţie decât cel de acum. Dar lumea nu era aşa, nu putea fi aşa, chiar dacă în momentul de faţă îi părea cât se poate de normal.

— Ţi-e teamă? întrebă surprins Serviss. Înţeleg. Poate că e prea mult pentru tine, George. Probabil îţi doreşti ca monştrii să nu existe decât în imaginaţia ta, de unde nu pot decât să ne cutremure când citim despre ei. Probabil nu ai îndrăzneala necesară să îi confrunţi în realitate, dincolo de hârtie.

— Bineînţeles că îi pot înfrunta în realitate, răspunse Wells, indignat de concluzia la care ajunsese Serviss. Nu e vorba de asta, Garrett, ei.

— Nu-i nimic, George, serios. Te înţeleg, te înţeleg, îl consolă celălalt. Şi eu aş fi de-a dreptul speriat să văd un

marţian. Dar una e să scrii un roman despre ei şi cu totul altceva.

— Bineînţeles că îi pot înfrunta în realitate, ce naiba! urlă Wells, ridicându-se cu graţia unui cimpanzeu. Să mergem chiar acum, Garrett. Arată-mi o dată pentru totdeauna marţianul ăla.

Serviss îl privi amuzat, apoi se ridică cu entuziasm.

— Foarte bine, George, tu porunceşti! strigă, încercând să îşi menţină cu greu echilibrul. Chelner, nota! Şi repede, că trebuie să îl duc pe prietenul meu să vadă o creatură a stelelor.

Wells încercă să îl facă să tacă, dar Serviss se întorsese deja spre celelalte mese.

— Mai vrea cineva să vină cu noi? Mai vrea cineva să vadă un marţian? exclamă, adresându-se cu braţele deschise celor ce-l priveau năuciţi. Da, veniţi cu mine şi vă voi arăta un autentic locuitor al planetei Marte!

— Taci din gură, beţivule! strigă cineva de la o masă din colţ.

— Du-te la culcare şi lasă-ne să mâncăm în linişte! spuse altul.

— Vezi, George. spuse Serviss, azvârlind un pumn de monede pe masă şi îndreptându-se spre ieşire pe trei cărări, dar ţanţoş. Nimeni nu vrea să ştie, nimeni. Lumea preferă să îşi continue viaţa în ignoranţă! Aşa să fie!

Se propti în faţa ieşirii, încercând să nu cadă şi arătând cu degetul spre cei din interiorul cârciumii.

— Continuaţi-vă vieţile mizerabile, idioţilor. Trăiţi liniştiţi în realitatea voastră împuţită!

Wells observă că nişte bărbaţi mai mult sau mai puţin vânjoşi păreau că vor să se ridice de la mesele lor cu o atitudine deloc prietenoasă, aşa că îl înşfăcă pe Serviss şi îi împinse corpul uscăţiv afară din tavernă, în timp ce cu un alt gest cerea calmul celorlalţi clienţi. Odată ieşiţi în

stradă, opri prima trăsură ce îi ieşi în cale şi îl azvârli pe Serviss înăuntru, strigându-i birjarului adresa. Americanul căzu într-o rână şi rămase aşa câteva momente, cu capul sprijinit de geam, zâmbindu-i prosteşte lui Wells, care se aşează în faţa lui într-o poziţie nu cu mult mai respectabilă. Hurducăiala trăsurii, care trecea pe lângă Green Park, îl trezi puţin. Amândoi râseră de lamentabilul spectacol pe care îl dăduseră la cârciumă şi, întărâtaţi încă de alcool, îşi omorâră timpul emiţând teorii anapoda despre scopul vizitelor fiinţelor de pe Marte sau orice alt loc. Când trăsura se opri pe Cornwell Road, în faţa unei impunătoare clădiri în stil neogotic pe a cărei faţadă se puteau vedea sculpturi de plante şi animale, Wells şi Serviss se dădură jos şi se îndreptară împleticit înspre intrare, în timp ce birjarul îi privea speriat. Se numea Neal Hamilton, avea în jur de patruzeci de ani, iar viaţa lui nu avea să mai fie niciodată la fel după ce îi auzise pe ce doi onorabili şi cultivaţi domni care afirmau sus şi tare că viaţa fusese adusă pe Pământ în nişte enorme artefacte zburătoare de către inteligenţe superioare venite din spaţiul cosmic, care aveau misiunea de a poleniza şi extinde universul, şi că existau urme de necontestat pe oricare dintre monumentele civilizaţiilor antice, în enorma varietate de rase, culori, morfologii şi alte caractere fizice de pe planeta noastră. Neal plesni din bici şi o luă înspre casă, unde, câteva ore mai târziu, cu un pahar de vin în mână, studia atent cerul înstelat şi se întreba pentru prima dată de când se ştia pe lume cine era şi de unde venea şi de ce se făcuse birjar. Din păcate nu dispun de timpul necesar pentru a da mai multă atenţie poveştii lui Neal Hamilton, pentru că

Wells şi Serviss tocmai trec de uriaşele porţi ale Muzeului de Istorie Naturală, ascunşi într-un puhoi de vizitatori.

Învăluit de o ceaţă lipicioasă, Wells se lăsă purtat de Serviss prin galeriile muzeului. În starea în care se afla, nici nu îşi dădea seama ce se întâmpla. Lumea părea să aibă o textură ireală, lucrurile îşi pierduseră înţelesul, totul era în acelaşi timp familiar, dar şi de nerecunoscut. Avu pentru un moment impresia că traversa celebra sală a balenelor, ticsită de schelete şi reproduceri gigantice ale cetaceelor, şi, la un moment dat, se trezi în genunchi lângă Serviss, alături de un grup de primate printre care încercau să treacă neobservaţi pentru a abate atenţia paznicilor. Şi în final se surprinse urmându-l pe american pe culoarele subsolului, păşind nesigur, până ce ajunseră la uşa despre care i se vorbise în timpul prânzului. Exista. Cel puţin uşa chiar exista. Cu un gest ceremonios, Serviss scoase din buzunar cheia furată, deschise uşa şi, făcând o reverenţă oarecum nesigură, îl invită să intre în regatul imposibilului.

Erau lucruri pe care prefera să le vadă treaz fiind, se plânse Wells, păşind şovăitor în încăpere. După cum i se promisese, Camera Minunilor era o încăpere spaţioasă în care se îngrămădeau cele mai prodigioase lucruri ale lumii, într-o confuzie orbitoare, de parcă ar fi fost comoara piraţilor. Erau atâtea minunăţii risipite prin toate colţurile, că Wells nici nu ştia unde să-şi oprească mai întâi privirea, iar ghionturile scurte pe care Serviss i le dădea ca să îl facă să avanseze printre toate acele obiecte fantastice nu îl ajutau deloc. Reuşi să observe însă că multe dintre obiectele de acolo aveau o etichetă pe care scria ce reprezenta fiecare. Din uimire în uimire, Wells putu să vadă aripa monstrului din Loch Ness, ceva ce părea o pisicuţă ghemuită într-un borcan de sticlă şi a cărui etichetă spunea că era o bucată din scalpul lui Yeti, scheletul unei presupuse sirene, zeci de fotografii minuscule şi zâne luminoase, o coroană făcută din penele

păsării Phoenix, un

Imens cap de taur care de fapt era al Minotaurului şi sute de alte surprize pe care nu le recunoscu, până ce se opri uluit din periplul său prin acel carusel de fantezii în faţa unui tablou ce reprezenta un bărbat diform şi extrem de îmbătrânit, pe a cărui etichetă scria „Portretul lui Dorian Gray”.

Încă nu îşi revenise din spaimă când putu distinge aproape de el nişte obiecte pe care le recunoscu. Era vorba despre un vas gradat umplut cu un lichid roşiatic şi un mic plic care conţinea un soi de sare cristalină de culoare albă. Pe etichetă scria: ultimul lot defectuos obţinut în laboratorul de produse chimice al domnilor Maw, esenţial pentru a obţine leacul doctorului Henry Jekyll. Wells luă neîncrezător vasul, printr-un gest aproape mecanic: avea nevoie să atingă ceva de acolo pentru a se asigura că acele minuni nu erau doar o iluzie născocită de mintea sa ameţită de alcool şi alimentată de comentariile lui Serviss. Avea nevoie să constate chiar el că toate acelea erau reale şi că existenţa lor nu se limita numai la cea din cărţi, poveşti sau legende. În timp ce ţinea vasul în mână, învăluit de mirosul înţepător al acelui lichid de culoarea sângelui, îşi aduse aminte că, după cum scria Stevenson în romanul său, dacă dizolva acea sare în lichidul roşiatic, ar fi obţinut licoarea care l-a transformat pe civilizatul doctor Jekyll în monstruosul domn Hyde. Oare pe el în ce l-ar fi transformat dacă ar fi băut lichidul? se întrebă… cum ar fi eul lui malefic? Ar fi scăzut brusc în înălţime, ar fi prins putere cât pentru doisprezece oameni şi o minte sclipitoare şi ar fi manifestat o atracţie fără măsură pentru plăcerile perverse, aşa cum povestea Stevenson că i se întâmplă doctorului Je-kyll, fapt despre care tot timpul crezuse că era pură ficţiune?

— Hai să mergem, George, nu avem toată după-

amiaza la dispoziţie! îi porunci americanul, trăgându-l de braţ.

Scuturătura lui Serviss îl făcu să tresară atât de tare, încât scăpă vasul, care se transformă în cioburi când căzu pe jos.

Wells se uită năucit cum lichidul roşiatic se scurgea pe pardoseală. Îngenunche pentru a încerca să repare

stricăciunea, dar ceea ce reuşi fu să se taie la mâna dreaptă cu unul dintre cioburi.

— S-a spart, Garrett! exclamă supărat. Leacul doctorului Jekyll s-a spart!

— Eh, uită de asta şi vino cu mine, George, îi răspunse Serviss, făcând un gest pentru ca acesta să îl urmeze. Asta nu e decât un fleac în comparaţie cu ce am să îţi arăt.

Wells îl urmă, făcându-şi loc printre toate acele obiecte, în timp ce încerca să-şi strângă cu putere rana cu degetele de la mâna stângă. Serviss îl conduse până într-un colţ al vastei încăperi, unde îi aştepta farfuria zburătoare. Maşinăria era aşezată pe orizontală pe un piedestal şi, după cum spusese Serviss, avea forma unui imens disc turtit la margini şi încununat de o cupolă. Părea o farfurie de supă făcută pentru a-i servi o fiertură caldă lui Titan, dacă îmi îngăduiţi această ciudată comparaţie.

Wells se apropie timid de artefact, impresionat de mărimea acestuia şi de ciudatul material reflectorizant din care era făcut, ceea ce îi dădea un aspect solid şi în acelaşi timp uşor. Observă apoi pe suprafaţa acesteia nişte însemne ciudate care ieşeau în relief şi care reflectau o uşoară lumină arămie. Îi amintiră de figurinele orientale, chiar dacă ceva mai complexe. Oare ce însemnau acele urme?

— Se pare că încă tot nu au reuşit să o deschidă, comentă Serviss în spatele său. După cum vezi, nu se

poate observa nicio deschidere pe niciuna dintre laturile sale, şi nici nu pare să aibă vreun motor. Şi, cu toate astea, numai uitându-te la ea, îţi dai seama cât de uşor e de manevrat în aer şi cu siguranţă atinge o viteză impresionantă.

Wells încuviinţă oarecum absent. Tocmai observă masa plină de hârtii care se afla într-o laterală a maşinăriei, unde Serviss îi spusese că erau îndosariate toate detaliile acelei incredibile descoperiri. Se apropie de ea absolut fascinat, frunzări prin teancul de caiete şi documente care îi acopereau suprafaţa şi printre ele găsi câteva albume groase ce cuprindeau

fotografii şi articole decupate din ziare. În căutarea sa dădu peste jurnalul de bord al navei incendiate, scris de căpitanul vasului, un oarecare MacReady. Judecând după scrisul său, concis şi fără înfloriturі, sigur era vorba de o persoană practică şi austeră, foarte diferită de responsabilul acelei expediţii la Polul Sud, numit Jeremiah Reynolds, al cărui jurnal i se păru mult mai încâlcit şi neomogen. De asemenea, frunzări şi vasta colecţie de articole decupate din ziare cuprinsă într-unul dintre albume, în care se descria înfricoşătorul destin al acelei Expediţii Blestemate, nume pe care chiar ziarele i-l dădură, expediţie care pornise din New York cu destinaţia Antarctica la 15 octombrie 1829. Impresionat, citi violentul titlu al unui articol care ocupa prima pagină, însoţit de o înfiorătoare fotografie care prezenta cadavrele şi ce mai rămăsese din corabie. Titlurile erau de genul: „Ce şi cine a masacrat echipajul de la bordul vasului Annawan? Ce orori ascund gheţarii Polului Sud?”… Dar observă că niciunul dintre articole nu menţiona adevărata descoperire: maşinăria zburătoare şi marţianul. În cel de-al doilea album, găsi însă câteva fotografii ale ciudatei maşini, care o arătau semiîngropată în zăpadă, îndreptată spre un cer

ameninţător şi cenuşiu, ca o monedă strălucitoare scăpată de un gigant de la înălţime. Lângă acestea mai existau şi multe rapoarte ştiinţifice pe care Wells abia le înţelese şi care fără doar şi poate fuseseră ţinute departe de ziarişti şi de opinia publică.

— Nu pierde timpul cu astea, George. Partea cea mai interesantă se află în urna asta, îl anunţă Serviss, scoţându-l din meditaţia în care rămăsese captiv, în timp ce se îndrepta spre un fel de cufăr de lemn cu închizători de cupru, în spatele căruia fusese pus un mic răcitor. Serviss îşi puse solemn mâinile pe capac, şi, întorcându-se spre el, îl întrebă cu un surâs poznaş: eşti pregătit să vezi un marţian?

E de prisos să spunem că Wells nu era pregătit, dar consimţi înghiţind în sec. Serviss începu atunci să deschidă cufărul exasperant de lent, însoţind mişcarea de gesturi teatrale.

În timp ce din cufăr răsufla un aer rece. Când în sfârşit cufărul se deschise, se dădu la o parte pentru ca Wells să se poată uita înăuntru. Cu exagerată prudenţă şi maxilarul încleştat, Wells se aplecă asupra urnei. Preţ de câteva minute, nu înţelese la ce se uita, fiindcă ceea ce avea în faţa ochilor nu se încadra în nicio categorie biologică cunoscută. Incapabil să descrie indescriptibilul, el îşi încadrase marţienii din roman într-o categorie incertă între amibe şi reptile. Îi descrisese ca pe nişte bulgări vâscoşi şi amorfi, ce semănau oarecum cu caracatiţele, dar cu o înfăţişare pe înţelesul minţii umane. Ciudata creatură din coşciug însă îl sfida în încercarea sa de a o încadra în vreo categorie zoologică sau de a o defini prin cuvinte cunoscute lui, fapt care, în mod evident, era imposibil. Chiar şi aşa, Wells încercă să o facă, ştiind că, oricât de precis ar vrea să fie, nu s-ar fi apropiat nici măcar puţin de aspectul acelei fiinţe. Marţianul era de un gri asemănător

moliilor, deşi în anumite părţi mai închis. Trebuie să fi avut vreo trei metri, dacă nu mai mult, şi avea un corp alungit şi subţire, ca umbrele de după-amiază, fiind acoperit de un soi de pelerină tegumentară. Acea capă părea să facă parte din fizionomia lui, căci ieşea din ceea ce păreau să fi fost umerii marţianului şi îl acoperea din cap până unde îi începeau picioarele, care erau extrem de subţiri şi alcătuite din trei segmente ca la lăcustă. Din pelerină ieşeau şi extremităţile superioare, la fel de subţiri, dar care se terminau prin ceva ce lui Wells îi păru că seamănă cu nişte spini ascuţiţi. Dar ceea ce îi atrase cel mai mult atenţia era capul, care părea ascuns în spatele unei glugi făcute din aceeaşi piele striată şi cartilaginoasă ca şi pelerina. Chiar dacă abia se putea distinge dintre pliurile ce-l acopereau, Wells putu să vadă că avea formă triunghiulară şi fireşte că nu avea trăsături faciale cunoscute, cu excepţia a doua fante care, probabil, puteau fi ochii. Presupusul chip, cu aspect sumbru şi înspăimântător, era acoperit de protuberanţe, iar în dreptul mandibulelor crezu că observă un mănunchi de peri aspri din care răsărea un soi de trompă ascuţită la vârf, asemănătoare

cu cea a muştelor, care acum atârna fără viaţă în jurul gâtului său lung. Se asemăna cu orice, mai puţin cu imaginea pe care o avea despre Jack Spintecătorul, îşi spuse. Fără să se poată abţine, îşi întinse mâna şi atinse una dintre extremităţile superioare ale marţianului, intrigat de senzaţia pe care i-o dădu acea piele ciudată. Dar nu putu spune dacă era moale sau aspră, umedă sau uscată, respingătoare sau plăcută. Avea impresia că erau toate acestea la un loc, oricât de straniu ar fi părut. Nu putea fi sigur decât de un singur lucru: datorită rigidităţii feţei şi lipsei de strălucire a presupuşilor ochi, acea cutremurătoare creatură nu putea fi decât moartă.

— E timpul să mergem, George, spuse Serviss, închizând capacul cufărului. Nu e bine să stăm prea mult timp aici.

Wells consimţi, încă tulburat, şi se lăsă purtat de Serviss înspre ieşire, încercând să nu se împiedice de vreuna dintre minunile de acolo.

— Ţine minte tot ce ai văzut, George, îi sugeră Serviss împingându-l, şi consideră-le autentice minuni sau reproduceri false, asta depinde numai de cât de deschis eşti la minte, dar nu vorbi cu nimeni de existenţa acestei săli, decât dacă e vorba de cineva de încredere.

Serviss deschise uşa şi, după ce se asigură că nu era nimeni, îl îndemnă pe Wells să iasă. Împreună străbătură interminabilele galerii de la subsol până când reuşiră să se fofileze la etajul de mai sus, unde se amestecară cu restul lumii, uitând că sub picioarele lor nesigure, într-o urnă de lemn, pielea creaturii stelelor absorbea picătura de sânge pe care Wells i-o lăsase pe braţ când o atinsese şi care, precum o figurină de lut lăsată în ploaie, începea să îşi piardă conturul, luând forma unui tânăr extrem de slab şi palid cu chip de pasăre, identic cu cel care, în acelaşi moment, părăsea muzeul, ca orice alt vizitator.

Ajunşi în stradă, Serviss îi propuse lui Wells să ia cina împreună, dar acesta refuză oferta motivând că avea drum lung de bătut până la reşedinţa lui din Worcester Park şi prefera

să ajungă cât mai repede acasă. Văzuse deja cu ochii lui că pentru Serviss a lua masa însemna tocmai a nu mânca şi era prea beat ca să continue să bea. În plus, îşi dorea să rămână singur cât mai repede pentru a se putea gândi în linişte la tot ceea ce văzuse. Îşi luară rămas-bun, promiţându-şi vag că se vor reîntâlni când Serviss va reveni la Londra, şi Wells se sui în prima trăsură pe care o găsi liberă. Odată urcat în trăsură şi după ce îi dădu

birjarului adresa, încercă să-şi limpezească mintea pentru a putea trece în revistă delirantele întâmplări ale zilei, dar toropeala dată de alcool fu mult mai puternică şi somnul îl învinse.

Iar în timp ce acel Wells, obosit şi buhăit de alcool, închise ochii, într-un cufăr ascuns de la Muzeul de Istorie Naturală, alt Wells îi deschise.

II

Din uimirea care vi se citeşte acum pe feţe, îmi dau seama cât de mult v-au intrigat toate misterele pe care această istorisire le ascunde în filele sale: ce se întâmplă de fapt cu nava Annawan şi cu echipajul de bord? E viu marţianul din Camera Minunilor? Ne aflăm sub umbra unei ameninţări sumbre şi necunoscute? Eu însumi aş fi intrigat de toate acestea, dacă nu aş cunoaşte deja răspunsurile. Răspunsuri pe care voi fi încântat să vi le dezvălui puţin câte puţin, aceasta fiind una dintre îndeletnicirile cele mai plăcute ale unui povestitor, care, exceptând distanţa, se poate lua astfel la întrecere cu magicienii care umplu teatrele. Nu are nimic de-a face cu descrierile plicticoase, preocupare ce aparţine mai degrabă muncitorilor. Chiar dacă pentru a urma o anumită ordine, aşa cum se cuvine, va trebui să mă întorc în timp, la adevăratul început al acestei povestiri, mai exact la momentul în care îşi află rădăcinile micul prolog pe care tocmai vi l-am povestit. De altminteri, v-am mai spus că începutul unei poveşti este foarte greu de precizat, căci o poveste poate avea mai multe începuturi, iar eu, din fericire sau nu, le pot vedea pe toate. Veţi înţelege, deci, temerea de a nu greşi alegerea. Ce început ar trebui să aleg? Există vreun început care trebuie să se califice drept început? Şi un început nu este, de fapt, sfârşitul altei poveşti? Dar, pentru

că de undeva trebuie să încep, am

chibzuit puţin şi cred că cel mai bine ar fi să ne întoarcem în anul 1830, iar deplasându-ne şi în spaţiu să ne îndreptăm către gheţarii de la Polul Sud. Dacă vă mai aduceţi aminte, asta în cazul în care aţi fost atenţi la articolele decupate pe care Wells le frunzărise în subsolul muzeului, este vorba despre acel loc şi acel trist moment când a naufragiat celebrul vapor Annawan, pe care călătoreau curajoşii marinari ce avuseseră ghinionul de a-l întâmpina pe marţianul venit pe Pământ, rol pentru care niciunul dintre ei nu era pregătit.

Dar haideţi să mergem până acolo să vedem cum, în timp ce maşinăria zburătoare cu aspect de farfurie se apropia de planeta noastră brăzdând întunericul cosmic, Jeremiah Reynolds, responsabilul acelei neizbutite expediţii la Polul Sud, studia bucata de gheaţă pe care îi eşuase corabia, întrebându-se cum vor putea ieşi de acolo, fără a se gândi vreo clipă că aceea ar fi trebuit să fie cea mai neînsemnată grijă a sa. Exploratorul îşi dădu seama, atunci, că până la momentul acela niciun om nu mai pusese piciorul pe acele meleaguri şi regretă amarnic că nu era îndrăgostit pentru a-i putea da acelui loc un nume de femeie, cum se obişnuia adesea. În fond nici nu conta cui, ori acelui gheţar, ori lanţului muntos care se zărea la orizont, sau golfului care se deschidea la dreapta lui, pătat de gheaţă, sau cel puţin unui aisberg din toţi câţi se aflau acolo, chiar nu conta. Important era să arate lumii că inima lui aparţinea cuiva. Din păcate, Reynolds nu experimentase niciodată vreun sentiment care să aducă măcar de departe cu iubirea, iar unicul nume pe care îl putea folosi atunci era Josephine, fata de bani gata din Baltimore, căreia îi făcea curte din cu totul alte motive. Şi nu se vedea spunându-i, în timp ce îşi sorbeau ceaiul sub atenta privire a mamei sale: „Apropo, draga mea, i-am pus

numele tău unui continent din îndepărtatul cerc polar. Sper ca acest lucru să te facă fericită". Josephine nu ar fi ştiut să aprecieze acel cadou. Josephine nu aprecia decât obiectele pe care şi le putea pune pe degete, la încheietură sau la gât, în caz că nu era vorba

despre cătuşe, firește. La ce îi folosea un cadou pe care nu îl putea vedea sau atinge? Ar fi fost un dar mult prea subtil pentru cineva ca ea, străină de toate subtilităţile. Aşa că, acolo, în mijlocul gheţarilor, la aproape patruzeci de grade sub zero, Reynolds luă decizia, pe care de altfel nu ar fi putut-o lua: să nu o mai curteze pe Josephine. Da. Asta va face. Era puţin probabil că se va întoarce viu la New York, dar dacă printr-o minune ar fi reuşit acest lucru, îşi făcu lui însuşi promisiunea solemnă că va curta o femeie suficient de sensibilă pentru a se emoţiona ştiind că exista o stâncă de gheaţă cu numele ei la Polul Sud. Şi incoruptibilul său simţ practic îl obligă să adauge şi o altă calitate fetei în cauză, adică aceasta trebuia să dispună de suficienţi bani pentru a-l ierta că tot ce putea să îi ofere era doar acea insulă îndepărtată, în cazul în care soarta nu i-ar fi surâs.

Scutură din cap pentru a alunga acele gânduri romantice, care acolo păreau că se referă la o lume absurdă, foarte îndepărtată, greu de crezut că exista în realitate, şi îşi pierdu privirea în nemărginirea albă ce-i ţinea prizonieri, acel loc atât de diferit de civilizaţie şi căruia nici măcar Creatorul nu se obosise să îi dea viaţă. Ridicase ancora din New York în octombrie, cu intenţia de a ajunge trei luni mai târziu la Polul Sud, în plină vară australă, dar seria de evenimente nefericite şi neprevăzute care avuseseră loc de la bun început întârziase foarte mult călătoria. Pe când treceau prin dreptul Insulei Sandwich de Sud înspre insula Bouver, până şi cel mai neînsemnat ajutor de bucătar ştia că s-ar fi putut considera norocoşi

dacă reuşeau să ajungă înainte de terminarea verii. Chiar şi aşa, expediţia devenise destul de scumpă şi înaintaseră suficient de mult pentru ca întoarcerea să nu fie o opţiune de luat în seamă, deci căpitanul MacReady ordonase să continue până la insulele Kerguelen, în speranţa că picioruşele de iepure pe care marinarii le luaseră cu ei drept talismane aveau să fie mai eficiente la Cercul Polar decât în America. De acolo plecară înspre sud-est, navigând cu unsprezece noduri

datorită vânturilor favorabile, până când începură să treacă de primele gheţuri plutitoare de pe coasta Antarcticii ca de nişte santinele răzleţe. Profitând de canalele deschise printre aisberguri şi bancurile de gheaţă, reuşiră să străbată fără prea multe incidente o distanţă destul de mare, până ce marea îngheţată aproape complet îi anunţă că în acel an iarna se hotărâse să vină aproape cu o lună mai devreme. Chiar şi aşa, îşi concentrară toate eforturile pentru a-şi croi drum prin gheaţă, cu un inocent entuziasm, încurajaţi de stratul dublu de stejar african cu care Reynolds ordonase să fie căptuşită carcasa vechii corăbii. Se dovedise a fi o luptă lungă şi fără sorţi de izbândă, iar, în final, apariţia indestructibilei banchize transformase duelul într-o iluzie. Ajunşi în acel punct, căpitanul MacReady demonstră că era un om cu resurse inepuizabile: porunci să se arunce praf de cărbune pe gheaţa care îi înconjura pentru a o topi mai repede, pregăti pânzele, ba chiar trimise câţiva bărbaţi să facă găuri în blocurile de gheaţă cu dălţi, bâte şi orice alte unelte ascuţite pe care le găseau în magazie. Numai nu încercă să scoată chiar el corabia, ca un adevărat zeu al Olimpului. Dar nu avea niciun sens să se mai chinuie, poate doar ca să adauge un plus de patetism situaţiei. Fuseseră condamnaţi la eşec încă din clipa în care s-au aventurat în acea mare de sloiuri de gheaţă, sau poate

chiar de când Reynolds plănuise expediţia. Aşa că, fără a mai putea face vreo manevră, se înfipseră în banchiză cu resemnarea celui care îşi recunoaşte înfrângerea, până ce Annawan rămase complet prinsă în imensitatea antarctică, având în urmă o cărare de apă care se îngusta tot mai mult cu fiecare oră ce trecea, ca şi speranţa lor de a supravieţui. Apoi, după ce reuşiră să coboare din corabie, care rămase uşor înclinată la tribord, MacReady îi porunci unuia dintre oamenii lui să urce până în vârful celui mai apropiat aisberg şi să le spună ce se vedea de acolo. După ce săpă câteva trepte în gheaţă cu un târnăcop, marinarul scoase un ochean de alamă pentru a confirma ceea ce Reynolds bănuise deja: pentru ei lumea se

redusese la o infinită câmpie de gheaţă care se întindea peste tot în jur, brăzdată de creste de aisberguri, un pustiu alb care nu le oferea vreun refugiu şi dintr-odată îi transforma în fiinţe nesemnificative, ale căror vieţi nu mai contau, devenind absolut irelevante în acea imensitate ruptă de lume.

Două săptămâni mai târziu, situaţia nu se schimbase deloc. Gheaţa care prinsese nava în ghearele ei nu se topise nici măcar cu un milimetru. Din contră, după neliniştitoarele zgomote ale gheţii, nu puteau crede decât că nava era prinsă într-o strânsoare şi mai periculoasă. N-ar fi început să se micşoreze decât peste vreo opt sau nouă luni, la venirea verii, şi asta dacă aveau noroc, căci Reynolds auzise multe poveşti asemănătoare, când dezgheţul nu mai venise niciodată. În realitate, odată sosit pe tărâmurile gheţurilor, oricât de multă experienţă ar fi avut, totul putea fi imprevizil. Expediţia condusă de Sir John Franklin din 1822 care trecuse prin nordul Canadei pentru a găsi pasul din nord-est, de exemplu, nu se bucurase nici ea de noroc. Nefericita corabie fusese nevoită să petreacă atât de mult timp în mijlocul gheţii,

încât Franklin ajunsese să îşi mănânce propriile cizme pentru a-şi potoli cât de cât foamea devoratoare. Măcar Franklin reuşise să se întoarcă acasă, nu toată lumea reuşeşte asta. Oare vor îngroşa şi ei listele expediţiilor blestemate, cele ale navelor dispărute şi ale viselor zdrobite în oceanele necunoscutului pe care cei de la Comandamentul Marinei le ţineau cu atâta rigurozitate? se întrebă Reynolds, uitându-se cu scârbă la cizmele îngheţate.

Privi cu tristeţe corabia, pe care, în ciuda atâtor eforturi, gheaţa o luase ostatică fără nicio osteneală. Nava aceea era o imensă balenieră care cunoscuse şi timpuri mai bune, pe vremea când participase la vânătoarea de caşaloţi şi de balene cu cocoaşă în Atlanticul de Sud. Tot ce amintea de acel trecut glorios erau cele şase harpoane şi lancea de pe blazon, o amintire înfricoşătoare, căci lungimea acelor arme ţinea la distanţă giganticele balene de curajoşii harponieri care le străpungeau în acele dueluri epice. Acum Annawan se afla într-o

situaţie ridicolă, stând într-o rână şi cu prora uşor ridicată, rezemată de o banchiză de gheaţă ce părea un piedestal de marmură. Pentru a reduce la minimum posibilitatea răsturnării, MacReady porunci să fie desprinse de catarge cele două gabii mari şi sarturile şi ridică un soi de barieră de gheaţă pe latura tribordului, care servea în acelaşi timp de sprijin şi rampă de coborâre. Soarele abia se zărea la orizont, înţepenit acolo de câteva săptămâni, ţesând acel crepuscul tărăgănat înainte de a dispărea definitiv în aprilie, făcând loc eternei nopţi polare care acum răsfrângea asupra navei o lumină firavă, lividă. Fie că-i plăcea sau nu, gândi exploratorul, acea corabie cu aer fantomatic urma să fie căminul său pentru un timp de nimeni ştiut. Sau poate chiar ultimul său cămin.

Sătui să se mişte prin strâmtorile din interiorul

corabiei, lovindu-şi capetele de ustensilele care atârnau din tavan ca nişte ciorchini în vie şi să se împiedice de priciurile şi proviziile aşezate peste tot, o mână de oameni se adunară la baza navei, pentru a înfrunta frigul inuman care făcea ca aerul ce le ieşea din plămâni să fie tăios ca diamantul. În afară de MacReady, care în documente apărea drept responsabil de acea dificilă expediţie, echipajul mai cuprindea doi ofiţeri, un subofiţer, doi artilerişti, un chirurg, un bucătar, două ajutoare de bucătar, doi tâmplari, doi electricieni şi doisprezece marinari, dintre care unul, cel care se ocupa de câinii pentru sănii, era un metis viguros şi tăcut, fructul atracţiei profane dintre o indiancă din tribul upsaroka şi un alb. Iar după cum putuse observa Reynolds până la momentul respectiv, niciunuia nu părea să îi pese de soarta ce le fusese dată, trăind cel mult o resemnare forţată. Cu toate acestea, exploratorul spera ca, orice s-ar fi întâmplat cu cărbunele şi alimentele, proviziile de rom să nu se termine. Auzise el prin tavernele din porturi că în situaţii ca aceea nu trebuia să se îngrijoreze atâta timp cât avea destule provizii de alcool; altminteri, odată terminată băutura, totul se va schimba drastic: nebunia, care până atunci doar le dădea târcoale asemenea unui pretendent timid, se

va năpusti să ispitească întregul echipaj şi să-i seducă pe cei mai slabi, care nu ar fi întârziat să-şi ducă pistolul la tâmplă şi să apese pe trăgaci. Şi, ca şi cum ar fi fost vorba de un ritual macabru, focurile de armă ce se auzeau în mod obişnuit din diverse colţuri ale navei s-ar fi transformat în unica distracţie pe timpul iernii fără sfârşit. Reynolds se întrebă oare câţi galoni de rom mai rămăseseră în sala cu băuturi. MacReady, care, judecând după miros, avea propriile rezerve de brandy, îi ordonă lui Simmons, unul dintre ajutoarele de la bucătărie, să îl îndoaie cu apă pentru a-i prelungi cât mai mult viaţa. Şi

apoi, pentru moment, niciunul dintre marinari nu protestase, de parcă ei ştiau că prin porţia zilnică de alcool erau, de fapt, protejaţi de ei înşişi.

Reynolds se uită atunci la căpitanul MacReady, care părea să se fi molipsit de indiferenţa care plutea în aer. În acel moment, ofiţerul se afla şi el în afara navei, aşezat pe un colet din apropierea cuştii pe care Peters, metisul, o improvizase pentru câini. Era învelit, ca şi ceilalţi, cu mai multe straturi de lână peste care purta un impermeabil, iar pe cap o căciulă cu urechi, din acelea denumite în batjocură „perucă englezească". Studiindu-l pe vigurosul ofiţer, care stătea atât de nemişcat de parcă poza pentru vreun fotograf, Reynolds înţelese că trebuia să îi scoată imediat din acea toropeală, înainte ca echipajul să cadă într-o letargie de neînvins. Naufragiaseră, e adevărat, dar asta nu însemna că nu le mai păsa de nimic. Venise momentul să îi ceară lui MacReady să-şi organizeze oamenii în grupuri ca să poată explora locul, cu intenţia de a urma planul care îi adusese până acolo, plan ce trebuia să le aducă gloria şi bogăţia la care nu puteau decât visa: să găsească intrarea spre centrul Pământului.

În ciuda intenţiilor sale, Reynolds nu se mişcă niciun milimetru. Rămase unde era, uitându-se la căpitan de departe, fără a se hotărî să meargă până la el. Nu îi plăcea căpitanul. Îl considera grosolan, cinic şi exaltat, exact tipul de om care

nu ar consola o inimă frântă, dar care ar sări în ajutorul unui câine de vânătoare prins sub un buştean. Oricine îşi putea da seama că antipatia era reciprocă, o aversiune care, din cauza ierarhiei, se propagase asupra celorlalţi membri ai echipajului, astfel că Reynolds descoperise imediat că era conducătorul unei expediţii în care nu avea niciun simpatizant, cu excepţia lui Allan, sergentul de artilerie care visa să devină poet. Ei doi erau

cei mai tineri din grup şi se împrieteniseră şi poate datorită faptului că sergentul era singurul care nu îl considera drept un filfizon mofturos. Dar acum, Allan probabil că se afla în cabina lui, vărsând cuvinte pe hârtie aşa cum deja îl văzuse făcând de mai multe ori, scriind de parcă nici nu atingea hârtia cu peniţa, cu aceeaşi delicateţe cu care un nor ar scrie pe albia unui râu. Aşa că Reynolds începu să sape cu vârful cizmei în zăpadă, încercând să-şi facă curaj pentru a-l înfrunta singur pe MacReady, căci în ultimul timp discuţiile cu el păreau dueluri fără săbii în care ofiţerul încerca să îi străpungă, metaforic vorbind, inima. După tot efortul de a ajunge până acolo, nu avea de gând să permită nici în ruptul capului unui ofiţer îngâmfat să îl împiedice să îşi ducă la bun sfârşit aventura, chiar dacă acesta părea că îi poate smulge un braţ cu mâinile goale.

— Căpitane MacReady, îl salută exploratorul, adresându-se omului care, cu obrăznicia lui ridicolă, pretindea să fie ultimul obstacol în calea atingerii obiectivelor.

— Ce doriţi, Reynolds? întrebă celălalt, oarecum deranjat de faptul că acesta îl întrerupsese din importanta misiune pe care o avea de îndeplinit, şi anume să simtă frigul cum îi trece prin oase şi să fie atent ca zăpada să rămână în continuare albă.

— Mi-ar plăcea să începem azi să explorăm acest loc, îi răspunse Reynolds fără a se lăsa intimidat. Nu cred că este bine să ne limităm la a aştepta dezgheţul.

Căpitanul surâse în sinea lui preţ de câteva secunde. Apoi se ridică de pe loc cu o încetineală calculată.

defilând în faţa tânărului explorator cu corpul lui de matahală ameninţătoare.

— Asta credeţi că facem, că ne limităm la a aştepta dezgheţul? îl întrebă.

— Dacă faceţi altceva, vă prefaceţi destul de bine, căpitane, îi răspunse Reynolds încercând să pară ironic.

MacReady râse dispreţuitor.

— Mi se pare că nu aţi înţeles situaţia, Reynolds. Vă rog să îmi permiteţi să vă luminez. Problema nu este doar că am rămas blocaţi în acest loc blestemat. Ştiţi de la ce vin trosnetele astea care ne trezesc noaptea? Vin de la gheaţă, Reynolds. Da, de la gheaţa asta nenorocită care strânge tot mai tare corabia, strivindu-i carcasa, motiv pentru care, mai mult decât posibil, când dezgheţul o va elibera, dacă acest lucru se va întâmpla, va fi atât de stricată, încât nu va mai putea naviga. Asta este situaţia noastră. Nu le-am spus nimic oamenilor pentru a nu-i alarma, chiar dacă îmi imaginez că majoritatea intuiesc că trosnetele astea nu prevestesc nimic bun. Dar dumneavoastră sunteţi responsabilul acestei expediţii şi trebuie să ştiţi adevărul, cu toate că nu am nici cea mai mică intenţie de a vă băga frica în oase. Ce putem face?… Vă răspund înainte să mă întrebaţi: să abandonăm barca şi să mergem pe gheaţă până dăm de coastă, ceea ce poate presupune sute de kilometri pe care ar trebui să îi parcurgem cu bagajele, alimentele, bărcile de salvare şi cel puţin două dintre sobele de fier cu cărbune cu tot, ca să nu îngheţăm pe drum. Spuneţi-mi, vă rog, vi se pare un plan cu şanse de reuşită?

Reynolds nu îi răspunse. Chiar şi lui i se părea o idee absurdă. Nimeni nu ştia cu exactitate nici cât de departe şi nici în ce direcţie era coasta şi să orbecăi aşa prin acel peisaj brăzdat de creste de zăpadă ce-ar fi trebuit coborâte cu săniile încărcate până la refuz i-ar fi epuizat, ca să nu mai pomenim de atacurile urşilor polari de care ar fi putut avea parte în timpul acelui disperat traseu înspre nimic. Lăsând la o parte acea nebunie, lui Reynolds i se năzări una şi mai mare.

Auzise el că, în situaţii similare, anumiţi căpitani porunciseră întinderea unor corturi precare pe un bloc de zăpadă, pentru a se lăsa duşi de curenţi pe acele bărci de gheaţă, chiar dacă situaţiile în care îndrăzneţele planuri avuseseră succes se puteau număra pe degetele de la o mână. Valurile întărâtate de furtuni şi vânturi i-au înecat cam pe toţi, fără pic de milă pentru acele simpatice mostre ale ingeniozităţii umane. Reynolds nici măcar nu îndrăzni să îi sugereze aşa ceva lui MacReady. Una peste alta, era mai bine să rămână acolo, la adăpostul corabiei, şi să aştepte, bând rom, să se întâmple ceva, orice. Dar el nu avea de gând să stea cu braţele în sân în aşteptarea miracolului. Era absurd să nu exploreze zona, dacă tot erau acolo.

— Şi misiunea? întrebă, cu riscul de a stârni furia căpitanului. Nu văd niciun motiv pentru a nu continua misiunea. Probabil e cel mai bun mod de a alunga plictiseala, care, bănuiesc că ştiţi deja, poate să se transforme uşor în nebunie.

— Ah, da. misiunea, rosti MacReady zeflemitor. Încercarea dumneavoastră de a găsi o gaură care să ne conducă spre centrul Pământului, care în mintea dumneavoastră este locuit şi luminat de un soare mai mic decât al nostru. Sau de doi?

Auzindu-l pe MacReady că îşi bătea joc de ideile lui, Reynolds nu putu să nu îşi aducă aminte de colegul său Symmes şi de hohotele de râs pe care amândoi fuseseră obligaţi să le treacă cu vederea în timpul epuizantului tur de conferinţe despre Pământul Scobit. Acum căpitanul aducea acele râsete din trecut până în Antarctica, obligându-l pe explorator să îşi amintească zicala conform căreia cine râde la urmă râde mai bine, zicală care, repetată până la extenuare, îl ajutase să nu se lase descurajat.

— Vă vine să credeţi sau nu, căpitane, acesta este

obiectivul expediţiei, după cum bine ştiţi, răspunse Reynolds fără a se lăsa intimidat.

MacReady izbucni într-un râs ce răsună pe întregul deşert alb.

— Inocenţa dumneavoastră este înduioşătoare, Reynolds. Chiar credeţi că expediţia are o misiune atât de altruistă? Domnului Watson nici nu îi pasă dacă există sau nu o gaură care să permită accesul în interiorul Pământului.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă exploratorul. Căpitanul surâse condescendent.

— Nu am organizat totul pentru a demonstra dacă ridicola dumneavoastră teorie e adevărată sau nu, Reynolds. Sponsorul nostru vrea ceea ce vor toate puterile din lume: să verifice importanţa strategică a unicelor teritorii pe care nu le-au putut cuceri.

Exploratorul se uită la ofiţer cu o mirare prefăcută, în timp ce în sinea sa surâdea cu indulgenţă. Cu acele cuvinte, MacReady îi confirmă că muşcase momeala. El ştia că Watson de fapt credea în existenţa Pământului Scobit, la fel ca şi marile puteri politice, instituţiile guvernamentale care îl sprijineau din umbră şi alţi sponsori care rămăseseră în anonimat. Dar toţi deciseră să fie precauţi şi să îşi ascundă adevăratele intenţii, cel puţin pentru moment. Dacă expediţia ar fi fost un eşec răsunător, Reynolds ar fi fost singurul asupra căruia ar fi căzut dizgraţia şi batjocura publicului. Cei din umbră nu ar fi pierdut decât câţiva dolari; s-ar fi spălat pe mâini, ar fi spus că intenţiile lor fuseseră cu totul altele şi că niciodată nu dăduseră prea multă crezare acelui sărman nebun, limitându-se la a-l utiliza în interese proprii. După cum stăteau lucrurile, era de preferat ca oamenii de rând să nu creadă că banii se cheltuiau inutil pe expediţii atât de absurde. Şi Reynolds ar fi acceptat rolul de ţap ispăşitor

care i s-ar fi oferit, deşi pe baza unui pact secret. În schimb, dacă ar fi reuşit să găsească acea altă lume, şi el era sigur că avea să o găsească, dorinţa lui imensă de a obţine glorie şi bogăţie s-ar vedea împlinită, căci în biroul avocatului său se afla o garanţie a acestor aspiraţii, sub forma unui document inspirat din contractul semnat la Santa Fé între Regii Catolici şi Columb, în care lui Reynolds i se promiteau titlurile de amiral, vicerege şi guvernator al

tuturor teritoriilor descoperite sub scoarţa terestră, precum şi o zecime din tot ce va fi găsit în locurile descoperite. De aceea, MacReady putea să creadă în continuare despre el că era o marionetă mânuită de păpuşari cu interese obscure, ba chiar era de preferat: cu cât căpitanul ştia mai puţin, cu atât mai bine. Reynolds nu avea încredere în el. De fapt, nu avea încredere în nimeni: istoria era suprapopulată de oameni mediocri care au uzurpat gloria adevăraţilor exploratori, însuşindu-şi laurii şi condamnându-i pe adevăraţii descoperitori la uitare, însă nu dorea să îşi asume un astfel de risc. Aşa că MacReady putea să tot creadă că este un imbecil. cu atât mai bine, asta era în avantajul lui.

Căpitanul îi observă tăcerea cu un surâs batjocoritor, aşteptând un răspuns din partea lui. Dar Reynolds, decis să îşi perfecţioneze rolul de idealist candid, îi răspunse cu totul altceva despre omul de afaceri. Atunci un zgomot asurzitor venit din cer le cutremură lumea. Atât MacReady, cât şi Reynolds îşi ridicară uimiţi privirea. Şi ceilalţi membri ai echipajului îşi înălţară privirile, convinşi că acel vuiet asurzitor nu putea să însemne decât că cerul se prăbuşea peste capetele lor.

Şi dacă farfuria zburătoare reuşise să impresioneze un om ca Wells, ce avea cunoştinţe ştiinţifice vaste şi a cărui imaginaţie era capabilă să schiţeze artefacte

similare, imaginaţi-vă oroarea pe care au trebuit să o simtă acea mână de marinari de rând, care, în timp ce o vedeau cum cădea din cer, organizară involuntar şi un concurs: cine reuşea să facă mutra cea mai surprinsă. Farfuria apăruse dintr-odată la orizont, se apropiase de ei în viteză, trecuse peste capetele lor speriate, buimăcindu-i cu un răget de dragon, apoi se pierdu în direcţia munţilor ce se întrezăreau la orizont, trasând o linie sinuoasă asupra acelei întinderi de penumbră care era cerul. Nu reuşiseră să o vadă clar decât atunci când zburase pe deasupra lor, dar era evident că nimeni nu putea să înţeleagă ce era acel obiect enorm, plat şi rotunjit, care părea că se

Învârte în jurul propriei axe în timp ce asurzea lumea. După ce dispăruse în spatele lanţului de gheaţă, transformat deja în punct incandescent, se auzi un huruit teribil, de parcă un obiect de mare tonaj şi probabil din fier sau vreun material asemănător s-ar fi izbit de un zid de oţel. Ecoul acelui vacarm se stinsese abia după vreo două minute. Şi când asta se întâmplă, liniştea instalată le păru tuturor insuportabilă, de parcă se aflau pe fundul oceanului. Abia atunci căpitanul MacReady îndrăzni să vorbească.

— Ce dracu’ o fi fost asta…? bolborosi, fără a se deranja să-şi ascundă uimirea.

— Dumnezeule, nu ştiu. Mă gândesc că vreun meteorit, răspunse Reynolds, fără a-şi lua privirea nedumerită de la îndepărtatul lanţ de aisberguri.

— Nu cred, spuse, auzind că este contrazis.

Îl contrazisese un marinar slab, pe nume Griffin. Reynolds se întoarse spre el şi îl studie curios, mirat totodată de forţa cu care îl combătuse.

— Traiectoria obiectului a fost prea… sinuoasă, explică marinarul în timp ce toate privirile se îndreptară

către el, într-un mod destul de stingheritor. Când s-a apropiat de munte, a făcut o întoarcere în unghi drept, a încercat să se ridice uşor, de parcă voia să evite finalul fatal.

— Ce vreţi să insinuaţi? întrebă MacReady, care nu avea dispoziţie pentru ghicitori.

Griffin se întoarse spre el şi îi răspunse la întrebare oarecum încurcat.

— Mă rog, e ca şi cum cineva făcea eforturi pentru a-i impune o anumită direcţie, căpitane. De parcă îl ghida.

— Ghida? exclamă MacReady. Griffin dădu din cap afirmativ.

— E adevărat, căpitane. Şi mie mi s-a părut, sări în ajutorul lui Wallace, alt marinar.

MacReady se uită la Griffin fără să spună nimic, încercând să digere ceea ce tocmai auzise. Restul oamenilor care

erau înăuntrul corabiei ieşiră alarmaţi de zgomot şi, după ce coborâră pe rampa de zăpadă, acum se îmbulzeau în jurul colegilor lor, întrebând ce anume se întâmplase.

— O fi vreun fel de… obiect zburător, îndrăzni Griffin să rostească, ignorând forfota şi adresându-i-se căpitanului care rămăsese pe gânduri.

Părerea marinarului îl surprinse pe Reynolds. Un obiect zburător? Dar ce fel de obiect putea fi? Era clar că nu o sferă. Se îndreptase spre cer cu o viteză neobişnuită de parcă ceva îl propulsase, deşi nu părea să dispună de vreun motor. Căpitanul MacReady căzu şi mai mult pe gânduri şi se uită din nou înspre munţi, de parcă voia să îşi construiască o casă acolo.

— Mă rog, nu avem decât o cale pentru a afla ce este, reacţionă într-un final. Mergem la locul în care a căzut.

Prinzând dintr-odată puteri, de parcă îşi adusese aminte că el era căpitanul corabiei, îşi studie oamenii şi,

pronunţând câteva nume, organiză în câteva secunde un grup de explorare. Locotenentul Blair trecu la cârma navei şi şef peste marinarii rămaşi. Apoi îi surâse batjocoritor exploratorului.

— Puteţi să ne însoţiţi, dacă doriţi, Reynolds. Poate ne împiedicăm pe drum de gaura pe care o căutaţi.

Reynolds nu se obosi să îi răspundă. Fu de acord în sinea lui şi urcă cu restul bărbaţilor pe corabie pentru a pregăti tot ce era necesar pentru această incursiune printre gheţuri. Coborî în partea de jos a corabiei şi, încercând să ignore valul de căldură care îl lovise, ce provenea de la încălzire şi de la bucătărie, evită priciurile şi hamacurile din interior şi, ghidându-se după lumina palidă a lămpilor de ulei, reuşi să ajungă până la coridorul îngust care conducea înspre dependinţele oficialilor, un mod eufimistic de a denumi cubiculele în care se îngrămădeau şefii echipajului. Ajuns în minusculul său bârlog, prin care pătrundea doar o lumină ruginie, Reynolds studie cu melancolie spaţiul strâmt în care îşi ducea zilele: cuşeta din perete cu salteaua sa plină de gâlme făcută din păr de cal, minusculul său birou, masa şi cele două scaune, fotoliul pe

care se încăpăţânase să îl aducă de acasă, cămara meschină unde abia încăpeau două sticle de brandy şi nişte brânză, toaleta dintr-un colţ, care acum avea apă îngheţată bocnă, şi cele două poliţe ticsite de cărţi, pe care nici nu îndrăznea să le mişte pentru că descoperise că marii clasici aveau o funcţie nebănuită până atunci, cea de a-l izola de frigul care îl pândea de cealaltă parte a peretelui. Acel loc minuscul nu îi permitea să danseze un vals, lucru pe care Reynolds nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l face, chiar dacă, printr-un miracol, ar fi putut să îşi aducă o domnişoară în cabină, căci din păcate locul îmbia spre activităţi mai puţin ambiţioase, cum ar fi îmbrăcatul cât

mai gros. Când reuşi să ia cele trebuincioase, lovindu-se în timpul acesta de tot felul de lucruri, se întoarse pe punte având grijă ca niciuna dintre ustensilele care atârnau de tavan de-a lungul zonei unde dormea echipajul să nu îl doboare dintr-o lovitură.

Douăzeci de minute mai târziu, aleşii lui MacReady erau iar jos, înfofoliţi şi înarmaţi în aceeaşi măsură, alături de două sănii şi câţiva câini. Grupul lui MacReady, pe lângă Reynolds şi însuşi căpitanul, era format din doctorul Walker, sergentul de artilerie Allan şi şapte marinari pe care Reynolds abia îi cunoştea, Griffin, Wallace, Foster, Carson, Shepard, Ringwald şi Peters, metisul. După ce se asigură că erau toţi, MacReady arătă înspre munţii de gheaţă cu un gest energic făcut din cap şi, fără să mai stea prea mult pe gânduri, porniră într-acolo.

III

În timpul marşului pe gheţuri, Reynolds evită să stea lângă căpitan, deşi acela ar fi fost locul cel mai potrivit pentru el. Nu avea chef să se angajeze în vreun duel verbal cu MacReady în timp ce avansau prin zăpadă, astfel că rămase intenţionat în urmă, până ce ajunse lângă Griffin, pricăjitul marinar care prin comentariile lui reuşise să-i aţâţe curiozitatea. Îşi aminti că Griffin se înrolase pe Annawan în ultimul moment, când echipajul era deja format. Insistenţele sale de a face parte din Serviciul de descoperiri învinseseră reticenţa lui MacReady, fapt care denota atât pasiunea marinarului pentru acea călătorie, cât şi abilitatea sa de a evita obstacolele care îi ieşeau în cale, mai ales căpitanii grosolani şi intransigenţi. Dar oare de ce era atât de important pentru Griffin să se afle acolo, cu ei, îngheţând de frig, se întrebă Reynolds.

— Cred că aveţi dreptate, Griffin, îi spuse când

ajunse în dreptul lui. E foarte probabil să găsim acolo, în munţi, un obiect zburător.

Griffin se arătă surprins de faptul că responsabilul expediţiei, care nu prea intra în vorbă cu marinarii, i se adresa lui direct într-un mod atât de amabil, asemenea cuiva care caută doar un subiect de conversaţie. Vizibil incomodat, se mulţumi să confirme dând din capul transformat într-un ghemotoc de batice şi fulare din care ieşea un nas îngheţat. Dar cumpătarea

lui nu îl potoli pe Reynolds, hotărât să vorbească cu ursuzul marinar, chiar dacă acesta voia sau nu.

— De ce v-aţi înrolat în această expediţie, Griffin? îl întrebă direct. Credeţi în Lumea din Adâncuri?

Marinarul se uită la el uimit preţ de câteva secunde. Avea mustăcioara plină de brumă şi exploratorul se gândi că, atunci când se vor întoarce la corabie, nu va avea altă soluţie decât să-şi tundă părul îngheţat. Tocmai din această cauză, pentru a evita acel proces dureros şi neplăcut, Reynolds continua să se bărbierească, chiar dacă pentru asta folosea un lighean plin cu gheaţă topită. Era evident că Griffin nu voia să treacă prin aşa ceva în fiecare dimineaţă.

— Este o idee poetică, domnule, răspunse într-un final marinarul.

— O idee poetică, în care nu credeţi, deduse Reynolds, aruncându-i o privire suspicioasă. Bănuiesc că aţi venit pentru bani, ca toată lumea. Dar, spuneţi-mi, de ce aţi insistat atât de mult să vă îmbarcaţi pe Annawan? Pe orice altă corabie se plăteşte la fel, poate chiar mai mult şi condiţiile nu sunt aşa periculoase.

Griffin părea că se simte tot mai deranjat de interogatoriu şi îşi luă câteva secunde pentru a-şi pregăti răspunsul.

— Voiam să mă îmbarc pe o corabie care nu garanta

întoarcerea, domnule, răspunse într-un final.

Reynolds nu îşi putu ascunde uimirea. Îşi aduse aminte de anunţul pe care MacReady îl publicase în mai multe jurnale din New York pentru a-şi recruta echipajul de bord, şi chiar lui îi îngheţase sângele în vine când îl citise:

Se caută oameni pentru o călătorie în Antarctica cu scopul de a găsi intrarea spre centrul Pământului. Condiţii periculoase: frig extrem şi riscuri permanente. Nu garantăm întoarcerea în viaţă. Onoruri, recunoaştere şi prime generoase în caz de succes.

— Niciodată nu am crezut că acest lucru poate fi un stimulent pentru cineva, spuse Reynolds, uitându-se la acel omuleţ cu un oarecare respect.

Până în acel moment nu se credea aşa diferit de restul muritorilor, întrucât i se păruse că toţi se îmbarcaseră pe An-nawan atraşi de ultimele cuvinte din anunţ. Dar acel marinar uscăţiv fusese convins de penultima frază. Din câte se pare, cărările inimii omeneşti sunt la fel de necunoscute precum voinţa lui Dumnezeu. Griffin îşi strânse umerii şi continuă să meargă în tăcere, până ce privirea scrutătoare a lui Reynolds îl obligă să adauge ceva.

— Nu ştiu de ce s-au îmbarcat ceilalţi, domnule, mărturisi, continuând să se uite înainte, dar eu sunt aici pentru a scăpa de o femeie. Cel puţin pentru un timp.

— De o femeie? întrebă exploratorul tot mai intrigat. Marinarulâşi rezumă amarul sufletesc printr-un suspin plin de durere.

— E vorba de o fată pe care o curtam şi cu care, acum vreo patru luni, şi fără să fi aflat prea bine cum, m-am trezit logodit.

Griffin păru că surâde resemnat în spatele numeroaselor cârpe care îi urâţeau faţa.

— Şi nu am de gând să mă însor vreodată. Nu am decât treizeci şi doi de ani, domnule! mai am multe de văzut!

Reynolds îi dădu dreptate, prefăcându-se că îl înţelege.

— La o zi după logodnă, continuă marinarul, m-am dus în port şi m-am înrolat în expediţia asta. Urăsc frigul, dar, cum vă spuneam, Annawan era singura corabie care nu garanta întoarcerea. Şi m-am gândit că astfel voi avea timp suficient să mă gândesc ce vreau să fac cu viaţa mea.

— Înţeleg, spuse Reynolds fără a-l înţelege, de fapt, în totalitate. Şi ea? adăugă, gândindu-se că acea femeie rupsese logodna cu omul care, înainte de a se însura cu ea, se îmbrăcase într-o călătorie sinucigaşă.

— Vă imaginaţi că nu i-a convenit prea tare ca logodna noastră să se prelungească dintr-odată cu câteva luni bune, sau poate chiar ani, dar a înţeles. dorinţa mea de aventură.

— Înţeleg, repetă Reynolds mecanic.

Griffin dădu din cap, mulţumindu-i pentru înţelegere şi, ca şi cum ar fi irosit în mod iresponsabil proviziile de cuvinte pe care le avea cu el pentru acea călătorie, consideră discuţia încheiată, adâncindu-se din nou într-o tăcere de nepătruns, care împiedica orice încercare de a lega o relaţie de camaraderie, şi de aceea Reynolds se dădu, în sfârşit, bătut. Continuă să meargă alături de el, împărţind aceeaşi linişte, ca doi călugări care se plimbă prin mănăstire, în timp ce o ceaţă nepoftită începu să se ridice în jurul lor, făcând ca frigul să pară şi mai tăios.

În încercarea de a-l ignora, Reynolds se strădui să-şi amintească momentul prăbuşirii ciudatei maşinării. I se păru straniu ca acel lucru să se întâmple tocmai când se aflau ei acolo, de parcă ar fi fost un spectacol inclus în preţ. Dacă nu ar fi rămas blocaţi în zăpadă, nimeni nu l-ar

fi văzut şi, probabil, ocupantul maşinăriei, dacă chestia aia chiar era condusă de cineva, ar fi murit fără martori, implorând pentru un ajutor pe care nimeni nu i l-ar fi putut oferi. Apoi se întrebă ce stat de pe lume mizase pe atâta ştiinţă pentru a putea fabrica un artefact ca acela care tocmai brăzdase cerul cu o viteză năucitoare, dar de îndată scutură din cap. Nu avea sens să facă supoziţii. Peste vreo oră sau chiar mai puţin va descoperi chiar el, îşi spuse, concentrându-şi atenţia pe mă-iestuozitatea peisajului, acea nemărginire de un alb pur care îl înconjura din toate părţile şi care părea că imită marmura palatelor. I se păru ironic însă faptul că aceleaşi detalii care făceau peisajul atât de frumos vor fi, probabil, tot cele care îi vor pune capăt zilelor.

În ciuda ceţii dese, găsiră destul de repede maşinăria. Ceea ce căzuse din cer era atât de mare încât se profila în mod

sinistru în zare, ca un far care le ghida paşii. Când în sfârşit ajunseră la locul accidentului, constatară că, într-adevăr, era vorba de un soi de artefact zburător. Era aproape de mărimea unui tramvai, deşi rotunjit şi aplatizat ca o monedă, şi, fiind pe jumătate înfipt în gheaţă, părea că se înalţă înaintea lor ca un idol al unei religii necunoscute. Maşinăria nu părea stricată, dar impactul zgâriase gheaţa pe o arie de cel puţin treizeci de metri în jurul ei, astfel că trebuiră să păşească cu mare grijă ca să se apropie de ea. Observară atunci că obiectul era construit dintr-un material şlefuit şi strălucitor. Netezimea suprafeţei te făcea să te gândeşti la pielea delfinilor şi nu părea să aibă vreo trapă sau vreo cale de acces – era brăzdată doar de nişte simboluri ciudate ieşite în relief, care reflectau o lumină roşiatică.

— Are cineva habar ce naiba o mai fi şi asta? întrebă

MacRe-ady, uitându-se iscoditor în jur.

Nimeni nu răspunse, căpitanul nici măcar nu aştepta un răspuns. Toţi încremeniseră fascinaţi de strălucirea acelui obiect în care, pe lângă norii ce împodobeau cerul şi vârfurile munţilor, se reflectau şi chipurile lor rămase cu gurile căscate. De atâta timp se apleca asupra oglinjoarei pe care o folosea la bărbierit, văzându-şi faţa pe bucăţi, încât acum îl surprindea lamentabilul rezultat obţinut la unirea tuturor pieselor. Era bărbierit impecabil, nimeni nu se putea îndoi de asta, dar în ochii lui se citeau oboseala şi febra provocate de lipsa somnului, ca să nu mai vorbim de faptul că slăbise. În rest, chipul care se vedea în luciul pielii maşinăriei era acelaşi dintotdeauna, mult prea copilăros pentru a putea intra fără efort în lumea adulţilor, cu acele buze cărnoase care cu greu puteau oferi feţei sale o mină autoritară.

Lăsând să-i scape un suspin de resemnare, Reynolds îşi abătu gândurile de la propriul trup pentru a studia câteva dintre constelaţiile de semne pe care le avea mai aproape. Marea majoritate erau simboluri care aminteau vag de caracterele orientale şi erau înconjurate de un soi de figuri geometrice.

Fără a se putea abţine, îşi apropie mâna dreaptă de unul din acele simboluri, cu intenţia de a le atinge formele spiralate. Chiar dacă era curios să simtă acel uimitor şi strălucitor material, preferă să nu îşi dea jos mănuşa, de teamă să nu-i îngheţe mâna. Dar când materialul atinse simbolul, un straniu firicel de fum începu să se ridice leneş în aer şi, în timp ce Reynolds observa fenomenul fără a şti ce se întâmplă, o mică flacără albastră înflori dintr-odată din mănuşa sa. Apoi exploratorul experimentă o durere brutală, care imediat se propagă din mână în tot restul corpului. Îşi îndepărtă mâna brusc, fără a putea evita ca acea agonie să explodeze sub forma unui urlet teribil.

Dintr-odată simţi un miros, un amestec de lână şi carne arsă şi, din cauza durerii, exploratorul abia putu să înţeleagă că, atingând acel simbol, mănuşa sa începuse să ardă, cu toate că se aflau la câteva grade sub zero. Marinarii din jurul lui se îndepărtară îngroziţi, în timp ce Reynolds, cu chipul schimonosit, căzu în genunchi în zăpadă, sprijinindu-se în mâna dreaptă, care, învelită în fâşii de material ars, fumega şi era crispată ca ghearele unei vrăjitoare.

— Dumnezeule! exclamă doctorul Walker, venind spre el.

— La naiba, să nu atingă nimeni carcasa acestui obiect! răcni MacReady. Pe toţi dracii, nimeni să nu atingă nimic fără permisiunea mea, sau îl voi spânzura de catargul principal!

Chirurgul îi porunci lui Shepard, marinarul pe care îl avea mai aproape, să facă repede o gaură în gheaţă. Shepard scoase un ciocan şi lovi cu înverşunare stratul casant de mai multe ori, până ce reuşi să facă un fel de gaură în care Walker îi afundă mâna lui Reynolds până la cot. Se auzi atunci un sfârâit asemănător cu cel care se produce atunci când se scufundă fierul încins în apă. Când consideră că era de ajuns sau, probabil, când simţi că propria-i mână începe să îngheţe, în ciuda mănuşii, Walker scoase mâna exploratorului, care se prăbuşi leşinat din pricina trecerii bruşte de la foc la gheaţă la care fusese supus.

— Trebuie să îl duc urgent la infirmerie, căpitane, anunţă Walker. Nu am nimic la mine ca să-i bandajez mâna.

— Căpitane MacReady! urlă metisul, înainte ca ofiţerul să poată răspunde.

MacReady îşi întoarse capul spre Peters, care se afla la vreo zece metri de maşinărie, arătând înspre gheaţă.

— Am găsit urme, domnule!

Căpitanul căscă gura de uimire, apoi îşi recompuse faţa şi se îndreptă spre locul în care se afla indianul, urmat de alţi câţiva marinari.

— Se pare că ceva a ieşit din maşinărie, spuse metisul. MacReady îl privi furios, de parcă toate se întâmplau din vina lui, chiar dacă părea evident că nu era supărat decât pe acea înşiruire de surprize care îl împiedica să le arate oamenilor lui imperturbabila seninătate de care orice căpitan trebuia să dispună. Metisul îngenunche în faţa urmelor, le studie în tăcere şi apoi interpretă pentru ceilalţi ce văzuse în acele mâzgălituri din zăpadă.

— Sunt nişte urme enorme, mai mari decât cele de urs polar. De fapt, sunt mai mari decât cele ale oricărui animal de pe Terra, cel puţin din câte cunosc eu, spuse, arătând înspre conturul urmei. Vedeţi? Sunt aproape la fel de mari ca un braţ de om. Au formă ovală şi sunt foarte adânci, de parcă ar fi fost produse de ceva ce cântăreşte tone. Dar cel mai ciudat este că nu se văd urme de degete în zăpadă. Urmele par să semene cu dungile lăsate de nişte gheare.

— Eşti sigur de ce spui, Peters? îl contrazise Wallace, aplecându-se asupra lor. Mie îmi par mai degrabă urme de copite.

— De copite? De când ştii tu să interpretezi urme, Wallace? îl luă peste picior alt marinar.

— Nu ştiu, Shepard, dar am capre şi urmele astea sunt…

— Tăceţi amândoi! răcni MacReady către marinari, apoi se întoarse spre indian, care, în loc să se contrazică cu aceştia, se mulţumi să se retragă în spatele unei priviri aspre, probabil

ofensat că cineva punea la îndoială vastele lui

cunoştinţe în materie de urme. Continuaţi, vă rog, Peters. Spuneaţi că nu sunt urme umane?

— Mi-e teamă că nu, domnule, îl asigură Peters.

— Dar e imposibil! exclamă MacReady. De ce ar putea fi?

— Urmele nu mint, căpitane, spuse indianul. Fie ce-o fi, ceea ce a coborât din maşinărie e o creatură care merge pe două picioare, dar nu cred să fie om.

Se lăsă o linişte mormântală, pe când ceilalţi se înclinau deasupra ciudatelor urme.

— În plus, urmele sunt recente, adăugă. Aş zice că de vreo douăzeci de minute, poate mai puţin.

Cuvintele metisului îi alarmară pe toţi, şi priveau acum speriaţi în jur, scrutând acel infinit alb în care, dintr-odată, nu se mai găseau singuri.

— Unde se află următoarele urme? vru să ştie MacReady, încercând să pară calm. Încotro s-a dus creatura?

— Asta e şi mai ciudat, căpitane, spuse Peters, conducându-i vreo doi metri mai încolo. Asta înseamnă că acea creatură poate să parcurgă cu pasul o distanţă imposibilă pentru orice animal. Şi următoarele trebuie să fie şi mai departe, dar nu reuşesc să le văd.

— Vrei să spui că se deplasează sărind?

— Aşa se pare, căpitane. În salturi tot mai mari, ceea ce ar îngreuna urmărirea chiar şi dacă n-ar fi ceaţă. E imposibil să determin încotro s-a dus fără a cerceta toată zona. Ar fi putut să aleagă orice direcţie.

— Vezi, Wallace? se auzi spunându-i lui Shepard. Ar putea capra ta să facă asta?

Căpitanul îl reduse la tăcere printr-o privire plină de furie.

— Ce crezi să fie asta, Peters? întrebă atunci un alt marinar, un anumit Carson, de parcă în situaţia aceea

indianul ar fi fost înzestrat cu o putere legitimă superioară însuşi căpitanului.

Metisul, înainte de a răspunde, păstră câteva secunde de tăcere, ca şi cum ar fi stat să chibzuiască dacă tovarăşii săi erau sau nu pregătiţi pentru revelaţia pe care avea să le-o împărtăşească.

— Un diavol, spuse sumbru. Şi a venit din stele.

Acele cuvinte iscară o inevitabilă agitaţie în grup. Căpitanul vru să ridice o mână pentru a-i face să tacă, dar se opri. Oare avea el vreo teorie mai bună cu care să-şi liniştească oamenii?

— De acord, spuse, încercând să controleze situaţia. Să nu ne precipităm în a-l cataloga. Fie ce-o fi, probabil că este pe aproape. Să mergem să vedem. Doctore Walker, dumneavoastră şi Foster întoarceţi-vă la corabie cu Reynolds, trataţi-i mâna şi, când se va simţi mai bine, aduceţi-i aminte că uneori se cade să aştepţi până să pui mâna pe ceva. Până şi un copil ştie asta.

Doctorul fu de acord, şi îl ajută pe Reynolds, care plângea în hohote, să se ridice, în timp ce MacReady continua să împartă ordine:

— Cel mai bine ar fi să ne despărţim, aşa acoperim tot perimetrul maşinăriei. Peters şi Shepard, luaţi o sanie şi căutaţi înspre sud. Carson şi Ringwald, voi luaţi altă sanie şi căutaţi înspre nord. Griffin şi Allan, voi mergeţi înspre est şi dumneavoastră, Wallace, veniţi cu mine. Parcurgeţi câteva mile şi, dacă nu găsiţi nimic, vă întoarceţi înapoi aici, la punctul de întâlnire. Întrebări?

— Eu am o întrebare, căpitane, spuse Carson. Dacă dăm de diavol?

— Dacă daţi de el şi se comportă agresiv, nu ezitaţi să-l anihilaţi trăgând cu muscheta, Carson. Apoi îl omorâţi.

Toţi fură de acord.

— Bun, zise căpitanul, trăgând aer în piept. Haideţi

să ne mişcăm. Să mergem după dihania aia.

IV

De pe puntea navei, protejându-şi mâna bandajată, Reynolds se uita cum amurgul picta câmpurile de gheaţă într-o culoare roşiatică, de parcă s-ar fi aflat pe suprafaţa planetei Marte. Şi, oriunde se uita, îi era imposibil să distingă graniţa dintre marea îngheţată şi pământ, căci zăpada ştersese orice urmă a acestei uniuni, ca tivul fals al unui maestru croitor. Reynolds nu ştia de interdicţia lui MacReady de a merge în preajma babordului. Chiar dacă nu părea, gheaţa era acolo mult mai subţire, de numai douăzeci de centimetri, şi, mergând pe acolo, exista riscul să se spargă din cauza greutăţii, întrucât se aflau pe canalul acum blocat de zăpadă, care îi adusese până în locul acela. În consecinţă, marinarilor li se ordonase ca la evacuarea bărcii pe laterală să se ţină tot timpul de copastie, iar admirarea grandiosului peisaj nu era printre opţiunile recomandate. Abătându-şi atenţia de la câmpurile îngheţate, Reynolds îşi ridică privirea înspre puţinele stele care se zăreau, admirându-le cu acea privire reverenţioasă pe care o păstra pentru operele Creatorului. Dacă metisul avusese dreptate, maşinăria care căzuse din cer venea din stele. În realitate, nu era absurd să crezi asta, îşi spuse; măcar nu atât de absurd cât să crezi că centrul Pământului era locuit, se gândi, dar Reynolds chiar era convins de asta. Chiar dacă mai corect era să spună că îşi dorea asta, pentru că singurul

drum pe care îl găsise înspre nemurire era să se transforme în ultimul mare cuceritor al ultimului mare regat necunoscut. Dar acum, în mod neaşteptat, în faţa ochilor lui se înfăţişau noi orizonturi, mult mai ambiţioase

pentru promisiunile lui de glorie eternă: oare câte dintre planetele de pe firmament erau locuite? Câtă glorie îi aştepta pe cei care ar reuşi să le cucerească?

Reynolds era atât de distras de toate acele gânduri, că fu pe punctul de a se sprijini de bara metalică de pe punte. Se îndepărtă în ultimul moment şi rămase o clipă stupefiat, speriat de ceea ce ar fi putut provoca, atingând-o. Îi spuseseră alţii că temperaturile joase transformau metalul într-o armă periculoasă, chiar şi cu mănuşi, şi, deşi era adevărat sau nu, Reynolds prefera să nu verifice această ipoteză. Îi scăpă un oftat de oboseală. Acea realitate blestemată, ostilă şi dezagreabilă nu îl părăsea deloc. Vedea pericole peste tot: pe lângă faptul că nu putea atinge aproape nimic, o brigadă de lucru, înarmată cu topoare şi târnăcoape, evacua gheaţa acumulată pe catarge pentru a preîntâmpina ca greutatea în exces să răstoarne corabia, iar zăpada ce cădea pe punte producea acelaşi zgomot infernal ca un proiectil de artilerie. Aşa că, dacă dorea să vadă stelele, Reynolds trebuia să se strecoare prin acea ploaie ucigătoare de fragmente de gheaţă care îţi spărgeau capul. În ciuda acestor riscuri, exploratorul preferă să stea acolo, ca o jucărie scoasă în frig, tropăind din când în când pe punte pentru a-şi dezmorţi picioarele, pentru că trosnetele pe care le producea zăpada când strângea corabia în menghina de gheaţă nu îl lăsau să doarmă. Acele cârâituri se transformaseră într-un exasperant cântec de leagăn care îl obliga să urmărească de aproape trecerea fiecărei ore din acea după-amiază ternă şi nesfârşită pe care le-o oferea Antarctica, în care soarele se asemăna tot mai mult cu un candelabru încăpăţânat care se chinuia degeaba să ilumineze salonul de dans.

De mai bine de cinci ore, căpitanul MacReady şi grupul său se întorseseră din expediţia lor fără a găsi nimic. Numai

grupul format din marinarii Carson şi Ringwald nu se întorsese, fiindcă nu se prezentaseră la punctul de întâlnire. Plecaseră înspre nord, iar MacReady şi ceilalţi îi aşteptaseră aproape o oră, până ce, obosiţi, înfometaţi şi îngheţaţi, se hotărâră să se întoarcă la Annawan. Nimeni nu trăsese nicio concluzie despre absenţa lor, dar o întrebare plutea în aer: oare dăduseră cei doi nefericiţi peste aşa-numitul monstru al stelelor? Fireşte că nu se putea şti exact, dar era foarte probabil. Oricât de mult ar fi crezut căpitanul, ca de altfel şi restul oamenilor de pe navă, că acei oameni pieriseră, Reynolds presupunea că, atunci când echipajul s-ar fi odihnit, MacReady ar fi organizat un nou grup de căutare.

Mai devreme, când ameţit de durere fusese târât până la corabie de Foster şi de doctorul Walker, Reynolds se căise pentru imprudenţa lui – nu numai pentru că îl făcuse să pară ridicol în faţa echipajului şi alimentase batjocura căpitanului, ci şi pentru că nu putuse să exploreze locul în care se aflau, ceea ce era tot ce îşi dorise de când naufragiaseră. Dar acum nu putea decât să se bucure de nesăbuinţa lui, fiindcă, după cum spunea şi sergentul Allan, cu ceaţa tot mai deasă ar fi fost imposibilă găsirea atât de mult râvnitei găuri înspre centrul Pământului, doar dacă nu ar fi căzut direct în ea. Ca să nu mai vorbim de pericolul pe care îl presupunea acea creatură coborâtă din maşinărie, care cu siguranţă curmase sărmanele existenţe ale lui Carson şi Ringwald. Gândindu-se la toate acestea, arsura de la mână nu îi părea decât un preţ modest prin care evitase să îşi pună viaţa în pericol.

Trebuia totuşi să recunoască faptul că expediţia nu ieşise aşa cum sperase şi, după ultimele evenimente, era greu de prezis cum avea să continue. Îşi aminti atunci toate obstacolele pe care fusese nevoit să le depăşească

pentru a ajunge până acolo şi duşmanii pe care şi-i făcuse din pricina insistenţelor sale.

Nu fusese deloc uşor să găsească finanţare pentru o expediţie ca aceea, pentru că marea majoritate a umanităţii nici

măcar nu îşi imagina că ar exista posibilitatea ca Terra să fie goală pe dinăuntru. El credea, bineînţeles. Chiar putea afirma că fusese acolo, deşi numai în vis.

Totul începuse într-o îndepărtată după-amiază, când, absolut întâmplător, un bărbat îi hotărâse destinul şi de atunci Jeremiah Reynolds încetase să mai rătăcească în derivă, îndreptându-şi viaţa într-o singură direcţie bine trasată.

În acea după-amiază se afla în preajma unuia dintre saloanele din Pennsylvania unde aveau loc conferinţe, când auzi o hărmălaie de râsete ce veneau din interior. Şi dacă Reynolds avea nevoie de ceva după o zi grea ce nu îi adusese nicio satisfacţie la ziarul pe care îl conducea, acest ceva era să râdă. Da, avea nevoie disperată să râdă. Dar, pentru a înţelege starea de spirit a lui Reynolds din acea zi şi ce îl determină să se oprească acolo, ar trebui să îl cunoaştem mai bine, aşa că o să mă opresc puţin din poveste, pentru a schiţa pe scurt profilul exploratorului. Ca mulţi alţii înaintea sa şi mulţi după el, Reynolds crescuse într-o sărăcie cruntă şi fusese nevoit să muncească de mic pentru orice fleac de care avea nevoie, de la tălpi noi pentru cizmuliţe până la admiterea la facultate. Din cea mai fragedă pruncie, chiar dacă expresia nu este cea mai potrivită în situaţia aceasta, fusese un copil pasionat de lectură. Dar mai mult decât romanele îl atrăgeau povestirile despre călătorii şi descoperiri. Devorase cu lăcomie istorisirile lui Marco Polo, elogioasa biografie a lui Columb scrisă de fiul acestuia, eroicele epopei întruchipate de toţi cei ce se aventuraseră în expediţiile de la Polul Sud,

Polul Nord, misterioasa Africă. E lesne de înţeles că toate acele cărţi îi modelaseră fanteziile adolescentine, astfel că Reynolds crescuse visând să îi întreacă pe toţi acei aventurieri care, de parcă prin venele lor ar fi curs acelaşi sânge brav ca al zeilor din Olimp, îşi înscriseseră numele în paginile istoriei, dar mai ales, şi acest lucru nu trebuia ignorat, se întorseseră plini de bogăţii pentru ei şi urmaşii lor. Reynolds ura mediocritatea şi încă de tânăr

Începuse să se simtă superior tuturor celor care îl înconjurau, chiar dacă nici măcar el nu reuşise să definească ce anume îl făcea superior, întrucât era de ajuns să îl priveşti ca să îţi dai seama că nu era cineva care să aibă vreun talent deosebit, nici vreo trăsătură particulară spectaculoasă sau o inteligenţă peste medie. Cu toate acestea, până aici nu se putea spune că Reynolds se diferenţia foarte mult de orice alt tânăr, nici măcar în sentimentul de superioritate care îi măcina sufletul, atât de caracteristic omului. Ce îl făcea diferit atunci pe acest contabil de vecinul de palier, de exemplu, cu care, de câte ori se întâlnea pe scări, schimba priviri arogante? Ceea ce îl deosebea de acel om şi de restul vecinilor săi erau încrederea în sine, convingerea absolută că era predestinat să facă gesturi măreţe şi emoţionante, pentru că Reynolds intuia că nu venise pe lume pentru a duce traiul acela sacandalos de banal. Cu toate acestea, anii treceau fără ca magnificul şi misteriosul destin să se ivească. E adevărat că, imediat după terminarea studiilor, nu mai trebuise să-şi refuze nimic şi reuşise să ajungă la conducerea unui ziar, dar acele succese la îndemâna oricui nu îi potoliseră setea de glorie. În străfundurile sufletului său, Reynolds simţea că îşi irosea viaţa, unica pe care o avea, iar când ar fi ajuns la final şi-ar fi dorit la fel de mult să nu o fi pierdut, precum nu-şi dorise să fie răpus de vărsat de vânt când era mic. Nimeni nu şi-ar fi amintit

insipida sa existenţă, nici măcar el nu ar fi avut vreo amintire puternică pe care să o ia în mormânt. Era sătul, mai ales de a se complace în mediocritate, şi, în timp ce evoca gesturile măreţe ale altora, inventaria miracole care tot timpul li se întâmplau altora şi contabiliza bogăţiile privilegiaţilor pentru cititorii ziarului care, ca şi el, nu puteau decât să viseze la ele. El nu se născuse pentru asta. Nu, el se născuse pentru a apărea în ziare ca erou al unor fapte măreţe, fapte grandioase, fără seamăn care provocau invidia oamenilor, suspinele nevestelor şi admiraţia mamelor, ba chiar şi lătratul câinilor, pentru că nici măcar în lumea patrupedelor faptele lui nu ar fi trecut neobservate.

Din păcate, nu îi venea în minte nicio modalitate de a transforma în realitate toate acele vise şi probabil că nu veţi fi surprinşi să aflaţi că nopţile sale erau un adevărat martiriu. Întins în întuneric, în aşteptarea somnului, Reynolds se perpelea evocând cele mai eroice pasaje pe care le citise în cărţile despre exploratori, iar când obosea se lua la trântă cu soarta în suspine aproape nesfârşite, văicărindu-se că totul fusese deja descoperit. Cel puţin tot ce merita să fie descoperit, fiindcă bineînţeles că nu era de ajuns doar să descoperi ceva. De exemplu, ce glorie şi bogăţie îi putea aduce cuiva trasarea pe o hartă a tuturor vârfurilor din înzăpezitele coaste ale Antarcticii? Niciuna. Trebuia să ai mintea mult mai ascuţită pentru a descoperi ceva ce ar fi schimbat istoria, ceva care să garanteze nemurirea şi, dacă era posibil, să umple şi buzunarele. Dar trebuia să fie cu băgare de seamă, căci, de la întoarcerea lui Marco Polo în 1295 şi plecarea lui Columb în 1492, nenumăraţi exploratori făcuseră mari descoperiri şi, cu toate acestea, numele lor fuseseră date uitării, eclipsate de descoperirea Americii, şi, ceea ce era şi mai rău, aproape niciunul din acei curajoşi exploratori nu se alesese cu mai

mult decât un salariu de mizerie şi friguri pe viaţă. Cine îşi amintea azi de Oderico de Pordenone, care se spetise muncind în China, India şi Malaysia? Sau de arabul Ibn Bătutah care explorase Asia Centrală şi Nordul Africii? Nici măcar marele Cristofor Columb nu ştiuse să îşi joace prea bine cărţile. I se năzărise să convingă o întreagă curte că Pământul era mult mai mic decât calculase Eratostene în Grecia Antică şi că el putea să descopere un traseu către India care ar fi asigurat prosperitatea comerţului cu mirodenii, dar Reynolds mai ales se minuna de cât de bine îşi negociase retribuţiile. Din păcate, după acest succes fabulos îşi atrăsese mulţi duşmani, care nu pregetaseră nicio clipă în a-l denunţa pentru abuzuri împotriva băştinaşelor. Lamentabilul guvern din acele timpuri îl deposedase în final pe de-a întregul atât de prestigiu, cât şi de funcţii. Era evident deci că a fi descoperitor atrăgea după sine

mari pericole, care nu se ascundeau întotdeauna în frunzişurile junglei. Reynolds era încrezător că putea face mult mai bine lucrurile dacă ar fi avut ocazia. El avea şi perspicacitatea tipică ziariştilor, avea contacte în lumea politică, iar cu flerul său pentru afaceri… E adevărat că îi lipseau cunoştinţele de geografie şi de navigaţie, dar cel mai frustrant era faptul că îi lipseau teritoriile de cucerit. Aşa că nu putea decât să aştepte răbdător vreun miracol care să îl scoată din rutină. Şi dacă asta nu s-ar fi întâmplat, oricând putea să se însoare cu Josephine, ceea ce nu ar fi fost nimic demn de menţionat în paginile istoriei, dar măcar îi umplea buzunarele. Chiar dacă în acest moment Reynolds nu ştia dacă într-adevăr putea conta pe asta, căci fata se arăta tot mai imună la curtea lipsită de orice imaginaţie pe care el i-o făcea. Cam acestea erau, pe scurt, angoasele care îl torturau pe explorator pe când trecea pe lângă uşa sălii de conferinţe

şi auzi hohotele de râs. E lesne de înţeles că Reynolds deschise uşa sălii cu un gest mecanic: avea nevoie să râdă de cineva, sau ar fi sfârşit prin a râde de el însuşi.

Dar nici nu intră bine, că rămase perplex când văzu că omul de pe podium care provoca toată acea isterie în public nu era un comediant. Din contră, fostul ofiţer de armată John Cleves Symmes părea să îşi ia foarte în serios spusele. Şi ceea ce spunea, oricât de incredibil ar fi părut, era că Terra se asemăna cu o mare coajă goală pe dinăuntru. De fapt cu un ou cu coajă, albuşul şi gălbenuşul perfect separate unul de altul. În interiorul său nu se putea pătrunde decât prin marile găuri care se aflau la fiecare pol, şi interiorul său adăpostea patru sfere la fel de goale, străbătute de un fel de fluid elastic, care era răspunzător pentru forţa de gravitaţie. Dar cel mai surprinzător pentru Reynolds a fost să audă că în adâncurile planetei se întâmplase şi miracolul vieţii. Symmes era sigur că sub noi exista o a doua lume, mult mai caldă şi mai diversificată decât aceasta, şi că acolo se găseau vegetaţie, faună, poate chiar. oameni. Cum era de aşteptat, acel comentariu

stârnise şi mai multe râsete în rândul publicului, căruia Reynolds i se alătură, aşezându-se în ultimul rând.

Pentru a potoli hohotele, Symmes încercă să îşi dovedească spusele indicând anumite înscrisuri ale unora dintre cei mai respectaţi învăţaţi ai trecutului. Îl cită pe astronomul Edmund Halley, ce visa la o Terră în al cărei pântec abunda viaţa şi care era iluminat de un fel de gaz strălucitor, care de multe ori se scurgea prin scoarţa fină a polurilor, pictând pe cer aurorele boreale. Şi acelui nume îi urmară multe altele, şi tot felul de aberaţii care nu făceau decât să aţâţe râsetele asistenţilor, iar Reynolds râdea şi el din fotoliul său ca un posedat, descărcându-se prin acele hohote de toate frustrările pe care i le provoca viaţa, în timp ce Symmes spunea că în inima Terrei trăiau giganţi

vegetarieni care aveau peste 400 de ani şi care comunicau prin raze, pitici albinoşi care se deplasau cu trenuri antigravitaţionale, sau mamuţi şi alte creaturi pe care omul le credea demult dispărute. Pântecul Pământului, în opinia lui Symmes, era un loc foarte populat. Dar, dintr-odată, în timp ce publicul râdea tot mai tare, lui Reynolds îi îngheţă râsul pe buze, astfel că nu rămase decât cu un zâmbet simpatic, ochii începură să i se îngusteze şi îşi înclină tot corpul în faţă, pentru a asculta discursul pateticului omuleţ. Ca nişte săgeţi de hârtie, cuvintele acestuia abia reuşeau să treacă de vacarmul creat. Cu toate acestea, Reynolds reuşi să audă, cu respiraţia tăiată şi inima cât un purice, teoriile omului de ştiinţă Trevor Glynn, care vorbea despre zăcămintele din miezul Pământului. După cum ştiau cu toţii, era greu să ajungi la ele, forând centimetru cu centimetru piatra dură pe care erau aşezate, săpând în mine de cărbune, diamante şi alte minerale şi riscând vieţi pentru a scoate acele metale preţioase din pământul care părea că le protejează ca o mamă. Cu toate acestea, odată ajunşi în interior prin una din intrările de la poli, accesul la respectivele zăcăminte era la fel de simplu ca plimbatul cu trăsura pe bulevard. Se pare că – şi aici Symmes desfăşură o mulţime de desene, hărţi şi

scheme complicate pentru a le dovedi existenţa – Pământul adăpostea în străfundurile sale sute de zăcăminte cu mult mai bogate decât acelea care se găseau în straturile cele mai apropiate ale scoarţei terestre, dar că deocamdată erau inaccesibile pentru om. Aceste grote adânci erau la îndemâna locuitorilor din interiorul planetei cum sunt pentru noi merele din pomi şi de aceea era uşor de crezut că locuitorii din adâncuri foloseau aurul şi diamantele şi restul pietrelor preţioase cu aceeaşi nonşalanţă cu care vecinii de deasupra foloseau argila. Cu

siguranţă oraşele, şoselele şi chiar şi hainele lor erau confecţionate din acele metale, şi mai mult ca sigur la suprafaţă ar fi avut o valoare incalculabilă. Găsirea intrării către centrul Pământului însemna găsirea drumului către toate aceste bogăţii. Ultimele cuvinte ale lui Symmes abia se putură auzi de hohotele asistenţei, dar, oricum, Reynolds nici nu mai asculta. Era stupefiat, cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului în care se aşezase, iar gâtul i se uscase şi îl ardea. Acela era răspunsul la toate rugăciunile sale. Încă nu era totul descoperit. Probabil că la suprafaţă nu mai era nimic interesant de aflat, dar în interior o Nouă Lume aştepta să fie cucerită. Un regat în care cel ce va fi ajuns primul putea să îşi asigure puterea, ba chiar ar fi putut să organizeze un nou Drum al Mirodeniilor, un drum pavat la exterior cu aur, cărbune, minerale, briliante şi prin care s-ar stabili un comerţ din cele mai prospere din câte s-au văzut. Era evident că cine ar fi făcut acest lucru ar fi avut controlul asupra acelor relaţii comerciale sub stindardul ţării sale, cu toate privilegiile care veneau de la sine. Fără a-şi da seama, Reynolds începu să viseze tolănit în fotoliul său, ca un bebeluş dezmierdat de râsetele asistenţei. Oare cum s-ar numi noile teritorii, Cealaltă Lume Nouă sau Lumea din Interior? Şi bineînţeles comerţul nu va mai fi maritim. Trebuia găsit imediat un nou termen pentru acesta: comerţ intraterestru sau ruta din adâncuri? îşi imagină cât de şocată ar fi rămas întreaga societate: la fel cum se întâmplase după descoperirea continentului american, o grămadă de aventurieri împinşi de

dorinţa de a călători spre acele noi meleaguri, atraşi de toate acele bogăţii. Dar numai cel dintâi ajuns şi care ar fi ştiut să îşi joace bine cărţile ar fi fost cel ales pentru a se umple de glorie. Dintr-odată, lui Reynolds i se păru insuportabilă ideea ca altcineva să i-o ia înainte. Trebuia

să se apropie de acel omuleţ şi să scoată cumva cât mai multe informaţii de la el, ca să îşi dea seama dacă toate acelea erau sau nu pură fantezie sau dacă existau într-adevăr şanse reale de a se putea contura un plan de succes. Încă nu ştia ce să mai creadă, dar, în ciuda îndoielilor, lui Reynolds i se păru că simte sub talpa pantofului o gâdilătură care venea din interiorul pământului, ecoul acelei misterioase vieţi care chiar în acel moment se întâmpla sub el, care fremăta şi trăia, străină de discuţiile legate de existenţa ei.

Aşa că, atunci când publicul părăsi sala, scuturând din cap ca şi cum ar fi dorit să se elibereze de ceea ce îi fusese dat să audă, Symmes, cu alura descurajată a unui naufragiat, începu să îşi strângă desenele ce înfăţişau interiorul Pământului şi cu care îşi ilustrase discursul, în timp ce Reynolds se apropie de acel om rotofei, îl felicită pentru conferinţă şi îi oferi o mână de ajutor la strângerea ilustraţiilor. Sym-mes acceptă încântat, dornic să poată continua să îşi expună ideile în faţa acelui neaşteptat ascultător pe care soarta i-l trimitea în sfârşit. Astfel, Reynolds află că Symmes străbătuse timp de zece ani ţara în lung şi-n lat, ca un predicator exaltat, vociferându-şi teoria de la orice fel de tribune şi alegându-se doar cu hohote de râs sau cu zâmbete de compasiune, după cum putuse chiar el să constate. De când abandonase armata, Symmes îşi dedica resursele pentru a-şi răspândi ideile prin lume, iar lui Reynolds nu îi fu greu să şi-l imagineze provocând delirul saloanelor şi teatrelor care aveau curajul să îi găzduiască ideile absurde ce-i alcătuiau dezastruoasa teorie.

— Dovezile că teoria mea este adevărată sunt copleşitoare, îl anunţă în timp ce strângeau desenele expuse pe mai multe şevalete. Care ar putea fi cauza uraganelor şi a rafalelor de

vânt, dacă nu vântul atras în găurile polare? Şi de ce miile de păsări tropicale migrează înspre nord iarna?

Reynolds socoti că întrebările erau retorice şi le lăsă să se topească în aer ca fulgii de zăpadă. Nu îi era clar dacă Symmes voia să insinueze că păsările tropicale intrau în găurile polare pentru a-şi face cuib în interiorul Pământului sau voia să spună cu totul altceva, dar oricum nu îi păsa. Decise să aprobe entuziasmat, prefăcându-se că îi ascultă vocea enervantă, în timp ce examina febril sulul de hârtie, hărţile, ilustraţiile şi studiile cu care căpitanul încercase să îşi susţină discursul. Mare parte din acele hârtii păreau cercetări serioase, multe dintre ele fiind semnate de oameni de ştiinţă reputaţi, aşa că nu putu să nu regrete că eroul acestei excentrice învăţături nu era decât acel omuleţ împiedicat şi caraghios. Îşi imagină ce ar fi putut face el, ajutat de abilităţile lui de jurnalist, cu toată acea învălmăşeală de informaţii şi cunoştinţe. Ar fi putut organiza totul într-o formă mai atractivă, nu doar pentru public, ci şi pentru instituţiile care i-ar fi putut sprijini – aproape inconştient începu să gândească la plural – să fim serioşi, el chiar ar fi putut da proiectului bruma de credibilitate care îi lipsea reprezentaţiei de circ a lui Symmes. Da, îşi spuse uitându-se la desene, în fond de ce nu ar fi pământul gol pe dinăuntru? De ce nu? Mulţi păreau să creadă acest lucru.

— Ca să nu mai vorbesc de nenumăratele ocazii în care mitologia antică se referă la locuri din interiorul Pământului, continuă căpitanul, atent la reacţia tânărului. Mă gândesc că ai auzit vorbindu-se de Atlantida sau de regatul Agartha, băiete.

Reynolds încuviinţă absent: găsise desenele lui Trevor Glynn. Citi cu atenţie toate notele şi calculele de pe margini, care informau despre distanţele între două zăcăminte, diverse rute de acces, cantităţi aproximative de minerale, date topografice şi geologice într-un mod atât de

minuţios, încât era greu să nu ţi-l imaginezi chiar pe Glynn cartografiind

personal terenul, trecând prin acele caverne dosite cu un creion în mână. Şi în acel moment, de parcă ar fi avut o revelaţie, Reynolds înţelese că nu mai era vorba despre a crede sau a nu crede, ci de a paria pe acea lume sau a nu paria pe ea. Dacă numai despre asta era vorba, nici că se putea mai simplu. Şi el decise să parieze. Decise să parieze pe Pământul din Adâncuri. Va crede în el în acelaşi mod infantil în care credea în Dumnezeu: până una-alta, Dumnezeu era o iluzie, faptul de a crede în el nu era atât de teribil cum ar fi fost, fără îndoială, faptul de a fi existat într-adevăr şi de a te fi declarat ateu. Credea preventiv, ca să nu ardă în iad dacă cumva ar fi greşit la socoteli, ceea ce nu era decât o altă dovadă a simţului său practic. A crede în Pământul din Adâncuri era mult mai la îndemână pentru el, deoarece, dacă exista ceva în care Reynolds credea cu ardoare, acel lucru era destinul, iar în acea după-amiază intrase în acel salon pentru a da nas în nas cu el. Se gândea la toate acestea încercând să ignore vocea sâcâitoare a lui Symmes. Dacă exista vreo lume de descoperit, nu va pierde el timpul discutând despre existenţa acesteia. Să discute alţii. El va merge direct să o caute, fiindcă decisese să parieze pe ea şi apoi ce avea de pierdut. altceva decât plictisitoarea lui viaţă? Aşa că s-ar putea spune că în acea după-amiază, pentru simplul fapt că intrase în sală, Reynolds găsise sensul existenţei sale atât de neprietenoase până la momentul respectiv. Şi nu putea să facă altceva decât să îl înfrunte plin de entuziasm. Vocea lui Symmes îl scoase din meditaţie.

— Totuşi, spuse, considerând că acel necunoscut era demn de a-i încredinţa înţelepciunea sa şi toate acele secrete pe care nu le trâmbiţa de la tribune, principalul motiv pentru care sunt sigur că Pământul este gol nu este

niciunul din acestea.

— Ah, nu?

— Nu, motivul este pur economic, băiete, răspunse Symmes sigur pe el. Aşa cum oasele sunt goale pe dinăuntru, ideea de a nu umple Pământul presupune o economie de material pe care sigur a intuit-o şi Creatorul.

Reynolds încercă să îşi ascundă dispreţul pentru acest argument stupid şi să ia mina fascinată a persoanei aflate în faţa dovezii de necontestat că locuieşte pe o planetă ce adăposteşte în străfundurile ei o civilizaţie întreagă, gest care bineînţeles că nu înşelase aşteptările fostului militar. Tânărul îl privi cu coada ochiului, nu fără puţină compasiune. Era conştient că, cel puţin pentru moment, dacă dorea să îşi ducă planul la îndeplinire, trebuia să îi intre în graţii acelui omuleţ. El ştia puţine sau chiar nimic despre Pământul din Adâncuri, dar cu siguranţă ar fi putut profita de cunoştinţele şi contactele celuilalt. Deşi putea de pe acum să-şi dea seama cât de anevoioasă ar fi fost asocierea cu acel individ. Cu toate acestea, era mult prea devreme să se gândească la toate. O să vadă mai încolo. În caz că ar fi trebuit să scape de Symmes, nu i se părea prea complicat.

Aşa că, a doua zi, Reynolds îşi vându acţiunile de la *El Espectador,* ziarul pe care îl edita în Wilmington, şi, liber ca pasărea cerului, îl însoţi pe Symmes în cruciada sa, îmbrăţişând şi el visul militarului. Timp de aproape un an străbătură ţara ca doi propovăduitori care anunţau un regat delirant, chiar dacă nu se găsea la îndemâna oricui, cu un discurs, de data aceasta, mult mai ordonat şi cosmetizat de talentul lui Reynolds. Cu toate acestea, eforturile lor de a da credibilitate acelui proiect se văzură de multe ori făcute praf de aiureala şi excentricităţile lui Symmes, incapabil să se adapteze planului său, măcar, să-şi ţină gura. În ciuda acestor neajunsuri, exploratorul

încercă să se impună mânat de disperare, aplicând celălalt plan pe care îl elaborase pe la spatele colegului său. Foarte curând învăţă tot ce se putea şti despre diversele teorii ale Pământului din Adâncuri, precum şi să distingă care din acele terorii erau mai atractive şi uşor de digerat de către publicul ce frecventa saloanele la modă. Teoriile acelea puteau părea interesante pentru cei puternici, care ocupau birouri şi pe care avea de gând să îi seducă. Însufleţit de progresele făcute, dedică luni de zile unei activităţi febrile: trimiterea de

scrisori colegilor ziarişti, stabilirea de întâlniri cu politicieni şi solicitarea de favoruri tuturor acelora care îi datorau ceva, încercând să obţină bani din piatră seacă. Puţin câte puţin, reuşi ca în anumite cercuri să înceapă să se vorbească despre Pământul din Adâncuri ca fiind o teorie ştiinţifică, probabil nu atât de coerentă încât să nu producă ridicări din sprânceană, dar suficient de respectabilă pentru a nu mai stârni clasicele hohote de râs. Mă rog, atâta timp cât nu îşi băga Symmes coada ca să strice tot.

Într-o seară, pe când sărbătoreau ceea ce Symmes considera că este ultimul său triumf, iar Reynolds ultimul său sabotaj, acesta din urmă acceptă în sfârşit că fostul militar avea o problemă gravă cu alcoolul. Ca de obicei, îşi petrecuseră toată ziua mărturisind tainele Pământului din Adâncuri tuturor celor care doreau să-i asculte, iar acum, în faţa mai multor halbe de bere, îşi destăinuiau unul altuia secretele dosite în suflet, sau cel puţin asta făcea Symmes întotdeauna, de parcă era vorba de un ritual care avea loc mereu spre sfârşitul cinei, în timp ce colegul său îl privea cu un amestec de milă şi exasperare. Vreme de mai multe nopţi, pe măsură ce alcoolul îi dezlega limba, Reynolds îl văzuse pierzându-se tot mai adânc în labirinturile propriilor iluzii, pe care el le catalogase imediat drept

aiureli. Pe zi ce trecea, Symmes îi părea tot mai înduioşător, dar şi dăunător planurilor sale. Îşi imaginase lumea subterană până în cele mai mici detalii, iar rezultatul era un soi de oază idealizată, în care fericirea se putea respira şi în care nu exista niciunul din chinurile la care erau supuşi oamenii la suprafaţă. O lume unde era imposibil să nu fii fericit, plină de minunăţii pe care Symmes le descria în fiecare seară, cu privirea febrilă a unui muribund care îşi aşteaptă sfârşitul cu ochii deja fixaţi pe deliciile paradisului.

Totuşi noaptea despre care vorbim, deşi începuse la fel ca toate celelalte, luă un curs neaşteptat, ce îl făcu pe Reynolds să înţeleagă cât de profundă era nebunia colegului său. Tolănit într-un fotoliu în timp ce legăna în mod periculos un pahar

În mână, Symmes îi mărturisi cu o voce moale că îşi putea imagina atât de bine lumea subterană şi era atât de sigur că ceea ce era acolo, sub picioarele lor, era exact cum istorisea el pentru că fusese deja acolo. Mărturisirea fostului militar, fireşte, îl surprinse pe Reynolds care, năucit, ascultă deliranta poveste despre cum Symmes reuşise să facă o descindere în centrul Pământului. Din păcate, a vă povesti acum întâmplarea cu acelaşi lux de detalii cum o făcuse el ne-ar abate de la firul epic principal, aşa că mă voi rezuma în a vă spune că episodul acela avusese loc în anul 1814, în plin război împotriva britanicilor. Trupa de soldaţi condusă de Symmes căzuse într-o ambuscadă şi dintr-odată devenise evident, atât pentru ostaşi, cât şi pentru ofiţeri, că singurele ordine care mai trebuiau urmate erau cele dictate de propriul instinct de supravieţuire. Fiind urmărit de doi soldaţi britanici, Symmes reuşise să se ascundă într-o grotă ivită în cale şi în străfundul căreia, după ce bântuise ore în şir printr-un labirint de tunele, se împiedicase de o scară care părea să

ducă chiar înspre centrul Pământului. Acolo întâlnise un oraş împânzit de minunate cupole ce păreau desprinse din *o mie şi una de nopţi,* la fel ca şi povestea pe care i-o înşira lui Reynolds, rămas siderat de ce auzea, istorie ce cuprindea o poveste de dragoste între el şi prinţesa acelui regat, un complot de palat, o revoluţie şi în final fuga disperată ce o lăsase pe respectiva prinţesă bolnavă de dragoste. Symmes îşi încheie povestirea dedicând până şi un bocet amar iubirii Litinei, prinţesa din Milmor, regatul subteran. În acel moment, străbătut de un frison ce-i îngheţă şira spinării, Reynolds ştiu că trebuia să scape de el. Da, trebuia să scape de el cu orice preţ, şi asta cât mai repede sau nu ar mai fi avut nicio posibilitate de a-şi duce planurile la bun sfârşit. Din păcate uşor de zis, greu de făcut, căci Symmes, cu toate defectele lui, avea uneori sclipiri de geniu şi îl făcuse să semneze la începuturile relaţiei lor un acord prin care amândoi se angajau reciproc să pornească împreună în expediţia către centrul Pământului, interzicându-şi

Îndeplinirea respectivul proiect fără participarea celuilalt, decât prin decesul uneia dintre părţi. De-abia acum îşi dădea seama cât de greu de manipulat era acel omuleţ, iar Reynolds nu putu să nu blesteme clipa în care semnase contractul acela.

În următoarele zile se gândi neîncetat în ce chip se putea descotorosi de Symmes. Colegul său obişnuia să bea tot mai mult, chiar şi în timpul zilei şi mai ales înainte de conferinţe, de parcă alcoolul i-ar fi lubrifiat talentul oratoric, fapt care făcea ca Reynolds să trăiască într-o veşnică nelinişte, căci se temea ca nu cumva Symmes să profite de vreuna din conferinţe ca să-şi peroreze deliranta poveste, transformându-i pe amândoi în bufonii regatului. Singura soluţie care i se năzări, având în vedere că asasinarea lui Symmes era ceva ce depăşea chiar şi

limitele imoralităţii sale, a fost să minimalizeze cât mai mult pagubele. Începu să stabilească întâlniri pe ascuns, ba chiar îl incită să bea şi mai mult, pentru a-l menţine în timpul zilei într-o stare de semiconştienţă inofensivă. Astfel putu să se prezinte singur la conferinţe, în timp ce Symmes dormea în camera de hotel.

Într-o zi, în sfârşit, i se ivi şansa mult râvnită. Se afla în mijlocul unei întâlniri cu doi senatori în camera de hotel, când, nitam-nisam, Symmes apăru doar în izmene, beat pulbere şi, îngenunchind în faţa distinşilor domni, îi imploră să îi sprijine proiectul, oferindu-le finanţarea necesară, căci chiar în acele momente, o frumoasă prinţesă suspina din dragoste tocmai sub picioarele lor, după cum ar fi putut constata chiar ei dacă şi-ar fi lipit urechea de covor, şi pentru că singurul lucru de pe lume pentru care merită să lupţi într-adevăr este doar dragostea adevărată. Apoi se prăbuşi exact lângă pantofii săi şi începu să sforăie uşor. Reynolds îl privi cu silă. Fără să exagereze cu scuzele de rigoare, îşi luă rămas-bun de la cei doi senatori, încă tulburaţi de grotesca apariţie, iar apoi, rămas singur cu Symmes în cameră, îl studie atent preţ de câteva minute, în timp ce repulsia de pe chip i se transforma uşor într-un surâs sinistru. Avea oare curaj să o facă? Dacă lăsa

să treacă acea oportunitate, probabil nu ar mai fi avut alta, conchise. Aşa că, evitând să se gândească la adevăratul sens al faptelor sale, deschise geamurile cu abilitatea unei menajere care dorea să aerisească încăperea. Se aflau în Boston, în plină iarnă, o iarnă aspră. Un vânt rece începu atunci să scuture perdelele, în timp ce fulgii de nea invadară camera, căzând pe covor, pe podea şi prin colţurile albe cu tencuiala căzută, de parcă o mireasă sedusă şi abandonată şi-ar fi sfâşiat chiar acolo rochia. După ce se asigură că totul mergea conform

planului, Reynolds îl părăsi pe Symmes, lăsându-l acolo jos, pe jumătate dezbrăcat, în mijlocul acelei intemperii provocate, şi se duse în camera acestuia ca să doarmă, nu fără a porunci la recepţie să nu fie deranjat, sub nicio formă. Trebuie spus că a adormit imediat, fără a se lăsa deloc impresionat de consecinţele faptelor sale.

A doua zi, se întoarse în camera lui şi îl găsi pe Symmes inconştient, deşi la câţiva metri de locul în care îl abandonase, de parcă într-un moment sau altul al nopţii se trezise pentru a căuta un strop de căldură. Avea chipul congestionat, aproape vânăt, pielea îi ardea şi respira greoi, scoţând sunete ca de trombon înfundat cu cârpe ude. Reynolds îl mută imediat în camera lui şi îl culcă pe pat. Apoi chemă un medic căruia îi fu de ajuns să arunce o privire pentru a diagnostica o gravă pneumonie. Bolnavul nu mai reuşi niciodată să îşi recapete cunoştinţa. Timp de patru zile nu făcu altceva decât să transpire, să delireze şi să se agite în pat din cauza febrei, urlând după Litina. În dimineaţa ultimei sale zile pe faţa acelui Pământ care nu îi adusese decât umilinţe, Symmes deschise ochii şi dădu de Reynolds aşezat la căpătâiul lui, de unde nu se mişcase în tot acest timp. Cu o voce răguşită şi înecată, reuşi să i se adreseze. Toate eforturile mele au fost în zadar, îi spuse. Litina nu va şti niciodată că am fost victima unui complot, că am iubit-o cu adevărat şi că nu am încetat să o iubesc nici după ce am fugit din lumea ei. Reynolds se uită la el şi simţi cum inima i se umple de milă, de o milă pe

cât de surprinzătoare, pe atât de intensă pentru acea viaţă inutilă care ar fi putut să se termine în mod demn, dacă nu ar fi umbrit-o nebunia. Şi aproape fără să-şi dea seama, se trezi cuprinzându-i mâinile în ale sale, promiţându-i, în camera aceea ce mirosea a medicamente şi a moarte, că nu îşi va găsi odihna până ce nu va ajunge în centrul Pământului pentru a-i transmite Litinei ultimele

lui cuvinte. Da, exact asta va face şi îşi va ţine promisiunea chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care va mai apuca să-l trăiască. Symmes se străduí să zâmbească în semn de mulţumire. Acesta fu ultimul său gest, imediat după aceea din ochi îi dispăru lumina, iar gura i se deschise pentru a inspira aerul ce nu-i mai aparţinea. Reynolds putu atunci să constate că nu era lucru mai trist pe lumea asta decât să vezi murind un om pe al cărui chip rămâne încremenită expresia dezolantă a viselor neîmplinite.

Faptul că se descotorosise de Symmes în felul acela îi lăsă lui Reynolds un gust dulce-amar, dar pentru că nu era indicat să-şi facă reproşuri şi cu atât mai puţin să îşi tortureze restul zilelor cu acea amintire, cum ar fi procedat orice suflet înzestrat cu sensibilitate, exploratorul decise să azvârle totul în acel colţ al minţii în care depozita amintirile de care nu era foarte mândru şi să îşi continue planurile ca şi cum moartea fostului militar ar fi survenit fără intervenţia lui. Aşa că, liber de această povară, Reynolds îşi continuă conferinţele pe toată Coasta de Est, căptuşind pereţii cu ilustraţiile lui Halley, Euler şi alţii, exact cum făcea cu Symmes. Din pricină că discursurile sale cu uşile închise nu păreau să prindă la public, disperarea îl împinse să perceapă o taxă de intrare de cincizeci de cenţi, încercând astfel să finanţeze expediţia pe care fostul militar nu putuse să o transforme în realitate. Dar imediat acel lucru i se păru a fi mai degrabă o întreprindere romantică decât una productivă şi decise că era momentul să ţintească mai sus. Continuă cu prozelitismul său din oraş în oraş, bătând pe la uşile birourilor cu şi mai multă tărie, dar nu obţinu nicio

victorie. I se năzări atunci să profite de complexul de inferioritate culturală de care sufereau Statele Unite în comparaţie cu vecinii europeni şi încercă să vândă explorarea Polului Sud ca fiind cel mai grozav gest

patriotic întreprins vreodată. Printr-un meritat exces de noroc, povestea lui atrase atenţia lui Watson, un om de afaceri care imediat se arătă dispus să îi transforme visele în realitate. Cu banii lui Watson, multe alte state aderară la cauza lui, până ce se formă o complicată reţea de interese oculte şi, de pe-o zi pe alta, Reynolds se trezi implicat într-o alianţă de jivine influente care îi urmăreau din umbră fiecare pas, gata să se alăture succesului lui sau să-l sfâşie în caz de eşec. În felul acesta ajunsese Annawan să ridice ancora din New York înspre gaura polară, sub privirile mulţimii, iar visul care îi otrăvise viaţa lui Symmes fusese botezat de către presă Marea Expediţie Americană.

Cu toate acestea, acum se aflau într-un loc care nu părea să facă parte din lumea reală, în care nu se mai auzeau aplauzele exaltate ale mulţimii, ci doar liniştea asemănătoare uitării ce învăluia tot cuprinsul. Şi de parcă nu ar fi fost de ajuns, se mai întâmplase şi un fapt absolut neaşteptat, ale cărui consecinţe Reynolds încă nu le putea prezice. Ajunsese acolo cu scopul de a găsi intrarea către centrul Pământului şi dăduse peste un monstru picat din cer. Şi chiar dacă pentru moment frica pusese stăpânire pe tot, Reynolds nu se putu abţine să nu se gândească la ideea, nu ieşită din comun, ce-i drept, că acea descoperire tulburătoare i-ar fi putut aduce gloria şi o căruţă de bani. Oare nu toate marile descoperiri s-au produs din întâmplare? Oare nu găsise Columb Lumea Nouă în timp ce căuta un alt drum spre India? Aşa e, destinul celor mari se pare că e făcut din planuri pe cât de îndrăzneţe, pe atât de tainice. Probabil sosirea creaturii nu era un obstacol pentru expediţie, ci ceva mult mai bun decât aceasta. Şi gândindu-se mai bine din această perspectivă, exploratorului nu îi fu greu să tragă concluzia că dăduse peste Symmes, crezuse

În Pământul din Adâncuri, trecuse prin multe

umilinţe numai pentru a se afla acum acolo ca martor la ceva ce ar putea fi una dintre cele mai importante evenimente ale umanităţii, poate chiar mai important decât naşterea lui Iisus. Toate acelea nu puteau fi întâmplătoare, îşi spuse. Destinul său erau gloria şi trecerea în istorie şi era de la sine înţeles că avea să reuşească, fie ce-o fi.

Încercă să-şi însenineze gândurile. Acum, mai mult ca niciodată, trebuia să studieze la rece toate opţiunile care i se deschideau, pentru a putea anticipa evenimentele. Dacă ar fi reuşit să prindă diavolul şi să îl ducă la New York, ar fi provocat o isterie nemaivăzută, evident. Nici nu putea calcula ce ar fi însemnat pentru umanitate o descoperire de un asemenea calibru, cum era existenţa altor fiinţe. Dacă într-adevăr proveneau de acolo, după cum asigura metisul, creatura şi artefactul său zburător i-ar fi oferit omului posibilitatea de a obţine o nouă perspectivă asupra locului pe care îl ocupa în natură, ba chiar i-ar schimba opinia asupra sensului vieţii. Vrând, nevrând, Omul, acest încrezut împărat al Cosmosului, va trebui să admită că Pământul nu era decât un astru banal, pierdut în spaţiu. Trebuia să fie, într-un final, conştient de nimicnicia lui. Da, monstrul stelelor ar fi o descoperire cu adevărat revoluţionară! Deşi pentru asta trebuia, firește, prins. Era oare posibil acest lucru? Puteau oare să prindă diavolul şi să se întoarcă cu el acasă? Dintr-odată îi veni altă idee: şi dacă monstrul stelelor nu era o fiinţă periculoasă, cum crezuseră toţi, ci o creatură care venise pe Pământ cu intenţii paşnice? Ar fi posibilă comunicarea cu această fiinţă? Nu ştia, dar poate trebuia să încerce, căci ar fi fost o realizare mult mai importantă decât să-i ducă ţeasta la New York. Prima comunicare cu o entitate inteligentă din altă lume! Câte minunăţii ar putea o fiinţă ca aceasta să le mai povestească?! Şi cum îşi vor aminti oamenii, peste secole, de Reynolds, autorul acelui

miracol?! Exploratorul îşi puse frâu imaginaţiei. Toate acestea se vor vedea. Cel mai important, acum, era găsirea

unei modalităţi de a se întoarce acasă, căci nu i-ar fi ajutat cu nimic să moară îngheţaţi ştiind că exista viaţă în alte lumi, chiar dacă ar fi luat ceaiul cu o fiinţă de pe altă planetă.

Cele două siluete care se zăreau la orizont îi întrerupseră meditaţia. Reynolds scoase un ochean din buzunarul pardesiului şi îl fixă asupra celor două forme care avansau înspre corabie. Chiar dacă nu putu să le distingă clar chipurile, evident, era vorba despre Carson şi Ringwald, care, după câte se vede, nu fuseseră devoraţi de monstru. Şi după cum mergeau, nici nu păreau răniţi. Văzu apoi că aceştia trăgeau o sanie pe care se afla ceva extrem de voluminos acoperit cu o pătură. Reynolds deschise gura, surprins. Nu putea fi vorba despre altceva: cu siguranţă Carson şi Ringwald reuşiseră să îl prindă pe monstrul stelelor.

V

Sosirea presupuşilor morţi zgudui nava cu aceeaşi forţă pe care ar fi avut-o apariţia unei fantome. Reynolds, căpitanul MacReady, doctorul Walker, subofiţerul Fisk şi câţiva marinari, printre care şi Peters, Allan şi Griffin, coborâră pe rampa de zăpadă pentru a-i întâmpina pe dispăruţi, chiar dacă majoritatea păreau mult mai încântaţi de posibilitatea de a-l fi prins pe monstrul spaţiului. Se opriră toţi în faţa saniei, cuprinşi de o tăcere reverenţioasă.

— L-aţi găsit? întrebă MacReady fără a-şi arăta admiraţia pentru acei doi marinari, pe care de fapt îi considera cei mai incompetenţi de pe corabie, arătând

înspre sanie, unde se concentrară şi privirile celorlalţi.

— Nu, căpitane, răspunse Ringwald, dar am găsit asta. Marinarul îi făcu un semn colegului său şi, trăgând fiecare de un colţ al păturii, dezveliră încărcătura pe care o transportau cu sania. Odată descoperită, încărcătura provocă un murmur generalizat, căci chiar dacă nu era vorba despre diavolul stelelor, imaginea era la fel de tulburătoare. Ceea ce Ringwald şi Carson găsiseră, explorând împrejurimile, era cadavrul unui enorm urs polar sfâşiat într-un mod atroce. Animalul, un exemplar uriaş, avea gâtul sfârtecat, craniul turtit şi abdomenul spintecat, cu măruntaiele spiralate atârnând rigid din cauza frigului. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, una

dintre labe îi era smulsă din încheietură. Acele răni erau atât de brutale, încât nimeni nu îşi putea imagina ce le-ar fi putut cauza. În timp ce grupul studia cadavrul, Ringwald relată că, atunci când îl găsiseră, interiorul său era încă umed, deci cu siguranţă nu era mort de mult. Din cauza ceţii tot mai dese, deciseseră să spintece şi mai mult rana abdominală pentru a se ascunde în interiorul călduţ. Aşa reuşiseră să nu îngheţe, chiar dacă cei doi nu îşi mai simţeau degetele de la picioare. Auzind toate acestea, îşi fixară cu toţii privirile, încercând totuşi să îşi ascundă mirarea, pe pelicula vâscoasă şi urât mirositoare de pe hainele marinarilor. În mod inevitabil, şi-i imaginară în interiorul împuţitei crisalide în care aceştia transformaseră corpul ursului, îndreptându-şi muschetele înspre nimic, şi în mod cert toţi se întrebară dacă nu ar fi fost mai bine pentru cei doi să fi murit pe locdecât să-şi ducă restul zilelor învăluiţi de acel oribil miros pe care, cu siguranţă, nu l-ar fi învins niciun săpun. Atunci Griffin le atrase tuturor atenţia asupra uneia dintre labele ursului. Aplecându-se asupra acesteia, Reynolds observă pe una dintre gheare ceva ce aducea cu resturile unei ciudate piei

roşietice.

— N-om şti noi încă ce hram poartă monstrul, dar măcar ştim că are pielea de culoare roşu-aprins, spuse. Nu va reuşi să treacă neobservat prin zăpadă.

— Roşu-aprins, domnule? se miră unul dintre marinari, studiind fâşiile de piele de pe ghearele ursului. Mie mi se pare maidegrabă auriu.

— Înseamnă că trebuie să îţi pui ochelari, Wallace, interveni altul, numit Kendricks. E evident că e de culoare albastru-închis.

Wallace insistă că e galben pai, iar restul marinarilor se aplecară asupra labei ursului pentru a-şi da cu părerea asupra pielii monstrului şi fiecare vedea altă culoare.

— Ia nu vă mai certaţi, ce dracu'! răcni căpitanul, sătul de dezbaterea absurdă. Nu înţelegeţi că nu culoarea monstrului e

Importantă?! Dumnezeule, mai bine v-aţi uita la ce e capabil să facă.

Marinarii tăcură dintr-odată, ruşinaţi, fixându-şi privirile pe cadavrul sfârtecat al ursului. Şi pentru că intuiesc că niciunul dintre voi nu a avut vreodată ocazia să se trezească faţă în faţă cu un urs polar, o să fac o mică paranteză pentru a vă aduce la cunoştinţă că ursul polar este un duşman de temut, aproape imposibil de doborât dintr-un singur foc de armă. Craniul său este atât de tare, încât poate opri glonţul de muschetă, la fel şi plămânii lui, pe care aproape nimic nu îi poate vătăma. Ca să nu mai spun că inima îi este extrem de greu de localizat în tot mormanul acela de muşchi, tendoane şi straturi de grăsime din care îi este compus corpul. Parcă ar purta tot timpul o armură medievală. Cu toate acestea, se pare că monstrul stelelor nu întâmpinase nicio problemă în a-l face bucăţi.

Reynolds privea nu doar speriat cadavrul ursului, ci

şi oarecum decepţionat. Judecând după cum se purtase cu animalul, nu se putea spune că diavolul stelelor era un model de răbdare, nici cineva care să se ghideze în acţiunile lui după cele mai elementare norme de politeţe, deci dorinţa lui de a dialoga cu el îi păru, dintr-odată, destul de riscantă. Deşi, se poate ca fiinţa din spaţiu, dacă chiar de acolo venea, să se fi limitat la o acţiune de autoapărare.

Căpitanul MacReady încetă atunci să mai dea din cap posomorât în faţa rănilor ursului, se îndepărtă de cadavru şi scrută împrejurimile, în timp ce toţi îl priveau parcă aşteptând ceva.

— Ascultaţi-mă bine, spuse, cercetând peisajul cu ochii întredeschişi. Începând de acum, nimeni nu va mai coborî de pe corabie fără permisiunea mea. Ne vom refugia înăuntru şi vom sta de gardă cu rândul. Dacă monstrul ăla, sau ce dracu' o fi, a putut face harcea-parcea un urs polar, nu e necesar să vă mai spun ce ar putea face cu oricare dintre noi.

Grupul bolborosi la unison. Nu era nevoie să li se ilustreze acea imagine.

— Cât priveşte ursul, adăugă, urcaţi-l pe corabie. Măcar o să avem ce mânca în timp ce aşteptăm monstrul să vină după noi, lucru pe care, mai devreme sau mai târziu, o să-l facă.

Toţi fură de acord şi se întoarseră pe corabie fără a protesta deloc, încercând să conştientizeze starea de asediu care îi păştea, iar acea obedienţă se datora faptului că nu mai ştiau cui să se plângă. Nu era de ajuns că exista posibilitatea să moară îngheţaţi pe acea bucată de gheaţă, trebuia să intervină şi elementul special al monstrului din spaţiu în stare să facă praf un urs polar? Reynolds, care mergea în urma amărâtei procesiuni, observă că Allan rămase în locul în care cei doi marinari se opriseră cu

sania, scrutând văzduhurile cu gravitate, probabil întrebându-se dacă fragila minte a omului ar fi fost pregătită pentru a avea în faţă un monstru din altă lume, al cărui aspect cu siguranţă ar fi fost foarte diferit de tot ceea ce exista pe Pământ şi care, cu siguranţă, era mai degrabă neînţeles decât înfricoşător. În final, tânărul artilerist se întoarse cu capul plecat şi privirea posomorâtă şi se alătură grupului.

— Suntem singuri… murmură când trecu pe lângă Reynolds. Singuri cu el.

Cuvintele lui îi îngheţară sângele în vine lui Reynolds. Dintr-odată, acel spaţiu infinit i se păru extrem de mic.

Peste două zile, situaţia era destul de calmă. Chiar dacă era vorba despre un calm tensionat, evident, tensiune dată de privirile speriate şi feţele temătoare, în care orice sunet neaşteptat declanşa salturi, şi zguduiturile făceau ca şi cei mai puternici să-şi verse jumătate din ciorbă, iar muscheta devenise un alt tacâm pe masă. Era acea linişte suspicioasă şi exagerată care întindea nervii la maximum, provocând discuţii din orice fleac, ce se rezolvau de cele mai multe ori când unul din cei implicaţi scotea cuţitul, iar altele se finalizau prin implicarea directă a căpitanului MacReady, care profita de acele dispute pentru a-şi demonstra calităţile pugilistice.

Era o linişte atât de exasperantă, încât toţi aşteptau în sinea lor ca monstrul stelelor să atace naibii odată, ca să vadă dacă îl pot învinge sau dacă rezistenţa lor ar fi fost la fel de inutilă ca a ursului, a cărui carne le ţinea acum de foame.

Pentru ca sosirea monstrului să nu îi ia prin surprindere, MacReady puse patru santinele pe punte, fiecare într-una din extremităţile bărcii, obligate fiind a se schimba la fiecare patru ore. Chiar dacă Reynolds fusese

scutit de gardă, nu ştia dacă datorită condiţiei sale de responsabil al expediţiei sau din cauza rănii de la mână, uneori ieşea pe punte să ia aer, mai ales când izolarea îl făcea să creadă că însăşi cabina lui pricăjită se făcea şi mai mică. Dar, de data aceasta, nu dimensiunile bârlogului erau motivul pentru care fugise. Exploratorul decise să înfrunte frigul de afară deoarece cabina lui se afla mult prea aproape de infirmerie, situată pe forpic, şi tocmai aflase că doctorul Walker, care demonstrase atâta compasiune faţă de arsura lui, decisese să îi amputeze piciorul drept marinarului Carson înainte de a face cangrenă. Îi auzise deja urletele lui Ringwald câteva minute mai devreme, care i se părură mai apropiate de chinurile iadului, şi lui nu i se amputaseră decât trei degete de la mână. Pe punte i-ar fi fost frig, dar măcar nu îşi imagina cruzimea condiţiilor care trebuiau suportate în expediţiile polare cum ar fi cele din expediţia pe care el, cu atâta entuziasm, o organizase.

Judecând după frigul atroce care îl cuprinse când ieşi afară, erau patruzeci de grade sub zero în după-amiaza aceea. Un vânt sălbatic vuia peste vârfurile catargului şi peste rampa înclinată, măturând zăpada dintr-o parte în alta. Reynolds se înfofoli în paltonul său şi aruncă o privire în jur. Se bucură că una din santinele era Allan. Silueta artileristului, al cărui corp părea construit din membre fine şi alungite, ca ale păsărilor cu picioare lungi, era de neconfundat, chiar dacă se afla ascunsă sub mai multe straturi de haine. Sergentul părea că observă atent orizontul, în timp ce legăna muscheta în mâinile lui de poet. După ce stătu în cumpănă preţ de câteva

secunde, Reynolds decise să schimbe câteva vorbe cu el. La urma urmei, tânărul din Baltimore era singurul din echipaj a cărui părere despre ceea ce se întâmpla chiar îl interesa.

Aşa cum făcuse şi cu Griffin în timp ce mergeau înspre maşinăria zburătoare, prima dată când Reynolds se apropie de tânăr nu avu alt scop decât cel de a afla motivul pentru care cineva al cărui profil era atât de diferit de al altor marinari se înrolase în expediţia sa, căci Allan se deosebea net de acea şleahtă de oameni obişnuiţi, cu inimile pline de nostalgii vulgare şi vicii simple. Din primul moment, Allan se dovedi a fi un partener de discuţie minunat, transformându-se în unica persoană cu care Reynolds ar fi putut ajunge să se împace pe Annawan, aşa că exploratorul îşi făcuse un obicei din a se întâlni cu el de câte ori putea, ca o modalitate de a-şi hrăni spiritul. Până ce, odată cu trecerea zilelor, Allan părând că se simte mai confortabil în prezenţa lui, se hotărî să îl invite în cabina sa pentru a-l ajuta să consume rezervele de brandy aduse de pe continent. Atunci Reynolds putu să constate devastatoarele efecte pe care alcoolul le avea asupra lui Allan, adică dacă prima duşcă îl transforma într-un orator lucid, următoarea îl făcea să pălăvrăgească fără niciun sens, să se piardă în propriul discurs, până ce a treia duşcă îl făcea să adoarmă pe masă, la limita inconştienţei, în faţa paharului aproape plin. Reynolds nu mai văzuse niciodată pe cineva care să reziste atât de puţin la băutură ca artileristul. Probabil şi un copil mic avea rezistenţă mai mare. Doar că nu încercase niciodată.

Totuşi, acele discuţii absurde şi exaltate îi permiseră lui Reynolds să traseze biografia lui Allan, dar mai ales să descopere motivele pentru care acesta se înrolase pe Annawan, care nu erau altele decât proastele relaţii în care se afla cu tatăl său vitreg. După mai mulţi ani de neînţelegeri, conflicte şi chiar ameninţări de ambele părţi care-i umbriseră viaţa de familie, Allan, sătul de toate acestea, optase pentru o strategie care l-ar fi împăcat cu acel dictator intransigent care îl luase

În grijă după moartea mamei sale: îi propuse să îl înscrie la West Point. Şi după cum bănuia, tutorele lui acceptă, uşurat că acel tânăr găsise în sfârşit drumul care să îl ţină departe de trândăveală. Dar pe măsură ce înscrierea la academia militară se apropia, Allan era tot mai conştient că avea tot mai puţin chef de a se înscrie la West Point. Nu voia decât să dispară, să îl înghită pământul său, dacă nu, măcar să găsească un loc în care timpul să se oprească în mod miraculos şi să îi permită să mediteze, să îşi refacă forţele, să decidă ce urma să facă în viaţă, poate chiar să scrie noua poezie pe care o avea în cap, fără a se preocupa de primirea unei mâncări calde la prânz. Exista oare un astfel de loc, care să nu fie o închisoare? Înţelesese că da, atunci când aflase despre expediţie, care nu promitea întoarcerea, dar promitea supradoze de aventură.

Astfel se formase acel bizar echipaj, gândi Reynolds, cu bărbaţi care fugeau de ceva. În realitate nici lui Allan, nici lui Griffin şi de fapt nimănui de pe acea corabie nu îi păsa că Pământul era gol. Ba începea să îşi dea seama că nici măcar lui nu îi mai păsa. Nu erau decât o adunătură de disperaţi care fugeau de propriii demoni interiori, care ba luau forma unei femei grăbite să se mărite sau a unui tată vitreg intransigent, sau, în cazul lui, teama de cea mai oribilă moarte, aceea care se întâmplă cu mult după moartea naturală, când toţi cei care îl cunosc pe decedat dispar la rândul lor şi nu se mai găseşte nimeni pe Pământ care să îşi aducă aminte de numele lui şi să îi laude meritele. Cu toate acestea, în fuga lor fără niciun scop, toţi cei de pe corabie se aflau dintr-odată în faţa unui destin comun: să se înfrunte cu un demon adevărat şi poate cu o moarte chiar mai teribilă decât uitarea.

Acele gânduri îl obligară să scuture din cap. Prea crezuse orbeşte în cuvintele altora, recunoscu în timp ce se apropia de Allan cu o mutră resemnată. Cine îl putea

asigura că acel artefact nu era de origine terestră? Putea să se încreadă în suspiciunile unui indian care părea că nici nu ştie să interpreteze urme? Totuşi, avea o presimţire care îi spunea că acea

fiinţă nu era din lumea lui, chiar dacă, fără niciun dubiu, dorinţa lui ca acest lucru să fie adevărat îndepărta orice urmă de obiectivitate din acel presentiment. Iar la intenţiile creaturii nici nu mai voia să se gândească. Chiar el, în ciuda dorinţei de a stabili vreun dialog cu acea fiinţă, se molipsise de frica întregului echipaj: acum dormea cu pistolul sub pernă şi aproape că nu închidea un ochi, imaginându-şi monstrul acolo, afară, dând târcoale corabiei.

Ajungând lângă Allan, Reynolds îl salută amabil, apoi păstrară amândoi tăcerea preţ de câteva minute, de parcă ar fi fost colegi de lojă, admirând vasta întindere de gheaţă care se desfăşura în faţa lor. Vântul balansa lanternele de pe balustradele care împrejmuiau corabia, dându-i întregului tablou o oarecare magie, ca şi cum, în depărtare, în intimitatea zăpezii, avea loc o întâlnire a zânelor. Oare erau observaţi chiar în acel moment? se întrebă oarecum agitat. Îşi drese glasul şi în sfârşit îl întrebă pe artilerist ceea ce voia să îl întrebe de mult:

— Ce credeţi că e chestia aia, Allan?

Capul acestuia, ce părea o minge din cârpe, continuă să observe gheaţa preţ de câteva secunde.

— Nu ştiu, răspunse într-un final, strângând din umeri. Dar Reynolds nu se mulţumi cu acel răspuns şi încercă să reformuleze.

— Credeţi că vine. din stele?

De această dată artileristul răspunse imediat:

— Da, prietene, probabil că de pe Marte.

Pe Reynolds îl surprinse precizia tânărului.

— De pe Marte?

Artileristul confirmă şi îşi întoarse capul înspre Reynolds, fixându-şi ochii imenşi asupra lui, acei ochi cenuşii pe care evita să îi privească, de frică să nu îl înghită ca un vârtej.

— E cea mai simplă explicaţie, spuse aproape trist. Şi explicaţiile cele mai simple sunt de cele mai multe ori adevărate, dragă Reynolds.

— De ce? întrebă exploratorul, fără a specifica dacă se referă la prima, la a doua sau la ambele afirmaţii.

— Pentru că Marte este planeta cea mai asemănătoare cu a noastră, explică Allan, îndreptându-şi din nou atenţia către gheaţă. Aţi citit rapoartele Societăţii Regale, pe baza studiilor pe care William Herschel, astronomul curţii regale engleze, le-a realizat cu telescopul său?

Reynolds îl invită să continue negând din cap, lucru pe care îl făcu imediat.

— Aceste rapoarte ne asigură că planeta Marte dispune de o atmosferă densă, asemănătoare în multe aspecte cu a noastră, şi că cel mai probabil planeta este locuită.

— Văd că nu luaţi deloc în calcul posibilitatea ca maşinăria care l-a adus aici să fie o armă experimentală a vreunei mari puteri străine, de exemplu.

— Bineînţeles că m-am gândit la asta, dar mi se pare o teorie complicată. Ar fi foarte greu, ca să nu spun imposibil, ca o mare putere străină să dispună de tehnologii atât de avansate faţă de altele, spuse Allan, şi, oricum, le-ar fi ţinut secrete, nu credeţi? Acest lucru ar exclude posibilitatea ca acea chestie să fie de origine terestră, deci nu ne rămâne decât să credem că provine din spaţiu. Şi, dacă luăm de bună respectiva ipoteză, e foarte probabil să nu greşim spunând că vizitatorul nostru vine de pe Marte, planeta cea mai apropiată şi care

dispune de condiţii de viaţă pentru tot ce ne înconjoară. Allan îl privi scurt. Bineînţeles că mă pot înşela, poate chiar denaturez lucrurile pentru a le încadra în teoria mea, o tendinţă foarte comună pentru minţile deductive, dar, până la proba contrarie, pentru mine explicaţia cea mai simplă şi cea mai logică e aceasta. Ciudata creatură care e acolo, undeva, probabil spionându-ne din întuneric, este un marţian, conchise cu certitudine.

După ce spuse toate acestea, colegul său îşi îndreptă faţa spre cer şi ochii săi pătrunzători păreau că se uită într-o direcţie anume, probabil chiar înspre Planeta Roşie. Chircit de

frig, exploratorul îl observă mirat şi vrăjit în acelaşi timp, fără a şti ce să spună în faţa unei astfel de analize asupra provenienţei creaturii. Mereu îl surprindeau cunoştinţele lui Allan. Niciodată nu mai cunoscuse pe cineva atât de priceput în atâtea materii sau capabil de analize atât de exhaustive şi categorice asupra oricărui subiect, aşa cum era artileristul. Nu degeaba artileristul se înscrisese la prestigioasă universitate Virginia, la împlinirea vârstei de doar şaptesprezece ani. Chiar dacă, după cum povestea în timpul beţiilor sale, de îndată se îndatorase pe viaţă şi, negăsind pe nimeni dispus să îi plătească datoriile de la jocuri, fusese exmatriculat fără drept de apel, chiar dacă înainte de a pleca avusese timp să dea foc mobilelor din camera lui. Un alt mesaj pe care tatăl său vitreg, căruia îi reproşa că îl crescuse ca pe un băiat de bani gata fără a-l lăsa să fie bogat, nu ştiuse sau pur şi simplu nu dorise să îl interpreteze.

— Ştiţi, Reynolds… De fapt tot timpul am crezut că era o chestiune de timp înainte ca ei să vină să ne viziteze, adăugă dintr-odată artileristul, meditativ, fără a înceta să privească cerul înstelat.

— Un marţian. repetă Reynolds, fără a fi pe deplin

convins.

Cuvintele sergentului îi dădeau frisoane. Acum se simţea euforic şi înspăimântat în acelaşi timp. Chiar acolo, lângă el, se afla o minte la fel de sclipitoare ca a lui, care, la fel ca şi el, credea că acea creatură venea din spaţiu. De pe Marte, mai exact. Toate acestea îl tulburară din nou pe Reynolds, care se simţi chiar uşor ameţit. Un marţian. şi primii oameni care ar intra în contact cu el ar fi chiar ei, curajosul echipaj de pe Annawan, membrii Marii Expediţii Nord-americane, organizate de el, Jeremiah Reynolds, marele explorator, primul om care va fi vorbit cu o fiinţă a stelelor, omul care probabil nu va fi niciodată viceregele lumii subterane, dar ar putea intra în istorie ca fiind ambasadorul Ţării de Dincolo de Frontiere.

— Da, un marţian, accentuă artileristul, uitându-se la Reynolds cu ochii sclipind de parcă ar fi fost impregnaţi de licărirea constelaţiilor pe care le privea. Şi existenţa sa va schimba totul, nu credeţi? De exemplu, cum va mai putea omul să creadă în Dumnezeu începând de acum încolo?

— Mă rog, eu nu aş fi atât de sigur. După cum spune Geneza, Domnul este stăpânul tuturor lucrurilor, Creatorul Cerului şi al Pământului, al tuturor lucrurilor vizibile şi invizibile. El a creat tot, Allan, tot. Şi asta îl include şi pe marţian. Cred că atunci Dumnezeu ni s-ar părea şi mai puternic ştiind că a fost capabil să dea viaţă unor creaturi care depăşesc orice imaginaţie a omului.

— Sunteţi atât de sigur de asta? replică Allan cu indulgenţă. De ce nu vă uitaţi în jur pentru o clipă? Annawan este una dintre corăbiile cele mai avansate ale timpurilor noastre şi totuşi, după aproape patru sute de ani, tot ceea ce o diferenţiază de o simplă caravelă sunt prezenţa cărbunelui pe lângă forţa vântului şi înlocuirea lemnului cu metalul. Şi la numai câteva mile distanţă există o invenţie de pe altă lume, ceva atât de avansat,

încât geniile noastre nici nu ar putea visa la aşa ceva. Gândiţi-vă ce fel de civilizaţie ar fi putut crea un asemenea artefact şi ce alte minuni ne-ar putea rezerva o societate capabilă să creeze aşa ceva. Vaccinul împotriva îmbătrânirii? Distrugerea a tot ce ne supără? Fiinţe fabricate după chipul şi asemănarea noastră care să presteze pentru noi serviciile cele mai grele şi mai anoste? Mă tem că, atunci când toate acestea vor ieşi la lumină, tot ce ne mai poate oferi Dumnezeu şi Cerul Lui nu o să mai prezinte interes pentru nimeni, încheie sergentul, care avea o adevărată predilecţie pentru astfel de fraze, demne de sculptat în marmură.

Reynolds nu ştiu cum să îi combată cuvintele, printre altele pentru că în sinea lui era de acord cu tot ce spusese Allan, fără excepţie. Dacă îl contrazise fu doar pentru că ar-tileristul nu se gândise nicio clipă la beneficiile pe care toate acelea i le-ar putea aduce în plan personal, aşa cum se gândise

el. Nu, Allan se concentra pe consecinţele pe care venirea marţianului le-ar putea avea pentru umanitate, aşa că se simţi meschin, egoist şi interesat. Atunci amândoi tăcură, uitându-se la dansul luminiţelor pe suprafaţa gheţii. Oricum, gândi Reynolds, ce îl interesa pe el dacă peste cincizeci de ani omul mai credea sau nu în Dumnezeu sau va adora pârţurile, aşa că nu avea de gând să piardă timpul discutând despre asta. Dar ceea ce într-adevăr voia să îl întrebe pe Allan era dacă, în ciuda revoluţionarei descoperiri a acelei creaturi, i se părea corectă primirea dată de om, presupusa gazdă, adică să o întâmpine cu o rafală de gloanţe. Dacă reuşea să îl convingă pe Allan că nu era corect, poate ar fi putut să îl convingă şi pe căpitan să renunţe la modul de abordare a acelei probleme.

Nu mai avu însă ocazia să îl întrebe nimic, deoarece

o hărmălaie care venea din interiorul corabiei îi obligă să-şi întrerupă conversaţia. Amândoi se întoarseră şi, după ce ascultară atenţi câteva minute, traseră concluzia că zgomotul venea de la infirmerie. Ce naiba se întâmpla acolo? Li se părea exagerat să provoace Carson un scandal atât de mare pentru pierderea unui picior. Ca şi restul santinelelor, Allan nu îndrăzni să îşi părăsească postul, aşa că exploratorul, după ce îşi luă la revedere de la el, fu singurul care tulbură liniştea de gheaţă de pe punte fugind înspre cea mai apropiată gură de acces pentru a afla ce se întâmplase. Pe sub puntea inferioară se îndreptă înspre infirmerie, la a cărei uşă se îngrămădiseră câţiva curioşi speriaţi. Îşi făcu drum printre ei şi, după ce reuşi să intre, spectacolul grotesc peste care dădu acolo îl lăsă fără cuvinte, la fel cum se întâmplase şi cu MacReady, aflat în mijlocul încăperii, cu chipul palid şi fără grai.

Cauza groazei sale nu era alta decât corpul sfârtecat al doctorului Walker. Chirurgul zăcea pe podea ca o păpuşă ruptă. Cineva sau, mai exact, ceva, pentru că niciun om nu ar fi putut face asta unui seamăn, îl distrusese cu o minuţiozitate tulburătoare. Îi smulsese braţul drept din umăr, îi rupsese picioarele şi îi tăiase gâtul atât de adânc încât se puteau

Întrezări vertebrele coloanei. Îi mai deschisese larg şi toracele şi aruncase tot ce era înăuntru pe podeaua cabinei sale: organe, intestine sau bucăţi de coaste, de parcă un copil ar fi căutat o jucărie într-un cufăr. Pereţii erau stropiţi cu sânge şi acoperiţi cu resturi lipicioase, iar acolo unde trebuiau să fie ochii, nu mai era decât o fâşie de carne sângerândă sau vreun organ rătăcit. Reynolds se uită la acel dezastru cu acelaşi chip livid şi la fel de mut ca şi căpitanul. I se părea incredibil că toate acele bucăţele, corect combinate şi asamblate, l-ar putea avea ca rezultat pe doctorul Walker, aceeaşi entitate meditativă şi

zâmbitoare care cu doar câteva ore în urmă se interesase de mâna lui când se intersectaseră pe hol. În faţa acelei nedreptăţi, scuturat de frisoane şi ghemuit în pat, de parcă ar fi văzut toată oroarea pe care o poate genera lumea, se afla marinarul Carson. Reynolds ghici cu uşurinţă că responsabilul pentru acel măcel nu fusese altul decât diavolul coborât din cer, sau marţianul, dacă se lua după Allan. Constatând că, pentru acel monstru, un om nu merita mai mult respect decât un urs polar, mai ales că, după cum se vedea treaba, putea să pătrundă pe corabie fără a fi văzut, îi îngheţă sângele, îi tulbură stomacul şi născu în sufletul său nişte fiori ce îngropară şi ultimele fărâme de euforie sau emoţie pe care le simţise când discutase cu Allan despre acea creatură. Ceea ce simţea acum avea alt nume. Era frica, o frică pe care nu o mai simţise în viaţa lui, frică ce îl făcea conştient de fragilitatea lui, de insignifianţa lui, de trista sa vulnerabilitate şi mai ales de jalnica lui grandomanie.

— Doamne sfinte. murmură căpitanul, fără a-şi putea lua ochii de la cadavrul sfârtecat al doctorului.

Când reuşi să îşi mai revină puţin, se apropie de Carson şi îl interogă în legătură cu cele petrecute, dar marinarul era în stare de şoc. MacReady îl zgâlţâi de câteva ori, apoi îl pălmui disperat, dar acesta nu părea să reacţioneze. În final renunţă, aşa că îl dădu pe Reynolds la o parte cu un gest brusc şi se adresă oamenilor:

— Ascultaţi-mă bine. Cel mai probabil diavolul ăla, sau ce dracu’ o fi, care a făcut aşa ceva cu doctorul Walker, se află încă pe corabie, spuse. Mergeţi la sala de arme, luaţi toate armele pe care le puteţi duce şi controlaţi barca de la un capăt la altul.

Dintr-odată Reynolds se trezi singur în infirmerie, în timp ce din depărtare se auzea vocea căpitanului care dădea ordine oamenilor, organizând apărarea vasului.

Încercând să-şi stăpânească voma, se apucă să examineze din nou grotescul arhipelag format din rămăşiţele sfârtecate ale chirurgului. Apoi îl observă pe Carson, ghemuit într-un colţ şi neputându-se opri din tremurat, şi se întrebă dacă nu cumva marinarul tremura pentru că îşi anticipa atât propria moarte, cât şi pe a celorlalţi membri ai echipajului; cu siguranţă sărmana lui minte înţelesese că nicio forţă umană nu s-ar putea înfrunta cu ceea ce văzuse el. Diavolul din stele era atât de teribil, că deja se puteau considera cu toţii morţi. Nu se puteau apăra nicicum. Avea să-i elimine unul câte unul de pe acea bucată de gheaţă îndepărtată, în timp ce Dumnezeu se uita în altă parte.

VI

La ordinele lui MacReady, marinarii cercetară corabia cu minuţiozitate, până la ultimul colţ al fiecărei încăperi, inclusiv puntea. Cu muschetele armate, de teamă ca monstrul să nu sară pe ei de te miri unde, verificară camerele de cărbuni, magazia de muniţie, în care pulberea şi armamentul dormeau liniştite, căutară până şi în interiorul cuptoarelor din sala cazanelor, fără a uita de magazia pentru haine. Nu găsiră nici cea mai mică urmă de monstru al stelelor. Părea că se evaporase după ce îl sfârtecase pe doctor. Nu descoperiră nici măcar vreo stricăciune a carcasei, vreo gaură care să le indice pe unde ar fi putut intra marţianul. Nu se ştie cum făcuse, dar se strecurase pe corabie şi plecase de pe ea fără a fi văzut, oricât de greu ar părea de crezut. Tulburat, MacReady nu putu să facă altceva decât să dubleze garda, ba chiar puse câţiva oameni şi în afara bărcii, pe gheaţa care înconjura vasul.

Strategia sa însă nu reuşi să alunge teama din ochii marinarilor, care nu încetau să verifice barca sau să îl

interogheze pe Carson în legătură cu ce văzuse. Trebuiau să ştie cum arăta monstrul care coborâse din ceruri ca să termine cu ei. Dar descrierea lui Carson era de fiecare dată dezamăgitoare. Marinarul stătea întins pe unul dintre paturile de la infirmerie, ameţit de anestezic, şi începuse să simtă dinţii fierăstrăului cu care doctorul urma să îi amputeze laba piciorului stâng.

probabil îl simţise ca pe un gâdilat uşor şi inocent, când o umbră enormă dăduse buzna în încăpere şi se aruncase peste doctorul Walker. În câteva secunde, arătarea sfârtecase trupul doctorului, stârnind o furtună de resturi însângerate de carne şi oase rupte. Speriat, fără a şti dacă era vorba de o vedenie provocată de anestezic sau de ceva care chiar se întâmpla, oricât de delirant ar fi părut, Carson se pregăti să moară în acelaşi mod, probabil întrebându-se dacă, atunci când îi va veni rândul să fie dezmembrat de acea creatură, va simţi mai mult decât un simplu şi plăcut gâdilat. Dar, din fericire pentru el, urletele colegilor lui trebuie că îl alertaseră pe diavol, făcându-l să fugă din încăpere. Despre aspectul diavolului, Carson nu putu spune prea multe, în plus, nu aducea nicio noutate faţă de ce le spusese Peters interpretând urmele. Marţianul avea într-adevăr gheare, nu copite, şi aspectul său era înspăimântător, dar nu putură să scoată nimic mai mult de la el, nici măcar culoarea pielii. Carson era un om tăcut din fire, care ştia foarte bine când să desfacă pânzele pentru a profita de vânt, dar nu avea un vocabular foarte bogat, care să-l ajute să descrie o creatură care cu siguranţă nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse până atunci. Când îşi reveni din spaimă, îi bandajară rana de la fierăstrău, fără ca vreunul să mai fi avut curajul să continue amputarea începută de chirurg, şi îl lăsară la infirmerie, în aşteptarea unui miracol sau a unui pariu la jocul de cărţi care să fi decis cine trebuia să pună mâna pe

fierăstrău ca să îi curme agonia.

A doua zi, într-un sicriu construit de tâmplarii de pe vas, îngropară în zăpadă resturile doctorului Francis Walker. Sicriul nu conţinea decât un pumn de piese răzleţe, întrucât pe corabie nu mai exista un alt chirurg capabil să asambleze acel puzzle în care creatura îl transformase pe doctor. Trebuiră să sape un mormânt cu târnăcoapele şi acolo depozitară coşciugul înfăşurat într-un steag. Locul de veci al doctorului fu marcat de o simplă piatră pe care se putea citi:

În memoria doctorului Francis T. Walker, care a plecat dintre noi la 4 martie 1830 d.h. la bordul navei Annawan, la vârsta de treizeci şi patru de ani.

Peters avu grijă să o fixeze în gheaţă cu un imens ciocan de lemn. Ceremonia avu loc nu foarte departe de navă şi, chiar dacă ar fi trebuit să fie un moment solemn, se termină cu o rapiditate nedisimulată, căci nimeni nu voia să stea mult în frigul acela crâncen, mai ales ştiind că monstrul care făcuse ce făcuse cu doctorul Walker dădea târcoale pe acolo.

După înmormântare, Reynolds se retrase în camera lui şi, întins pe pat cu ochii închişi, medită la toate câte se întâmplaseră. Chiar dacă după ce văzuse cadavrul sfârtecat al doctorului cel mai logic ar fi fost să creadă că monstrul nu avea nicio intenţie de a fraterniza cu ei, ba mai mult, părea dispus să lichideze orice formă de viaţă, fie ea urs polar sau un experimentat chirurg, Reynolds totuşi nu îşi abandonă întru totul intenţiile de a dialoga paşnic cu monstrul. Trebuia să uite de acea opţiune numai pentru că acea creatură nu îl tratase pe doctor cu mai mult respect decât pe urs? Poate se simţise ameninţată de plăpândul doctor. Sau poate că încă nu înţelesese că şi ei erau fiinţe inteligente şi, prin urmare, puteau comunica

dacă ar fi dorit acest lucru. Poate că îi vedea ca pe nişte simpli gândaci şi nu simţea nicio remuşcare când îi călca. Reynolds abandonă acele gânduri când înţelese că nu făcea altceva decât să caute o justificare pentru comportamentul violent al monstrului; mai degrabă ar fi trebuit să accepte că, nu se ştie din ce motive, diavolul nu voia decât să termine cu ei şi că, pentru a evita asta, trebuiau să îl prindă înainte de a-i face pulbere. Chiar dacă nici de asta nu puteau fi siguri, bineînţeles. De fapt, singura concluzie care putea fi trasă era că nu se putea trage nicio concluzie. Mai aveau nevoie de informaţii. Şi era evident că, stând la pândă în

apropierea corabiei, dispuşi să tragă în tot ce mişca în zăpadă, indiferent de culoare, nu aveau să afle mai multe. Exploratorul suspină şi se întoarse pe partea cealaltă. Ceva îl împiedica să renunţe la speranţa de a putea să comunice cu o fiinţă de pe altă planetă. Poate ar fi reuşit dacă ar fi făcut faţă situaţiei cu mai mult calm şi nu s-ar fi lăsat conduşi de panică. Aveau şansa de a stabili relaţii diplomatice şi paşnice cu altă lume! Nu ar trebui să excludă această opţiune pentru simplul fapt că încă nu ştiau cu cine se înfruntau, îşi spuse. Atunci se ridică, convins de hotărârea pe care o luase, şi porni spre cabina lui MacReady, dispus să discute cu el despre acest subiect. Căpitanul îl primi, ca de obicei, fără chef. Cabina acestuia era aproape de patru ori mai mare decât a lui şi avea o bibliotecă bine pusă la punct, o cămară imensă unde se înghesuiau jamboane, brânzeturi, borcane cu marmeladă, saci de ceai, sticle de brandy de foarte bună calitate şi alte bunătăţi pe care acesta le cumpărase chiar din banii lui. Pe lângă toate astea, cabina avea şi propria toaletă, în care MacReady putea să se descarce în linişte de tensiunile cauzate de funcţia lui, o cămăruţă mică la tribord, ce stârnise invidia lui Reynolds, care o considera un lux

extrem, o bucăţică de civilizaţie pe cât de consolatoare, pe atât de nepotrivită. Căpitanul îi oferi un pahar cu brandy şi îi arătă cu degetul un fotoliu fără a-l pofti să treacă înainte prin faţa confortabilei toalete, lucru pe care Reynolds îl aprecie.

— Aşadar, Reynolds, cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite? îl întrebă după ce acesta se aşeză.

Exploratorul observă cu compasiune cum acel bărbat enorm încerca să-şi impună autoritatea cu un soi de antipatie grosolană, chiar dacă se ştia deja învins, depăşit de situaţie. Pentru că, poate, gândi Reynolds, faptul că eşuaseră pe banchiza de gheaţă fusese luat în calcul, un obstacol pentru care lunga lui experienţă îl pregătise şi pe care l-ar fi putut înfrunta cu răbdarea unui profesionist, imaginându-şi, probabil, că odată cu venirea verii s-ar produce mult aşteptatul

miracol: gheaţa i-ar elibera. Aşa e, acea banchiză blestemată s-ar fărâma în mici bucăţele de gheaţă, iar nava, fără să fi fost atât de avariată pe care credeau cu toţii, i-ar fi ajutat să fugă de acolo, străbătând triumfători unul dintre canalele care le-ar fi ieşit în cale, într-o autentică apoteoză de voinţă umană, dar mai ales în spiritul sărbătoririi vieţii, sărbătoare la care ar lua parte răţuşte şi nagâţi ce ar inunda cerul în stoluri vesele, peşti cod şi heringi, ba chiar şi balene boreale, iar toţi îi vor escorta entuziasmaţi acasă. Dar poate că nimic din toate acestea nu se va întâmpla, pentru că cineva avusese proasta inspiraţie de a pune pe masă o carte necunoscută şi fatală pe care nimeni nu o mai văzuse. Reynolds sorbi din pahar şi, fără a mai pierde vremea cu ocolişuri, spuse:

— Căpitane, cred că trebuie să vorbim despre strategia de urmat în aceste circumstanţe.

— Strategia de urmat? îl măsură din cap până în picioare MacReady cu gura căscată, de parcă Reynolds se

prezentase în cabina lui mascat în arlechin. Ce naiba vreţi să spuneţi cu asta?

— Foarte simplu, căpitane. Ca organizator al acestei expediţii, sunt primul responsabil cu gestionarea tuturor descoperirilor care au loc în timpul acesteia şi, chiar dacă este evident că nu suntem mai aproape de a găsi intrarea către Pământul din Adâncuri decât atunci când am plecat din New York, dacă acum ne găsim în faţa uneia dintre cele mai mari descoperiri ale umanităţii, cred că ar trebui să punem la cale un plan de acţiune şi să ne punem de acord în sensul strategiei ce trebuie urmată.

MacReady continuă să îl privească pe explorator cu gura căscată, până ce, într-un final, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs. Când reuşi să se calmeze, bâigui, ştergându-şi lacrimile cu degetele lui groase:

— Sfinte Sisoe, Reynolds, nu încetaţi să mă surprindeţi. Deci vreţi să discutăm despre strategia de urmat… O să vă spun care e strategia mea. În ceea ce priveşte chestia aia, fie ce-o fi.

dacă îşi bagă botul pe aici, eu şi oamenii mei îi vom trage un glonţ în fund, îi vom tăia capul în semn de trofeu şi, dacă nu e prea scârboasă carnea lui, vom hrăni câinii cu ea. Asta este planul meu în aceste circumstanţe. Dacă doriţi, între timp, puteţi să vă jucaţi în continuare de-a exploratorul, dar vă rog să o faceţi în intimitatea cabinei dumneavoastră, unde nu deranjaţi pe nimeni.

Reynolds trebui să facă un efort considerabil pentru a-şi păstra calmul. Intuia el că nu îi va fi uşor cu MacReady, dar exploratorul venise până aici cu un scop clar şi nu avea să permită să fie distras de la atingerea obiectivului său de provocările căpitanului, aşa că sorbi iarăşi din brandy şi lăsă câteva clipe să treacă înainte de a-i răspunde, recurgând de data aceasta la linguşire:

— Căpitane. spuse, dumneavoastră nu sunteţi un

simplu marinar beţivan, ca restul celor de pe această corabie. Dumneavoastră sunteţi un domn, un experimentat căpitan de vas şi, cu siguranţă, suficient de inteligent pentru a înţelege fabuloasa importanţă a acestui eveniment. Am discutat şi cu sergentul Allan, care, după cum bine ştiţi, este un om cu multă carte şi cu vaste cunoştinţe, ce să mai zicem. astronomice. şi e de acord cu mine că cel mai probabil această fiinţă provine de pe Marte. Înţelegeţi acum cu cine ne luptăm? Un marţian, căpitane. O fiinţă de pe altă planetă. Refuz să cred că nu ştiţi să apreciaţi importanţa acestei descoperiri şi teribila iresponsabilitate pe care am comite-o dacă nu am lua în calcul toate alternativele care ni se prezintă. Lăsaţi-mă să vă dau un exemplu: dacă îl omorâm înainte să comunicăm cu el, cum am putea şti exact de unde provine? Şi, cel mai important, cum am putea dovedi, odată ajunşi la New York, că acea chestie chiar provine de pe altă planetă? Ce-am putea arăta lumii, căpitane? Numai capul unei bestii bizare, numai atât? Oamenii de ştiinţă nu vor putea trage nicio concluzie clară numai cu acea probă, nu credeţi? Ceea ce mă duce cu gândul la a doua rugăminte. Aş dori să organizăm o a doua expediţie la maşina zburătoare.

— V-aţi pierdut minţile? se scandalizează ofiţerul. Nu am de gând să îmi trimit oamenii acolo, afară. Cu chestia aia bântuind prin zăpadă, ar fi ca şi cum i-aş trimite la abator. În plus, nava nu se poate nici deschide, nici atinge sau nu vă mai amintiţi ce aţi păţit la mână?

MacReady arătă cu bărbia înspre mâna exploratorului, încă bandajată.

— Oricum, de ce am face aşa ceva?

— În principal pentru că, dacă am reuşi să deschidem maşinăria, e foarte probabil să găsim înăuntru informaţii despre acea fiinţă care ne atacă, explică Reynolds răbdător. Acest lucru ar putea fi de importanţă majoră atât

în cazul în care intenţiile acelei fiinţe ar fi paşnice sau pur şi simplu dacă ar trebui să învăţăm să comunicăm cu ea, sau, în caz contrar, poate găsim în interiorul maşinăriei vreun indiciu sau vreo armă cu care să putem învinge monstrul.

Văzând că MacReady continua să îl observe, tăcând indiferent, Reynolds înţelese că îi trebuia o altă strategie, aşa că încercă să îl provoace.

— În acest ultim caz, adică, dacă în final nu avem altă soluţie decât să îl răpunem, şi am reuşi acest lucru, şi apoi s-ar produce dezgheţul şi ne-am putea întoarce acasă, nu v-ar plăcea să primim o recompensă generoasă pentru toate prin câte am trecut? Vă asigur că, odată ajunşi la New York cu capul marţianului, dar şi cu un alt obiect din navă care să demonstreze că într-adevăr este vorba despre o fiinţă de pe altă planetă, vom obţine mai mulţi bani şi recunoaştere decât vă puteţi imagina.

— Încă nu ştiu dacă dumneavoastră sunteţi vreo minte luminată sau vreun prostănac notoriu, sau ambele, Reynolds, îl auzi zicând pe MacReady. Şi ca să încep de undeva, nu înţeleg cum se poate ca încă să vă mai îndoiţi de intenţiile acelei creaturi, după ce a fost atât de educată cu sărmanul doctor Walker. Vă asigur că eu nu mai am nevoie de alte probe. Mi-e foarte clar cum trebuie să comunicăm cu acea creatură. În

ceea ce priveşte maşina zburătoare… cum dracu’ vreţi să o deschideţi? Prin forţa gândului?

— Nu ştiu, căpitane, recunoscu Reynolds, deranjat de tonul batjocoritor al căpitanului. Poate o putem dinamita.

Căpitanul scutură din cap, de parcă ar fi stat de vorbă cu un nebun, şi o linişte stânjenitoare se instală între cei doi. Reynolds încercă să gândească. Puţin câte puţin, rămânea fără argumente.

— Nu am înţeles niciodată oamenii ca

dumneavoastră, murmură dintr-odată MacReady, clătinându-şi absent paharul. Ce naiba vreţi, să vi se scrie numele pe veci în istorie? La ce îi mai poate folosi unui bun creştin când viermii îi vor mânca oasele? V-am spus deja, Reynolds, mie nici că-mi pasă de Pământul din Adâncuri. La fel şi de proveniența acelei creaturi. Poate să vină de pe Marte, Jupiter sau de oriunde o vrea, că tot nu îmi pasă. Eu o să primesc un salariu bun, pentru că îmi respect angajamentul, care nu e altul decât să duc barca asta şi echipajul înapoi la New York. De asta am fost angajat. Şi e tot ce vreau, Reynolds: să-mi salvez pielea ca să îmi pot încasa banii.

— Refuz să cred că nu mai aveţi niciun alt scop în viaţa asta, îi scuipă Reynolds cu tot dispreţul de care era în stare.

— Ah, ba da, bineînţeles că am. Visez să am o căsuţă la ţară, cu o grădină plină de lalele.

— Lalele? întrebă stupefiat exploratorul

— Da, lalele, repetă căpitanul în apărarea lui. Mama mea era olandeză şi încă îmi aduc aminte cum planta lalele la noi în grădină când eram eu mic. Când va veni momentul să ies la pensie, sper să am suficiente economii să trăiesc liniştit şi să mă pot dedica visului meu. Şi vă asigur că nu o să mă opresc până nu voi obţine cea mai frumoasă specie de lalele de pe coasta Atlanticului. Îi voi pune numele mamei mele şi o voi prezenta la toate concursurile din regiune. Asta îmi doresc eu, Reynolds: o grădină frumoasă plină de lalele, un salon cu şemineu, deasupra căruia va atârna

capul monstrului cu care dumneavoastră vreţi acum să dialogaţi.

Reynolds se uită la el în linişte preţ de câteva secunde, încercând să îşi scoată din cap tulburătoarea imagine a căpitanului cu nişte foarfeci de grădinărit într-o

mână şi un coş plin cu lalele în alta. Ar putea un om atât de grosolan ca MacReady să manevreze o lalea fără să o rupă? Şi dacă nu ar câştiga un concurs, ar zâmbi demn sau ar începe să tragă în juriu? Exploratorul se potrivi în scaun şi încercă să îşi pună ordine în gânduri în timp ce mai trase o duşcă din paharul său. Trebuia să admită că, în timp ce argumentele sale nu îi provocaseră nicio emoţie căpitanului, MacReady aproape îl convinsese cu ale lui. Ce voia el să găsească în maşina zburătoare? Poate ar fi fost mai bine să urmeze sfatul căpitanului şi să încerce să îşi salveze pielea ca să se întoarcă la Baltimore şi să îşi continue plictisitoarea şi mediocra sa viaţă. Dacă o compara cu ce trăia pe acea bucată de gheaţă, nici nu i se mai părea atât de oribilă şi probabil ar fi putut să-şi facă viaţa şi mai frumoasă dacă s-ar fi dedicat grădinăritului. Lăsă paharul pe masă, surprins că o parte din el îşi dorea să ducă o astfel de viaţă. Dar cealaltă parte, acea parte din el care îi otrăvise mintea cu visurile de glorie şi îl adusese până acolo, începu să îl chinuie din nou, ca un şarpe care iese furios din coşul său. Dar ce naiba spunea? Doar nu ajunsese până acolo pentru nimic!

— Şi spuneţi-mi, căpitane, v-aţi gândit vreun moment să luaţi în calcul cea mai simplă posibilitate, adică aceea că monstrul nu este conştient că manifestă un comportament agresiv? se înfumură dintr-odată cu o oarecare forţă, ce nu provenea decât din disperare. Poate tiparele de gândire ale monstrului sunt atât de diferite de ale noastre, încât, din punctul lui de vedere, nu face decât să îndepărteze un păianjen din pod sau să smulgă buruienile din grădină.

Făcu o pauză, pentru a-l lăsa pe MacReady să asimileze cuvintele, apoi continuă.

— Chiar atât de greu vă este să înţelegeţi ce vreau, căpitane? Chiar dacă trebuie să comunicăm cu ea pentru a

o omorî, este evident că primul lucru pe care trebuie să îl facem este să o înţelegem. Şi sunt sigur că oricare dintre marinari se va oferi voluntar să vină cu mine până la maşinărie, când o să le explic că numai aşa vom putea supravieţui.

MacReady continua să se uite la el total inexpresiv.

— Aţi terminat? întrebă câteva secunde mai târziu, vorbindu-i exploratorului cu un calm tulburător. Bine, acum mă ascultaţi dumneavoastră pe mine, Reynolds. Nu o să iau în seamă ameninţarea cu răzmeriţa, pentru care aş putea forma chiar acum un consiliu de război, v-aş declara vinovat şi v-aş închide în beci până ce aţi putrezi. Chiar dacă nu meritaţi acest lucru, voi fi indulgent cu dumneavoastră şi mă voi limita la a vă informa că situaţia acestei expediţii s-a schimbat în mod radical. Acum suntem în stare de urgenţă, şi acest lucru mă transformă pe mine în autoritatea supremă a vasului, vă place sau nu. Dumneavoastră nu mai aveţi nicio autoritate. Aşa că, dacă nu vă deranjează, eu voi dicta începând din acest moment cum să acţionăm în faţa nemilosului duşman care ne atacă. Vom aştepta să atace, asta vom face. Nu ne vom lăsa pradă ei ca şi cum am fi animale de sacrificiu. Dacă nu sunteţi de acord şi vreţi să vă întoarceţi la maşinărie, din partea mea, n-aveţi decât. Ştiţi unde să o găsiţi. Vă asigur că pot să suport pierderea dumneavoastră. Mergeţi în sala armelor şi luaţi tot ce aveţi nevoie pentru excursia asta absurdă, dar nu luaţi decât ce puteţi căra singur, nu veţi avea parte de ajutorul niciunuia dintre oamenii mei. Noi o să rămânem pe corabie, aşteptând să vină chestia aia, sau ce dracu’ o fi.

Reynolds nu ştiu ce să răspundă. Vizibil satisfăcut, MacReady tocmai îi luase orice autoritate, unicul lucru pe care îl avea pe acea barcă, lăsându-i o singură cale de a continua acel dialog.

— Vă asigur că, atunci când ne vom întoarce la New

York, spuse, voi avea grijă să fiţi unicul responsabil de eşecul acestei

expediţii: o să vă învinovăţesc că am naufragiat pe o banchiză de gheaţă din cauza incompetenţei dumneavoastră de navigator, de refuzul de a explora zona în căutarea intrării spre centrul Pământului din Adâncuri şi, mai ales, o să vă învinovăţesc pentru toate decesele care vor surveni de acum încolo, inclusiv al primului vizitator din spaţiu care a călcat pe planeta noastră.

Spunând acestea, Reynolds tăcu, uitându-se la căpitan cu furie. Îi părea foarte rău că trebuise să recurgă la ameninţări, dar idiotul acela arogant şi cu mintea tulbure se arătase imun la orice alt argument. Chiar dacă nici acela nu păru să fi provocat vreun efect asupra lui MacReady, care se limită la a pufăi plictisit.

— Reynolds, sunteţi omul cel mai prost pe care l-am cunoscut, răspunse. Şi nu am de gând să mai continui să vorbesc cu dumneavoastră. Cred că această conversaţie a durat deja prea mult şi fiecare şi-a exprimat clar punctul de vedere, pe lângă respectul reciproc pe care trebuie să ni-l acordăm. Nu o să neg faptul că aberaţiile dumneavoastră ne-au făcut să petrecem momente vesele, pe mine şi pe alţi câţiva domni. Dar acum nu am timp de râs. Ultimul lucru de care am nevoie acum, în aceste circumstanţe, este un bufon.

Reynolds rămase cu gura căscată, uitându-se la căpitan. Câţiva domni?

— Mai doriţi ceva, Reynolds? întrebă MacReady, ridicându-se şi întorcându-i spatele. Dacă nu, vă rog să îmi permiteţi să îmi continui treburile. Dumneavoastră continuaţi-vă planul, dacă doriţi, dar nu care cumva să îmi deranjaţi oamenii.

Reynolds se uită la spatele lat al căpitanului fără să ştie nici ce să facă, nici ce să mai spună. Nu mai avea sens

să continue. Pufni disperat, lăsă paharul pe masă şi se ridică.

— Cum doriţi, căpitane. Dar scoateţi-vă din cap că o lalea va purta vreodată numele mamei dumneavoastră, spuse.

Şi ieşi din cabină trântind uşa.

VII

În drum spre cabina sa, lui Reynolds îi veniră în minte zeci de alte replici mult mai ingenioase şi mai caustice decât cele pe care le murmurase în spatele căpitanului, dar nu îi mai foloseau la nimic. Îi plăcea sau nu, MacReady câştigase acel atac, obligându-l să abandoneze cabina ca un sărman copil înfuriat. Furia care pusese stăpânire pe el îi întunecase în mod inoportun minţile, dar nu mai avea niciun sens să se întoarcă de unde pornise, pentru a da alt final acelei întrevederi furtunoase. Suspină greu în timp ce deschidea uşa de la cabina sa. În fond, ceea ce regreta cel mai tare din toate cele întâmplate era faptul că trebuise să sacrifice paharul de brandy oferit de căpitan în spiritul ieşirii melodramatice. Acum, mai mult ca niciodată, avea chef să simtă gustul alcoolului coborând ca o lavă incandescentă pe gâtlejul lui, astâmpărându-i furia din suflet în timp ce îi încălzea stomacul. Îi era dor să se îmbete bine, până la inconştienţă, fără a simţi vreo remuşcare. Niciun spectator imparţial nu putea spune că în situaţia în care se afla nu avea toate motivele să bea dintr-o înghiţitură una dintre sticlele care supravieţuiseră beţiilor cu Allan.

O luă pe prima pe care o găsi şi se trânti în fotoliul pe care îl luase de acasă, nu atât pentru că îl considera un talisman sau ceva asemănător, ci pentru că bănuia că acea piesă de mobilier care aparţinea unei lumi la care nu se va

întoarce

vreme îndelungată se va transforma în farul de veghe al adevăratei lui vieţi, care începea să îşi piardă conturul pe măsură ce zilele pe mare deveneau tot mai multe. Nu greşi: fotoliul îi aduse aminte de casă. Îi şoptea că exista undeva o lume mult mai înţeleaptă, mai chibzuită şi mai confortabilă, fără monştri care să dea târcoale, şi unde cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să se taie în timpul bărbieritului. Deşi era o lume în care existau puţine şanse de a atinge gloria, îşi aminti. Dar pe lângă funcţia sa de lumină călăuzitoare, se bucura că adusese fotoliul la bord pentru că era cel mai comod loc de odihnă şi meditaţie de pe corabie, exceptând toaleta privată a căpitanului MacReady, normal. Chiar şi în cazul unui naufragiu, îl prefera în locul oricărei plute.

Trase o duşcă zdravănă şi tuşi de câteva ori. Oare ce voise MacReady să spună cu acele ultime cuvinte, când îl asigurase că râseseră de el? se întrebă. Nu era convins că vorbea aiurea sau chiar ştia mai multe. Oare toată expediţia lui nu era decât o mare perdea de fum care ascundea interese obscure pe care el nu le cunoştea? Doar el era responsabilul expediţiei, nu puteau să îl mintă tocmai pe el. Chiar dacă nu avea cum să afle dacă într-adevăr aşa se întâmplase sau nu. Cu toate acestea, dacă realmente fusese victima vreunei înşelăciuni, dacă oamenii din umbră ar fi dictat toate acelea pentru că aveau nevoie ca Reynolds să ajungă până acolo din te miri ce motiv obscur pe care nimeni nu se deranjase să i-l dezvăluie, era evident că apăruse ceva ce nimeni nu plănuise: creatura. Aşa e, nimeni nu ar fi putut să prevadă asta. Şi monstrul stelelor îi oferea lui Reynolds posibilitatea de a nu mai face pe bufonul, rol pe care probabil că sponsorii i-l rezervaseră, şi de a se întoarce victorios la New York, purtând pe braţe cheia Universului. Dacă s-ar întâmpla

asta, toţi vor trebui să se închine la picioarele sale. Trebuia să facă ceva, fie ce-o fi. Dacă se ţesea vreun complot pe la spatele lui, mai bine să şi-l acopere în mod confortabil. Dar ce putea face? MacReady îi dăduse voie să meargă în sala armelor şi să plece în căutarea

maşinii zburătoare înarmat cu tot ceea ce avea nevoie, probabil pentru că în sinea lui era sigur că nu ar fi plecat, că s-ar fi refugiat în cabina lui ca o domniţă speriată, unde el l-ar fi căutat cu un surâs larg după ce totul s-ar fi terminat cu expunerea capului de monstru. Dar MacReady se înşela, îşi spuse Reynolds bând încă o duşcă. El nu avea de gând să stea cu braţele încrucişate. Deloc. Dacă MacReady nu voia să îi dea oamenii pe care îi ceruse, se va duce el singur la maşinăria marţianului, o va face să zboare şi se va întoarce la corabie cu informaţiile necesare pentru a înfrunta cu succes bestia din ceruri. Aşa va face, conchise, bând încă o duşcă. Şi o va face pentru că era mai bărbat decât acel iubitor de lalele. Bău încă o duşcă. Şi oare ce ar putea găsi în maşinăria zburătoare care să îi ajute? Asta nu mai ştia prea bine. Probabil ar putea găsi o armă din spaţiu, mai sofisticată şi mai puternică decât o muschetă, acea armă rudimentară cu care omul îşi purta micile războaie în intimitatea planetei sale. Duse din nou sticla la gură. El de fapt îşi dorea să găsească altceva, orice care să îl ajute să stabilească o comunicare cu creatura, când aceasta ar fi apărut. Ar fi surprinsă de asta cu siguranţă. I-ar demonstra că şi ei erau fiinţe raţionale. Sau poate ar găsi vreo carte sfântă din care să afle istoria rasei lui, un cod care să îi dezvăluie concepţia lui asupra universului pentru a afla dacă pentru el pământenii aveau un rol mai demn decât de simplu obstacol sau aliment.

Termină sticla dintr-o înghiţitură şi rămase un moment uitându-se în gol, simţindu-se bine legănat de braţele alcoolului, în timp ce mintea lui începea să se

convingă că a merge singur la locul în care era maşina zburătoare nu era o idee atât de absurdă precum păruse la început. De ce să nu poată face asta? Ce îl împiedica? Nimic. Nu îl împiedica nimic. Invadat de un suflu de optimism care îl făcu să se simtă atotputernic, ca de fier forjat, capabil de a supune bestia el singur dacă aceasta i-ar fi ieşit în cale, sau de-a o face să se mai gândească asupra faptelor ei printr-un discurs emoţionant în legătură

cu convieţuirea interplanetară, Reynolds se ridică din fotoliul său, hotărât să îi demonstreze lui MacReady că nu era un mârlan idealist, ci o persoană capabilă să scoată ce e mai bun din ea într-o situaţie-limită ca aceasta. Da, aşa va face, va merge până la maşinărie şi se va întoarce triumfător, pentru a-i salva pe toţi de la o moarte anunţată. El îi va salva, ce naiba, chiar dacă aceştia nu o meritau! îşi puse paltonul, îşi înfăşură capul cu un fular şi, ca o mumie care încearcă să găsească ieşirea din piramidă, se îndreptă înspre sala armelor, împleticindu-se.

Ajuns acolo, luă tot armamentul pe care îl putea căra. Îşi prinse două pistoale la centură şi, văzând că încă mai avea loc, mai puse unul. Îşi atârnă trei muschete de umăr şi vreo două macete de gât şi completă imaginea îndesând în buzunarele pardesiului cartuşe de dinamită. Chiar dacă îl tentau şi legendarele harpoane, le scosese din calcul din cauza greutăţii lor, mulţumindu-se cu ce reuşise să ia. Îi părea puţin, dar totuşi prea mult atunci când încercă să se mişte. Atâtea arme îi luau libertatea de mişcare, dar nici nu se gândi să renunţe la vreuna, chiar dacă ţeava unuia dintre pistoalele de la brâu îi atingea brutal testicului drept la fiecare pas. Încercă să nu se gândească la acele înţepături şi se îndreptă clătinându-se până la scara care ducea la una din ieşirile pe punte. Traversă puntea, legănându-se trist din cauza alcoolului, dar şi din cauza excesului de armament pe care se încăpăţânase să îl care.

Era atât de ameţit, încât crezu că santinela de la pupă era Carson. Dar nu putea fi el, doar dacă nu i se dezgheţase piciorul în mod miraculos, pe acea bucată de gheaţă scăpată de sub jurisdicţia Creatorului, deşi aici nimeni nu putea spera în miracole. Scutură din cap ca să alunge acel gând ridicol şi avansă cu greu, oprindu-se din când în când pentru a ridica vreun cartuş de dinamită care îi cădea din buzunar sau pentru a-şi aşeza mai bine pistoalele. Într-un final reuşi să ajungă la rampa de zăpadă pe care marinarii o foloseau pentru a coborî de pe corabie. Acum trebuia să coboare cu grijă şi nu reuşi.

nici măcar nu alunecă, mai degrabă se rostogoli din cauza greutăţii echipamentului. Ajunse la sol pe jumătate gâtuit de curelele muschetelor care i se încâlciseră la spate în timp ce parcurgea rampa. Rămase acolo jos câteva minute, fericit că nu murise asfixiat în modul acela prostesc la poalele corabiei, încercând să îşi recapete suflul. Când se declară refăcut, se ridică cu greu, apoi îşi fixă direcţia către munţii care se zăreau la orizont, înveliţi în ceaţă, ca nişte cadouri pe punctul de a fi deschise.

Douăzeci de metri îi trebuiră lui Reynolds pentru a înţelege că nu ar fi avut suficientă putere să care tot arsenalul acela până la locul în care se prăbuşise artefactul zburător, aşa că, atunci când unul dintre pistoalele de la brâu îi căzu din nou, îl lăsă acolo, ca şi cum s-ar fi eliberat de o povară. Apoi abandonă una dintre muschete şi, astfel, despuindu-se de arme, avansă câţiva metri, încercând să nu piardă linia munţilor, chiar dacă acest lucru se dovedea tot mai greu, din cauza ceţii tot mai dese. În scurt timp, blestemata aia de pâclă ascunsese complet munţii şi, spre disperarea lui Reynolds, se întâmplă acelaşi lucru cu tot restul. Apoi descoperi perplex că nu mai vedea nimic în jurul său. În mintea lui tulburată de atâta brandy începu să îşi dea seama că făcea ceva

absurd şi cu puţine şanse de reuşită. Nu numai că pierduse din vizor obiectivul, dar nu mai vedea nici drumulînapoi înspre corabie, din cauza acelei pâcle. Cu un gest disperat, aruncă jos şi ultima muschetă. Nu mai avea niciun sens să facă pe eroul care nu fusese niciodată. Şi acum? se întrebă. Acum trebuia să se gândească, să cântărească situaţia. Nu putea rămâne acolo, în mijlocul gheţii şi în frigul acela atroce. Din păcate, raţiunea lui era un peşte care îi aluneca printre degete de câte ori încerca să se agaţe disperat de ea. Capul i se învârtea, gândurile i se încâlceau. Era nevoit să admită ceea ce era evident: se afla în mijlocul lui nicăieri, mult prea beat pentru a putea gândi clar. În plus nu trebuia să uite de monstrul stelelor, care dădea târcoale pe acolo, ba poate chiar în acel moment îl

pândea din spatele ceţii, lingându-se pe bot la vederea neputinţei sale. Conştient că se afla acolo, la mila lui, deodată îşi aminti de groaza pe care o trăise la vederea corpului sfârtecat al doctorului Walker. Luă unul dintre pistoalele care îi mai rămăseseră la brâu şi începu să ţintească disperat în toate direcţiile. Monstrul putea să sară pe el de oriunde, recunoscu înspăimântat. I se păru că distinge o umbră în ceaţă, dar nu ştia dacă era reală sau fructul tulburării sale. Deja teama devenise insuportabilă şi făcu să îi tremure braţul şi dintr-odată începu să fugă prin ceaţă. Alerga aşa, fără a şti de ce sau în ce direcţie. Fugea înspre un al cincilea punct cardinal, pe care nu i-l arăta nicio busolă, simţind parcă respiraţia monstrului pe ceafă, conştient că din cauza panicii va fugi până îl vor lăsa picioarele.

Dintr-odată se împiedică de ceva şi căzu cu faţa în jos pe gheaţă, lovindu-se foarte tare la cap. Buimac, se ridică şi începu să mişune prin ceaţă, încercând să afle de ce se împiedicase. Ce naiba putea fi acolo, în mijlocul gheţii? Mâinile lui găsiră atunci o cizmă care părea că răsărise din

zăpadă ca o ciupercă grotescă. Tulburat, exploratorul rămase câteva clipe cu mâinile pe cizmă, de parcă ar fi vrut să o încălzească, fără să ştie foarte bine ce să facă. Apoi, pe măsură ce îi mai trecea surprinderea, începu să scormonească în zăpadă. După puţin timp, reuşi să dezgroape pulpa pe care o acoperea cizma şi, după alte câteva pipăieli, ajunse la coapsa piciorului. Continuă să scormonească, descoperind puţin câte puţin corpul de care se împiedicase şi care zăcea sub un metru de zăpadă. Din groapa albă răsări un chip congestionat, ascuns încă de un strat de gheaţă ce îl acoperea ca vălul unei văduve. Cu oarecare scârbă, Reynolds îi frecă faţa cu mănuşa. De acolo, din zăpadă, marinarul Carson îl privea atât de mirat, precum cineva care primeşte o vizită neaşteptată. Reynolds căscă gura, fără să înţeleagă prea bine ce vedea. Observă atunci că abdomenul marinarului prezenta o rană teribil de familiară: fusese deschis de nişte gheare. Complet năucit, exploratorul

Încercă să înţeleagă ce naiba făcea Carson acolo. Probabil era de strajă la pupă şi, văzându-l că se îndepărtează de corabie într-un asemenea hal de beţie, Dumnezeu ştie în ce direcţie, îl urmase şi avusese ghinionul să fie găsit el primul de către monstru…

Înţelegând toate acestea, Reynolds se ridică brusc şi se uită înspăimântat în jur. Diavolul se afla acolo, la pândă, era sigur de asta acum. Îl putea simţi. Îl sfârtecase pe săracul Carson şi acum era doar o chestiune de timp până ce îi va sări în spate cu intenţia de a-l nimici şi pe el, pentru că aşa proceda monstrul, aşa convieţuia el cu ei. Oare de ce alte dovezi mai avea nevoie ca să accepte că nimic nu părea să garanteze că o fiinţă superioară ar putea oferi tandreţe şi compasiune raselor inferioare din cosmos? Cuprins de panică, Reynolds nu putu să facă altceva decât să o rupă la fugă. Fugea în toate direcţiile.

Fugea fără oprire în ceaţă. Fugea cum nu mai fugise în viaţa lui. Fugea însă cu incomodul sentiment dat de faptul că nu putea şti dacă fugea din calea monstrului sau se îndrepta spre ghearele lui.

VIII

Când putu să distingă în sfârşit silueta navei în depărtare, slab luminată de felinarele de la tribord, Reynolds se convinse că numai Creatorul îi ghidase paşii până acolo. Altfel nu putea să-şi explice cum rătăcirea sa prin ceaţa aceea, în fugă sau abia târându-şi picioarele, îl condusese exact la locul în care dorea să ajungă. Porni spre corabie cât de repede putu, fără a înceta să se uite peste umăr, temându-se să nu dea peste acea creatură în orice moment. Ajuns la vapor, urcă pe rampa de zăpadă cu ultimele puteri. Griffin, care făcea strajă la tribord, îl privea cu duioşie în timp ce urca. Când se apropie, îi întinse cu amabilitate mâna, ajutându-l să urce.

— Carson e mort! reuşi să-i spună printre pufăituri. Monstrul l-a sfârtecat şi pe el.

Dar marinarul nu avu deloc reacţia pe care Reynolds o aştepta, mulţumindu-se să îl privească fără nicio expresie.

— Nu m-aţi auzit, Griffin? repetă, urlând şi mai tare. V-am spus că marinarul Carson e mort!

— Calmaţi-vă, domnule, reacţionă marinarul, într-un final. V-am auzit perfect, dar cred că vă înşelaţi: Carson e acolo.

Exploratorul se uită în direcţia indicată de acesta, până ce dădu cu ochii de santinela care era la vreo douăzeci de metri depărtare de ei, făcând de gardă la pupă.

— Acela e Carson? întrebă tulburat, cu privirea aţintită pe silueta care se afla cu spatele la ei, atentă la gardă.

Griffin confirmă.

— Sunteţi sigur?

Marinarul se uită la silueta din depărtare aproape cu milă.

— Sunt absolut sigur, domnule, răspunse. El este. Reynolds continuă să observe acea siluetă preţ de câteva clipe, neîncrezător.

— Vă simţiţi bine, domnule? îl întrebă marinarul.

— Da, Griffin, sunt bine, nu vă faceţi griji… murmură Reynolds. Cred că am băut prea mult. Asta e tot.

— Înţeleg, domnule. E normal, îl scuză Griffin. Situaţia aceasta e greu de suportat pentru toţi.

Reynolds îşi exprimă acordul în timp ce se îndepărta de Griffin, mergând ca un somnambul, fără să-şi facă probleme în legătură cu ce-ar putea crede acesta despre el. Aproape că nici nu mai conştientiza prezenţa marinarului, a cărui privire încă îl urmărea de la spate cu mare interes, observându-l cum traversa puntea. În ciuda a ceea ce îi spusese lui Griffin, Reynolds era mai treaz ca niciodată. Lunga cursă prin zăpadă îl trezise şi îşi simţea capul extrem de limpede în timp ce se îndrepta cu paşi cumpătaţi înspre silueta care se întrezărea la pupă şi care, pe măsură ce se apropia, devenea tot mai înspăimântătoare în maiestuoasa sa imobilitate. Griffin îl asigurase că acea santinelă era Carson, dar exploratorul ştia că aşa ceva nu era posibil. Nu, nu era posibil, pentru că el tocmai se împiedicase de cadavrul marinarului în zăpadă. Era suficient să închidă ochii ca să-şi amintească trăsăturile desfigurate ale acestuia, acea expresie de groază pe care o crisalidă de gheaţă o conservase pentru eternitate. Încercă să recunoască silueta de care se apropia, dar era greu, fiind înconjurat de acel

semiîntuneric vâscos, dar mai ales era greu din cauza nenumăratelor straturi de haine în care toţi se vedeau obligaţi să se îngroape când ieşeau afară. Din tot echipajul, siluetele cel

mai uşor de recunoscut de la depărtare erau cea a lui Peters, indianul gigantic, şi cea a lui Allan, a cărui sinistră siluetă slabă aproape că se reducea la un simplu miros. Dar acea figură fără formă care scruta atent pajiştile albe, străin de privirile lui Reynolds, putea fi oricine, de la bucătarul de pe corabie până la preşedintele Jackson, sau chiar şi maiestatea sa regele George al IV-lea. Şi ar fi fost mai puţin surprins să se întâlnească cu unul dintre ei decât dacă s-ar fi întâlnit cu marinarul care zăcea în zăpadă cu măruntaiele pe dinafară.

Şi dacă acea fiinţă era într-adevăr Carson, aşa cum îl asigurase Griffin? se întrebă în timp ce continua să se apropie ridicol de încet, de parcă ar fi avut un urcior pe cap. Trebuia atunci să aibă dubii în legătură cu ceea ce văzuse în zăpadă? Da, ce altceva ar fi putut să facă? Era mult mai logic să se îndoiască de simţurile lui. Nu puteau exista doi Carson, unul acolo pus de strajă şi altul zăcând în zăpadă cu măruntaiele scoase. Şi să nu uităm că el era beat. Marinarul semăna, poate, cu Carson, dar posibil să nu fi fost el, ci unul cu care semăna. Oare chiar îşi amintea figurile tuturor membrilor echipajului? Bineînţeles că nu. Dumnezeule, pe unii nici nu îi privise în ochi mai mult de două ori. Dintr-odată, când se afla atât de aproape de santinelă încât putea să inspire aerul pe care aceasta îl expira dintre cârpele care îi înfofoleau faţa, un gând îi lovi sufletul ca o piatră, obligându-l să se oprească la doar trei metri. Cadavrul trebuise dezgropat. Da, fusese nevoit să dezgroape cadavrul care era îngropat sub un morman mare de zăpadă! Şi acum, că se opri să analizeze mai bine ceea ce văzuse, îşi dădu seama că acel cadavru era mult

mai îngheţat decât ar fi trebuit să fie un cadavru care era acolo de numai o oră. Nici viforul, nici cele mai joase temperaturi nu ar fi putut să îl pedepsească în aşa hal în atât de puţin timp, deci teoria conform căreia Carson îl urmase când îl văzuse plecând de pe corabie i se păru dintr-odată cât se poate de absurdă. Cum de nu se gândise el la asta când dezgropase cadavrul? Cu siguranţă cadavrul era de mai mult timp acolo. Poate de o zi

sau două. Postat acolo pe punte, Reynolds încercă să facă un exerciţiu de memorie. Ultima dată când îl văzuse pe Carson, acesta era în stare de şoc la infirmerie, după ce fusese martor la sălbaticul asasinat al doctorului. Acolo îl vizitaseră mai mulţi colegi, dornici să afle cât mai multe despre monstru. Într-adevăr, de atunci nu mai primise nicio veste despre el. Era sigur că, atunci când ieşise din camera armelor, i se păruse că îl recunoaşte ca fiind una dintre santinele, dar acum exploratorul nu mai era aşa de sigur. Trebuie că îl confundase cu altcineva, aşa cum îi sugerase Griffin. Probabil Carson fugise de la infirmerie şi coborâse de pe corabie fără să fie văzut, cine ştie cu ce scop. Poate împins de delirul provocat de febră sau poate pentru că nu mai putea suporta tensionata aşteptare la care fusese supus. Asta nu mai conta acum. Oare nu făcuse chiar el aceeaşi prostie? Mă rog, cert este că nefericitul dăduse peste creatură, care îi aplicase acelaşi tratament folosit şi în cazul chirurgului, iar Reynolds îi găsise corpul acum câteva ore, în timp ce toţi credeau că marinarul Carson era pe vas. Dar nu era el, nu putea fi, îşi spuse privind silueta întunecată care se prefigura în ceaţa deasă, la numai câţiva metri de el.

Cu inima cât un purice, Reynolds îl blestemă pe Griffin pentru că îi provocase acea ridicolă nelinişte. Era evident că acel înţelept greşise, şi, de îndată ce va face cei patru sau cinci paşi care îl despărţeau de santinelă pentru

a-i pune mâna pe umăr şi a da de Kendricks, Wallace sau însuşi George al IV-lea, va putea respira liniştit. Apoi, după ce îl va sfătui pe Griffin să facă rost de nişte ochelari cât mai repede, îl va căuta pe căpitanul MacReady pentru a-i comunica trista descoperire. Decis să rezolve misterul, Reynolds trase aer în piept şi făcu câţiva paşi, da, înainte de a putea continua, întunecata figură îi simţi prezenţa, probabil din cauza trosnetelor podelei, şi se întoarse încet înspre el. Uitând să mai respire, Reynolds privi nebulosul profil al chipului alungit încadrat de apărătoarele pentru urechi ale căciulii, care devenea tot mai clar pe măsură ce marinarul finaliza lenta întoarcere, până ce îl putu vedea

din faţă. Pe punte, Reynolds şi marinarul care zăcea mort în zăpadă se priviră în tăcere. Chipul lui Reynolds reflecta surprindere sau neîncredere – era mult prea tulburat pentru a-i fi frică sau pentru a şti măcar ce să simtă – în timp ce Carson avea o privire oarecum pierdută, de parcă adormise în picioare şi sosirea exploratorului îl trezise brusc. Chiar el rupse tăcerea care îi învăluia.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule? întrebă.

Lui Reynolds i se păru ciudată vocea acestuia, tulbure, ca a cuiva care nu îşi mai folosise corzile vocale de multă vreme. Trebui să facă un efort supraomenesc pentru a se impune în faţa năucirii care pusese stăpânire pe el şi improviză un răspuns.

— Nimic, Carson. am venit numai să vă spun că mă bucur să vă văd vindecat.

— Mulţumesc, domnule, îi răspunse celălalt amabil. Reynolds însă nu putu să nu compare chipul celui pe care îl dezgropase din zăpadă, învineţit şi schimonosit de frică, cu cel pe care îl avea acum în faţă, şi care îi rămăsese întipărit în minte pe veci. Chipul lui Carson. Dar dacă acel cadavru era al lui Carson. Reynolds simţi cum i se opreşte inima în piept, în timp ce mintea formula o întrebare

cutremurătoare: cu cine stătea de vorbă acum? Cu cine naiba?

— Domnule… pot să vă ajut? repetă marinarul. Exploratorul negă printr-o mişcare a capului, incapabil să articuleze vreun cuvânt. Era ceva ciudat în vocea lui. Era vocea lui Carson, dar suna puţin diferit. Poate nu era decât autosugestia, îşi spuse, chiar dacă simţea că era ceva diferit la acel om. Modul în care se mişca, vorbea, îl privea. Parcă se afla în faţa unui actor care interpreta în mod forţat acel rol. Ce eşti? se întrebă Reynolds, cufundându-se aproape fără să vrea în acei ochi mici şi comuni care şi ei păreau că îl observă în mod extrem de suspicios, cu un fel de neîncredere pe care nu o mai văzuse vreodată la Carson.

În acel moment, o siluetă imensă, care nu putea fi decât a metisului, îşi făcu apariţia pe punte, întrerupând duelul

privirilor. Peters coborî pe rampa de gheaţă, mergând uşor încovoiat din cauza frigului, şi se îndreptă spre cuşca unde stăteau câinii şi pe care obişnuia să o acopere preţ de câteva ore pe zi cu nişte prelate, pentru ca animalele, tulburate de acel semiîntuneric, să poată dormi. Atât Carson, cât şi Reynolds se uitau la ce făcea indianul în linişte, bucuroşi de răgazul pe care li-l dădea apariţia lui, mai ales exploratorul, care avea nevoie disperată să-şi pună ordine în gânduri. Nu avu mult timp la dispoziţie, căci Peters dăduse deja jos prelatele, câinii se deşteptară din letargia lor şi începură să adulmece aerul, vizibil neliniştiţi. Dintr-odată, ca şi cum ar fi fost vorba de o mişcare regizată, toţi întoarseră capul spre ei şi aproape instantaneu începură să latre furioşi, se înghesuiră în gratii şi începură să se împingă în uşile cuştii. Tulburat şi înspăimântat, Reynolds urmări acea izbucnire de agresivitate, lătrăturile şi mârâielile ameninţătoare pe care

câinii le lansau în direcţia lui. Peters încercă să îi calmeze, dar animalele păreau înnebunite. Exploratorul se uită atunci la Carson, care la rândul lui se uită impasibil la Reynolds.

— Câinii par nervoşi. comentă Reynolds, susţinându-i cu chiu, cu vai privirea.

Carson se mulţumi să ridice din umeri. Cu toate acestea, în spatele minusculilor săi ochi, exploratorului i se păru că vede o periculoasă licărire de furie. Dintr-odată un gând nebunesc îi trecu prin minte lui Reynolds, un gând fulgerător, ca un trăsnet care brăzdează cerul, în timp ce o transpiraţie rece îi străbătea corpul pe sub numeroasele straturi de haine. Îşi înghiţi saliva, îşi drese glasul şi, cu seninătatea unui sinucigaş care cu câteva ore înainte de a-şi duce la îndeplinire suicidul se consideră deja mort, se adresă din nou marinarului.

— Veniţi în cabina mea când terminaţi garda, Carson. Mi-ar face plăcere să vă invit la un brandy. Îl meritaţi din plin.

— Vă mulţumesc, domnule, răspunse marinarul, uitându-se fix în ochii lui cu o neaşteptată intensitate, dar nu beau.

Privirea acestuia şi tonul alarmant al răspunsului său băgară groaza în Reynolds. Probabil vocea acestuia îi părea diferită numai din cauza înfricoşătorului accent irlandez, îşi spuse, încercând să se liniştească.

— Vă rog să vă mai gândiţi, spuse, simţind un nod în stomac. Un brandy ca acela pe care vi-l ofer e o ocazie care nu trebuie pierdută.

Carson se uită la el în tăcere preţ de câteva clipe.

— Prea bine, domnule, răspunse într-un final, continuând să îl fixeze cu acea privire înspăimântătoare. Voi veni la dumneavoastră în cabină, când termin plantonul.

— Perfect, Carson, spuse exploratorul, entuziasmat de ceea ce fusese în stare să facă, în timp ce simţea cum inima aproape îi sărea din piept. Vă aştept.

Apoi Reynolds se întoarse şi se îndreptă spre cea mai apropiată intrare, simţind ochii marinarului mort fixaţi pe ceafa lui. Zarurile fuseseră aruncate, îşi spuse, cutremurându-se. Luase acea decizie aproape inconştient şi acum nu mai putea da înapoi. Îi plăcea sau nu, acum nu putea decât să meargă până la capăt. Dar va avea nevoie de ajutor şi nu era decât un om pe toată corabia care l-ar fi putut ajuta. Se îndreptă spre cabina lui simulând un mers nepăsător, în timp ce în spatele lui câinii continuau să latre disperaţi.

Allan era cufundat în scrierea unei poezii, când Reynolds dădu buzna în minuscula lui cabină. Avea respiraţia agitată şi chipul speriat; cu toate acestea, tânărul abia dacă se uită la el, pentru a se întoarce la ale lui, ca şi cum inspiraţia era ca un pumn de nisip care îi scăpa printre degete dacă ar fi desfăcut chiar şi numai puţin pumnul. Şi chiar dacă nu dispunea de prea mult timp, exploratorul trebui să îşi muşte limba pentru a nu-l întrerupe. Allan îi povestise că, în urmă cu câţiva ani, după o discuţie cu tatăl vitreg, plecase la Boston pentru a-şi încerca norocul şi acolo reuşise să îşi publice primul volum de poezii care, din păcate, nu se vânduse atât de bine încât

să-l scoată din mizerie. Disperat şi cu buzunarele goale, se înscrisese în armată ca soldat voluntar, ba chiar ajunsese sergent-major înainte să dezerteze din acel mediu ostil, atât de puţin propice pentru vocaţia lui de poet. Ruşinat, nu avusese altă soluţie decât să se întoarcă acasă la binefăcătorul său. Acea întâmplare se petrecuse înainte ca el să plănuiască înscrierea la West Point, deci Reynolds ştia foarte bine cât de important era pentru Allan să poată trăi din ceea ce scria, aşa că se aşeză pe prici aşteptând ca

acesta să termine, profitând de pauză pentru a-şi recăpăta suflul şi a-şi ordona gândurile. Încercă să-şi organizeze simţurile, căci în toată acea nebunie i se părea că aude cu ochii şi vede cu gura. Dar Allan şi tenacitatea lui îl hipnotizară. Tânărul stătea aplecat peste masă, cu părul revărsându-i-se peste faţă ca o cascadă întunecată. Şi dacă de obicei lividitatea chipului său, melancolia trăsăturilor şi supleţea lui îl făceau pe Reynolds să-l privească cu duioşie, acum artileristul îi păru o fiinţă şi mai fragilă, căci trupul său părea scuturat de un tremur aproape imperceptibil, ca şi murmurul unui alambic. Chiar dacă nu el era poetul din acea cabină, lui Reynolds îi plăcu comparaţia, căci nici Allan nu făcea altceva decât să aştearnă pe hârtie întunecimile care îi împresurau sufletul.

Reynolds îşi spuse în sinea lui că făcuse bine venind acolo, uitându-se în tot acest timp la artilerist. Numai o inteligenţă ca a lui Allan putea să înţeleagă ce îi va spune, numai un suflet atât de îndepărtat de cele lumeşti l-ar putea însoţi în aventura pe care i-o va propune şi, cel mai important, numai un om posedat de veninul creaţiei artistice ar fi de acord să se retragă într-un plan secund la momentul împărţirii gloriei lumeşti cu care vor fi răsplătiţi, căci Reynolds bănuia că pe Allan nu îl interesa decât gloria pe care i-ar putea-o aduce poeziile lui. Da, sergentul era partenerul perfect care să-l ajute să îşi pună în aplicare planul nebunesc pe care îl improvizase pe punte în timp ce vorbea cu Carson, un plan pe care nu îl putea duce la bun sfârşit singur. Acum trebuia să i-l expună artileristului fără ca acesta să creadă că îşi pierduse de tot

minţile. Când în sfârşit termină de scris, Allan se întoarse către Reynolds cu ochii strălucind uşor, ca tăciunii unui foc de tabără, dar acesta încă nu ştia cum să înceapă povestea.

— M-am gândit la o teorie uimitoare despre marţian,

Allan, spuse, pentru că de undeva trebuia să înceapă povestea, atât de uimitoare, că dacă aş povesti-o, nimeni de pe această corabie nu ar lua-o în serios.

— Dar aveţi nevoie de cineva care să o ia în serios, îi zâmbi Allan, strângându-şi ustensilele de scris cu grija cu care un medic legist şi-ar strânge uneltele.

Reynolds încuviinţă solemn.

— Aşa este. Şi cred că numai dumneavoastră sunteţi în stare. Prin urmare, o să v-o spun şi sper că vă veţi putea aduce aportul în tot acest delir, Allan, căci, în caz contrar, mă tem că vom muri cu toţii mai repede decât credeam.

După ce rosti aceste cuvinte, prelungi puţin momentul de tăcere, conştient că îi va spune tânărului o poveste la fel de absurdă ca o sculptură în apă. Dar Allan clătină din cap absent, în timp ce îşi ridica în mod teatral mâinile de harpist.

— Am văzut un marţian coborând din cer într-o maşină zburătoare, Reynolds, ce credeţi că ar putea sărmana mea raţiune să mai refuze să creadă?

— Mi-aş dori să fie aşa, căci cred că am descoperit modul în care monstrul a urcat pe corabie.

Lăsă acele cuvinte să plutească puţin în aer, ca nişte fire de praf, şi să se aşeze uşor pe sufletul lui Allan, înainte de a adăuga:

— Şi, cel mai important: am descoperit şi că încă nu a părăsit barca.

— Ştiţi unde se află acum? întrebă tânărul, sărind din scaun.

— Dacă am dreptate şi nu am luat-o razna, spuse exploratorul sumbru, cred că se află chiar pe punte şi în curând îşi va încheia plantonul. Şi peste zece minute va veni la mine în cabină, să bem ceva împreună.

Allan îl ascultă în tăcere. Reynolds se uită la el, fără intenţia de a-l incomoda, dându-i timp să asimileze toate

acele informaţii. Nu se putuse abţine de la un răspuns atât de misterios, dar îl cunoştea pe tânăr suficient de bine pentru a şti că nu avea nevoie de alte explicaţii. Excepţionala lui logică era de aşa natură, încât uneori Reynolds nu putea să nu creadă că artileristul îi privea de la un alt nivel, un nivel privilegiat – nu neapărat superior, dar de departe –, şi de acolo, din turnul său de veghe, sau unde s-ar fi aflat, toate cuceririle umanităţii, invenţiile şi victoriile ei asupra mediului şi asupra ei înseşi trebuiau să îi pară ca un exotic joc al unor maimuţe. Totuşi, cu timpul, Reynolds constată cu oarecare tristeţe că talentul său de a simplifica realitatea reducând-o la o formulă pe cât de idioată, pe atât de limpede nu îi permisese să-i descifreze structura internă, întrucât zbuciumatul şi totuşi delicatul său suflet funcţiona într-un mod mult prea complicat chiar şi pentru el.

— Vreţi să spuneţi că s-a transformat într-unul dintre noi? întrebă într-un final artileristul.

La auzul acestor cuvinte din gura lui Allan, exploratorul se simte cuprins de frisoane, de parcă ar fi stat desculţ pe marmură. Rostite cu voce tare, nu numai că păreau nişte idei nebuneşti, ci şi înfricoşătoare. Reynolds încuviinţă printr-un surâs şters. Tânărul nu îl dezamăgea. Şi acum, judecând după expresia întrebătoare care i se aşternuse pe faţă, cerea să fie recompensat cu detalii. Exploratorul îşi drese glasul, dispus să i le ofere, chiar dacă era hotărât să omită câteva pentru a-şi păstra demnitatea, mai ales în faţa unicului simpatizant pe care îl avea pe corabie.

— Acum câteva ore am coborât de pe vapor cu intenţia de a mă întoarce la maşina zburătoare, dar m-am pierdut din cauza ceţii. Am mers aiurea o bună bucată de timp, temându-mă că monstrul ar putea da năvală peste mine în orice moment. până ce m-am împiedicat de cadavrul marinarului Carson. Era distrus, la fel ca ursul, la

fel ca sărmanul doctor Walker.

M-am întors la corabie cât de repede am putut pentru a da alarma, dar, când am ajuns, ce să vezi? Carson făcea planton pe punte, cu toate maţele la locul lor.

Făcu o pauză pentru a respira şi zâmbi resemnat.

— Vă imaginaţi că, la început, nu mai ştiam ce să cred, dar apoi am avut o idee extravagantă. O idee pe care, cu cât o rumeg mai mult, cu atât mi se pare mai plauzibilă: dacă marinarul care s-a întors cu ursul nu era adevăratul Carson, ci ceva care îi luase înfăţişarea?

— Ceva care îi luase înfăţişarea. repetă Allan încet.

— Da, imaginaţi-vă că, în timp ce explorau locurile din jurul maşinii zburătoare, Carson şi Ringwald s-au pierdut unul de altul din cauza ceţii, moment în care creatura l-a omorât pe primul şi. mă rog. l-a înlocuit.

— Şi acum, după dumneavoastră, monstrul sau ce-o fi fiind este pe punte, de planton.

— Aşa este. Şi numai Dumnezeu ştie ce gânduri are, răspunse Reynolds, zâmbindu-i ruşinat artileristului, de parcă cerea scuze pentru tot ceea ce îi povestea. Ce părere aveţi, Allan? Credeţi că nu e decât o nebunie?

Preţ de câteva momente, care lui Reynolds i se părură infinite, artileristul tăcu, cu privirea pierdută într-un punct incert al încăperii.

— Cred că întrebarea care se pune nu e dacă toată povestea asta este doar o nebunie, răspunse el într-un final. Deja de ceva vreme pentru mine, simplul fapt de a exista mi se pare o enigmă uriaşă. Întrebarea este ce trebuie să facem dacă există vreo altă explicaţie posibilă, care să ne scutească de a lua în seamă acest aparent delir. De exemplu, sunteţi absolut sigur că acolo, afară, era cadavrul lui Carson? Chiar dumneavoastră aţi spus că ceaţa era foarte deasă şi că era aproape complet îngropat în zăpadă. În plus. – şi Allan îşi drese puţin glasul –, vă rog

să mă scuzaţi dacă următoarea mea afirmaţie vi se va părea nepotrivită, dar trebuie să vă mărturisesc că pot simţi de aici că aţi băut.

Reynolds pufăi disperat.

— Allan, nu o să neg că am băut, dar vă asigur că în viaţa mea nu am fost mai treaz ca acum. Şi nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să vă spun că nu sunt sigur de ceea ce am văzut, pentru că eram beat şi extrem de speriat. Cu asta aş scăpa de a fi nevoit să apăr o idee pe care nicio minte raţională nu ar îndrăzni să o accepte. Dar mă tem că nu pot, Allan. Sunt foarte sigur de ceea ce am văzut. Afară, în zăpadă, se află cadavrul lui Carson.

După ce spuse toate acestea, tăcu. Oare chiar rostise adevărul? Nu avea nici cea mai mică îndoială în legătură cu identitatea lui Carson? De fapt, nu putea fi sută la sută sigur de ce văzuse. Era doar aproape sigur că era vorba despre Carson, dar trebuia să ascundă acel „aproape” de Allan dacă voia ca discuţia lor să nu se termine acolo. Şi apoi, nu era sigur dacă acest „aproape” nu era doar o adăugire a minţii lui, provocat de descoperirea celuilalt Carson pe punte.

— Înţeleg… spuse artileristul.

— Oricum, Allan, dacă nu era Carson, cine ar fi putut fi? Nu a mai dispărut nimeni de pe vas. Ar fi o idee la fel de absurdă să credem că este vorba de cadavrul unui om care nu a venit cu noi, nu credeţi?

Tăcu câteva clipe, după care adăugă:

— Şi mai e ceva, Allan. Ceva ce mă face să cred că teoria mea este adevărată. Carson cu care am vorbit pe punte mi s-a părut. nu ştiu cum să explic. mi s-a părut ciudat, diferit. Ca să nu mai spun că şi câinii, când i-au simţit mirosul, au înnebunit.

— Câinii? bolborosi Allan.

— Da. Nu vi se pare la fel de ciudat cum mi se pare şi

mie? Artileristul se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat prin cămăruţă.

— Dar dacă suspiciunile dumneavoastră sunt adevărate, cum ar fi putut acea creatură să se transforme în Carson? Să facă o replică a unei fiinţe umane? Nu vă daţi seama de

complexitatea pe care o presupune un organism? Ar trebui să creeze replici ale tuturor organelor. şi nu numai asta: învăţătura, limbajul, cunoştinţele... psihicul, Reynolds, amintirile! Carson nu era numai o carcasă goală, un costum pe care oricine şi l-ar putea pune. Carson era un om, opera măiastră a creaţiei. cum s-ar putea copia ceva atât de bine confecţionat de Creator şi, în plus, să nu-şi dea nimeni seama?

— Haide, Allan, înţeleg cât de complicată ţi se pare reproducerea unei fiinţe umane, începând cu nasul şi terminând cu glanda aceea blestemată, dar trebuie să recunoaşteţi că mintea marinarului Carson nu presupune o provocare prea mare. Irlandezul acesta mitocan nu era cel mai demn reprezentant al rasei noastre. Amândoi ştim că era un om liniştit şi taciturn, cu o inteligenţă mai mult decât limitată. Şi nu cred că, dacă marinarul Carson ar fi fost mai tăcut decât de obicei, ar fi trezit vreo suspiciune pentru restul echipajului. În plus, mai sunt nişte piste care îmi susţin teoria. V-am povestit deja despre câini, dar mai există una. Nu vi se pare ciudat ca marinarul Carson să poată face planton fără nici cea mai mică problemă, când se presupune că are un picior îngheţat? Ce fiinţă umană s-ar putea vindeca în mod miraculos de de-gerarea unui membru, fără nicio intervenţie medicală?

— Aşa este, trebuie să recunosc că e destul de ciudat. fu de acord artileristul, meditativ. Dar chiar şi aşa, mi-e greu să cred că.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Allan! se impacientă

Reynolds. Chiar dumneavoastră aţi încercat să mă convingeţi că acea creatură nu putea fi altceva decât un marţian, sub pretextul că explicaţiile simple sunt întotdeauna şi cele mai logice. Bine, acum avem doi Carson în Antarctica. Unul în zăpadă, cu maţele scoase şi îngheţat, şi altul pe punte, buimac, dar viu. Nu ştiu cum e pentru dumneavoastră, dar pentru mine modul cel mai simplu de a explica aceste extraordinare minunăţii este că marţianul s-a transformat în marinar. După ce i-a scos măruntaiele, fireşte.

Allan nu răspunse. Se uită timp îndelungat la unul dintre pereţii cabinei, de parcă răspunsurile pe care le căuta ar fi putut apărea scrise pe pereţi în orice moment.

— De acord, Reynolds. murmură într-un final cam fără tragere de inimă. Acceptând teoria conform căreia marţianul s-a transformat în unul dintre noi şi a adoptat înfăţişarea lui Carson. De ce a făcut asta? Care este scopul lui? Şi de ce l-a nimicit pe doctorul Walker, dacă nu face acelaşi lucru şi cu noi? Ce aşteaptă?

— Nu am nici cea mai mică idee, recunoscu exploratorul. De aceea l-am chemat în cabina mea, să încerc să-i înţeleg motivele şi să comunic cu el, şi îi voi mărturisi că bănuiesc de fapt că nu vrea să ne atace. Dacă ar fi fost aşa, ar fi terminat de mult cu noi, nu credeţi? A avut ocazia de a o face. Sub înfăţişarea lui Carson, ar fi putut să se plimbe în voie pe corabie şi să ne omoare unul câte unul. Asta mă face să cred că asasinarea doctorului Walker a fost un accident. Cred că l-a omorât ca să se apere pe el însuşi, ca să spun aşa, când doctorul încerca să-i amputeze piciorul.

— Se poate. murmură Allan.

— Nu putem şti cum ne vede această creatură, continuă Reynolds, poate că e mult mai speriată decât oricare dintre noi şi nu vrea decât să supravieţuiască într-

un mediu care i se pare ostil. Noi nu ştim decât că reacţiile lui sunt extrem de violente şi de aceea trebuie să ne apropiem de el cu mai multă grijă. numai aşa vom avea posibilitatea de a comunica cu marţianul. Şi dacă există un om pe această corabie în care aş putea avea încredere pentru asta, acela sunteţi dumneavoastră, Allan.

— Vă înţeleg intenţiile, Reynolds, dar de ce nu l-aţi informat pe căpitanul MacReady de toate astea? De ce vreţi să facem asta singuri?

— Pe căpitan? Vă rog, Allan, cunoaşteţi deja sofisticata părere pe care MacReady o are despre mine. Este evident că nu mă va crede nici dacă ar avea cadavrul lui Carson în faţa

ochilor şi mă îndoiesc că aş putea să îl duc din nou până acolo. Acum câteva ore, deşi pare că a trecut o eternitate, am avut o. mică discuţie în cabina lui, în timpul căreia m-a amenințat că mă va izola în cabină pentru tot restul călătoriei, ba chiar că va forma un consiliu de război, dacă o să îl mai deranjez cu aberaţiile mele, înţelegeţi, deci, de ce nu mă grăbesc să îi comunic că marţianul a luat înfăţişarea unuia dintre oamenii lui. În plus, presupunând că MacReady m-ar crede, ce bănuiţi că ar face? Mai mult ca sigur ar încerca să nimicească monstrul cu focuri de armă, curmând orice posibilitate de a dialoga cu el. Şi eu asta vreau să fac, Allan: să comunic cu acea fiinţă. Nu numai pentru că dialogul cu monstrul ar fi unicul lucru care ne-ar putea salva, dar şi pentru însemnătatea pe care acest lucru ar avea-o. Dacă există un marţian pe acest vas, nu vi s-ar părea incredibil să putem vorbi cu el? Cu o fiinţă de pe altă planetă, Allan!

Artileristul dădu din cap înţelegător, chiar dacă nu era aşa de entuziasmat de idee, aşa că Reynolds continuă.

— E posibil ca acesta să fie pasul cel mai important al umanităţii, Allan! Dacă teoria noastră este corectă, suntem

pe punctul de a realiza o descoperire epocală. Vreţi să lăsăm toate astea pe mâinile unei adunături de neghiobi? Noi suntem singurele persoane de pe acest vas capabile să facă lucrurile bine. Restul nu încearcă decât să îşi salveze fundul. Este datoria noastră faţă de omenire şi generaţiile viitoare să luăm problema asupra noastră. V-aţi gândit vreodată că lucrurile ar fi stat cu totul altfel dacă nu noi am fi fost pe această corabie? Destinul nostru ne-a adus până aici ca să rezolvăm problema aceasta, pentru a evita ca sosirea pe Pământ a primului vizitator din spaţiu să nu se transforme într-o vânătoare vulgară.

Artileristul fu de acord, lăsând să-i scape un suspin, pe care Reynolds vru să îl interpreteze ca fiind de determinare, şi nu de plictiseală. Apoi se întoarse la scaunul lui şi îşi pierdu privirea în infinit.

— Probabil maşinăria lui s-a prăbuşit înainte ca acesta să ajungă la destinaţie, oricare ar fi fost aceea, se gândi, începând să se simtă entuziasmat, oarecum împotriva voinţei lui, de ideea de a avea un marţian la bord, şi acum se află într-un alt loc, pe o bucată de gheaţă de pe care nu ştie cum să plece.

— Şi eu cred asta, spuse Reynolds mărinimos. Şi poate crede că noi suntem soluţia la problema lui. De aceea s-a infiltrat pe corabie, pentru că se gândeşte că noi ştim cum să plecăm de aici.

— Mi-e teamă că o să-l dezamăgim ca specie inteligentă, zâmbi artileristul, dar în următoarea secundă, de parcă dintr-odată îşi dăduse seama că a-şi permite să râdă de acea situaţie l-ar putea costa scump pe viitor, adoptă din nou o mină gravă. Bine, Reynolds, sunt de partea dumneavoastră. Acum spuneţi-mi ce plan aveţi.

Reynolds îl privi neîncrezător. Plan? Bineînţeles, Allan voia să îi cunoască planul. Şi el voia să îşi cunoască planul.

— Trebuie să vă mărturisesc că încă nu m-am gândit prea bine cum să conduc întrevederea. recunoscu el. Bănuiesc că mă voi baza pe inspiraţia de moment, în funcţie de reacţiile lui.

— Aţi luat în calcul şi posibilitatea ca intenţiile sale să fie distructive, întrebă artileristul, şi să încerce să vă atace?

— Bineînţeles că mă gândesc şi la posibilitatea ca marţianul să nu vrea să vorbească cu mine şi în loc de asta să prefere să-mi scoată şi mie măruntaiele. De aceea aş vrea să fiţi prezent, Allan. Vreau să fiţi garanţia mea, asigurarea mea de viaţă, răspunse Reynolds.

— Dar oare nu ar fi surprins să mă vadă şi pe mine la dumneavoastră în cabină? obiectă artileristul, care ar fi preferat să aştepte în cabina lui până la terminarea întrevederii.

— Nu vă va vedea, Allan. Dumneavoastră vă veţi ascunde în dulap şi, dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă, veţi ieşi şi veţi trage în el, înainte ca el să mă atace.

— Înţeleg. murmură Allan, alb ca varul.

— Pot conta pe dumneavoastră? întrebă Reynolds aproape implorându-l.

Artileristul strânse din ochi şi tăcu, şi preţ de o eternitate nu se auziră decât trosnetele pe care gheaţa le producea în lenta strangulare a corabiei.

— Bineînţeles, Reynolds. Vă mai îndoiţi de asta? răspunse într-un final cu oarecare ezitare, de parcă el însuşi s-ar fi îndoit de răspunsul pe care i-l dădea. Mi-e teamă că sunt singurul marinar de la bordul acestei nave care ar încăpea în dulapul dumneavoastră.

— Mulţumesc, Allan, zâmbi Reynolds, vădit emoţionat de gestul artileristului, şi nu consideră că minţea prea mult când adăugă: ultimul lucru la care mă aşteptam era să găsesc un prieten în tot infernul acesta.

— Să vă aduceţi aminte de asta când nu o să mai aveţi nevoie de mine, murmură Allan. Apropo, mai aveţi vreo sticlă de brandy? Cred că dacă va trebui să trag într-o fiinţă de pe altă planetă voi avea nevoie de un păhărel. Poate chiar de două.

— Mai bine aşteptăm să dăm noroc cu marţianul. se grăbi Reynolds să propună, gândindu-se cum să scoată sticlele de brandy din dulap, înainte ca artileristul să se ascundă acolo.

IX

Reynolds aruncă o privire asupra cabinei minuscule, ca un regizor de teatru care îşi studiază scena. Golise dulapul pe care îl folosea drept cămară, având grijă mai ales ca artileristul să nu dea de cele două sau trei sticle de brandy pe care le mai avea nedesfăcute, iar acum Allan se ascundea în acel loc strâmt, ca un mort închis într-un coşciug pe care groparul îl sprijinise de un perete în timp ce el săpa groapa, dar cu un pistol în mâna lui de poet. Pe măsuţa care decora centrul cabinei pusese una dintre sticlele de brandy, alături de două pahare, ca un ultim retuş sinistru care completa peisajul, şi un pistol proaspăt încărcat cu pulbere, situat în dreapta decorului. Reynolds preferă să îl pună acolo, în loc să îl ascundă în buzunar unde avea vergeaua şi cartuşele, crezând că astfel va trezi mai puţine suspiciuni, întrucât, de când se instaurase starea de asediu, toată lumea se plimba înarmată. Pe o laterală a mesei se afla fotoliul adus din cealaltă viaţă a lui, confortabil şi protector. Nu mai lipsea decât unul dintre actori, care, dacă teoria lui era corectă, venea deghizat.

Nervos, exploratorul îşi pipăi bandajul de la mâna stângă, încercând să se calmeze. Carson era pe punctul de a sosi, şi el încă nu se hotărâse cum să înceapă

conversaţia. Ce salut era cel mai potrivit, după codul bunelor maniere, pentru a întâmpina o fiinţă de pe altă lume? Allan şi el vorbiseră deja

despre modul în care urmau să poarte discuţiile şi, chiar dacă avuseseră păreri diferite, până la urmă reuşiră să se pună de acord. În principiu, abordarea directă nu era de dorit, aşa că eliminară această posibilitate în favoarea unui început mai subtil. Cu câteva comentarii de rutină, Reynolds ar fi trebuit să relaxeze atmosfera şi apoi, când celălalt ar fi lăsat garda jos, i-ar fi adresat o grămadă de întrebări maliţioase care l-ar fi pus la zid, obligându-l să se demaşte singur. Da, aceasta era abordarea asupra căreia conveniră. Nici vorbă de întrebări directe. Întâi şi întâi, monstrul trebuia să se simtă confortabil şi să îi câştige încrederea evitând orice ton ameninţător, pentru ca atunci când ar fi ajuns la momentul demascării lui, să vadă că, încă i se mai oferea posibilitatea de a dialoga. Chiar dacă, la drept vorbind, acea prudenţă excesivă, ce fusese ideea lui Allan, nu îl satisfăcea pe deplin pe Reynolds, care nu se prea vedea pierzându-se în subtilităţi în timp ce monstrul îl privea prin ochii lui Carson. Exploratorul sugerase să meargă drept la ţintă, dar Allan obiectase, pe motiv că monstrul ar putea reacţiona violent dacă s-ar simţi hărţuit. Deci demascarea sa ar trebui să fie cât se poate de elegantă şi delicată, pentru a demonstra acelei creaturi sofisticata perspicacitate a speciei umane, concluzionase plin de emfază, intrând apoi în dulap cu demnitatea unui faraon care îşi testează noul sarcofag, lăsându-l pe Reynolds la fel de confuz ca mai înainte sau chiar mai mult, în legătură cu strategia de urmat. Exploratorul nu ştia decât că, într-un moment sau altul al acelei conversaţii, atât el, cât şi creatura trebuiau să arunce cărţile pe masă, dar întrebarea care nu îi dădea deloc pace era: cum va reacţiona monstrul când va fi demascat? îl va

ataca sau se va arăta dispus la dialog? În realitate, de felul în care va conduce discuţia depindeau multe: în primul rând propria lui viaţă şi a celorlalţi de pe corabie, locul pe care numele lui îl va ocupa în istorie, dar şi propria lui istorie.

Aşeză pentru a nu ştiu câta oară paharele şi se uită la ceas, întrebându-se dacă Allan putea auzi din dulap cât de

tare îi bătea inima. Acel amestec de spaimă şi entuziasm care pusese stăpânire pe el era firesc: se afla pe punctul de a avea o discuţie cu o creatură din spaţiu. Când discutase cu Carson pe punte nu fusese pe deplin conştient de imensa însemnătate a acelei întâlniri. Totul se petrecuse mult prea repede. S-ar putea spune că Reynolds acţionase intuitiv, impulsionat de o bănuială care abia îi încolţise în minte şi pe care nici nu avusese timp să o asimileze. Dar acum nu mai era o bănuială, era aproape sigur că în câteva secunde îi va bate la uşă nimeni altcineva decât o fiinţă de pe altă planetă. Şi acea fiinţă, atât de diferită de el, atât de străină de Om, dar ascunsă sub înfăţişarea unui pământean, se va aşeza acolo, pe un fotoliu vulgar, şi va încerca să poarte o discuţie cu el fără a-şi trăda adevărata natură, probabil analizându-i reacţiile la fel de atent cum şi exploratorul avea să o facă. Lăsând la o parte intenţiile obscure, în acea cabină urma să aibă loc un act de comunicare între două specii diferite. Două inteligenţe de pe două planete diferite ale Universului se înţelegeau, purtau o scurtă conversaţie, înfăptuiau un mic miracol feriţi de ochii lumii. Conştientizând acest lucru, pe Reynolds îl luară ameţelile. Îşi aduse atunci aminte de ciudata licărire din ochii mici şi comuni ai lui Carson când câinii începuseră să latre, şi se întrebă dacă, acum că va avea acei ochi chiar în faţa lui, expuşi examinării sale pentru mai mult timp, adevăratul stăpân al acelor ochi va fi capabil de a disimula ceea ce văzuse până atunci, căci

acea fiinţă venea din stele şi brăzdase cerul în direcţia Pământului într-un artefact zburător şi mai mult ca sigur că în drumul lui văzuse cârduri de meteoriţi, comete cu coada de foc şi tot ceea ce Creatorul îi scosese în cale, lucruri inaccesibile pentru vederea Omului. Cu siguranţă văzuse lucruri despre care el nici nu ştia că există, lucruri pe care nici nu le visa. Iar lucrurile acelea nu se puteau ascunde, îşi spuse. Sau se puteau?

În acel moment cineva bătu uşor la uşă. Reynolds tresări. Când îşi reveni din spaimă, aruncă o privire plină de înţelesuri

dulapului, ştiind că Allan putea să îl vadă prin zăbrelele uşii. Dădu uşor din cap, ca şi cum cu acel gest dorea să anunţe publicul că spectacolul urma să înceapă. Apoi se îndreptă spre uşă pentru a o deschide, încercând să-şi stăpânească tremurul picioarelor. Carson intră, salutându-l timid, în timp ce îşi desfăcea fularul care îi proteja faţa şi îşi scotea mănuşile. Exact aşa cum se întâmplase şi sus pe punte, pe Reynolds îl surprinse din nou felul în care acesta păşea, care la o privire mai atentă părea nefiresc. Marinarul se mişca cu o stângăcie pe care se chinuia să o disimuleze, de parcă s-ar fi încălţat cu stângul în dreptul şi invers. Încercând să nu se lase cuprins de panică la gândul că acel bărbat scund şi urâţel putea să nu fie om, ci un monstru din spaţiu care l-ar fi putut distruge în câteva secunde, Reynolds îi oferi un scaun şi se aşeză rapid în fotoliul său, simţindu-se imediat protejat de acel soi de crisalidă de lemn şi piele. Odată aşezaţi, Reynolds turnă brandy în cele două pahare cu cea mai mare seninătate de care era capabil. Marinarul se uita la el tăcut, cu o expresie neutră, aproape indiferentă. Exploratorul nu mai văzuse niciodată o figură mai incapabilă de a arăta vreun sentiment, oricare ar fi fost acela. Părea modelată fără niciun chef de mâinile

Creatorului, sătul să tot inventeze oameni. Când paharele erau deja pline, îl luă pe al său în mână, îl ridică cu viteză în aer în semn de toast, de parcă ar fi vrut să încerce o floretă, înainte de a-l sorbi dintr-o înghiţitură. Fără să vrea, profită de acel moment pentru a-şi mai calma nervii. Carson îl privea impasibil, fără a se decide dacă să pună mâna pe paharul pe care îl avea în faţă.

— Încercaţi-l fără teamă, Carson, îl îmboldi Reynolds, încercând să nu îi tremure vocea. Veţi vedea că nu v-am minţit şi că e un brandy excelent.

Marinarul luă paharul în mână cu deosebită grijă, de parcă îi era frică să nu îl spargă dacă l-ar fi strâns prea tare, şi îl duse la gură, pentru a-l gusta. Apoi schiţă un zâmbet de plăcere care alungă acea schimonoseală bovină care îi brăzda

faţa când nu avea nimic de spus. Puse din nou paharul pe masă, ca şi când cu acea înghiţitură demnă de o pasăre de talie mică ar fi îndeplinit regulile de curtoazie care se aşteptau de la el.

— Bănuiesc că nu aţi putut uita tot ceea ce aţi văzut. Trebuie să fi fost o scenă atroce, comentă, încercând să îşi amintească dacă îl văzuse vreodată pe adevăratul Carson bând sau se afla în faţa unicului abstinent din tot echipajul şi trăsese concluzii pripite. Deşi trebuie să mărturisesc că descrierea pe care aţi făcut-o creaturii nu ne-a ajutat prea mult să înţelegem cu ce ne luptăm.

După ce spuse toate acestea, lui Reynolds i se păru că vede din nou acea licărire din ochii lui Carson şi nu putu evita să nu se îndepărteze puţin de masă, imaginându-şi creatura care îl observa suspicioasă din interiorul marinarului.

— Îmi pare rău, domnule, dar totul s-a întâmplat prea repede… răspunse Carson într-un final, de parcă dintr-odată îşi dăduse seama că Reynolds aştepta un răspuns din

partea lui.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, Carson, în niciun caz. E normal să nu vreţi să vorbiţi despre acel subiect. Bănuiesc că sunteţi la fel de îngrozit.

Încercă să îl liniştească cu un gest din mână. Apoi îl privi fix.

— Am dreptate, nu? Sunteţi îngrozit. Carson?

Îi pronunţă numele oarecum ironic, întrebându-se dacă lui Allan acele cuvinte i se păreau subtile sau mult prea brutale.

— Bănuiesc că aşa e, domnule, răspunse marinarul.

— Bineînţeles că aşa e. tuturor ne este teamă, continuă exploratorul, încercând să schiţeze un zâmbet mai larg, nu trebuie să vă fie ruşine din cauza asta. Dar trebuie să înţelegeţi că o descriere mai detaliată a creaturii ne-ar fi de mare ajutor. Gândiţi-vă că poate creatura ne vede pe noi la fel de înfricoşători şi de periculoşi precum noi o vedem pe ea, poate chiar şi mai şi. Şi îmi doresc să ştiu cât mai multe despre monstru

numai pentru a-l cunoaşte mai bine şi a încerca să comunic cu el, spuse privindu-l fix. Sunt sigur chiar că vom reuşi să ne punem de acord. Înţelegeţi ce vreau să spun. Carson?

— Cred că înţeleg, dar mi-e teamă că nu vă pot ajuta, se scuză marinarul. Nu îmi aduc aminte de nimic. Nu îmi aduc aminte decât de urletele mele. Dar, după umila mea părere, nu mi-a părut deloc speriat când l-a ciopârţit pe doctor, cel puţin nu mai speriat decât mine. domnule.

Reynolds se forţă să consimtă înţelegător. Acela părea răspunsul logic al unei persoane reale. Asta dacă nu cumva cineva ar fi putut afirma cu siguranţă că acel bărbat atât de real se afla de fapt departe de acolo, cu măruntaiele scoase. Cu acea informaţie, înţeleptul răspuns se putea interpreta în multe feluri.

— Aşa deci. creatura nu părea speriată, continuă Reynolds, făcând un efort să zâmbească. Dar nu credeţi că vă pripiţi când afirmaţi acestea, Carson? În realitate, cine ar putea cunoaşte sentimentele unei fiinţe atât de străine de noi? Numai ea. Noi nu îi putem descoperi adevăratele sentimente decât dacă o întrebăm direct, nu credeţi?

— Se poate domnule, consimţi marinarul oarecum intimidat de cuvintele lui Reynolds.

— De exemplu, şi eu, şi dumneavoastră suntem oameni şi de aceea ne înţelegem limbajul corpului. Dumneavoastră mă vedeţi zâmbind şi credeţi că sunt fericit.

— Mă bucur foarte mult pentru dumneavoastră, domnule, răspunse Carson, vizibil tulburat.

— Nu, nu. nu vreau să spun că sunt fericit chiar acum explică Reynolds, ci că dacă aş fi fericit, dumneavoastră aţi şti foarte bine acest lucru, pentru că amândoi folosim acelaşi cod de gesturi, la fel cum şi eu aş putea citi pe chipul dumneavoastră ca într-o carte deschisă şi aş putea să denumesc emoţiile pe care le afişaţi. Cum ar fi teama sau disperarea, emoţii pe care şi eu le cunosc, ba chiar le-am experimentat în anumite momente ale vieţii mele. Mă înţelegeţi?

— Cred că da, domnule, răspunse marinarul fără nicio expresie.

— Bine, acum vă rog să vă gândiţi la ceva, îi ceru Reynolds. Acea creatură trebuie să fie atât de diferită de noi şi noi de ea, încât e foarte probabil că ne-am transmis mesaje greşite. Încercările reciproce de a comunica, dacă or fi existat vreodată, au trecut neobservate pe lângă celălalt. Ca şi cum cineva ar flutura steagul alb în faţa unei armate de orbi.

Carson tăcu.

— Ce credeţi despre toate acestea? îl întrebă

Reynolds Marinarul îl privi oarecum surprins.

— Că numai o armată de idioţi ar capitula în faţa unei armate de orbi, domnule, răspunse într-un final.

Reynolds îl privi, în tăcere, preţ de câteva secunde.

— Aşa e, cu siguranţă asta ar fi dacă nu ar fi fost vorba despre o metaforă, Carson. Ceea ce voiam să vă explic este că propunerea de pace nu ar fi percepută niciodată de ceilalţi. Acum înţelegeţi?

Carson nu păru că înţelege.

— În fine, uitaţi de exemplul acesta, spuse Reynolds în culmea disperării. Mă îngrijorează altceva, Carson, mă îngrijorează faptul că nu am găsit în carcasa corabiei niciun orificiu de intrare sau ieşire. nu vă nelinişteşte acest lucru? E foarte probabil ca acea creatură să se afle încă printre noi.

Auzind acelea, Carson făcu o grimasă de groază care lui Reynolds i se păru extrem de exagerată.

— Doamne fereşte, domnule, răspunse cutremurat. Dacă ar fi aşa, să nu vă îndoiţi că ne-ar putea nimici pe toţi.

Răspunsul marinarului îi dădu fiori lui Reynolds. Dumnezeule, îşi spuse, cuvintele acelea sunau ca o ameninţare. Oare creatura îl avertiza în legătură cu puterile sale? Oare îi spunea subtil să lase lucrurile aşa cum erau, pentru a nu distruge acel calm aparent care pusese stăpânire pe corabie, anunţându-l cât de periculos era? Reynolds încercă să se liniştească. Nu putea permite ca panica să îi întunece minţile.

Cel puţin nu acum, când era esenţial să îşi păstreze sângele rece şi să conducă acea conversaţie într-un punct mai fericit. Aruncă o privire dulapului, întrebându-se care era părerea lui Allan despre cuvintele lui Carson. În acel moment ar fi dat orice să o afle.

— E posibil să aveţi dreptate. Dar ceea ce mă

îngrijorează acum este să aflu cum a reuşit să pătrundă pe vapor, continuă pe un ton neutru, evitând cum putea mai bine presupusa ameninţare. Ce părere aveţi, Carson?

— Nu ştiu, domnule.

— Nu aveţi nicio teorie despre acest lucru? Nu-mi vine să cred. Aproape că v-a omorât acolo la infirmerie. Şi înfăţişarea sa v-a speriat atât de tare, încât aţi fost în stare de şoc aproape o zi întreagă. Sunt sigur că vă aduceţi aminte de figura lui de câte ori închideţi ochii, greşesc cumva?

— Nu, domnule, nu greşiţi, recunoscu marinarul cu amărăciune.

— Bine. Atunci îmi imaginez că v-aţi întrebat cu aceeaşi nedumerire ca şi a mea cum a intrat pe corabie. La ce concluzie aţi ajuns?

— Mă tem că nu am ajuns la nicio concluzie, domnule, răspunse marinarul cu un surâs năuc.

Atitudinea marinarului îl făcu pe Reynolds să stea în cumpănă. Oare creatura îşi bătea joc de el sau în mod inconştient dădea o altă interpretare răspunsurilor acelui omuleţ? Nu ştia. Tot ce ştia era că în felul acela nu vor ajunge nicăieri. Nu mai avea rost să se învârtă în jurul cozii. Sosise momentul să facă un pas în altă direcţie, să meargă pe un drum mai periculos. Aruncă o privire rapidă dulapului, sperând că Allan ştia să o interpreteze.

— Eu în schimb am o teorie. Aţi vrea să o cunoaşteţi? îl întrebă strângând din dinţi de parcă ar fi ţinut în gură o pipă invizibilă.

Carson ridică din umeri, vădit epuizat de acea întrevedere. Exploratorul îşi drese glasul, înainte de a continua.

— Cred că a ajuns pe vas urcându-se pe rampa de gheaţă, ca oricare dintre noi.

— Dar santinelele? se miră marinarul. Nimeni nu l-a

văzut urcând, nu-i aşa?

Reynolds îi surâse cu compasiune.

— Ştiţi că acum câteva ore mi s-a întâmplat ceva ciudat? spuse, ignorând întrebarea marinarului şi apropiindu-şi mâna de pistolul de pe masă. Am ieşit să mă plimb prin zăpadă şi m-am împiedicat de un cadavru.

Făcu apoi o pauză pentru a se uita atent la el. Celălalt îi susţinu privirea. Acum nu mai zâmbea şi, când pe chipul lui nu se citea nicio emoţie, figura lui afişa o veşnică expresie tâmpă.

— Puteţi ghici al cui era cadavrul? îl întrebă.

— Nu.

— Al lui Carson, îi dezvălui Reynolds, aruncându-i o privire provocatoare.

Lăsă dezvăluirea să plutească în aer preţ de câteva secunde, apoi adăugă:

— Am crezut că aţi venit după mine când m-aţi văzut coborând de pe corabie şi aţi avut ghinionul de a vă întâlni cu monstrul. Dar când m-am întors eraţi aici. Şi acum staţi în faţa mea, viu, evident, chiar dacă acum câteva ore v-am văzut mort în zăpadă, cu trupul larg despicat. Ce concluzie puteţi scoate din asta?

Carson îşi accentuă expresia de veşnică stupoare.

— Aş spune că vă înşelaţi, domnule, având în vedere că eu sunt aici, răspunse dezorientat. Poate v-aţi împiedicat de alt marinar şi m-aţi confundat cu el.

— Hm… se poate, consimţi Reynlods, dar nu mai lipseşte nimeni de pe corabie. Am verificat. În plus, ştiu ce am văzut. Cadavrul pe care l-am găsit în zăpadă avea aceleaşi trăsături ca şi dumneavoastră, trăsăturile marinarului Harry Carson.

Făcu o pauză pentru a-şi înăspri vocea, timp în care inima îi bătea atât de tare, încât părea că vrea să îi găurească pieptul.

— Acum, vă rog să vă imaginaţi un moment că nu am dubii în privinţa mea. La ce concluzie ajungeţi? Vă spun eu: cred că sărmanul Carson a fost asasinat în timpul primei explorări, monstrul i-a împrumutat înfăţişarea pentru că aşa să se poată infiltra pe corabie. De aceea nu există nicio gaură prin care să fi intrat. Şi astfel a putut să îl omoare pe doctor şi apoi să dispară fără urmă.

Marinarul îl privi câteva clipe impasibil. Dintr-odată, izbucni în râs, în timp ce Reynolds îl privea sever.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, dar e cea mai absurdă idee pe care am auzit-o vreodată, spuse Carson când se opri din râs. Apoi dădu din cap şi îl privi curios. Şi căpitanul MacReady ce crede despre toate astea?

Reynolds nu răspunse.

— Ah, înţeleg. Încă nu aţi îndrăznit să îi povestiţi. deduse marinarul, schiţând o expresie de mâhnire, pe care exploratorul o găsi grotescă. Mă ocup eu de asta, domnule. Trebuie să fie complicat să găsiţi pe cineva care să dea crezare unei asemenea absurdităţi. Deci numai dumneavoastră ştiţi despre asta, nu-i aşa? Doar dumneavoastră. Şi acum eu, bineînţeles.

Reynolds simţi cum i se contractă fiecare muşchi din corp. Se uită din nou spre dulap, întrebându-se dacă şi artileristul se pusese în gardă acolo înăuntru, pregătit să iasă odată ce marţianul ar fi confirmat ameninţarea. Pe frunte îi apărură broboane reci de sudoare, care mai apoi coborâră până la tâmple. Pulsul i se acceleră teribil, în timp ce Carson îl observa inexpresiv, cu acea privire inocentă a sufletelor sărace cu duhul. Dacă în acel moment cineva ar fi trebuit să le judece culpabilitatea, strict pe baza aspectului lor, cu siguranţă – gândi Reynolds – el ar fi fost găsit vinovat. Suspină iritat şi decise că sosise momentul să termine cu acea pantomimă, adresându-se în mod direct monstrului.

— Mă dezamăgiţi, indiferent ce sunteţi, spuse,

subliniindu-şi repulsia în timp ce încerca să îşi domolească tonul. Nu vedeţi că eu vă ofer posibilitatea de a dialoga înainte să vă demasc?

Carson îl privea în continuare tăcut.

— Nu suntem o rasă inferioară. Putem comunica la acelaşi nivel! exclamă Reynolds, dar marinarul nu schiţă nici cel mai mic interes pentru oferta exploratorului, care răsuflă resemnat. Deduc din comportamentul dumneavoastră că nu gândiţi la fel. Sincer, îmi pare foarte rău. Chiar cred că am putea învăţa multe unul de la altul, rasa noastră de la a dumneavoastră şi viceversa.

Carson râse batjocoritor, ca şi cum considera că rasa umană nu putea să-l înveţe nimic. Deşi, bineînţeles, se putea considera şi că marinarul nu ştia cum să reacţioneze la aberaţiile unui superior. Când termină de râs, se uită din nou la el, cu aceeaşi privire tâmpă. Exploratorul se aşează mai bine în scaun şi îl observă în linişte pentru mult timp, gândindu-se cum să continue discuţia. Era evident că nu ştiuse să o conducă la fel de ingenios şi perspicace precum îi promisese lui Allan, pe care şi-l imagina clătinând din cap dezgustat în intimitatea dulapului. Fără să ştie cum, lucrurile îi scăpaseră de sub control şi acum ajunseseră într-un punct mort. Cum ar putea continua? Trebuia oare să continue să îl provoace pe marţian până s-ar fi demascat singur, numai ca să nu îl mai audă? Dar Carson putea foarte bine să plece din cabina lui şi să meargă să se plângă căpitanului. Reynolds nu avea nici cea mai mică îndoială că MacReady va vedea atunci oportunitatea perfectă de a-l acuza că este agitator sau orice altceva şi să îl închidă în pivniţă. Se uită spre dulap parcă implorând ceva. Ce mai putea face, pentru numele lui Dumnezeu? îşi fixă coatele pe masă şi se uită din nou la Carson.

— Probabil vă surprinde faptul că specia noastră este poate mai inteligentă decât credeţi, spuse, oarecum

disperat. Şi vă asigur că intenţiile mele sunt cele mai onorabile şi mai paşnice. Nu vreau decât să comunic cu dumneavoastră, să ajungem la un consens. Dar dacă în continuare veţi avea atitudinea aceasta, nu îmi daţi altă opţiune decât să vă demasc.

— Domnule, eu.

— La naiba, Carson, nu vă mai prefaceţi.

Marinarul suspină şi se sprijini de spătar. Reynolds clătină din cap, dezamăgit şi scârbit în acelaşi timp de îndărătnicia lui.

— Şi dacă cumva credeţi că sunt singurul care vă cunoaşte secretul, vă înşelaţi. Am avut grijă să-mi acopăr spatele înainte de a vă dezvălui ceea ce am descoperit. Aşa că, dacă mie mi se întâmplă ceva, cineva va trage semnalul de alarmă şi vă asigur că nu veţi mai avea unde să vă ascundeţi pe această corabie. Suntem mai mulţi şi, cunoscându-vă secretul, nu ne va lua mult timp să vă încolţim. Şi atunci, eu nu voi mai fi ca să mă ofer să dialoghez cu dumneavoastră. O să fiţi ciuruit de gloanţe, de asta să nu vă îndoiţi. Şi chiar dacă am văzut de ce aţi fost în stare cu ursul polar, mi-e teamă că nu veţi putea omorî tot echipajul înainte ca acesta să termine cu dumneavoastră, spuse, simţindu-se ridicol turuindu-i toate acele grozăvii omuleţului pe care îl avea în faţă.

— Bineînţeles că eu nu aş putea să fac asta, domnule! exclamă Carson scuturând din cap, în pragul disperării. Dar apoi, murmură printre dinţi: numai monstrul stelelor ar putea face asta.

— Iar mă ameninţaţi, Carson? spuse Reynolds mai mult furios decât speriat. Monstrul, bineînţeles. Monstrul ar putea face asta. Dar dumneavoastră nu, pentru că nu sunteţi decât un biet marinar, nu-i aşa? îl fixă cu privirea şi adăugă: un biet marinar care s-a întors cu un picior atât de îngheţat, că doctorul Walker recomandă amputarea şi care

acum se plimbă pe aici, complet vindecat, ca prin minune. Credeţi că un simplu marinar ar fi putut să se vindece aşa?

— Este evident că doctorul Walker, odihnească-se în pace, a pus un diagnostic greşit, spuse Carson ridicând din umeri.

— Mă îndoiesc, doctorul Walker nu era un începător. Avea ani de experienţă în spate.

— Dar toţi oamenii greşesc, domnule, spuse marinarul, zâmbind timid. Şi doctorul Walker era la fel de uman ca mine

şi ca dumneavoastră. Supus greşelii, fragil şi muritor, ca toţi oamenii.

Reynolds tăcu din nou, supărat şi epuizat. Era evident că vorbele lui, paşnice sau ameninţătoare, se dovedeau a fi inutile. Poate că destinul lui nu era să cunoască gloria, ci să continue acea conversaţie până la topirea zăpezilor, sau poate până în ziua Judecăţii de Apoi. Dar nu credea să aibă creatura atâta răbdare. Mai degrabă un joc de-a şoarecele şi pisica. Aşa că înţelese că din acel moment nu îi mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Chiar dacă acela ar fi schimbat complet situaţia. Va întrerupe acea discuţie între specii de pe planete diferite, discuţie la care râvnise atât de mult, râvnă care acum, în lumina noilor informaţii, i se părea pe cât de absurdă, pe atât de infantilă. Oare ce fiinţă care ar fi dorit să comunice nu i-ar fi acceptat oferta? Trebui să recunoască în sinea sa că MacReady avusese dreptate. În faţa unei creaturi care dăduse deja suficiente dovezi de ostilitate, cel mai înţelept ar fi fost să o împuşte de cum ar fi dat ochii cu ea. Dar Reynolds tocmai năruise acea opţiune, punându-l pe monstru în gardă cu încăpăţânarea sa de a discuta ca între prieteni cu el. Rezultatul vorbea de la sine: se afla singur în cabina lui, faţă în faţă cu monstrul, cu toate cărţile pe masă, disperat, umilit, înspăimântat şi pe deplin conştient

că mânuise toată acea situaţie ca un idiot îngâmfat. Îşi aruncă privirea înspre dulap pentru ultima dată, sperând ca Allan să fi înţeles că sosise infimul dar unicul moment de glorie la care putea aspira şi rugându-se la toţi sfinţii ca artileristul să se ridice la înălţimea aşteptărilor.

Se uită din nou la creatură cu o mutră de vădită dezamăgire. I-ar fi plăcut să discute cu ea, să descopere de ce venise pe Pământ sau de unde venea. Din păcate, trebuia să se mulţumească cu împuşcarea ei. Cu o mişcare rapidă puse mâna pe pistol şi ţinti chiar între ochii omuleţului. Cu toate acestea, nu apăsă pe trăgaci. Rămase cu braţul întins, uitându-se rece la marinar.

— Regret că nu doriţi să vorbim, pentru că astfel nu îmi lăsaţi decât o cale de urmat.

— O să trageţi în mine? întrebă Carson stupefiat. Aveţi de gând să trageţi într-un marinar? V-ar condamna imediat, ar face un consiliu de război.

— Vă mulţumesc pentru îngrijorare, Carson, dar sunt sigur că, odată ce voi trage în dumneavoastră, vă veţi transforma din nou, deci toţi vor vedea că l-am omorât pe monstrul stelelor, răspunse Reynolds cu un calm aparent. V-am dat şansa să rezolvăm problema altfel, în mod civilizat, dar nu aţi vrut. O să număr până la trei şi apoi voi apăsa pe trăgaci. Atâta timp mai aveţi la dispoziţie dacă doriţi să vă răzgândiţi.

Carson îl privi cu chipul schimonosit de teroare.

— Unu, spuse Reynolds.

Marinarul se foi în scaun disperat şi începu să plângă neconsolat, împreunându-şi mâinile pentru a implora.

— Domnule, vă rog să nu trageţi, vă rog! Vă înşelaţi, cadavrul pe care l-aţi găsit în zăpadă nu poate fi al meu. Pentru numele lui Dumnezeu, vă rog. Nu comiteţi o asemenea nebunie!

Scânci în timp ce o ploaie de lacrimi i se scurgea pe

obraji ajungându-i în gură.

Dintr-odată o îndoială teribilă îl împresură pe Reynolds, care trebuia să facă eforturi mari pentru ca braţul care susţinea arma să nu îi tremure. Dumnezeule, ce făcea? îl va omorî pe marinar cu sânge rece? Şi dacă se înşelase şi cadavrul din zăpadă nu era al lui Carson? Ar împuşca un nevinovat! Dar el era sigur că era vorba de Carson! Şi că marinarul care scâncea în faţa lui nu putea să fie tot Carson. Nu, se afla în faţa marţianului. Aceea era cea mai simplă explicaţie şi Allan îi spusese că cea mai simplă explicaţie, oricât de absurdă ar putea părea. Dar toate acelea se bazau pe siguranţa lui cum că acel cadavru din zăpadă era al lui Carson, dar siguranţa asta nu era de sută la sută. Sau era?

— Vă rog, domnule, vă implor. zise marinarul sughiţând de atâta plâns.

— Doi, adăugă Reynolds, încercând să nu lase să se întrevadă teribila luptă care îi măcina sufletul.

Marinarul îşi vârî capul între umeri înfrânt, în timp ce sughiţurile îi scuturau tot corpul. Reynolds se uită la el pentru câteva secunde, tremurând la rândul său, prizonier al indeciziei. Trânti pistolul pe masă, chinuit de toate acele îndoieli. Nu putea să îl omoare fără să fie absolut sigur. Pur şi simplu nu putea. Nu era un asasin. Sau cel puţin nu putea omorî cu sânge rece pe cineva care poate era nevinovat, sau pe cineva care nu îi făcuse nimic rău şi nici nu constituia un obstacol în atingerea obiectivelor sale, ca Symmes.

— Trei.

La început, Reynolds nu ştiu de unde venise acea voce care termină numărătoarea. Se uită buimac către dulap, crezând că poate era Allan, care îl îndemna să tragă, să creadă în el însuşi, să creadă că ceea ce văzuse în zăpadă era adevărat, dar uşa dulapului era încă închisă.

Atunci, se uită din nou la marinar. Şi inima i se opri în piept când îl văzu pe Carson fi-xându-l cu privirea, fără urmă de plânset, cu un surâs pervers care îi umplea chipul de răutate. Reynolds întinse mâna după pistol, dar, înainte să îl poată prinde, marinarul deschise gura în mod grotesc, de parcă i-ar fi sărit maxilarele din loc, şi pe gură îi ieşi un soi de tentacul verzui, care după ce lovi aerul ca un bici, traversă în viteză distanţa care îi despărţea pentru a se înfăşura în jurul gâtului exploratorului. Surprins atât de brusca apariţie a acelui şarpe vâscos, cât şi de durerea care îi cuprinsese dintr-odată gâtlejul, nu se putu abţine să nu urle îngrozit, urlet anihilat imediat de lipsa aerului. Speriat de moarte, prinse cu amândouă mâinile tentaculul care încerca să îl sugrume şi încercă să se elibereze. Dar presiunea pe care o exercita acea frânghie alunecoasă atât de greu de apucat era mult prea mare şi, înainte de a mai putea face ceva, simţi cum tentaculul îl smulge din fotoliu şi îl ridică pe deasupra

mesei, aproape atingând luminatorul cabinei. Dintr-odată se trezi dând ridicol din picioare în aer, ţinut de acel şarpe puternic, în timp ce de sus îl văzu pe Carson stând rigid pe scaun, străin de monstruosul membru care îi răsărise din gât şi care i se balansa pe deasupra capului. Îl mai văzu şi pe Allan ieşind din ascunzătoarea lui, palid şi tremurând ca varga din cauza oripilantei scene care avea loc în cabină, aţintind pistolul spre ceafa marinarului. Artileristul ar fi putut fi mai silenţios pentru că de la înălţime îl putu vedea pe Carson întorcându-se brusc şi repezindu-şi mâna stângă înspre pistolul lui Allan, mână care se transformă dintr-odată într-o monstruoasă gheară pe măsură, brăzdând distanţa care o despărţea de armă. Tânărul scoase un scâncet de durere când acea labă ascuţită îi apucă pistolul, zgâriindu-i mâna, dar reuşi totuşi să tragă înainte de a i-l smulge. Se auzi atunci un soi de

lătrat. Glonţul intrase în umărul drept al marinarului, iar impactul îl făcu să cadă pe spate. Atunci Reynolds simţi cum se slăbeşte strânsoarea tentaculului care îl asfixia şi, fără a mai avea nicio susţinere în aer, căzu din tavan drept peste masă. Lovitura îl buimăci şi, în timp ce respira speriat ca un peşte eşuat pe mal, îl văzu pe Allan în picioare în faţa lui, cu mâna însângerată, uitându-se speriat înspre locul în care căzuse creatura.

Din poziţia lui, Reynolds nu o putea vedea, dar îi fu de ajuns expresia artileristului pentru a deduce că monstrul se refăcea. Probabil focul tras de aproape fusese destul de dureros pentru ca monstrului să nu-i mai pese de deghizarea sa, deci, mai mult ca sigur, bietul Allan era acum faţă în faţă cu adevăratul chip al acestuia, oricare ar fi fost el. Sau poate că acum încerca să se ridice de pe jos pentru a-i ataca din nou, încă netransformat complet, cu înfăţişarea lui Carson, dar cu una din teribilele gheare, ca şi cum marinarul ar fi fost surprins în timp ce se costuma pentru un carnaval. Dar ceea ce se ridică de jos nu era niciuna, nici alta. Lui Reynolds i se căscă gura într-un rictus atroce când îl văzu pe Allan faţă în

faţă cu celălalt Allan. Două reflexii din mijlocul cărora lipsea oglinda în care, cu siguranţă, cineva aruncase cu pietre. Doi bărbaţi identici, care nu se diferenţiau decât prin rănile pe care le afişau. Adevăratului Allan îi sângera mâna cu care ţinea pistolul şi celui fals, lui Allan care servea acum de costumaţie pentru monstru, îi sângera abundent umărul drept, din care ţâşnea un soi de gelatină verzuie. Dar mai era o diferenţă între ei: falsul Allan, dublura artileristului, zâmbea liniştit în faţa tremurăturilor pe care le afişa reflexia lui în timp ce încerca să îl ţintească cu pistolul.

— O să tragi în tine însuţi, Allan? o auzi pe creatură întrebând.

Allan ezită şi creatura îşi lărgi rânjetul până ce figura sa deveni macabră, păşind înspre el.

— Bineînţeles că nu, conchise. Nimeni nu trebuie să tragă în el însuşi indiferent de ce umbre îi întunecă sufletul.

O secundă mai târziu, pieptul falsului Allan primi un glonţ, al cărui impact îl făcu să se prăbuşească din nou. Reflexia lui se întoarse înspre locul de unde venise glonţul, pentru a-l vedea pe Reynolds ţinând în mână un pistol fumegând.

— Mulţumesc, Reynolds, bâigui acesta tremurând.

— Nu aveţi de ce să îmi mulţumiţi. M-am limitat la a-i demonstra creaturii perspicacitatea speciei umane, aşa cum v-aţi fi dorit, îi răspunse celălalt cu un surâs tremurat. Apoi se uită din nou la colţul în care creatura începuse să geamă şi porunci, dat fiind că el nu mai avea unghi bun pentru a face acest lucru: Împuşcaţi-l din nou, Allan! Înainte să se ridice iar!

Dar înainte ca tânărul să-şi poată încărca din nou pistolul, creatura se strecură pe sub masă. Reynolds privi cu groază şi scârbă acea grămadă de tentacule care traversa cabina înspre uşă, fugind ca un fel de păianjen de mărimea unui câine, măturând tot în calea lui, dar dată fiind puţinătatea mobilierului, acest lucru se rezuma doar la fotoliu. Derutat, exploratorul văzu fotoliul zburând prin aer şi făcându-se apoi

praf şi pulbere când se lovi de cel mai apropiat perete. Chiar în acel moment marinarul Griffin deschise uşa cabinei sale cu pistolul în mână. Dar înainte să fi avut timp să tragă, creatura îl doborî, ieşind în viteză pe culoar.

— Ticăloaso… mormăi Reynolds, uitându-se la rămăşiţele fotoliului său, găsind în sfârşit scuza perfectă pentru a se elibera de toată frica şi ura acumulate pe parcursul ultimelor ore. Eşti ca şi moartă.

X

Supravieţuise.

Îl demascase pe marţian şi supravieţuise. Îl inundase o absurdă şi delirantă fericire, în ciuda faptului că planul lui fusese un dezastru complet. Nu putuse să comunice cu creatura, nici paşnic, dar nici în vreun alt mod. Deci planurile lui de ambasador al pământenilor la misiunea diplomatică de dincolo de stele îşi pierduseră orice contur; de fapt, după acea catastrofă, nu credea că i se va mai permite vreodată nici măcar să conducă un oficiu poştal de mesagerie interplanetară. Nu putuse nici măcar să doboare sau să prindă monstrul. Din contră, îl înfuriase în asemenea hal, încât, mai mult ca sigur, condamnarea la moarte a întregului echipaj fusese deja semnată în vreun birou al Destinului. Dar asta nu era atât de important, pentru moment era viu: respira, alerga, îşi simţea viaţa curgându-i cu putere prin vene, răsunându-i lăuntric. Şi chiar dacă tot timpul viaţa sa i se păruse tristă, mediocră şi demnă de dispreţ, acum îi părea un dar nepreţuit. Era viu, ce naiba!, îşi spuse în timp ce alerga pe puntea interioară fluturând pistolul, urmat de Allan, care nu înceta să se plângă, şi acel marinar firav numit Griffin, care tropăia în spatele lui cu buzele strânse, tăcut şi încordat. Lui Reynolds i se păru ciudată rapiditatea cu care Griffin le sărise în ajutor. Părea că ascultase la uşă. Probabil lui Griffin i se păruse bizar

comportamentul lui de pe punte când insistase atât de mult în legătură cu moartea lui Carson, pentru ca apoi să o pună doar pe seama băuturii, dar Reynolds oricum nu avea timp de asta. Pentru moment era de ajuns să ştie că acel om, atât de misterios, îl urmărea cu arma încărcată.

Abandonând zona ofiţerilor şi intrând pe puntea vasului, unde stăteau grămadă membrii echipajului, exploratorul trebui să-şi ţină respiraţia, lovit de un miros oribil, ca un amestec de ulei de lamă, haine murdare, găleţi pentru urinat, ba chiar şi frică, în caz că frica are miros, după cum spun unii. Creatura lăsase în urma ei o dâră de sânge verzui şi marinarii, tremurând la perete, nu puteau da crezare aberaţiei pe care o văzuseră trecându-le prin faţa ochilor. Împuşcăturile atrăseseră atenţia întregului echipaj, îşi dădu Reynolds seama, de la santinelele de pe punte până la tâmplarii de pe corabie şi ajutoarele de bucătar. În spate, îl descoperi pe căpitanul MacReady, răgând în mijlocul acelui tumult şi încercând să obţină mai multe informaţii în legătură cu cele întâmplate.

— Monstrul e pe corabie, căpitane, auzi pe cineva răspunzându-i. S-a ascuns în cală.

— Pe corabie? întrebă MacReady, scoţând pistolul din teacă. Imposibil! Cum naiba a intrat?

Dar nimeni nu îi putea răspunde la această întrebare, nimeni cu excepţia lui Reynolds. Făcându-şi loc printre marinarii nedumeriţi care se buluceau într-o parte şi alta, ca frunzele uscate suflate de vânt, exploratorul reuşi să ajungă până la el.

— Monstrul se poate transforma în om, căpitane, îi explică fără prea multe ocolişuri, ca în cazul lui Allan. Împrumutase înfăţişarea lui Carson, de aceea l-a putut omorî pe doctorul Walker.

— Înfăţişarea lui Carson? Ce prostii spuneţi, Reynolds? făcu MacReady fără a-i da prea multă atenţie, îndreptându-se spre trapa prin care se pătrundea în cală.

Îşi armă pistolul şi începu să coboare în grabă scările.

— Vă spun eu… Creatura poate lua înfăţişarea oricăruia dintre noi, spuse exploratorul gâfâind şi

coborând în spatele lui. Trebuie să vă anunţaţi oamenii!

— Păstraţi-vă aberaţiile pentru dumneavoastră, Reynolds! urlă căpitanul ajuns jos. Nu am de gând să le spun una ca asta oamenilor mei.

Reynolds simţi atunci cum disperarea i se transformă într-o neaşteptată furie ce îi otrăvea sângele. Fără să gândească, îşi puse pistolul la brâu şi, văzându-se cu mâinile libere, îl luă pe căpitan de guler şi îl imobiliză la perete. Gestul îl surprinse pe MacReady, care îl privea întrebător.

— La naiba, ascultaţi-mă şi pe mine o dată, îi zise fără a slăbi strânsoarea. Vă spun că monstrul ăla se poate transforma în om. Spuneţi-le acest lucru oamenilor sau vom muri cu toţii.

MacReady îl ascultă fără a încerca să se elibereze, probabil forţându-se să înţeleagă neaşteptatul comportament al lui Reynolds în tot acel tablou vulgar şi ordinar al cărui protagonist era.

— De acord, încuviinţă rece. Am spus ce voiaţi să spun. Acum daţi-mi drumul.

Reynolds făcu întocmai, surprins de propria reacţie. Căpitanul îşi aranjă încet gulerul de la haină şi se uită la explorator cu dispreţ. Reynolds, oarecum ruşinat de comportamentul său, vru să îi ceară scuze, dar, înainte de a o face, se trezi trântit de perete, cu pistolul lui MacReady mângâindu-i tâmpla stângă.

— Ascultaţi-mă bine, Reynolds, pentru că n-o să vă spun de două ori, murmură căpitanul cu vocea răguşită. În viaţa dumneavoastră să nu mă mai luaţi de guler. Sau vă asigur că veţi regreta.

Cei doi se priviră în ochi preţ de câteva secunde.

— Căpitane. – şi vocea lui Reynolds părea că se scurge printre dinţii strânşi –, dacă nu-mi luaţi vorbele în seamă, nici eu, nici dumneavoastră nu vom mai trăi atât de mult încât să mai regretăm ceva vreodată. Chiar acum

câteva clipe.

Carson a venit la mine în cabină şi, în faţa ochilor mei şi ai artileristului Allan, s-a transformat în monstrul stelelor. Apoi a încercat să ne omoare. Am reuşit să îl împuşcăm şi a fugit, dar înainte a avut timp să se transforme din nou, de data aceasta în Allan şi apoi într-un soi de păianjen gigantic. Înţelegeţi ce vă spun? Chestia asta se poate transforma în ce vrea ea, chiar şi într-unul dintre noi.

— Adică vreţi ca eu să cred că marinarul Carson a dat buzna la dumneavoastră în cabină ca să vă ofere un spectacol de costume? se scandalizã MacReady.

— L-am invitat chiar eu pentru că îl bănuiam, explică exploratorul. Cu câteva ore înainte, m-am împiedicat de cadavrul lui Carson, când mă îndreptam înspre maşinăria zburătoare.

— Ce...? Cadavrul lui Carson? Şi de ce nu m-aţi anunţat?

— Nu am considerat necesar. răspunse Reynolds ridicând din umeri atât cât îi permitea strânsoarea căpitanului.

— Nu aţi considerat necesar? izbucni MacReady. Dar cine vă credeţi? Tocmai am ajuns la capătul puţinei răbdări pe care o aveam, Reynolds!

— M-aţi fi crezut, căpitane? Chiar dumneavoastră aţi poruncit să nu vă mai deranjez, nici pe dumneavoastră, nici pe marinarii dumneavoastră. îi aminti Reynolds mai mult cu ironie decât cu ranchiună.

— Domnilor. interveni Allan, discret, nu cred că este cel mai bun moment.

— Era obligaţia dumneavoastră să mă anunţaţi despre acest incident, Reynolds. Eu sunt comandantul! urlă MacReady. Vă daţi seama că în încercarea dumneavoastră de a face pe eroul ne-aţi pus pe toţi în

pericol?

— Sunteţi sigur, căpitane? Datorită acestui lucru vă pot oferi unica şansă de a ne salva. Dacă nu aş fi descoperit ce poate face acea creatură, am fi fost pierduţi.

— Dar dacă acea creatură nu ar şti că noi ştim, am fi în avantaj! urlă MacReady. Dumnezeule, Reynolds, de ce naiba

nu m-aţi anunţat, ca să o prindem? Pentru numele lui Dumnezeu, ce-aţi avut de gând când l-aţi invitat în cabină?

— Voiam să port un dialog cu el, recunoscu Reynolds printre dinţi, oarecum jenat. Credeam că.

— Un dialog? urlă căpitanul, oferindu-i o ploaie de salivă. L-aţi invitat să luaţi ceaiul împreună ca două distinse domnişoare?

— Căpitane. interveni timid Allan, nu credeţi că.

— Tăceţi din gură, sergent! îl întrerupse MacReady. Credeam că aveţi mai multă minte decât acest idiot. Reynolds. când toată nebunia asta se va termina, aveţi cuvântul meu de onoare că o să vă arunc după gratii pentru sfidarea autorităţii mele. Aproape că îmi vine să vă trag chiar acum un glonţ între ochi.

Căpitanul îl privi în linişte, gândindu-se bine la ceea ce tocmai spusese.

— De fapt, chiar ar trebui s-o fac naibii odată. Nu aţi spus chiar dumneavoastră că acea chestie se poate transforma în oricare din noi? Cine mă poate asigura că nu a luat înfăţişarea dumneavoastră? spuse, atingând trăgaciul pistolului.

— Vă pot asigura eu, căpitane, spuse cineva în spatele lui. Am văzut-o fugind în faţa domnului Reynolds cu ochii mei, aşa că vă rog să lăsaţi arma jos.

MacReady privi cu coada ochiului cum ţeava pistolului pe care o aţintise spre tâmpla lui Reynolds era apucată cu fermitate de un braţ sfrijit la capătul căruia se

afla marinarul
Griffin.

— Şi permiteţi-mi să adaug că sunt întru totul de acord cu sergentul Allan, căpitane: această conversaţie poate fi continuată în orice alt moment, sugeră delicat, ţinând pistolul în sus.

MacReady se uită când la unul, când la altul, cu faţa roşie şi congestionată, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a suferi un atac de apoplexie. Într-un final, îi dădu drumul lui Reynolds, bufnind şi, îmbrâncindu-l pe Griffin din calea lui, se îndreptă

spre cală cu paşi furioşi, avându-i pe cei trei oameni pe urmele lui. În uşă, un grup de marinari neliniştiţi aştepta ordine.

— Sunteţi sigur că monstrul s-a ascuns acolo?

— Da, căpitane, confirmă Wallace, chiar eu l-am văzut intrând. Parcă era o furnică gigantică. Mă rog, nu semăna chiar aşa bine cu o furnică, de fapt părea mai degrabă un porc, chiar dacă nu semăna chiar aşa bine cu un porc. Era mai degrabă.

— Lăsaţi descrierile astea, Wallace, îl întrerupse MacReady printr-un gest scârbit.

Spunând astea, păstră un moment de linişte, în timp ce membrii echipajului se buluceau în minuscula intrare în cală.

— Fiţi atenţi la mine, spuse, lăsându-şi gândurile să iasă la suprafaţă, în timp ce lui Reynolds îi aruncă o privire condescendentă. Oricât de ciudat ar suna, acel pui de căţea poate lua formă umană, adică se poate transforma în oricare dintre noi.

Cuvintele lui iscară un murmur de neîncredere printre marinari, dar nimeni nu îndrăzni să spună ceva. Reynolds, surprins de gestul căpitanului, nu îşi putu opri un suspin de uşurare. Măcar aşa aveau o minimă şansă de

a se salva. Îi mulţumi lui MacReady printr-un gest din cap, iar ofiţerul arătă înspre echipaj, invitându-l să se adreseze acelei mâini de oameni curajoşi pe care îi avea în faţă. Reynolds veni lângă căpitan şi îşi drese glasul, înainte de a vorbi.

— Bun. Ştiu că vi se pare o nebunie, dar căpitanul are dreptate: creatura poate lua înfăţişarea oricăruia dintre noi. Nu ştiu cum, dar aşa este. L-a omorât pe Carson şi s-a urcat la bord sub chipul lui. Deci, dacă vă întâlniţi cu Carson acolo, înăuntru, trageţi. Nu este el. Adevăratul Carson zace în zăpadă cu măruntaiele pe-afară.

Făcu apoi o pauză, să-i lase pe marinari să-i digere cuvintele.

— Dar cum putem şti că nu e unul dintre noi? îndrăzni Kendricks să întrebe, dând glas temerilor tuturor.

— Nu putem şti. Ar putea fi oricine. chiar şi eu, răspunse Reynolds, uitându-se complice înspre căpitan. De aceea trebuie să avem de două ori mai multă grijă.

— Cred că cel mai bine este să ne împărţim în grupuri de câte doi, propuse MacReady, luând din nou cuvântul. E cel mai sigur aşa. Nimeni nu are voie să îşi piardă din ochi partenerul, nici măcar pentru o secundă, fie ce-o fi. Numai aşa putem fi siguri că monstrul nu va lua înfăţişarea vreunuia dintre noi.

— Şi la orice comportament bizar al partenerului, avertiză Reynolds, nu ştiu. un licăr diferit în privire, un mod ciudat de a vorbi.

— Un tentacul înspăimântător care îi iese pe gură. adăugă Allan cu vocea aproape stinsă.

— … nu ezitaţi să daţi imediat alarma, concluzionă Reynolds.

— Bun. Aţi auzit acum, băieţi, spuse MacReady, nerăbdător să înceapă vânătoarea.

Îşi împărţi oamenii în cinci perechi şi apoi îi porunci

lui Shepard să le distribuie aleşilor felinarele agăţate în cui. Când acesta ajunse la ultimul felinar, MacReady aruncă o privire spre intrarea în cală şi se adresă oamenilor săi.

— Ticălosul ăsta nici că putea să se ascundă într-un loc mai bun. Dar chiar dacă o să ne fie greu să-l găsim, faptul că a intrat acolo are, totuşi, un avantaj pentru noi: aceasta este singura ieşire. Locotenente, dumneavoastră şi Ringwald rămâneţi să păziţi intrarea în cală. Dacă chestia aia încearcă să iasă, ciuruiţi-o fără menajamente, ne-am înţeles? Restul, spuse, arătând către tâmplari, electrician şi restul personalului de întreţinere, îngrămădiţi toţi pe culoar, vă sugerez să mergeţi pe puntea de jos şi să aşteptaţi acolo, înarmaţi cu ce puteţi.

— Şi eu, căpitane? întrebă Reynolds, care nu era dispus să fie lăsat în afara calei.

— Dumneavoastră veniţi cu mine, Reynolds.

Surprins, Reynolds abia putu încuviinţa. Îşi scoase pistolul şi se aşeză lângă el, mimând o determinare pe care însă nu o simţea deloc. Nu avea niciun chef să fie partenerul căpitanului, mai ales fiindcă era convins că acesta îl alesese pe el pentru că ştia cele mai multe despre monstru – deşi, văzute lucrurile din alt punct de vedere, tot ce ştia era cum să-l înfurie pentru ca apoi să tragă în el fără să se gândească – sau pentru că îl considera un inutil şi jumătate ce ar anihila eficacitatea oricărui marinar cu care ar forma un tandem. Sau poate pentru că avea de gând să îl împuşte pe la spate de îndată ce ar fi rămas singuri, scăpând astfel o dată pentru totdeauna de prezenţa lui supărătoare. Orice ar fi fost, Reynolds îşi spuse că trebuia să fie la înălţime, dacă voia să-i arate acelui mârlan că el, Jeremiah Reynolds, merita tot respectul şi toată admiraţia pe care acesta se încăpăţâna să nu i le acorde.

— Haideţi să mergem acum să căsăpim bestia aia, porunci căpitanul.

Cu armele pregătite şi felinarele sprijinite în faţa lor, grupul intră în cală străbătând bezna ca un cârd de licurici. Reynolds simţi atunci cum i se face pielea de găină în gerul ce pusese stăpânire pe acel loc în care părea că temperatura coborâse la minus treizeci de grade. Şi deşi cala aceea era un spaţiu foarte amplu, înţelese de îndată, la lumina felinarelor, că abia se puteau mişca pe acolo, căci dincolo de timida strălucire a felinarelor se putea ghici un întortocheat labirint construit din stive de lăzi, coşuri, saci de cărbune, bazine de apă, butoaie, baloţi şi zeci de mormane misterioase acoperite cu prelate, puse unul peste altul până în tavan. La un semnal al lui MacReady, Reynolds îi văzu pe colegii lui aventurându-se ca nişte umbre liniştite printre cărăruile delimitate de lăzi, cu muschetele adulmecând aerul. Peters, indianul uriaş, mergea fluturând în aer o macetă de mărimea antebraţului său, în timp ce arunca priviri implacabile în întuneric, sfidând orice s-ar fi aflat acolo. Griffin, extrem de

mic şi fragil în comparaţie cu acesta, se cufundă în negura care împresurase acel loc cu multă stăpânire de sine. Numai Allan, dintre toţi marinarii, era la fel de sigur ca şi el că vor muri cu toţii chiar acolo.

El şi cu MacReady mergeau pe poteca din mijloc. Căpitanul i-o luă înainte, mişcându-se foarte încet, cu pistolul în aer şi felinarul ridicat, iar Reynolds îl urma de la o distanţă prudentă, nici prea aproape, să pară că îi e frică, nici prea departe, să nu se poată proteja reciproc în caz de ambuscadă, cu arma încărcată şi pregătită de tras de îndată ce ar fi simţit cel mai mic pericol. Era convins că marţianul îl va căuta pe el, înaintea tuturor. Logic: dintre toţi membrii echipajului el fusese cel care îl demascase. Şi

faptul că acum porniseră să îl vâneze era tot din cauza lui. Nu se putea spune că era prea bine să-ţi faci prieteni, indiferent de planetă, îşi zise.

Dintr-odată, văzură o siluetă imensă trecând la câţiva metri în faţa lor. Fără să stea pe gânduri, MacReady ridică pistolul şi fugi pe culoar, în direcţia în care dispăruse creatura. Reynolds, dimpotrivă, rămase pe loc, buimăcit de înfăţişarea pe care o luase acum monstrul, în timp ce întunericul îl acoperea perfect. Marţianul traversase culoarul în viteză, aşa că abia ce-l putură zări, dar fusese suficient pentru a constata că monstrul atinsese un alt stadiu al metamorfozei lui. Ceea ce văzură era o creatură care arăta mai degrabă a hominid, un soi de demon care fugea de descântecele pe care le auzise şi care îl îngroziseră încă de mic, decât un păianjen jucăuş. Şi chiar dacă părea că fuge uşor aplecat, arăta mai înalt decât Peters. Atât se putea spune despre arătarea aceea. În penumbra calei nici măcar nu putuse să-i distingă culoarea pielii. Două împuşcături îl scoaseră pe explorator din meditaţie. Deoarece răsunară foarte aproape, deduse că autorul lor nu fusese nimeni altul decât MacReady. Reynolds înghiţi în sec, încercând să-şi învingă spaima, care, ca o pulbere densă, i se strecură prin toate încheieturile, pentru ca, în doar câteva secunde, să o rupă la fugă în direcţia căpitanului. Când reuşi să ajungă lângă

el, gâfâind şi înfierbântat, MacReady scruta furios întunericul care se întindea dincolo de lumina felinarului.

— Ticălosul ăsta e foarte rapid, spuse.

— L-aţi nimerit? întrebă Reynolds, încercând să-şi recapete suflul.

— Cred că da, dar nu sunt sigur. Aţi reuşit să vedeţi cum arată, Reynolds? Parcă era un urangutan care avea un soi de coadă dublă care.

Însă nu apucă să termine, că în depărtare se auziră

focuri de muschetă, urmate de un vacarm de nedescris şi de zgomotul asurzitor al unor lăzi căzând. Când hărmălaia încetă, Reynolds îi auzi pe unii marinari urlând entuziasmaţi, cum că reuşiseră să nimerească monstrul, deşi vocile veneau din puncte diferite ale calei.

— Regruparea la intrarea în cală! urlă căpitanul, în timp ce lumina felinarului incendie aburul pe care respiraţia lui îl forma în aer, transformându-l într-un fel de dragon de jucărie.

Apoi îi ordonă lui Reynolds să-l urmeze cu o mişcare din cap. Parcurseră drumul de întoarcere aproape în fugă, iar, când ajunseră la punctul de întâlnire, îi aşteptau deja câţiva oameni. Ajunseră şi ceilalţi imediat şi constatară cu uşurare că nu lipsea nimeni. Stăteau cu toţii pe culoarul de la intrare, iar în timp ce căpitanul făcea eforturi considerabile să extragă din avalanşa de informaţii o idee aproximativă asupra celor petrecute, Reynolds se sprijini de o stivă de lăzi ce părea destul de solidă, contemplând scena cu o indiferenţă bizară: zărise creatura, care avea un aspect mult mai teribil şi mai periculos decât în cele mai negre coşmaruri ale sale, iar ideea că orice ar fi făcut pentru a supravieţui ar fi fost zadarnic începu să îi dea târcoale, stingând puţin câte puţin euforia pe care o simţise când supravieţuise scenei din cabina sa. Nu putea să se lase năpădit de acest lugubru sentiment, îşi spuse, sau ar fi căzut pradă disperării, ceea ce nu era deloc recomandabil. Trebuia să creadă în continuare

că încă mai exista o speranţă de supravieţuire, oricât de mică ar fi fost.

— Cred că l-am nimerit, strigă Ringwald exaltat. Reynolds îl observă neîncrezător, la fel ca şi ceilalţi, căci toţi afirmau acelaşi lucru. Dintr-odată pe fruntea lui păru că se prelinge o picătură de sânge. Acesteia îi urmă o alta şi în curând se formă un firişor care îi aluneca uşor pe faţă,

până ce îi ajunse la buze. Ringwald îşi duse confuz degetele la frunte şi, constatând că sângele nu era de la el, ci picura de sus, îşi ridică privirea spre tavan, gest pe care îl imitară cu toţii. Pe
0 stivă de lăzi foarte înaltă se putea distinge un corp distrus, chiar dacă nu se putea vedea decât un picior atârnând în gol, răsucit într-un unghi imposibil.

— Dumnezeule. bolborosi locotenentul Blair.

— Oare de ce l-o fi pus acolo? întrebă Kendricks la fel de tulburat.

Priveau în continuare hipnotizaţi acel picior atârnând ce părea că schiţează un semn de întrebare în aer, până ce începură să înţeleagă. Atunci, acea mare de capete învelite în fulare începu să se unduiască în timp ce marinarii se roteau în stânga şi-n dreapta constatând cu tot mai multă teroare că din grup nu lipsea nimeni. Unii chiar se îndepărtară brusc de colegul de alături.

— La naiba! urlă MacReady, supărat că marţianul nu se lăsa vânat ca orice altă bestie. Cine şi-a pierdut partenerul din ochi?

Toţi ridicară din umeri şi schimbară priviri suspicioase. Se pare că nimeni nu îşi pierduse din ochi partenerul. Cuiva sigur
1 s-a întâmplat, se gândi Reynolds. Apoi îşi dădu seama cutremurat că lui i se întâmplase. Da, el îl pierduse pe MacReady din vedere preţ de câteva minute, imediat după apariţia creaturii şi, ca şi cum gestul său îi continua gândurile, se întoarse înspre căpitan, ţintindu-l cu pistolul, dar MacReady probabil că ajunsese la aceeaşi concluzie, căci Reynolds se trezi şi el ţinta pistolului căpitanului. Marinarii îi priveau, cum stăteau
2
aşa cu armele îndreptate unul spre celălalt, terorizaţi. Se lăsă o clipă de tăcere.

— Dacă eu aş fi monstrul, Reynolds, spuse atunci MacReady armându-şi pistolul, v-aş înlocui pe dumneavoastră, tocmai pentru a nu trezi suspiciuni.

Exploratorul zâmbi cu scârbă.

— De data aceasta nu voi mai pierde vremea vorbind cu tine, eşti cine eşti, răspunse. Trei.

Împuşcătura lui Reynolds îi împinse capul pe spate lui MacReady, care se întoarse apoi la poziţia iniţială privindu-l cu o expresie confuză, de parcă nu îi venea să creadă că exploratorul îl împuşcase. Într-un final, picioarele i se înmuiară şi căpitanul se prăbuşi printre cei prezenţi, cât era de lung. Reynolds îl privea surprins, nevenindu-i să creadă cât de uşor a fost să scape de bestie.

— Dumnezeule, l-aţi omorât pe căpitan! exclamă locotenentul Blair buimac.

Reynolds se întoarse spre ceilalţi, încercând să îi liniştească printr-un gest al mâinii.

— Calmaţi-vă. Nu este căpitanul MacReady, este monstrul. L-am scăpat din ochi pentru câteva minute. Timp în care creatura l-a omorât şi i-a luat înfăţişarea, explică liniştit.

Apoi îşi aţinti din nou privirea pe cadavrul căpitanului, care zăcea pe spate, în mijlocul cercului format din ei toţi.

— Fiţi atenţi şi vom putea vedea cum îşi va relua adevărata înfăţişare.

Nimeni nu mai avu curaj să-şi exprime vreun dubiu şi începură să observe corpul lui MacReady cu interes maxim. Căpitanul avea o gaură de glonţ în mijlocul frunţii lui late, iar moartea îi şterse în sfârşit veşnica expresie de scârbă de pe faţă, schimbând-o cu o mină surprinzător de plăcută, aproape binevoitoare, mult mai potrivită pentru a trece în lumea celor veşnice fără a provoca antipatie sau teamă spiritelor care o locuiau. Dar secundele treceau fără ca înfăţişarea sa să sufere vreo

modificare, spre deosebire de răbdarea marinarilor, care în curând se transformă

În plictiseală. Oare acea creatură continua să îşi păstreze camuflarea chiar şi moartă? se întrebă Reynolds, pe care începeau să îl incomodeze tot mai mult privirile suspicioase ale marinarilor. Se întoarse înspre ei, ridicând tâmp din umeri.

— Se pare că trebuie să mai aşteptăm puţin. se scuză. Allan tuşi timid.

— Aduceţi-vă aminte că atunci când s-a transformat în cabină nu era decât rănit. îi aminti.

— Probabil că despre asta este vorba… Reynolds zâmbi liniştitor grupului. Cu siguranţă nu se mai poate transforma dacă e mort.

— Şi atunci, cum putem fi siguri că nu se mai află printre noi? întrebă nervos locotenentul Blair.

— Pentru că eu sunt singurul care şi-a pierdut partenerul din ochi, explică Reynolds.

— Şi căpitanul MacReady pe dumneavoastră.

Uriaşul indian făcu un pas în faţă, cu enorma lui macetă, legănându-se ameninţător la capătul braţului său, în timp ce cuvintele lui răsunară printre lăzi ca tunetele unei furtuni îndepărtate.

Reynolds observă alarmat grupul, pentru a întâlni doar priviri neîncrezătoare, ba chiar înverşunate.

— Doar nu credeţi că… oh, Dumnezeule… bolborosi înspăimântat. Nu sunt eu creatura, ce naiba! Allan, vă rog să le explicaţi că.

Artileristul în schimb se uita la el speriat, zăpăcit de ritmul ameţitor al succesiunii de întâmplări.

— Vă rog să mă ascultaţi… reuşi să articuleze într-un final cu vocea stinsă, eu am văzut cum creatura se transformă în om. În Carson şi în mine însumi. Şi chiar

dacă poate să se transforme într-o replică exactă, vă pot asigura că există o oarecare diferenţă faţă de original. Acest bărbat este Reynolds. Aveţi încredere în mine!

— Şi care e diferenţa aceea, sergent? întrebă locotenentul Blair uitându-se neîncrezător la Reynolds.

— N-aş şti să vă spun exact. se disculpă artileristul atât de anemic, încât cuvintele lui se pierdură în vociferările marinarilor.

— Ascultaţi! Există o modalitate mult mai simplă de a clarifica situaţia.

Vocea ascuţită a lui Griffin străpunse uşor întunericul ca o rază delicată de lumină.

— Haideţi să dăm jos cadavrul şi să vedem cine este.

Toţi se gândiră un moment în linişte, surprinşi că exista o soluţie atât de evidentă.

— De acord! strigă Peters, fluturându-şi maceta după bunul plac. Doi oameni să coboare cadavrul, dar, în numele lui Dumnezeu, cei care o vor face să fie absolut siguri că în niciun moment nu şi-au pierdut partenerul din vedere. Între timp, restul îl vom păzi pe domnul Reynolds. Îmi pare rău, domnule, se scuză, îndreptând un cuţit înspre gâtul exploratorului, dar în acest moment sunteţi jumătatea care a rămas din singurul tandem care s-a despărţit.

Shepard şi Wallace făcură un pas în faţă, ca şi cum ar fi fost unul singur.

— Ne ocupăm noi, spuse Shepard. Suntem absolut siguri că nu ne-am despărţit nicio clipă, nu-i aşa, Wallace?

— Aşa e, Shepard. Am fost împreună tot timpul, răspunse acesta, privind în faţă neliniştitor de fix.

— La fel de uniţi ca siamezii, glumi Shepard cu o voce ciudată, asemănătoare cu a lui, dar oarecum distorsionată, de parcă îl deranja limba în gură. Şi fără niciun preaviz, spre uimirea tuturor celor prezenţi, acea voce distorsionată se auzi din nou, chiar dacă de data

aceasta venea de la Wallace.

— Tu ai spus-o, Shepard. Uniţi ca un cuplu. Ba mai mult: uniţi dincolo de moarte.

Confuz, Reynolds se uita când la unul, când la altul până ce dădu cu ochii de încrengătura de filamente vâscoase care unea cizma dreaptă a lui Shepard de cizma stângă a colegului său. Instantaneu îşi dădu seama că îl omorâse pe MacReady

degeaba. Şi simţi cum dintr-un loc incert din trupul său, probabil de la baza şirei spinării, îi încolţea teroarea pură şi i se propaga prin tot corpul prin reţeaua de nervi şi ganglioni, încercând să îl paralizeze, să îi sugă toată energia, suflul sau acel ceva ce îl făcea să se mişte. Restul oamenilor erau la fel de năuciţi.

Ceea ce se întâmplă după e greu de explicat. Poate un narator mai versat nu ar avea probleme – mă gândesc în special la Wilde sau Dumas –, dar, din păcate, îmi revine mie sarcina de a povesti. Aşa că voi alege cuvintele cu cel mai mare tact, sperând ca măcar să nu vă pară confuze. Ceea ce se întâmplă fu că, dintr-odată, înainte să poată reacţiona cineva, corpurile lui Shepard şi Wallace începură să se topească precum nişte figurine de lut stropite de o ploaie torenţială, contopindu-se unul în altul, formând încet o unică formă. Trăsăturile marinarilor începură să se deformeze şi să plutească într-un fluid vâscos, ca legumele din ciorbă, transformându-se într-un delirant talmeş-balmeş de ochi, guri şi păr. Din cauza fricii, Reynolds nu putea să facă altceva decât să privească hipnotizat procesul de metamorfozare a creaturii, tot mai neliniştit, căci, cu fiecare secundă ce trecea, rezultatul acelui precipitat gelatinos devenea tot mai mare şi tot mai monstruos. Dintr-odată, precum drojdia în cuptor, acea fiinţă vâscoasă începu să se închege, să devină o creatură compactă, cu corp alungit, împodobit cu muşchi puternici

şi acoperită aproape în întregime cu o piele roşie, făcută parcă din alge. Când creatura deveni consistentă, exploratorul îşi putu da seama că, într-adevăr, braţele şi picioarele ei se terminau cu nişte gheare lungi şi ascuţite, apoi mai observă că ceea ce părea a fi capul creaturii, pentru simplul fapt că se afla între umeri, se cristalizase în ceva de coşmar, care părea rezultatul unui amestec de cap de lup cu cap de miel, căci avea atât bot, cât şi ceva ce păreau a fi coarne spiralate dispuse pe ambele părţi ale impresionantului craniu. Atunci creatura păru că zâmbeşte, desfăcându-şi

buzele ca un câine şi dezvelind nişte colţi foarte subţiri. Într-o secundă se întoarse înspre Foster, marinarul care din păcate se afla la dreapta sa şi, cu un gest neaşteptat, îi înfipse o gheară în abdomen, extrăgând-o în secunda următoare împreună cu un pumn de organe şi măruntaie care căzură pe jos cu un zgomot surd. Allan se făcu alb ca varul la vederea acelor organe care îi săreau printre picioare şi abia avu timp să simtă un val de vomă, că monstrul îl şi prinse cu o gheară de gât, ridicându-l de pe sol ca pe o marionetă. Din fericire, Peters reuşi să înfrângă paralizia care pusese stăpânire pe întregul grup şi se îndreptă spre creatură ridicându-şi maceta, pentru ca apoi, cu mare precizie, să o înfigă în umărul monstrului. Lama macetei intră în monstru nesperat de uşor, făcându-l să scoată un geamăt ascuţit care răsună printre lăzi. Îşi desfăcu gheara din reflex, eliberându-l pe artilerist. Allan se rostogoli pe podea, tuşind şi gâfâind, în timp ce indianul îşi scoase maceta din umărul monstrului, stropind în toate direcţiile cu picături dintr-o substanţă verzuie şi o ridică din nou pentru a executa o nouă lovitură. De data aceasta însă marţianul fu mai rapid. Îi opri braţul indianului prinzându-l cu viteză de încheietura pe care o îndoi fără prea mari eforturi, ca un copil care rupe o crenguţă dintr-

un arbust. Peters deveni livid, asistând la spectacolul dat de braţul său îndoit în mod nefiresc, cu osul ieşindu-i prin cot, dar suferinţa lui fu de scurtă durată, căci creatura îl decapită dintr-o singură lovitură, incredibil de rapidă. Capul indianului se lovi de lăzi cu un zgomot înfundat şi apoi se rostogoli pe jos, afişând o mină de uimire, cu care Peters primise acea moarte rapidă. Monstrul se întoarse atunci spre restul marinarilor, dar Griffin, cu o seninătate care îl ului pe Reynolds, îşi ridică muscheta, ţinti şi îl împuşcă pe monstru chiar în mijlocul pieptului. Datorită apropierii, impactul îl trânti pe marţian pe spate. Hărmălaia conteni pentru un moment, iar cei care rămaseră în picioare priveau monstrul care se zvârcolea pe podea, forţându-se anevoios să îşi schimbe din nou forma.

— Omoară-l, Kendricks! îi porunci locotenentul Blair marinarului care rămăsese cel mai aproape de marţian.

Kendricks, care se făcuse mic printre lăzi, cu faţa stropită de un sânge verzui, nu reacţionă imediat. Când îşi reveni, înaintă spre monstru, dar acesta, transformat din nou în creatura cu aspect de păianjen care fugise din cabina lui Reynolds, o rupse la fugă spre ieşirea din cală, pierzându-se rapid în întuneric.

— Unde crezi că mergi, ticălosule? urlă Kendricks, pornind în urmărirea lui.

Locotenentul Blair, marinarul Griffin şi restul îl urmară, iar dintr-odată Reynolds se trezi singur în cală, înconjurat de corpurile marinarilor căzuţi. La lumina unicului felinar care nu se stinsese în timpul luptelor, constată că nu se mai putea face nimic pentru nimeni, cu excepţia tânărului artilerist, care stătea pe jos, sprijinit pe nişte lăzi, cu privirea pierdută, străin de ce se întâmpla. Primul său impuls fu să fugă de acolo în căutarea unui loc mai sigur şi să-l abandoneze pe Allan, dar ceva îl împiedica. Acum câteva minute, când toţi credeau că el era

monstrul şi mai aveau puţin şi îl omorau cu sânge rece, artileristul intervenise pentru el, înfruntând întregul echipaj. Şi nu trebuia să uite că acesta fusese de acord şi cu ascunsul în dulap. Dar oare era acea loialitate un motiv suficient pentru a-şi risca propria viaţă? se întrebă cu bine-cunoscutul său spirit practic. De când se lăsa el mişcat de astfel de legături? Nu mai avea nevoie de el, putea să îl lase acolo. Dacă l-ar fi scos de acolo în starea în care se afla, amândoi ar fi fost o pradă mult prea uşoară pentru marţian. Chiar în acel moment, ar-tileristul ridică privirea. Lui Reynolds i se păru că îşi învinsese buimăceala, cel puţin parţial, pentru că reuşi să îl fixeze cu ochii, în timp ce îi rostea numele.

— Reynolds, Reynolds. Exploratorul îngenunche lângă el.

— Sunt aici, prietene, răspunse, trecându-i un braţ pe după umăr pentru a-l ajuta să se ridice.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Allan cu vocea stinsă.

— Unde să fie... Marţianul a terminat deja de verificat cala şi acum a plecat să controleze celelalte părţi ale navei. Cred că vrea să verifice dacă e în siguranţă să navigheze alături de noi, glumi Reynolds, reuşind să-i provoace artileristului un zâmbet slab. Puteţi să vă ridicaţi?

Allan confirmă stins, dar, când încercă să se ridice cu ajutorul lui Reynolds, glezna sa nu îl putu susţine şi se prăbuşi din nou, icnind de durere.

— La naiba, cred că am o entorsă. Nu ştiu dacă voi putea merge, Reynolds. anunţă cu vocea sugrumată. Ce naiba putem face?

— Nu ştiu, Allan, recunoscu celălalt, aşezându-se lângă el învins, în timp ce cu vârful piciorului împinse mai încolo capul indianului. Dacă nu puteţi merge, poate că e

mai bine să rămânem aici. Locul acesta e la fel de bun ca oricare altul. Poate ceilalţi reuşesc să îl prindă pe monstru. Şi dacă se întoarce, avem muniţie suficientă, conchise, arătând înspre pistoalele pe care căpitanul şi Foster le mai aveau încă în mâini.

— Nu, Reynolds, mergeţi să îi ajutaţi pe ceilalţi, reuşi să articuleze artleristul, mă descurc eu. Nu e nevoie să rămâneţi aici, cu mine.

Dar înainte ca exploratorul să mai poată spune ceva, se auzi vocea lui Kendricks în depărtare.

— Locotenente, l-am găsit! urlă. Ticălosul s-a ascuns în magazia de muniţie.

— Aveţi grijă, Kendricks! îl auzi pe locotenent avertizând. Nu deschideţi focul acolo!

Apoi Reynolds şi Allan auziră mai multe împuşcături.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kendricks, v-am spus să! O explozie îl întrerupse pe locotenent. Amândoi o auziră din cală şi apoi imediat simţiră cum corabia se cutremură violent. Stiva de lăzi de care erau sprijiniţi începu să se clatine şi Reynolds îl împinse pe artilerist într-o parte, rostogolindu-se

şi el înainte ca mai multe cutii pline cu costiţe de miel să se prăbuşească peste locul pe care îl ocupaseră înainte.

— Pe toţi dracii, Kendricks, se plânse Reynolds, sărind în picioare şi ridicându-l cu greu pe artilerist, care se agăţă de el, încercând să-şi înăbuşe un urlet de durere provocată de sprijinirea pe acel picior nenorocit. Să mergem, Allan, îl îmbărbătă. Trebuie să plecăm de aici. Nu mai e o idee aşa bună să rămânem. Sprijiniţi-vă de mine.

Ecoul exploziei încă nu se stinsese când se auzi o alta, urmată de un nou cutremur şi Reynolds înţelese că lăzile de muniţie şi butoaiele de pulbere din magazie începuseră să explodeze în lanţ. Nu mai era mult până ce

acel şir de explozii urma să devină tot mai periculos şi să facă nava să se desfacă în mii de bucăţi. Trebuiau să plece imediat de pe corabie, după cum îi spusese şi lui Allan. Conştient de acest lucru, îl trase pe artilerist în direcţia ieşirii spre puntea unde erau cazaţi ofiţerii şi membrii echipajului. De pe culoarul îngust care ducea la magazia de muniţii ieşea acum un fum negricios, care începu să pătrundă în cală, înnegrind totul în calea lui. Reynolds îi consideră deja morţi pe marinarii care urmăriseră monstrul, ba chiar îndrăzni să îl considere şi pe monstru mort şi, fără să mai piardă timpul rugându-se pentru sărmanele lor suflete, asta dacă nu ar fi vrut să aibă acelaşi sfârşit ca şi ei, îl obligă pe Allan să urce pe scară. Ajunşi pe puntea inferioară, unde nu se mai afla niciun marinar, exploratorul se gândi cum să procedeze în continuare, dar abia dacă avu timp să îi dea lui Allan vreo instrucţiune, când o nouă explozie, de data aceasta mult mai puternică decât primele două, îi surprinse. Scuturătura făcu să sară podeaua punţii în mai multe locuri, îndoi mai multe bârne pe care apoi le aruncă înspre ei, împreună cu diverse scule şi cufere. Exploratorul se izbi puternic de un perete şi căzu apoi, năucit, la pământ, în moloz. O ceaţă întunecată începu să pună stăpânire pe conştiinţa lui.

— Reynolds.

Vocea lui Allan îl scoase din năuceală. Clipi de mai multe ori, tuşi şi constată surprins că încă era viu. Îl dureau toate oasele, dar părea că e întreg. Se ridică puţin şi se uită după artilerist, încercând să îl localizeze în fumul dens care pusese stăpânire pe acel loc. Suflul exploziei smulsese câteva felinare de la locul lor şi ici-colo răsăriseră mici focuri care nu întârziară prea mult să se extindă, animate de acel lemn din care frigul de la pol secase orice urmă de umiditate. Dar înainte ca privirea lui

să dea de artilerist, Reynolds putu distinge în fundul încăperii o siluetă care se îndrepta către sala armelor cu un mers lejer, ca un condamnat care de la atâtea vizite prin infern învăţase deja să umble prin el cu familiaritate. Înţelese că era vorba despre Griffin, acel marinar ciudat, care se pare că nu îi urmase pe ceilalţi la magazia de muniţii, salvându-şi astfel viaţa, dar care acum, în loc să abandoneze corabia, cum ar fi fost logic, se ducea să se aprovizioneze cu arme, de parcă pentru el lupta cu bestia nu încetase. Reynolds ridică din umeri. Nebunul ăla putea să facă ce voia cu viaţa lui. El nu avea de gând să-l convingă că nu e bine ce face.

— Reynolds. gemu din nou Allan dintr-un colţ.

Exploratorul îl zări atunci prins sub mai multe bucăţi de bârne. Se pare că era încă viu, dar nu pentru mult timp dacă el nu îl elibera şi nu îl ajuta să iasă de pe corabie. De data aceasta, spre surprinderea lui, Reynolds nici nu se gândi la posibilitatea de a-l lăsa acolo. Pur şi simplu se ridică şi fugi împleticit spre el. Când ajunse lângă el, văzu că sergentul avea o rană pe frunte din care sângele ţâşnea cu putere. Nu îşi pierduse încă de tot cunoştinţa, dar ochii lui, pe sub părul năclăit, aveau o strălucire tremurândă, asemenea unui candelabru în faţa unei ferestre deschise. Reynolds abia putu să îl elibereze de sub bârne, îl puse din nou pe picioare şi îl cără până la cea mai apropiată ieşire. Suişul se dovedi a fi exasperant. Când în sfârşit ieşiră pe puntea vasului, frigul din exterior îi păru lui Reynolds un balsam binefăcător. Dar încă nu erau în afara pericolului. Încă se aflau pe punte. Fără

să mai piardă timpul, încercă să îşi învingă dezorientarea şi localiză acea parte a corabiei pe care se afla rampa de gheaţă. Apoi îl împinse pe Allan acolo, îi trecu braţele pe după mijloc şi se aruncară în jos pe rampă, în timp ce vasul se cutremura violent în urma unei

noi explozii.

Ajuns pe zăpadă, Reynolds îl ridică din nou pe Allan şi îl trase departe de corabie, până la o distanţă pe care o considera prudentă. Se prăbuşiră epuizaţi aproape de cuşca în care erau câinii, care lătrau înnebuniţi şi, de acolo, încercând să-şi recapete suflul, se uitară fascinaţi, de parcă ar fi fost vorba de o expoziţie organizată, la lenta şi inevitabila distrugere a corabiei. Exploziile se succedau la intervale neregulate şi, în funcţie de intensitatea lor, provocau o ruptură în carenă sau doar legănau uşor corabia pe piedestalul ei de gheaţă, cu o grijă maternă. Între timp, focul se răspândise pe punte, avid şi de neoprit. Strigăte deznădăjduite se auziră de la proră şi marinarii se încolăciră imediat ca nişte şerpi roşii pe arboradă şi pe catarge, punând în scenă un spectacol de o frumuseţe tulburătoare, întrerupt doar de imaginea îngrozitoare a altor marinari care se aruncau de pe punte, mulţi dintre ei în flăcări. Acei nefericiţi se ascunseseră probabil de monstru în vreun colţ al corabiei pe care exploziile nu îi lăsară să o abandoneze la timp. Din fericire, datorită distanţei, trosnetele de oase rupte care trebuie să se fi produs la contactul cu gheaţa nu ajungeau la urechile lor. Reynolds văzu atunci cum de pe punte se ridica o perdea de fum extrem de deasă, ca un nor care prevesteşte furtuna, în chip de preludiu pentru furioasa explozie care îi urmă, aruncând în toate direcţiile o impresionantă colecţie de fragmente de lemn, fier şi membre umane. Reynolds se aruncă cu faţa în zăpadă şi îşi duse mâinile la cap, în timp ce Allan stătea lângă el, privind sumbra răpăială cu fascinaţia unui copil care se bucură de focurile de artificii. Dealurile de gheaţă repetară şi multiplicară acel vacarm asurzitor încât şi aerul părea că se face praf în mii de locuri. Când ecoul se stinse, numai hărmălaia făcută de câinii care lătrau

şi se zvârcoleau în cuşcă împiedică o linişte mormântală să se abată peste ei.

Reynolds se ridică încet, constată uşurat că niciun fragment nu căzuse peste Allan, care stătea în continuare aşezat în zăpadă de parcă ar fi fost la picnic şi se uita la dezastrul din jurul lui, cu toate că simţi o undă de bucurie gândindu-se că marţianul trebuie să se fi prăpădit şi el în acea orgie distrugătoare. Coşmarul luase sfârşit. După ultima explozie, corabia fusese redusă la un morman de resturi de lemne şi fiare îndoite din care se ridica un nor de fum, iar zăpada lăsa la vedere o colecţie variată de cadavre arse şi mutilate. Din pură întâmplare, ochii îi căzură pe unul dintre cadavre, care încă ardea încet ca o torţă pe punctul de a se stinge, în timp ce se lăsa din nou cuprins de absurda şi nepotolita euforie de a se şti în viaţă. Ştia că nu mai avea decât câteva ore pentru a se bucura de acea viaţă predestinată pieirii, înainte ca frigul şi foamea să îl răpună pentru totdeauna, dar cu toate acestea zâmbea, zâmbea larg în mijlocul acelei imensităţi albe, şi asta numai pentru că era viu.

Observă atunci că rămăşiţele la care se uita începeau să se mişte uşor. Reynolds le privi curios, întrebându-se cum era posibil să fi supravieţuit cineva acelui dezastru. Dar, dintr-odată, observă că silueta care se ridica era mult prea mare pentru a fi un om. Simţind un amestec de panică şi neputinţă, îl văzu înălţându-se pe marţian, enorm, intact, indestructibil. Constată că supravieţuise exploziei fără nicio zgârietură. Avea pielea umerilor cuprinsă de flăcări, dar nu părea să îl afecteze. Odată pus pe picioare, monstrul adulmecă aerul, uitându-se în jur, până ce îi văzu pe ei la vreo douăzeci de metri depărtare, aşezaţi în zăpadă şi vii, scandalos de vii. Atunci marţianul porni înspre ei, şchiopătând pe gheaţă. Reynolds se uită la Allan. Şi artileristul îl văzuse pe monstru şi îl urmărea cu o privire descompusă de groază cum se îndrepta spre ei.

— Dumnezeule, ai grijă de sărmanele noastre suflete, îl auzi bolborosind.

Reynolds se întoarse din nou înspre creatură, care, după cum mergea, urma să ajungă destul de repede la ei. Dar calculă că avea timp suficient să mai facă o încercare de a termina cu el. Se ridică, lăsându-l pe Allan acolo, şi fugi până la cuşca unde se aflau câinii care conţinău să latre înnebuniţi şi să se izbească în gratii. Sparse lanţul cu patul pistolului, deschise uşa şi se dădu la o parte, rugându-se ca acele lătrături să fi fost de furie, şi nu de frică. Se simţi infinit de recunoscător când văzu că, odată eliberaţi, câinii se năpustiră urlând în direcţia marţianului. Trucul acela îl luă prin surprindere pe marţian, care se opri pentru o clipă observând cum haita de câini se apropia de el. Câinele care conducea haita se năpusti asupra lui dintr-un salt, arătându-i câtă ură acumulase de când falsul Carson se urcase pe corabie. Dar aproape fără efort şi dintr-o lovitură rapidă, marţianul îl despică în două în aer. Totuşi, ceilalţi câini nu se lăsară intimidaţi. Din fericire, nu erau capabili să se gândească la posibilitatea că ar putea avea aceeaşi soartă ca predecesorul lor şi, chiar dacă s-ar fi gândit, măcar pentru o clipă, se pare că nu le păsa prea mult, căci săriră pe monstru cu aceeaşi ferocitate primară ca a soldaţilor care îşi iau soarta în piept, nefiind probabil capabili să se sustragă acelui gest instinctiv de loialitate faţă de om sau poate pentru că erau deja atât de obişnuiţi cu stăpânii lor, încât îşi doreau alţii. Reynolds îi privi înşfăcând corpul monstrului cu puternicele lor mandibule, dar acestuia nu îi trebuiră decât câteva secunde să îi scuture de pe el şi să îi arunce departe sau să îi decapiteze dintr-o lovitură, drept urmare exploratorul înţelese că înverşunatul atac al câinilor nu va avea altă consecinţă decât aceea de a-l distra pe marţian preţ de câteva minute. Hotărât să-şi scape pielea, fugi

înspre artilerist şi îl ridică din nou. Începu să fugă în direcţia opusă, trăgându-l pe Allan după el, auzind în spate gemetele câinilor cărora, într-un mod deosebit de minuţios, li se scoteau măruntaiele. Câţiva dintre ei chiar îi trecură în zbor pe deasupra capului, reduşi la stadiul de hălci însângerate, ca să cadă apoi în zăpadă cu un zgomot înfundat.

Dintr-odată Reynolds simţi că nu mai avea putere să fugă şi se opri epuizat. Fără să mai fie susţinut de el, Allan se scurse în zăpadă, şi de acolo, îngenuncheat, îl privi extenuat. Chiar merita să mai fugă? părea că îi spune. Nu era mai bine, oare, să se lase odată omorâţi de monstru ca să se poată odihni în pace? Reynolds privi marea de gheaţă pe care o aveau în faţă, şi înţelese că nu mai avea niciun sens să continue să fugă, decât eventual numai pentru a prelungi agonia. Monstrul ăsta, aparent de neînvins, tot îi va ajunge mai devreme sau mai târziu şi îi va omorî aşa cum făcuse şi cu ceilalţi membri ai acelei expediţii blestemate. Trase aer în piept şi se întoarse resemnat înspre marţian, care venea încet către ei prin zăpadă, cu doi câini morţi în gură, ca nişte decoraţiuni macabre. Îşi scoase pistolul de la brâu, se uită la el preţ de câteva secunde, cântărind posibilitatea de a-l folosi pentru ultima dată, dar în final îl aruncă în zăpadă. Deja nu mai erau necesare gesturile eroice sau disperate, căci nimeni nu îi mai vedea. Acea reprezentaţie se desfăşurase de la bun început fără spectatori, în intimitatea unei bucăţi de gheaţă uitate de lume. Monstrul se opri însă la zece – doisprezece metri de ei, se uită la ei cu capul într-o parte şi scoase un sunet asemănător cu un guiţat. Acum nu mai folosea corzile vocale ale vreunui om, iar vocea lui suna exact aşa cum era: un fel de cârâit ca de corb manierat, încercând să vorbească. Reynolds nu îl putu înţelege, bineînţeles, dar tonul lui îi păru triumfal. Şi se pregăti să

moară sfârtecat. Îşi aplecă ţeasta şi îşi lăsă braţele să cadă, în semn de capitulare, de pură epuizare sau dezinteres pentru destinul său. Privirea îi căzu atunci asupra pistolului pe care atât de bine îl dispreţuise acum câteva minute şi o idee îi prinse contur în minte. De ce să sufere o moarte lentă şi îngrozitoare în mâinile acelei fiinţe, când putea să se ocupe chiar el de acea problemă? Un glonţ în tâmplă şi totul s-ar termina rapid şi curat. Ar fi un final mult mai demn decât cel pe care i l-ar oferi marţianul. Se uită la Allan, care se întinsese pe jos, cu obrazul pe gheaţă şi privirea

pierdută în zare. Între timp monstrul continua să se apropie de ei cu încetineala unui păianjen care se bucură de spaima capturii, dar, chiar şi aşa, Reynolds se îndoi că mai avea timp să îl împuşte pe Allan, să scoată fişicul de pulbere şi bagheta, să încarce din nou pistolul şi apoi să îşi tragă un glonţ în cap înainte ca monstrul să-l ajungă. Nu, avea timp să se omoare numai pe el. Oricum, artileristul părea că îşi găsise refugiul într-un loc dincolo de conştiinţă sau de judecată şi îşi dori din toate puterile ca prietenul lui să rămână acolo, ascuns, până în ultimul moment, pentru a evita cumva brutalitatea cu care i se va curma viaţa.

— Îmi pare rău, Allan, murmură, în timp ce se grăbea să ia pistolul. Cred că nici acum, la final, nu voi atinge măreţia pe care atâta am visat-o.

Dar asta nu mai conta. Un act eroic şi dezinteresat în ultima clipă a vieţii lui oricum nu mai făcea nicio diferenţă. Îşi duse pistolul la tâmplă, în timp ce mângâia delicat trăgaciul, aproape cu afecţiune.

Se uită atunci la marţian care, ca şi cum ar fi înţeles că Reynolds voia să-i ia distracţia, îşi grăbi paşii în timp ce îşi flutura ameninţător labele. Şi zâmbi. Nu va ajunge la timp oricât de repede ar fugi, îşi spuse, simţind un miros de hoit şi crizanteme. Mirosul monstrului. Miros care

dispărea atunci când se transforma în om.

— O să ne vedem în iad, ticălosule, murmură, pregătit să apese pe trăgaci şi să-şi destrame toate visele pe zăpadă.

Dar, dintr-odată, spre surprinderea tuturor, chiar şi a lui, marţianul se opri, îşi ridică privirea la cer şi scoase un bocet teribil, chiar cu o secundă înainte ca vârful harponului să i se implânte violent în piept. Marţianul se uită la harpon la fel de uimit ca şi Reynolds. Îl apucă cu labele şi exploratorul, coborând uluit pistolul, îl văzu luptându-se să-şi scoată harponul din piept, zvârcolindu-se de durere, în timp ce trăsăturile începură din nou să i se transforme. Dintr-odată îl văzu pe Wallace care încerca să se elibereze de harpon, apoi

pe Shepard şi apoi pe tânărul artilerist, chiar dacă adevăratul Allan zăcea lângă el. Apariţia marinarului Carson, care urla cu gura schimonosită şi ochii larg deschişi, marcă sfârşitul acelui carusel de metamorfoze, al acelei procesiuni de corpuri chinuite de durere. Atunci Reynolds văzu că cel care lansase harponul se străduise să îi lege şi un cartuş de dinamită la capăt. Fără să mai piardă vreo secundă, se aruncă asupra lui Allan, protejându-l cu corpul său. În secunda următoare, se auzi un vuiet asurzitor şi marţianul explodă în mii de bucăţi, care zburară în toate direcţiile. Când liniştea se aşternu din nou peste acea bucată de gheaţă, Reynolds îndrăzni să înalţe capul, buimac şi cu urechile înfundate. Prin perdeaua de fum ţesută de explozie, putu să distingă, în amurgul austral, impasibila siluetă a marinarului Griffin.

XI

Îmi imaginez că aceia care mi-au urmărit istorisirea

cu oarecare atenţie şi-au dat deja seama că, în ciuda eforturilor mele, m-am înşelat în privinţa alegerii începutului acestei poveşti. Evident, dacă marinarul Griffin îl anihilează pe marţian aşa cum s-a întâmplat în mod absolut neaşteptat pentru toţi, nicio expediţie viitoare nu ar fi putut nici să-l găsească ani după aceea îngropat în zăpadă, nici să-l ducă la Muzeul de Istorie Naturală din Londra, unde să fie descoperit de Wells. Mă tem că, întorcându-mă în timp, am ales începutul altei poveşti, asemănătoare, deşi cu un deznodământ foarte diferit. Nu vă daţi seama cât de rău îmi pare. Vă rog să îmi permiteţi să îmi îndrept greşeala.

Cum aş putea face ca această istorisire să se potrivească cu prologul pe care vi l-am spus deja? Într-un singur mod, firește: evitând ca Griffin să îl omoare pe monstrul stelelor. Să ne imaginăm că marinarul acela ciudat nu ar fi apărut la momentul oportun. În plus, să ne imaginăm, pentru mai multă siguranţă, că nu a existat niciodată la bordul vasului. Sigur, aţi fi de acord că povestea ar fi decurs total diferit decât dacă am fi eliminat pe oricare altul dintre membrii echipajului. Chiar dacă nu toţi au avut un cuvânt de spus în cursul evenimentelor, firește. Dacă, de exemplu, l-am elimina din poveste pe bucătar, acel tip neprietenos şi burtos, care răspundea la

numele de Dunn, cu siguranţă principalele întâmplări nu ar fi defel alterate, dincolo de cele legate de meniul zilnic al echipajului sau de cantitatea de rom sustrasă din cămară de respectivul individ, ceva ce nu am menţionat până acum, căci, cu excepţia cazurilor când este absolut necesar, prefer să nu întinez imaginea rasei umane cu mârşăvia unor reprezentanţi ai săi. Nici faptul că Wallace sau Ringwald nu s-ar fi îmbarcat pe corabie nu ar fi adus schimbări substanţiale poveştii, dacă în locul lor s-ar fi îmbarcat Potter şi Granger, care ajunseseră când echipajul

era deja complet, şi într-un final s-au îmbarcat pe altă corabie, pentru ca apoi primul să-l înjunghie pe celălalt în timpul unei partide de cărţi. Amândoi ar fi făcut acelaşi lucru ca şi precursorii lor, vă asigur eu de asta, pentru că, după cum v-am spus deja, pot să văd şi restul posibilităţilor care iau formă dincolo de vălul acestui univers sau de florile care cresc în grădina vecinului. Dar, revenind la faptele care ne privesc, apariţia lui Griffin nici că putea fi mai relevantă. Ar fi sfârşit marţianul îngheţat în zăpadă dacă marinarul nu ar fi apărut şi nu l-ar fi străpuns cu harponul? Ar fi găsit Reynolds suficient curaj să-şi tragă un glonţ în cap sau ar fi băut cu nesaţ din cupa ultimelor clipe de viaţă, chiar dacă ştia că îl va aştepta o moarte atroce? Ar fi reuşit să se salveze graţie vreunui alt miracol sau vreunui incident spontan străin de propria lor voinţă sau, din contră, vreo idee genială ar fi răsărit din mintea unuia dintre ei, dându-le cheia pentru a face un şah-mat pe acea tablă de gheaţă?

Haideţi să aflăm răspunsurile la aceste întrebări făcându-l să dispară pe marinar din poveste, ca pe cineva care fură un ou de cuc dintr-un cuib în care acesta nu trebuia să se afle, dându-i înapoi naturii şansa să-şi urmeze cursul. Imaginaţi-vă că Griffin nu a mai ajuns niciodată să se îmbarce la bordul navei, care luase direcţia tragicului ei destin cu un marinar mai puţin. Asta nu însemna numai că Dunn trebuia să pregătească o porţie mai puţin în fiecare zi, sau că găleata cu excremente trebuia golită mai rar, ci atrăgea după sine şi

consecinţe de mai mare importanţă. Fără Griffin, nimeni nu şi-ar fi dat seama, de exemplu, că obiectul care brăzdase cerul şi se prăbuşise în munţi părea condus de cineva, Reynolds nu ar fi avut cu cine să vorbească în drum spre maşinăria zburătoare, un alt marinar i-ar fi dat mâna pentru a-l ajuta să se urce pe corabie după ce seam

piedicase de cadavrul lui Carson, şi nimeni nu l-ar fi oprit pe căpitanul MacReady când i-ar fi pus pistolul la tâmplă şi l-ar fi ameninţat că îl omoară crezând că el este monstrul. Dar, mai ales, ceea ce într-adevăr trebuie să ne intereseze este că nimeni nu ar fi băgat harponul în marţian când acesta era pe punctul de a termina cu bieţii Reynolds şi Allan. Ce s-ar fi întâmplat atunci? Cum s-ar fi terminat acea vânătoare dacă Griffin nu s-ar fi îmbarcat niciodată pe Annawan, fugind de ghearele unei femei ca să ajungă să se înfrunte cu ghearele unui monstru al stelelor?

Uitaţi de greşeala mea, probabil cauzată de defectele mele de narator, şi întoarceţi-vă alături de mine cu câteva minute în urmă, până la momentul în care monstrul, scăpat de câini, se îndrepta către Reynolds şi Allan fluturându-şi ghearele şi haideţi să vedem cum s-ar fi petrecut totul. Exploratorul, cu pistolul la tâmplă, îl vedea avansând înspre ei, puternic, inuman, enorm şi simţea că îl inundă un calm bizar. Nu mai simţea teamă, nici euforie, nici măcar gustul amar al înfrângerii. Nu mai simţea nimic. Îşi epuizase stocul de emoţii în învălmăşeala din ultimele ore. Acum era secătuit, tot ce se mai zbătea în interiorul său era un teribil dezinteres pentru destinul lui. Părea că toate acelea nu i se întâmplau lui, ci că le observa de foarte departe, ca o pasăre care survola scena, afişând puţin interes pentru acel peisaj bizar de acolo de jos, unde în general nu se întâmpla mai nimic. Exploratorul mângâia trăgaciul, apăsându-l uşor. Îl privi atunci pe marţian, care, ca şi cum ar fi înţeles că Reynolds voia să îi fure toată distracţia, îşi grăbi paşii. Exploratorul zâmbi, observându-l cum se apropie şi fixându-l cu privirea. Voia să îşi ţină ochii deschişi când se împuşca, pentru a duce cu sine pe lumea

cealaltă expresia de capitulare pe care cu siguranţă ar fi făcut-o marţianul când ar fi înţeles că scăpase din ghearele lui pentru a se lăsa pradă sinuciderii. Încercă să

îşi înghită saliva care îi obstrucţiona gâtul. Îl va durea sau nu ar fi simţit nimic când glonţul i-ar fi făcut creierul să explodeze într-un evantai de gânduri, împrăştiindu-i visele în zăpadă? Ce uşor e să distrugi un om şi tot ceea ce el reprezintă! se gândi Reynolds. Şi câtă naivitate din partea lor să creadă că acea creatură puternică, superioară faţă de tot ceea ce omul ar putea visa vreodată, ar putea fi anihilată cu sărmanele lor resurse. Acea fiinţă era însuşi Răul, indestructibil şi etern. Trăseseră în ea de nenumărate ori, supravieţuise unei explozii, frigul nu o afecta… Acum era convins că nici măcar glonţul care se odihnea în fruntea căpitanului MacReady nu ar fi putut termina cu acea bestie. Totul fusese în zadar. Absolut în zadar. Nu îi mai rămânea decât trista victorie a lui Pyrrhus de a-şi lua viaţa cu propriile mâini.

— O să ne vedem în iad, ticălosule, murmură, observând cu ochii lipsiţi de teamă sau orice alt sentiment enorma sa complexitate, incredibilele sale proporţii şi robusteţea muşchilor.

Degeaba se mai întrebă atunci oare câte tone o fi cântărind o asemenea fiinţă? Mai mult decât un bou? Mai puţin decât un pui de elefant? O idee absurdă îşi făcu loc în mintea lui, la fel de neaşteptată ca un fulger, făcându-l să slăbească degetul pe trăgaci. Şi dacă? Dar oare merita să încerce? îl văzu pe Allan întins în zăpadă, hipnotizat de mersul monstrului, ca un miel dus la sacrificiu. Oare schimbarea de planuri pe care şi-o dorea l-ar fi deranjat sau oare nu i-ar fi păsat dacă astfel ar fi reuşit să nu mai moară în mâinile creaturii, chiar dacă în schimb îi oferea o moarte diferită, prin inaniţie sau îngheţare. Cu o mişcare bruscă, Reynolds îşi luă pistolul de la tâmplă şi îl aţinti spre marţian, care îl privi surprins de acel gest neaşteptat. Îl împuşcă în cap fără prea multe menajamente sau ezitări, ca şi când ar fi fost o simplă formalitate.

Primind glonţul, monstrul se prăbuşi pe gheaţă şi, chiar dacă Reynolds ştia că nu terminase cu el, se aştepta ca măcar să aibă suficient timp pentru a-şi putea duce planul la îndeplinire. Fără să mai piardă vreo secundă, îl ridică din nou pe artilerist şi îl obligă să fugă, de data aceasta în direcţia rămăşiţelor navei, făcând un ocol pentru a-l deruta pe monstru.

— Fugi, Allan, fugi cât poţi de repede! îl îndemnă pe arti-lerist, care începu să alerge dezorientat, cu ultimele rezerve de energie.

Reynolds fugea pe lângă el, încercând să îl menţină pe tânăr pe drumul stabilit şi uitându-se din când în când în direcţia monstrului. După ce îşi reveni din împuşcătură, marţianul se ridică, uşor dezorientat, şi îşi reîncepu urmărirea, chiar dacă pentru moment nu mergea foarte repede, ca un prădător care ştie că prada lui nu mai are scăpare. Mai bine aşa, îşi spuse, reuşind la limita epuizării să ajungă la barca distrusă. Îl aşeză pe artilerist lângă un morman de resturi pentru ca amândoi să îşi poată trage sufletul. Când reuşi să îşi ia privirea de la closetul personal al lui MacReady, care trona în cel mai nepotrivit mod peste un morman de lemne, exploratorul se uită iar peste umăr, văzând că marţianul venea din nou înspre ei, de data aceasta făcând salturi tot mai mari pe gheaţă, probabil invadat de o subită nerăbdare care îl impulsiona să pună odată capăt acelei vânători absurde. Zâmbind în sinea lui, Reynolds ocoli corabia şi, împingându-l pe Allan, intrară în acea extensie a corabiei de la babord, unde răposatul MacReady îi interzise să se aventureze. Allan îl privi alarmat, în timp ce gheaţa trosnea sub picioarele lor, ameninţând să se spargă ca un strat de foitaj. Dar imediat, un licăr de înţelepciune îi străbătu privirea şi masca groasă roşie cu care sângele îngheţat îi acoperea faţa se crăpă în mai multe locuri din cauza tremurului produs de un hohot silenţios. Reynolds îl îndemnă să continue şi

artileristul se supuse, cu forţe noi, în timp ce gheaţa se spărgea tot mai tare cu fiecare pas pe care îl făceau. În curând avură ciudata senzaţie

că mergeau pe o mare legănătoare. Atunci când considerară că avansaseră destul pe acea suprafaţă extrem de fragilă, se opriră şi îşi întoarseră privirile spre resturile vasului, exact în momentul în care marţianul le dădea târcoale, apropiindu-se de ei printr-un salt spectaculos, fără să-şi dea seama că mergea pe capcana pe care i-o întinsese Reynolds. Creatura ateriză pe gheaţă, la câţiva metri de unde aceştia se opriseră, şi, spre uşurarea presupuselor victime, gheaţa cedă sub presiunea incredibilei sale greutăţi. Vedeau cum gheaţa îl înghiţea pe monstru, care se scufunda dând agitat din braţe într-o mare la fel de întunecată ca şi vinul, care se cicatriză apoi din nou bubuind asurzitor. Dar impactul, asemănător cu cel al exploziei, produse o reţea de fisuri care se propagă în toate direcţiile, crăpând gheaţa pe un diametru de cel puţin douăzeci de metri. Scuturaţi de acest cutremur, Reynolds şi Allan căzură pe zăpadă, forţându-se să se prindă unul de celălalt ca să rămână împreună pe aceeaşi bucată de gheaţă din multele în care se rupsese suprafaţa. De acolo, cu inima cât un purice, auzeau cum marţianul se lupta să iasă din nou la liman, încercând să spargă stratul gros de gheaţă care îl acoperea. Loviturile lui brutale spărgeau gheaţa, dar nu reuşeau să o distrugă de tot, şi, puţin câte puţin, acele disperate izbiri de sub stratul de gheaţă se îndepărtară tot mai mult de ei, transformându-se în bătăi alarmante, dar tot mai slabe şi mai îndepărtate, şi traseră concluzia că vreun curent subteran îl ducea pe monstru, din fericire, în direcţia opusă. Când în sfârşit bătăile nu se mai auziră, Reynolds îi ceru Creatorului, mai bine zis îi impuse, după tonul imperativ pe care îl folosi în discursul său, ca acea mare îngheţată să se transforme în

mormântul monstrului. Şi dacă lipsa oxigenului, îngheţul şi hipotermia nu ar fi avut niciun efect asupra lui, după cum nu avuseseră nici gloanţele, nici focul, spera ca marţianul să îşi găsească acolo moartea, în orice mod, căci, oricât de indestructibil ar fi părut, ştia că însuşi Creatorul nu arătase nici cel mai mic interes în a-şi binecuvânta creaturile cu nemurire. După această

rugă, se lăsă să cadă lângă artilerist, pe barca improvizată, care acum se încorpora lent în canalul îngust care se formase în urma ruperii gheţii. Amândoi erau secătuiţi de puteri, atât de epuizaţi şi respirând atât de greu, că abia puteau vorbi. Chiar şi aşa, lui Reynolds i se păru că aude lângă el vocea stinsă a lui Allan.

— Vă mulţumesc că m-aţi salvat, Reynolds. Ultimul lucru pe care îl speram era să găsesc un prieten în tot acest infern.

Exploratorul zâmbi.

— Să vă aduceţi aminte de asta când nu o să mai aveţi nevoie de mine, glumi, respirând cu greu. Asta dacă acel moment va veni vreodată.

Artileristul scoase un hohot care se pierdu imediat ce ajunse în aer. Apoi tăcură. Reynolds se ridică uşor şi observă că Allan îşi folosise ultimele puteri să râdă la gluma lui şi acum zăcea leşinat lângă el. Îi oferi un surâs obosit şi se lăsă din nou să cadă alături, la capătul puterilor, gândindu-se la ceea ce tocmai îi spusese. De ce-l cărase oare dintr-o parte în alta, fără să ia măcar în calcul posibilitatea de a-l lăsa în plata Domnului? Nu prea îl caracteriza. Dar adevărul era că o făcuse deoarece nu se putuse sustrage magiei pe care o simţea de câte ori artileristul îi pronunţa numele, cerându-i să stea lângă el cu aceeaşi obstinaţie cu care un copil îşi strigă mama în întuneric. Şi faptul că răspunsese acelei chemări disperate îl făcuse să simtă ceva profund şi ciudat, recunoscu, ceva

ce nu mai simţise niciodată: pentru prima dată cineva îşi pusese toate speranţele în el, cineva avea nevoie de el. Allan, artileristul care dorea să devină poet, îi rostise numele în cală, pe punte, pe gheaţă şi el sărise să îl salveze fără să stea pe gânduri, pentru că intuia că, salvându-l pe Allan, într-un fel sau altul s-ar fi salvat pe sine. Da, de aceea o făcuse. Şi, cine ştie, poate acel gest din ultima clipă îl va scăpa de flăcările iadului, redirecţionându-l înspre Paradis. Pentru că, în mod cert, fără un miracol de ultimă oră, acel frig atroce avea să-i răpună curând.

Ciudat de fericit la gândul râvnitei odihne pe care o presupunea moartea, Reynolds se lăsă purtat de acea trăsură de gheaţă, care începuse să îşi facă loc printre aisberguri, împinsă de vântul care sufla din direcţia nord-vest, până la locul în care trebuia să îi conducă. Teribila oboseală şi emoţiile puternice din ultimele ore nu întârziară să îl cufunde într-un soi de toropeală din care reuşeau să îl trezească uneori puseurile de frig sau interminabilele canonade de gheaţă. În acea stare halucinantă, Reynolds lăsă timpul să se scurgă privind cerul, fascinat de formele pe care le schiţau norii, sau strâmtorile înguste pe care le traversau în itinerarul lor fără ţintă, uşurat că acum salvarea sau moartea nu mai depindea de voinţa lor, căci nu mai puteau face nimic altceva decât să rămână acolo culcaţi, sub ameninţarea foamei şi a frigului, până când cineva, probabil Creatorul, ar fi decis în locul lor. Dintr-odată i se păru tot mai greu să ştie de cât timp se aflau în derivă, aşteptându-şi moartea, iar când se mai trezea, constata surprins că viaţa încă îi mai alimenta inima. Şi după cum putea constata, întinzând mâna către Allan, cu toate că era acoperit de chiciură, şi artileristul părea să mai păstreze în interiorul său un slab firicel de viaţă care s-ar fi putut revigora dacă, printr-un

miracol, ar fi putut ajunge la un refugiu sau s-ar fi putut stinge chiar acolo, discret. La urma urmei, ce mai contau vieţilor lor? Oare ce condiment esenţial puteau ei aduce acestui imens ceaun care este lumea? Se pare că ceva, ceva tot puteau aduce, conchise când, neştiind cât timp trecuse de la dispariţia monstrului, pluta intră pe un canal mult mai lat, părând că sunt în larg şi, epuizat şi îngheţat, i se păru că distinge pe coastă un petic de civilizaţie.

Ameţit de o stare de semiconştienţă, se lăsă tras de nişte mâini aspre, consolat de focul unei sobe şi readus la viaţă de supa caldă care i se scurgea pe gât, simţind cum viaţa se deştepta din nou în interiorul său, înceată şi neîncrezătoare, iar într-o zi, fără să ştie nici cum, nici când, se trezi într-o cabină călduţă şi confortabilă, lângă un pat modest în care

respira greu Allan, care, chiar dacă era pierdut în labirintul unei febre delirante, supravieţuise şi el. De aceea, când căpitanul balenierei, un om atât de mare încât i-ar fi putut smulge capul unui monstru cu mâinile goale, îi întrebă cine erau, el trebui să răspundă pentru amândoi:

— Jeremiah Reynolds, spuse, iar colegul meu este sergen-tul-major Edgar Allan Poe. Amândoi suntem membri ai echipajului de pe Annawan, care a ridicat ancora din New York, la 15 octombrie înspre Polul Sud, în căutarea intrării către centrul Pământului.

XII

Dar nici atunci, nici în zilele următoare Reynolds nu vorbi despre monstrul care venise din stele sau despre masacrul căruia îi supravieţuiseră. La început, pentru că nu găsea nicăieri cuvinte care să descrie cât mai exact oroarea trăită, cuvinte cu care să le explice acelor oameni

că iadul nu exista sub picioarele lor, ci pe deasupra capetelor lor, dincolo de cer, şi era locuit tot de diavoli. După aceea pentru că, atunci când febra încetase să îl mai chinuie pe Allan, care avea acum în privire melancolia sumbră a celui care păşise alături de moarte, hotărâseră împreună că era mai bine să păstreze secretul pentru totdeauna. La ce le-ar fi folosit să dezvăluie lumii un secret pentru care, mai mult ca sigur, nu era pregătită? În plus, nu trebuiau să uite că nu aveau nicio probă despre cele petrecute. În cazul în care Creatorul într-adevăr îi ascultase ruga, cadavrul monstrului era îngropat undeva în Antarctica şi, din cauza zăpezilor şi viscolului, şi cu maşinăria lui zburătoare s-ar fi întâmplat în curând acelaşi lucru în acel loc blestemat. Şi poate tot ce ar fi găsit ar fi fost resturile unei corăbii carbonizate, înconjurate de cadavrele unui echipaj întreg masacrat cu sălbăticie, şi, ceea ce putea fi şi mai rău, nu ar fi fost ei, singurii supravieţuitori, principalii suspecţi ai acelei inexplicabile orgii? Poate că nu pentru toţi, bineînţeles. Tot timpul se putea conta pe o mână de inevitabili

vizionari care ar fi dat crezare poveştii sale şi ar fi încercat să demonstreze, mişcaţi de cel mai profund fanatism, veridicitatea acesteia: sosirea primului marţian pe Pământ. Dar mulţi alţii i-ar fi catalogat drept farsori sau nebuni, sau ambele la un loc. Şi niciunul dintre ei nu ar fi avut chef să înfrunte o viaţă marcată de această poveste, o viaţă de explicaţii, de demonstraţii, de pledoarii… În fond, o viaţă dedicată apărării ideilor sau onoarei.

Nu se chinuiseră atâta să-şi salveze vieţile pentru asta. Cu siguranţă, nu. După ce scăpaseră de o moarte sigură, viaţa aceasta le părea un cadou neaşteptat şi amândoi se hotărâseră să o trăiască intens, să facă tot ceea ce se poate face cu o viaţă, dorinţă de altfel foarte frecvent întâlnită la cei ce au fost la un pas de moarte,

după cum şi unii dintre voi din păcate ştiţi. Hotărâţi, aşadar, să lase la o parte lipsa de interes şi de sensibilitate cu care considerau că îşi trăiseră viaţa până atunci, îşi promiseră să fie demni de acea a doua şansă. Allan hotărâse cu şi mai multă vervă să-şi reia visul de a deveni un scriitor cunoscut. Voia să se dedice visului său în linişte, departe de orice i-ar fi amintit că petrecuse o perioadă în infern. Îşi luă angajamentul ferm să uite toate acele zile, să nu le mai dedice nici măcar un gând conştient câte zile o mai avea, nici după moarte, în cazul în care pe lumea cealaltă se merge cu conştiinţa intactă. Îi era suficient, când ar fi fost cazul, să scrie o poveste despre toate acele întâmplări prin care să îşi exorcizeze oroarea. Nu se putea gândi la o metodă mai bună de a scăpa de vreun demon care cerea azil în sufletul său, alta decât să îl întemniţeze pe viaţă pe hârtie. Reynolds, pe de altă parte, după ce atinsese doar cu vârful degetelor gloria marilor descoperitori, învăţă să iubească viaţa în simpla ei maiestuozitate şi unica sa aspiraţie era să trăiască în linişte, sărbătorind fiecare bătaie a inimii, fiecare fir de aer care îi inunda plămânii, făcând în acelaşi timp eforturi considerabile să-şi cureţe sufletul de toate lucrurile care la moartea lui i-ar fi împiedicat pe cei care îl cunoscuseră să spună că acolo se

odihnea un om de onoare. Nu avea de gând să îşi transforme existenţa într-un circ în care el să fi fost bufonul principal, condamnat să provoace râsetele şi compasiunea publicului. Acele zile muriseră odată cu Symmes. Acum avea de gând să trăiască departe de toate acestea, cunoscând lucruri despre această lume pe care majoritatea nu le vor şti niciodată, dar prefăcându-se că nu le ştie, va face şi el parte din acea mână de oameni simpli şi cinstiţi care îşi acceptau locul în lume. Nu, cu siguranţă nici Allan, nici Reynolds nu doreau să îşi petreacă restul

zilelor în umbra înfrângerii monstrului picat din stele. Cel mai bine era să păstreze tăcerea.

Aşa că, acolo, în modesta cabină a corabiei care îi ducea înapoi în America, îşi promiseră să păstreze secretul asupra celor văzute şi îşi strânseră mâna, pecetluind o înţelegere pe care niciunul nu o catalogă ca fiind între doi bărbaţi, pentru că, în mod evident, nu era decât o înţelegere între doi laşi. Amândoi ştiau că ascunderea unui secret atât de transcendent lumii putea să fie considerată aproape o trădare faţă de specia umană, dar mai credeau şi că vor putea trăi fără probleme cu acea piatră pe suflet. Iar dacă unora dintre dumneavoastră decizia lor vi se pare condamnabilă, v-aş ruga să faceţi un exerciţiu de imaginaţie şi să vă gândiţi cum v-aţi înfrunta restul vieţii, dacă aţi fi trecut printr-o grozăvie similară. De condamnat sau nu, ideea este că Reynolds şi Allan se hotărâră să mintă, iar divagaţiile prin care exploratorul reuşise să evite întrebările celor care îi salvaseră, în timp ce îl veghea pe artilerist, fuseseră întărite de spusele lui Allan când acesta se trezi, şi adăugă tot ceea ce lipsea pentru a elabora o poveste pe cât de fantastică, pe atât de verosimilă, poveste pe care o repetau în fiecare seară, îmbogăţind-o cu tot mai multe detalii, majoritatea fiind fructul imaginaţiei poetului, şi ţesându-i iţele până ce o transformară într-un adevăr pe cât de solid, pe atât de indiscutabil, pe care aproape şi ei începură să îl creadă.

Dar în timpul călătoriei, în liniştea neţărmurită a oceanului, Reynolds şi Allan nu îşi omorau timpul numai

cu ţeserea acelei minciuni destinate a le proteja vieţile, ci reluară şi acele discuţii amicale pe care le iniţiaseră la bordul vasului, terminând de conturat acea prietenie cu care trebuie că destinul dorise să îi lege. Discutau până târziu în noapte, cu o incredibilă sete de a-şi dezvălui unul altuia până şi cele mai ascunse cotloane ale

sufletelor lor, sete care niciunul nu ştia de unde vine, probabil din faptul că-şi salvaseră unul altuia vieţile. Şi ca şi cum ar fi considerat că artileristul îşi câştigase dreptul de a şti totul despre el, într-o noapte Reynolds îi mărturisi până şi acele lucruri pe care un om ar trebui să le ducă cu el în mormânt. Acest lucru echivala cu a-şi pune viaţa în mâinile artileristului, dar exploratorul era sigur că, dacă exista pe lumea asta o persoană incapabilă de a-l trăda, acest om era Allan. Deci, cu acelaşi glas şoptit cu care negresa care avea grijă de el când era copil îi spunea poveştile despre cimitire pline de năluci şi morţi vii, Reynolds îi mărturisi lui Allan cel mai întunecat secret al său: căpitanul MacReady nu fusese primul om pe care îl omorâse; nu, înainte de a se îmbarca pe Annawan, omorâse un om, chiar dacă de data aceea nu cu pistolul, ci pur şi simplu deschizând o fereastră. Când termină de povestit cum provocase moartea lui Sym-mes, Allan rămase cu privirea pierdută un timp destul de îndelungat. Reynolds se întrebă atunci dacă nu cumva ochii lui întunecaţi îşi imaginau acum acea cămăruţă din Boston în care nu fusese niciodată şi în care acel om jalnic zăcea pe podea, lipsit de apărare şi abandonat, în timp ce zăpada ţesea o pătură de gheaţă cu care să îl acopere. Apoi îl fixă din nou pe Reynolds şi cu acea jumătate de zâmbet care îl făcea să pară mai tânăr şi mai bătrân în acelaşi timp, spuse:

— Dragă prietene, dacă vreodată vei fi judecat pentru acest fapt în ceruri, sper să îţi pot fi aproape, să te ajut să găseşti o scuză bună.

Reynolds surâse, fericit că Allan nu îi condamna fapta. Niciun om nu era pe de-a întregul cinstit, nici pe de-a întregul meschin, credea probabil artileristul, şi, oricât de mult ar

fi încercat să se convingă că toate prin câte trecuse

acolo, în Antarctica, îl schimbaseră şi că de acum înainte va fi un om nou, binevoitor şi integru după acea sălbatică purificare, căci în fond nimeni nu îşi schimbă pe de-a întregul esenţa, lucru care se întâmpla doar în romanele proaste. Să creadă asta era la fel de absurd cum ar fi fost să creadă că scăpase de toate bătând din palme.

Nici Allan, pe de altă parte, nu se arătă prea rezervat şi turnă, sub privirea afectuoasă a lui Reynolds, toate amintirile scurtei sale vieţi, cu aceeaşi disperare fericită cu care îşi aşternea sufletul pe hârtie, schiţând un autoportret în care el însuşi încerca să se recunoască, să descifreze ce fel de om era în acele timpuri îndepărtate în care nu cunoscuse teroarea, ci doar şi-o putea imagina în mod sumbru. Exploratorul îl asculta vrăjit, admirând talentul artileristului de a picta aerul în cuvinte, folosind culori vii până ce propriile amintiri păleau prin comparaţie. Astfel, Reynolds îl putu vedea înotând cu trupul său slab împotriva curentului pe râul James, luându-se la întrecere cu nimeni altul decât Byron, pe care îl admira din tot sufletul, îndrăgostindu-se de doamna Stanard, delicata mamă a unui prieten de-al lui, pe care şi-o transformă în muză până ce aceasta se înecă în apele tulburi ale nebuniei, îl văzu plângând furios în camera lui după fiecare ceartă cu tatăl vitreg, hotărât să îl facă avocat fără să-i pese că el se chinuia în fiecare noapte la lumina lumânării să compună versurile care l-ar fi transformat în poet, îl văzu şi scriindu-i tinerei Elmira Royster scrisori pe care descoperi indignat că părintele lui vitreg le interceptase înainte ca acestea să îi poată aprinde ei inima cu incandescenta dragoste pe care o adăposteau. Era portretul acelui tânăr rebel şi zbuciumat ai cărui părinţi nu îi lăsaseră altă moştenire decât sângele ofilit al tuberculoşilor, cel al unui cititor împătimit şi cel al unui elev sclipitor înzestrat cu un suflet tumultuos, pe care alcoolul îl intoxica de la prima înghiţitură şi care tocmai

termina de scris un lung poem, *Al Aaraaf,* chiar când marţianul coborâse din stele

ca să-i dea coşmaruri noaptea şi, în treacăt, pentru că în tot răul e şi un bine, să-i dea şi inspiraţie pentru un roman care începuse deja să se închege în mintea lui şi care era sigur că îl va transforma în scriitor. Dacă nu, de ce ar fi supravieţuit acelui infern? De ce? se întrebă Reynolds.

După cum puteţi vedea, cei doi ajunseră să se cunoască unul pe celălalt mai bine decât se cunoşteau pe ei înşişi şi în acea prietenie găsiră calea de a se consola reciproc în faţa singurătăţii care li se vârâse pe sub piele când descoperiseră că Omul nu era unica fiinţă din univers. Pe măsură ce se apropiau de destinele lor, cei doi renunţară să mai vorbească despre monstrul stelelor. La început din precauţie, să nu le scape vreo vorbă odată ajunşi în America. Apoi, pentru că se obişnuiră puţin câte puţin cu acea realitate inventată, acceptând-o ca fiind adevărată aproape fără să îşi dea seama. Şi chiar dacă Reynolds o făcea în mod conştient, recunoscător că acele amintiri dispăreau uşor dacă nu erau folosite, începu să fie îngrijorat de încântarea nefirească cu care Allan părea că se integrează în farsă, ba chiar începu să se teamă pentru sănătatea lui mentală când în mijlocul unor conversaţii particulare acesta se referea la acea realitate inventată ca fiind cea autentică. Cu fiecare zi ce trecea, artileristul era tot mai nervos, cu gândurile tot mai departe, ba chiar părea tot mai străveziu, de parcă raţiunea lui se destrăma aproape imperceptibil precum covorul dintr-o cameră de trecere. Toate acelea îl nelinişteau pe Reynolds, care nu ştia dacă să îl întrebe direct pe artilerist, de teamă să nu îi provoace şi mai mult rău. După părerea mea, acea nelinişte era cât se poate de firească pentru un om al timpurilor sale, căci mai era mai mult de jumătate de secol

până ce un anumit psiholog dezvăluia lumii mecanismele minţii umane, care se poate asemui, dacă-mi permiteţi comparaţia, cu un castel medieval sub al cărui nobil sol de piatră se ascunde o întreagă reţea de pivniţe şi galerii unde monarhul aruncă tot ceea ce nu vrea să vadă în faţa ochilor. Oricum ar fi fost, odată ajunşi în America, amândoi

şi-au putut spune minciuna fără să se bâlbâie, în faţa unei întregi armate de ziarişti care aştepta întoarcerea celor doi membri ai Marii Expediţii Americane la Polul Sud. Timp de ore întregi, cu vocea tremurândă şi stinsă, de parcă amintirea acelor momente le cutremura sufletele, povestiră tot ceea ce văzuseră din momentul în care ridicaseră ancora din New York în căutarea intrării către centrul Pământului. Lumea păru că îi crede.

După acea interminabilă rundă de interviuri care îi extenuă pe amândoi în aceeaşi măsură, se întoarseră în Virginia şi Reynolds constată uşurat că aerul de acolo îi pria lui Allan, căci după numai câteva zile se recuperă perfect, scufundat în crisalida delirantei sale pantomime transformată într-un fluture capabil să dea din aripi în mod natural, sau cel puţin la fel de natural ca înainte de a-l cunoaşte. Cu toate acestea, lui Reynolds îi era de ajuns să se uite în ochii lui pentru a intui groaza profundă care îi rămăsese în suflet, astfel că nu ştia dacă Allan îşi mai amintea ce se întâmplase în Antarctica sau îngropase toate acele amintiri sub o mână de minciuni. La o săptămână după sosirea lui, pierzându-şi răbdarea, hotărî să îl întrebe direct. Allan îl privi oarecum surprins.

— Bineînţeles că îmi amintesc de tot ce ni s-a întâmplat acolo. Mă oblig să îmi amintesc în fiecare noapte, pentru ca toată acea oroare să-mi alimenteze coşmarurile şi mă oblig să uit în fiecare dimineaţă pentru a mă linişti şi a le putea aşterne pe hârtie, îi mărturisi zâmbind blând. Nu-ţi face griji pentru mine, Reynolds.

Sunt un artist. Un artist nu e altceva decât un om purtat de un râu: pe un mal se află înţelepciunea, iar pe celălalt, nebunia, dar el niciodată nu îşi va găsi odihna pe vreunul din maluri, va continua să plutească între ele, tras de apele artei sale, departe de viaţa de pe ţărm de unde restul oamenilor îl observă fără a-l putea ajuta, până ce moare în imensitatea mării.

Chiar dacă nu reuşea să înţeleagă acea metaforă încâlcită, Reynolds consimţi: înţelesese prima frază şi cu asta îi era de ajuns. Allan îşi amintea tot. Ştia perfect că fuseseră atacaţi de un marţian. Ştia să facă diferenţa între cele petrecute şi cele imaginate, între invenţii şi realitate. Nu înnebunise, aşa cum îi era teamă exploratorului. Şi bucuros de acel răspuns, nu mai deschise niciodată acel subiect. De când puseseră piciorul în binecuvântata Americă, Reynolds scăpase de mantia de visător şi de cea a metaforelor, pe care le aruncă într-un foc la fel de metaforic şi îşi îmbrăţişă cu entuziasm adevărata sa natură practică. Aşa că, imediat ce sănătatea şi mintea artileristului păreau să fie în afara oricărui pericol, începu să îşi rezolve propriile probleme, considerând că îşi îndeplinise cu brio rolul de prieten.

Primul lucru pe care îl făcu a fost să meargă la Josephine, logodnica lui, cu intenţia de a o părăsi, aşa cum hotărâse la începutul expediţiei. Dar, spre surprinderea lui, ieşi de acolo cu data nunţii stabilită. La începutul discuţiei, Reynolds o studie fix, sperând ca în interiorul lui să se trezească ceva asemănător cu scârba, căci după ce descoperise acea imensă dragoste pentru viaţă nu şi-ar mai fi irosit nicio zi în compania cuiva care să nu simtă aceeaşi încântare ca şi el în faţa unui asemenea miracol. Înainte, probabil că s-ar fi mulţumit cu ea, dar acum Reynolds avea nevoie de mai mult. Deja nu mai avea nevoie de bani, de respectul celor din jur, de glorie, nici de

poziţia socială. Acum avea nevoie să trăiască iubirea, să se lase pradă unei pasiuni mistuitoare, căci nu dorea să moară fără să fi experimentat ceea ce dintr-odată devenise pentru el cel mai sublim dintre sentimente. Şi era convins că Josephine nu era cea care să îi provoace asemenea pasiuni. Cu toate acestea, văzând-o acolo lângă el, cu rochia potrivită pentru acea oră a după-amiezii, ascultându-i respectuos aventurile, dar fără să afişeze cel mai mic interes pentru o lume care pentru ea nu exista şi nici nu avea consistenţă pentru simplul fapt că nu trăia în ea, Reynolds începu să se

Îndoiască de existenţa vieţii în interiorul Pământului sau în adâncurile spaţiului. Sau ar fi mai corect să spunem că prefera să nu ştie, pentru că, dintr-odată, ceea ce avea în faţa ochilor, acea lume atât de evidentă, plină de lucruri pe care le putea vedea şi atinge, golite de vreun mister, cum ar fi ceainicul de porţelan care se afla pe masă sau colierul pe care îl purta fata, pentru prima dată în viaţa lui îi păreau suficiente. Iar Josephine, împărăteasa acelei realităţi false în care nu locuiau decât oameni simpli, se transformă dintr-odată în refugiul perfect în care să scape de oroarea de dincolo de ea. Brusc, înţelesese că singurul mod în care putea să-şi înfrângă teama şi nebunia care îl ameninţa era să devină la fel de comun ca şi ea, ascunzându-se în spatele ignoranţei şi al dezinteresului afişat de sufletele cele mai vulgare. O privi şi îşi spuse că depindea numai de el să o vadă mai frumoasă şi mai interesantă decât era în realitate, aşa că se puse în slujba acestei sarcini cu binecuvântarea spiritului său practic şi după o jumătate de oră de discuţii aprinse o făcu pe Josephine să uite de modul lipsit de interes cu care îi făcuse curte până atunci şi să-şi dăruiască inima acelui iubit neaşteptat de entuziast pe care gheţurile i-l înapoiaseră. Exista oare o modalitate mai bună de a se

ancora în acea realitate pe care omul o construise în jurul său, decât să vegheze asupra bunului său mers? se gândi Reynolds. Aşa că, după ce binecuvântă buzele noii sale logodnice cu cel mai sincer sărut pe care îl dăduse vreodată, îşi puse lucrurile într-un cufăr, îşi luă rămas-bun de la Allan şi plecă la New York să studieze dreptul.

Totuşi, deşi se refugiase în spatele unei vieţi normale şi plictisitoare, amintirea celor întâmplate în Antarctica îl asalta de fiecare dată când lăsa garda jos. Îi era de ajuns să-şi privească palma mâinii stângi pentru asta. Acolo avea imprimată o arsură bizară, o literă sau un simbol de natură marţiană căruia încă nu îi cunoştea înţelesul şi care îl avertiza că lumea ascundea mult mai multe mistere decât cele ce se puteau vedea cu ochiul liber. Uneori, noaptea, acel gând

nu îl lăsa să doarmă şi exploratorul îşi petrecea timpul până la revărsatul zorilor privind cerul înstelat şi întrebându-se ce se întâmplase cu marţianul. Oare chiar îl anihilaseră sau supravieţuise, reuşind să ajungă în America în urmărirea lui şi acum îl supraveghea de sub înfăţişarea vreunui coleg de studiu? Ştia că acel lucru era puţin probabil, dar asta nu îl oprea să fie cuprins de frică de câte ori un coleg îl privea mai fix decât în mod normal. Unui anumit Jensen, pe care odată chiar îl invită la un brandy în camera sa, încetă să îi mai vorbească. Reynolds ştia că se lăsa condus de un zel excesiv, ca să nu spunem ridicol, dar nu putea evita ca acele temeri să îi condiţioneze viaţa. Se simţea singur, cuprins de o singurătate pe cât de neobişnuită, pe atât de absurdă, pe care numai scrisorile de la Allan mai reuşeau să o îndepărteze, singura persoană din lume care îl putea înţelege.

De când se mutase la New York, prietenul său începuse să îi trimită scrisori lungi, punându-l la curent cu

noutăţile din viaţa lui, deşi era evident că acele scrisori nu erau decât un pretext ca să-i vorbească acestuia de proasta stare a sufletului său, pentru că şi Allan avea nevoie de el. Astfel, Reynolds deveni martor la modul în care viaţa unicului său prieten din lume îşi schimba forma cu încetineala unei pisici care se întinde. Din prima lui scrisoare află că fusese exmatriculat de la West Point, fapt care provocase o nouă altercaţie cu tatăl lui vitreg, de proporţii atât de mari, încât Allan se hotărâse să se refugieze în Baltimore, în casa mătuşii Maria Clemm, decis să îşi dedice talentele scriitoriceşti naraţiunilor, decepţionat de lipsa de succes a poemului *Al Aaraaf,* poem nesfârşit pe care îl scrisese în timpul petrecut pe Annawan. Dar imediat, Reynolds înţelese că acele neajunsuri lipsite de consistenţă nu aveau alt rol decât de preambul pentru ceea ce Allan voia de fapt să-i spună: coşmarurile lui, acea împletitură sinistră pe care mintea sa o ţesea în întuneric. Îi mărturisi că visează toate ororile: corăbii cu echipaje moarte, femei cu dinţi frumoşi descompunându-se sub privirile lui din cauza unui rău

necunoscut, ba chiar se vedea pe el însuşi torturat de inchiziţia spaniolă sau scoţându-i ochii unei pisici cu un briceag pentru ca apoi să o sugrume fără nici cea mai mică remuşcare. Uneori ieşea pe stradă atât de tulburat, încât credea că se întâlneşte pe el însuşi.

Aceste închipuiri tenebroase care au pus atât de uşor stăpânire pe visele mele, îi scria neconsolat, mă fac să mă trezesc în miez de noapte îngrozit, cu inima bătându-mi nebuneşte şi acoperit de o transpiraţie rece. Cu toate acestea, trebuie să îţi mărturisesc că niciodată nu am scris mai bine decât acum. Nu vreau să renunţ la ele, căci mi-e teamă că aceste coşmaruri sunt singurul instrument de care dispun pentru a nimici acea oroare care îmi cuprinde

bietul suflet, oroare pe care în sfârşit am învăţat să o transpun pe hârtie într-un mod atât de fidel, încât pare că o scriu cu propriul meu sânge.

Reynolds termină acea scrisoare cu un surâs trist. Marţianul le acoperise sufletele de umbre, dar nu putea decât să se bucure, căci, cel puţin lui Allan, acele umbre îi foloseau. Lui îi serviră numai pentru a înceta să mai privească stelele şi a manifesta o nejustificată antipatie pentru cei care le observau curioşi, dar în Allan aceste umbre găsiseră un pământ uluitor de fertil în care să poată înmuguri. Şi se bucură când şi-l imagină, dacă nu fericit, cel puţin liniştit acolo în Baltimore, în grija mătuşii lui şi încercând să îşi facă un nume în lumea scriitorilor în timp ce se chinuiau să ascundă mizeria în spatele uşilor.

Doi ani mai târziu, când propriile temeri aproape că se stinseseră, Allan îi scrise din nou, în sfârşit cu veşti bune:

Dragă prietene, am bucuria să îţi comunic faptul că una din povestirile mele a câştigat un premiu de literatură. Se pare că munca asiduă are şi recompense, lucru

de care începusem să mă îndoiesc, chiar dacă în acest caz premiul nu mi-a adus decât fericire şi încredere în mine însumi, căci nu a reuşit să mă scoată din ghearele sărăciei, care în ultimul timp au început să se înfigă şi mai tare în bietul meu gât, căci tatăl meu vitreg a murit fără să îmi lase niciun cent. Oricum, nicio moştenire nu ar putea să mă scape de acest naufragiu etern care este existenţa mea. Dar nu-ţi face prea multe griji pentru mine, prietene, căci, deşi nu am nici măcar un costum în care să ies la masă, viaţa încă nu m-a înfrânt. Sunt un supravieţuitor şi tu ştii asta mai bine decât oricine şi peste câteva zile voi fi în siguranţă în cel mai bun adăpost pe care l-aş fi putut găsi vreodată: verişoara mea Virgina. Da, dragă prietene,

vreau să fii primul care află: Virginia şi cu mine am hotărât să ne căsătorim în scurt timp şi în secret.

Reynolds nu fu surprins de zgârcenia postumă a tatălui vitreg, dar ceea ce nu ar fi intuit niciodată era să-l vadă pe acel artilerist luând decizia de a se căsători cu verişoara lui, Virginia, o fată de numai treisprezece ani şi, din câte auzise, nu prea dezvoltată mental. Totuşi, extravaganta nuntă păru să îi aducă noroc lui Allan, căci în scurt timp se mutară la Richmond pentru a ocupa postul de redactor care i se oferise la revista *Southern Literary Messenger.* Dar Reynolds află în curând că prietenul lui putea fi văzut tot mai des ieşind din cele mai mizerabile spelunci, jalnic de beat, astfel că mătuşa lui şi Virginia trebuiră să se mute cu el la Richmond ca să-l ţină departe de demonul băuturii. Graţie atentei lor griji, Allan păru să se întoarcă la normalitate.

Tot atunci, Reynolds primi de la artilerist o scrisoare prin care acesta îl anunţa că, profitând de faptul că povestirile despre aventurile maritime erau la modă, începuse să scrie romanul inspirat din cele petrecute la Polul Sud. Romanul, intitulat *Povestea lui Arthur Gordon Pym,* se publică pentru prima dată după câteva săptămâni, iar Reynolds citi fiecare

fragment cu sufletul la gură. Acele pagini îl obligară să scoată la lumină amintirea zilelor petrecute în Antarctica, dar acum nu mai simţea groază, ci o bizară melancolie, căci înţelegea că acea oroare îi permisese să trăiască momente pe care nu le-ar fi putut trăi niciodată la adăpostul mediocrei lui vieţi de jurnalist: vorbise cu un marţian, îl urmărise şi fugise de el pentru a-l conduce spre o capcană în gheaţă, ca să nu mai vorbim despre faptul că omorâse un om şi salvase un altul. Nu era ceva ce o persoană ar face în mod normal. Dar el o făcuse, chiar dacă acum toate acelea nu i se păreau decât un vis şi chiar

dacă atunci când îi va suna ceasul şi va fi îngropat ca un avocat mediocru, cadavrul lui se va odihni întru cele veşnice cu un bizar semn marţian încrustat în palmă.

Romanul lui Allan începea povestind călătoria brigantinei Grampus prin mările din sud şi, lăsând la o parte asemănarea în ritm şi fonetică a numelor lor cu cele ale personajelor, existau elemente autobiografice, unele dintre ele referindu-se fără niciun echivoc la călătoria acestuia: o parte din poveste se desfăşura într-o cală la fel de sufocantă ca aceea pe care monstrul o alesese drept ascunzătoare, iar unul dintre personaje era un metis al cărui nume de familie era Peters. Chiar dacă ecourile eşuatei lor expediţii se limitau doar la atât în romanul său, în cea de-a doua parte, care relata călătoria spre Cercul Polar Antarctic, Allan se lăsa purtat exclusiv de imaginaţie, probabil temându-se că sufletul lui se va crăpa din nou şi îşi va aminti adevărul: după numeroase pasaje scabroase şi violente, în care ocoleau aisberguri, iar mulţi membri ai echipajului prezentau simptome de scorbut, corabia reuşea să ajungă pe o insuliţă unde era întâmpinată de un trib de sălbatici ce încerca să îi sechestreze. În scena finală a acelei demonstraţii de cruzime, după ce porneau înspre sud pe un ocean de un alb lăptos şi sub o ploaie de cenuşă măruntă, protagoniştii distingeau, înainte de a ajunge pe marginea unei impresionante cascade, o misterioasă siluetă de un alb perfect şi de dimensiuni mai mari decât orice altă vietate de pe pământ.

Reynolds îi scrise atunci o scrisoare spunându-i câtă plăcere îi provocase lecturarea romanului său, în care de asemenea încercă să ghicească ce însemna acel final bizar şi plin de aluzii. Îl întrebă în cel mai subtil mod posibil, dar, spre surprinderea lui, nici artileristul nu păru să ştie ce îi aştepta pe protagoniştii săi aflaţi pe marginea acelei cascade.

Abruptul final al romanului meu a iscat tot felul de comentarii, dragă Reynolds, îi răspunse. Unii critici au spus că nu am ştiut să îi dau un final poveştii, abandonând-o în punctul culminant, poate de lene sau poate pentru că secase izvorul sărmanei mele imaginaţii sau poate pentru că însăşi povestea mi-a impus acest lucru, ca şi cum m-ar fi obligat să tac odată. Îi las să speculeze, sărmani nefericiţi. Adevărul e că nici chiar eu nu am răspunsul, căci am scris ultimele pagini într-o stare care nu se poate defini decât ca una de profundă halucinaţie, într-o perioadă de teribile coşmaruri în care în mod inevitabil apărea o creatură groaznică, despre care, odată trezit din visare, nu îmi aminteam decât senzaţia de oroare pe care mi-o provocase. Dar nu suferi pentru mine, prietene. Te cunosc destul de bine ca să pot ghici la ce te gândeşti acum: ţi-e teamă că sărmanul tău prieten şi-a pierdut minţile. Poţi răsufla liniştit. Acest lucru încă nu s-a întâmplat. Deşi pe tine nu vreau să te mint: într-un fel pe care nu îl pot explica, simt că mă îndepărtez tot mai mult de raţiune. Coşmarurile mi-au invadat până şi momentele de veghe. Şi uneori mă gândesc: oi fi bolnav? Ce se va alege de mine? Şi ştiu că numai tu intuieşti răspunsul.

Reynolds citi ultimele lui cuvinte cutremurat, în timp ce retrăia toate acele temeri pe care le simţise în legătură cu sănătatea mentală a lui Allan în timpul întoarcerii lor spre America. Poate că acea minte sclipitoare, delicată şi întortocheată nu putuse să asimileze o viaţă trăită pe temeliile

uitării voluntare. Reynolds nu avea nici cea mai mică problemă să trăiască astfel, făcând eforturi de a nu-şi aminti în mod conştient în timp ce îşi repopula mintea cu multe alte preocupări lumeşti, până ce, odată cu trecerea timpului, reuşi să ascundă cumplitele amintiri din

Antarctica. Poate că reuşise acest lucru numai pentru că mecanismele care îi conduceau mintea erau mult mai simple decât ale artileristului, recunoscu fără ruşine. Oare nu uitase şi că îl omorâse pe Symmes? Dar Allan, incapabil de a uita toate acelea în mod voluntar, trebuia să le şteargă, să le zidească într-un perete de piatră ridicat special, chiar dacă nu putea să evite ca oroarea să pătrundă prin piatră, curgând peste suprafeţele infinit de albe ale paginilor goale pe care le aşeza în fiecare zi pe biroul său. Da. Acolo izgonise Allan toţi demonii pe care dorea să-i exorcizeze din viaţa lui. Reynolds bănuia că prietenului său îi era tot mai greu să distingă care dintre cele două existenţe ale lui, viaţa sau opera sa, era cea autentică. Dar, în ciuda tulburătoarelor sale concluzii, Reynolds se mulţumi să îi trimită o scrisoare plină de vorbe de consolare, căci ştia că nu putea face prea multe pentru zbuciumatul suflet al artileristului, decât să se roage la Dumnezeu, în care credea tot mai puţin, ca acel gigant alb care îl aştepta pe prietenul său la marginea cascadei să nu fie nebunia absolută.

Următoarea scrisoare de la Allan o primi din Philadelphia, unde artileristul plecase să îşi încerce norocul, după ce constantele sale beţii îi deterioraseră complet toate relaţiile profesionale.

Dar, ca un câine fidel, sărăcia ne-a urmat până aici, îi scrise, şi a trebuit să îmi pun peniţa la treabă pentru lucrări mult mai lumeşti decât mi-aş fi dorit, căci am fost nevoit să scriu o carte la comandă despre studiul cochiliilor moluştelor şi îţi imaginezi ce plăcere estetică mi-a putut aduce acea lucrare. Din fericire încă am timp să scriu în continuare poveşti, poveşti tenebroase

şi întunecate care chiar şi pe mine mă sperie. Dar nu ar putea fi altfel, prietene, căci sunt modelate dintr-un lut întunecat pe care îl culeg direct din coşmarurile mele. Nici

măcar poveştile despre cazurile lui Auguste Dupin, pe care am încercat să le scriu într-un mod mai puţin macabru, nu pot scăpa de acea oroare inevitabilă care le acoperă ca un muşchi umed. Numai adorata mea Virginia reuşeşte să aducă puţină lumină în sufletul meu întunecat, întâmpinându-mă în fiecare zi când mă întorc acasă cu un buchet de flori proaspăt tăiate.

Din păcate, acea lumină se dovedi a fi la fel de slabă ca pâlpâirea unei lumânări, căci în curând se stinse. Următoarea scrisoare a lui Allan fu teribil de sfâşietoare, scrisă de cineva care îşi pierduse complet credinţa în viaţă.

Dragă prietene, îţi scriu dezolat, la marginea celei mai adânci prăpăstii, căci nu mai am niciun dubiu că nenorocirea nu mai are nicio altă jucărie cu care să-şi piardă timpul decât nefericitul meu suflet. Virginia, delicata mea nimfă, a căzut la pat. Acum câteva zile, în timp ce ne delecta cântând una dintre piesele mele preferate acom-paniindu-se de harpă, vocea i s-a spart într-o notă acută şi imediat, ca într-o înfiorătoare coregrafie pusă în scenă de însuşi Dumnezeu, sângele începu să îi ţâşnească din dulcea ei guriţă. Este vorba despre tuberculoză, dragă prietene, care vine să o ia. Da, acea mârşavă harpie pretinde să o ia de lângă mine în doi ani sau chiar mai puţin, după spusele medicilor, fără să-i pese că nicio alta nu va mai putea umple golul lăsat de ea. Ce se va alege de mine când ea nu va mai fi, Reynolds? Ce se va alege de mine atunci când va începe să se veştejească, atunci când blânda ei frumuseţe va începe să pălească, lăsând asupra zilelor un mic morman de petale cu care nepriceputele mele mâini vor încerca în zadar să construiască un trandafir?

Profund mişcat de boala acelei copile pe care nici nu o cunoştea, Reynolds se hotărî să îi ajute, în măsura

posibilităţilor sale, şi le oferi alinarea unei ferme în Bloomingdale, la periferia New York-ului, un modest paradis de aer curat şi păşuni cu iarba culcată, pentru ca natura să-i redea Virginiei suflul pe care moartea i-l fura leneşă. Acolo, cuplul găsi un scurt răgaz, după cum află Reynolds, ba chiar reuşi să-i mai smulgă vieţii puţină fericire, dar iarna grea îi obligă să se întoarcă la New York.

La scurt timp după venire, Allan reuşi să producă furori în cercurile literare newyorkeze, publicând *Corbul,* poem la care lucra de foarte mult timp şi pe care îl putuse termina în acea vară liniştită. Exploratorul auzi că lumea se bulucea la lecturile lui, dornică să îl audă recitând acele versuri întunecate care le cutremura inimile. Intrigat, se duse la unul dintre recitaluri şi putu să constate chiar la locul faptei efectul pe care lectura artileristului, foarte rigid în scaunul lui şi străveziu, îl avea asupra publicului, mai ales asupra sensibilelor doamne. Când recitalul luă sfârşit, Reynolds îl invită la cină într-un restaurant din apropiere şi, acolo, după disecarea atentă a plăcintei sale cu carne, disecţie demnă de un chirurg nepriceput, artileristul explodă, mărturisindu-i că acel du-te-vino între speranţă şi disperare la care era supus sufletul său de boala Virginiei era cu mult mai teribil decât însăşi moartea soţiei sale. Şi nu găsise decât un singur mod de a-l combate: alcool şi opiu. Bineînţeles că nu vorbiră despre acele bizare şi îndepărtate zile pe care le petrecuseră în Antarctica, luptând cot la cot împotriva unei groaznice creaturi din spaţiu care încercase să îi omoare. Toate acelea li se păreau acum ireale, poate imaginate şi fără nicio relevanţă. Şi când se despărţiră printr-o strânsă îmbrăţişare, lui Reynolds nici nu îi mai păsa dacă artileristul îşi pierduse minţile sau nu. Iubirea vieţii lui Allan murea încet, moartea o acapara puţin câte puţin pe Virginia lui, o smulgea de lângă el fără ca nimeni să poată face ceva. Se pare că, într-un anumit loc, cineva hotărâse

că acei

doi oameni buni şi generoşi trebuiau să sufere, fără ca nimeni să ştie de ce, în urma unei selecţii care lui Reynolds i se părea absolut arbitrară. Aceasta, şi nimic altceva, transforma lumea într-un loc cumplit.

Reynolds nici nu trebui să deschidă următoarea lui scrisoare, trimisă dintr-un anumit loc al eternei sale transhu-manţe, ca să ghicească dureroasa veste pe care i-o împărtăşea. După aceea, următoarea veste pe care o primi despre el era că, în dezorientatele lui bântuieli, se întorsese din nou în Rich-mond. Acolo aflase că Elmira, dragostea lui din tinereţe, acea fată care nu primise vreodată scrisorile lui, era acum o văduvă decentă şi imediat pornise în căutarea ei, căci avea nevoie de cineva cu care să închidă cercul. Elmira se lăsă curtată şi în câteva săptămâni hotărâseră deja să se căsătorească. Tot atunci Reynolds primi şi ultima scrisoare de la Allan. În ea îi scria că în drum spre Philadelphia va face o escală în Baltimore pentru a o lua pe mătuşa lui la nuntă. După ce o citi, Reynolds îi răspunse imediat, oferindu-se să îl aştepte când va ajunge în oraş şi să îi ţină companie cât timp avea să aştepte trenul. Cu toate acestea, diverse chestiuni, de o banalitate pe care mai apoi şi-o va aminti cu furie, îl reţinură mai mult decât necesar, astfel că, atunci când ajunse în port, Allan nu mai era.

XIII

La 29 septembrie 1849, oraşul Baltimore se trezi împresurat de un frig atroce. Era zi de alegeri electorale şi la porţile tavernelor, transformate în secţii de votare, cetăţenii făceau focuri pentru a se apăra de temperaturile scăzute. Fiindcă nu îl găsea pe Allan, Reynolds îşi aduse

aminte cutremurat că una dintre practicile obişnuite ale partidelor politice era să îi îmbete pe cei mai săraci cu duhul ca să-i plimbe de la o secţie de vot la alta, obligându-i să voteze acelaşi candidat de mai multe ori. Dintr-odată se temu că prietenul lui devenise victima unuia din acele grupuri şi începu să umble cu paşi repezi pe străzile din Baltimore, întrebând de artilerist în toate tavernele care îi ieşeau în cale. Şi dacă cineva ar fi putut să observe peregrinarea exploratorului de undeva de sus, aşa cum numai eu pot să o fac, şi-ar fi dat seama cu tristeţe cum Reynolds fusese pe punctul de a da de Allan de mai multe ori, dacă destinul nu l-ar fi împins, în ultimul moment, să o ia pe o altă stradă.

Aşa că, fără ca întâmplarea să fi dorit să îi aducă împreună, Allan se preumbla din tavernă în tavernă jalnic de beat, împins de un grup de neisprăviţi care îl îmbrobodise imediat ce coborâse de pe vapor. Mergea dintr-o parte în alta cu mâinile strânse în jurul corpului, încercând să alunge frigul care i se strecura pe sub hainele de cerşetor cu care îl îmbrăcaseră ca să-şi bată joc de el, în timp ce lumea începea tot mai mult să

Îşi piardă conturul, până ce extenuarea şi beţia îl obligară să îngenuncheze în faţa unei taverne, incapabil să se mai ridice, loc în care a fost lăsat în plata Domnului de acel grup, ca un obiect nefolositor azvârlit la gunoi. Respirând cu dificultate şi scuturat de tremurături bruşte, Allan văzu focul ce ardea în faţa tavernei, pe care încercă să o folosească drept ancoră în acea lume mişcătoare. Dar ameţeala care pusese stăpânire pe el îi dădu modestului foc proporţiile unui incendiu şi atunci, acel frig teribil şi freneticul dans al flăcărilor se uniră pentru a-i tulbura minţile.

Îngrozit, Allan simţi cum o mică ecluză se rupe în mintea lui şi avalanşa de amintiri pe care o conţinea i se

revărsă acum în minte cu o claritate atât de orbitoare încât crezu că le trăieşte din nou: văzu vasul Annawan trosnind din cauza focului, îi văzu pe marinarii devoraţi de flăcări aruncându-se de pe punte în zăpadă, îl văzu pe monstrul stelelor înaintând înspre ei cu ghearele mânjite de sânge, văzu o întreagă haită de câini decapitaţi şi auzi vocea lui Reynolds poruncindu-i să se ridice şi să fugă dacă voia să îşi salveze viaţa, chiar dacă şi numai pentru câteva minute în plus. Apoi Allan începu să dea disperat din braţe, imaginându-şi că alerga chiar dacă era în genunchi, fără să-şi dea seama că genunchii i se jupuiau frecându-se de asfaltul dur. Artileristul alerga prin zăpadă, împins de Reynolds, fugind de monstrul care sălăşluia acum în coşmarurile sale şi care iarăşi se afla acolo, urmărindu-l din nou, monstru care venise pe Pământ de pe Marte sau de pe vreo altă planetă a universului, căci universul era locuit de creaturi groaznice pe care neştiutoarea imaginaţie a omului nici nu le-ar putea concepe, un monstru care urma să îl sfârtece pentru că el nu mai putea fugi, era epuizat şi nu voia decât să se întindă acolo, pe zăpadă, ca să se termine totul odată, dar nu… prietenul lui trăgea de el. „Fugi, Allan, fugi, la naiba!” şi el fugea, fugea în cerc, în genunchi, în faţa focului, în timp ce dinaintea ochilor lui febrili se întindea un infinit alb şi auzea răcnetele

creaturii în spatele lui şi propriile urlete cu care îl chema pe explorator, cerându-i neîncetat ajutorul:

— Reynolds, Reynolds, Reynolds!

Şi continua să îl strige şi la spitalul universitar Washington Medical Collège, unde, după ce căutase în toate spitalele, Reynolds îl găsi, în sfârşit.

Allan fusese instalat în una din rezervele private de care dispunea spitalul, o clădire impunătoare cu cinci etaje

şi ferestre în stil gotic situată pe culmea cea mai înaltă a oraşului Baltimore, cunoscut ca fiind spaţios, cu o aerisire bună şi condus de un grup de cadre medicale experimentate. Aşa cum îl informă infirmiera care îl conduse până la etajul unde se afla, traversând saloane înţesate de cerşetori care prezentau diferite grade de congelare, artileristul nu încetase să îl strige de când îl internaseră. Când în sfârşit ajunseră la locul în care Allan îşi ducea agonia, Reynolds aproape că nu îi putu vedea corpul convulsionat din cauza paravanului uman pe care îl formau în jurul patului lui un grup de studenţi la medicină care stăteau cu gurile căscate, infirmiere şi alte ajutoare, care probabil că îl recunoscuseră pe faimosul scriitor.

— Pe mine mă strigă, anunţă Reynolds cu voce gravă. Toţi îşi întoarseră capetele înspre intrare, surprinşi. Un medic foarte tânăr i se adresă:

— Slavă Domnului! Nu ştiam cum să dăm de dumneavoastră. Sunt doctorul Moran.

Reynolds îi strânse mâna cu grijă.

— Eu m-am ocupat de internarea domnului Poe. pentru că despre domnul Poe e vorba, nu-i aşa? Chiar dacă a fost găsit îmbrăcat în haine de cerşetor.

Reynolds observă cu tristeţe hainele împuţite pe care doctorul i le arăta, aşezate pe un scaun cu o grijă nedemnă de acele zdrenţe, întrebându-se ce drum luase viaţa prietenului său pentru a termina îmbrăcat astfel, în timp ce el îl căuta.

Apoi privi trupul uscăţiv al lui Allan, pe jumătate acoperit de un cearşaf ud leoarcă din cauza transpiraţiei.

— Da, el este, confirmă.

— Bănuiam eu. Am citit multe povestiri de-ale lui, ştiţi? Şi nu am niciun dubiu că opera lui va supravieţui, spuse doctorul, uitându-se la celebrul său pacient cu

compasiune. Apoi se întoarse spre Reynolds. Domnul Poe a ajuns aici în stare de şoc, fără să se ştie cine l-a adus. De atunci nu a încetat să vă strige numele şi să pretindă că este urmărit de un monstru.

Reynolds surâse cu milă, de parcă era deja obişnuit cu halucinaţiile prietenului său.

— A mai spus ceva? întrebă fără să-l privească pe doctor.

— Nu, nimic altceva. Doar a repetat fără încetare toate acestea.

Şi parcă dorind să confirme spusele doctorului, artileristul gemu din nou:

— Vine după noi, Reynolds. Monstrul vine după noi. Exploratorul suspină consternat şi apoi se uită la grupul care se îngrămădea în jurul patului lui Allan.

— Aş putea să rămân singur cu el, domnilor? ceru pe un ton mai mult poruncitor decât rugător, dar simţind reticenţa medicilor, adăugă: Doar un moment, doctore. Aş vrea să îmi iau rămas-bun între patru ochi de la prietenul meu.

— Pacientul nu mai are mult de trăit, protestă doctorul.

— Să nu mai pierdem timpul atunci, răspunse sec Reynolds, privindu-l fix în ochi.

Tânărul doctor consimţi atunci şi cu resemnare le ceru celorlalţi să îl urmeze.

— Vom aştepta afară. Vă rog să vă grăbiţi.

Rămas singur, Reynolds se apropie în sfârşit de patul artileristului.

— Sunt aici, Allan, spuse, luându-l de mână. Artileristul îl privi, încercând să-l focalizeze cu ochii de sticlă ai animalelor disecate.

— Vine după noi, Reynolds! gemu din nou. Vine să ne omoare… i-a omorât deja pe toţi: pe Carson, pe doctor, pe

Peters… şi acum vine după noi… Oh, Doamne… A venit de pe Marte ca să ne nimicească.

— Nu Allan, asta deja a trecut. îl asigură Reynolds cu vocea întristată, uitându-se suspicios înspre uşă. Noi l-am omorât. Nu îţi aminteşti? Am reuşit, l-am învins.

Allan îşi roti privirea pierdută în jur şi Reynolds înţelese că artileristul nici nu vedea acea cameră de spital.

— Unde sunt? Mi-e frig, Reynolds, mi-e foarte frig. Reynolds îşi scoase pardesiul şi îl aşeză peste Allan, care continua să se afle întins pe gheaţă, la patruzeci de grade sub zero.

— O să te faci bine, Allan, stai liniştit. O să te faci bine şi o să te întorci acasă. Şi o să continui să scrii. Vei scrie multe cărţi, Allan, o să vezi.

— Dar mi-e atât de frig, Reynolds. gemu artileristul, de data aceasta ceva mai calm. De fapt, tot timpul mi-a fost. Îmi iese din suflet, prietene.

Exploratorul încuviinţă cu ochii în lacrimi. Artileristul păru că pentru un moment îşi revenise în simţiri, că mintea lui se întorsese din acele tărâmuri de gheaţă îndepărtate ca să-şi găsească locul acolo unde acum se zbătea într-un pat de spital, dar pe Reynolds îl nelinişti seninătatea care începuse să îl invadeze.

— Cred că de asta m-am îmbarcat pe corabia aceea blestemată, să văd dacă există un loc pe lumea asta în care să fie mai frig decât înăuntrul meu.

Artileristul încercă un hohot care se transformă într-un înspăimântător atac de tuse. Reynolds îl văzu atunci, convulsionându-se pe pat, şi se temu că acele brutale scuturări îi vor frânge trupul slab. Când în sfârşit încetară, Allan rămase cu gura deschisă, inspirând cu poftă aerul din cameră, care părea că se blochează pe vreo conductă prea îngustă înainte să îi poată insufla viaţă în piept.

— Allan! strigă Reynolds, scuturându-l uşor, de parcă

îi era teamă să nu îl rupă în două. Te rog, Allan.

— Mă duc, prietene. Mă duc în locul acela în care locuiesc monştrii. gemu artileristul cu vocea stinsă.

Disperat, Reynolds observă cum gâtul lui Allan se contracta şi nasul i se ascuţea într-un mod nefiresc. Pielea buzelor lui prinse o culoare vineţie. Înţelese atunci că prietenul lui murea. Un suspin amarnic îi blocă gâtul, dar Allan mai reuşi să spună:

— Dumnezeu să-mi aibă în pază bietul suflet.

— Nu-ţi fie teamă, Allan. L-am omorât, îi repetă, mângăindu-i fruntea cu blândeţea unei mame care încearcă să-şi convingă copilul că întunericul nu ascunde nicio oroare, conştient fiind că acelea vor fi ultimele cuvinte auzite de prietenul lui. Acolo unde te duci nu mai există monştri.

Allan schiţă un surâs palid. Apoi îşi luă privirea de la el, fixând-o într-un punct pe tavan şi îşi părăsi existenţa zbuciumată cu un suspin suav, aproape de alinare. Pe Reynolds îl surprinse discreţia morţii şi faptul că nu putuse vedea sufletul artileristului ridicându-se la cer ca un porumbel care se înalţă în zbor. Mai mult din dezorientare decât din politeţe, rămase câteva minute lângă pat, ţinând încă în mâna lui mâna palidă a artileristului pe care apoi i-o puse pe piept cu foarte mare grijă. I se părea ironic faptul că în final el era unicul martor al morţii lui de vreme ce acolo, la Polul Sud, nu putuse să fie.

— Să dea Domnul să poţi să te odihneşti în pace, prietene, spuse.

Îi acoperi chipul cu cearşaful şi părăsi camera.

— A murit, murmură când trecu prin dreptul doctorului Moran şi studenţilor săi, care aşteptau la uşă. Dar opera lui va fi nemuritoare.

Şi, în timp ce căuta ieşirea din spital, nu putu să nu se întrebe dacă opera lui Edgar Allan Poe ar fi fost diferită dacă existenţa lui nu s-ar fi intersectat cu cea a

marţianului, sau acea întunecime care se aşternuse pe sufletul său l-ar fi obligat

să scrie la fel. Nimeni nu va putea şti asta, îşi spuse ridicând din umeri. La intrarea în spital, înainte de a coborî scara monumentală, exploratorul observă frumoasa dimineaţă care i se dezvăluia în faţa ochilor, trăsurile care tropăiau pe pavaj, alergătura vânzătorilor ambulanţi, lumea care mergea de colo-colo pe trotuare, compunând toţi acea vibrantă simfonie a vieţii şi lăsă să îi scape un suspin. Într-un final monstrul stelelor reuşise să îl omoare pe prietenul lui. Cu asta îi învinsese, trebuia să recunoască. Dar acel gând, în loc să îl scufunde în apele urii sau fricii, îi accentuă şi mai mult singurătatea. Acum era unicul supravieţuitor de pe Annawan şi unicul care ştia adevărul despre tot ceea ce se întâmplase în Antarctica. Putea să continue să păstreze secretul numai el? Da, fireşte că putea, îşi răspunse. Putea, pentru că nu avea altă opţiune. În plus, cu ce l-ar fi consolat dacă l-ar fi împărtăşit cu cineva în acel moment? Şi cu cine l-ar fi putut împărtăşi? Cu calculata şi adorabila lui Josephine? Cine avea nevoie să ştie că nu erau singurii locuitori ai universului? Vizitiul care îi mâna trăsura? Florăreasa din colţ, cârciumarul care descărca butoaie vizavi? Nu, niciunul din ei nu avea nevoie să ştie că, din străfundurile universului, minţi mult mai dezvoltate decât ale lor urmăreau Pământul cu invidie în ochi, făcându-şi, poate, planuri de atac. Pentru că, aşa cum el însuşi constatase, cunoaşterea acelor lucruri se dovedise a fi fără de folos şi nu adusese decât suferinţă celor ce le cunoscuseră. Fie ce-o fi, conchise cu incoruptibilul lui spirit practic, aşezându-şi pălăria pe cap în timp ce cobora scările. Nu va fi el cel care să priveze lumea de a se bucura fără teamă de surprinzătoarea frumuseţe a unui cer înstelat.

Cel puţin în următorii nouă ani, căci doar atât îi mai

permisese starea de sănătate, Reynolds nu mai primi alte veşti în legătură cu marţienii. După aceea, nu mai putu şti ce se întâmplă, bineînţeles. Probabil copiii sau poate nepoţii lui vor vedea coborând din ceruri bizarele maşinării zburătoare. Dar asta nu mai era responsabilitatea lui, nici a lui Allan sau

a căpitanului MacReady, nici a neînfricatului Peters sau a vreunuia din marinarii care îşi pierduseră viaţa în Antarctica încercând să-l înfrângă pe demonul venit din stele. Să-i combată ar fi fost atunci responsabilitatea altora. Ei îşi făcuseră deja datoria. Şi după moartea lor nu va mai fi rămas pe lume niciun bărbat care, în timp ce soţia lui contempla cerul înstelat, încercând fără succes să enumere constelaţiile, să îşi aplece capul ca să observe arsura ciudată din palma lui, temându-se că, dacă ar fi privit abisul spaţiului, ceva s-ar fi uitat înapoi la el de dincolo de stele. Ceea ce Reynolds nu putu şti – căci dacă ar fi ştiut s-ar fi răsucit în mormânt, cum se obişnuieşte să se spună – este că, după douăzeci de ani de la moartea lui, o altă expediţie la Polul Sud dădu peste resturile carbonizate ale navei Annawan, care pornise din New York în anul 1829 cu scopul de a descoperi intrarea înspre centrul Pământului. Acea expediţie urma să găsească rămăşiţele corabiei sinistre înconjurată de schelete, şi în apropierea lanţului de aisberguri, o surprinzătoare maşinărie zburătoare, îngropată în zăpadă. Dar cea mai uluitoare descoperire urma să fie creatura îngropată în zăpadă, creatură care nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră până atunci pe Pământ şi că, dornici să o studieze, o vor transporta la Londra, în cel mai mare secret, unde Wells o va descoperi. Căci să nu uităm, în această poveste niciun marinar numit Griffin nu se înrolase pe Annawan. Prin urmare, nimeni nu îl făcuse pe marţian să explodeze în mii de bucăţi. Monstrul stelelor pur şi

simplu se scufundase în apele Antarcticii, într-o insulă pierdută care, după nunta lui Jeremiah Reynolds, urma să figureze pe hărţi ca Insula Josephine.

PARTEA A DOUA

Brav cititor, încă îţi păstrezi zâmbetul, aşezat în fotoliul tău comod, sau pesemne tremuri după ce te-ai confruntat cu groaza gheţurilor antarctice? Dacă toate acestea nu ţi-au fost suficiente, acum ai posibilitatea să trăieşti o autentică invazie marţiană. Nu pierde această ocazie şi aventurează-te în următoarele pagini, cu îndrăzneala-ţi caracteristică. De această dată nu te voi avertiza asupra niciunei orori peste care bietu-ţi suflet ar putea da. Îţi voi spune doar că, dacă nu îţi vei îndepărta privirea, vei putea vedea tot ce e mai bun şi mai rău în om.

Probabil, cititorii mai slabi de înger vor prefera să-şi petreacă timpul cufundaţi într-o poveste ceva mai inofensivă.

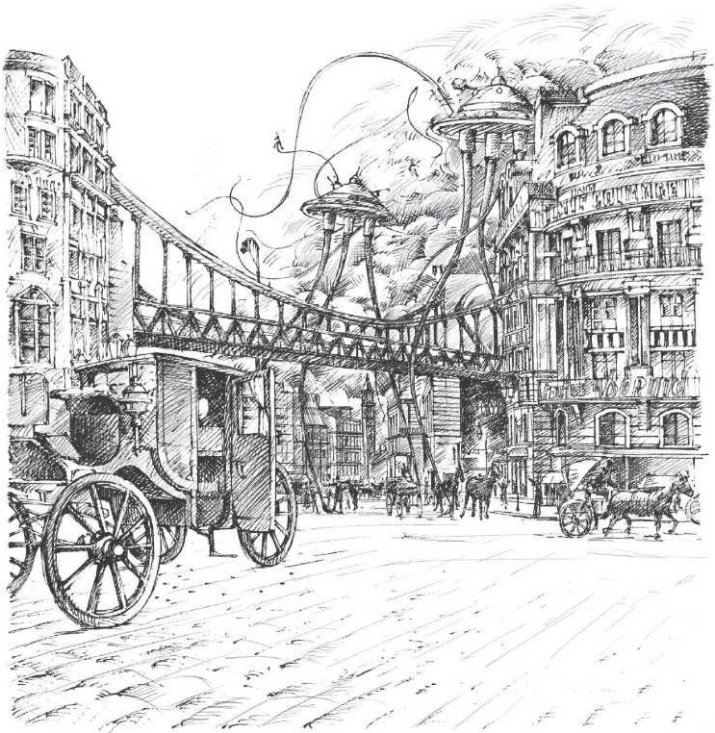

— E absurd să credeţi că am vreo legătură cu marţienii doar pentru că am scris un roman care anunţă invazia acestora! spuse brusc Wells, ca pentru sine.

Afirmaţia neaşteptată a lui Wells îl făcu pe agent să tresară.

— La fel de absurd cum ar fi să reproducă cineva o invazie marţiană pentru a cuceri o femeie, îi răspunse, zâmbind.

XIV

Emma Harlow ar fi dorit ca Luna să fie locuită pentru a putea mângâia coamele de mătase ale unicornilor care

păşteau pe întinderile acesteia, să contemple castorii bipezi în timp ce aceştia îşi construiau vizuini sau să zboare în braţele unui om-liliac, admirând de la înălţime suprafaţa lunară, acoperită cu păduri dese, mări interioare şi piramide ascuţite de cuarţ violet. Dar în acea primăvară strălucitoare a anului 1898, Emma, asemenea contemporanilor săi, deja ştia că Luna nu era locuită, după cum dezvăluiseră noile telescoape, atât de performante, la fel ca şi celelalte progrese ştiinţifice, ce lipseau lumea de vraja care cândva o ţinuse captivă. Totuşi, cu mai bine de şaizeci de ani în urmă, Luna fusese locuită de creaturi fantastice, cu mult mai uimitoare decât ne-am putea imagina.

În vara lui 1835, când Emma nici măcar nu se născuse, un bărbat observă Luna şi se gândi că acolo ar putea să depoziteze visurile de care omul ar avea nevoie pentru a-şi îndura mai uşor existenţa, acea magie pe care progresul o secătuia treptat şi fără milă. Era locul perfect pentru a păstra visurile, acel puternic tonic al umanităţii, dat fiind că nimeni nu-l putea vedea pentru a-l nega. Dar cine era acel vajnic apărător al visurilor? Se numea Richard Adams Locke, un respectabil domn englez care, după absolvirea Universităţii Cambridge.

se mutase la New York, unde lucra ca redactor-şef la ziarul *The New York Sun.* În ceea ce priveşte înfăţişarea lui, avea faţa însemnată de varicelă – dar acest lucru nu avea nicio importanţă în ochii doamnelor, era înalt şi impunător ca un plop. Ochii lui, deopotrivă, degajau o strălucire senină, liniştită care anunţa existenţa uneia dintre acele conştiinţe mari care acţionează ca far călăuzitor pentru restul lumii. Destul de departe de adevăr, pentru că Locke se deosebea mult de tipul persoanei care putea fi remarcată datorită privirii. Ceea ce acel domn englez, cu înfăţişare de predicator amabil, purta cu sine nu

era nimic mai mult decât o veritabilă conştiinţă zeflemitoare. Locke arunca o privire maiestuoasă asupra lumii şi ce vedea? Numai nerozia Omului, incapacitatea sa copleşitoare de a învăţa din propriile greşeli, realitatea grotescă ce se înălţa în jurul lui, iar, mai presus de toate, dorinţa exagerată de a înzestra cu transcendenţă lucrurile cele mai mărunte ale vieţii. Şi deşi toate acestea îi provocau o mare satisfacţie personală, acea prostie colectivă îi înflăcăra sângele atunci când observa că specia căreia, din păcate, îi aparţinea nu era prea fericit reprezentată.

Fugise în America din Anglia, împins de convingerea că Statele Unite, după o formare dificilă cu primi paşi ezitanţi şi riscanţi, ar fi reuşit să formeze o naţiune care se ghida după lumina raţiunii şi libertăţile universale. Avea speranţa că se transformaseră într-o viziune supremă în raport cu vechea Europă plictisită, care nu reuşise acest lucru, nici după schimbările radicale produse de Secolul Luminilor şi de Revoluţia Franceză. Dar, spre uimirea lui, dădu peste o ţară impregnată de un spirit religios unde cunoscutele superstiţii europene coexistau cu cele noi, create peste noapte. Pentru asta fusese descoperită America, se întrebă nelămurit Locke, pentru a o transforma într-o copie nereuşită a Angliei? Deoarece, la fel ca vechea Europă, şi acea societate aflată la început de drum era convinsă că tot ceea ce privirea putea cuprinde constituia un indiciu al operei divine. Apropiata sosire a cometei Halley.

de exemplu, nu reprezenta o excepţie. Cine, dacă nu Creatorul, ar fi putut orchestra un asemenea spectacol pirotehnic pe cerul de septembrie? Tocmai de aceea, se instalaseră mai multe telescoape în parcurile din New York, astfel încât toată lumea să poată observa acea demonstraţie de putere, prin intermediul căreia Dumnezeu

şi-ar fi confirmat existenţa, spre bucuria preacuvioşilor. Dar, oricât de paradoxal ar părea, acea convingere coexista, deopotrivă, cu o încredere oarbă în progres şi în oamenii de ştiinţă, iar datorită acesteia, cel ce ar fi pus pe hârtie prima aberaţie care i-ar fi trecut prin minte putea obţine credulitatea cetăţenilor. La fel era şi cazul reverendului Thomas Dick, ale cărui opere erau deja destul de populare în Statele Unite, atunci când Locke ajunsese acolo. Într-una dintre cărţile sale de succes, reverendul calculase că sistemul solar cuprindea 21 891 974 404 480 de locuitori, cifră care părea oarecum exagerată, deşi nu în totalitate, dacă luăm în considerare faptul că, în virtutea acestor calcule, Luna avea deja o populaţie de 4 miliarde şi 200 de milioane. Din pricina acestui exemplu, dar şi a multora asemănătoare, Locke îşi dădu seama că americanii formau un popor care avea nevoie urgentă de o lecţie serioasă. Şi cine le-o putea oferi, dacă nu el? Astfel, la început, mai mult decât să vegheze visurile umanităţii, ceea ce Locke îşi propuse fusese mai puţin înălţător, şi anume să le dea o lecţie vecinilor lui, încercând să se distreze cu ei cât mai mult posibil. Decise să inventeze o poveste senzaţională care să ridiculizeze extravagantele teorii astronomice care se publicaseră până la data curentă. Aceasta ar fi obligat poporul american să se gândească la fragilitatea propriilor credinţe, iar în acelaşi timp ar fi crescut vânzările jurnalului *The Sun,* cel mai bun mijloc folosit în propriul scop, fiindcă era vorba de un ziar de circulaţie în masă care, pentru prima dată, nu se vindea prin abonament, ci în plină stradă, din mâna unui grup de copii care strigau în gura mare cele mai interesante noutăţi, la preţul insignifiant de un bănuţ.

Şi care putea fi acea poveste? Locke ştia că, în acea lună de august, omul de ştiinţă John Herschel, fiul lui William Her-schel, celebrul astronom al curţii regale a lui

George al IV-lea, se afla în Africa de Sud, efectuând observaţii astronomice. Încărcat cu diferite instrumente optice, astronomul britanic părăsise Anglia cu destinaţia Capul Bunei Speranţe, cu scopul de a stabili acolo un observator şi a realiza mai multe hărţi ale stelelor vizibile în emisfera sudică, care ar fi completat clasificarea pe care tatăl lui o efectuase pe cerurile nordice. Însă, timp de doi ani, nu se ştiuse nimic de astronom, iar de unde se afla acum, o comunicare cu New York-ul ar fi durat cel puţin două săptămâni, timp mai mult decât suficient pentru ca Locke să-i bombardeze pe americani cu o serie de articole unde enumera pretinsele descoperiri ale lui Herschel, fără ca astronomul să aibă habar de acestea şi cu atât mai puţin să le poată dezminţi.

Fără a pierde nicio secundă şi cu un zâmbet jucăuş, alungând solemnitatea obişnuită a chipului său, Locke se puse pe treabă, iar la 21 august publică primul din acele reportaje. Sub titlul „Mari descoperiri astronomice”, articolul arăta că un erudit domn scoţian, care se afla în vizită la New York, furnizase ziarului *The Sun* un exemplar din *Edinburgh Journal of Science,* unde se putea citi un fragment al jurnalului de bord scris de doctorul Andrew Grant, un pretins colaborator al lui Herschel. Prima parte a articolului descria faimosul telescop pe care îl construise astronomul, prevăzut cu o lentilă enormă care putea distinge obiecte aflate pe Lună cu o mărime de optsprezece inchi şi să proiecteze imaginea acestora pe un perete al camerei de observaţie. Datorită acelei minunate invenţii, putu să scruteze fiecare planetă din sistemul solar şi multe alte sisteme vecine, să realizeze o teorie definitivă privind fenomenele legate de cometă, rezolvând, astfel, aproape toate problemele astronomiei matematice. Odată deschis apetitul, următorul articol se centră pe Lună, care fusese atent observată cu telescopul, descoperindu-se o zonă acoperită cu

piatră de un verde-închis şi un soi de erupţie de maci trandafirii. Explorând Mare Nubium de Riccioli, descoperiseră minunate plaje cu nisip alb, mărginite de arbori necunoscuţi, şi nişte piramide de cuarţ mov, înalte de peste douăzeci de metri. Apoi, continuându-şi inspecţia cu ajutorul minunatei lentile, dăduseră peste nemaipomenita agitaţie caracteristică vieţii. Uimiţi, zăriseră primele animale. Observând câmpiile, întrezăriră turme asemănătoare cu ale bizonilor, iar în partea de sus a dealurilor, asemenea unor tuşe de un albastru şters, câteva exemplare de unicorni graţioşi. În următorul articol, Locke, ducând gluma la extrem, continuă în registrul speciilor zoologice. Între stupoare şi mirare, susţinuse că Herschel şi Grant contemplaseră o specie minusculă de reni, un urs cu coarne, chiar şi un grup de castori bipezi, foarte simpatici, care îşi construiau adăposturi din lemn, cu şeminee înalte, de unde ieşea fum. Mergea orice. Datorită acelor trei articole, deja depăşiseră tirajul ziarului *Times* din Londra. Dar Locke nu era dispus să cedeze. În cel de-al patrulea reportaj, dezvăluirea fusese şi mai surprinzătoare: astronomii văzuseră locuitorii Lunii, pe care îi botezaseră Homo vespertilio sau Oameni-Li-lieci. După cum explica, era vorba de nişte creaturi puţin mai mari de un metru, în întregime acoperite de o blană arămie, cu aripi membranoase care se întindeau de la umeri până la gambe. Cu aripile îndoite, umblau cu demnitatea şi echilibrul unui om; când le deschideau, brăzdau cerul într-un balet extravagant. Chipurile lor, cu buze proeminente care se mişcau ca şi cum ar articula cuvinte, se asemănau cu cele ale urangutanilor, deşi degajau o expresie mai inteligentă. Telescopul îi descoperea lenevind fericiţi în iarbă, într-un mod în care pe Pământ ar fi putut fi considerat oarecum indecent. Iar după acea minunată descoperire, care îi surprinsese pe

cititorii *The Sun,* Locke se pregăti pentru lovitura finală. Ultimul articol povestea cum, în mijlocul acelui Eden primitiv, Herschel descoperise ceea ce, fără îndoială, era un enorm templu religios din safir şlefuit, cu acoperişul de metal galben. Cărui zeu i

se închinau acele fiinţe? Dar în momentul în care interesul cititorilor atinsese punctul maxim, *The Sun* informase că, din nefericire, din cauza unei regretabile neglijenţe din partea astronomilor, ceea ce numeau a fi telescopul miracolelor fusese lăsat orientat spre soare, iar razele solare, multiplicate în lentila enormă, provocaseră o arsură de şapte metri în podeaua observatorului, devenind practic inutilizabil.

După ce reuşi să uimească Statele Unite, povestea fu reprodusă în ziarele din aproape întreaga lume, iar multe dintre acestea confirmau că avuseseră acces la articolele originale din *Edinburgh Journal.* Atunci, ca un comitet de oameni de ştiinţă de la Universitatea din Yale se duseseră să viziteze redacţia *The Sun,* sub pretinsul motiv de a vedea acele documente. Chiar dacă fuseseră ameţiţi de angajaţii ziarului, care îi purtaseră dintr-un loc într-altul, pe parcursul mai multor zile, iar la final fură nevoiţi să plece fără a vedea originalele, oamenii de ştiinţă se întoarseră la New Haven fără a bănui că toate acele scuze ascundeau fraude. Alte ziare totuşi se arătară mult mai sceptice şi acuzară *The Sun* că îşi înşelase cititorii. *Herald* asigură, inclusiv, că *Edinburgh Journal of Science* nu mai exista deja de câţiva ani. În faţa numeroaselor presiuni, câteva zile mai târziu, ziarul publică o coloană unde luau în considerare posibilitatea ca povestea să fi fost o glumă, deşi nu puteau confirma până ce nu primeau certificarea ziarelor engleze. Însuşi Locke nu recunoscu public niciodată că totul fusese o fraudă. Îl speria amploarea faptelor pe care le declanşase. Niciodată nu-şi imaginase

că toată povestea ar fi putut ajunge într-un asemenea punct. Unica sa intenţie fusese ca americanii să se întrebe asupra fragilităţii fundamentelor oricărei credinţe, dar majoritatea cititorilor fuseseră refractari în faţa ironiei lui şi crezuseră în continuare că faptele erau sigure, că Luna era într-adevăr locuită de acea faună iluzorie, că satelitul era o imitaţie a paradisului sau locul de recreere a personajelor din poveştile cu zâne. Câţiva clerici studiaseră inclusiv posibilitatea de a scrie biblii pentru oamenii-lilieci.

Iar un grup de baptişti începu să strângă bani pentru a trimite misionari pe Lună, cu scopul de a salva sufletele depravaţilor rezidenţi de pe planeta-satelit. Iar în ciuda faptului că, odată cu trecerea timpului, telescoape foarte sofisticate precum cel al lui John Draper obţinură imagini prin dagherotipie care prezentau Luna deşertică şi nelocuită, fără vreo urmă din ce reprezenta strania colecţie de fiinţe imaginate de Locke, mulţi locuitori ai New York-lui fuseseră convinşi de faptul că ştiinţa va demonstra, finalmente, că cele povestite de doctorul Grant erau adevărate. Iar dacă oricare dintre voi se întreabă care fusese reacţia lui Herschel cu privire la acest subiect, trebuie să vă mărturisesc că astronomul nu aflase de frauda în care fusese implicat, decât mai târziu, cum afirma articolul, fiindcă se afla în Cape Town, efectuând observaţii astronomice. Când, în sfârşit, află vestea, o luă ca pe o glumă, cel mai probabil pentru că ştia că propriile observaţii nu fuseseră niciodată atât de uimitoare. Totuşi, atunci când cei care credeau în veridicitatea poveştii începură să-l bombardeze cu întrebări, dorind să cunoască chiar şi cele mai absurde detalii, precum obiceiurile sexuale ale lui Homo vespertilio, zâmbetul i se şterse de pe chip.

Acestea fuseseră neaşteptatele efecte ale glumei pe

care Locke o făcuse societăţii americane, astfel încât, el însuşi, după ce-şi învinse neîncrederea, rămase cu o lecţie din toate cele petrecute: omul avea nevoie să viseze. Da, avea nevoie să creadă în iluzia că viaţa ar putea fi ceva mai mult decât realitatea ostilă şi mizerabilă care îl asfixia. Iar el fusese un meşter iscusit şi suficient de abil pentru a ţese o iluzie potrivită acelui om dezamăgit. La început, acest succes neaşteptat îi folosi pentru a evita, provizoriu, criticile şi insultele rivalilor, dar pe măsură ce anii treceau, pe măsură ce apele se retrăgeau în albiile lor, iar gluma lui lua forma unei anecdote simpatice, Locke începu să se simtă de fiecare dată tot mai mândru de isprava lui, doar nu descoperise în zadar nevoia umanităţii şi modalitatea de a o îndeplini. Oamenii aveau nevoie să viseze.

Iar el îi invitase să facă acest lucru, dezvăluindu-le că lumea era mult mai frumoasă decât puteau vedea ochii lor. Luând toate lucrurile în considerare, el le oferise tot ceea ce o religie le putea da, dar fără a-i deposeda de nimic. Le dăruise un paradis la care să viseze, unde să se refugieze de problemele lumeşti, şi făcuse toate acestea fără a-i deposeda de liberul-arbitru, fără a-i obliga să îndeplinească norme absurde ori să-i ameninţe cu pedeapsa vreunui infern. Da, tocmai asta făcuse Locke, iar pentru că fusese dispreţuit acest lucru i se părea la fel de nedrept precum pedepsirea unei călăuze care descria unui orb un apus de soare minunat, în culori muzicale şi nori cu aromă de fructe. A-i face pe ceilalţi să viseze nu ar fi trebuit să fie un apanaj exclusiv al religiilor ori al artiştilor, îşi spuse. În niciun caz, fiecare guvern ar trebui să aibă un minister dedicat a-şi face cetăţenii să viseze la o lume mai bună, unde un visător ca el ar putea să-i consoleze pe ceilalţi indivizi, oferindu-le iluzii. Da, aceasta ar fi o lume perfectă, dacă nu raţională, cel puţin rezonabilă… Iar pe măsură ce se gândea la acele lucruri, Locke era din ce în

ce mai mulţumit de realizarea lui, dar deopotrivă tot mai frustrat de faptul că nimeni nu o apreciase. Aşa cum văzuse, iluziile la scară largă îşi aveau propriile neajunsuri, şi, oricât de mult i-ar fi plăcut să-şi imagineze umanitatea ca pe o fetiţă dornică de a auzi poveşti, înainte de culcare, nu toţi oamenii erau la fel. Mulţi preferau să accepte realitatea întocmai, fără a o acoperi de pojghiţa sticloasă a imaginaţiei. Alţii, pur şi simplu, nu suportau pe nimeni care să aibă o putere mai mare decât a lor. Iar toate acele voci, luate împreună, erau mult prea multe pentru ca un singur om să poată lupta împotriva lor. Tot ceea ce putea face era să le dăruiască celor care într-adevăr meritau acel medicament miraculos pe care îl descoperise din întâmplare. O muncă ce trebuia dusă din poartă în poartă, ca să spunem aşa. Chiar dacă umanitatea îi păru demnă de poşirca aceea inventată de el, niciunul dintre membrii săi, luat ca individ, nu părea să merite una ca asta.

Totul s-a schimbat în ziua când o luă pentru prima dată în braţe pe fiica sa, iar ea îl scrută cu acea privire profundă şi curioasă a nou-născuţilor. Locke ştiu atunci că, în sfârşit, găsise pe cineva care să merite pe drept cadoul unei lumi mai frumoase. Astfel încât, atunci când Eleonor împlini zece ani, îi oferi un cadou foarte special. Îi dărui capacitatea de a visa, care în mod fizic se concretiza într-un sul de hârtie, legat cu o panglică roşie. Desfăşurându-l, fetiţa putu admira o hartă a universului, desenată de Locke. Acum nu mai putea popula Luna cu fiinţe magice, oamenii de ştiinţă îi interziseseră acest lucru, dar universul era încă nedescoperit. Cu trecerea deceniilor, telescoapele îi vor dezvălui toate misterele, iar omul chiar îl va putea străbate cu maşini înaripate, mai grele decât aerul, dar pentru toate acestea încă mai trebuia timp, poate chiar secole. Deocamdată universul putea arăta întocmai ca harta desenată de Locke pe acel sul de hârtie.

Şi de bună seamă, fiica lui niciodată nu crezuse altceva, deoarece Eleonor se dovedi a fi o fetiţă la fel de visătoare ca şi tatăl său. Dar aceasta nu era singura ei calitate. Încă de mică se dovedi a fi un spirit impulsiv, unul dintre acele suflete la care râsetele şi lacrimile se iveau brusc, cu exuberanţa unui izvor. O rază palidă de soare brăzdând cerul după furtună o putea lăsa în cel mai năucitor extaz, la fel cum un buchet uscat, căruia uitaseră să-i schimbe apa, îi putea provoca un plâns neconsolat, a cărui durată nu se putea ghici. Deşi, spre surprinderea tuturor, când acesta din urmă se petrecea, harta cerului pe care tatăl ei i-o dăruise constituia balsamul cel mai potrivit. Uneori era suficient doar să o desfacă şi să mângâie cu degeţelele ei minunăţiile descrise pentru ca un zâmbet să-i lumineze din nou chipul. Era un lucru satisfăcător, după cum vă puteţi imagina, deoarece încă din copilărie sufleţelul ei era predispus spre mari pasiuni şi dezamăgiri teatrale inevitabile, iar pe măsură ce creştea motivele care îi provocau plânsul erau tot mai frecvente. Din fericire, harta reuşise întotdeauna să o calmeze fie de tremurul provocat de faptul că ultimul

căţeluş se născuse mort, fie de iritarea cauzată de unul dintre pretendenţi, care o salutase cu un ton ce trăda, în mod clar, lipsa lui de interes. Oricare ar fi fost drama zilei, îi era suficient să iasă în grădină, să admire cerul nopţii, pentru ca mai apoi să asculte o melodie îndepărtată, ceva asemănător unei agitaţii vesele, proprie unui festival care promitea toate plăcerile, iar pentru ea evoca mişcarea adevăratului univers care zvâcnea ascuns după acel văl întunecat pe care telescoapele nu reuşeau să-l străpungă, un univers a cărui existenţă doar ea şi tatăl ei o cunoşteau.

Când fiica ei, Catherine, împlini zece ani, nu se

gândiră la un cadou mai bun decât harta cerului. Din nefericire, dispoziţia visătoare care părea a fi patrimoniu de familie nu
0 acapară şi pe fiica ei. Nici măcar nu părea predispusă pasiunilor furtunoase care guvernaseră viaţa mamei sale, căreia
1 se părea incredibil că adusese pe lume un vlăstar în care nu se putea recunoaşte. Catherine se dovedi a fi o fetiţă prea simplă pentru a-şi complica viaţa, ceea ce Eleonor, care credea că pentru a trăi intens trebuiau depăşite neliniştile şi pierderile, consideră imediat a fi un defect. Nu se sătura să-i repete soţului ei, acel pretendent căruia de atâtea ori îi reproşase lipsa de interes, că zâmbetul senin ivit pe buzele fiicei sale ca o broşă dizgraţioasă nu trăda nici cea mai mică predispoziţie spre fericire, ci mai degrabă o absolută neînţelegere a acesteia. Totuşi, în ciuda a ceea ce mama ei credea, lui Catherine îi era indiferent. Ceea ce i se întâmpla îi părea perfect, firesc, indiscutabil. Nimic nu i se părea suficient de neplăcut pentru a distruge liniştea ei sufletească, deşi nici suficient de fascinant pentru a tresălta de bucurie. Dacă unul dintre pretendenţi nu-i acorda atenţia meritată, de exemplu, se abţinea să-şi încarce sufletul cu probleme inutile şi se mulţumea să-l şteargă de pe listă, fără nicio ranchiună. Astfel stând lucrurile şi lesne de înţeles pentru dumneavoastră, harta bunicului ei, Locke, nu reprezentase niciodată pentru Catherine vreun refugiu ori
2
vreun talisman magic care să-i permită recâştigarea bucuriei de a trăi. Pur şi simplu, harta însemna pentru ea confirmarea că, într-adevăr, trăia într-una dintre cele mai minunate lumi posibile, căci chiar şi universul necunoscut era un loc binevoitor, plin de pace. Nu exista nicio notă discordantă în realitatea pe care o trăia.

Niciodată nu bănui, pe cât de încrezătoare era, că un

sunet atât de disonant se va naşte din propriul pântec. Dar aşa fusese.

Încă de la naştere, fiica ei, Emma, fusese foarte vehementă cu această lume, exprimându-şi nemulţumirea faţă de ea. Şi inclusiv faţă de locuitorii acesteia, care ar fi fost tovarăşii ei de călătorie, iar dacă cineva se apleca peste pătuţul ei cu dorinţa de a contempla toată inocenţa lumii strânsă într-un chip neajutorat, spre surprinderea lui, dădea peste o privire aprigă care ameninţa că-l va nimici. Cu faţa ei aproape tumefiată de furie, fetiţa plângea când piureul era mai rece sau mai fierbinte decât de obicei, atunci când o lăsau singură prea mult timp sau când o legănau cu prea puţină convingere. Nimic nu era perfect pentru ea. Iar în puţinele ocazii în care nu plângea, era şi mai rău, fiindcă începea să privească în jurul ei cu o solemnitate care îţi copleşea sufletul. Emma se relaxa doar în momentul în care visele o acaparau, oferindu-le părinţilor săi o linişte pe care mama ei o consuma doar observând-o, admirând delicateţea şi frumuseţea exotică ale fiicei sale, care deveniseră primul obstacol din viaţa ei şi de care nu putea scăpa în niciun chip.

Când Emma împlini zece ani, conform tradiţiei de familie, Catherine îi dăruise harta cerului, precum mama sa i-o oferise şi ei la aceeaşi vârstă, sperând, în adâncul ei, ca acel desen să aibă un efect asupra fetiţei, şi anume să reuşească să o împace cu lumea în care trăia. Era evident că nimic din ceea ce o înconjura, nimic din ceea ce putea vedea sau avea nu o mulţumea, iar poate acea hartă, plină de minuni şi miracole

ar fi făcut-o să înţeleagă că universul era perfect, cu mult mai frumos decât îi sugera lumea sa dezolantă. Şi adevărul este că la început păru a funcţiona, pentru că, încântată, Emma nu doar privea ore întregi harta, la fel ca

mama şi bunica ei, ci se obişnui să o poarte cu ea peste tot: o aşeza alături de tacâmuri la masă, o lua cu ea când se ducea în parc cu guvernanta, o ascundea sub pernă în fiecare noapte. Era ca şi cum harta ar fi fost pentru ea un costum de scafandru de care avea nevoie pentru ca aerul care o înconjura să fie respirabil. Chiar şi starea ei de spirit păru a se îmbunătăţi puţin şi, deşi zâmbetul ei părea mai degrabă ca o zi însorită de iarnă în New York, contactul cu acel sul de hârtie făcu să se nască în privirea ei o strălucire binevoitoare, de care şi trandafirii din grădină părură să se bucure, căci înfloriră mai devreme în anul acela.

Dar, din nefericire, timpul nu trecea în zadar, iar pe măsură ce Emma creştea, începu să înţeleagă anumite conversaţii pe care adulţii le aveau cu voce joasă, ea crezând până atunci că aceştia foloseau un limbaj special. Doar ce împlini doisprezece ani, când află de frauda străbunicului ei, Locke, pretinsul autor al hărţii. Se întâmplă într-o noapte, când coborî în salon, fiindcă o migrenă nu o lăsa să doarmă, iar prin uşa întredeschisă o auzi pe mama ei amintindu-i istoria aceea soţului său, precum un povestitor în faţa unui şemineu. Cele auzite îi zguduiră sufletul cu o aşa forţă, încât se rezemă de perete pentru a nu leşina, şi, încercând să-şi controleze respiraţia agitată, ascultă cum acel bărbat înalt şi distins, al cărui portret se afla pe peretele scării, înşelase o ţară întreagă, inventând o Lună populată de unicorni, castori, bizoni, ba chiar oameni-lilieci ce brăzdau maiestuos cerul, o Lună care, în final, se dovedi a fi falsă în faţa dezolantei realităţi. Când conversaţia se încheie, Emma se întoarse în camera ei, luă harta cu ochii plânşi şi, după ce aruncă o ultimă privire plină de amărăciune, o îngropă în fundul unui sertar. Acum ştia că acea hartă era falsă, că universul nu era un loc idilic, la fel cum nici Luna nu era. Totul era o minciună, o invenţie

a străbunicului ei, acel bărbat cu înfăţişare gravă, în ai cărui ochi, mângâiată de plăcerea de a-l şti autorul hărţii, Emma învăţase să descopere o strălucire jucăuşă care se opunea pretinsei seriozităţi. Dar acum descoperi că o păcălise şi pe ea, cum le păcălise pe mama şi pe bunica ei, cum păcălise o ţară întreagă. Se ghemui în pat ca o gazelă rănită de o săgeată. De acum nu se mai putea aştepta din partea oamenilor decât la dezamăgiri. Totul era foarte plictisitor, dur şi imperfect, atât cât ochii ei puteau întrezări, şi nu era nimic ce ar fi putut răscumpăra toate cele petrecute.

Cu trecerea timpului, New York-ul începu să i se pară, de fiecare dată, tot mai murdar şi mai zgomotos, plin de nedreptate şi urâţenie. Vara era extrem de cald, iar iernile aspre nu le putea suporta. Pe de o parte, îi detesta pe cei săraci care locuiau înghesuiţi în cocioabele minuscule, abrutizaţi de mizerie, şi pe de altă parte îşi dispreţuia familia, pentru felul lor de a trăi, încorsetaţi de obiceiuri rigide şi absurde. Artiştii îi păreau nişte fiinţe vanitoase şi egoiste, iar intelectualii, prea plictisitori. Nu avea nicio prietenă demnă de a purta acest nume, deoarece nu avea răbdarea necesară pentru a menţine conversaţii plictisitoare despre rochii, baluri şi pretendenţi, iar bărbaţii îi păreau a fi cele mai simple şi manipulabile fiinţe ale Creatorului. Se plictisea să stea în casă, se plictisea să se plimbe prin Central Park. Îi displăcea ipocrizia, o dezolau dulcegăriile, o strângea corsetul. Nimic nu o mulţumea. Viaţa ei îi părea a fi o pantomimă ridicolă. Dar omul se obişnuieşte cu toate, iar Emma nu putea fi diferită, astfel că, odată cu trecerea anilor, începu să se resemneze şi, ca o prinţesă din poveste refugiată în turnul său, trăia cu speranţa că poate un miracol va semăna iluzia în sufletul ei arid şi că poate cineva, cândva, o va face să râdă. Între timp, străină de

necazurile ei, natura îşi urma cursul, iar frumuseţea pe care trăsăturile sale de fetiţă o promiteau începu să înflorească spectaculos, fără ca eterna grimasă de nemulţumire de pe buzele ei să o tulbure. Dar nu trebuie să vă surprindă totuşi că la vârsta

de 21 de ani, vârstă la care multe dintre prietenele ei erau logodite, chiar căsătorite, Emma nu cunoscuse niciun bărbat care să o facă să-şi schimbe părerea asupra faptului că atunci când inventase lumea, Creatorul fusese complet năuc. Iar uneori, nu putea să nu-şi amintească, cu nostalgie, anii când harta cerului îi oferise mângâierea unei raze de speranţă. Dar nu putea să se mai folosească de ea, căci ştia că străbunicul său fusese un farsor. Totuşi, spre surprinderea ei, Emma nu era în stare să-l urască. Dimpotrivă: cu trecerea anilor, îl admira tot mai mult, iar când admiraţia trecu prin sita trăirilor adolescentine, rezultatul avea să fie cel aşteptat: ajunse să-l considere pe străbunicul ei, Locke, singurul model de bărbat pentru care ar fi putut simţi ceva. O persoană îndrăzneaţă, imaginativă, inteligentă, superior celorlalţi bărbaţi, pe care i-ar fi înşelat, ba chiar ar fi fost amuzant să o facă. Ghidată de romantismul specific tinereţii, Emma şi-l imagina adesea pe străbunicul ei, cu figura lui gravă, izbucnind în râs de fiecare dată când unul dintre articolele sale delirante zdruncina societatea, iar acest gând reuşea să-i smulgă un zâmbet, care brusc îi transforma chipul. Totuşi, după cum am spus, Emma nu cunoştea pe nimeni capabil să repete gestul străbunicului ei, iar în timp ce anii treceau, inima i se umplea cu dezamăgiri, iar harta cerului dormea într-un sertar, probabil aşteptând, cum numai lucrurile pot să aştepte, atingerea firavă a degetelor copilelor care îi atinseseră suprafaţa cu mult timp în urmă, imaginându-şi acel cer extraordinar.

Dar, într-o dimineaţă, căutând ceva prin birou, Emma

dădu peste acel petic de hârtie ce o făcuse să viseze atât de mult, copilă fiind. Vru să-l pună la loc, dar îl păstră în mână, aruncându-i o privire plină de tandreţe. Nu mai simţea pentru străbunicul ei acel resentiment care, cu nouă ani în urmă, o obligase să-l condamne la uitare într-un sertar şi, deşi ştia că nu era decât un desen idiot, nu înceta să fie la fel de frumos. Astfel că desfăcu panglica, zâmbind la gândul care o făcea să

tresară atunci când, în trecut, îl desfăşura. Îl întinse pe birou şi îl privi cu acea nostalgie a maturităţii faţă de lucrurile care ne-au făcut fericiţi în copilărie, deplângând faptul că timpul o imunizase împotriva efectelor lui.

Harta – poate că a sosit momentul să fie descrisă – era o reproducere a universului, încadrată de o falsă ramă de lemn, sculptată cu bogate arabescuri. Avea o suprafaţă de culoare albastru-închis, traversată de linii de un albastru mai deschis, asemănându-se mai degrabă oceanului decât cerului, în al cărei centru se afla soarele, o minge dezumflată în mai multe locuri, de unde ieşeau raze de foc. În jurul ghemului auriu se vedeau o serie de nebuloase, sub formă de ciuperci, corpuri cereşti care degajau raze delicate de culoarea argintului şi stele care păreau a fi formate din diamante mici. De-a lungul acestei întinderi de lumi, pluteau diferite baloane interplanetare, vopsite în diferite culori, şi câţiva oameni înghesuiţi în coşurile lor. Călătorii spaţiului purtau nişte haine foarte groase, iar majoritatea îşi acopereau gura cu batiste şi îşi ţineau pălăriile, ca să nu le fie luate de rafalele de vânt cosmic. Baloanele aveau o cârmă mică şi un telescop, iar pe laturile lor se iveau, printre cufere şi valize, multe cuşti pline cu şoareci, pe care pasagerii îi eliberau pe tot felul de planete ca să verifice dacă aerul era respirabil. Unele baloane zburau ca gândul din calea unei specii de viespi gigant, dar, în general, în desen părea a guverna o

coabitare armonioasă, după cum se vedea într-una dintre scenele favorite ale Emmei. Se desfăşura în partea de jos, colţul drept, iar pasagerii unui balon îşi scoteau pălăriile pentru a saluta o mică paradă de fiinţe supranaturale, care călătoreau pe un fel de stârci cu penaj portocaliu şi care se asemănau destul de mult cu oamenii, cu excepţia urechilor ascuţite şi a cozilor lungi cu două capete.

Pe măsură ce analiza harta, nu putu evita să se opună senzaţiilor magice pe care fiecare dintre detalii i le oferise, copilă fiind, şi cele pe care le experimenta acum, nişte senzaţii cernute de filtrul deziluziei, care, în cazul ei, le depăşiseră

pe cele ale raţiunii. Deoarece magia fusese alungată din viaţa ei, prea brusc şi înainte de vreme, fără a fi lăsată să se extindă de-a lungul anilor, cu acea blândeţe care mai apoi dispare. Deşi, în realitate, asta însemna să creşti, îşi spuse pe un ton matur, asta însemna să suferi de o orbire progresivă care te împiedică, cu fiecare clipă, să distingi frânturile de magie, împrăştiate în lumea întreagă, pe care doar copiii şi visătorii le pot zări.

Cu un zâmbet trist, făcu sul harta şi o puse înapoi în sertarul biroului. Chiar dacă acum nu o considera decât o neplăcere, nu putea să scape de ea, pentru că trebuia să o dea fiicei ei, atunci când aceasta ar fi avut vârsta adecvată. Aşa era tradiţia absurdă a acelei familii. Iar Emma promisese să o respecte, deşi acel document nu avusese nicio însemnătate pentru ea, fiind convinsă chiar că nu va avea urmaşi, căci nu era îndrăgostită şi nici nu urma să fie, deci cu atât mai puţin putea să poarte copilul vreunui bărbat, dacă nu cumva, ca sporii, va veni la ea plutind, adus de vânt.

XV

Azi va fi ultima ta zi de muncă în această casă, gândi Emma, în timp ce noua cameristă trăgea, fără delicateţe, de panglicile corsetului ei. Cum putea avea acea fetiţă scheletică forţa unui bou de povară? Nici măcar nu apucase să-i înveţe numele, dar acum nu mai conta. Oricum s-ar fi numit, îi va cere mamei sale să o dea afară, cât mai repede posibil. Când fata termină, Emma îi mulţumi cu un zâmbet, îi porunci să facă patul şi coborî să ia micul dejun. Mama ei o aştepta pe verandă – acolo, datorită timpului frumos, hotărâseră să mănânce în dimineaţa aceea. Un vânticel blând, ca un câine dresat, se juca alene cu perdelele, cu florile care decorau masa şi părul mamei sale, care încă nu fusese strâns în cocul clasic.

— Mamă, vreau să o dai afară pe noua cameristă, zise ea în loc de salut.

— Dar, scumpo, din nou? se plânse mama. Dă-i o şansă. Este recomandată de familia Kunis.

— Are manierele unui barbar: era cât pe ce să mă sufoce, strângându-mi corsetul! exclamă Emma, aşezându-se la masă.

— Sigur exagerezi, draga mea, interveni mama. Sunt convinsă că atunci când se va obişnui…

— Nu vreau să o mai văd! o întrerupse Emma.

— Am înţeles, scumpo, aprobă mama ei, cu un ton resemnat. O voi da afară pe Daisy.

— Daisy, proasta asta se numeşte Daisy… murmură Emma bând un pic de suc de portocale. Cum şi-ar putea aminti un asemenea nume?

— Poftim?

— Nimic, mamă, nimic.

În timp ce luau micul dejun, servitoarele îi arătau

Emmei cadourile pe care pretendenţii acesteia le trimiseseră în acea dimineaţă: Robert Cullen îi trimisese un colier rafinat de smaralde, Gilbert Hardy un medalion cu o perlă albă, Ayrton Coleman două intrări la teatru şi o duzină de gogoşi umplute cu frişcă, iar Walter Musgrove, ca de obicei, îi trimitea în semn de salut un buchet de crini sălbatici. Mama ei îi observă apatia în faţa fiecărui cadou pe care servitoarele i-l arătau. Emma nu avea nevoie de toate acestea, îşi spuse. Copil singur la părinţi, fiica uneia dintre cele mai bogate familii newyorkeze, crescuse înconjurată de luxul cel mai desăvârşit, astfel că era greu ca unul dintre cadouri să o mai poată surprinde. Lucrul acesta îi obliga pe pretendenţii ei să-şi pună imaginaţia la încercare, dar, se pare, niciunul nu ştia cum să o mulţumească pe fată, care locuia într-una din puţinele case din New York ce dispuneau de salon de dans, unde se ajungea traversând multe alte saloane încărcate de perdele şi în care se regăseau numeroase opere de artă.

— Ah, Emma. suspină mama. Ce trebuie să facă un bărbat pentru a-ţi cuceri inima? Sincer, mi-ar plăcea să ştiu. Astfel i-aş putea informa pe unii dintre ei. Ştii că îmi doresc o nepoţică.

— Da, mamă, ştiu, răspunse ea, plictisită, îmi spui acelaşi lucru în fiecare zi. În fiecare zi nenorocită, de când am împlinit douăzeci de ani.

Mama ei păstră tăcerea pentru câteva clipe, în timp ce privea spre orizont cu tristeţe, ca şi cum ar fi descoperit că aerul avea un mesaj de transmis.

— Ah, o fetiţă care să alerge de colo-colo, ar fi totul mai frumos, ce zici, draga mea? spuse încet, revenind la subiect, pe un ton visător.

Emma oftă, enervată.

— Cum poţi fi atât de sigură că va fi o fetiţă? întrebă.

— Nu sunt sigură, Emma. Cum aş putea fi? se apără

mama ei. Dar mi-ar plăcea. Fireşte, Dumnezeu este cel care decide, aşa cum se cade, sexul fiecărei făpturi.

— Bine.

Emma ştia perfect de ce spunea acest lucru mama ei. Până atunci cele care moşteniseră harta fuseseră toate femei: bunica Eleonor, mama Catherine şi ea. Era ca şi cum desenul, din motive necunoscute de Emma, exercita o influenţă asupra embrionului care trebuia să-l primească, înclinând balanţa spre sexul feminin, ce abia se forma. Astfel, dacă vreodată s-ar fi îndrăgostit, lucru care de fiecare dată îi părea tot mai imposibil, ar fi născut o fetiţă. Apoi, misterios, i-ar seca pântecul, cum se întâmplase cu bunica şi mama ei, care, după ce născuseră o fetiţă, deveniseră incapabile să mai repete miracolul, în ciuda eforturilor depuse de soţii lor. Chiar dacă ar fi crezut că până atunci toate cele întâmplate fuseseră simple coincidenţe, mama ei, se gândea Emma, nu simţise o astfel de nelinişte întâlnită mai degrabă în cărţi.

— Iar la zece ani, i-aş dărui harta cerului, nu? întrebă ironică.

Mamei i se lumină chipul.

— Da, va fi un moment magic pentru ea, aşa cum a fost pentru tine, Emma, spuse, prizonieră viselor. Încă nu am uitat faţa ta extaziată, când ai desfăşurat desenul străbunicului tău.

Emma oftă. Mama ei era imună la ironie. Pur şi simplu, nu putea să creadă că cineva i-ar fi spus anumite lucruri cu altă intenţie decât aceea de a o mulţumi, iar, dacă bănuia ceva, atunci refuza să mai asculte. Nimeni şi nimic nu o puteau supăra pe Catherine Harlow. Deşi ea va continua să încerce

să obţină asta de la mine, îşi spuse Emma, contemplând plictisită cum una dintre slujnice se îndrepta spre veranda casei, cu o tăviţă pe care se afla

corespondenţa. După parada lipsită de imaginaţie a cadourilor, venea momentul invitaţiilor la cină, serate şi alte evenimente pentru săptămâna ce avea să urmeze. Spera să nu apară niciun eveniment pe care să nu-l poată evita, inventând vreun disconfort trecător. Era obosită să meargă la petreceri, unde erau criticaţi cei care lipseau cu aceeaşi îndârjire cu care era impus comportamentul la masă. Din fericire, de această dată, pe tavă se odihnea un singur plic sigilat. Emma îl deschise cu reticenţa-i caracteristică şi citi cartonaşul din interior, acoperit de o caligrafie impecabilă şi elegantă:

Dragă domnişoară Harlow: nu ştiu ce vă doriţi, dar vă asigur că vă pot oferi tot ceea ce visaţi, chiar dacă ar fi imposibil.

Montgomery Gilmore

Emma aşează cartonul în plic, cu un aer plictisit. În cazul în care nu v-aţi dat seama, acum va intra în scenă Gilmore. Montgomery Gilmore era pretendentul cel mai recent, ultimul care se alăturase corului de admiratori, pe cât de bogaţi, pe atât de blânzi. Era un bărbat incomod de înalt, cu faţa rotundă şi blajină, ca aceea a unui om de zăpadă de pe care omătul începea să se topească, dar la fel de bogat ca toţi ceilalţi. Dar Emmei îi displăcea la fel sau mai mult decât restul, deoarece Gilmore nu doar că nu avea o înfăţişare plăcută, ci se credea mai presus decât restul admiratorilor. Sau poate, mai exact, ar trebui să spunem că era mai neîndemânatic atunci când ar fi trebuit să-şi înfrâneze exuberanţa. Ceilalţi erau, în majoritatea lor, cuceritori experimentaţi, iar acesta, lipsit de experienţă, părea a nu fi studiat manualul pretendentului ideal şi recomandarea de a disimula aroganţa sub aspectul unei elegante umilinţe subliniase tocmai acest lucru

până la a găuri cartonaşul. Gilmore, totuşi, părea a cuceri pentru prima dată cealaltă specie inteligentă din univers, şi anume femeia, drept care se prezenta în faţa ei cu dezinvoltura feroce a omului de afaceri, într-o lume unde bărbaţii nesociabili ca el conduceau totul. Dar Emma nu era o proprietate de obţinut, niciun contract de dus la bun sfârşit, ci o persoană care considera curtoazia ca fiind o ceremonie, pe cât de plictisitoare, pe atât de inevitabilă, pe care o putea suporta doar dacă era îndeplinită cu îndemânare. De aceea avusese anumite pretenţii de la pretendenţii ei, pe care Gil-more insista să nu le respecte.

Îi fuseseră de ajuns două întâlniri cu el pentru a înţelege că, deşi cu timpul ar fi putut simţi pentru unul din restul pretendenţilor o caldă afecţiune, Gilmore îi provoca doar o repulsie crescândă. Ambele întâlniri avuseseră loc în casa ei, sub atenta supraveghere a mamei, aşa cum se obişnuia în procesul de curtare. Pe parcursul primei întâlniri, Gilmore se limită la a se prezenta, lăudându-se cu proprietăţile şi investiţiile sale, pentru ca mama, şi anume Catherine Harlow, să ştie de la bun început că bărbatul care o curta pe fiica ei era unul dintre cei mai bogaţi oameni din New York. În plus, abia dacă lăsase să se întrevadă opiniile mai mult sau mai puţin convenţionale despre politică sau alt subiect de natură socială pe care mama fetei le aducea în discuţie, cu intenţia de a proba moralitatea acestuia. În schimb, îşi expuse, de fiecare dată ostentativ de agasant, încrederea în sine. Lucru pe care, deopotrivă, nu-l abandonă nici la cea de-a doua întâlnire, când, spre surprinderea Emmei, mama ei veni cu tatăl ei, care, în general, nu cobora să-i cunoască pretendenţii. Dar când aceştia din urmă îi lăsară singuri pentru a putea face o plimbare romantică prin Central Park, Gilmore îşi pierduse, brusc, toată încrederea copleşitoare pe care o folosise să-şi descrie micul imperiu şi îi răspunse la întrebări ezitant şi stângaci. Mai apoi, în încercarea

disperată de a fi un reprezentant demn al speciei lui, pretins inteligentă, căzu în vanitate şi

Înfumurare, dar niciodată nu se folosi de acel vocabular plin de dulcegării pe care fiecare bărbat îl folosea când rămânea singur cu femeia pe care o iubea. Iar Emma nu ştia dacă acea stângăcie sentimentală se datora faptului că Gilmore era incapabil să înfrunte dragostea, pe cât de uşor făcea o tranzacţie comercială, ori vreo timiditate insurmontabilă îi făcea imposibile dialogurile intime cu femeile. Evident era că suferea de ambele lucruri, deoarece acel bărbat care oscila între cea mai patetică timiditate şi cea mai iritantă exuberanţă nu trezea în ea nici cel mai mic fior, şi niciodată n-ar fi reuşit să o facă. Astfel că, în timp ce traversau podeţele din parc, spre ieşire, Emma îi ceruse să o lase baltă. Paradoxal, el nici nu clipi. Îşi clătină doar capul enorm, în timp ce zâmbea ca pentru sine, ca şi cum ceea ce ea gândea cu privire la acest subiect îl interesa prea puţin. Apoi spuse, amuzat de cele întâmplate: dacă nu v-aş mai curta, domnişoară Harlow, ar fi pentru prima dată în viaţă când nu aş obţine ceea ce vreau. Auzind acestea, Emma îl abandonă în Central Park, furioasă din cauza înfumurării acelui încrezut, care nu respecta nici cele mai fundamentale reguli de curtoazie faţă de doamne, ba chiar părea foarte mândru de acest lucru. Pe parcursul următoarelor săptămâni, Emma nu avusese nicio veste din partea acestuia, încât ajunsese la concluzia că Gilmore se răzgândise, concluzia că a-i face curte acelei domnişoare cerea prea mult efort pentru o recompensă atât de mică. Fără îndoială, era mai bine să se ocupe cu lucruri mai puţin complicate.

Dar se înşelase, după cum demonstra acel neaşteptat mesaj, în care îi promitea imposibilul, cu o caligrafie atentă. Aparent, Gilmore decisese să continue să o curteze,

făcând pe surdul, demonstrându-i încă o dată că era posibil să se poarte şi mai stângaci ca de obicei. Faptul că nici măcar nu se obosise să aleagă pentru ea bijuterii sau flori, ascunzându-şi lenea sub acea neplăcută sfidare, nu făcuse decât să o irite şi mai mult: ar fi fost mai simplu să-i cumpere ceea ce ea îşi dorea, decât să-i anticipeze capriciile. Gilmore, mai mult

decât oricare altul, merita o replică elegantă din partea ei, un răspuns care să-l pună la locul lui, iar, cu puţin noroc, să-i taie aripile o dată pentru totdeauna. Dacă ceva era de-ajuns în New York, erau fetele care doreau să se căsătorească, fetele de familie bună. Gilmore putea să-şi îndrepte privirea spre alta, mult mai docilă decât ea.

După ceaiul de la ora patru, Emma urcă în camera ei pentru a-şi dedica după-amiaza mulţumind pretendenţilor pentru cadourile pe care le primise în acea zi. Pentru colier îi mulţumi tânărului Robert, pe care tatăl lui îl pregătea pentru afaceri, cu aceeaşi mână dură pe care o folosea pentru a-şi antrena câinii de vânătoare. Pentru medalion îi mulţumi lui Gilbert, un băieţandru bogat, căruia îi plăcea să o provoace încălcând convenţiile sociale, dar care se intimida atunci când ea se prefăcea că vrea să ducă totul mai departe. Îi mulţumi pentru bilete şi dulciuri domnului Coleman, un domn extrem de cult, încăpăţânat să o ducă la teatrele şi galeriile din oraş, cu speranţa că o anumită expoziţie de artă i-ar înălţa şi mai mult spiritul cultivat. Îi mulţumi pentru flori lui Walter, avocatul promiţător care, de obicei, o plictisea cu ambiţiile lui politice, cu bârfele sociale şi cu descrierea viitorului care îi aştepta împreună şi care Emmei i se părea o vitrină plină de obiecte luxoase, unde ea îşi avea propriul loc. Fusese la fel de atentă şi afectuoasă cu toţi pretendenţii, pentru că aceştia îşi schimbau între ei răspunsurile pe care le primeau de la ea, cu scopul de a găsi vreun semn de

preferinţă pentru unul dintre ei. Acea ingrată sarcină le ocupa, de asemenea, după-amiaza şi slujnicelor, care de-abia mai puteau face altceva, decât să umble de colo-colo, ducând şi aducând plicuri. Lăsă pentru final răspunsul pentru Gilmore, care nici măcar nu se obosise să-i anticipeze gusturile, iar pe deasupra mai şi îndrăznise să o provoace, propunând să-i ceară ceva ce el nu ar putea obţine. Emma se gândi câteva clipe înainte de a umple cartonaşul destinat acelui grăsuţ încrezut, care, sigur, se aştepta ca ea să-i ceară un lucru costisitor. Dar Emma nici

nu se gândea să se coboare la nivelul lui. În cele din urmă, scrise:

Sunteţi foarte amabil, domnule Gilmore. Dar ceea ce eu îmi doresc nimeni nu mi-ar putea oferi. Şi mă tem că mi-ar fi imposibil să-mi doresc ceva ce dumneavoastră mi-aţi putea oferi.

Acel răspuns o mulţumi pe deplin, deoarece nu numai că îi etala talentul pentru jocuri de cuvinte şi o prezenta ca o domnişoară care dorea lucruri transcendentale, ci îl avertiza pe Gilmore de lipsa ei de interes faţă de jocul pe care i-l propunea şi, mai important, îi declara un dispreţ total pentru orice venea din partea lui. De această dată mesajul era clar. Gilmore nu putea să-l interpreteze greşit ori să-l ignore. Îl introduse în plic şi i-l dădu ultimei slujnice din armata de servitori care îi stătea la dispoziţie şi pe care încă nu o trimisese să străbată New York-ul: pe bruta Daisy, pe care mama ei încă nu avusese timp să o dea afară.

Servitoarea se îndreptă agale spre casa Gilmore, unde o primi majordomul, un tânăr cu aspect distant şi rigid care, după ce o rugă să aştepte lângă uşă, cu un gest dispreţuitor, duse plicul pe o tavă de argint în biroul stăpânului lui.

Gilmore luă plicul, zăpăcit, dar, când îşi dădu seama că era un mesaj de la Emma, se înţepeni în scaun. Emma, Emma lui binevoise să-i răspundă! Citi mesajul cu respiraţia tăiată, ca şi cum l-ar fi citit sub apă. După cum vedea, Emma dispunea de un talent ironic demn de invidiat, ceea ce îi plăcu, deşi era el însuşi obiectul de batjocură. Totul arăta că nu avea să se plictisească alături de ea, atunci când Emma va accepta, în sfârşit, să-şi lege viaţa de a lui. Dar nu doar atât: deşi misterele curtării îi erau necunoscute, Gilmore auzise de la mai mulţi domni, spunând pe la cluburi, că femeile, nu se ştia din ce motiv, erau nişte creaturi nestatornice, incapabile să exprime ceea ce simţeau decât prin intermediul

ghicitorilor întortocheate, pe care ei trebuiau să le descifreze, pierzând astfel energie şi răbdare. În faţa puternicei simplităţi a bărbaţilor, pentru a se simţi poate nişte fiinţe mai sofisticate, ele îşi ascundeau adevăratele dorinţe sub protecţia ironiei. Iar mesajul Emmei transmitea clar ironie, iar Gilmore putuse doar trage concluzia că, deşi adevăratul mesaj îi era, în continuare, necunoscut, cel puţin un lucru era cert: cuvintele ei puteau însemna altceva, orice mai puţin decât ceea ce voiau să spună. Reciti cartonaşul de mai multe ori, doar – doar autenticul mesaj i-ar fi sărit în ochi, dar miracolul nu apărea. Mai apoi îl puse cu grijă pe birou, ca şi cum o mişcare bruscă ar fi putut dezordona literele şi ar fi făcut cuvintele total ilizibile. Bun, îşi spuse, privind cartonaşul, ce ar putea să-i răspundă? Hotărî să meargă la sigur şi acceptă provocarea, atât de vizibilă, din cea de-a doua frază. Luă un cartonaş şi scrise, profitând că el dădea replica de astă dată, un compliment pe care altfel nu ar fi avut curajul să i-l adreseze când se plimbau prin Central Park:

Nu decretaţi un lucru ca fiind imposibil doar pentru a-mi refuza şansa de a-l face posibil, domnişoară Harlow. Vă asigur că pot transforma în realitate orice lucru pe care mi l-aţi cere, doar dacă dorinţa dumneavoastră nu este mai frumoasă decât însăşi fiinţa dumneavoastră.

Foarte mulţumit, îi dădu cartonaşul lui Elmer, tânărul majordom, care, la rândul său, i-l dădu lui Daisy, care deja se plictisea stând la uşă. Slujnica se întoarse acasă, la stăpâna ei, în doar un sfert de oră. Emma deschise plicul, convinsă că va citi capitularea politicoasă a lui Gilmore. Ce trebuia să facă pentru a-l descuraja? Oricare alt pretendent ar fi predat armele când ar fi văzut că ea nu manifestă nici cel mai mic interes pentru el; chiar începea să considere dezagreabilă curta-rea. Dar Gilmore nu avea nici pe departe acest gând. Gilmore insista să o provoace. Deja nu mai era o simplă curtare, ci o

luptă între puteri. Şi, pe deasupra, Gilmore adăuga provocării un compliment pe cât de nepotrivit, pe atât de ridicol. Emma luă alt cartonaş şi scrise, muşcându-şi buzele pentru a nu o speria pe slujnica sa cu un şir de blesteme:

Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu asta îmi doresc, domnule Gilmore. Frumuseţea mea vă face mai fericit pe dumneavoastră decât pe mine, deoarece aceasta nu-l face fericit pe acela care o posedă, ci pe cel care o poate iubi şi venera. Vă doresc mai multă îndemânare cu flatările dumneavoastră pentru momentul în care vă veţi decide să cuceriţi o altă fată, căci oricine îşi poate da seama că eu sunt o fortăreaţă de necucerit.

Acest mesaj încheia relaţia lor. Încercase să procedeze ca o fată educată, dar Gilmore se dovedi a fi imun la subtilităţi, nelăsându-i altă cale decât această izbucnire. Mulţumită de mesaj, îi dădu plicul lui Daisy, care, după alte douăzeci de minute, îl aşeza pe tava

argintată a lui Elmer. Observând culoarea din obrajii ei, majordomul, cu vocea unui general inflexibil, porunci să i se dea un pahar cu apă în bucătăria de serviciu. Mai apoi, după ce îi aruncă o privire, pe care tânăra o găsi oarecum indiscretă, urcă să-i ducă plicul stăpânului său, care îl pescui de pe tavă nerăbdător.

Noul mesaj îl bucură pe Gilmore, deoarece Emma continua să cocheteze. Acum se referea la ea însăşi ca la o fortăreaţă de necucerit, iar acest lucru, tradus din limba străină pe care femeile o vorbeau, ar fi trebuit să însemne ceva ca… o grădină accesibilă? Un izvor unde se putea răcori după un drum lung? Nu putea spune, dar era clar că era vorba de un loc primitor. Bun, lucrurile mergeau bine. Acum era rândul lui. Luă alt cartonaş şi lăsă să treacă mai multe minute, cu privirea pierdută, timp în care medită la răspunsul lui. Oare ar fi trebuit şi el să se ascundă după perdeaua dublei interpretări? Nu, ca bărbat trebuia să se arate exact cum era, să

fie viril, să meargă direct la ţintă. Dar ce dorea să obţină din acel schimb de mesaje? se întrebă. Să o poată vedea din nou, pentru a-şi exprima sentimentele pentru ea, fără a face uz de fraze arogante ori poticniri. Da, tocmai asta dorea să obţină. Dar pentru asta, desigur, avea nevoie ca întâlnirea să se producă în condiţiile cele mai favorabile. Şi era un singur loc în care ar fi avut posibilitatea să fie calm. Luă stiloul şi scrise, ca şi cum nemulţumirea ei ar fi fost reală:

Îmi pare rău dacă v-am jignit, Emma. Permiteţi-mi să vă cer iertare şi să vă invit, mâine, la un ceai la mine acasă, la ora pe care o consideraţi adecvată. Astfel voi putea să vă privesc în ochi şi să văd tot ceea ce dumneavoastră vă doriţi şi nimeni nu vă poate oferi. Sunt sigur că dorinţa dumneavoastră îmi va da forţă pentru a face orice lucru posibil, chiar dacă va trebui să cobor în

infern pentru a vă oferi toate acestea.

Suflă peste cerneală şi reciti mesajul. I se păru un mesaj riscant. Dacă Emma îl refuza? Dacă îi refuza invitaţia, nu mai avea rost să continue cu toate acestea. Deşi acest lucru, de fapt, nu îl preocupa prea mult, astfel se gândi să continue, sub orice formă, chiar dacă avea sens ori nu, până când moartea unuia dintre ei ar fi pus punct la toate acestea.

Elmer predă plicul slujnicei, iar douăzeci şi opt de minute mai târziu, când Emma deja începea să creadă că scăpase definitiv de Gilmore, primi un plic imprimat cu litera barocă „G”. Îl deschise şi îl citi cu silă. Ce om egoist şi insistent! exclamă după ce termină de citit mesajul. Spre disperarea ei, Gilmore nu doar că îi ignora cuvintele, ci îndrăznea să meargă mai departe cu galanteriile, spunându-i pe nume şi invitând-o la el acasă. Oare nimeni nu îl învăţase cum se procedează? Jocul era deja condamnat, iar regele era doborât pe tablă, de ce nu accepta că pierduse? Orice relaţie, deşi fără un scop sentimental, cerea un anumit ritm, o anumită măsură

şi o serie de întâlniri, dar mai ales respectarea manierelor. Iar Gilmore părea să nu respecte nimic din toate acestea. Atâta stupiditate o irita. Luă un alt cartonaş şi se amuză, jucându-se cu stiloul, în timp ce se gândea la răspuns. Era evident că Gil-more nu se gândea să renunţe la asediul lui, sub nicio formă, oricât ar fi încercat să-l convingă de contrariu. Era obişnuit să obţină tot ceea ce dorea, cum spusese cu ceva timp în urmă, iar o asemenea aroganţă merita o lecţie, o lecţie pe care nimeni din lumea afacerilor nu i-o dăduse. Dar acum nu erau în acea lume. Se aflau pe terenul ei, o lume total necunoscută lui, iar ea avea şansa perfectă să-i demonstreze că nu întotdeauna va câştiga, doar pentru a-l umili aşa cum o merita pe deplin.

Dar era cert, nu o putea face cu ajutorul cuvintelor, doar dacă ar fi recurs la insulte. Şi deşi îi veneau o grămadă în cap, nu voia să folosească niciuna, deoarece ştia foarte bine că jignirile îl dezonorau pe cel care le profera, nu pe cel care le primea. Deci trebuia să găsească o altă formă, mai potrivită educaţiei şi inteligenţei ei, ca să-l facă de ruşine pe acel insuportabil încrezut, până în punctul în care să dispară, nu doar din viaţa ei, ci din cea a oraşului New York. Emma îşi muşcă uşor încheietura mâinii stângi, în timp ce bătea ritmul cu piciorul ei delicat. Deci Gilmore credea că putea obţine tot ceea ce ea i-ar fi cerut. Bun, asta rămâne de văzut, îşi spuse, începând să întrevadă soluţia pentru problema ei. Dar dacă i-ar cere ceva imposibil? Dacă ar face asta, i-ar lăsa doar două opţiuni: să se predea cu o moacă plină de ruşine sau să facă pe caraghiosul, încercând să obţină acel lucru. Pentru că ceea ce-i propunea trebuia să-i lase o mică speranţă că va reuşi, astfel eşecul lui era cu atât mai umilitor. Da, doar asta putea să facă, să intre în jocul lui, să-i accepte provocarea. Doar aşa reuşea să se descotorosească de acel nemernic arogant. Va merge la el acasă şi îi va cere ceva ce nimeni nu poate obţine! Luă stiloul şi scrise:

De acord, domnule Gilmore. Ce spuneţi de ora cinci, o oră perfectă pentru a descoperi că nu totul este posibil?

Daisy plecă cu acel mesaj spre casa Gilmore. Odată ajunsă în faţa uşii, îşi potrivi pălărioara şi trase de clopoţelul ce chema majordomul, într-un tril de privighetoare. Elmer o primi cu un surâs plin de complicitate, care o amuză, fiindcă toate acestea reuşiseră să-i alunge sumbra seriozitate de pe faţă. După ce aşeză plicul pe tăviţă cu mişcările asemănătoare unui actor de teatru, Elmer se pierdu în sus pe scări, nu înainte de a-i oferi nişte biscuiţi.

Cu plicul între mâinile lui, Gilmore întârzie să-l deschidă. Poate nu conţinea un refuz, îşi spuse, făcându-şi curaj. Respiră profund şi scoase cartonaşul. Fu nevoit să-l citească de mai multe ori pentru a fi sigur că nu se înşela: Emma acceptase invitaţia! Da, o acceptase, acceptase acea invitaţie disperată. Gil-more lăsă ca zâmbetul de bucurie nemărginită să i se citească pe buze. Bănuielile lui erau corecte, ghicise întocmai mesajele: Emma dorea să-l revadă. Era ferm convins că o încântase că îi pomenise numele. Provocarea, de fapt, nu era decât o scuză, un joc amuzant şi nimerit pentru a ascunde adevărata dorinţă. Emma, experta în arta seducţiei, simulase un spirit competitiv care o obliga acum să ridice mănuşa. Era adorabilă! recunoscu Gilmore, simţind că iubirea lui pentru ea nu avea limite. Luă un nou cartonaş şi lăsă ca buzele să murmure un oftat plin de dragoste. Din nou era rândul lui, dar acum trebuia doar să-i facă jocul Emmei, iar pentru aceasta nici măcar nu trebuia să se prefacă. Oare era ceva pe lumea aceasta ce el nu ar fi putut obţine? Probabil că nu. Se aplecă peste cartonaş şi scrise, simulând mândria pe care situaţia prezentă o cerea:

Mă tem că dumneavoastră veţi fi cea care va descoperi că nu sunteţi suficient de inventivă pentru a învinge un bărbat îndrăgostit, Emma. Iar ora cinci mi se pare ideală. Doar moartea m-ar putea împiedica să nu vă primesc mâine.

Aşeză cartonaşul în plic şi i-l dădu lui Elmer, care coborî scările aproape sărind. În hol îl aştepta Daisy, recunoscătoare – se

bucurase de aroma biscuiţilor, aproape la fel de buni precum cei de la patiseria Grazer, de unde îşi cumpăra la chenzină dulciuri umplute cu dulceaţă de afine. Treizeci de minute mai târziu, cu câteva firimituri pe care vântul le

împrăştiase pe gulerul rochiei, predă plicul stăpânei sale. Emma rupse plicul şi începu să citească răspunsul lui Gilmore, muşcându-şi buzele pentru a nu striga de indignare. Cum îndrăznea acest bărbat să-i pună la îndoială imaginaţia sau ambiţia dorinţelor personale? Mesajul nu avea nevoie de răspuns, dar Emma nu putu să se abţină şi îi răspunse, cu aceeaşi ironie. Nu merita să cheltuiască cerneala, discutând nişte lucruri pe care ar fi putut foarte uşor să le demonteze în următoarea zi, după ce îşi va fi dezvăluit dorinţa. Era mai bine să se folosească de simţul umorului:

Atunci nu face niciun sport extrem până mâine, domnule Gilmore.

Aşeză cartonaşul în plic şi i-l înmână slujitoarei. Daisy se duse la reşedinţa Gilmore, unde dădu peste câţiva biscuiţi umpluţi cu dulceaţă de afine. Fără a o lăsa să-şi revină din surpriză, Elmer întinse tăviţa, cu un zâmbet cald, iar ea depuse plicul la locul lui, uimită şi surprinsă. Cum avusese timp să meargă şi să se întoarcă de la patiseria Grazer, care se afla atât de departe? se întrebă. Era clar că acel tânăr, atent şi bun mesager, avea picioare sănătoase. Elmer o salută cu o pompoasă reverenţă şi urcă spre biroul stăpânului său, lăsând-o învăluită într-un nor de mulţumire, care anunţa dragostea.

Văzându-l pe majordom intrând, Gilmore îi smulse plicul şi îl rupse cu nerăbdare. Emma evitase discuţia referitoare la prima frază a mesajului său şi, din nou plină de ironie, se ocupa de sănătatea lui. Gilmore zâmbi, cuprins de un fior nemaiponemit. Oare putea fi atât de adorabilă? Luă alt cartonaş şi scrise, folosind la rândul lui simţul umorului:

Fiţi liniştită, Emma, sporturile extreme, cu excepţia curtării tale, nu reprezintă o pasiune pentru mine.

Ah, oare, aflându-se faţă în faţă, ar fi putut să fie la fel de ironic cu ea? Elmer coborî scările, devorând fiecare treaptă ca o carie de lemn şi, dându-i plicul lui Daisy, îndrăzni să atingă degetele fetei, ceea ce făcu ca pe chipul acesteia să înflorească o expresie de ruşine. Încercând să nu leşine din cauza fiorului de căldură care o străbătea, slujitoarea îi mulţumi pentru biscuiţi şi, pentru a rupe tăcerea incomodă care se ridica între ei, îi declară cât de surprinsă fusese de faptul că putuse să-i cumpere biscuiţii ei preferaţi într-un timp atât de scurt. Elmer îşi drese glasul şi, fără timiditate, ca un copil care recită Shakespeare pe de rost, răspunse: „Nimic din ceea ce doriţi nu este imposibil pentru mine, doar dacă frumuseţea mea ar fi pentru dumneavoastră un lucru mai de dorit decât este”. Daisy îl privi uimită, fără a înţelege de ce se gândea el că fizicul lui ar fi fost nemulţumitor. Elmer îşi drese din nou glasul, se întoarse cu spatele, citi ceea ce avea scris în palma mâinii, se întoarse din nou spre ea şi, cu acelaşi ton dezinteresat, spuse: „Nimic din ceea ce doriţi nu este imposibil pentru mine, doar dacă dorinţa dumneavoastră ar fi şi mai frumoasă decât este”. Daisy roşi de îndată, îi spuse la revedere buimăcită şi se îndreptă spre casa unde lucra, fără să atingă pământul, părându-i rău că nu avea darul scrisului pentru a-i putea răspunde chipeşului majordom ceea ce simţea în acel moment, fără să ştie că el deja citise acest lucru în privirea ei.

După patruzeci de minute, îi înmână cartonaşul Emmei, care constată abătută că Gilmore nu putea rezista să nu aibă ultimul cuvânt. Deschise plicul agasată. Cum putea cineva să fie atât de impertinent? se întrebă după ce îi citi răspunsul. Oare Gilmore nu avea limite? Emma respiră adânc, încercând să se calmeze. Ar fi vrut să-i răspundă, dar servitoarea se mişca neîncetat, de parcă ar fi durut-o picioarele, iar să o trimită din nou la reşedinţa

Gilmore i se păru un act de o cruzime

excesivă, chiar şi pentru ea. Se consolă la gândul că, precum spunea Wilde, dacă era ceva mai bine decât să ai ultimul cuvânt, era să rămâi cu posibilitatea de a avea următoarea replică.

XVI

Montgomery Gilmore locuia într-un conac cu aer parizian, aproape de Central Park, parcul imens care fusese construit pentru relaxarea locuitorilor New York-ului, aducându-se tone de nisip din New Jersey. Acea zonă, pe vremea când mama lui era o copilă, nu era decât un deşert, unde puţinele conace existente şi care aparţineau celor bogaţi se ridicau ca nişte insule luxoase în oceanul de noroi pe care ninsorile frecvente le decorau cu fulgi de zăpadă, topiţi imediat de soare. Dar acele superbe conace se înghesuiau acum între case şi magazine foarte elegante, la umbra trenului aerian, ivit de curând, care, cu huruitul lui îngrozitor, îşi făcea loc printre ele. Emma trase de clopoţel când trecuseră deja zece minute după ora cinci, timp obligatoriu de respectat conform bunei educaţii privind întârzierile la o întâlnire. O însoţea slujitoarea Daisy, care scăpase de concedierea recentă, cu scopul de a păstra secretul acelei vizite. Era absolut inacceptabil ca o fată din clasa socială din care Emma făcea parte să se prezinte în casa unui bărbat necăsătorit, fără ca nimeni să o însoţească, deoarece o asemenea nebunie putea să-i distrugă reputaţia pentru totdeauna, şi, dacă nu mă înşel, era în joc reputaţia urmaşilor ei, pentru cel puţin câteva generaţii, iar ea nu dorise ca mama ei să asiste la aceea întâlnire: ceea ce dorea să-i propună lui Gilmore trebuia să rămână între ei

doi, iar mamei ei i s-ar fi părut atât de nepotrivit, că nu ar fi durat prea mult până să o trimită la doctorul Bridgland, ca să-i administreze un tonic puternic, speriată că fata ar putea suferi de vreo febră necunoscută care ar face-o să delireze. Astfel, fără tragere de inimă, Emma fu nevoită să o păcălească şi să-i propună acel târg slujitoarei, iar aceasta acceptase cu un zâmbet de bucurie, care, cum lesne se poate deduce, nu era doar un rezultat al păstrării locului de muncă. La scurt timp după ce sună la intrare, Emma auzi cum cineva se îndrepta spre uşă să deschidă, bătând pasul ca şi cum ar fi participat la o paradă, şi îşi aranjă, automat, pălărioara care se potrivea cu rochia de culoare roşie, observând, surprinsă, că Daisy făcea acelaşi lucru. După ce o mustră cu privirea pe slujitoare, aşteptă ca uşa să se deschidă, afişând unul dintre cele mai ipocrite zâmbete.

Cel ce defila ca la paradă era un majordom slab şi surâzător, care, după ce le salută cu o scurtă înclinare a capului, ca şi cum ar fi dorit să indice ceva cu nasul, le conduse în bibliotecă, făcând un larg ocol prin toată casa, probabil la porunca lui Gilmore, care nu pierdea nicio ocazie de a o impresiona. Emma îl urmă cu o grimasă de indiferenţă, forţându-se ca acea aglomerare de obiecte exotice şi luxoase să nu-i trezească nici cea mai mică admiraţie, în timp ce, în spatele ei, Daisy gâfâia, ca şi cum erau la o întrecere, şi nu la o procesiune, ca aceasta. Când ajunseră în bibliotecă, plină cu rafturi din lemn de nuc închis la culoare şi vitrine burduşite cu incunabule, Emma văzu că această încăpere dădea spre o curte mică, răcoroasă şi umbroasă, ca o galerie, unde aşezaseră o măsuţă pentru ceai. Locul adăpostea un stejar enorm, ale cărui ramuri filtrau lumina după-amiezii, şi i se păru o oază minunată, dar nu avu timp să o descopere în tihnă, deoarece Gilmore apăru numaidecât. Purta un costum

maro, elegant, şi era urmat de câinele lui care, după ce le mirosi pe ambele femei câteva secunde, se tolăni într-un colţ al curţii, privindu-i cu indiferenţă.

— Domnule, domnişoara Harlow este aici! anunţă, inutil, majordomul, făcându-l pe stăpânul lui să tresară.

— Mulţumesc, Elmer, poţi să te retragi. Eu însumi voi servi ceaiul, răspunse Gilmore, în timp ce o fixa pe slujitoare.

— Daisy, porunci Emma, fără să o privească, cu ochii ţintă la gazdă, care începuse să-şi analizeze vârfurile pantofilor, însoţeşte-l pe Elmer în camerele de serviciu şi aşteaptă acolo până te anunţ.

— Da, domnişoară, răspunse Daisy, cu un murmur buimac.

Când ambii servitori părăsiră biblioteca, milionarul îşi ridică privirea de pe vârful pantofilor şi ieşi în întâmpinarea Emmei, vizibil agitat.

— Mulţumesc că aţi acceptat invitaţia mea, domnişoară Harlow, spuse Gilmore, iar după cum se vede, nu îndrăznea să-i spună pe nume decât în mesajele scrise.

Ţinând seama de protocol, ca o fată educată ce era, ea îi întinse mâna, iar milionarul, înclinându-se penibil, îi lăsă un sărut timid. Mai apoi, jenat că o avea înaintea lui, în picioare, o rugă să se aşeze.

— Doar nu credeaţi că îndrăzneala propunerii dumneavoastră o să mă sperie? spuse Emma în timp ce se aşeza, cu un zâmbet pe cât de formal, pe atât de sfidător.

— Nu, desigur că nu. Mă bucur că nu a fost aşa, spuse el, iar după o scurtă pauză, adăugă cu un zâmbet maliţios: deşi asta poate însemna doar un singur lucru – că nu mă consideraţi periculos.

Emma nu râse la gluma lui. Se mulţumi doar să-l admire, tăcută, pe acel pretendent enervant, pe care viaţa i-l scosese în cale, încercând să-i găsească ceva atrăgător.

Dar nu găsi nimic: obrajii lui îi părură prea moi şi roz, nasul prea mic în comparaţie cu ochii şi urechile, iar mustaţa deşirată şi barba blondă care îi umpleau chipul de licăriri palide, ca şi cum şi-ar fi potolit setea într-un lac unde se reflecta apusul, îi părură un decor ridicol.

— Aţi omis o a doua posibilitate, domnule Gilmore, răspunse ea cu indiferenţă.

— Serios? se interesă el, în timp ce servea ceaiul, încercând să-şi stăpânească bătăile inimii. Care?

— Să fac faţă singură la tot ce mi s-ar putea întâmpla între pereţii acestei case.

Gilmore aşeză ceainicul pe masă şi schiţă un zâmbet amuzat, mulţumit de precizia comentariului ei.

— Nu mă îndoiesc, domnişoară Harlow, chiar deloc. Dar nu vă temeţi, după cum bine vedeţi, aici toţi suntem inofensivi.

După ce spuse acestea, arătă către câinele lui, care dormita într-un colţ, sub lumina ce cădea printre crengile copacului, ca nişte coji de lămâie.

— Câinele meu este de-acum prea bătrân, iar în loc de ferocitate, ceea ce arată este o absolută indiferenţă pentru toate.

Apoi arătă uşa pe unde dispăruseră majordomul şi slujitoarea, doar de câteva minute.

— Ce aş putea spune despre majordomul meu servil? Elmer este o persoană mult prea conştientă de rolul său în viaţă pentru a nu da dovadă de comportamentul aşteptat de la un majordom. În sfârşit, după o pauză lungă, adăugă, privind-o direct în ochi: iar eu sunt îndrăgostit de dumneavoastră, deci nu v-aş putea face rău niciodată.

Emma trebui să-şi ascundă surprinderea pe care Gilmore i-o provocase cu ajutorul discursului său culminând cu o declaraţie pe cât de neaşteptată, pe atât de înflăcărată. Se pregătise îndelung? Pentru acest lucru îşi

pierduse atâta timp? El totuşi nu fusese în stare să-şi ascundă încrederea, deoarece, pe parcursul tăcerii incomode care urmă declaraţiei lui, o observă curios, dorindu-şi o reacţie din partea ei. Emma luă o înghiţitură de ceai pentru a câştiga mai mult timp.

— Deci nu mi-aţi face rău niciodată… repetă, amuzată. Chiar dacă v-aş spune că niciodată nu v-aş putea răspunde acestui sentiment de iubire?

El o privi, surprins.

— Care ar fi reacţia dumneavoastră la acest anunţ, domnule Gilmore? continuă Emma. Oare crimele pasionale nu se petrec tocmai din acest motiv, pentru că unul nu poate avea ceea ce doreşte şi atunci preferă ca nimeni să nu-l aibă?

— Presupun că da. admise Gilmore, puţin nelămurit.

— Deci, dumneavoastră aţi putea să vă aruncaţi asupra mea şi să mă strangulaţi cu mâinile dumneavoastră puternice, spuse ea, cu o grimasă intenţionat senzuală, iar eu aş avea doar umbrela mea, ca mijloc de apărare.

Imediat ce încheie acest discurs, Emma îşi reproşă inutila cochetărie. De ce îl tortura în acest fel, doar venise acolo pentru a se elibera de el. Simţi un strop de milă văzând că privirea lui Gilmore se întuneca. Era evident că, în ciuda posturii aparent relaxate, încerca să-şi potolească setea care îl deranja, ea provocându-l să se ridice şi să o potolească o dată pentru totdeauna, fără alte cuvinte. Ea şi-l imagină cuprinzând-o cu braţele lui mari şi, conform modului personal de a o curta, să înceapă să o sărute, cu aviditatea unui căţel, pe braţe, pe păr, pe genunchi şi alte părţi ale corpului, unde niciun amant nu s-ar fi oprit, pentru că nimeni nu-i spusese cum să-şi înfrâneze dorinţa, nici că anumite zone ale anatomiei feminine ofereau o mai mare plăcere decât altele.

— Oh, nu, răspunse Gilmore, cu vocea oarecum

mlădioasă, niciodată nu aş proceda aşa, domnişoară Harlow, o asigură.

Graba lui o necăji uşor pe Emma, dar nu venise acolo ca să se lase copleşită de deznădejde.

— Înţeleg: nu sunteţi unul dintre acei bărbaţi impulsivi, pe care pasiunea îi poartă ca pe-o frunză, continuă ea, fără a-i da prilejul să răspundă. Sigur, dacă eu v-aş respinge, v-aţi gândi la mine cu dezinteresul fatal al eroilor romantici. Iar odată depăşită scurta perioadă de doliu, veţi căuta altă domnişoară care v-ar putea răspunde iubirii.

Gilmore o privi, dintr-odată, foarte serios.

— Te înşeli, Emma, spuse. Te-aş iubi toată viaţa, cu speranţa că îţi vei schimba părerea.

Emma ignoră faptul că Gilmore îi spusese pe nume.

— V-aţi ipoteca viaţa pentru o speranţă atât de fragilă? întrebă, fără a şti dacă trebuia să se simtă flatată ori consternată. Nu v-aţi căsători niciodată, de exemplu?

— Nu, niciodată, răspunse el, cu acelaşi ton solemn. M-aş mulţumi să aştept posibila dumneavoastră întoarcere şi aş elimina din viaţa mea orice obstacol care m-ar împiedica să vă iubesc, la momentul oportun. Unicul lucru pe care l-aş face ar fi să rămân în viaţă.

— Şi de ce acest lucru? întrebă Emma, încercând să ascundă ciudata agitaţie pe care cuvintele lui începeau să i-o provoace. New York-ul e plin de fete mai frumoase decât mine. Oricare ar putea.

— Chiar dacă aş dispune de toată eternitatea pentru a străbate lumea, o întrerupse Gilmore, admirând tablourile şi sculpturile muzeelor, precum şi peisajele cele mai frumoase create de natură, niciodată nu aş găsi o frumuseţe superioară, ceva ce ar putea să mă emoţioneze mai mult decât o faci dumneata, Emma.

Ea păstră tăcerea, oarecum ruşinată de răspunsul lui.

Toate acele cuvinte nu păreau a fi discursul ştiut pe de rost al unui curtezan experimentat, ci acela al unuia care credea, într-adevăr, în ceea ce spunea. În fond, discursul unui om care se îndrăgostea pentru prima dată şi care nu putea diminua sentimentul ce îl inunda decât prin fraze grandilocvente, ridicole, naive. Pe parcursul întâlnirilor anterioare, Gilmore nu se exprimase la fel, dar acum Emma avea în faţa ei un bărbat foarte diferit de însoţitorul nătâng şi încrezut, pe care îl abandonase în Central Park. Cel ce o primise în conacul său era un bărbat foarte calm, care nu ştia de unde apăruse, calitate pe care nu o întâlnise la niciunul dintre tinerii ei pretendenţi. Acel bărbat o contempla cu o sinceritate dezarmantă, dezbrăcată de orice dorinţă de a o poseda ori zăpăci. Şi pretindea să-i aşeze la picioare o iubire atât de generoasă, ba chiar să-şi dea viaţa, fără a aştepta nimic în schimb, doar în

speranţa că îl va iubi cândva. Dar era oare corect acel portret al lui Gilmore pe care tocmai îl construise sau era mai degrabă un trişor experimentat? Şi ce importanţă avea dacă era una sau alta, de fapt, căci ea nu avea să-l iubească niciodată?

— Trebuie să recunosc că manevraţi excelent cuvintele, domnule Gilmore, spuse. Aţi putea convinge pe oricine de orice lucru.

El zâmbi, umil.

— Exagerezi, Emma: nu pot să te conving să te căsătoreşti cu mine, de exemplu.

— Pe mine nu mă seduc cuvintele, care durează până ce sunt pronunţate, nu înainte de a fi luate de vânt, replică ea. Pe mine mă cuceriţi cu fapte.

Cu faptele nu se poate minţi, fu pe punctul de a adăuga, dar îşi muşcă limba. Gilmore se lăsă în scaun şi se jucă pentru câteva clipe cu linguriţa de ceai, înainte de a

îndrăzni să o întrebe:

— Dacă voi obţine ceea ce vă doriţi, vă căsătoriţi cu mine? Ea medită la răspuns. Pentru nimic în lume nu s-ar căsători cu un bărbat ca Gilmore, dar ceea ce dorea să-i ceară era imposibil de obţinut pentru oricine, iar aceasta îl privea pe el.

— Da, o voi face, răspunse cu o convingere deloc prefăcută.

— Am cuvântul tău?

— Da, spuse. Aveţi cuvântul meu, domnule Gilmore.

— Hmm. asta poate însemna două lucruri: că sunteţi sigură că îmi va fi imposibil să-l obţin. Sau vă doriţi atât de mult acel lucru, că nu vă interesează dacă plătiţi un preţ atât de scump, gândi Gilmore, cu un zâmbet distrat. Sau nu am luat în calcul o a treia opţiune?

— Nu, de data asta nu mai există altă opţiune, răspunse Emma, cu indiferenţă.

— Bine, spuse Gilmore, nerăbdător, atunci să dezvăluim misterul o dată pentru totdeauna: despre ce este vorba? Care este acel lucru pe care îmi va fi imposibil să-l obţin?

Emma îşi drese glasul. Sosise momentul să îi dea acelui bărbat o lecţie. Gilmore se aştepta ca ea să-i ceară vreo bijuterie foarte scumpă, un cal care să nu piardă nici o singură întrecere, poate vreun conac care plutea pe un râu sau în aer, susţinut de mii de păsărele. Dar ea nu avea să-i ceară nimic din toate acestea. Ea se gândea să-i ceară un lucru imposibil de obţinut. Ceva ce doar un bărbat extraordinar reuşise, un bărbat al cărui sânge îi curgea prin vene. Îi va cere să facă lumea să viseze. Dar Gilmore nu era capabil să o facă să viseze nici măcar pe ea.

— Acum vreo 63 de ani, în 1835, începu ea să spună, un ziarist la *The Sun* a făcut ca lumea să creadă că Luna

era locuită de unicorni, castori şi oameni-lilieci. Ai auzit de el?

— Desigur, cine nu a auzit de acea escrocherie? răspunse Gilmore, intrigat. A fost una dintre înşelătoriile ziaristice cele mai visate ale secolului.

— Bun. Acel bărbat se numea Richard Locke şi era străbunicul meu.

— Străbunicul tău? rămase surprins Gilmore. Emma îi confirmă.

— Probabil ştiţi că, odată ce se dovedise că totul fusese o escrocherie, mulţi au continuat să creadă că ceea ce el descrisese era adevărat.

— Nu mă miră, domnişoară Harlow, oamenii au o nevoie disperată să creadă în ceva, spuse Gilmore. Dar nu cumva doriţi să fac din nou acest lucru? Azi se ştie sigur că Luna nu este locuită. Nimeni nu va crede contrariul. Telescoapele.

— Desigur că nimeni nu va crede, domnule Gilmore, îl întrerupse ea. Dar mulţi cred că pe Marte este viaţă.

— Pe Marte?

— Da, pe Marte. Nu aţi auzit discuţiile privind canalele acestei planete? Anumiţi oameni de ştiinţă ne asigură că acestea reprezintă indicii clare că pe planeta vecină există o civilizaţie inteligentă.

— Da, am citit ceva cu privire la acest subiect, da, spuse Gilmore, vizibil buimăcit. Doriţi atunci să?

Emma îl întrerupse din nou, desfăşurând pe masă o carte care îi era cunoscută.

— Cunoaşteţi această carte, domnule Gilmore? îl întrebă, indicându-i romanul pe care îl aşezase lângă ceştile de ceai, cu coperţi maro-deschis, publicat de Editura Heinemann.

Surprins, Gilmore o luă, cu grijă, în mâinile sale

imense şi citi titlul:

— *Războiul lumilor…* de H.G. Wells.

— Este scrisă de un cunoscut autor englez, insistă Emma, şi povesteşte o invazie marţiană pe Pământ.

— H.G. Wells. repetă Gilmore, ca pentru sine.

— Marţienii ajung pe planeta noastră în nişte cilindri enormi de pe Marte. Primul dintre ei apare într-o dimineaţă, pe pajiştile comunei Horsell, aproape de Londra. În craterul format de impact, construiesc o maşină zburătoare, sub formă de pisică-de-mare, care îi ajută să se deplaseze în cea mai apropiată metropolă.

— H.G. Wells…

— Marţienilor le ia aproximativ două săptămâni să o cucerească. Făcu o pauză şi zâmbi. Vreau ca dumneavoastră să reproduceţi acea invazie.

— Cum?

— Ce aţi auzit: vreau să convingeţi întreaga lume că Pământul este invadat de marţieni.

— Aţi înnebunit? se scandalizã Gilmore.

— Nu trebuie să o duceţi la bun sfârşit, desigur, explică ea. Mi-ar fi de-ajuns dacă măcar aţi începe acest lucru.

— Dar cum să încep? Dar, domnişoară Harlow, asta e.

— Imposibil?

— Nu, nu voiam să spun asta… murmură Gilmore.

— Atunci e perfect pentru dumneavoastră, domnule Gil-more, nu vă va fi imposibil de obţinut. Faceţi astfel încât un cilindru să apară în Horsell, din interiorul lui să iasă un marţian, iar ca în ziua următoare toate ziarele din lume să vorbească despre invazia vecinilor noştri interplanetari.

Dacă aceste titluri vor apărea, voi accepta să devin soţia dumneavoastră.

— O invazie marţiană… bolborosi Gilmore, doriţi să

inventez o invazie marţiană.

— Da, exact, clarifică Emma. Consideraţi-l ca un omagiu adus străbunicului meu, care a convins o lume întreagă că Luna este locuită de unicorni şi oameni-lilieci.

Gilmore se înclină în scaun şi contemplă cartea pentru câteva clipe, clătinând din cap cu neîncredere.

— O invazie marţiană. repetă.

— Dacă nu sunteţi capabil, domnule Gilmore, voi accepta înfrângerea dumneavoastră, sugeră ea. Şi, vă rog, încetaţi să-mi trimiteţi bileţele ridicole prin care mă asiguraţi că puteţi obţine imposibilul.

Gilmore ridică privirea spre ea şi afişă un zâmbet sfidător.

— Marţienii vor apărea în Horsell, domnişoară Harlow, spuse cu o voce gravă, ca şi cum ar fi făcut o declaraţie de dragoste. Vor apărea acolo, aveţi cuvântul meu. Vor veni de pe Marte pentru ca dumneavoastră să vă căsătoriţi cu mine.

— Când? îl provocă ea. Gilmore păru a medita.

— Când? Hmm. lăsaţi-mă să mă gândesc. Suntem la începutul lui mai. Aş putea porni spre Anglia peste o săptămână şi mi-ar lua cincisprezece zile să ajung. Mai apoi aş avea nevoie de vreo câteva luni de zile ca să duc la bun sfârşit provocarea dumneavoastră. cam prin august. Da, cred că aş avea suficient timp. De acord, domnişoară Harlow, ce spuneţi de o invazie a marţienilor pe Pământ pe 1 august?

Emma consimţi, cu un zâmbet.

— Mi se pare perfect, domnule Gilmore. Vă promit că în acea zi voi fi pe câmpiile din Horsell pentru a vedea evenimentul, spuse, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Ne vedem atunci, domnule Gilmore.

El se ridică, surprins că se despart atât de repede, şi se grăbi să sune clopoţelul de serviciu, sărutându-i, mai

apoi, mâna.

— Aşadar ne vedem atunci, domnişoară Harlow, repetă. După o reverenţă elegantă, Emma se îndreptă spre intrarea bibliotecii şi se lăsă condusă de majordom până la ieşirea din casă, gândindu-se la cât de bine se desfăşurase totul. Dar să-i lăsăm să treacă prin nenumăratele încăperi şi să ne reîntoarcem la micuţa curte, pentru că ce era important în acel moment nu erau gândurile Emmei sau, cu atât mai puţin, ceea ce ar fi putut gândi majordomul sau adorabila Daisy, care îşi aştepta stăpâna în holul imens, ignorând faptul că în câteva săptămâni n-ar mai fi trebuit să se teamă pentru postul ei, fiindcă urma să primească o cerere în căsătorie, cu un inel ascuns într-un biscuit cu gem de afine, pe care doar soarta făcuse să nu-l înghită. Cu adevărat important era ceea ce gândea Montgomery Gilmore, care era totalmente confuz. După ce se despărţi de domnişoara Harlow, se aşezase din nou, iar acum mângâia, foarte gânditor, cartea pe care ea i-o lăsase. Îşi trecu degetele grăsuţe peste literele în relief cu numele autorului, imprimate sub titlu, şi clătină din cap, amuzat şi neîncrezător, la gândul cum se întorcea roata vieţii, ca salturile unui acrobat de circ. Trebuia să facă astfel încât Anglia să creadă că marţienii au venit pe Pământ cu scopul de a-l invada. Tocmai asta îi ceruse Emma pentru a se căsători cu el, şi anume să reproducă romanul lui Wells.

— H.G. Wells. murmură încă o dată.

Apoi respiră adânc, schiţă un zâmbet de resemnare şi, contemplându-şi câinele cu simpatie, exclamă:

— Îţi vine să crezi, Etern?

Câinele îi aruncă o privire la fel de sceptică precum a lui.

XVII

Montgomery Gilmore se întoarse în Anglia la doi ani după ce murise.

Primul lucru pe care îl făcu când ajunse la Londra fu să meargă în piaţa Soho, în centrul căreia se afla statuia în bronz a bărbatului care rămăsese cunoscut în istorie ca Stăpânul Timpului. Nu toată lumea avea privilegiul să contemple statuia care îi comemora moartea. Montgomery Gilmore, care altă dată fusese cunoscut sub numele de Gilliam Murray, se compară cu aceasta, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei oglinzi. Dar adevărul era că, după schimbările la care îşi supusese corpul, acum aproape că nu mai avea nicio trăsătură asemănătoare cu aceasta. Când cineva cântărea o sută douăzeci de kilograme nu trebuia decât să slăbească pentru a deveni altcineva, deşi el, pentru orice eventualitate, îşi lăsase barbă şi mustaţă, îşi tăiase părul, inclusiv învăţase să se îmbrace mai discret. Îl mulţumi cât de diferit era după metamorfoză. Şi zâmbi amuzat în faţa gestului de încântare pe care mâinile lui îl trasau în aer, asemănător unui vrăjitor. Îi plăcu, deopotrivă, reproducerea pe care sculptorul o realizase prietenului său fidel, Etern, pe care îl lăsase la New York în grija lui Elmer, considerând că acesta ar fi putut să-l dea de gol.

Căderea unui găinaţ de porumbel pe capul statuii îl făcu să-şi răsucească privirea. Deja îşi permisese luxul să

vadă statuia, nu era necesar să rămână acolo mai mult decât trebuia, imaginându-şi amărăciunile care îl aşteptau până când, în final, cineva ar fi poruncit dărâmarea statuii: uzura lentă cauzată de ploaie, vânt şi trecerea anilor, mâzgălelile şi atacurile vandalilor, necruţătorul bombardament al nenumăratelor generaţii de porumbei simpatici. Da, acel afront era o prefigurare mai mult decât suficientă a celor ce aveau să se întâmple. Murray îi aruncă statuii un zâmbet de solidaritate şi se

îndreptă spre Greek Street fără nicio grabă, salutând trecătorii cu o înclinare amabilă a capului. Zâmbi foarte mulţumit că nimeni nu-l recunoştea, chiar dacă era imortalizat în bronz câteva străzi mai încolo. Deşi nu-l interesa prea mult acest aspect, dacă cineva l-ar fi recunoscut, ar fi crezut, probabil, dată fiind pasiunea englezilor pentru spiritism, că era vorba de fantoma lui Gilliam Murray. Pentru ei era mult mai uşor de acceptat una ca asta, decât faptul că cineva îşi înscenase moartea atât de perfect.

Odată ajuns pe Greek Street, se opri în faţa firmei pentru care îşi dăduse viaţa. Era vorba despre un vechi teatru, renovat la cererea lui, a cărui faţadă era împodobită cu motive ce făceau aluzie la timp, cum ar fi un chenar sculptat cu ceasuri de nisip sau un fronton unde putea fi zărit Cronos, învârtind roata zodiacală, cu o privire răutăcioasă. Între gravura zeului şi buiandrug, se vedeau nişte litere pompoase, sculptate în marmură rozalie, care spuneau: călătorii în Timp Murray. Murray urcă scara şi observă cu melancolie afişul de pe uşa de la intrare, care invita trecătorii să călătorească în anul 2000. După cum ştiţi, desenul indica o scenă a unui război din viitor: bravul căpitan Shackleton, aruncându-se fioros asupra inamicului, robotul Salomon. Murray aşteptă ca strada să se golească pentru a scoate cheile din buzunar şi a pătrunde nevăzut în clădire. În interior, mirosea a vechi, a pustiu şi a amintiri şterse. Murray se opri în holul imens să asculte liniştea care îl înconjura, deoarece era unicul lucru pe care armata de ceasuri o mai putea face, obiecte care, cu doi ani în urmă.

umpluseră încăperea cu tic-tacul lor neobosit. Sculptura care prezida holul şi care indica trecerea timpului cu ajutorul unui enorm ceas de nisip, pe care nişte braţe mecanice îl puneau în mişcare, era paralizată,

înfăşurată într-un cocon de pânze de păianjen. Praful care îi bloca angrenajele se aşezase şi pe limbile şi rotiţele dinţate ale vechilor ceasuri mecanice, ce se puteau vedea într-o parte a sălii, precum şi în formele nenumăratelor ceasuri care acopereau pereţii. Niciunul dintre acele ceasuri nu mai avea ce să măsoare, fiindcă timpul se oprise în acea sală. Ocolind scara care urca spre biroul său, se îndreptă spre depozitul unde, precum un animal bătrân şi obosit, îl aştepta Cronotilus, tremurând de neputinţă. Era vorba despre un tramvai cu ţevi de fier cromat, căruia inginerii lui îi adăugaseră un motor cu aburi, în partea din spate, şi un pinten, asemănător spărgătoarelor de gheaţă, în partea din faţă. Toate acestea, plus cabina de pe acoperiş, un fel de turelă de unde se putea deschide foarte uşor focul, te făceau să te gândeşti că acea maşinărie fusese creată pentru a se aventura în locuri foarte periculoase, ceea ce era adevărat, deoarece Cronotilus călătorea în viitor, traversând cea de-a patra dimensiune, misteriosul teritoriu unde întâlnise moartea.

Transformându-se în Stăpânul Timpului, devenise milionar. Iar când crezu că era suficient de bogat, şi faptul că aduna tot mai mulţi bani nu mai însemna nicio diferenţă, nu-i trecu prin minte altă formă de a-şi închide firma decât înscenându-şi propria moarte. De fapt, nu avusese de ales. Nimeni nu ar fi acceptat să închidă, fără doar şi poate, porţile agenţiei Călătorii în Timp Murray, refuzând lumii posibilitatea de a călători în timp, şi cu atât mai puţin putea să-şi închidă afacerea, ca şi cum ar fi fost un magazin de porţelanuri sau o tavernă. Moartea ar fi soluţionat problema, sub o formă teribil de simplă, iar în acelaşi timp ar fi lăsat amintirea unei morţi tragice. Tocmai asta făcuse, muri, inventându-şi o moarte atroce şi perfectă, care şocă o lume întreagă, ce se grăbi să-l omagieze, ridicându-i o statuie de bronz în mijlocul

unei pieţe. Da, Gilliam Murray avusese o moarte memorabilă, cum doar eroii pot avea, şi dusese cu sine secretul călătoriei în timp. Iar în timp ce omenirea îşi asuma faptul că eşuase într-un prezent insurmontabil, el traversa Atlanticul cu buzunarele doldora de bani, pentru a începe o viaţă nouă în modernul New York, sub numele de Montgomery Gilmore.

Venirea lui cauzase un mic tsunami în oceanul paşnic al bogatei societăţi newyorkeze. Oraşul era ancorat într-un sistem de valori, dominat de cultul familiei şi cel al tradiţiilor, care lui Murray i se părură destul de cunoscute, dar pe care se decise să le adopte pentru a nu atrage atenţia asupra sa. De îndată înţelese că fuga lui îl purtase pe un teritoriu la fel de ambiguu şi alunecos precum cel pe care tocmai îl părăsise, fiindcă sub suprafaţa frumoasă, unde viaţa curgea ca un râu limpede pe care o serie de norme arhaice îl împiedica să dea pe din afară, se afla o lume plină de pasiuni şi slăbiciuni, meticulos înregistrate de purtătorii de cuvânt ai acestui regat al aparenţelor. Impasibil în faţa acelei mecanici ipocrite, Murray observa cum după fiecare petrecere exista mereu cineva care venea să pună cireaşa pe tort, dezvăluind o poveste de dragoste neştiută ori vreo căsătorie recentă pe care o bogătaşă tocmai o binecuvântase, din tronul ei plin de căţeluşi, pentru a uni două familii avute. Scârbit de toate acestea, de îndată ce prezenţa lui îşi pierduse strălucirea noutăţii, îşi reduse apariţiile în public. Se arăta doar la mesele de afaceri, iar viaţa lui discretă, aproape monahală, îl făcuse să se retragă ca într-o carapace, la adăpost de acele hiene sociale, care se săturaseră să-i zgândărească putreziciunea, considerându-i existenţa una plictisitoare, precum şi străină de ispitele muritorilor. Murray se integră astfel în peisajul clasei bogate din New York, ca un magnat misterios şi mizantrop, care nu reprezenta nicio ameninţare pentru construcţia firavă a obiceiurilor lor.

Dar acea existenţă, pe care el o califica drept jalnică, nu era voluntară, ci inevitabilă. Deşi ar fi dorit să trăiască altfel, nu ar fi putut: diferitele spectacole şi expoziţii ale metropolei

Îl plictiseau şi îl oboseau, deoarece acea înghesuială de emoţii estetice, mai mult decât să-l ajute să-şi şlefuiască spiritul, îi revelau calitatea inferioară, iar cinele, seratele dansante şi celelalte distracţii la care se prezenta nu reuşeau decât să-l îndepărteze şi mai mult de viaţa socială. Incapabil să se bucure de plăcerile pe care şi le permitea şi fără a şti ce sens să dea existenţei sale şi visului pe care îl transformase odată în realitate, creând agenţia de călătorii în timp, milionarul Murray îşi trecu privirea chinuită peste întinsele încăperi şi se simţi condamnat. Ce mai reuşea oare să-l fascineze, să-l seducă, ce putea să scuture acea singurătate plictisitoare care îl asedia şi care nu se compensa nici prin pachetele de cărţi ce lună de lună le primea din Anglia? Nimic nu-i oferea plăcere sau alinare, de aceea cel mai simplu era să accepte lumea aşa cum era, să se predea în faţa evidenţei, să nu facă nimic, absolut nimic. De fapt unica sarcină pe care trebuia să o îndeplinească era să rămână bogat, lucru pe care îl făcea zi de zi, fără prea mult efort, dar în acelaşi timp fără niciun entuziasm, întâlnindu-se cu afacerişti sau investind în diferite locuri, de aceea, o virtute de invidiat pe care Murray o poseda era un al şaselea simţ pentru a descoperi investiţii profitabile doar privind pe fereastră, şi nu sunt simple cuvinte aruncate în vânt. De la fereastra casei lui observă, la început distrat, mai apoi interesat, şinele de tren înălţate, pe unde din când în când trecea o micuţă locomotivă care abia trăgea după ea câteva vagoane. În trecerea ei, o ploaie de bucăţi de lemn şi carbon, uneori însoţită de vreo piesă pierdută, cădea peste trecătorii răbdători, pentru că deja trebuiau să suporte că acele

construcţii de fier schimbaseră lumina cerului cu un văl de umbre. Era evident că acel tren care le permitea pasagerilor să scruteze interiorul caselor aflate în apropiere, care uneori provoca accidente nu lipsite de spectaculos, trebuia să circule pe sub pământ, de aceea îşi investise o parte din bani într-un model de tren subteran, în fază experimentală, care mai apoi se dovedi a fi rentabil. Deopotrivă investi în exploatări

miniere, vapoare, hoteluri şi alte afaceri deloc păguboase, pentru ca vecinii lui înstăriţi să nu suspecteze că era un om fără vise, iar din pricină că existau oameni care afirmau că cei fără iluzii posedau o forţă de neclintit, începu să colecţioneze antichităţi, pe care reprezentanţii lui le achiziţionau de la licitaţii din toată Europa şi pe care el le înghesuia în încăperile casei lui, spre disperarea lui Elmer, care simţea o ură naturală pentru orice obiect care aduna praful. Dar oricâte subterfugii ar fi inventat pentru a-i înşela pe ceilalţi, el ştia adevărul: şi anume că viaţa lui era destinată plictiselii, nemulţumirii şi tristeţii.

Şi astfel ar fi continuat, dacă o rafală de vânt, venită la timp, nu i-ar fi schimbat destinul, şi nici de data asta nu e doar un fel de a vorbi. Mă refer la o autentică rafală de vânt. Ce e vântul, de fapt? Până în prezent, pentru Murray era acelaşi lucru ca pentru dumneavoastră: o masă de aer, deplasându-se prin atmosferă. Dar după cele întâmplate în aceea dimineaţă de duminică, îi părea altceva, ceva mai mult decât profund, determinant şi transcendental, poate suflarea Creatorului? Oare aceasta era modalitatea prin care îşi mişca piesele pe tablă, insuflându-le viaţă? Totul arăta că da, după cum se vedea. Întâmplarea avusese loc, v-am spus deja, într-o zi de duminică, o duminică atât de luminoasă, că, dacă rămâneai în casă, comiteai un păcat de neiertat, şi tot New York-ul se bucură de ea, se umplu de aroma şi de lumina ei. Nici Murray nu putu rezista să nu-şi

alunge singurătatea, dăruindu-şi o plimbare cu câinele său prin Central Park, care era deosebit de frumos, ca şi cum cineva i-ar fi reamenajat colecţia de arbori exotici şi nesfârşitele parcele de iarbă.

Doar ce trecu de porţile parcului, descoperi că acesta era împânzit de oameni ce avuseseră acelaşi gând ca şi el. Mulţi se plimbau în cuplu sau grupuri, citeau pe bănci, improvizau picnicuri pe iarbă sau îşi învăţau copiii să înalţe zmeie, şi chiar dacă Murray trecea printre ei cu un mers schimbat, ca şi cum

ar fi auzit o muzică diferită de restul oamenilor, era incapabil să se identifice cu acea mulţime veselă şi zgomotoasă, iar Etern fugea fericit dintr-o parte într-alta, făcând tumbe. Spre surprinderea lui, părea dispus să-i aducă orice obiect pe care i l-ar fi aruncat, ca un câine oarecare. Inclusiv obiecte pe care el nu le aruncase; după o crenguţă şi o piatră, adusese mai apoi o pălărioară roz, pe care nu-şi aminti să o fi aruncat. Murray înălţă capul, în căutarea stăpânei delicatului accesoriu care se afla acum în mâinile lui. În depărtare, lângă un lac artificial, văzu un grup de fete aşezate pe iarbă. Una dintre ele se ridică şi îi făcu semn să se apropie. Era singura care nu avea pălărie, deci lui Murray nu-i fu prea greu să-şi dea seama că o rafală de vânt îi luase pe sus pălăria, făcând-o să se învârtească prin iarbă ca o tentaţie irezistibilă pentru Etern. Iar acum era în mâinile lui. Blestemă. Din cauza acelei conspiraţii malefice între vânt şi câine, trebuia să se apropie ca să i-o returneze şi probabil să se angajeze în vreo conversaţie cu acea femeie, ceea ce îl panică, dată fiind lipsa sa de experienţă cu doamnele. Nervos, se îndreptă spre necunoscută, dregându-şi glasul, murmurând posibile galanterii, care l-ar fi ajutat să ducă la bun sfârşit acea conversaţie inevitabilă.

Iar pe măsură ce distanţa se scurta, mergând, voit,

mai încet pe iarba moale a parcului, însoţit de câinele său, Murray începu să bănuiască tot mai mult că fata de care paşii lui temători îl apropiau trebuia să fie frumoasă, deşi nu putu să calculeze în ce măsură decât atunci când o văzu mai de aproape. Doar atunci îşi dădu seama că necunoscuta nu era doar frumoasă, căci era într-adevăr, ci în acelaşi timp era atât de deosebită, că, atunci când o priveai, puteai să rămâi prizonier al frumuseţii ei misterioase. Murray profită de ultimii paşi care îi despărţeau pentru a-i examina fascinantul chip. Atent privit, trăsăturile acestuia nu erau atât de speciale, luate separat – niciuna nu răspundea canoanelor epocii: nasul era prea mare, ochii oarecum înguşti, iar culoarea pielii destul de ciudată, dar din totalitatea acestora se obţinea un rezultat

care lăsa pe oricine fără suflare. Iar atunci i se întâmplă ceva ceniciodat ă nu crezuse să i se întâmple: se îndrăgosti. Sau cel puţin simţi, pe rând, toate semnele pe care de atâtea ori le citise în romanele ce povesteau o dragoste la prima vedere, pe care, totdeauna, le închidea cu silă, convins că ceva atât de ridicol şi arbitrar nu se întâmpla decât în realitatea lor îngustă. Dar acum acel sentiment îl invadase. Inima începu să-i bată nebuneşte, ca şi cum pieptul i s-ar fi îngustat şi se zbătea între pereţii lui ca un animal într-o capcană; greutatea propriului corp îi părea că s-a redus, deoarece credea că levitează deasupra ierbii; culorile a tot ceea ce îl înconjura erau mai strălucitoare, intense; inclusiv briza părea să-i mângâie părul cu o delicateţe rafinată… Iar când se află în faţa ei, Murray nu mai avu nicio îndoială că în lume ar putea să existe o altă fată mai frumoasă decât stăpâna acelei pălărioare, şi îşi dădu seama de acest lucru, fără ca restul femeilor de pe pământ să-i defileze prin faţă, cu cele mai rafinate podoabe. Acea loialitate iraţională pentru

frumuseţea acelei necunoscute îi păru prima evidenţă, ca strănutul şi lăcrimarea ochilor într-o alergie, a faptului că se îndrăgostise la prima vedere. Se opri în faţa tinerei şi rămase acolo, cuprins de o uimire absolută, în timp ce ea îşi arcuia delicat sprâncenele, sperând ca acel tip imens, în ale cărui mâini se afla pălărioara ei, să spună ceva. Dar Murray uitase că ceea ce diferenţia omul de animal era darul vorbirii. Uitase că omul era o fiinţă superioară, care putea vorbi, şi nu doar atât, putea să umble în două picioare, să creeze opere mari şi să descopere continente, să ridice oraşe, dar în acel moment, pentru Murray, de un singur lucru era capabilă fiinţa umană: să admire acea fată cu devotament, să-i numere fiecare respiraţie, iar, în final, să i se abandoneze extaziat.

Dar era oare Emma acel înger căzut din cer? vă veţi întreba dumneavoastră, cu o suspiciune lesne de înţeles, iar unii, inclusiv, cu un zâmbet ironic. Dar ce aş putea să vă răspund, cu excepţia faptului că frumuseţea unei femei nu e niciodată

atât de reală precum o vede bărbatul îndrăgostit. Deci în acea luminoasă zi de primăvară, cu soarele mângâind pielea măslinie şi părul delicat răvăşit de briza jucăuşă care îi furase pălăria, Emma era, fără îndoială, femeia cea mai frumoasă din univers. Dar dacă asta nu vă e suficient, nefiind demn să caracterizez, permiteţi-mi să vă dau umila şi imparţială mea părere, aşa cum ar trebui să fie cea a unui bun narator. După cum văd eu lucrurile, fata nu era incredibil de frumoasă, dar părea a fi fost modelată de un olar care cunoştea gusturile lui Murray mai bine decât el însuşi. Tot ceea ce era atractiv la o femeie şi tot ceea ce nici măcar nu ştia că îl atrage se regăsea armonios în faţa din faţa lui, delicată ca pana unei lebede, dacă îmi permiteţi comparaţia binevoitoare. Osatura delicată era întregită de un trup mlădios, care, în

loc să fie palid, părea a fi acoperit cu scorţişoară, iar pe chipul ei, încadrat de un păr lung şi negru, ce îi atingea uşor fruntea, străluceau nişte ochi adorabili, care, dincolo de a privi pur şi simplu lucrurile, păreau a le încălzi, a le înfăşura într-o căldură plăcută, ca şi cum ar fi fost expuse la soare, într-o după-amiază de iarnă. Şi pe deasupra, mama natură, în înţelepciunea sa infinită, adăugase o aluniţă în singurul loc care nu i-ar fi putut schimba înfăţişarea: pe linia buzei de sus, ca însemnul unui sărut. Dar nimic din toate acestea nu ar fi avut altă valoare pentru Murray decât cea pur estetică, dacă inima nu i-ar fi fost vrăjită de toată simfonia de gesturi încântătoare ale fetei, gesturi care o transformau dintr-o ameninţare atractivă într-o frumuseţe adorabilă.

Totuşi, pe parcursul contemplării sale, acea frumuseţe adorabilă începuse să se încrunte, ceea ce îl trezise pe Murray din visare. Pălăria, îşi aminti, se apropiase de ea pentru a i-o înapoia. Se grăbi să i-o înapoieze şi doar atunci îşi dădu seama că ceea ce ţinea în mână nu era decât o cârpă murdară. Se ruşină de acest lucru, iar conversaţia care urmă se dovedi pe cât de scurtă, pe atât de insipidă. Iar acum, nici măcar nu şi-o amintea. Ceea ce Murray nu uitase era vocea de catifea a

fetei, care părea că împodobeşte fiecare cuvânt, opunându-se geamătului chinuitor al vocii lui.

În ciuda acestor lucruri, în drum spre casă, cu Etern alături, Murray îşi dădu seama că schiţa, în forul lui interior, o imagine a fericirii; el, aşezat lângă şemineu, cu o carte, iar ea, aşezată în faţa pianului, degajând în încăpere o serie de acorduri muzicale, în timp ce la etaj slujnica adormea în cântec de leagăn roadele iubirii lor, doi, poate trei îngeraşi, de ce nu chiar patru. Se simţea energic, entuziast, capabil să zboare pe stradă, dacă îşi lua avânt. Nu ştia dacă ceea ce simţea era dragoste, pentru că

niciodată înainte nu mai simţise acest lucru, dar, cu siguranţă, era un sentiment care dăduse un nou sens vieţii lui, un sentiment care, pentru prima dată, îl detronase din centrul existenţei sale, care acum, spre surprinderea lui, se învârtea în jurul acelei necunoscute. Cum era viaţa lui înainte de a da peste ea în parc? Nu-şi mai amintea. Trăise vreodată fără amintirea zâmbetului ei? Şi cum reuşise acest lucru? Acum, singurul lucru pe care şi-l dorea era să o vadă, să-şi ghideze existenţa spre acest obiectiv. Dar nu doar atât: avea nevoie să o cunoască, să afle cine era, într-adevăr, care-i era aroma preferată de ceai, amintirea cea mai frumoasă din copilărie, dorinţa ei cea mai mare. Trebuia, pe scurt, să-şi desfacă sufletul ca pe o pasăre de hârtie pentru a descoperi cum ajunsese astfel. O fi oare asta dragostea? îşi spuse. O fi oare acea fată jumătatea pierdută a sufletului lui, persoana aleasă să-l cunoască mai bine decât el însuşi, lumina care l-ar ghida în întuneric şi restul caracterizărilor care se foloseau pentru a defini fiinţa iubită? Murray nu ştia, dar era sigur că nu avea să se dea bătut până ce nu va afla. El, Gilliam Murray, va cuceri acel teritoriu misterios aşa cum cucerise a patra dimensiune. Niciodată nu-şi dorise un lucru atât de mult. Niciodată. Astfel încât, când ajunse acasă, îl trimise pe Elmer în parc, cu sarcina de o urmări până acasă, pe singura fată fără pălărie de acolo. Iar în ziua următoare, trimise la adresa pe care i-o dăduse

majordomul un transport de pălării, însoţite de un cartonaş, cu mesajul pe care îl rumegase întreaga noapte:

Stimată domnişoară Harlow:

Cum nu ştiu ce pălărie preferaţi, vă trimit toată vitrina magazinului. Şi profit de acest prilej să vă mărturisesc că m-aţi face cel mai fericit bărbat din lume dacă mi-aţi da voie să vă cunosc, astfel încât data viitoare

să vă pot trimite doar o singură pălărie.

Montgomery Gilmore, stăpânul naiv al câinelui fioros

Iar ea îi mulţumi pentru cadouri cu un alt mesaj, pe care îl primi în aceeaşi după-amiază, unde se putea citi:

Vă mulţumesc pentru cele treizeci şi şapte de pălării, domnule Gilmore. Trebuie să recunosc că este o modalitate foarte eficientă de a scăpa de teama că, pe viitor, vreun câine îmi va muşca pălăria. Atât mama, cât şi eu am fi încântate să vă mulţumim personal, dacă aţi binevoi să luaţi ceaiul la noi, mâine.

Emma Harlow

Murray fu încântat de ironia pe care această fată ştia să o mânuiască, şi cu atât mai mult de invitaţia ei. Dar în realitate, nicio fărâmă de spontaneitate nu se regăsea în acele cuvinte care i-ar fi putut sugera ce-şi dorea ea cu adevărat: Emma se mulţumea să respecte protocolul, asta în mod cert, sfătuită de mama ei, care nu dorea să apară pe lista neagră a civilizatei societăţi newyorkeze, şi nici să se spună că fata ei nu ştiuse să mulţumească, în mod corect, pentru cadoul ce consta în treizeci şi şapte de pălării. Cu toate acestea, Murray se prezentă la ea acasă la ora ceaiului, decis să profite cât mai mult de acea situaţie. Nu avea nici cea mai mică idee cum să curteze o femeie, dar presupuse că nu era foarte diferit de cum se încheia

O afacere profitabilă. O ameţi pe mamă cu nenumăratele sale averi şi investiţii, astfel încât bietei doamne i se păru că se afla în faţa stăpânului planetei şi o parte a universului, drept care, înainte de a fi mâncat toate fursecurile, deja îi dăduse permisiunea să o curteze pe fiica ei, dacă dorea. Aprobarea femeii îl inundă pe Murray de o fericire sălbatică, până ce descoperi că, pentru a o curta, trebuia să înfrunte o întreagă listă de pretendenţi,

cu o ambiţie de nestăvilit. Acea hoardă de pretendenţi tineri şi deşiraţi îl descurajă. Pentru o clipă, se gândi să renunţe, dar se răzgândi imediat. Renunţarea nu era o alternativă. Deci îi va înfrunta pe acei tinerei mofturoşi şi îi va învinge. Ar fi putut să poruncească cuiva să-i elimine, unul câte unul, îi trecu lui prin minte. Dar această metodă, deşi rapidă şi tăcută, ar fi trezit suspiciuni. Se putea întâmpla ca acea serie de asasinate să-l dea în vileag, în final, pe el, unicul pretendent rămas în viaţă. Poliţia nu era chiar proastă, deşi uneori părea. În plus, dorea să-i învingă în mod cinstit. Trebuia doar să-şi ascută inteligenţa, calitatele lui îi prisosea.

Astfel, Murray se prezentă la cea de-a doua întâlnire, foarte optimist, deşi, din nefericire, asta nu-l ajută să evite un eşec. O hipnotiză pe mamă, inclusiv pe domnul Harlow, care, în ciuda faptului că nu prezenta niciun interes pentru a cunoaşte pretendenţii fiicei sale, în acea după-amiază făcuse act de prezenţă în salonul de ceai, intrigat de fastuoasa descriere a soţiei lui şi atât de fascinat fusese de discuţia lor, încât întârzie pentru prima dată la ora de tragere cu pistolul. Murray îi vrăji pe ambii părinţi, vorbindu-le despre investiţiile din Africa, un pământ ostil, unde îndrăznise să se aventureze. Pe continentul african se întâlneau pericole la fiecare pas, şi pentru a le exemplifica le povesti un caz de voodoo, un altul de malarie şi câteva atacuri ale leilor, crocodililor, gorilelor şi ale altor dihănii, pe care nu le recomanda ca animale de companie. Dar când rămase singur cu Emma, nu ştiu ce să-i spună. În timpul plimbării prin Central Park, pe care mama ei îi sfătui să o facă, Murray rămase mai tot timpul tăcut.

mulţumindu-se să o observe, fermecat, cu coada ochiului. Ea mergea alături de el, cu paşi mărunţi de şoricel, ferindu-se de razele soarelui, care îşi făceau loc printre ramurile copacilor, cu o umbreluţă, iar lui Murray i

se păru atât de sensibilă, încât rotaţia Pământului părea că îl ameţeşte. Cu cât o spiona mai atent, cu atât mai multe farmece ascunse îi descoperea şi se acuza că nu putuse să le aprecieze înainte. Descoperi că în ochii ei coabitau strălucirea inocenţei amestecată cu un strop de înverşunare, ca şi cum prin venele ei curgea sângele unei pantere, iar dincolo de aroganţa afişată, ca un izvor subteran, ascundea multă blândeţe. Probabil era una din acele frumuseţi exotice, care o diferenţia de celelalte fete, fiind o fiinţă unică, ceea ce îi dădea curajul să înfrunte lumea cu acea trufie. Dar în timp ce observa toate acestea, aproape asfixiat de păienjenişul frumuseţii sale, Murray tăcea. Şi absorbit de propria fericire, nu-şi dădu seama cât de plictisitoare fusese acea plimbare pentru Emma, doar atunci când ea căscă, prefăcându-se, pentru ca mai apoi să urmeze întrebarea, al cărei răspuns prea puţin o interesa:

— Domnule Gilmore. O auzi spunând, pe un ton voit acru. Vă place America? Presupun că, obişnuit cu vechea Anglie, vă părem nişte barbari.

— Mult, se grăbi să răspundă Murray. Emma îl privi, surprinsă.

— Nu, nu voiam să spun asta… se corectă, confuz, milionarul, care, fiind ocupat să caute un răspuns adecvat întrebării, abia auzise cele ce urmară. Ceea ce voiam să spun e că îmi place America. Îmi place mult. Foarte mult. Este o mare naţiune! Iar americanii nu-mi par barbari. Iar dumneavoastră cu atât mai puţin.

— Atunci mama mea vă pare mai sălbatică decât mine? îl certă uşor fata, în timp ce îşi învârtea umbreluţa, desenând o mulţime de umbre de chipul ei.

— Oh, nu, bineînţeles că nu, domnişoară Harlow. Nici dumneavoastră mai mult decât ea… Daţi-mi voie să… se fâstâci

Murray, fără a şti prea bine ce voia să spună, fiind

conştient că fata îşi bătea joc de el. Ceea ce vreau să spun e că nici dumneavoastră, nici încântătoarea dumneavoastră mamă nu meritaţi acest calificativ. Cel de barbar, vreau să spun. Şi nimeni din ilustra dumneavoastră familie, desigur. nici vecinii ori cunoştinţele dumneavoastră.

Acea scuză complicată readuse tăcerea între cei doi. Speriat să nu se transforme într-un moment dramatic, Murray încercă să se gândească la un subiect de conversaţie, unul pe care ceilalţi pretendenţi l-ar fi folosit ca să o curteze. Dar, din nou, Emma fu cea care rupse tăcerea:

— Cred că un bărbat atât de ocupat ca dumneavoastră, care îşi petrece zilele cumpărând societăţi pentru a-şi mări averea, nu are prea mult timp liber pentru plăceri lumeşti. Poate le consideraţi frivole sau mai degrabă destinate oamenilor inferiori condiţiei dumneavoastră. Sunt sigură că acum mintea dumneavoastră e undeva foarte departe, pierdută printre nenumăratele afaceri, în timp ce încercaţi să consideraţi această plimbare ca o pierdere de timp evidentă, mă înşel, domnule Gilmore?

— Dacă tăcerea mea a dat naştere la asemenea gânduri, vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Harlow, se grăbi să clarifice Murray, tot mai confuz. Departe de mine intenţia de vă provoca această impresie greşită, vă asigur.

— Oh, atunci trebuie să înţeleg că m-am înşelat, şi pur şi simplu vă place să vă bucuraţi de sănătatea pe care mişcarea o poate oferi, fără a vă deranja cu nicio altă activitate care ar putea să vă distragă de la complicata sarcină de a pune un picior înaintea celuilalt?

— Eu. e cert că-mi place să mă bucur de mişcare. Nu sunt un bărbat inactiv, domnişoară Harlow. Faptul că mă plimb mă umple de de vigoare. Şi cred, aşa cum bine aţi subliniat că e un obicei sănătos.

— Dacă asta e tot ce vă doriţi, haideţi să ne continuăm plimbarea scufundaţi într-o tăcere sănătoasă şi viguroasă.

Murray deschise gura să-i răspundă, dar o închise dendată, fără a fi în stare să-i dea vreo replică. Primi tăcerea nesuferită care căzu peste ei cu o grimasă resemnată. Astfel se plimbară o vreme, în timp ce se forţa să rupă această tăcere. Alături, Emma îşi învârtea umbreluţa, cu un aer plictisit, şi lovea, din când în când, pietricelele din drumul ei, arătându-şi tot mai evident supărarea crescândă. Murray încercă să disimuleze disperarea angoasantă. În lumea afacerilor se simţea ca peştele în apă, dar nu mai avea nevoie de nicio altă întâlnire pentru a înţelege că, în ceea ce priveşte curta-rea unei doamne, era absolut nepriceput. Îşi propusese să o cucerească, dar nu mergea decât din greşeală în greşeală, ca un boxer orb. Era ca şi cum, dacă ar fi încercat să vorbească cu Emma, dragostea care o simţea pentru ea era mai mult o pacoste decât un avantaj. Disperat, făcu o nouă încercare:

— Pot să vă întreb ce pasiuni aveţi, domnişoară Harlow? spuse, timid, temându-se de consecinţele pe care o asemenea întrebare le-ar putea avea.

Emma îl contemplă, tăcută.

— E evident că nu aveţi de-a face cu fete educate şi elegante, domnule Gilmore, pentru că altfel nu mi-aţi pune o asemenea întrebare. Toate, mai mult sau mai puţin, facem acelaşi lucru. Deci, ca orice domnişoară, eu practic muzica, dansez şi cânt şi încerc să-mi îmbogăţesc spiritul şi educaţia prin nenumărate lecturi, atât în limba noastră, cât şi în franceză, pe care o vorbesc perfect, *mon cher petit imbécile.* Deopotrivă merg adesea la teatru, la balet şi la operă, iar în fiecare zi încerc să mă. revigorez cu plimbări prin Central Park. După cum vedeţi, o viaţă plină de distracţii.

— Credeţi? Permiteţi-mi să vă spun că nu mi se pare că aveţi o viaţă prea amuzantă, domnişoară Harlow, nu putu evita să nu comenteze Murray.

— Ah, nu? Fata îl privi, curioasă. Şi ce vă face să spuneţi asta?

— Păi. bolborosi Murray, oarecum speriat. Deocamdată nu am avut privilegiul de a asculta. minunatul sunet al râsului dumneavoastră.

— Aha, înţeleg! Atunci vă cer scuze, domnule Gilmore, pentru că nu m-am forţat suficient să râd ca proasta din orice fleac, doar ca să vă fac pe plac. Dar să nu credeţi că, dacă nu l-aţi auzit, râsul meu nu există. Motivele care îmi provoacă râsul nu sunt aceleaşi ca pentru restul lumii, de aceea am căpătat obiceiul de a râde singură, sau pentru mine.

— O modalitate destul de tristă de a râde… murmură ca pentru sine Murray.

— Credeţi? spuse fata, cu asprime. Poate, nu vă contrazic. Dar atunci când inevitabila stupiditate a oamenilor reprezintă unicul motiv de râs pentru alţii, să râzi singur este forma cea mai educată de a o face, nu credeţi?

— Atunci, nu v-aţi oprit din râs în timpul acestei plimbări? glumi Murray, împăcuitor.

— Educaţia pe care am primit-o nu-mi permite să vă răspund, domnule Gilmore, nici să vă mint. Deci, trageţi singur concluziile.

— Lucru pe care tocmai l-am făcut, domnişoară Harlow, spuse Murray, resemnat. Şi sunt mândru că v-am oferit un motiv ca să râdeţi. Dar niciodată nu aţi râs pentru un alt motiv în afară de prostia umană? Nu aţi râs pentru oricare alt motiv, ba chiar fără motiv? Pur şi simplu pentru că era o zi frumoasă, iar bucătăreasa a gătit desertul dumneavoastră favorit.

— Desigur că nu, îl opri brusc fata. Nu înţeleg de ce faptul că totul merge bine trebuie să fie un motiv de bucurie.

— Sau pentru că v-aţi îndrăgostit. Emma îşi arcui sprâncenele, stupefiată.

— Pentru dumneavoastră dragostea este motiv de râs?

— Nu, dar să râdeţi de bucurie, adăugă milionarul. Nu v-aţi îndrăgostit niciodată, domnişoară Harlow? Nu v-aţi simţit

niciodată atât de plină de viaţă, că a trebuit să râdeţi pentru a nu exploda de fericire?

— Mă tem că este o întrebare prea îndrăzneaţă din partea dumneavoastră, domnule Gilmore.

— Numai acesta putea fi răspunsul unei domnişoare serioase sau al unei persoane care se teme să admită că s-a îndrăgostit, răspunse el.

— Insinuaţi că sunt incapabilă să mă îndrăgostesc doar pentru că nu cad la picioarele dumneavoastră? izbucni Emma.

— Educaţia pe care am primit-o nu-mi permite să vă răspund, domnişoară Harlow, nici să vă mint. Deci, trageţi singură concluziile, surâse Murray.

— Domnule Gilmore, nu puteţi curta o femeie cu asemenea observaţii impertinente. Nicio doamnă care se respectă nu ar permite sa.

— Nu mă interesează celelalte doamne! exclamă Murray, cu un amestec de vehemenţă şi pasiune, încât fata nu putu evita să nu se oprească, derutată, în mijlocul podului pe care îl traversau. Nu mă interesează ce este corect sau nu. Sunt sătul de acest joc! Ceea ce mă interesează, domnişoară Harlow, este ce v-ar putea face fericită. Spuneţi-mi, Emma, ce vă face fericită? O întrebare

foarte uşoară, la care aş dori un răspuns.

— Ce mă face fericită? murmură Emma. Deja v-am spus adineaori.

— Nu, nu mi-aţi spus, Emma. Şi, mai presus de toate, vreau să ştiu ce doriţi dumneavoastră, insistă Murray, cu aceeaşi duritate pe care o folosea în afaceri pentru a negocia clauzele oricărui contract, obosit deja de acel ritual ale cărui reguli absurde nu le cunoştea.

Emma îl privi în ochi, derutată şi jignită de acel schimb al tonalităţii vocii. Şi atunci, se întâmplă ceva: pupilele întunecate ale fetei părură a se sparge, iar aşa cum cineva spionează prin crăpătura dintr-un perete, Murray putu întrezări, într-o clipire, o fetiţă pierdută care îl privea întrebătoare. Acea fetiţă, supărată şi tristă, avea nişte zulufi negri, o rochie

galbenă şi ţinea strâns la piept un sul de hârtie, prins cu un lanţ roşu. Derutat, milionarul se întrebă ce vedea. Acea fetiţă era Emma? Şi cum putea să o vadă? Oare şi-o imagina ca fetiţă? Dar dacă era astfel, cum era posibil să o vadă, cu detalii atât de precise şi vii? Coafura, rochia, sulul ciudat. Vedea, probabil, imaginea pe care, de atâta privit în oglindă, rămăsese imprimată pe retina fetei? Nu ştia, dar printr-un fel sau altul, Murray simţea că ajunge la sufletul Emmei, că un fel de miracol ori magie avea loc între ei doi, permiţând imposibilul: ca el să o vadă aşa cum era. Mirajul fu la fel de rapid precum spuma unui val ajuns pe nisip. Dar înainte ca fetiţa să se scufunde din nou în întuneric, înainte să dispară ochii care îl înfruntau, Murray avusese timp să afle totul despre ea: văzu că nu era fericită, că nu-şi amintea dacă fusese şi, cel mai important, nu ştia dacă va fi vreodată. Iar mai ales, văzu că acelei copile îi era frică, foarte frică, deoarece femeia în al cărei trup era prizonieră o asfixia încet, iar, în curând, nu avea să mai rămână nici urmă din ea. Acea licărire dură doar o

secundă, dar pentru Murray fu mai utilă decât o întreagă viaţă de cunoaştere. Când fetiţa dispăru şi pupilele Emmei îşi recuperară aroganţa severă, Murray îşi îndepărtă privirea, simţindu-şi sufletul zdruncinat. Acea fetiţă cerea ajutor şi înţelese, cu o certitudine incontestabilă, că trebuia să o salveze. Doar el putea evita să dispară pentru totdeauna.

— Bine, domnule Gilmore, o auzi spunând pe Emma, ca şi cum i-ar fi vorbit de la distanţă, fiindcă vă preocupă atât de mult ceea ce îmi doresc, vă voi spune fără ocolişuri şi sper să fie adevărat că doriţi doar mulţumirea mea.

Murray ridică încet capul, copleşit încă de acea ciudată şi neaşteptată conversaţie pe care o avusese cu fetiţa, căreia nu-i semăna defel. Trebuia să o facă să râdă pe fetiţă, pentru ca femeia care o ţinea prizonieră să zâmbească şi ea. Trebuia să le arate cât de minunată era lumea, nenumăratele motive pe care le ascundea pentru ca locuitorii ei să poată fi fericiţi, chiar dacă el însuşi s-ar fi îndoit de acest lucru. El avea

suficienţi bani şi imaginaţie pentru a construi o lume doar pentru ea, o lume pe măsura ei şi unde totul ar fi perfect, iar legile le-ar dicta ea.

— Vreau să renunţaţi să-mi mai faceţi curte, spuse Emma, cu asprime. Asta vreau. Niciodată nu voi putea răspunde sentimentelor dumneavoastră şi nici nu m-aş putea preface, aşa cum fac altele. Astfel încât vă înapoiez timpul, domnule Gil-more, pentru a putea să-l folosiţi la orice lucru mult mai util decât să încercaţi să obţineţi ceva ce, deşi orgoliul vă împiedică să recunoaşteţi, este imposibil pentru dumneavoastră.

Murray o admiră, zâmbind, în timp ce îşi mişca încet capul.

— Dacă aş înceta să vă curtez, domnişoară Harlow, ar fi pentru prima dată în viaţă când nu aş obţine ceea ce îmi

doresc. Iar… *depuis de notre rencontre, vous étes mon unique désir,* încheie el.

Emma îl observă, furioasă, uimită de neruşinarea lui, iar după ce scoase un sunet de disperare, se întoarse şi se îndepărtă de el, cu paşi energici, lăsându-l acolo singur, în mijlocul acelui podeţ, care părea pe punctul de a se rupe sub greutatea lui. Fără ca reacţia ei să-i şteargă zâmbetul, Murray o privi cum se îndepărta, copleşit de duioşie. Ştia că furia Emmei nu se datora doar faptului că el vorbea perfect franceza, ci pentru că nu înţelesese adevăratul sens al răspunsului lui, deşi era convins că într-o zi o va face. Desigur, era adevărat că întotdeauna obţinuse ceea ce dorise, iar ceea ce voia acum, pentru prima dată în viaţă, nu avea de-a face cu propria fericire, ci cu a ei. Iar acesta era avantajul lui faţă de ceilalţi pretendenţi: el putea să-şi dedice viaţa să o aştepte, pentru că viaţa lui, deja, nu-i mai aparţinea. El îi aparţinea ei. Iar Emma va fi al lui pentru că el dispunea de tot timpul din lume pentru a aştepta ca ea să-l accepte. Mai exact toată viaţa. Ar fi iubit-o de-a lungul anilor, dacă ar fi trebuit, fără să obosească, fără ca iubirea lui să se ofilească. O va iubi, fără a fi nevoit să o atingă, de la distanţă, precum se admiră o stea sau

vitraliul unei catedrale. O va iubi, în timp ce viaţa va aşeza peste ei ani şi ani, admirând-o de pe celălalt mal cum îşi duce existenţa încurcată, ca un copac secular pe care timpul l-a păstrat, aşteptând ca ea să-l privească şi dezamăgită, curioasă, văduvă, liberă, volubilă sau oricum ar fi fost să-i deschidă, în cele din urmă, braţele. Iar atunci el i-ar arăta acelei fetiţe pierdute ce este fericirea.

Acea certitudine îi folosise pentru a depăşi eşecul celei de-a doua întâlniri, îşi aminti Murray în timp ce se plimba prin depozitul abandonat, ca şi cum s-ar fi plimbat prin labirintul propriei memorii. Datorită ei, optimismul lui încolţise din nou, dar chiar şi aşa, hotărî să-şi ia o mică

pauză în acţiunea lui de a o cuceri. Acel răgaz i-ar fi permis fetei să-şi revină din stupoarea pe care i-o provocase felul său extravagant de a face curte, iar lui, să mediteze, îndelung, la acest subiect. Trebuia să găsească o tactică mai eficientă, o strategie care nu s-ar fi bazat exclusiv pe întâlnirile în doi, în special într-un mediu atât de ostil ca Central Park, paradisul şi infernul existenţei sale. El voia să o facă fericită, dar pentru asta era necesar să o cucerească, şi trebui să admită că până în prezent făcuse tot ceea ce era necesar ca să nu o cucerească. În cele din urmă, milionarul ajunse la o concluzie evidentă: de ce să continue să împartă lovituri în vânt, sperând să găsească modalitatea perfectă de a o curta pe Emma, când o putea întreba direct pe ea? După cum puteţi vedea, Murray găsise cheia pentru a înţelege femeile, soluţie pe care restul oamenilor o aplicau de milioane de ani, poate de când Creatorul smulsese o coastă din Adam pentru a întreprinde ultima sa năzdrăvănie. Mulţumit de decizia lui, luă un cartonaş şi, adăpostit de vălul subtilităţii, se lăsă în mâinile acesteia, asigurând-o că poate transforma în realitate orice dorinţă ar avea.

Acel cartonaş provocase un schimb amuzant de mesaje, care se întinsese pe durata unei după-amiezi. Doar când încheie, Murray îşi dădu seama că era din ce în ce mai

Îndrăgostit, iar în următoarea zi trebuia să o primească pe Emma în casa lui. Şi, după cum vă imaginaţi, îl cuprinse panica. Se ridică, brusc, de la birou şi se învârti prin încăpere. Bun, reuşise să o aducă pe terenul lui, îşi spuse. Asta era cel mai greu. Acum trebuia să se decidă care era cel mai adecvat loc pentru a o primi. Sera? Grădina? Curtea care dădea înspre bibliotecă? Alese acest din urmă loc, deoarece era mai intim şi mai liniştit decât celelalte. Elmer ar fi putut să o conducă până acolo, iar el

însuşi i-ar trasa itinerarul saloanelor pe unde să treacă. Masa se putea aşeza lângă imensul stejar, care se afla în mijlocul curţii şi le-ar fi oferit umbra lui răcoroasă la acea oră din zi, calculă el. Da, acela era locul perfect, fără îndoială. Acolo nimic nu putea să-l perturbe, iar asta i-ar fi permis să se folosească de toată cumpătarea necesară pentru acea întâlnire.

Nu închise un ochi toată noaptea, din pricina emoţiei ce-l stăpânea la gândul întâlnirii din ziua următoare, dar baia de dimineaţă reuşi să-l trezească pentru a înfrunta situaţia cu capul limpede şi o încredere vagă în şansele lui de câştig. Insomnia îl făcuse să-şi imagineze posibile conversaţii pe care le-ar fi avut amândoi, pregătind răspunsuri adecvate pentru orice întrebare pe care ea i-ar fi adresat-o, dar, în final, ajunsese la concluzia că niciodată n-ar fi putut să prevadă întâlnirea până în acel punct, de aceea trebuia să fie dispus să improvizeze. Ceasul parcă întârzia să arate orele cinci ale după-amiezii, dar, când le indică, Murray deja trecuse prin toate stările sufleteşti posibile: de la optimism la fatalitate, la apatie, speranţă, nelinişte, frică, inclusiv greaţă, fiindcă emoţia îşi făcu lăcaş în stomac şi îi împiedica digestia fripturii pe care Elmer i-o servise. Palid şi temător, aproape febril, auzi sunetul clopoţelului de la poartă, anunţând, în sfârşit, sosirea Emmei, urmat de tropăitul amuzant al lui Elmer. Şi fără a aştepta ca majordomul să-i anunţe vizita, Murray coborî în curtea ce dădea spre bibliotecă, ştergându-şi cu o batistă sudoarea îngheţată ce îi acoperea fruntea, însoţit de Etern, care

părea dornic să afle, cel puţin atât cât un câine putea înţelege, motivul pentru care stăpânul lui fusese atât de neliniştit pe parcursul dimineţii. Dar în ciuda instruirii la care îl supusese toată ziua, când ajunseră în bibliotecă, Etern reacţionă înaintea lui, îndreptându-se către Emma şi

slujitoarea ei pentru a le mirosi. Când simţi că amândouă aveau un miros firesc, ceea ce excludea posibilitatea ca Emma să fi trimis la întâlnire o sosie de-a ei, câinele se îndreptă spre colţul lui favorit şi se tolăni acolo, pentru a observa dacă stăpânul lui era capabil să depăşească spontaneitatea salutului ei. Dar ridicase şi mai mult ştacheta. După ce Elmer anunţă sosirea Emmei, trâmbiţându-i numele, Gilmore îl alungă de-ndată din încăpere, pentru ca mai apoi să sărute, stângaci, mâna pe care fata i-o întindea, şi o invită să se aşeze, fără să îndrăznească să o privească în ochi.

Acel început dezastruos anunţa ce era mai rău, îşi spuse. Şi nu se înşelă. Gilmore înfruntase întâlnirea cu mult umor, dar Emma răspundea glumelor lui cu atâta răceală că începu să se îndoiască de corectitudinea interpretării schimbului de mesaje din ziua anterioară. Confuz, se lăsă purtat în conversaţie, parând loviturile fetei cu destulă îndemânare, dar când înţelese că acelei întâlniri nu-i va urma o alta, se strădui să folosească orice motiv pentru a-şi exprima sentimentele. Tocmai acela era scopul lui, mai presus de toate. Totuşi, întâlnirea luă o întorsătură pe care nici într-o mie de nopţi de insomnie nu şi-ar fi imaginat-o, iar Murray înţelese, în sfârşit, cu tristeţe, că Emma venise la el doar pentru a-l învinge pe terenul lui, pentru a se descotorosi de el într-un mod pe cât de educat, pe atât de elegant: cerându-i un lucru imposibil de realizat. Iar el, odată obişnuit cu situaţia, acceptase provocarea, prefăcându-se că va îndeplini orice lucru, mişcat de egoismul de a o cuceri, sau din orgoliul de a o învinge şi totodată a-i demonstra că nimic nu era imposibil pentru Montgomery Gilmore, deşi acest lucru nu făcea decât să întărească imaginea bărbatului grosier şi simplu pe care Emma o

avea despre el. De ce să încerce să o schimbe cu

promisiuni, rugăminţi şi obiecţii, ştiind, de la bun început, că era inutil? Emma îi spuse clar că doar faptele o interesau. Şi tocmai asta trebuia să facă. Să uite de cuvinte, să le înlăture şi să o cucerească prin fapte. Şi doar căsătorindu-se cu ea ar fi avut posibilitatea să o facă, să-i demonstreze că existenţa lui se transformase într-o căutare neobosită a fericirii ei. Dar pentru a se căsători cu ea, trebuia să reproducă invazia marţiană din romanul lui Wells.

H.G. Wells, da. Autorul romanului *Maşina timpului.*

Din nou el.

Omul pe care îl ura cel mai mult.

Iar acum trebuia să recreeze invazia marţiană pe care acesta o povestea în romanul său. Dar el era expert în acest tip de provocări, îşi spuse, contemplând tramvaiul călător prin timp, care îl ajutase să sondeze viitorul, în timp ce o fericire aproape dureroasă îl acapara, căci la 1 august Emma Harlow, femeia cea mai frumoasă din lume, ar fi acceptat să fie soţia lui. Apoi s-ar îndrăgosti de el. Da, nu avea nici cea mai mică îndoială. El era Gilliam Murray, Stăpânul Timpului.

Şi putea obţine imposibilul.

XVIII

Două săptămâni ajunseseră totuşi pentru a transforma un bărbat fericit într-unul disperat. Sosise la Londra la începutul lui iunie şi se apucase de treabă de-ndată, dar constatase că pentru a reproduce o invazie marţiană nu era atât de uşor cum crezuse. Acum, în dimineaţa celei de-a cincisprezecea zile, Murray se plimba prin depozit pentru a asista la o nouă încercare, deşi bănuia că ceea ce va vedea nu-l va încânta mai mult decât altă dată. Nu putuse aduna echipa pe care o avusese cu doi

ani în urmă, când îşi transporta contemporanii în anul 2000, şi chiar dacă Martin îl asigurase că oamenii aleşi acum erau la fel de competenţi precum cei de odinioară, acea afirmaţie îi servise doar pentru a-şi da seama că angajatul său avea o anumită tendinţă de a exagera. Condus de destin, Murray îşi petrecea acea dimineaţă de vară privind plictisit cum lumina insufla lucrurilor o plinătate neobişnuită, o verosimilitate pe care nimeni nu o putea pune sub semnul întrebării.

Odată aflat pe Greek Street, se strecură în interiorul vechiului teatru, fără a fi văzut. Martin, un bărbat cu părul roşu, la fel de robust ca şi el, ieşi să-l întâmpine în hol.

— Totul este pregătit, domnule Murray, îl anunţă.

— Ţi-am spus să-mi zici domnule Gilmore, Martin. Bietul domn Murray a murit acum doi ani.

— Mă scuzaţi, domnule Gilmore, obişnuinţa. Murray dădu din cap absent.

— Bine, nu contează. spuse, nerăbdător. Să vedem ce aţi făcut de data asta.

Martin îl conduse până în depozitul unde avea loc prezentarea. Aruncat într-un colţ al vastei încăperi, ca unic supravieţuitor al trecutului său glorios, se afla Cronotilus. Murray îi aruncă o privire afectuoasă, nu înainte de a-şi aţinti ochii pe cilindrul marţian care acum ocupa mijlocul depozitului. La fel ca şi altă dată, se opri la vreo cinci sau şase metri de el, distanţă la care, după calculele lui, se apropiau martorii uimiţi. În ceea ce priveşte cilindrul, fu nevoit să admită că gaşca lui Martin făcuse un lucru extraordinar, deoarece obiectul acela era exact aşa cum îl descria Wells: un cilindru cenuşiu, cu un diametru de vreo treizeci de metri. În romanul care îi servea drept ghid, maşinăria marţiană care pornea de pe Marte, ca şi cum ar fi fost un proiectil, străbătea distanţa celor 60 de milioane de kilometri de întuneric compact care o separa de

Pământ, pătrundea în atmosferă, brăzda cerul până la Winchester, iar în final se prăbuşea pe câmpiile regiunii Horsell, săpând un crater adânc unde se afla, pe jumătate îngropată, înconjurată de resturile unui brad distrus, de un cerc de iarbă şi pietriş carbonizat. Dar toate acelea depăşeau posibilităţile lui Murray, evident, de aceea trebuia să se limiteze la a dezmembra cilindrul şi a-l transporta în toiul nopţii până la Horsell, pentru ca mai apoi să-l instaleze pe câmpiile comunei şi să ardă iarba din jurul lui, pentru ca răsăritul să-l arate lumii ca şi cum într-adevăr ar fi brăzdat spaţiul pentru a se prăbuşi tocmai acolo.

Dar, din nefericire, maşinăria singură nu era suficientă pentru acest lucru. Din ea trebuia să iasă un marţian. Murray suspină şi-i făcu un semn cu mâna lui Martin, care scoase un strigăt, arătând spre cilindru:

— Daţi-i drumul, băieţi, să înceapă spectacolul!

Iar cilindrul începu să se deşurubeze. O făcu foarte lent, lăsându-se să se întrevadă un cerc metalic strălucitor între capac şi margine, în timp ce scotea un uşor şuierat. În romanul lui Wells, capsula se deşuruba pe parcursul unei zile întregi, astfel încât capacul cădea atunci când apusul îmbrăca în purpură şi aur patriarhalul cer englezesc. Atunci, o mulţime de curioşi şi jurnalişti se îngrămădeau în jurul cilindrului. Murray deja luase în calcul că va trebui să poruncească oamenilor care se ascundeau în interior să-l deschidă în acelaşi ritm pentru ca, pe durata aşteptării, vestea invaziei marţienilor să se propage prin toată ţara şi, mai ales, să apară în ziare. Ar fi trebuit, probabil, să facă nişte orificii de ventilare în cască, convenabil ascunse, dacă nu voia să-şi piardă niciu-nul din oameni pe parcursul reprezentaţiei. Şi totodată ar fi fost nevoie să încălzească oarecum suprafaţa cilindrului, nu atât pentru a simula că acesta străbătuse atmosfera Terrei,

ci pentru ca nu cumva vreun curios să se apropie prea mult de maşinărie. Lăsă deoparte acele gânduri, observând cum ieşea la iveală aproape o jumătate de metru din filetul strălucitor. Capacul căzu câteva secunde mai târziu, producând un sunet asurzitor când se lovi de pământ. Murray îşi ţinu respiraţia, aşa cum, în roman, reacţionau martorii numeroşi înghesuiţi în jurul cilindrului, pregătindu-se să admire ceea ce se afla în interior. Toţi aşteptau să vadă apariţia unui om, poate cu uşoare diferenţe de fizionomie, dar totuşi fiinţă umană. Un om de pe Marte. Însă ceea ce se mişca în întuneric nu părea a fi om. Speriaţi, cei curioşi vedeau ceva gri şi unduitor şi două discuri luminoase care nu puteau fi decât ochii, înainte ca din interior să apară mai multe tentacule ce se desfăşurau în aer pentru a se sprijini mai apoi de marginea cilindrului, scoţând ţipete îngrozitoare. Atunci apărea din maşinărie, lent şi cu greutate, datorită forţei gravitaţionale superioare a Pământului, o masă cenuşie şi rotunjită, de mărimea unui urs. Conform descrierii lui Wells, corpul creaturii lucea ca o piele udă, iar chipul lui avea doi ochi mari întunecaţi şi o gură

În formă de V, gâfâind, din care se prelingeau bale dense şi scârboase. Câteva secunde mai târziu, marţianul părea a se fi aruncat intenţionat în puţ, în a cărui intimitate ar fi fabricat maşina zburătoare, în formă de pisică-de-mare, şi cu ajutorul căreia putea ataca oraşele întregii planete. Dar înainte de refugiul improvizat, ar fi apărut un catarg cu o oglindă parabolică în vârf. După ce s-ar fi legănat ameninţător câteva secunde, de pe suprafaţa lustruită ar fi ţâşnit o rază fierbinte care ar fi efectuat o scanare a zonei, carbonizând tot ce ar fi găsit în cale, fie copaci, tufişuri ori oameni. Desigur, Murray nu se gândea să-i omoare pe cei ce s-ar fi adunat în jurul cilindrului, printre care s-ar fi numărat şi domnişoara

Harlow. Trebuia doar să-i sperie, folosindu-se de apariţia marţianului. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a da naştere unor titluri de presă senzaţionale, ce aveau să-i ofere pe tavă inima Emmei sau care, cel puţin, urmau să-i permită să se căsătorească cu ea.

Murray respiră adânc şi aşteptă ca reproducerea marţianului pe care echipa lui îl crease să iasă din cilindru. Se pregăti să înfrunte toată oroarea pe care universul o putea cuprinde şi simţi cum o groază teribilă îl inunda. Deşi nu neapărat pentru ceea ce îl aştepta, pentru că ceea ce apăru din cilindru nu speria niciun copil, oricum ai fi privit lucrurile. Era un fel de păpuşă din cârpe, căreia îi ataşaseră nişte tentacule de carton pictat, pe al cărei cap se puteau observa două lămpi electrice aprinse deasupra formei care reprezenta gura, de unde se ivea ceea ce se dorea a fi un piure de mazăre amestecat cu altă porcărie şi mai densă. Timp de câteva clipe, marţianul se agită, în mod ridicol, dintr-o parte într-alta, simulând greutatea gravitaţiei pământeşti, iar la final o pereche de mâini îl azvârliră din cilindru. Se izbi de pământ cu o bufnitură, lăsând să se vadă că era umplut cu ţărână. Când spectacolul se încheie, Martin nu putu să nu aplaude. Apoi îl privi pe şeful lui, plin de speranţă.

— Ei bine, cum vi s-a părut?

— Lăsaţi-mă singur, porunci Murray.

— Ce spuneţi? întrebă Martin.

— Lăsaţi-mă singur!

Descumpănit, Martin lovi casca cilindrului. O portiţă ascunsă în structura lui se deschise, iar oamenii care mânuiau marioneta ieşiră, târându-se.

— Martin, de data asta i-a plăcut? îl întrebă unul din ei.

— Stăpânul doreşte să rămână singur, Paul, răspunse Martin, făcându-le semn să-l urmeze afară.

Când rămase singur, Murray scoase un suspin dezolant, care se propagă prin încăpere ca o frunză în vânt. Toate lucrurile mergeau tot mai prost. Prima dată aleseseră să-l deghizeze pe unul dintre oamenii lui în marţian, dar costumul, făcut din carton pictat şi lână, nu reuşise să-i transmită senzaţia că se afla în faţa unui locuitor al unei alte planete, ci în faţa unei gogomănii. Scârbit de rezultat, Murray angajase mai mulţi salariaţi ai muzeului Madame Tussauds pentru a construi un marţian din ceară, dar rezultatul, deşi ceva mai verosimil decât bărbatul deghizat, fusese o păpuşă de zăpadă, foarte caraghioasă, care, fireşte, nu se mişca şi avea un aspect înfricoşător. Iar ceea ce apăruse acum din cilindru îl mâhnea şi mai mult. Se apropie de marţianul din cârpe, care rămăsese la pământ, culcat într-o parte, lângă maşinărie. Acea păpuşă era singurul lucru care se strecura între el şi căsătoria cu Emma. Fără să se abţină, îl proiectă dintr-un şut în cealaltă parte a încăperii. Propulsată de furia lui, păpuşa căzu la pământ, pierzându-şi unul din becurile Robertson pe care le avea ca ochi. Murray clătină din cap. Trebuia să se gândească, să găsească o soluţie perfectă, o dată pentru totdeauna şi cât mai degrabă posibil, deoarece termenul se apropia de final.

Părăsi depozitul şi urcă scările care duceau la biroul lui. Acolo îşi puse un pahar de brandy. Aşezat în scaun, îl degustă încet, încercând să se calmeze. Nu dorea să se lase pradă atacurilor de furie inevitabile şi sterile, pe care, după ce se îndrăgostise, le considera lucruri uitate. Era mai bine

să se gândească cu calm la această problemă. Încă nu era nimic pierdut, încă era timp. Luă unul din cartoanele care se aflau pe masă, ce înfăţişa schiţa în creion a marţianului, pe care el însuşi îl desenase după descrierea lui Wells, pentru ca oamenii lui să aibă un

model pe care să-l transpună în realitate. Dacă scriitorul ar fi descris un lucru mai simplu… Dar nu, acea specie de caracatiţă evoluată era imposibil de creat. Călătorise la Londra cu gândul că dorinţa Emmei era una uşor de îndeplinit, doar o formalitate de rezolvat înainte de a o avea în braţele lui pentru totdeauna, dar să creezi un marţian nu era lucru uşor. Părea mai simplu să zbori pe Marte şi să vânezi un marţian. Se văzu obligat să admită că imaginaţia, în care avusese mereu încredere, acum îi juca feste. El, care călătorise prin toată Anglia anului 2000, era incapabil să recreeze o stupidă invazie marţiană. Fusese prea încrezător în forţele proprii. Se crezuse Marele Murray, magicianul imposibilului. Iar realitatea îi demonstra că era doar Monty G., un biet maestru păpuşar. În final, picătura umplu paharul. Mâzgăli desenul, furios, şi îl aruncă la gunoi.

— De ce? răcni, ridicându-se din scaun şi privind tavanul, schimonosit, aşteptând un răspuns. De ce faci totul atât de complicat tocmai acum, fir-ar să fie? Nu vreau să câştig nimic din asta! Vreau doar să cuceresc o femeie!

Creatorul păstră tăcerea, cum îi era obiceiul încă din vremuri străvechi. Ca răspuns la muţenia divină, Murray scoase un ţipăt jalnic, ca un lup care îşi prinde laba într-o capcană, şi, fără a-i veni în minte altă modalitate mai sofisticată de a-şi exprima nemulţumirea, azvârli de pe masă toate lucrurile care se aflau acolo, provocând o cascadă de hârtii şi cărţi care se împrăştiară pe jos. După acel act eliberator, respiră adânc şi mult mai calm. Printre dinţi îi scăpă un scâncet de consternare. Reuşise doar să creeze acea biată păpuşă, doar atât, şi era sigur că într-o lună jumătate nu ar fi reuşit să creeze nimic mai bun. Avea nevoie de ajutor. Da, avea nevoie de ajutor repede. Dar de la cine? Cine ar fi putut

să-l ajute? Chinuit, se aplecă peste fereastră şi dădu

peste aceeaşi dimineaţă însorită, pe care o întâlnise doar cu o oră în urmă. Îi dădea impresia că, dacă va privi natura mai mult timp, aceasta îi va adeveri presimţirea: cerul se va umple de nori şi o furtună s-ar porni.

Atunci îl văzu. Iar timp de câteva clipe nu putu să creadă. Era el, chiar el? Da, nu exista nicio îndoială, îşi spuse Murray, după cel îl privi insistent: era el! În faţa ochilor lui uimiţi, pe trotuarul din faţă, privind faţada firmei sale, vizibil furios, se afla H.G. Wells. Chiar dacă nu putea să-l vadă din cauza reflecţiei soarelui în geam, Murray se grăbi să se ascundă după perdea şi îl spionă, curios. Ce naiba făcea pe acolo Wells? Studia clădirea, da, dar cu ce intenţie? Evident, nu putea bănui că el se afla în interior. Sigur şi-l imagina în altă parte a planetei, cheltuindu-şi averea sub un nume fals, ceea ce nu era departe de adevăr. Dar era sigur că vechiul teatru încă mai reprezenta pentru scriitor visul odios al lui Gilliam Murray, deoarece chipul lui de pasăre afişa rictusul cuiva care se prezintă la mormântul duşmanului său, deplângând faptul că nu l-a omorât el însuşi. Dar de ce venise tocmai atunci? De ce îşi organizase ziua, viaţa, pentru a ajunge să se afle în acel moment tocmai în locul în care el îşi arunca privirea? Acea întâmplare nu putea fi pură coincidenţă. Era vreun semn al Creatorului, atât de dornic să comunice cu fiinţele umane prin astfel de indicii subtile? După câteva minute, cufundat în gânduri, Wells se uită la ceas, aruncă o ultimă privire teatrului şi o luă pe Charing Cross Road, părăsind cartierul Soho până la Ştrand. Părea că se grăbeşte, ca şi cum cineva l-ar fi aşteptat, ceea ce, după cum ştiţi, era adevărat.

Atunci Murray se aşeză din nou la masă, scoase nişte hârtie şi se jucă pentru câteva momente cu stiloul nou, care se afla între degetele sale. Chiar avea îndrăzneala să facă acest lucru? Nu. Da, sigur că da, nu avea altă ieşire. El era un bărbat care ştia să interpreteze un simbol. Dar

mai ales era un bărbat disperat. Iar bărbaţii disperaţi sunt capabili de orice.

Se înclină deasupra hârtiei şi se pregăti să scrie scrisoarea cea mai umilitoare din viaţa lui:

Stimate George.

Nu cred că te va surprinde prea mult să primeşti o scrisoare de la un mort, deoarece amândoi ştim că din întreaga Anglie tu eşti singura persoană care ştie că eu trăiesc. Ceea ce te va surprinde, sunt sigur de acest lucru, este motivul pentru care îţi scriu şi care nu este altul decât acela de a-ţi cere ajutorul. Da, ai citit bine: îţi trimit această scrisoare pentru că am nevoie de ajutorul tău.

Dă-mi voie, înainte de toate, să nu pierd timpul ascunzându-ţi adevărul. Ştiu că îmi porţi o ură absolută, un sentiment de altfel reciproc. E un lucru cert şi amândoi ştim asta. Îţi poţi lesne imagina deci că a-ţi scrie aceste rânduri presupune o umilinţă pentru mine. O umilinţă pe care am decis să o înfrunt doar pentru a obţine ajutorul tău, ceea ce îţi dă suficiente piste în ceea ce priveşte disperarea mea. Imaginează-mă îngenuncheat şi smiorcăindu-mă în faţa ta, dacă asta te mulţumeşte. Nu mă interesează. Demnitatea mea nu contează atât de mult pentru a nu o sacrifica. Ştiu că e absurd să ceri sfatul unui duşman, dar oare nu e cumva o probă de respect, un mod de a recunoaşte propria inferioritate? Iar eu mi-o recunosc pe a mea: întotdeauna am dat dovadă de multă imaginaţie, ştii doar. Dacă mă ajuţi, aş fi dispus să renunţ la ura ce ţi-o port. Deşi îmi imaginez că nu te interesează prea mult acest lucru. Dar gândeşte-te că îţi datorez o favoare, iar, după cum ştii, acum sunt milionar. Poate acest lucru te atrage. Dacă mă ajuţi, tu singur vei putea pune un preţ ajutorului acordat. Orice preţ. Îţi dau cuvântul meu, George.

Poate te întrebi pentru ce am nevoie de ajutorul tău.

Ei bine, poate acest lucru îţi va ascuţi şi mai abitir ura

Împotriva mea, pentru că are legătură cu unul din romanele tale, de această dată cu *Războiul lumilor*. Cum mintea ta sclipitoare sunt convins că a dedus deja, trebuie să reproduc o invazie marţiană. Dar te asigur că de această dată nu vreau să-ţi dovedesc nimic, nici să câştig ceva din acest lucru. Trebuie să mă crezi. Nu mai am nevoie de asemenea lucruri. De astă dată mă mişcă ceva mai presus de toate, fără de care aş muri: dragostea, George, dragostea celei mai frumoase femei de pe lume. Dacă ai fost vreodată îndrăgostit, înţelegi la ce mă refer. Îmi imaginez că nu prea vei crede, inclusiv vei afirma că aşa ceva este de neconceput, ca un bărbat ca mine să se îndrăgostească, dar, dacă ai cunoaşte-o, nu te-ar surprinde acest lucru. Of, George, nu aveam altă alternativă decât să fiu cucerit de farmecele ei, şi te asigur că imensa avere nu este unul dintre ele, fiindcă, aşa cum ţi-am spus, am mai mulţi bani decât aş putea cheltui pe parcursul mai multor reîncarnări. Nu, George, mă refer la zâmbetul ei încântător, la pielea ei măslinie, la blândeţea sălbatică a privirii ei, chiar şi la adorabilul gest cu care îşi învârte umbreluţa când e nervoasă. Niciun bărbat nu poate rămâne imun în faţa frumuseţii ei, nici măcar tu.

Dar pentru a o avea, George, trebuie ca pe 1 august să fac ca un cilindru marţian să apară pe câmpiile din Horsell, iar din interiorul acestuia să iasă un marţian, la fel ca în romanul tău. Şi nu ştiu cum să realizez acest lucru! Am încercat totul, dar, cum ţi-am spus, imaginaţia mea are o limită. Am nevoie de ajutorul tău, George. Te rog, ajută-mă! Dacă reuşesc, se va căsători cu mine. Şi te asigur că, dacă acest lucru se va întâmpla, atunci Gilliam Murray va muri definitiv. Te rog să ajuţi un biet îndrăgostit.

Cu stimă.

G.M.

Murray se îndreptă în scaun şi privi scrisoarea, cu rândurile de cerneală proaspătă, care tocmai umpluseră albul foii cu vorbele lui scrise cu atâta reţinere. Oare va lua în considerare cele scrise? Atunci, se gândi că probabil ar fi fost mai simplu să-l amenințe pe Wells, spunându-i că Jane ar putea suferi un accident cu bicicleta, de exemplu, dar alungă acest gând de-ndată. Poate bărbatul ce era odinioară ar fi făcut acest lucru, dar bărbatul îndrăgostit de acum nu îndrăznea una ca asta. Îi părea o idee de neconceput. El nu ar fi suportat ca Emma să sufere, deci nu-i era greu să se pună în locul lui Wells şi să înţeleagă cum s-ar fi simţit dacă ar fi primit o asemenea amenințare din partea lui. În plus, nu era nevoie să scoată la lumină vechea lui faţetă de ticălos. Era aproape convins că Wells îl va ajuta, şi ar fi făcut-o din simplul motiv pentru că se credea mai bun decât el şi extrem de dornic să-i demonstreze acest lucru. Acest soi de şiretlicuri funcţionau mereu cu persoanele oneste, aşa cum lui Wells îi plăcea să se considere, chiar dacă era sau nu adevărat. El însuşi îşi pierduse demnitatea, ceea ce nu însemna mare lucru. De acum înainte, alături de Emma ar renaşte, recreându-se ca un tip distins, imaculat, eliberat prin iubire. Suflă peste cerneală, puse hârtia în plic şi îi aplică sigiliul.

Puse scrisoarea la poştă în ziua următoare. Şi aşteptă.

Aşteptă.

Aşteptă.

Până ce, într-un sfârşit, înţelese că Wells nu-i va răspunde niciodată. Scriitorul nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l ajuta, se pare. Ura lui era mai puternică decât credea, îl tulbura prea mult, îl învenina. Timp de câteva zile, se gândi să-i trimită o altă scrisoare, în termeni mai servili, sau inclusiv să-l viziteze pe scriitor şi să se arunce la picioarele lui pentru a-i îmbrăţişa genunchii

veşnic bolnavi, până ce acestuia nu i-ar rămâne altă opţiune, dacă voia să-şi continue viaţa, decât să-l ajute. Dar alungă de-ndată acele alternative, fiindcă ştia că ar fi fost inutile. Un bărbat de afaceri ca el dispunea de

Însuşirea de a-şi da seama când cineva era imun la insistenţele civilizate. Wells nu avea să-l ajute, era clar, doar dacă l-ar fi sechestrat şi obligat sub tortură să-l ajute, iar mai apoi să-l convingă să nu depună nicio plângere împotriva lui. Dar deja am lămurit faptul că pentru Murray aceste metode ţineau de trecut. Deci, dacă voia să creeze un marţian veritabil, trebuia să o facă de unul singur. Şi să o facă înainte de 1 august ori Emma Harlow avea să-i arunce un zâmbet triumfător, privind cum câmpiile din Horsell se lasă legănate de boarea verii, fără ca vreo prezenţă de pe altă lume să distrugă pacea terestră.

XIX

De ce Wells nu-i răspunse scrisorii în ziua următoare, şi nici în cele care îi urmară, făcând ca acele zile dezolante să întregească o lună? Oare nu primise scrisoarea? Sau decisese să o ignore, fără cel mai mic interes în a-i demonstra lui Murray că era mai bun decât el? îi era de ajuns că ştia acest lucru în forul lui interior? Toate aceste întrebări se îngrămădeau zgomotos prin mintea lui Murray, ca nişte muşte care încercau să găsească ieşirea din ţeasta sa. Dar noi nu avem de ce să trăim în incertitudine, când ne e de-ajuns să pătrundem în mintea lui Wells, cu ajutorul unei mici abateri narative, pentru a lămuri toate aceste întrebări. Daţi-mi voie să părăsesc vechiul teatru şi să plutesc în zbor alături de sufletele celor care au murit peste noapte, pe deasupra celei mai mari metropole din lume, în direcţia în care se află în acest moment scriitorul.

O clipă! E cât pe-aci să se crape de ziuă, iar spectacolul care se zăreşte de la înălţime se aseamănă unei coregrafii sofisticate: coşurile nenumăratelor fabrici care mărginesc străzile îşi împletesc fumul cu negura care se ridică de pe Tamisa pentru a crea celebra ceaţă londoneză, în timp ce ici-colo începe să se audă sunetul metalic al lopeţilor gunoierilor, adunând balega de la cai. La fel ca primele acorduri ale unei melodii, la care se adaugă trapul căruţelor pline cu liliac, morcovi, lalele, verze şi cireşe şi care se îndreaptă spre piaţa Convent

Garden, formând un sinuos curcubeu. Fiţi atenţi la verze şi la cireşe. Nu-i aşa că încă păstrează pe pieliţa roşiatică frigul dimineţii? Nu-i aşa că vă doriţi să le atingeţi, să vă plimbaţi mâinile pe prospeţimea lor? Dar nu avem timp pentru asta. Dacă ne îndreptăm privirea spre East End, acea parte uitată a metropolei, prin care, aşa cum spune o glumă bine-cunoscută de cavalerii din West End, nici agenţia Thomas Cook & Fiul, capabili să te trimită în Tibet sau în Africa cea întunecată, n-ar şti să te poarte, putem să asistăm în cartierele mai puţin mizerabile la dezmorţirea obosită a meşterilor, care, pentru încă o zi, se pregătesc să-şi reînceapă lupta eroică împotriva sărăciei. Cei mai curioşi, probabil, nu vor putea să se abţină să nu spioneze de la ferestrele camerelor închiriate, unde se înghesuie familii cu patru sau cinci copii, dintre care unul, inevitabil, tuberculos şi pe care nu-l ajută să respire nici fumul lămpilor şi nici duhoarea cutiilor cu fructe, pe jumătate stricate, pe care vânzătorii ambulanţi le depozitează în acel loc. Biete suflete născute pentru a fi nefericite! Nici moartea nu le va permite să abandoneze iadul îngust, deoarece, când vor muri vor fi înfăşuraţi în linţoliu şi vor rămâne astfel, transportaţi de pe masă în pat şi viceversa, pentru că familia are nevoie să mănânce ori să doarmă, până ce vor putea fi îngropaţi. Iar dincolo de

aceste cartiere din cărămizi înnegrite, trecând peste străzi ticsite de fierari, vânători de şobolani, negustori de haine şi vânzători de chibrituri, găsim grădina obscenă a degradării şi mizeriei din Whitechapel sau Ald-gate, unde se află toţi cei pe care societatea îi alungă, bărbaţi capabili să ucidă în mod stupid pentru câţiva şilingi, fete cu plămânii distruşi de scărmănatul inului şi a căror frumuseţe se năruie încet pe trotuarele pline de noroi, hoardele de copii palizi şi anemici care rătăcesc pretutindeni, în căutarea a ceva asemănător copilăriei. Dar dacă privim în direcţia opusă, survolând lungile şiruri de cerşetori, care încep a se forma în faţa hanurilor, oameni extenuaţi şi înfometaţi care şi-au petrecut noaptea fugind de lanternele poliţiştilor, ce au ordine clare

de a nu-i lăsa să doarmă pe băncile sau în pieţele metropolei, ajungem pe străzile curate din West End. Acolo oraşul se trezeşte, entuziast şi viguros, ca şi cum viaţa ar merita trăită. Priviţi oceanul de pălării şi umbreluţe de pe Ştrand şi străzile adiacente, mărginite de magazine cu produse autohtone şi coloniale. Pe străzile pavate, circulă omnibuze cu două etaje, căruţe, cisterne, ba chiar coşari pe biciclete, cu faţa înnegrită şi cu peria de hornar în cumpănă, ca şi cum s-ar îndrepta spre un turnir medieval, iar la fiecare colţ, salutând slujnicele care roiesc dintr-un loc într-altul, cu şorţurile imaculate, un poliţist simpatic veghează la armonia acelei lumi, al cărui chip ascuns nimeni nu îl cunoaşte, nici nu vrea să îl ştie.

Dar să nu ne lăsăm hipnotizaţi de lenta dezmorţire a oraşului şi să ne îndreptăm spre o căsuţă din împrejurimile Londrei, mai precis în Worcester Park. Acolo, într-o cameră mare de la parter, la o lună jumătate după ce Murray îi trimisese scrisoarea disperată, chiar în ziua pe care o fixase pentru venirea marţienilor, H.G. Wells dormea, crezând că ziua care se ascundea în spatele cortinei

răsăritului va fi una la fel ca toate celelalte.

Din ceea ce ştim despre el, ar fi trebuit să ne aflăm în faţa unui magnific exemplar de Homo felix: femeia pe care o iubeşte doarme liniştită lângă el, iar celebritatea, ca un pui de cerb urmărit ani la rândul, consimţise, în sfârşit, să fie atinsă. Da, viaţa îi surâsese lui Wells, iar succesul începuse să-i încălzească pielea amorţită. Şi totuşi, circumstanţele nu pot provoca fericirea acelora care nu dispun de o fire predispusă fericirii, iar Wells era stoic şi temător, de aceea, oricât ar fi încercat să se bucure de viaţă, rămânea neîncrezător. Voi profita de faptul că doarme pentru a dezlega, ca şi cum ar fi vorba de un papirus indescifrabil, bietul şi contradictoriul său suflet, ceva ce nu am putut face până acum, şi să încercăm să descoperim din ce motiv, în loc să se lase pradă visului, asemenea soţiei sale, care dormea dusă ca un animal îndestulat, el se zvârcolea pe saltea, ca un dinte ce dansează în gura unui copil.

Ceea ce atrăgea atenţia, mai înainte de toate, dintre numeroasele accidente şi povârnişuri ale sufletului lui era livada uimitoare de complexe pe care o cultiva cu grijă şi care, după cum singur mărturisea, îl transforma într-o fiinţă inferioară în comparaţie cu semenii lui. Wells era obsedat de carenţele lui ca persoană, care îl făceau să se simtă în dezavantaj atunci când interacţiona cu ceilalţi. Din acest şir de mici anomalii imperceptibile se evidenţiau două: lungimea focală diferită a ochilor lui şi, mai ales, finisajul prost al creierului său, care putea foarte bine să pară perspicace şi lucid atunci când era nevoie, dar era incapabil să reţină date, cifre sau nume de persoane, ori se înfunda ca o ţeavă atunci când se lovea de problemele lumeşti, pe care oricine le-ar fi putut rezolva, iar deopotrivă făcea ca impresiile lui despre realitate să nu fie complete şi atât de expresive ca ale celorlalţi oameni. Era

ca şi cum creierul său ar fi fost sita deteriorată a unui căutător de aur, care păstra nisipul din râu în timp ce pierdea pepitele. Acest lucru îl condamna, inevitabil, la o neglijenţă subtilă, ba chiar la o anumită închidere în sine, ceea ce îl făcea fals sau nenatural atunci când era interesat de alte persoane. Capacitatea sa de a simţi empatie pentru aproapele său era, aşadar, nulă. S-ar fi putut spune, fără a exagera, că nu reuşea să empatizeze nici cu el însuşi. Şi poate pentru a nu părea o ghicitoare imposibil de rezolvat, Wells căutase o explicaţie fizică la sus-numitele sale imperfecţiuni. Concret, bănuia că greutăţile creierului său se datorau faptului că ţeasta sa era mai mică decât în mod normal – era suficient să audă râsetele prietenilor lui când îşi schimbau pălăriile între ei, iar arterele carotide nu se ramificau prin materia cenuşie atât de generos pe care ar fi trebuit. Dar acele complexe nu ar fi trebuit să reprezinte un fleac pentru un om care îşi îndeplinise visul, lucru pe care îl reuşeau doar câţiva oameni? Da, faptul că devenise scriitor ar fi trebuit să compenseze pretinsele slăbiciuni. Din nefericire, Wells era convins că în păcat îşi purta penitenţa, cum se zice.

deoarece bănuia că, dintre toate fiinţele, scriitorii erau cei mai nefericiţi dintre pământeni.

Dar nu întotdeauna îl acapara melancolia. Uneori primea săgeţi de fericire direct în piept. Atunci era inundat de o plenitudine delicioasă, înainte ca raţiunea să o pervertească. Acum, de exemplu, trezindu-se şi găsind-o pe Jane dormind lângă el, pe Wells îl cuprinse o senzaţie colosală de bunăstare. În realitate, tot ceea ce avea, tot ceea ce ajunsese să fie se sprijinea pe un pilon cu nume de femeie: Amy Catherine Robbins, mai simplu Jane, Jane a lui, femeia pe care din câteva mâzgăliturі de peniţă o transformase într-o figură simpatică, care se regăsea în desenele ce imortalizau scene anodine de viaţă domestică,

bătându-şi joc unul de altul şi îngrijindu-şi relaţia de dragoste, pentru ca mai apoi să le adune grămadă într-o cutie, poate cu scopul de a le revedea la bătrâneţe, când timpul le-ar fi crescut valoarea.

Wells era scriitor datorită ei, nu avea nicio îndoială, pentru că toate îl speriaseră de-a lungul anilor, poate inconştient şi împins de necesitatea de a-i oferi lui Jane un rol crucial în destinul său, o funcţie care ar fi transformat-o într-o persoană esenţială în viaţa lui, eliberând-o de condiţia efemeră de pur capriciu, pe care în mod atât de frivol i-o oferise la doar câteva zile după ce o cunoscuse. Uneltele hazardului îi dăduseră forma de scriitor, da, dar mâna soţiei lui fusese cea care modelase sculptura. Fără ea, toate eforturile îngerului său păzitor de a-l ghida iar şi iar spre literatură ar fi dat greş.

Permiteţi-mi acum să vă relatez, cât mai pe scurt, detaliile transformării lui, ceea ce ne va ajuta să descifrăm şi mai bine sufletu-i torturat. Chiar în mijlocul sufletului îi fusese plantată sămânţa literaturii, la frageda vârstă de şapte ani, poate destul de brusc, dar foarte eficace; hazardul decise că acel copil destinat pentru lucruri măreţe să-şi rupă un picior, dispunând astfel de scuza perfectă pentru a se dedica, nestingherit şi pentru o lungă perioadă de timp, pernicioasei activităţi a cititului – după cum spuneau părinţii lui, evident.

fiindcă printre jucării, caiete şi alte cadouri, pe care vecinii şi rudele i le dăruiseră, se aflau şi cărţi. Da, multe cărţi, cărţi care îl îmbolnăviră, pentru totdeauna, de literatură, învăţându-l să fugă de el însuşi, să zboare departe, peste dealuri, insule şi mări îndepărtate, în timp ce carapacea de carne în care era închis rămânea întinsă pe pat. Dar nu fusese mama lui cea care udase acea sămânţă pentru ca arborele care se ascundea înăuntru să poată creşte, dimpotrivă, Sara Wells era convinsă că

meseria de negustor era destinul cel mai bun din câte putea un bărbat să aleagă, iar Wells trebui să-şi irosească adolescenţa ocupându-se de postavuri, în timp ce încerca să-şi protejeze de neîndurare acea vocaţie timpurie care germinase, în secret, în forul lui interior, timp în care toţi credeau că el îşi privea doar picioarele. În faimosul magazin de postavuri Rodgers & Denyer şi în multe altele pe unde trecuse ca un răzvrătit egoist, care greşea mereu ieşirile când era trimis la casierie, Wells aranjase vitrinele, periase pânzele şi desfăşurase suluri gri de ţesături de Silezia, de pânză, de bumbac, diferite cretoane şi ţesături pentru feţe de masă, lucruri care pentru el nu aveau niciun sens, articole pe care era surprins că cineva le cerea şi a căror existenţă părea doar că-l ţine ocupat deşi trist, realizând un efort titanic, care nu va fi lăsat nicio urmă în lume, cu excepţia câtorva case cu perdelele adecvate. Când, la căderea nopţii, corpul lui extenuat se prăbuşea pe salteaua de paie urât mirositoare din subsol, unde angajaţii se înghesuiau, Wells nu putea să nu se simtă ca un graur care dădea tururi prin aer, crezând că se mişca în voie, când de fapt urma mişcarea turmei. Atunci decise să protesteze, să se răzvrătească, într-un mod mai puţin pasiv, împotriva destinului în care mama lui îl aruncase. Nimic nu calmează mai bine ameţeala decât să te învârţi în sens contrar, a spus Shakespeare. Atunci Wells încercă să schimbe macazul, iar după o luptă epuizantă cu mama sa, care dură câţiva ani, reuşi ca viaţa lui să curgă pe canalul învăţăturii, un mediu mult mai plăcut şi mai stimulator, unde avea

Impresia consolatoare că nu se topea ca o lumânare în mijlocul deşertului. Reuşi să intre ca ajutor la şcoala secundară din Midhurst, iar acest lucru îl ajută să ajungă, ceva mai târziu, datorită unei burse bine-venite, la Şcoala Normală de Ştiinţe din Londra, unde preda profesorul

Huxley, celebrul fiziolog care fusese locţiitorul lui Darwin şi care îi prezentă lumea ca o resursă inepuizabilă de cunoaştere, de unde toată suflarea se alimenta. Sub tutela lui, Wells învăţă să disece iepuri şi să construiască barometre, participă la dezbateri despre fizică, ce îi înflăcărară imaginaţia, iar mai ales se aprovizionă, fără să-şi dea seama, cu articole şi idei pentru viitor.

Atunci începu să scrie, convins că în el sălăşluia un scriitor viguros, care trebuia să înveţe să se plimbe pe hârtie în timp ce trăia de azi pe mâine din învăţământ. Dar acele prime scrieri nu erau decât o tristă imitaţie a literaturii, fără har ori imaginaţie, pe care nu-i trecuse prin cap să le amestece cu cunoştinţele ştiinţifice pe care le acumula în mintea lui, aşa cum cineva înghesuie lucruri inutile într-o mansardă. Din fericire, destinul îi acordase alt răgaz pentru a se gândi la acest lucru, chiar dacă o făcuse cu aceeaşi vehemenţă ca şi data trecută: zdrobindu-şi un rinichi în timpul unui meci de fotbal, când dădea ore la Academia Holt, din Wrexham. După accident, un medic din împrejurimi nu întârzie să-l declare tuberculos, ceea ce în acea epocă echivala cu binecuvântarea romantică a celor destinaţi morţii. La început, îngrozit de diagnostic, Wells îşi asumă cu stoicism noua condiţie de exilat, simţindu-se ca unul dintre acei protagonişti ai romanelor sentimentale, acele fiinţe fragile şi simpatice condamnate la o moarte neaşteptată şi prematură, pe care femeile le deplângeau atât de mult. Dar odată alungată această idee, decise să se răzvrătească împotriva acelei boli de rău augur, care atât de veselă anunţa sfârşitul zilelor sale, nu doar pentru că îi periclita dorinţa de a trăi şi de a demonstra lumii de ce era capabil, ci datorită unui motiv mult mai simplu şi puternic: nu voia să moară virgin. Acest lucru îl făcu să se agaţe.

disperat, de viaţă. Se poate spune că avusese o

răzvrătire sexuală: iminenţa morţii transformă coabitarea cu o femeie într-o experienţă esenţială şi nebunesc de necesară, deoarece ideea de a fi pus în sicriu fără a fi trăit-o îi părea insuportabilă.

Dar spuneam că boala îi oferi un nou răgaz în această viaţă întortocheată, deoarece cuvântul „tuberculos” îi folosi drept paşaport pentru a intra în timpul nedefinit din Uppark, un conac luxos, situat după colina Karting Down, unde mama lui era chelăreasă. Acolo, într-o cameră luminoasă şi confortabilă, supus unui du-te-vino de recuperări şi recidive, Wells putu să se reîntâlnească cu cărţile. Timp de patru luni cât fusese cazat la Uppark, citi poezie, romane şi tot ce îi căzu în mână, dar nu o mai făcu cu voracitatea cititorului, ci cu atenţia unui scriitor ucenic, a unui voluntar aspirant la parnasul literelor. Citi atent proză, mai ales fu atent la flexibilitatea frazelor, la muzica internă a fiecărui paragraf, la transformările rapide şi meandrele tramei, la evocarea pe care o transmitea un adjectiv corespunzător, perfect extras din dicţionar. Citea, pentru prima dată conştient de arta scriiturii. Citea cu ochii celui care învaţă mereu şi stăruitor, convins că, dacă ar fi disecat fiecare pagină cu atenţie, pătrunzând în măruntaiele ei, precum făcea cu iepurii la Şcoala Normală de Ştiinţe, ar fi reuşit să reproducă orice stil. Şi citea cu certitudinea că, dacă avea să scrie cu acelaşi zel şi folosind aceleaşi surse ca autorii care semnau acele cărţi, în loc de tehnica incoerentă şi oarbă pe care o folosise până atunci, urma să ajungă unul dintre ei. Acolo, în liniştea camerei comode, Wells suferise o mică, dar providenţială revelaţie, un schimb de perspectivă, care îi salvă viaţa. Înţelese că poseda armele necesare pentru a înfrunta hârtia şi avea norocul de a se fi născut cu acestea. Iar acum trebuia doar să le ascută şi să înveţe să le mânuiască, să imite înfloriturile pe care ceilalţi spadasini le puneau în practică. Cu o idee mult mai clară despre ce însemna arta scrisului

şi ceea ce el ar fi putut reuşi cu puţină răbdare, reciti ceea ce scrisese cu ceva timp în urmă, consideră textul grotesc şi îl

aruncă în foc. Încă mai avea multe de învăţat şi descoperi, uimit, că ignora elementele scriiturii şi tot ceea ce puteau oferi cuvintele propriu-zis. Trebui să admită că până atunci nu scrisese. Mâzgălise doar câteva foi, jucându-se de-a scriitorul, crezându-se scriitor pentru că ştia să scrie. Dar niciodată nu făcuse literatură. Rumegă toate acele gânduri între dealurile ticsite de acoperişuri care înconjurau Uppark, iar dintr-odată simţi o nevoie disperată de a recâştiga cele pierdute, de a contracara acea poziţie de invalid, respectiv să se întoarcă în lumea din care fugise, cu atât de puţină demnitate, pregătit pentru un al doilea asalt, cu mănuşi noi. Putea să-şi spună, în sfârşit, că renăscuse ca pasărea Phoenix din cenuşa Uppark.

Recuperat, cuprins de euforie, Wells decise să-şi caute o slujbă decentă în Londra, până ce va stăpâni secretele scrisului. Din nefericire, câteva luni fuseseră de ajuns pentru a-i frânge speranţele că scrierile lui ar putea constitui, într-o zi, o sursă de câştig. În ciuda tuturor eforturilor şi sacrificiilor, în ciuda faptului că abuzase de munca lui în detrimentul sănătăţii delicate – în acea epocă banii îi ajungeau doar să mănânce pâine cu brânză şi vreun ou prăjit –, singurele lucruri care reuşiseră să-l scoată din situaţia lui dificilă fuseseră publicarea unei serii de eseuri, pe care nimeni nu le înţelegea, o diplomă în zoologie şi o căsătorie inutilă cu verişoara lui, Isabel. În această situaţie se afla, trăind cu impresia că vâslea printr-o mlaştină, când Jane apăru ca să-l ajute să-şi modeleze calea destinului.

Jane, Jane a lui apăru în viaţa sa într-o dimineaţă oarecare, odată cu moliciunea uşoară a răsăritului de

soare: Wells intră în clasă pentru a preda ora de biologie, când, printre elevii plictisiţi, distinse o fată blondă şi delicată, cu ochii de culoarea pământului umed, ce îi surâdea cu admiraţie, dintr-o bancă din spate. Imună la apatia generală, acea elevă nu înceta să-i adreseze întrebări inteligente, pentru care să mute un taburet lângă masa ei, ca să o înveţe despre anatomia comparativă, îi păru lucrul cel mai natural din lume. În curând.

timpul petrecut la ore li se păru insuficient, iar amândoi îşi prelungeau discuţiile în sala goală sau în plimbarea până la gara din apropiere, mai exact Charing Cross. Şi fără a şti prea bine cum, Wells abandonă acea rutină şi lăsă ca interesul pe care îl simţea pentru inteligenţa sclipitoare a fetei să se transforme într-o afecţiune caldă pentru persoana acesteia. Pe măsură ce zilele treceau, o asemăna de fiecare dată cu tipul de femeie care l-ar fi dorit, persoana alături de care ar fi putut învinge singurătatea din inima lui şi ar fi atins echilibrul de care avea nevoie pentru a înfrunta viaţa în alt fel. Deci, cum se întâmplă în astfel de cazuri, acea prietenie de fiecare dată mai profundă se termină cu o căsătorie. În realitate, în ciuda transcendenţei pe care Wells o folosise, ceea ce se întâmplase fusese destul de simplu: el se văzu obligat să aleagă între două personalităţi opuse – cea rece şi blândă a verişoarei lui sau cea a inteligentei şi zâmbitoarei Jane. Alese ceea ce îi lipsea mai mult, desigur. Iar cu complicitatea lui Jane, o catalogă ca o poveste de dragoste onestă şi inevitabilă, ceea ce bănuia că nu era mai mult decât un set de impulsuri şi capricii, poate o fugă adecvată, poate doar un experiment al cărui rezultat final nu avea importanţă. Se crezură unici, iar acest lucru îi ajutase să-şi valorifice sentimentele, să deghizeze sub pasiune ceea ce nu era decât o comuniune intelectuală, o conjuncţie de interese

vitale, departe de orice ardoare. Ceea ce ei împărtăşeau era o aventură pe care lumea nu o cunoscuse înainte, îşi spuseră, o dragoste diferită de a celorlalţi, o pasiune absolut necesară, dacă foloseau terminologia lui Shelley. Iar acest lucru îi îndreptăţea să facă orice lucru în numele acelei iubiri, care, chipurile, le întuneca raţiunea, precum a schimba moralitatea acceptată în orice mediu al vieţii. Obosiţi să fie repudiaţi de societate pentru că trăiau împreună, se căsătoriră imediat ce Wells obţinu divorţul, chiar dacă renegau căsătoria, ca şi cum acel dispreţ era o altă probă a spiritului erudit şi înalt, pe care se vedeau obligaţi să-l cultive. Şi de-ndată, Wells constată că nu greşise în decizia lui de a pune capăt

primei căsătorii, deoarece Jane îşi însuşise rolul de companie perfectă foarte repede: se ocupă să-i redacteze manuscrisele, să-i corecteze articolele, inclusiv să-i dea sfaturi, să-i administreze banii, să-i elaboreze declaraţiile de impozite şi să-l scutească de orice sarcină cotidiană, care l-ar fi obligat să coboare pe pământ din regatul magic al viselor, unde el era refugiat, mare parte din zi. Aceasta era Jane, da, Jane a lui, aliata perfectă, complicea tuturor crimelor, preoteasa dedicată să-i protejeze recoltele de frig şi grindină, care doar uneori se refugia în biroul lui, unde putea să se elibereze de personajul pe care, cu atâta plăcere şi eficacitate, îl interpreta pentru el şi să lucreze la modesta şi rafinata lui operă literară. Cu un zâmbet mulţumit, Wells tolera intimitatea soţiei lui, inclusiv o promova, ştiind că ea era fericită, imitând-o pe Edith Sitwell în camera lui, exersând acea amabilă fantezie, căruia lui îi părea indiferentă. Reuşiseră să construiască o maşinărie care funcţiona perfect, o viaţă liniştită şi stimulatoare, a cărei armonie rezulta din efortul reciproc de a înţelege şi a trece cu vederea imperfecţiunile celuilalt, o alianţă indestructibilă care se ţinea în echilibru datorită

acelei prime atracţii, pe care amândoi o deghizaseră, tăcut, într-o iubire fără de leac.

Scenariul pe care destinul îl alese pentru ultimul act al metamorfozării sale în scriitor fu camera din strada Mornin-gton, unde se produsese fuga. În acea cameră micuţă, unde se vedeau obligaţi să încerce o coregrafie riscantă, dacă nu doreau să se lovească unul de altul atunci când mergeau la toaletă, Jane îl făcu să înţeleagă, în timpul lungilor şi obositoarelor discuţii, că el nu avea de ce să imite alţi scriitori, fiindcă originea şi educaţia lui, excepţionale de altminteri, îi ofereau o nouă şi inedită abordare pentru tot ceea ce ar fi scris. Încăpăţânat cum era, lui Wells îi veni greu să accepte acest lucru, dar, când încercă, descoperi surprins că ea avea dreptate. Scria bucurându-se din plin de libertatea mişcării pe care i-o dădea faptul de a fi el însuşi atunci când scria, profitând de tot ce trăise şi învăţase, de tot ceea ce ducea în spate.

de tot ceea ce era. Tot ceea ce crea, urmând sfatul lui Jane, era nou, original, incredibil de îndrăzneţ. Iar sub efectul acelei injecţii de încredere, Wells căpătă o adevărată îndemânare, creând poveşti plecând de la anecdote ştiinţifice. Majoritatea revistelor şi ziarelor londoneze publicară acele articole şi poveşti pline de imaginaţie, capabile să facă să viseze întreaga Anglie. Atunci Wells ştiu că metamorfoza se încheiase. Da, sculptura era, în sfârşit, terminată, datorită providenţialului ajutor al lui Jane, care astfel se legase de el pentru totdeauna. Nu doar că o iubea: ci îi datora viaţa, inclusiv viitorul, tot ceea ce încă nu i se întâmplase.

Fu o a doua renaştere, o modificare definitivă a perspectivei care se regăsea în primul roman, *Maşina timpului.* Acea operă nu îi aduse doar un câştig de o sută cincizeci de lire, ci îi permise să treacă de la statutul de ziarist la cel de autor, cu majuscule. Succesul nesperat al

următoarelor romane le permiseseră să se mute în Woking, într-o casă de pe strada Maybury, unde aerul curat de ţară putu să străbată ca o mângâiere balsamică plămânii lui bolnăvicioşi. Acolo, pe masa din bucătărie, legănat de trecerea trenurilor care se îndreptau spre Lynton, scrisese *Omul invizibil* şi *Războiul lumilor,* iar peste câmpiile cu iarbă-neagră din împrejurimi pedalase cu bicicleta, alegând locurile care mai apoi ar fi fost distruse de marţienii lui, înainte ca un alt câştig consistent să le permită mutarea în casa din Worcester Park, unde locuiau acum.

Se ridică cu grijă, să nu o trezească pe Jane, care dormea alături de el, imitând cu respiraţia ei fluxul şi refluxul mării. Părăsi dormitorul, se spălă repede şi începu obişnuita plimbare prin casă, care atunci era scufundată într-o tăcere amorţită. Lui Wells îi plăcea să se trezească înainte de răsărit, când lumea nu era pe de-a întregul închegată, şi să scruteze ca un intrus acel moment, ce preceda începerea zilei de lucru, când putea hoinări liber, fără nicio grijă. Ca un soldat care se plimbă mândru pe câmpul de luptă, presărat de inamici.

vizită fiecare cameră, verificând dacă îi invadase cineva, pe parcursul nopţii, teritoriul pe care îl cucerise atât de greu. Totul părea în ordine: mobilele nu se mişcaseră din loc, lumina zorilor care se filtra prin ferestre avea înclinarea perfectă, pereţii aveau aceeaşi culoare. Nu era o casă foarte luxoasă, dar era mai mare decât cea din Woking ori cea din strada Mornington, iar acea creştere progresivă a mărimii refugiilor lui reflecta pentru el, mai mult decât orice lucru, creşterea succesului personal. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care ar fi trebuit, într-o zi, să-i mulţumească Creatorului. Norocul îi era dator, căci, în afară de faptul că-i oferise câteva fărâme de glorie,

deopotrivă îl scăpase de sabia lui Damocles, reprezentată de tuberculoză. Plămânii lui suferiseră, fără îndoială, un proces degenerativ, dar niciodată doctorii nu reuşiseră să descopere germenii tuberculoşi, de aceea ţesutul său pulmonar se cicatrizase, iar în ciuda celor prezise de acel doctoraş din Wrexham, obsedat de romanele de dragoste, el încă trăia. Poate că îşi pierduse aura romantică. Dar era încă viu, ocupând un spaţiu, furând oxigen, făcând umbră pământului, lăsând să-i scape câte un pârţ atunci când era necesar! Şi voia să continue întocmai încă nişte zeci de ani buni; mai ales acum când viaţa părea dispusă să-i acorde doar momente vesele.

În salon se afla o etajeră unde se regăseau ediţiile celor cinci romane pe care le publicase până atunci, încarnări materiale ale efortului şi imaginaţiei personale. Acea serie de opere îi aduseseră o anumită reputaţie în Anglia, care începea să molipsească şi America, deşi, cum deja am anticipat, el nu se simţea foarte mulţumit de niciuna din acestea. Romanului *Maşina timpului,* care deschidea parada, îi purta o anumită afecţiune, nu atât pentru virtuţile lui, cât pentru faptul că îi permisese, datorită succesului relativ, să trăiască din scris. Luă ediţia operei *Războiul lumilor,* care închidea parada, recent apărută la Editura Heinemann, şi o ţinu între palme cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost vorba de un coş cu ouă. Acel

roman se bucura deopotrivă de dragostea lui, deşi în acest caz afecţiunea se datora faptului că abia fusese publicată, deci nu avusese timp să resimtă pentru aceasta repulsia pe care timpul i-o insufla, iar Wells suferea de unul din blestemele care, în mod frecvent, atacă scriitorii: îl chinuia dorinţa de a obţine reuşite care îi depăşeau capacitatea. Şi trebuia să recunoască, oricum ar fi privit, că niciuna din sus-numitele opere nu era excepţională. Era vorba doar de rezultatul modest şi voluntar al efortului

personal, mai mult sau mai puţin costisitor, mai mult sau mai puţin ingrat.

În plus, scrisese într-o epocă favorabilă, o perioadă când umbra lui Dickens şi Thackeray începea să se risipească, iar obiceiul lecturii se propaga şi prin alte medii sociale, care aveau propriile gusturi. Editorii căutau să mulţumească cerinţele cititorului modern, publicând scriitori mai tineri, autori care să plăsmuiască romane care, deşi noi, păstrau o legătură cu operele generaţiei anterioare. Schimbul de gardă se realizase sub un control absolut: toţi fuseseră prezentaţi ca demni moştenitori ai predecesorilor lor, iar în majoritatea cazurilor trebuiră să poarte o etichetă care îi califica drept substitut al altcuiva. El însuşi fusese desemnat drept al doilea Dickens sau noul Jules Verne, titlu care îi provoca greaţă. Dar în ciuda faptului că miza pe aprecierea criticii şi a publicului, ceea ce ţine de strategie, romanele lui nu puteau fi considerate altfel decât excepţionale. Iar acea certitudine interioară îl făcea să-şi pună o întrebare incomodă: romanele lui nu erau excepţionale pentru că el era incapabil să creeze o operă excepţională ori pentru că nu dispunea de condiţiile necesare pentru a le produce? După cum bine vă daţi seama, Wells prefera să creadă că se datora acestora din urmă, iar uneori, în timpul plimbărilor cu bicicleta sau pur şi simplu ca distracţie pentru a atrage visul, crea în minte o listă a cerinţelor, care din punctul lui de vedere erau esenţiale pentru a putea da naştere unui roman excepţional.

O perioadă, crezuse că motivul principal avea legătură cu locul destinat scrisului, care trebuia să fie o cameră bine

ventilată şi luminată, care să se afle departe de orice sursă de zgomot şi să dispună de un peisaj frumos de la fereastră şi, dacă ar fi fost posibil, să se schimbe în fiecare

zi. Uneori, Wells se distra gândindu-se care ar fi anotimpul favorabil pentru a scrie. Ce anotimp ar fi trebuit să fie dincolo de fereastra biroului idilic? O zi de primăvară care ar adăuga scriiturii lui un optimism vesel şi zâmbitor? O după-amiază de toamnă, care ar oferi cuvintelor sale o melancolie uşoară? Poate iarna, când peisajul acoperit de zăpadă ar fi îmbogăţit lumea de adjective? Acest lucru îl reuşise oarecum în acea casă, unde cu acordul lui Jane se făcuse stăpân peste una din încăperi pentru a o transforma în locul lui de creaţie, în laboratorul de cuvinte. Ar fi putut oare să producă acolo un roman excepţional? Nu credea, nu pentru că vederea i-ar fi fost prea simplă ori redusă, ci pentru că dedusese că nu serveau la nimic condiţiile materiale, dacă acestea nu erau completate de un calm spiritual, o stare potrivită, pe care nu o putea defini decât ca prosperitatea sufletului. Era sigur că acea serenitate platonică şi atât de dorită ar fi împiedicat ceea ce se întâmplase până atunci: ca operele lui să fie dezordonate, pripite şi slab corectate. Dar cum să atingă acea pace sublimă? Cum să evite oboseala minţii şi preocupările cotidiene, care îl hărţuiau atunci când îşi începea scrierea? Wells avea convingerea că scriitorul, la fel ca pictorul, sculptorul, omul de ştiinţă, iar, în final, oricine ar fi creat un produs intelectual, o reuşită care ar reprezenta progresul speciei sau ar ajuta la conturarea sensibilităţii rasei, nu putea avea o viaţă normală pentru că, pur şi simplu, nu era o fiinţă normală. Pentru a crea era esenţial să-şi producă o a doua viaţă, suprimând exigenţele vieţii cotidiene, atunci când acestea reprezentau un obstacol pentru interesele mai înalte ale celeilalte. Dar nici dacă ar fi dus viaţa neglijentă pe care unii dintre colegii lui o aveau, trăind în mansarde mizerabile, împrumutând bani fără scrupule sau fiind întreţinuţi de femei ori mecena, nu ar fi putut să se renunţe total la distracţiile şi cerinţele care îi produceau simplele plăceri ale

vieţii. Wells ştia foarte bine acest lucru, pentru că, deşi Jane îşi luase în sarcină să-l elibereze de majoritatea obligaţiilor zilnice, nu putea să facă nimic cu neliniştile lui, acele greutăţi interioare, care împiedicau ca sufletul său să-şi reia zborul.

Putea doar să fugă de el însuşi într-un loc care se găsea în afara lumii. Poate un palat situat într-o ţară de basm sau o casă care ar pluti în spaţiu, de unde ar putea admira Pământul, cu o maiestuoasă senzaţie de excludere, cu certitudinea că, de acolo, nimic pământean n-ar putea să-l atingă ori să-l distragă. Dar bănuia că, în cele din urmă, şi acestea i-ar fi fost insuficiente, doar dacă n-ar fi fost binecuvântat cu darul nemuririi. Acest lucru l-ar fi eliberat, definitiv, de urgenţa pe care natura efemeră a vieţii i-o impunea, dar şi de constrângerea chinuitoare pe care omul era condamnat să o trăiască, să o iubească şi să o descrie. Doar atunci, în aceste condiţii imposibile, ar putea să dezgroape romanul din interior, un roman care i-ar acorda un loc între clasici, cărora nu avea nimic să le reproşeze, un roman care l-ar fi reprezentat pe el însuşi, forma lui de gândire şi interacţiune cu lumea, devenirea lui, pentru că fiecare pagină ar fi fost elaborată într-un mod care le excludea pe celelalte. Dar faptul că acceptase că doar în acele condiţii himerice ar fi putut scrie un roman excepţional nu îi oferea nicio consolare, desigur, mai ales, luând în considerare faptul că istoria literaturii era ticsită de romane excepţionale, scrise de autori care nu se bucurau de nemurire, nici nu pluteau în spaţiu, cel puţin atât cât ştia el. Mulţi dintre ei trăiseră în locuri murdare, hărţuiţi de datorii şi de cele mai ciudate boli.

Războiul lumilor de H.G. Wells, murmură solemn, în penumbra salonului. Îi plăcea să rostească şoptit titlul operelor sale, ca şi cum aşa ar fi putut să le confere o existenţă mai deosebită. Şi-i imagina pe londonezi

murmurând titlul acestei opere, descoperind-o în vitrine, formând un cor incorent de inchizitori, oameni de a căror existenţă el nu va şti vreodată, indivizi anonimi care şi-ar adăuga acea carte pe raftul lor.

atribuindu-i, cel puţin pe durata lecturii, un scurt regal în vieţile lor. Oricâte opere ar fi publicat, Wells nu s-ar fi obişnuit niciodată cu vertijul care îl făcea să-şi imagineze destinul multiplu al cărţilor sale, suflete pe care avea să le impresioneze ori să le plictisească, buze arcuite în rostirea cuvintelor sale, gesturi de admiraţie sau de repulsie. De asemenea, nu reuşea să se obişnuiască cu nesiguranţa lui fizică, pentru că, deşi cuvintele ar fi rămas peste timp, suportul care le elabora nu era decât un obiect condamnat să ducă o viaţă efemeră. Datorită magiei tiparului, cărţile lui continuau să se răspândească prin lume, ajungând în locuri pe care nici măcar nu şi le putea imagina, unde ar fi fost îngrijite cu devotament de femei frumoase, subliniate rând cu rând de bărbaţi sobri, maltratate de vreun copil, cărţi ce aveau să îmbătrânească pe rafturi necunoscute, şi ale căror pagini se vor îngălbeni ca arborii luaţi prin surprindere de toamnă, şi care oricum aveau să le supravieţuiască stăpânilor lor, îngrămădite într-un pod vechi, iar, în final, se vor stinge în tăcere, revărsându-şi cuvintele pe care le ţinuseră prizoniere atâta timp. Exista oare alt obiect pe lumea asta care, fără să mai aparţină stăpânului său, intra, totodată, în posesia mai multor oameni?

Observă atunci scrisoarea care ieşea din paginile romanului. O scoase trăgând de unul din colţuri, ca şi cum i-ar fi fost scârbă. O primise cu aproximativ o lună în urmă, poate chiar mai mult, şi era semnată de Gilliam Murray, omul pe care îl ura cel mai mult. Da, simţea pentru acel individ o ranchiună profundă şi de netăgăduit, lucru memorabil, fiind vorba de Wells, pentru că, încă de la

naşterea lui, nu încetase să ofere probe ale nestatorniciei lui atunci când păstra viu orice sentiment, inclusiv cel de ură. Îşi aminti de fiorul care îl cuprinsese când descoperise scrisoarea lui Murray în cutia poştală, aşa cum altă dată găsea invitaţiile lui de a călători în viitor. O deschise, temător, fără a putea evita ca mintea lui să improvizeze sute de motive pentru care Murray ar fi putut să-i scrie, fiecare mai tulburător, înainte ca ochii lui

să-i devoreze conţinutul. Când o citi, respiră uşurat. Iar odată dispărută teama, ura îl acapară din nou. Se pare că Murray se întorsese la Londra ieşind din vizuina în care se ascundea, şi avea neobrăzarea de a-i cere ajutorul pentru a reproduce o invazie marţiană, pe care el o descria în romanul său. În scrisoare nu se regăsea nici cea mai mică umbră de ruşine prin care să recunoască inferioritatea lui imaginativă, ci doar insinua o posibilă recompensă dacă avea să-l ajute, ba mai mult încerca să-l înduioşeze mărturisindu-i că de această dată niciun un scop meschin nu îl împingea de la spate, ci sentimentul cel mai nobil pe care putea să-l simtă un bărbat: iubirea. Dacă reuşea ca un cilindru marţian să apară pe câmpiile din Horsell, la 1 august, doamna de care era îndrăgostit avea să-i devină soţie. Dar de ce i-ar cere cineva o probă atât de ciudată? se întrebă Wells. Oare bănuia că nu o va putea duce la bun sfârşit? Oare misterioasa iubită îi aruncase acea provocare, cu unicul scop de a-l face să dea greş? Şi se mai ridica o întrebare şi mai importantă: exista o asemenea femeie sau totul era o strategie întortocheată a lui Murray pentru a obţine ajutorul lui? Adevărat sau nu, oricum el refuză să-l ajute. Păstrase scrisoarea între paginile romanului şi uitase de ea până în dimineaţa aceea. Îl ura prea mult pe Murray ca să-l ajute, oricât de îndrăgostit ar fi fost sau s-ar fi prefăcut că este. Aşezând cartea la loc pe raft, îşi dădu seama că, dacă mai presus de

toate cele scrise erau adevărate, azi era ziua în care termenul expira. O fi reuşit? se întrebă, curios. Oare un cilindru marţian aterizase pe câmpiile din Horsell? Nu credea acest lucru. Era ceva imposibil, inclusiv pentru cineva ca Murray, aparent capabil să obţină orice.

Se îndreptă spre bucătărie ca să-şi prepare cafeaua care îi inaugura ziua, simţind cum întrebarea care îl chinuise în ultimele zile i se rotea din nou prin minte: îi refuzase ajutorul lui Murray doar pentru că era duşmanul lui? Poate venise timpul să-i răspundă, îşi spuse, mânuind cafetiera. Nu, nu o făcuse doar pentru asta, recunoscu. Erau alte motive, la fel

de importante, desigur. Ca de exemplu faptul că de o lună şi jumătate era un alt om. Un om uimit şi speriat. Un om care se forţa, zi de zi, să-şi consolideze raţiunea, care ameninţa să se prăbuşească, din momentul în care s-ar fi ivit din Camera Minunilor, în subsolul Muzeului de Istorie Naturală din Londra, unde era depozitat imposibilul, miracolele care ar fi uimit lumea, minunile despre care nimeni n-ar fi bănuit că există. Dar el le văzuse, şi cum putea cineva să-şi continue viaţa la fel după tot ce văzuse el? În zilele care urmară vizitei la subsol, Wells rămăsese prizonierul unei stări de confuzie. Îl acapara o perplexitate asemănătoare celei pe care o simţise, copil fiind, descoperind că pământul nu se termina cu geografia britanică, singura pe care o studiase în şcoală. Părea desigur incredibil, dar lumea nu se evapora trecând de coastele engleze, după ele se puteau vedea Coloseumul, Taj Mahalul şi Piramidele. Acea descoperire îi permise să stabilească limitele spaţiale ale planetei, în acelaşi mod în care datorită vizitei sale la expoziţia de preistorie din Palatul de Cristal, unde erau expuse câteva reproduceri din ghips ale lui Megatherium şi ale altor dinozauri, putuse să-i stabilească vârsta, şi anume capătul temporal al

trecutului, dincolo de care existenţa era un pur eufemism. De aceea, întreaga lui viaţă, Wells crezuse că locuia într-o lume care era şi rămăsese una ale cărei coordonate spaţio-temporale fuseseră atent conturate de ştiinţă. Dar acum ştia că acele limite erau greşite, că lumea continua şi dincolo de falsele frontiere pe care clasa conducătoare hotărâse că trebuiau cunoscute fără să se mai chinuie să le şi traseze. La ieşirea din muzeu, Serviss îi spuse că depindea doar de el dacă ceea ce văzuse în Camera Minunilor erau miracole autentice sau false reproduceri. Iar Wells înclină să creadă prima variantă, considerând ca fiind adevărată existenţa supranaturalului şi folosind logica – dacă toate acelea erau false, ce sens avea să le ţină sub cheie? Acea decizie făcuse ca acum să se simtă înconjurat de uimire şi magie. Acum ştia că, într-o bună zi, când va ieşi în grădină să aranjeze trandafirii.

putea să dea peste un grup de zâne mici, jucându-se în cerc. Era ca şi cum toate cărţile planetei suferiseră o ruptură pe unde se scurgea fantezia, pătrunzând în lume, astfel că era imposibil să distingi realitatea de ficţiune.

Dar cu trecerea zilelor, Wells reuşise să scape de nedumerire, pentru că, în cele din urmă, faptul că exista extraordinarul nu schimba nimic, iar zânele s-ar fi jucat în grădina lui doar când dormea. Prezentul lui era la fel, viaţa lui trebuia să continue, desfăşurându-se doar în realitatea pe care o putea atinge, o realitate plictisitoare, măsurată, sumbră. Restul erau vise, legende, poveşti ale bătrânilor. Dar deşi reuşi să iasă din confuzia lui, în suflet îi rămăsese zaţul amărăciunii, incomoda senzaţie că trăia o farsă, că se mişca pe o scenă redusă, ridicată de acei puternici care decideau dacă avea să rămână în spatele scenei. Ce drept aveau acei oameni să reducă lumea? Ca el mai erau doar câţiva, un fir de praf în univers, o impresie trecătoare peste timp. Aşa cum directorul muzeului îi spusese lui

Serviss, erau frontiere pe care nu toată lumea era pregătită să le treacă. Iar el plătise preţul, fiindcă un lucru îi era clar: niciodată nu va mai scrie ficţiune. Cum să facă acest lucru, ştiind că în lume existau mai multe lucruri imposibile decât îşi puteau imagina scriitorii vreodată? Scrisese un roman unde specula cu privire la existenţa marţienilor, pur şi simplu pentru că până atunci nu atinsese niciunul cu mâinile lui. Dar acest lucru se schimbase: acum făcuse acest lucru, atinsese braţul unui marţian care brăzdase cerul într-o farfurie zburătoare şi se asemăna mai degrabă cu o molie decât cu o caracatiţă din pieţele de peşte. Cu acea perspectivă înregistrată pe retină, ce sens mai avea să-l ajute pe Murray să reproducă o invazie marţiană atât de ridicolă ca aceea pe care o descrisese?

Îşi turnă o cană de cafea şi se aşeză la masa din bucătărie, în faţa ferestrei care dădea spre grădină. Dincolo de geamuri, o lumină discretă şi portocalie separa, morocănoasă, lumea. Wells admiră peisajul care apărea în faţa lui, cu melancolie.

ştiind că doar vârful unui aisberg era cel care menţinea restul volumului său sub apă, ascuns de ochii lumii. Sorbi o înghiţitură şi suspină. Deja era suficient. Dacă dorea să-şi păstreze sănătatea mentală, era de preferat să uite tot ce văzuse în Camera Minunilor, îşi spuse. Şi încercă să se concentreze pentru a rezolva problemele argumentative ale cărţii *Iubirea şi DI Lewisham,* romanul realist pe care plănuia să-l scrie.

Atunci o sclipire îl orbi. Era un flash care venea din exterior. Wells se îndreptă un pic şi îşi ascuţi privirea, încercând să afle ce cauzase acea reflecţie care îl obliga să-şi ţină ochii întredeschişi, poate cu speranţa secretă de a distinge, în sfârşit, vreo zână fotografiată din Camera Minunilor. Dar descoperi, surprins, că era vorba de o mână

metalică ce se lupta să deschidă grilajul porţii. O observă uimit. Proteza aparţinea unui tânăr foarte slab care purta un costum închis la culoare. Când, în sfârşit, reuşi să deschidă grilajul, ajutându-se cu cealaltă mână, Wells îl privi străbătând cărarea de piatră, în direcţia uşii de la intrare. Văzându-i figura dezamăgită care îi descărna buzele, deduse că îl incomoda dificultatea cu care mânuia mâna artificială, pe care o ascundea sub mâneca dreaptă a jachetei. Poate încercase să deschidă grilajul cu această mână pentru a exersa, având rezultate dezastruoase. Ce dorea de la el un asemenea individ? Wells fugi să-i deschidă, înainte ca acesta să fi apucat să sune, pentru a evita ca Jane să se trezească.

— Dumneavoastră sunteţi H.G. Wells? întrebă necunoscutul.

— Da, eu sunt, răspunse Wells, cu grijă, cu ce vă pot ajuta?

— Sunt agentul Diviziei Speciale Scotland Yard, Cornelius Clayton. Tânărul îi flutură o insignă pe sub nas, apoi spuse: Am venit pentru a vă cere să mă însoţiţi în Woking.

Wells păstră tăcerea, observându-l atent pe necunoscut, care la rândul lui îl privea tăcut. Iar pentru că ştiţi foarte bine cum era Wells, voi trece la descrierea agentului Clayton, care ne va însoţi până la finalul poveştii. Acest tânăr avea un chip

alungit şi ferm, încadrat de o căpiţă de păr creţ, care se prelungea pe frunte într-o cascadă de bucle negre. Ochii lui, înguşti şi pătrunzători, erau accentuaţi de nişte sprâncene bogate, iar gura lui, cu buze mari, părea strâmbată într-o expresie de uşoară neplăcere, ca şi cum ar fi simţit încontinuu bufeuri de mirosuri neplăcute. În fine, fizionomia lui era atât de ascuţită, că nu era prea greu să ţi-l imaginezi în interiorul unui tun dispus să fie

lansat în aer în timpul unui spectacol de circ.

— De ce? întrebă în cele din urmă Wells, deşi ştia răspunsul.

Agentul îl observă, cu o fermitate sumbră, înainte de a răspunde:

— Astă-noapte a apărut un cilindru marţian pe câmpiile din Horsell, exact cum dumneavoastră l-aţi descris în roman.

XX

Cele trei ore care despărţeau Worcester Park de Woking erau imposibil de scurtat, oricât de mult ar fi zorit caii vizitiul care conducea trăsura agentului Clayton, se gândi Wells în timp ce se forţa să pară că huruitul enervant al trăsurii nu-l deranja deloc. Îşi păstră echilibrul în scaun foarte rigid, cu mâinile încrucişate ceremonios în poală, şi îşi lăsă privirea să fugă peste câmpurile care se succedau dincolo de gemuleţ, în timp ce încerca să înţeleagă situaţia absurdă şi iritantă la care îl dusese iubirea. Iubirea altuia, în acest caz – a lui era atât de plictisitoare, că, în general, nu îi provoca prea multe probleme, pentru că se părea că Murray reuşise. Chiar fără ajutorul lui. Wells nu ştia cum, dar milionarul se descurcase astfel încât să decoreze câmpiile din Horsell cu o reproducere a cilindrului marţian, pe care el o descrisese în roman. Şi trebuia să fie vorba de o replică destul de reuşită, de vreme ce Scotland Yard îl trimisese pe agentul special Clayton să-l însoţească, ca şi cum ar fi făcut o excursie în doi, pentru a se prezenta împreună la locul faptei. După cum îi explicase tânărul, el încă nu văzuse artefactul în cauză, dar descrierea pe care i-o furnizaseră coincidea, literă cu literă, cu romanul său, ca să nu mai spunem că apăruse în acelaşi loc. Cum era posibil ca el să ştie ce vor face marţienii, iar asta cu un an

înainte? îl întrebă oarecum distrat, deşi observându-l cu

suspiciune. Pentru mai-marele Diviziei Speciale care îl trimisese pe Clayton să-l caute era o întrebare logică, mai ales în cazul în care credea în existenţa marţienilor, iar Wells nu avea nicio îndoială cu privire la acest lucru, deoarece observase că de gâtul tânărului atârna o cheie cu două aripioare de înger, ce îi părea foarte cunoscută. Dar asta nu-l împiedicase să resimtă un acces de furie faţă de acuzaţia implicită a întrebării lui, evident retorică. Nu era mai logic invers, că cineva a încercat să-mi copieze cartea? îi răspunse Wells, fără a-şi ascunde furia. Dar deocamdată nu primise niciun răspuns.

Încetă să privească pe gemuleţ şi se întoarse spre agent. Acesta rămânea cufundat într-o tăcere adâncă, citind scrisoarea pe care Murray i-o trimisese pentru a-şi sprijini spusele. Acea scrisoare îl disculpa pe Wells de orice l-ar fi putut acuza agentul, oricât de nebunesc ar fi părut. Aşteptă reacţia lui, încercând să rămână calm.

— Deci Stăpânul Timpului nu e mort… comentă Clayton ca pentru el, fără a-şi ridica privirea din scrisoarea pe care o avea în mâinile lui, ca şi cum ar fi fost un porumbel.

— După cum vedeţi, răspunse cu indiferenţă scriitorul. Clayton îndoi scrisoarea şi, în loc să i-o înapoieze, o păstră în buzunarul jachetei, gest care, pentru Wells, o transforma într-o probă sigură, care îl elibera de orice vină.

— Desigur, această scrisoare oferă altă perspectivă de luat în seamă, se limită agentul să comenteze mai apoi, uşor rezervat.

Altă perspectivă? se scandaliză Wells. Dar mai exista alta?

— Mă scuzaţi, domnule agent, spuse, dar nu reuşesc să înţeleg ce altă explicaţie ar fi mai simplă şi logică decât

cea pe care v-o oferă proba atât de convingătoare a acestei scrisori.

— Nu contest acest lucru, domnule Wells, zâmbi tânărul, dar am fost antrenat să iau în calcul toate posibilităţile. Absolut toate, fără a lăsa ca logica şi simplitatea, concepte mult prea subiective şi supraevaluate, să mă limiteze. Munca mea

nu constă în reducerea posibilităţilor, ci în sporirea lor. Motiv pentru care refuz să atribui oricărui fapt adjectivul de „concludent”. Existenţa acestei scrisori, fără a merge mai departe, deschide în mintea mea un evantai de noi opţiuni: poate aţi scris-o dumneavoastră personal, de exemplu, poate cu scopul de a împiedica ancheta, învinuind un mort.

— Dar atunci. murmură Wells, uimit, să înţeleg că absurda posibilitate de a fi profeţit cu un an înainte invazia marţiană, în toate detaliile, încă este demnă de a fi luată în considerare? Credeţi că am vreo legătură cu marţienii, că opera mea nu a fost un exerciţiu de imaginaţie, ci un fel de avertisment? Credeţi că sunt doar dactilograful sau vestitorul acestora?

— Liniştiţi-vă, domnule Wells, nu există niciun motiv să vă supăraţi, îl sfătui agentul. Suntem doar doi gentilomi care stau prieteneşte de vorbă, nu-i aşa? Iar pe parcursul acestei conversaţii interesante, m-am limitat să vă fac confidentul metodelor mele plictisitoare de lucru.

— Simplul fapt că încercaţi să mă liniştiţi cu privire la acuzaţia anterioară mă face şi mai neliniştit, domnule agent, vă asigur.

Clayton surâse delicat.

— În ciuda acestui lucru, insist să vă liniştiţi. Nu veniţi cu mine în calitate de suspect şi cu atât mai puţin ca arestat. Cel puţin pentru moment, punctă, aruncându-i o privire atât de intensă, încât, pentru o clipă, contrazise

tonul amabil al vocii lui. Pur şi simplu v-am cerut să mă însoţiţi în Woking cu speranţa că prezenţa dumneavoastră va ajuta la clarificarea misterului care, pentru moment, se leagă prin aluzii de opera dumneavoastră. Iar dumneavoastră aţi avut amabilitatea să acceptaţi, de aceea vă sunt foarte recunoscător.

— Da, aşa e, domnule agent, dar trebuie să insist, spunând că deja am fost de ajutor, predându-vă scrisoarea care, în opinia mea, lămureşte orice mister pe care această situaţie supărătoare îl poate oferi, îi aminti Wells, fără a omite un strop de ironie în vocea lui.

— Să sperăm că aşa va fi, domnule Wells. Astfel, amândoi ne vom putea întoarce acasă, înainte de cină, iar dumneavoastră vă veţi alege cu o anecdotă haioasă pentru a o povesti soţiei.

Cu asta, Clayton se scufundă în contemplarea peisajului, încheind astfel discuţia. Wells scoase un sunet de resemnare şi totodată tăcu, iar timp de câteva minute, amândoi se prefăcură că studiau, cu interes excesiv, catalogul monoton al câmpurilor englezeşti care se desenau dincolo de gemuleţ, până ce lui Wells acea tăcere îi păru insuportabilă.

— Şi spuneţi-mi, domnule agent Clayton, de ce probleme se ocupă Divizia Specială Scotland Yard, căreia îi aparţineţi?

— Mă tem că nu vă pot da prea multe detalii cu privire la acest subiect, domnule Wells, răspunse foarte politicos tânărul, fără a-şi întoarce privirea de la peisaj.

— Oh, nu mă interpretaţi greşit, domnule agent. Nu pretind să-mi dezvăluiţi conţinutul vreunui dosar secret, nici pe departe. În realitate, sunt la curent mai mult decât credeţi cu privire la tipul de informaţii pe care cei care guvernează această ţară le ascund cetăţenilor, spuse Wells, fără a putea rezista să nu-şi verse asupra agentului

indignarea pe care o acumulase de când văzuse Camera Minunilor.

Ca şi cum ar fi fost cuprins de un spasm, agentul îşi întoarse privirea de la fereastră şi o fixă asupra lui Wells.

— Ce vreţi să insinuaţi, domnule Wells?

— Nimic, domnule agent, bătu scriitorul în retragere, intimidat de privirea pătrunzătoare a tânărului. V-am întrebat doar de tipul de cazuri pe care Divizia le rezolvă. Sunt scriitor şi, întotdeauna când am posibilitatea, profit pentru a strânge informaţii pentru viitoarele romane. Este ceva ce fac aproape fără să mă gândesc.

— Înţeleg, răspunse celălalt, cu suspiciune.

— Şi nu puteţi să-mi spuneţi ce tip de cazuri investigaţi? Asasinate, crime politice, spionaj? Venirile şi plecările marţienilor pe Pământ? spuse Wells, cu un zâmbet forţat.

Agentul îşi odihni privirea pe relieful monoton şi meditä câteva secunde. Apoi se întoarse spre Wells, cu buzele strânse într-o grimasă ce transmitea o impresie de autosuficienţă care, involuntară sau nu, începea să-l scoată din minţi pe scriitor.

— Să spunem că ne ocupăm de toate acele cazuri care se opun unei explicaţii raţionale, ca să zic aşa, consimţi agentul să-i dezvăluie în cele din urmă. Tot ceea ce omul şi, implicit, Scotland Yard nu-şi pot explica raţional e trimis la Divizia Specială. Am putea spune, domnule Wells, că suntem groapa de gunoi unde se adună lucrurile de neconceput.

Scriitorul clătină din cap, simulând surpriza. Atunci e adevărat? se întrebă. Tot ceea ce văzuse în Camera Minunilor era adevărat?

— Dar nu vă lăsaţi fascinat de cuvintele mele, adăugă agentul. În general, munca noastră nu reuşeşte să demonstreze atât extraordinarul cazurilor, cât imaginaţia

unor minţi criminale. Aproape toate misterele pe care le investigăm au o explicaţie atât de simplă, că aţi fi dezamăgit, la fel cum aţi fi când aţi descoperi un iepure ascuns sub căptuşeala pălăriei magicianului.

— Deci vă ocupaţi să cerneţi minciuna din lume, să separaţi realul de pura fantezie, rezumă Wells.

— E un mod frumos de a spune, demn de un scriitor de talia dumneavoastră, îi surâse.

— Dar celelalte cazuri? se interesă Wells, ignorând lauda. Acele cazuri care, odată analizate de minţile extraordinare, se opun încă unei explicaţii logice?

Clayton se rezemă în scaunul lui şi contemplă cu simpatie încercarea scriitorului de a separa grâul de neghină.

— Bun… ezită câteva secunde înainte de a continua, să zicem că acele cazuri ne obligă să acceptăm imposibilul. Să credem că magia într-adevăr există pe lumea aceasta.

— Dar totuşi, nu ajung la public, nu-i aşa? Nimeni nu le va cunoaşte, nimeni nu va şti de ele. spuse Wells, muşcându-şi limba pentru a nu spune tot ce ştia şi încercând să-şi

controleze furia care îl inunda, cum i se întâmpla când cineva îi subaprecia inteligenţa ori cunoştinţele sale.

— Înţelegeţi că majoritatea acestor cazuri rămân mereu deschise, domnule Wells. Cazuri pe care, odată ce amândoi vom fi hrană pentru viermi, următoarele generaţii le vor investiga în continuare. Şi sunt sigur că vor găsi răspunsuri logice şi raţionale la multe dintre cazurile care acum ne par, să spunem. supranaturale. Nu v-aţi gândit niciodată la magie ca la o ştiinţă pe care încă nu o cunoaştem, nu o înţelegem? Eu m-am gândit. Deci, de ce să speriem oamenii cu teroarea necunoscutului, când multe dintre aceste mistere vor fi rezolvate de ştiinţa care se ascunde în negura timpurilor viitoare?

— Văd că oamenii sunt consideraţi nişte copii care trebuie protejaţi, sub orice chip, de monştrii care locuiesc în întuneric, aşteptând să crească pentru a nu mai crede în ei, spuse Wells, cu dezgust.

— Ori aşteptând ca o lumină, pe care încă nu o stăpânim, să risipească întunericul de care acum, dacă ar cunoaşte posibilele orori ascunse acolo, oamenii sigur s-ar înfricoşa. spuse Clayton. Zic asta pentru a vă completa excelenta comparaţie, domnule Wells.

— Sau mai bine aţi înceta să-i consideraţi pe cetăţenii acestei ţări nişte copii şi să luaţi în considerare că printre ei există minţi inteligente, cărora le-ar plăcea să decidă ele însele ce vor sau nu să ştie, domnule agent Clayton! izbucni Wells, sătul de condescendenţa tânărului.

— Hmm. Ar fi un subiect interesant de dezbătut, domnule Wells, răspunse Clayton fără să se enerveze. Dar daţi-mi voie să vă reamintesc că sunt un simplu agent care îndeplineşte ordine şi, desigur, nu particip la deciziile Diviziei, nici la cele ale guvernului privind politica de informare a cetăţeanului. Munca mea e să investighez cazuri, iar în acesta, în mod special, îmi propun să aflu ce se găseşte în spatele apariţiei cilindrului pe care dumneavoastră l-aţi descris acum un an ca venit de pe Marte. Nimic mai mult.

— Să înţeleg că nu vă îndoiţi că marţienii există şi că nu ar fi prima probă a vizitei lor pe Pământ… sau mă înşel? atacă Wells, simţind un strop de satisfacţie, văzând cum cele spuse de el schimbau, pentru prima dată, expresia impasibilă a agentului.

— De ce credeţi acest lucru? spuse celălalt, contemplându-l cu suspiciune.

— Pură logică, domnule agent Clayton, răspunse scriitorul, imitându-i zâmbetul autosuficient. Dacă nu s-ar fi întâmplat ceva care să vă ofere dovada existenţei

marţienilor, aflându-vă în faţa unui cilindru precum cel din romanul meu, situat în acelaşi loc ca acela indicat de mine, nu aţi fi luat în calcul altă posibilitate decât că totul este o glumă proastă, drept care nu era necesară intervenţia Diviziei. am dreptate?

Clayton chicoti amuzat, uşurat de răspunsul lui.

— Dumneavoastră aţi fi un excelent detectiv, domnule Wells, nu mă îndoiesc. Dacă nu aş fi un mare admirator al operei dumneavoastră, v-aş spune că v-aţi greşit vocaţia, surâse el. Dar mă tem că n-ar fi nevoie de o asemenea întâmplare pe care dumneavoastră o insinuaţi. Sunt sigur că autorul operei *Războiul lumilor* va înţelege mai bine decât oricine că e mult prea pretenţios, chiar ilogic, să ne gândim că suntem singurii locuitori ai acestui vast univers, nu-i aşa?

Wells clătină din cap indignat. Era clar că nu putea să-i smulgă mai multe informaţii acelui tânăr impertinent, fără a-i mărturisi că fusese în Camera Minunilor şi văzuse, inclusiv atinsese marţianul pe care îl ascundeau acolo, alături de farfuria zburătoare, ce îi servise drept mijloc de deplasare pentru a străbate spaţiul. Dar toate acestea reprezentau ceva ce, pentru moment, dorea să păstreze secret, ca să nu-i dea agentului un motiv să-l aresteze: încălcase o proprietate străină, ca să nu mai menţionăm că stricase, chipurile, un obiect valoros al muzeului sau al guvernului sau al Scotland Yard-ului sau oricui i-ar fi aparţinut acea colecţie delirantă de minuni sau minciuni, deja nu mai ştia cum să le considere. Să devină

duşmanul agentului nu era foarte înţelept, îşi spuse. Nu-i păsa ce aiureală o fi inventat Murray şi cum l-ar fi putut afecta, fiindcă era mai bine să aibă legea de partea sa. Niciodată nu se ştie ce se poate întâmpla.

— Iertaţi-mi indiscreţia, domnule agent, am fost foarte nepoliticos, se scuză. Înţeleg perfect că nu puteţi

vorbi despre munca dumneavoastră, cu atât mai puţin cu un necunoscut. Dar trebuie să spun, în apărarea mea, că motivul indiscreţiei mele nu e altul decât că sunt fascinat de ceea ce faceţi. Deşi mă tem că totodată e şi o muncă riscantă, spuse, indicând spre proteza mâinii. Doar nu v-aţi pierdut-o tăind curcanul, nu?

Clayton surâse cu melancolie, observând apendicele metalic care se zărea prin mâneca jachetei.

— Aţi ghicit, domnule Wells, recunoscu. Am pierdut-o într-o misiune.

— Sper că a meritat, se înduioşă Wells, căruia amputarea unui membru i se părea insuportabilă, o calamitate care, cel mai probabil, l-ar împinge spre sinucidere.

— Să spunem că a fost ceva decisiv, rezumă agentul, nefiind dornic să prelungească povestea.

Wells încuviinţă, făcându-l să înţeleagă că nu-i va mai pune nicio întrebare cu privire la acest subiect.

— Pare un lucru făcut cu migală, se limită să comenteze politicos.

— Da, este, surâse Clayton, foarte mândru, apropiindu-se pentru ca Wells să o analizeze mai atent. A fost creată de un chirurg şi un maestru armurier francez.

Simulând mai mult interes decât simţea într-adevăr, Wells luă proteza în mâinile lui, ţinând-o ca pe o relicvă. Tânărul îi permise acest lucru, aproape plictisit, în timp ce îi spunea că putea fi deşurubată, precum şi că servea la nenumărate alte funcţii, cum ar fi să mănânce sau să omoare. Wells îşi aminti de unchiul lui, Williams, care îşi pierduse braţul drept şi avea un ciot unde se înşuruba un cârlig şi care

la ora amiezii folosea drept furculiţă. Dar proteza sofisticată a lui Clayton o transforma pe cea a unchiului său într-un lucru manual efectuat de un şcolar. Când

termină studierea acesteia, îşi retrase mâinile şi amândoi se cufundară, din nou, în contemplarea peisajului, în timp ce liniştea se instala din nou în trăsură.

— E absurd să credeţi că am de-a face cu marţienii doar pentru că am scris un roman care anunţă invazia lor! spuse dintr-odată Wells, ca pentru sine.

Spusele lui Wells îl făcură pe agent să tresară.

— La fel de absurd cum ar fi să reproducă cineva o invazie marţiană pentru a cuceri o femeie, îi răspunse zâmbind.

— Oricum, în curând, vom afla adevărul, murmură Wells, ridicând din umeri.

Clayton consimţi şi privi din nou peisajul, considerând încheiat subiectul. Dar în scurt timp îşi drese glasul şi, spre surprinderea lui Wells, îi spuse:

— Apropo, v-am zis că sunt un mare admirator al operei dumneavoastră? Am citit toate cărţile dumneavoastră, cu multă plăcere.

Wells dădu din cap, indiferent. Ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment era să-i mulţumească unui admirator.

— Şi eu scriu, ştiţi? îi dezvălui atunci Clayton, cu exagerata pudoare a începătorilor. Îşi drese din nou glasul şi adăugă: V-aş putea da vreun manuscris ca să-mi oferiţi părerea dumneavoastră? Pentru mine ar însemna foarte mult.

— Desigur, domnule agent Clayton. Cu multă plăcere. Trimiteţi-l la reşedinţa mea de pe Marte, răspunse Wells şi se concentră asupra peisajului care se desena dincolo de gemuleţ.

XXI

Câteva mile mai departe, trăsura ajunse pe câmpiile

comunei Horsell. Din momentul traversării podului Ottershaw spre gropile de nisip începuseră să se zărească grupuri de curioşi care veneau dinspre Woking sau Chertsey pentru a vedea cu propriii ochi cele întâmplate. Dar acele mici avanposturi se transformară într-o mare de oameni când ajunseră la locul în care, chipurile, aterizase cilindrul marţian. Spionând pe gemuleţul trăsurii, Wells putu să verifice că acolo guverna dezordinea absolută. Un roi de curioşi umplea câmpiile, iar, împrăştiaţi ici şi colo, câţiva băieţi vindeau ziare recent ieşite de sub tipar, strigând cu vocile lor ascuţite o serie de titluri care erau pline de îndoielile şi speculaţiile oamenilor cu privire la cele întâmplate în Horsell: „Marte ne invadează?”, „Maşinărie ciudată în Woking”, „Ficţiunea devine realitate”, „Nu suntem singuri!”, „H.G. Wells e un marţian?”… Trăsura se opri lângă o mulţime de alte caleşti şi căruţe, care se îngrămădeau la marginea câmpului şi printre care se zărea o trăsură de lux, ce nu putea trece neobservată de Wells. Coborâră din vehicul şi se îndreptară, făcându-şi loc printr-un haos de ciclişti, cărucioare ale vânzătoarelor de mere şi tarabe cu bere de ghimbir, până la fuiorul de fum care indica poziţia cilindrului, de-abia vizibil din cauza grămezii de curioşi care se agita în faţa lui ca un grup de admiratori. Pe măsură ce

parcurgeau distanţa, îşi dădură seama că maşinăria era îngropată, parţial, în nisip. Impactul proiectilului căscase pământul sub forma unui crater, aruncând nisip şi pietre în toate direcţiile şi incendiind iarba dimprejur, care încă mai fumega sub cerul amiezii. Dădură din coate prin marea de curioşi până ce ajunseră în primul rând, iar Wells putu constata că Murray îşi făcuse treaba excelent. Presupusul cilindru marţian era aproape identic cu cel pe care îl descrisese în *Războiul lumilor:* rotund, enorm şi

încadrat de un fuzelaj gri, din care ricoşau pietrele pe care le aruncau copiii, aflaţi pe marginea puţului. Iar lumea reacţionase exact cum prezisese, creând acel aer de distracţie sătească în jurul maşinăriei nimicitoare. Câteva persoane îşi făceau poze cu cilindrul îngropat, ca şi cum ar fi fost vorba de un monument.

— Sunteţi de acord cu mine că parcă ne-am afla în romanul dumneavoastră? spuse Clayton care parcă i-ar fi citit gândurile, cuprinzând toată acea dezordine cu braţele deschise.

— Da, e o reproducere perfectă, admise Wells, cu admiraţie. Murray e cel mai mare şarlatan din lume.

— Nu mă îndoiesc, domnule Wells, nu mă îndoiesc. A reuşit chiar şi asta, ca vremea să coincidă cu cea din romanul dumneavoastră: să fie cald şi să nu adie nicio boare de vânt, spuse Clayton cu ironie. Apoi îşi scoase ceasul de buzunar şi adăugă, simulând dezamăgirea: deşi nu a reuşit să oprească timpul şi, dacă nu mă înşel, în romanul dumneavoastră acesta se oprea, iar toate busolele indicau locul în care căzuse cilindrul.

— Aş elimina acea parte, dacă ar fi să scriu din nou romanul. murmură Wells, distrat.

Ochii i se aţintiră asupra siluetei unei fete de condiţie bună, care privea cilindrul, uşor retrasă. Ca vălul unei văduve, umbreluţa îi acoperea o parte din faţă, dar dat fiind faptul că nu mai era nicio femeie primprejur cu o înfăţişare care să trădeze bogăţia, Wells se gândi că era, poate, iubita lui Murray, care ajunsese acolo în luxoasa trăsură, pe care o văzuse cu ceva timp înainte. Bănuielile lui se confirmară când

fata începu să-şi învârtească umbreluţa cu un gest nervos. Deci acea femeie exista. Murray nu o inventase, oricât de idilic i s-ar fi părut portretul din scrisoare. Wells o admiră, cu atenţie, în timp ce ea privea cilindrul, cu o

seriozitate care contrasta cu jovialitatea neruşinată a celor adunaţi acolo. Şi nu putu decât să o compătimească, deoarece fata trebuia să se căsătorească cu milionarul, dacă Murray reuşea să scoată un marţian din cilindrul de fier, pe care îl târâse până acolo. Asta însemna că şi Murray trebuia să fie pe acolo, poate chiar ascuns în mulţime, bucurându-se de spectacolul pe care îl crease cu jucăria sa. Profită de faptul că agentul Clayton se dusese să vorbească cu căpitanul de poliţie, care încerca să împiedice curioşii să se apropie prea mult de crater, pentru a arunca o privire rapidă peste mulţimea zurbagie, dar nu îl văzu. Să se fi schimbat atât de mult că acum nu îl mai recunoştea? se întrebă.

Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită să vadă ce oră era. Probabil, în acele clipe, Jane se urca în trenul care o ducea la Londra, unde stabilise să ia prânzul cu familia Garfield. Înainte să plece cu agentul, Wells îi lăsase un bileţel în bucă-tătie, explicându-i pe scurt situaţia şi convingând-o să nu-şi schimbe planurile, pentru că el va fi ocupat toată dimineaţa. Cel mai sigur se întorcea de la Londra după-amiază, mai mult sau mai puţin la aceeaşi oră la care el s-ar fi întors, fiindcă Murray nu ar fi întârziat prea mult să facă următoarea mişcare, şi anume să scoată un marţian din cilindru sau ce-o fi pregătit, iar atunci s-ar fi descoperit că totul nu era decât o pantomimă. Clayton i-ar fi cerut scuze pentru bănuielile ridicole, iar el s-ar fi putut întoarce în Worcester Park să-şi continue viaţa, cel puţin până când Murray s-ar fi decis să facă real Omul invizibil.

După discuţia cu căpitanul de poliţie, care părea că se ocupă de tot, Clayton reveni lângă el, evitând, cu neplăcere, privitorii.

— Mai multe detaşamente de soldaţi vin încoace, domnule Wells, îl informă. În mai puţin de o oră, cilindrul va

fi înconjurat. Regimentul Cardifi se deplasează dinspre Al-dershot. Iar un altul se va ocupa să evacueze Horsell, pentru orice eventualitate. De asemenea, se aşteaptă tunurile Maxim… După cum vedeţi, romanul dumneavoastră este un ghid minunat pentru a anticipa evenimentele. Wells scoase un oftat obosit.

— Nu cred că prezenţa armatei e necesară în acest caz, răspunse.

Clayton îl privi amuzat.

— Sunteţi convins că totul este lucrarea lui Gilliam Murray, nu-i aşa?

— Desigur, domnule agent.

— Atunci se bazează pe un buget într-adevăr la fel de lăudat ca şi galanteriile sale, deoarece căpitanul Weisser a auzit zvonuri că alţi cilindri au căzut pe terenul de golf din Byfleet şi în apropiere de Sevenoaks.

— Au căzut? Sunteţi sigur că cineva i-a văzut căzând din cer? Aşa ceva nu ar fi scăpat niciunui observator, nu credeţi? întrebă ironic Wells.

— Nu, nu am nimic sigur, recunoscu Clayton, supărat.

— Atunci, s-ar putea spune că cineva i-a plantat acolo, ca pe nişte piese de şah, nu credeţi?

Agentul era pe punctul să răspundă, când ceva îi atrase atenţia.

— Ce naiba e asta?! exclamă, privind peste umărul lui Wells. Întorcându-se şi el spre cilindru, scriitorul descoperi motivul surprizei lui. Un fel de tentacul de oţel se ivi din interior şi plutea în aer, şerpuitor ca o cobră. Se termina cu un dispozitiv ciudat care semăna cu un periscop, dar la fel de bine putea fi o armă. Clayton reacţionă rapid.

— Ajutaţi-mă să-i îndepărtez pe idioţii ăştia! Se pare că niciunul nu a citit romanul dumneavoastră.

Wells clătină din cap.

— Calmaţi-vă, Clayton! îi porunci, apucându-l de braţ. Vă asigur că nu se va întâmpla nimic. Totul nu e decât o farsă.

ascultaţi-mă. Singurul lucru pe care Murray şi-l doreşte este să ne sperie. Iar dacă reuşeşte.

Clayton nu răspunse. Privirea lui era ţintuită pe mişcarea hipnotică a tentaculului.

— M-aţi auzit? Totul e o farsă! răspunse Wells, scuturându-l. Acea arătare nu va arunca nicio rază ucigătoare.

În acel moment, tentaculul se legănă încet, ca şi cum şi-ar fi stabilit o ţintă, iar o secundă mai târziu o rază ţâşni din dispozitivul în care se afla, scoţând un şuier asurzitor. Apoi, un fel substanţă vâscoasă ca lava atinse şirul de curioşi care se afla în jurul cilindrului, acoperindu-i complet pe patru sau cinci indivizi, care, înainte de a înţelege ce se petrecea, fură cuprinşi de flăcări. Deflagraţia dură doar câteva secunde. Apoi cineva păru a îndepărta perdeaua de foc care îi acoperea, pentru a dezvălui o serie de sculpturi din cenuşă, care imediat se năruiră, împrăştiindu-se delicat pe iarbă. Ca un singur om, mulţimea asistă înspăimântată la spectacolul atroce, iar mai apoi se întoarse spre tentacul, care executa o nouă mişcare, ochindu-i. Debandada fu instantaee. Toţi începură să fugă, îndepărtându-se de puţ, în orice direcţie, ca nişte săgeţi lansate de mâna panicii.

Fără a înţelege cum era posibil ca Murray să fi ordonat să se tragă împotriva unor oameni nevinovaţi, Wells fugi în căutarea unui refugiu spre copacii din apropiere, care se aflau la vreo sută de metri distanţă. Fugind pe lângă el, Clayton îi strigă să avanseze pieziş, pentru a evita să se transforme într-o ţintă uşoară pentru tentacul. Încercă să-i urmeze recomandarea, împins dintr-o

parte în alta de mulţimea îngrozită, în timp ce frica i se oprea în stomac ca apa îngheţată. Se auzi un nou fluierat, iar imediat o altă rază lovi la cinci metri în stânga lui, aruncând oamenii în aer ca într-un joc macabru. Înainte să se poată apăra, un bulgăre de pământ îl lovi în faţă, dezechilibrându-l suficient pentru a-şi pierde direcţia paşilor. Acest lucru îl obligă să se oprească din fugă şi să arunce o privire în jurul lui, încercând să se orienteze. Când fumul se

risipi, privi îngrozit ciorchinele de cadavre carbonizate care zăceau în iarbă la câţiva metri în dreapta lui. Dincolo de ele, zări fata pe care o identificase ca fiind iubita lui Murray. Focul nu o atinsese, dar unda de şoc o făcuse să cadă, iar acum era îngenuncheată pe iarbă, incapabilă să le poruncească picioarelor să se ridice. Tentaculul oscilă din nou în aer, alegându-şi o nouă ţintă, iar Wells profită de momentul de linişte dintre explozii pentru a fugi să o ajute pe fată. Ocolind gropi şi trupuri calcinate, reuşi să ajungă lângă ea, o luă în braţe cu intenţia de a o ridica. Fata se lăsă, fără a opune rezistenţă.

— Eu nu voiam asta. eu nu voiam. i-am spus că era de-ajuns dacă. se smiorcăia ea, cuprinsă de un atac de panică.

— Ştiu, domnişoară, o linişti Wells. Dar acum ceea ce contează e să scăpăm de aici.

Fugiră spre copaci, împiedicându-se, în timp ce auzeau cum tentaculul trăgea, la întâmplare, în mulţimea îngrozită. Wells nu putu rezista tentaţiei de a privi înapoi peste umăr. Înspăimântat, privi cum razele brăzdau perdeaua de aer şi se loveau de trăsurile situate la marginea câmpului, creând un adevărat infern, din care tocmai ţâşneau câţiva cai cuprinşi de flăcări. Condamnaţi, împodobiţi de colanele de aur ale morţii, animalele tropăiau fără ţintă, aducând un anumit lirism acelui

coşmar. La fel ca în romanul lui, raza mătura câmpurile, rapid şi brutal, semănând moartea, distrugând totul cu o nepăsare rece. Văzu copaci carbonizaţi, pământul deschis în răni fumegânde, bărbaţi şi femei fugind îngroziţi, caleşti răsturnate şi, în acel moment, ştiu că venise ziua judecăţii de apoi. Cum era posibil ca Murray. Dar mintea lui nu putu să formuleze întrebarea, fiindcă o rază lovi la doar un metru în dreapta lui, aruncându-l în iarbă. Şocat, asurzit şi cu pielea arzându-i, ca şi cum ar fi fost înfăşurat de respiraţia unui dragon, Wells o căută pe fată cu privirea şi descoperi, uşurat, că se afla lângă el. Avea ochii strâns închişi, deşi nu părea să fi suferit vreun accident. Dar cu cât rămâneau mai

mult culcaţi la pământ, cu atât riscau să devină ţinte vii, ba chiar să fie nimiciţi de mulţimea îngrozită. Luă o gură de aer, pregătindu-se să se ridice din nou şi să-şi continue fuga, când auzi vocea agentului Clayton.

— Raza a distrus toate trăsurile! strigă, ajungând lângă ei. Trebuie să traversăm câmpul de-a curmezişul! Urmaţi-mă!

Wells o ajută pe fată să se ridice şi amândoi fugiră după agent, dar nici Clayton nu era prea sigur unde să se refugieze, deoarece razele puteau ajunge orice obiectiv. După ce avansară cu greu câteva minute prin mulţimea îngrozită, alese să se oprească pentru a obţine o perspectivă a situaţiei. Fuga lor îi făcuse să se despartă de grămada de curioşi, dar încă se aflau în cercul delimitat de flăcările acelui masacru. Una dintre părţile acelei cuşti de foc era formată de casele aflate în direcţia gării Woking, care ardeau ca un rug funerar, iar de cealaltă parte, şirul de arbori care mărginea şoseaua era transformat, deopotrivă, într-o cortină incandescentă. Singura modalitate de a scăpa din acea cursă era să fugă tot înainte, traversând câmpiile vecine spre Maybury, dar dacă

făceau acest lucru s-ar fi transformat într-o ţintă mult prea uşoară pentru cilindru. Atunci, înainte de a lua orice decizie, văzură ivindu-se din spatele copacilor o trăsură luxoasă, cu un „G” pompos, pictat pe uşă, care se îndrepta spre ei cu repeziciune. O văzură apropiindu-se, întrebându-se neîncrezători oare cine, cu excepţia unui nebun, şi-ar fi condus trăsura spre acel masacru. Vizitiul opri vehiculul între ei, iar cineva deschise uşa trăsurii. Uimiţi, văzură cum un bărbat imens îi întindea mâna fetei.

— Veniţi cu mine dacă vreţi să trăiţi! strigă.

Dar fata nu se mişcă. Rămase tăcută, fără a înţelege ce se întâmpla. Fără să se gândească, Clayton o împinse în trăsură, urcând odată cu ea, iar Wells îi urmă, aruncându-se înăuntru, în timp ce în spatele lui se auzea impactul unei noi raze. O ploaie de pietre şi nisip scutură brutal trăsura, spărgând sticla ferestrei, ale cărei cioburi se loviră de spatele lui Wells.

care, urcând ultimul, servise drept parapet. Când slăbiră în intensitate efectele exploziei, scriitorul se ridică anevoios, separându-se de trupurile îngrămădite ale colegilor lui, care şi ei începură să se ridice, probabil fără a şti prea bine dacă erau morţi sau vii. Wells, la fel ca restul, se lăsă să cadă pe scaunul care era mai aproape, fiind bucuros că nicio piatră nu lovise vizitiul. Auzi cum biciul şfichiuia cu furie spinarea cailor, luptându-se să-i scoată de acolo. Atunci îl recunoscu pe bărbatul care îi salvase şi care se afla aşezat vizavi. Îl privi stupefiat. Slăbise foarte mult, dar era el, fără nicio îndoială. *Stăpânul Timpului.* Omul pe care îl ura cel mai mult.

— George… îl salută Murray, cu o mică înclinare a capului şi zâmbetul incomod al celui care, din întâmplare, la o petrecere se întâlneşte cu cel mai aprig duşman.

— Fir-ai să fii, jigodie! strigă Wells, aruncându-se spre milionar şi încercând să-l strângă de gât. Cum ai

îndrăznit?

— Nu am fost eu, George! se apără Murray. Nu e opera mea!

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă Clayton, încercând să-i despartă.

— Nu îl recunoaşteţi? întrebă scriitorul, gâfâind. E Gilliam Murray!

— Gilliam Murray? bolborosi fata, care asista speriată la acea încăierare de crâşmă, aşezată într-un colţ al trăsurii.

— Vă pot explica, Emma. se scuză Murray, grăbit.

— Va trebui să explici multe lucruri, descreieratule! răcni Wells, încercând să scape din strânsoarea lui Clayton.

— Calmaţi-vă, domnule Wells, porunci agentul, scoţând pistolul de la brâu şi încercând să-l ochească pe scriitor care, datorită îngustimii trăsurii, se trezi cu arma sub nas. Şi întoarceţi-vă la locul dumneavoastră, vă rog.

Wells se aşeză fără tragere de inimă.

— Bun, acum să ne liniştim cu toţii, spuse Clayton, aşezându-se şi el şi încercând să controleze situaţia, vorbindu-le tuturor pe un ton calm. Sunt agentul special Cornelius Clayton de la

Scotland Yard. Apoi îi vorbi lui Murray, cu un zâmbet politicos. Iar dumneavoastră sunteţi Gilliam Murray, Stăpânul Timpului, presupun. Deşi, oficial, sunteţi mort de doi ani.

— Da, sunt eu, răspunse Murray, contrariat. Am înviat, după cum puteţi vedea.

— Bine, vom vorbi despre asta altă dată, comentă cu răceală Clayton, încercând să se ţină drept în ciuda balansului trăsurii. Acum trebuie să rezolvăm ceva mult mai urgent. Spuneţi-mi: sunteţi responsabil de toate acestea?

— Nu, fireşte că nu! răspunse milionarul. Nu sunt un criminal!

Clayton îi ceru să se calmeze, cu un gest.

— Bine, bine. Dar circumstanţele fac să am scrisoarea dumneavoastră, destinată domnului Wells, aşezat în stânga mea, în care dumneavoastră îi explicaţi că trebuie să reproduceţi invazia marţiană din romanul lui astăzi, pentru a cuceri femeia pe care o iubiţi – presupun că sunteţi dumneavoastră, domnişoară.

— Harlow, răspunse fata, cu un firicel de voce. Mă numesc Emma Harlow.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Harlow. Clayton surâse galant, atingându-şi pălăria cu mâna, apoi îl privi pe milionar cu suspiciune. Ei bine, domnule Murray, aţi scris dumneavoastră această scrisoare?

— Da, am scris-o, fir-ar să fie! recunoscu celălalt. Şi tot ceea ce cuprinde e adevărat. Am cerut ajutorul domnului Wells, dar mi l-a refuzat, cum şi el poate dovedi. Am tot încercat singur să reproduc invazia marţiană, dar nu am obţinut nimic credibil, iar în final am renunţat. Am venit astăzi aici, citind în ziare că cineva a reuşit să o facă.

— Credeţi că înghiţim povestea asta, că oamenii nu aveau altceva de făcut decât să încerce să reproducă invazia din romanul meu? îl întrerupse Wells, enervat.

— Tăceţi, domnule Wells, vă rog, îl rugă Clayton. Sau nu-mi rămâne decât să vă reduc la tăcere.

Scriitorul îl observă, stupefiat.

— Cum aş fi putut pune în pericol viaţa domnişoarei Har-low? exclamă atunci Murray, pufnind exasperat.

— Pentru a o salva, presupun, cum aţi făcut acum, răspunse Wells, cu dispreţ. Cine poate şti de ce e capabilă o minte atât de sucită ca a dumneavoastră?

— Niciodată nu aş pune în pericol viaţa domnişoarei Har-low! exclamă Murray enervat.

Clayton le ceru să se calmeze, ridicând braţul artificial.

— Bine, spuse, dar, deocamdată, până ce descoperim ce este în cilindru, mă tem că sunteţi arestat, domnule Murray. Şi dumneavoastră la fel, domnule Wells.

— Cum? protestă scriitorul.

— Îmi pare rău, domnilor, dar situaţia este următoarea: o maşinărie ciudată omoară zeci de oameni aşa cum dumneavoastră aţi descris acum un an, domnule Wells. Apoi există o scrisoare semnată de dumneavoastră, domnule Murray, în care pretindeţi că veţi reproduce invazia descrisă de domnul Wells. Oricare ar fi răspunsul, unul dintre voi va trebui să dea explicaţii. Acum, domnule Murray, porunciţi-i vizitiului dumneavoastră să ne ducă la gara Woking, vă rog. Trebuie să le telegrafiez superiorilor mei.

Fără tragere de inimă, Murray ridică trapa acoperişului şi porunci vizitiului.

— Excelent, se bucură Clayton. De cum vom ajunge, îi voi informa că am cu mine doi suspecţi principali. Şi, desigur, domnişoara va dori să telegrafieze familiei pentru a-şi informa părinţii că nu a suferit niciun accident. Nici nu va suferi vreunul. Clayton îi dărui un zâmbet, pretinzând a fi seducător, dar tuturor li se păru foarte sinistru. Vă asigur că sunteţi pe mâini bune.

Nimeni nu rupse tăcerea care se instală în trăsură în timp ce trecea pe lângă viaductul Maybury, lăsând în spate şirul de case cunoscut sub numele de Oriental Terrace şi îndreptându-se spre gara Woking, huruind delicat, în timp ce apusul

cobora cortina zilei şi scufunda lumea într-un calm aparent. Cine putea afirma că existau marţieni la câteva mile depărtare, ce încercau să cucerească planeta?

XXII

Slăbiciunea şi epuizarea, anxietatea în faţa înfricoşătoarei apropieri a morţii, tensiunea fugii, preocuparea pentru Jane, uimirea. Indiferent dacă fusese sau nu opera lui Murray, Wells avusese, atunci când fugea de cilindrul marţian, întocmai sentimentele protagonistului din romanul său. Dar acum, în timp ce privea prin gemuleţul trăsurii cum se năştea, fără grabă, una din acele nopţi liniştite de vară, străbătută de o boare de vânt care îi răvăşea părul, şi unde nu găseai nici urmă de marţieni, scriitorul avu senzaţia că tot ceea ce se întâmplase cu câteva minute mai devreme fusese doar un vis. Era o impresie atât de tipică pe care nu ar fi folosit-o niciodată într-un roman, dar era ceea ce simţea. A trăi înseamnă a confirma clişee, îşi spuse. Deşi acelei senzaţii de irealitate care îl acapara, în timp ce trăsura se îndrepta spre Woking, huruind frenetic, trebuia să-i adauge alta, una mult mai familiară: un fel de separare de propriul trup, care îl făcea să se contemple pe el însuşi şi tot ceea ce îl înconjura, dintr-un loc neobişnuit la marginea spaţiului şi a timpului de cealaltă parte a realităţii, care, dintr-odată, îşi pierdea întreaga veridicitate şi întregul dramatism, şi pe care putea să o înlăture doar dacă se concentra ori resimţea durere fizică, deşi pe aceasta din urmă nu avusese ocazia să o resimtă până în acel moment. Acea distanţare brutală de propria viaţă avea

loc cu regularitate şi în orice moment; şi, neştiind dacă era un lucru care li se întâmpla şi apropiaţilor lui, fiindcă era tipul de concept ce nu se putea rezolva într-o discuţie, îl aplicase şi personajului din ultimul roman cu speranţa secretă că vreun cititor îi va mărturisi, nu ştia prin ce cuvinte şi nici în ce situaţie, că şi el suferea de

acea disociere a realităţii, care îi transforma propria existenţă într-un miraj, într-o îndoială rezonabilă. Pentru a reveni la cele întâmplate şi pentru a le percepe ca fiind ceva important, care îl privea personal, Wells optă pentru metoda cea mai rapidă: să-şi înfigă unghiile în palma mâinii, o strategie mai bună decât să-i ceară lui Clayton să-l împuşte în picior. Furnicătura de durere îl trezi. Mai apoi, ca o continuare a procesului de dezmorţire, îşi înfipse unghiile în tapiseria scaunului, iar astfel, constatând materialitatea lumii şi inclusiv a lui, reuşi să învingă acea separare chinuitoare. Toate acestea se întâmplau cu adevărat şi, mai ales, i se întâmplau lui: se afla într-o trăsură, plină de oameni care fugeau de marţieni. În orice moment putea să moară, iar să evite acest lucru era esenţial, deşi în acea stare de confuzie nu îşi dădea seama prea mult de ce, fiindcă nu reuşea să înţeleagă la ce anume ar fi pus capăt moartea.

Când ajunseră la intersecţia cu Woking, Wells reveni complet la realitate şi putu să evalueze situaţia, în toată importanţa ei. Îl surprinse, ca şi pe restul grupului, să descopere că în interiorul gării rutina de zi cu zi se desfăşura fără nicio schimbare. Oamenii mergeau şi veneau fără ca nimic să-i preocupe, iar trenurile îşi efectuau, liniştite, manevrele lor obişnuite, ca nişte animale de povară. Observară vrăjiţi sosirea unui tren din nord, care se mulţumi să-şi azvârle pasagerii pe peron, să ia alţii şi să-şi continue traseul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Doar o slabă strălucire roşiatică decora orizontul, iar un văl diafan de fum acoperea stelele. Era oroarea războiului, pe care distanţa o transforma în acele decoruri graţioase. Dacă vestea masacrului căruia ei îi supravieţuiseră ajunsese până acolo, oamenii nu păreau deloc

alarmaţi. Cel mai probabil aveau încredere oarbă în

puternica armată britanică, ce se îndrepta spre locul în care se aflau cilindrii, cu paşi pripiţi, decisă să distrugă marţienii sau ce or fi, în doar câteva ore, cum făcuseră mereu cu orice duşman care ar fi îndrăznit să ameninţe imperiul.

— Se pare că frica nu a avut timp să încolţească aici, comentă Clayton, plimbându-şi privirea de jur-împrejur. Foarte bine, atunci putem să ne preocupăm doar de continuarea planului nostru.

Îndreptând discret arma spre ei, pentru a nu atrage atenţia, îi conduse până la birourile gării. Acolo se prezentă responsabilului, îi făcu un rezumat al celor întâmplate şi reuşi să obţină o mică încăpere pentru a-i închide, momentan, pe suspecţi.

— Încercaţi să vă comportaţi ca nişte gentilomi, le ceru Clayton, înainte de a-i închide acolo pe Wells şi Murray şi de a dispărea cu fata pentru a telegrafia superiorilor săi.

Cei doi bărbaţi fură nevoiţi să rămână în picioare în mijlocul micuţei încăperi unde se îngrămădeau câteva stive de cutii, provizii şi ustensile, dar nimic ce le-ar fi putut servi drept scaun, pentru a se putea odihni pe durata aşteptării. În următoarele minute, se priviră cu suspiciune, dar mai ales incomodaţi de faptul că în acel spaţiu mizer nu se afla nimic interesant care le-ar fi putut oferi o scuză pentru a nu se privi unul pe celălalt.

— Nu sunt responsabil de invazie, George, spuse, în final, Murray, pe un ton aproape rugător, iar Wells nu ştiu dacă era cu unicul scop de a face conversaţie sau îl tortura faptul de a nu-şi putea dovedi nevinovăţia.

Oricum ar fi fost, scriitorul îi aruncă o privire plină de scepticism, iritat de faptul că, situaţia îl obliga să întreţină o conversaţie cu milionarul, împotriva căruia nu acumulase decât ură din momentul în care se cunoscuseră. La început, timp de multe luni, visase că viaţa îi va oferi

şansa de a-şi descărca acea furie împotriva lui, şi trebuia să admită că unul dintre scenariile ideale era o încăpere ca aceea unde se aflau.

Îngustă şi izolată, în care Murray nu ar fi putut să facă altceva decât să suporte şirul reproşurilor lui. Dar timpul îi diminuase ura, ascunzând-o sub pojghiţa dispreţului. Era vorba de ceva ce nu putuseră lămuri la momentul oportun, iar acum era prea târziu pentru a o dezgropa, mai ales, luând în considerare faptul că se aflau într-o situaţie oarecum îngrijorătoare, care le cerea să lase deoparte conflictele personale. Astfel că Wells încercă să se concentreze pe prezent şi să afle cine se găsea în spatele tuturor celor întâmplate.

— Vrei să înghiţim povestea că ar fi într-adevăr vorba de o invazie marţiană? întrebă cu răceală.

Murray pufni consternat.

— Nu am nicio idee ce ar trebui să credem, George… Totul e o nebunie absolută! exclamă milionarul şi, cuprins de agitaţie, încercă să se învârtească nervos, lucru pe care îngustimea încăperii nu i-l permitea. Asta nu se poate întâmpla!

— Dar se întâmplă, Gilliam. Invazia pe care am descris-o în romanul meu are loc în realitate, aşa cum doreai să se întâmple. Îţi amintesc că există o scrisoare semnată de tine, unde îmi ceri ajutorul ca să duci acest lucru la bun sfârşit, răspunse Wells, nemilos.

— Dar oare am scris în acea scrisoare că aveam intenţia să omor sute de oameni? spuse disperat milionarul. Nu, fireşte că nu, George! Singurul lucru pe care îl doream era să construiesc un cilindru, de unde să iasă acea blestemată de caracatiţă evoluată şi să obţin nişte articole, pentru a câştiga iubirea celei mai frumoase femei din lume! Trebuie să mă crezi, George! Niciodată nu aş putea să-i pun viaţa în pericol Emmei! Niciodată!

Murray îşi însoţi cuvintele de o lovitură într-una din cutii, împrăştiindu-i scândurile în toate părţile, ceea ce îl făcu pe Wells să se gândească dacă era bine să-l provoace în acel moment. Din fericire, acea uşurare păru a-l calma pe milionar, care îşi sprijini ambele mâini pe cutia distrusă, îşi îngropă capul între umeri şi murmură:

— O iubesc, George, o iubesc mai mult decât pe mine însumi.

Wells se mişcă stingherit, cel puţin atât cât îi permise îngustimea de sicriu a încăperii. Totul i se părea pe cât de jenant, pe atât de inutil. Nu putea să creadă că se întâmpla într-adevăr, că era închis cu Murray în acea cămăruţă, în timp ce îl auzea vorbind atât de pueril despre iubire, iar afară, cineva sau ceva omora oameni nevinovaţi, urmând instrucţiunile romanului său. Şi atunci, privind ruşinat cum se văita milionarul, cuprins de acea ridicolă odă a iubirii, Wells înţelese că nu putea să nu accepte ceva atât de limpede: Murray nu avea nimic de-a face cu invazia, oricât de mult ranchiuna care o simţea faţă de el îl făcea să-l acuze de toate cele întâmplate. Faptul că cilindrul deschisese focul asupra mai multor martori, în special asupra fetei pe care Murray voia să o cucerească, reprezenta o probă de netăgăduit pentru a-l disculpa. Iar spre surprinderea lui, gândind asta, simţi cum îl inundă un val brusc de milă, un sentiment pe care niciodată n-ar fi crezut să-l simtă pentru omul faţă de care nu simţise decât ură, mai ales în ultimii ani. Milă! Da, milă faţă de Gilliam Murray! Pentru că huiduma pe care o avea în faţa lui, încercând să nu se abandoneze plânsului, nu trebuia doar să se apere de o falsă acuzaţie, ci, într-un moment sau altul, trebuia să recunoască în faţa iubitei lui că eşuase, că nu era demn de iubirea ei. Şi nu doar asta, pentru că, aşa cum mergeau lucrurile, milionarul părea condamnat să aibă parte, în compania fetei, de una dintre acele situaţii-

limită în care, că vrei sau nu, poţi sfârşi ca un erou sau ca un laş. Iar acest lucru îi părea, desigur, cel mai incomod şi mai neplăcut, mai ales luând în considerare faptul că pentru Emma, el era singurul vinovat că ea fugea pentru a-şi salva viaţa. Fugea să-şi salveze viaţa, departe de ţara ei, alături de un şmecheraş cu o mână mecanică şi un scriitor de romane de amuzament, care întâmplător era autorul *Războiului lumilor*. Da, era logic să simtă milă faţă de Murray. Dar şi pentru fată, îşi spuse. Ba

chiar milă faţă de el însuşi. Milă, din pricina absurdei şi incomodei situaţii în care se afla prins, fără să vrea. Dar mai ales pentru că nu era capabil să simtă pentru Jane mai mult decât o îngrijorare convenţională, foarte îndepărtată de disperarea care părea a-l înnebuni pe Murray, năruindu-l pe dinăuntru.

Jane, Jane a lui. Era în pericol? Nu ştia, momentan prefera să şi-o imagineze teafără şi nevătămată la Londra, în casa familiei Garfield, care, evident, dacă ştirea despre cele întâmplate în Horsell ar fi ajuns în metropolă, în acele momente ar fi încurajat-o, spunându-i că el era bine. Scoase un oftat. Trebuia să evite să se gândească la toate acelea pentru a nu se chinui. Nu era momentul să se lase purtat de asemenea incertitudini. Viaţa lui era în pericol, iar dacă trebuia să se concentreze pe ceva, era să-şi păstreze energiile pentru a afla ce naiba se petrece, şi în special să caute modalitatea de a rămâne în viaţă cât mai mult timp posibil, cel puţin până ce nu era evident că umanitatea va pieri, şi să supravieţuiască orice s-ar fi întâmplat.

— De acord, Gilliam, spuse cu o blândeţe forţată. Să admitem că nu ai nimic de-a face cu invazia. Cine ar putea fi în spatele tuturor acestor lucruri? Germania?

Milionarul îl privi, suprins.

— Germania? Tot ce se poate. reacţionă, în sfârşit,

încercând să se calmeze şi să-şi recapete vocea. Dar mi-ar fi greu să cred că vreo ţară ar dispune de o tehnologie atât de sofisticată pentru a fi inventat raza mortală care aproape era să ne omoare.

— Crezi? Nu văd de ce asemenea lucruri nu s-ar putea construi, cu discreţia corespunzătoare… zise Wells.

— Posibil… spuse milionarul, care părea să-şi fi recuperat o anumită siguranţă. Însă nu avem nicio îndoială, George, că responsabilii acestui atac imită cele descrise în romanul tău.

— Da, cu privire la acest lucru nu avem nicio îndoială, spuse scriitorul. Situarea cilindrilor, aspectul lor, raza calorică.

Totul se întâmpla mai mult sau mai puţin cum descrisese. Apoi, următorul pas era construirea farfuriilor zburătoare, în

formă de pisică-de-mare, care survolau regiunea, cu direcţia Londra, pentru a o distruge. Poate în acel moment, pe câmpiile pustiite din Horsell, semănate cu cadavre carbonizate şi copaci fumegând, s-ar fi auzit ciocanul neobosit care le fabrica. Dar, momentan, conchise el, era imposibil să afle cine erau responsabilii acelui masacru. Şi, dat fiind că niciun marţian nu-şi arătase capul gelatinos din interiorul cilindrului, ceea ce puteau afirma era că se înfruntau cu nişte maşinării letale, care puteau fi dirijate de oricine, ori poate chiar de nimeni, îşi spuse dintr-odată, întrebându-se dacă cineva ar fi putut să activeze acel dispozitiv de la distanţă, cu ajutorul unui tip de semnal sau ceva asemănător. Orice era posibil. Wells fu surprins că nu-i era frică, deşi bănuia că acea paradă de sânge rece se datora faptului că încă nu ştia prea bine de ce să se teamă. Urma să vadă dacă rămânea la fel de calm când atacatorii ar fi făcut cea de-a doua mişcare pe tabla de şah şi atunci când totul ar fi căpătat un sens. Doar atunci putea vedea

dacă era un erou sau un laş.

În acel moment, auziră o mare zarvă care venea de afară şi amândoi ridicară capul spre ferestruica depozitului, alarmaţi, încercând să afle cauzele forfotei, dar nu putură auzi foarte clar nicio voce. Singura concluzie era că în gară, până atunci învăluită de un calm sinistru, domnea acum o anumită agitaţie. Oamenii păreau să fugă dintr-un loc într-altul şi, deşi nu se putea spune că ţipetele lor erau de panică, era clar că ceva ciudat se întâmpla afară. Wells şi Murray se priviră cu seriozitate, dar niciunul nu îndrăzni să dea un diagnostic situaţiei de pe peron. În următoarele minute, hărmălaia începu să crească: se auzeau uşi închizându-se cu zgomot, obiecte care cădeau, altele care erau mutate, iar din când în când cineva dădea câte un ordin ininteligibil sau profera un blestem disperat. Wells şi Murray începură să se agite când uşa celulei improvizate se deschise, permiţând intrarea agentului Clayton şi a domnişoarei Harlow, a cărei nelinişte nu prevestea nimic bun.

— Mă bucur că sunteţi întregi, domnilor, le surâse sarcastic agentul, închizând grăbit uşa în urma lui, ca şi cum zarva de afară ar fi fost ceva ruşinos. Vă dau o veste bună şi una rea.

Cei doi bărbaţi îl priviră nerăbdători.

— Cea bună este că cei care fac acest lucru nu sunt admiratori ai romanului dumneavoastră, cum credeam, domnule Wells, dezvălui Clayton, privindu-l pe scriitor cu o curiozitate exagerată. După cum se vede, marţienii nu au construit farfurii zburătoare în formă de pisică-de-mare pentru a ne ataca din aer. Îmi amintesc că, în roman, dumneavoastră spuneaţi că zboară datorită unor unde magnetice, care ajungeau pe pământ.

— Da, da, continuaţi, îi ceru Wells.

— Bun, oricum era ceva ingenios, într-adevăr ingenios, spuse agentul ca pentru sine, înainte de a-i privi din nou. Dar se pare că momentan este nerealizabil, pentru că presupuşii marţieni se deplasează pe jos.

— Pe jos? făcu surprins scriitorul.

— Întocmai. Potrivit informatorilor mei, acelor blestemăţii le-au crescut picioare. Da, picioare lungi şi fine de cocostârc, care măsoară aproximativ douăzeci de metri înălţime. Iar în timp ce avansează, distrugând pini, hambare şi tot ce le stă în cale, nu încetează să arunce raze mortale asupra mulţimii îngrozite.

Agentul vorbea cu pauze supărătoare, ţinându-i pe toţi în suspans, iar Wells înţelese că, în timp ce îi informa, el însuşi încerca să asimileze ceea ce spunea.

— Poate asemănările dintre începutul romanului şi cel al invaziei ar putea fi atribuite purei întâmplări, nu ştiu.

Făcu o pauză bruscă, iar buzele lui se încordau şi se destindeau, ca şi cum urmau busola gândurilor lui, şi apoi începu să vorbească, precipitat.

— Iar acum, problema e că totul se desfăşoară diferit de ceea ce aţi scris dumneavoastră, domnule Wells, şi acest lucru aruncă anumite suspiciuni privind implicarea dumneavoastră în aceste fapte.

— Mă bucur enorm să ştiu asta, domnule agent Clayton, răspunse sec Wells.

— La fel se întâmplă cu dumneavoastră, domnule Murray, continuă agentul, privindu-l pe milionar. După cum v-am povestit, ne aflăm în faţa unei invazii în toată regula, sunt tripo-duri peste tot, şi îmi imaginez că acest lucru depăşeşte bugetul dumneavoastră, oricât de mulţi bani aţi avea şi oricât de mult domnişoara Harlow ar merita să fie cucerită. spuse şi îi oferi un zâmbet Emmei. Oricum, mă tem că trebuie să rămâneţi în arest, chiar dacă ceea ce cred este irelevant, cel puţin pentru moment. Superiorii

mei doresc să analizeze toate posibilităţile, iar ei sunt cei care dau ordinele. Eu singurul lucru pe care pot.

— Care e vestea proastă, atunci? întrebă Murray, indiferent la monologul lămuritor al lui Clayton.

Agentul îl privi oarecum confuz.

— Veste rea? Ah, da! Vestea rea e că tripodul din Horsell se îndreaptă spre noi, distrugând totul în calea lui, spuse.

Wells şi Murray schimbară o privire cu subînţeles.

— Şi ce facem? se interesă milionarul.

Agentul Clayton ridică brusc mâinile, cerându-le să se calmeze, iar apoi îşi strânse buzele, strânse ochii, ba chiar păru a se cocoşa uşor. Acea atitudine meditativă exagerată şi teatrală îl făcu pe Wells să se întrebe dacă tânărul studia, în acel moment, paleta de posibilităţi pe care întrebarea lui Murray le provocase în mintea lui, sau pur şi simplu îl strângeau pantofii. Atunci, ridică brusc capul, ca şi cum ar fi ieşit de sub apă şi spuse:

— Bun. Ne vom îndrepta spre Londra, spre sediul Scotland Yard, asta vom face… Nu doar pentru că trebuie să vă interoghez acolo, ci pentru că, aşa cum merg lucrurile, în câteva ore Londra va fi locul cel mai sigur din Anglia. Superiorii mi-au confirmat că armata înconjoară metropola, pregătindu-se să respingă invadatorii. Trebuie să ajungem la Londra înainte ca armata să închidă cercul. Să rămânem în afara perimetrului ar fi cel mai periculos lucru pe care l-am putea face în acest

moment: mai multe regimente se duc în întâmpinarea cilindrilor, iar dacă am rămâne aici nu ar dura prea mult până ce ne-am afla în mijlocul luptei.

— Pare un plan înţelept, spuse Wells, amintindu-şi brusc de Jane.

— Înţelept? se scandalizâ Murray. Să ne îndreptăm spre locul pe care marţienii doresc să-l distrugă ţi se pare

înţelept, George?

— Da, Gilliam, răspunse scriitorul. Dacă ne îndreptăm în direcţia opusă Londrei, cel mai sigur e că…

— Nu v-am invitat să dezbateţi planul, domnilor, îi întrerupse Clayton. Mă limitez să vă informez că-l vom urma întocmai, chiar dacă vă place sau nu.

— Nu-mi convine, domnule agent, protestă Murray. Nici eu şi nici domnişoara Harlow nu mergem la.

Fu întrerupt de un zgomot puternic de la distanţă, care cutremură micul depozit unde se înghesuiau.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Murray, copleşit.

— E raza mortală… răspunse Wells, posomorât, şi a căzut în apropiere.

— Dumnezeule! exclamă fata, cuprinsă de agitaţie.

— Liniştiţi-vă, le ceru Clayton. Cum i-am spus domnişoarei Harlow, sunteţi pe mâini bune. Sunt Cornelius Lewis Clayton, agent al Diviziei Speciale Scotland Yard, şi sunt pregătit pentru acest tip de situaţii.

— Pentru o invazie marţiană? bolborosi fata.

— Deşi nu credeţi, da, răspunse Clayton fără s-o privească. E destul de posibil ca planeta noastră să fie invadată de marţieni sau alţi extratereştri, deci Divizia este pregătită pentru acest lucru.

Discursul agentului fu completat de o nouă detunătură, un trosnet asurzitor, al cărui ecou dură câteva secunde. Toţi se priviră speriaţi. De astă dată sunase foarte aproape.

— Sigur, domnule agent? întrebă milionarul cu un zâmbet viclean.

— Să nu aveţi nici cea mai mică îndoială, domnule Murray, răspunse Clayton, foarte serios.

— Bun, poate ne grăbim să-i numim marţieni, nu credeţi? interveni Wells. Ar putea să fie dispozitive terestre fabricate de nemţi, de exemplu.

Ignorând comentariul lui, Clayton nu mai băgă în seamă pe nimeni şi căzu iar pe gânduri, de această dată privind tavanul cămăruţei.

— Bine. Asta vom face, spuse câteva secunde mai târziu, revenindu-şi din visare. Vom lua trăsura şi ne vom îndrepta spre Londra, cât mai rapid posibil. Vom călători, încercând să nu atragem atenţia şi ocolind cilindrii pe care i-am putea întâlni pe drum, în cazul puţin probabil că aşa ceva se va întâmpla. Poate va trebui să camuflăm trăsura. dar vedem asta pe drum. O invazie nu e o chestiune de ore. nu, nu este, spuse dintr-odată ca pentru sine, clătinând foarte tare din cap. Durează să cucereşti o planetă. Oare se întâmplă în toată lumea? E începutul sfârşitului civilizaţiei? Îmi imaginez că în curând vom afla. Momentan, sunt aici, acasă. La noi acasă. E clar că marţienii au înţeles importanţa strategică a Marii Britanii… Dar suntem pregătiţi, fireşte că suntem!

Îi privi pe ceilalţi, forţându-se să le arate un zâmbet calm.

— Nu putem să ne lăsăm pradă panicii. Totul se va rezolva mult mai devreme decât am putea crede. Avem un plan de apărare, care în aceste momente este pus în aplicare la Londra. Noi ne aflăm într-o zonă care se găseşte în afara perimetrului de protecţie a diviziei mele, dar sunteţi cu mine, deci nu trebuie să vă temeţi. Vă voi duce la Londra teferi şi nevătămaţi. Aveţi cuvântul meu.

Iar după ce spuse toate acestea, îşi dădu ochii peste cap şi se prăbuşi la pământ cât era de lung. Ceilalţi schimbară între ei priviri surprinse, iar în cele din urmă cercetară curioşi trupul chircit al agentului Clayton, neştiind dacă acest lucru făcea parte din plan sau era vreo dovadă a abilităţilor sale.

— Ce naiba…? exclamă Murray, într-un sfârşit, văzând că agentul nu se mai ridica.

Se prefăcu că-l loveşte cu piciorul, dar Wells i-o luă înainte, îngenunchind lângă el.

— E viu, îi informă după ce-i luă pulsul.

— Ce a păţit, atunci? întrebă nelămurit milionarul. A. adormit?

— E clar că a leşinat… răspunse Wells, amintindu-şi vag ceea ce Serviss îi povestise. Poate o cădere de tensiune sau una de glicemie, deşi aş tinde să cred că.

— Pe cele mai bune mâini? îl întrerupse Murray, ridicându-şi chipul spre cer, cu disperare. Doamne, dar una o are din metal!

Wells se ridică şi privi, contrariat, trupul agentului căzut între ei.

— Ce facem acum? întrebă fata, cu o voce stinsă.

— Cred că cel mai bine ar fi să continuăm cu planul de a ne îndrepta spre Londra, interveni Wells, care dorea să ajungă acolo cât mai repede pentru a o căuta pe Jane.

— Nici nu mă gândesc să o duc pe domnişoara Harlow la Londra, George, protestă milionarul.

— Dacă nu vă deranjează, domnule Gilmore, Murray sau cum vă numiţi, eu voi decide unde voi merge, interveni fata, cu răceală. Iar eu vreau să merg la Londra.

— Ce? Dar de ce, Emma? se agită Murray. Asta ar însemna să ne îndreptăm singuri spre porţile infernului.

— De ce lucrurile se pot face doar corect? replică Emma, care brusc păru că îşi recăpătase siguranţa arogantă, pe care o arăta în saloanele casei ei sau în timpul plimbărilor prin Central Park, atitudine care lui Murray îi păru inadecvată: fata părea să fi uitat complet în ce situaţie se aflau.

Vru să-şi arate nemulţumirea, dar Emma nu îi permise, fulgerându-l cu privirea.

— Şi daţi-mi voie să vă informez, domnule Murray, pentru că nicio clipă nu aţi binevoit să mă întrebaţi, că acolo locuiesc.

Mai precis, în casa mătuşii mele, Dorothy, în Southwark, de unde am plecat în dimineaţa asta fără să anunţ pe nimeni că voi lipsi, pentru că voiam să asist la patetica dumneavoastră pantomimă, să pun capăt supărătorului şi umilitorului episod al capitulării dumneavoastră, ca să mă întorc la prânz, fără ca nimeni să-mi fi observat lipsa. Dar nu a fost aşa, nu a fost aşa. murmură, în timp ce-şi plimba privirea prin depozit, cu nedumerirea unei persoane care tocmai s-a trezit dintr-un somn adânc.

Dar imediat îşi reveni şi continuă să vorbească, foarte hotărâtă.

— Dacă veştile despre invazie au ajuns la Londra, biata mea mătuşă, care probabil a descoperit că nu sunt în camera mea, va fi foarte îngrijorată, de aceea trebuie să ajung acasă pentru a o linişti. În plus, acolo se află toate lucrurile mele personale, toate cuferele cu rochii şi cele două slujnice care m-au însoţit din New York, a căror siguranţă este responsabilitatea mea. Doar nu pretindeţi să fug cu dumneavoastră doar cu hainele de pe mine şi să uit de cele întâmplate?

— Ascultaţi-mă, Emma, îi vorbi Murray cu o nerăbdare prost disimulată, aidoma cuiva care încearcă să convingă o fetiţă capricioasă, suntem invadaţi de o armată de maşinării de provenienţă necunoscută, dispuse să ne omoare, şi mă tem că niciuneia nu-i va păsa prea mult ce haine aveţi când vă va lovi cu raza mortală. Nu credeţi că într-o asemenea situaţie ar trebui să vă intereseze mai puţin cuferele dumneavoastră?

— Nu sunt preocupată doar de cuferele mele! Aţi ascultat vreun singur cuvânt din câte am spus, domnule Murray? exclamă Emma, strângând din dinţi cu furie. Sunteţi bărbatul cel mai insuportabil din câţi am cunoscut! Tocmai v-am spus că familia mea se află la Londra şi vreau

să ajung lângă ei cât mai degrabă posibil. În plus, la adresa mătuşii mele va ajunge răspunsul telegramei pe care am trimis-o părinţilor mei, care vor fi bucuroşi să ştie că suntem toţi împreună, teferi. Am anumite responsabilităţi, înţelegeţi? Nu, desigur

că nu înţelegeţi, ce poate şti ce înseamnă responsabilitatea cineva care şi-a înscenat propria moarte, furându-le oamenilor posibilitatea de a călători în timp, fără îndoială cea mai mare descoperire din istorie, pur şi simplu din egoism, sigur, pentru că deja vă îmbogăţiseräţi suficient şi doreaţi să vă bucuraţi de averea câştigată? Iar un astfel de om, cineva care se ocupă doar de persoana lui, îndrăzneşte să-mi reproşeze că mă preocupă doar rochiile mele? Încă mai credeţi că m-aş lăsa pe mâinile dumneavoastră, domnule Murray? Dacă sunt aici, în mijlocul acestei nebunii, e doar din vina dumneavoastră!

— Din vina mea? protestă milionarul, scandalizat de injusta acuzaţie. Vă amintesc că dumneavoastră m-aţi provocat să reproduc invazia marţiană, descrisă de domnul Wells, drept condiţie pentru a vă căsători cu mine, chiar dacă nu mă iubiţi. Dar eu vă iubesc, Emma. Şi vă asigur că, dacă aş fi ştiut că aşa ceva se va întâmpla, nu v-aş fi lăsat să veniţi la Londra. Am acceptat provocarea dumneavoastră pentru a vă face fericită, Emma, dar dumneavoastră nu doreaţi decât să mă umiliţi! Cine e egoist dintre noi doi?

— Vă interzic să-mi mai spuneţi pe nume, domnule Murray! exclamă fata. Apoi respiră profund de câteva ori, încercând să se calmeze, pentru a adăuga pe un ton calm, dar jignitor: şi vreau să vă rămână un lucru clar înainte de a pleca spre Londra, pentru că asta vreau să fac, căci şi domului Wells, şi agentului Clayton li se pare la fel de înţelept: nu doar că sunteţi ultimul bărbat de pe pământ cu care m-aş căsători, ci şi ultimul cu care aş vrea să

supravieţuiesc distrugerii planetei.

Murray primi ultimele cuvinte ale tinerei ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac. Chipul lui se întunecă astfel încât o clipă păru că va exploda, dar mai apoi lăsă capul în jos, prea abătut pentru a înfrunta în continuare privirea furioasă a fetei, ai cărei ochi păreau în stare să arunce raze calorice, chiar mai puternice decât cele ale maşinăriilor marţiene.

— Înţeleg, domnişoară Harlow… bombăni. Presupun că totul a fost spus.

Fără să vrea, Wells îi aruncă milionarului un zâmbet milos.

— Hai, Gilliam. Revino-ţi, îl încurajă. Unde vrei să mergem, pentru numele Domnului?

Murray oftă resemnat, privindu-şi în continuare pantofii.

— De acord. murmură. Să mergem la Londra.

În acel moment, o nouă explozie, mai apropiată decât cele dinainte, cutremură pereţii, acoperindu-i cu o ploaie de tencuială.

— Oriunde am merge, cel mai urgent e să părăsim gara, înainte să ne surprindă acea maşinărie, nu credeţi? spuse scriitorul când ecoul bubuiturii se stinse.

— Da, să ieşim de aici cât mai degrabă posibil, aprobă Murray.

Era pe punctul să se îndrepte spre uşă, dar vocea fetei îl opri.

— Ce facem cu el? o auzi întrebând, indicând spre trupul deşirat a agentului.

— Pentru Dumnezeu! exclamă Murray, a cărui disperare ajunsese la maximum. Ce vrei să facem cu el, domnişoară Harlow?

— Nu putem să-l lăsăm aici, interveni Wells. Dacă acea maşinărie distruge gara, va muri îngropat sub

dărâmături. Trebuie să-l ducem cu noi.

— Ce? protestă milionarul. Ai înnebunit, George? Dar voia să ne aresteze de cum am fi ajuns la Londra.

— Insinuezi să-l lăsăm în voia sorţii? se scandalizează scriitorul.

— Oh, nu, desigur că nu, domnule Wells. Desigur că domnul Murray nu insinuează să-l lăsăm aici. El nu e atât de egoist. Nu-i aşa, domnule Murray? îl întrebă Emma, surâzându-i sarcastic.

Milionarul nu ştiu ce să răspundă, privind-o doar cu uimire.

— Aşa mă gândeam şi eu, glumi Wells. Şi, îndreptându-se spre el, adăugă, în timp ce îl ridica pe agent de subsuori: Hai, nu fi ranchiunos, Gilliam. Ia-l de picioare şi ajută-mă să-l scot de aici.

În gară, liniştea care îi întâmpinase se transformase într-un haos violent. Aşa cum deduseseră după sunetele şi ţipetele care ajungeau până la celula lor, oamenii fugeau nervoşi dintr-o parte în alta sau se înghesuiau în grupuri haotice, în care domnea panica. Vin marţienii! strigau mulţi dintre ei, târându-şi valizele fără rost, ca şi cum niciun refugiu nu era suficient de sigur în faţa unei asemenea ameninţări. Vin marţienii! Observară cum un puhoi de oameni încerca să urce în singurul tren oprit, formând un fel de dig uman la fiecare din uşile acestuia, ceea ce îi obliga pe mulţi dintre ei să urce în tren, spărgând geamurile. Unii încercau să urce lovind în stânga şi-n dreapta, fără să-i intereseze cine era lângă ei, drept care multe femei şi copii erau împinşi brutal din faţa uşilor sau chiar aruncaţi pe şine, cu nepăsare. Observată în linişte de pe peron, acea adunătură reprezenta un spectacol pe cât de nebunesc, pe atât de fascinant, o demonstraţie de sălbăticie care ilustra perfect cum teroarea putea să întunece raţiunea oamenilor, reuşind să-i

transforme în animale, pe care îi mâna doar instinctul de supravieţuire.

— Să mergem la trăsura mea, spuse Murray, cu aceeaşi tristeţe de parcă s-ar fi aflat în faţa unei cuşti cu maimuţe, văzând cum se forţau să-i imite pe oameni cu gesturile lor.

Îşi deschiseră calea prin mulţimea îngrozită cum putură, cei doi bărbaţi cărând trupul inconştient al agentului, iar fata făcând loc cu lovituri de umbrelă, atunci când situaţia o cerea, până ce reuşiră să iasă din gară. Dar odată ce ajunseră la zona rezervată pentru staţionarea trăsurilor, dădură peste aceeaşi gloată înnebunită din interior. La fel ca toate celelalte, trăsura luxoasă a lui Murray era înconjurată de un grup de oameni exaltaţi care se luptau pentru a pune mâna pe ea. În

acel moment, reuşiră să-l doboare pe vizitiu de pe capră şi începură să-l lovească cu sete, în timp ce nefericitul se târa pe jos. Profitând de asta, Wells îl lăsă pe Clayton la câţiva metri de trăsură, în grija milionarului, şi o ajută pe fată să urce pe uşa care era cel mai departe de încăierare. Dar Emma abia putu să pună un picior pe scara trăsurii, când un bărbat o apucă de braţ şi o împinse, fără menajamente. Fără să se gândească, într-un act reflex, scriitorul îl apucă pe agresor de jachetă. Imediat îşi dădu seama, supărat, că acesta era mult mai mare decât el.

— Nu aşa te comporţi cu o…!

Un pumn în plină faţă îl împiedică să termine fraza. Wells se clătină şi căzu pe spate, foarte aproape de roata din dreapta a trăsurii. De la pământ, pe jumătate buimăcit de pumn, cu gura plină de sânge, observă cum doi bărbaţi enormi se pironeau în faţa uşii, în timp ce fata, la doar un metru de el, încerca să se ridice cu greu. Cei doi bădărani, bărbatul care îl doborâse cu un pumn şi tovarăşul lui, purtau uniforma angajaţilor gării. Cu o oră în urmă, se

gândi Wells, amândoi transportau, servili, valizele altor oameni ca el, sperând să primească vreun bacşiş, care le-ar fi asigurat cina. Acum totuşi marţienii declanşaseră o situaţie specială, o ordine diferită unde singurul lucru care conta era forţa brută, iar pentru un timp, dacă invazia se producea, cei asemenea celor două huidume ar fi dispus de putere, inclusiv ar fi hotărât supravieţuirea celorlalţi. Fără a şti prea bine cum să o ajute pe fată sau cum să obţină trăsura, Wells scuipă o gură de sânge şi se ridică, sprijinindu-se de roată, gest ce îl făcu să râdă, amuzat, pe tipul care îl doborâse.

— Nu v-a ajuns? îi spuse, întorcându-se spre el cu pumnul drept ridicat şi o expresie ameninţătoare. Mai vreţi?

Wells nu mai voia, evident. Dar era clar că nu se vor lupta pentru trăsură într-un duel de întrebări despre biologie, astfel încât îşi încleştă pumnii şi ridică braţele, adoptând o postură ridicolă de pugilist, pregătit să întoarcă lovitura în

măsura posibilităţilor sale, care nu erau prea multe. El ştia acest lucru. Hamalul ştia şi el. Dar trebuia oricum să continue această luptă, îşi spuse cu resemnare. Totuşi, abia avu timp să ridice pumnul, că în acel moment auzi o împuşcătură. Toţi care se aflau în jurul trăsurii tresăriră şi întoarseră capul în direcţia din care venise bubuitura, printre ei şi Wells. Ochii lui se opriră asupra lui Murray, care trăgea în aer cu pistolul lui Clayton. Agentul stătea chircit la picioarele bine înfipte ale milionarului, care, fără a-şi pierde zâmbetul liniştit, trase o a doua împuşcătură, făcând ca gloata să se îndepărteze puţin de trăsură. Buimăcit, Wells se întrebă care o fi ţinta acelui glonţ tras în aer şi unde va cădea el pe pământ. După împuşcătură, Murray ochi mulţimea, coborând încet braţul, precum o creangă, pe care greutatea omătului o obligă să facă o

reverenţă.

— Această trăsură este proprietatea mea personală. Nimeni să nu se apropie de ea sau va fi ultimul lucru pe care îl veţi face, anunţă cu seriozitate, apropiindu-se de grupul condus de hamalii cu paşi agili.

Când se apropie de ei, îi întinse o mână fetei, continuând să-i ameninţe.

— Domnişoară Harlow, daţi-mi voie să vă ajut, spuse galant.

Fata păru să se gândească câteva secunde, dar în final se ridică, ajutându-se de mâna lui. Cu o mimică absentă, se postă în spatele lui Murray şi îşi scutură rochia de noroi, în timp ce privea în jurul ei oarecum şocată. Fără a lăsa arma jos, Murray le făcu un semn cu mâna liberă să urce în trăsură.

— Hei, Gilliam, şopti Wells în spatele lui.

— Da, George?

— Cred că ai uitat de agentul Clayton.

Fără să lase arma jos, Murray aruncă o privire peste umăr şi descoperi trupul agentului întins pe jos, exact acolo unde îl lăsaseră. Îi scăpă un blestem printre dinţi. Apoi îşi îndreptă privirea spre grupul de agresori, care îi aruncară un zâmbet

amuzat, pentru a-i privi pe tovarăşii lui câteva secunde mai târziu, oprindu-şi privirea ezitantă asupra fetei, care se afla alături, dezorientată.

— De acord, spuse pentru sine, predându-i arma Emmei şi întrebând-o, cu delicateţe: domnişoară Harlow, aţi avea amabilitatea să ţineţi la distanţă aceşti domni, în timp ce domnul Wells şi cu mine îl cărăm pe agent în trăsură? Mă scuzaţi că vă cer un asemenea lucru, dar credeţi că sunteţi capabilă să o faceţi?

Emma observă confuză arma pe care Murray i-o oferea, iar apoi îl privi pe el. Murray îi aruncă un zâmbet

pe cât de blând, pe atât de încurajator. Acest lucru aduse furia din nou pe chipul fetei.

— Capabilă? Desigur, domnule Murray, răspunse, luând arma cu mâinile ei delicate. Nu cred că e prea complicat. Ar trebui să încercaţi să purtaţi un corset, ca să înţelegeţi.

Predarea armei făcu ca hamalul care-l agresase să înceapă să râdă, în timp ce înainta spre ea. Fata îl opri, ochindu-l cu revolverul.

— Vă sfătuiesc să nu mai faceţi niciun un pas în plus, prietene, pentru că nu o să ezit să vă pun la pământ, murmură cu înverşunare.

— Oh, ce frică mi-e, îşi bătu joc hamalul, adresându-se grupului său. Cucoana vrea să ne facă să credem că e în stare sa.

Dar nu putu să termine fraza pentru că Emma, cu o mişcare rapidă, coborî arma şi îl împuşcă într-un picior. Glonţul găuri vârful cizmei, şi sângele se ivi. Hamalul îngenunche, strângându-şi piciorul, cu faţa contorsionată de durere.

— Târfa dracului. gemu.

— Bine, spuse fata, adresându-se celorlalţi, pe următorul îl voi împuşca în cap.

Surprins de curajul fetei, Murray o admiră fascinat. Wells trebui să-l lovească peste umăr ca să-l ajute cu agentul Clayton. Amândoi reuşiră să-l aşeze pe agent în trăsură.

Apoi milionarul se apropie de fată şi îi ceru arma, zâmbind mulţumit.

— Bună treabă, domnişoară Harlow, vă felicit. Sper că mă iertaţi că v-am pus într-o asemenea situaţie riscantă.

— Sunteţi foarte amabil, domnule Murray, răspunse ea ironic, înapoindu-i pistolul, deşi vă asigur că dumneavoastră v-aţi asumat riscul atunci când mi-aţi dat

arma. Sigur v-aţi gândit că aceşti ticăloşi îmi vor smulge arma din mână.

— Oh, nu, eram sigur că asta nu se va întâmpla, surâse milionarul. Aţi uitat că am luat ceaiul împreună?

Wells tuşi ostentativ din interiorul trăsurii.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, dar vă reamintesc că marţienii se îndreaptă spre noi.

— Într-adevăr, într-adevăr, spuse Murray, ajutând-o pe fată să urce în trăsură. Apoi se întoarse spre grup şi adăugă, făcând o reverenţă: mulţumesc, domnilor, aţi fost foarte amabili. Din nefericire, această trăsură e prea luxoasă pentru fundurile voastre.

După ce spuse toate acestea, urcă pe capra trăsurii, cu mişcări liniştite, iar îndată ce se instală, plesni din bici.

— Al naibii încrezut, murmură Wells, în timp ce trăsura se punea în mişcare.

— Da, e foarte încrezut. E omul cel mai încrezut de pe planetă. Deşi datorită lui am recuperat trăsura. recunoscu fata, fără tragere de inimă.

Avea dreptate, îşi spuse Wells, în timp ce observa prin gemuleţul din spate cum trăsura se îndepărta de grupul de agresori. Dacă Murray nu şi-ar fi păstrat sângele rece, el probabil ar fi fost bătut, iar acum ar fi stat tot în gară, privind cum acei bădărani fugeau cu trăsura lor. În cele din urmă, dacă invazia marţiană sau ce-o fi fost era învinsă şi totul revenea la normal, lumea s-ar fi bucurat mai mult să plângă moartea acelor maşinării decât a lor, a căror contribuţie la viaţă spera să fie mai importantă decât aceea să te laşi împuşcat în picior, pentru ca o doamnă speriată să-şi recupereze încrederea.

O luară pe drumul spre Chertsey, cu direcţia Londra, aproape în galop, ceea ce făcu ca trupul lui Clayton, pe care îl aşezaseră în faţa lor, să alunece pe spătar, rămânând culcat pe scaun. Huruitul frenetic al trăsurii îi

mişca braţele şi capul dintr-o parte într-alta, semănând mai degrabă cu un beţiv în plin delir, un spectacol pe care Wells şi Emma ezitau să-l privească, ruşinaţi că trebuie să fie martorii unui moment pentru agent.

Aruncând o privire pe fereastră, Wells descoperi că noaptea căzuse peste planetă, în timp ce ei fuseseră închişi în depozit, iar în timpul încăierării nici măcar nu observase acest lucru. Acum cea mai mare parte a peisajului ce se putea vedea pe fereastră era cuprinsă de întuneric. La orizont, descoperi o strălucire de culoarea cireşelor şi un nor de fum care urca, leneş, spre cerul înstelat. Dinspre pădurile îndepărtate care se întindeau până la Addlestone se auzea un vuiet îngrijorător de tunuri, îndepărtat şi spart, care îi făcu să creadă că armata se înfrunta cu tripozii.

— Dumnezeule… exclamă Emma.

Fata privea hipnotizată ceea ce se petrecea dincolo de geamul trăsurii. Speriat de faţa ei schimonosită de groază, Wells se aplecă pentru a scruta noaptea. La început nu văzu nimic, doar o pădure de pini, învăluită de un întuneric dens, dar brusc, ivindu-se prin negura compactă, distinse ceea ce o îngrozise pe fată. Un mecanism enorm se mişca rapid, coborând panta, în direcţia trăsurii. Când reuşi să-l distingă printre umbre, constată că era vorba de o maşinărie gigantică, sprijinită pe un tripod, care avansa cu paşi mari, cu ajutorul unor picioare fine şi articulate, ca de păianjen. Producând un scârţâit metalic asurzitor şi balansându-se dintr-o parte într-alta, acel mecanism umblător de metal strălucitor avansa cu greu, dar în mod clar dinspre pădure, doborând fără greutate pinii din calea lui. Wells observă că partea superioară a maşinăriei se asemăna foarte mult cilindrului marţian descris de el, dar restul structurii era foarte diferită; se asemăna mai

degrabă cu o cutie enormă rotunjită, acoperită cu un fel de plăci, complicat îmbinate, care îi aminteau de carapacea unui crab. Putu să distingă totodată cum din pântec îi atârnau un mănunchi de tentacule articulate, fine şi flexibile, care se agitau ca şi cum ar fi fost insuflate cu viaţă. Mai înalt decât casele, reflectând luna pe suprafaţa lui metalică, maşinăria se îndrepta hotărâtă spre Londra, deschizându-şi drum printre pini.

Atunci maşinăria se întoarse puţin în direcţia trăsurii, iar Wells avu bănuiala îngrijorătoare că acel lucru îi privea. Dar îndepărtă orice bănuială când, doar după câteva secunde, mecanismul îşi modifică uşor traiectoria pentru a se apropia de drum. Datorită smuciturii care zgudui trăsura, deduse că şi Murray văzuse maşinăria şi încerca să o depăşească, biciuind şi mai abitir caii. Wells îşi înghiţi saliva şi, la fel ca Emma, se prinse de scaun pentru a evita să fie trântit de hurducăturile sălbatice ale trăsurii. Prin gemuleţul din spate văzu cum unul dintre picioarele tripodului se ivea din şant şi se proptea în drum. Apoi, târând o grămadă de pini rupţi, îşi făcură apariţia şi celelalte două. Fixată pe cele trei picioare, maşinăria porni în urmărirea trăsurii. Paşii ei răsunau în noapte ca o succesiune de tunete, în timp ce invenţia mecanică scurta distanţa. Simţind cum inima îi sărea din piept, Wells privi cum, în partea superioară a maşinăriei, ciudatul aparat care lansa raze calorice îşi începea cunoscuta mişcare de unduire, ochindu-i.

— Chestia asta o să tragă în noi! strigă, îmbrăţişând fata şi obligând-o să se arunce pe podeaua trăsurii. Ascundeţi-vă!

Atunci se produse o detunătură puternică la câţiva metri în dreapta trăsurii, a cărei explozie o zgudui atât de violent că roţile se ridicară de la pământ pentru câteva secunde, pentru a cădea din nou cu bufnitură care păru să o dezmembreze. Surprins că încă era în viaţă, Wells abia se

ridică, cu intenţia de a arunca o privire pe gemuleţul din spate. Încercând să-şi menţină echilibrul din cauza balansului trăsurii, se întrebă

dacă Murray mai era pe capră sau căzuse în timpul urmăririi, iar acum călătoreau într-o trăsură în derivă. Prin gemuleţ văzu micul crater pe care detunătura îl săpase la marginea drumului. După ei, tripodul continua să avanseze în salturi ciudate, reducând cei douăzeci de metri care îi despărţeau. Într-un acces de groază, privi tentaculul din care ţâşnea din nou o rază calorică, pregătindu-se să tragă din nou. Era evident că mai devreme sau mai târziu avea să-i nimerească. În acel moment, trăsura se opri brusc, iar inerţia îl aruncă cu spatele peste trupul fără vlagă al agentului Clayton. Derutat, Wells reveni la locul lui şi o ajută pe fată să se ridice, simţind cum trăsura începea să se mişte. Prin gemuleţul din spate, văzu că dădea cu spatele. Fără a înţelege, îşi scoase capul pe fereastra din stânga, pentru a descoperi că Murray dispusese trăsura în faţa tripodului, care înainta bălăbănindu-se spre ei.

— Ce dracu’ faci? îi strigă.

Răspunsul fu o şfichiuitură de bici, care puse în mişcare caii. Trăsura avansă huruind sălbatic la vederea tripodului.

— Murray a înnebunit! zise Emma.

— Sunt sigur că maşinăria aia nu poate să se întoarcă la fel de repede ca noi! auzi răspunsul milionarului, pe deasupra huruitului infernal al roţilor.

Neîncrezător, văzând că trăsura se îndrepta cu toată viteza spre maşinărie, Wells înţelese că Murray voia să treacă pe sub mecanismul colosal ca şi cum ar fi vorba de un pod.

— Dumnezeule. e nebun, bolborosi, observând cum tripodul nu mai avansa.

O îmbrăţişă cu putere pe fată.

— Va trece printre picioarele. îi explică el cu voce înfricoşată.

— Ce? bolborosi ea.

— E nebun…

Emma îl îmbrăţişă cu disperare, cuprinsă de spaimă, iar Wells simţi fragilitatea ei, căldura ei, parfumul ei, formele ei

de femeie lipindu-se de trupul lui, şi îi păru rău că singura ocazie ca un bărbat ca el să îmbrăţişeze o femeie ca ea se ivise în timp ce fugeau împreună de invazia marţiană. Era doar un gând efemer care nu-şi avea rostul, date fiind circumstanţele, căci amândoi erau purtaţi cu viteză spre acel monstru de metal, care peste câteva secunde urma să-i calcineze cu raza lui calorică, transformându-i în două păpuşi de cenuşă. Dar până ce moartea venea, în acel răstimp când vieţile lor se prelungeau dincolo de logică, Wells avu timp să admită că situaţia în care se aflau nu putea doar să transforme un om într-un erou sau într-un laş, ci deopotrivă într-un nebun.

XXIII

Iar în timp ce inima acelui Wells bătea îngrozită, cea a celuilalt Wells, a cărei existenţă nici măcar nu o bănuia, palpita liniştită, producând o delicată melodie de xilofon, pentru că invazia care o conducea se derula conform planurilor. În câteva ore, tripozii aveau să ajungă la porţile Londrei, unde îi aştepta armata britanică, amplasată strategic între tunurile Maxim, doar pentru a muri într-un mod cumplit, distrusă de o forţă atotputernică şi de neconceput, care ar extermina-o ca pe nişte gândaci. Iar acel Wells surâse, gândindu-se la viitorul masacru şi

examinând harta planetei pe care o atârnase pe peretele biroului său.

Sper că, în ciuda timpului scurs, nu aţi uitat de fiinţa care îşi însuşise trăsăturile lui Wells şi care acum, ca un dirijor de orchestră, conducea o invazie din ascunzătoarea lui. Cum a ajuns până acolo? vă întrebaţi. Păi, să ne întoarcem cu câteva săptămâni în urmă, până în punctul în care am abandonat povestea noastră pentru a ne duce spre gheţurile din Antarctica, şi să aruncăm o privire în sicriul de lemn cu nituri de cupru pe care l-am uitat în subsolul Muzeului de Istorie Naturală. Ce se întâmplă în interiorul lui, ascuns de privirile tuturor, mai puţin a mea? Acolo, între trosniturile vii produse de mişcarea cărnii şi fixarea tendoanelor, o creatură de pe altă planetă se reconstruise, imitând fizionomia

scriitorului H.G. Wells, care tocmai fugise din Camera Minunilor, împins de alt scriitor, mai puţin cunoscut, şi anume Garrett P. Serviss, care totuşi preluase conducerea situaţiei. Amândoi, scriitorul de succes şi cel mediocru, părăsiră clădirea, ignorând fatalele consecinţe ale faptelor lor, în special mângâierea schiţată de Wells pe braţul extraterestrului. Acel gest de admiraţie copleşitoare lăsă pe pielea lui cel mai perfect cadou pe care îl putea face: o picătură de sânge, minusculă şi nesemnificativă. Dar care conţinea toată fiinţa lui. Tot ceea ce creatura avea nevoie pentru a reveni la viaţă.

Astfel, în singurătatea sicriului, ca o omidă în crisalida ei, o creatură din spaţiul extraterestru lua, sârguincios, formă umană, în timp ce sângele lui Wells îi insufla viaţă şi îl îndruma. Coloana lui vertebrală se contractă până ajunse la dimensiunea adecvată, iar în timp ce craniul se contura la capătul superior, iar mai jos se forma un pelvis îngust, de unde ţâşniră, firave ca nişte crengi, două femururi, nu foarte lungi, care fură imediat

înşurubate de tibii prin rotule. Iar astfel, cu o răbdare de stalactită, creatura fabrică eşafodul unei delicate osaturi, care fu cuprinsă îndată de un rând de carne, nervi şi tendoane. Iar în spatele sternului brodat, se iviră atunci plămânii buretoşi, care lansară prin tubul lung şi drept al traheii recent amplasate, o dâră de aer, inundând cavitatea cu blândeţea unei respiraţii. Iar în timp ce o mână care părea că se joacă cu lut modela ficatul şi umfla burduful cavităţii stomacale, peste armătura osoasă se formau deltoizii, tricepşii, bicepşii şi ceilalţi muşchi, ca plăcile unei armuri de carne, sub care se zăreau venele şi arterele. Prin acea caligrafie întortocheată curgea, în adâncuri, sângele care pompa spre inimă, care acum ticăia în pieptul lui. Din aluatul de piele care forma faţa, înflori la sfârşit chipul de pasăre al scriitorului, o replică exactă a lui Wells, făcută pe acea hârtie de calc, pe care înainte fuseseră chipurile unor marinari de pe Annawan, ba chiar şi cel al altui scriitor, Edgar Allan Poe. O gură recent creată aruncă un zâmbet triumfal, aproape feroce, pe care se

putea citi o dorinţă de răzbunare, mocnind de zeci de ani, şi nişte mâini omeneşti, palide şi fine, înşfăcară lanţurile care îl strângeau şi le fărâmiţară, cu o forţă străină acestei lumi. Capacul sicriului se ridică atunci, spărgând liniştea stătută a camerei cu un trosnet îngrozitor. Dar dacă, din întâmplare, cineva ar fi fost acolo să asiste la minunea învierii, nu ar fi văzut nicio creatură sinistră din cosmos, ci pe Wells, trezindu-se parcă după o beţie groaznică, numai Dumnezeu ştie cum, în acel sicriu. Totuşi, în ciuda înfăţişării umane, ceea ce ieşi din sicriu era o creatură distrugătoare, o fiinţă de temut sau, mai bine spus, Răul întruchipat, în toată splendoarea lui, ivindu-se încă o dată în lumea omului raţional, cum înainte o făcuse Frankenstein, sub înfăţişarea unui monstru, contele Dracula sau oricare alt monstru, sub care omul

deghizase oroarea abstractă, ce îl urmărea de la naştere, acel întuneric cutremurător care îi umplea bietul suflet din momentul în care ursitoarea sufla peste lumânarea ce îi proteja pătuţul.

Ca un orb care îşi recăpătase brusc vederea, pretinsul Wells examină locul în care se afla, plin de vechituri ce nu-i spuneau nimic, mărturii ale unei mitologii fantastice, aparţinând numai pământenilor. Simţi o imensă consolare când văzu un obiect cunoscut în acel hăţiş delirant: vehiculul lui, care se afla pe un piedestal, la fel de minunat ca tot ce se afla acolo. Se pare că maşina era intactă, aşa cum o abandonase în zăpadă pentru a se infiltra pe vapor, dar cu siguranţă nu funcţiona: nu trebuia să fii foarte inteligent pentru a-ţi da seama că pământenii nu reuşiseră nici măcar să o deschidă. Se apropie de ea, oprindu-se la câţiva metri de piedestal; strânse încet ochii, concentrat. Iar atunci, o deschizătură dădu drumul încet carcasei bombate a mecanismului. Pretinsul Wells intră înăuntru şi ieşi câteva secunde mai târziu cu o cutiuţă cilindrică de culoarea sidefului, netedă şi strălucitoare, cu excepţia micilor semne care decorau capacul, împrăştiind o strălucire de cupru. În interiorul ei se afla ceea ce îl obligase să traverseze universul până pe Pământ, acea planetă pierdută

pe un braţ spiralat al galaxiei, la mai mult de 30.000 de ani lumină din centrul ei, care fusese aleasă de către Consiliu drept noua casă a rasei lui. Şi, deşi întârziase mai mult decât prevăzuse, în sfârşit îşi putea continua misiunea.

Deschise uşa încăperii şi părăsi muzeul ca un om oarecare, pierdut în mulţimea ultimilor vizitatori ai după-amiezii. Odată ajuns în stradă, respiră adânc şi îşi plimbă privirea în jurul său, punând la încercare simţurile noului corp, în timp ce încerca să ignore zumzăitul stupului pe

care mintea umană îl producea. Îl surprinse hărmălaia pe care gândurile lui o provocau, mult mai intensă decât a oricărui pământean pe care îl reprodusese în Antarctica. Dar nu avea timp să se cufunde înăuntrul ei pentru a căuta printre reveriile pitoreşti, astfel că încercă să o ignore şi se concentră să înghită lumea prin intermediul propriilor organe de percepţie, nu cu simţurile rudimentare ale pământeanului care îl locuia. Iar atunci, brusc, îl inundă o imensă bunăstare, o nostalgie senină şi impresionantă, asemănătoare celei pe care omul ar simţi-o evocând verile din copilărie. Descoperi că se afla într-un loc în care se stabilise colonia. Da, ultimul lucru pe care îl văzuse era gheaţa acoperindu-i capul, precum capacul unui sicriu, iar acum, după ce plutise mai mulţi ani în neant datorită faptului că ocolise moartea, reducându-şi nivelele de energie la vibraţii imperceptibile pentru ca trupul lui să intre în stare de hibernare, se trezise în Londra, mai exact în locul spre care se îndrepta vehiculul său înainte de a se prăbuşi în Antarctica. Nu ştia cui să-i mulţumească, dar era evident că cineva îl scăpase de gheţuri şi îl adusese acolo, spre nefericirea omenirii.

Urcă într-unul din turnurile Muzeului de Istorie Naturală, iar din acel turn de veghe suficient de înalt se concentră, strânse din ochi şi făcu ca mintea lui să emită alt semnal. Iar acel sunet, pe care niciun om nu-l putea auzi, brăzdă noaptea, călărind briza blândă a nopţii, cuprinzând metropola. Şi aproape instantaneu, într-o tavernă zgomotoasă din Soho.

Jacob Halsey încetă să spele vasele, înălţă capul spre tavan şi rămase aşa întocmai câteva minute, străin la cerinţele clienţilor, până ce, dintr-odată, un plânset molcom puse stăpânire pe el. Acelaşi lucru i se întâmplă paznicului Bruce Laird, care, în mod inexplicabil, se opri în mijlocul culoarului spitalului Guy’s, ca şi cum nu ştia unde

se află, pentru a plânge de fericire. Gest care fu imitat de un brutar din Holborn, pe numele lui Sam Delaney, şi de Thomas Cobb, patronul unei croitorii din apropierea abaţiei Westminster, precum şi de o servitoare care supraveghea jocul unor copii, în parcul Mayfair, şi de un bătrân care străbătea strada Bloomsbury, respectiv de cuplul Connell, care se plimba prin Hyde Park, dând de mâncare veveriţelor, şi de un creditor care îşi avea magazinul pe strada Kingly. Toţi ridicară privirea spre cer şi rămaseră blocaţi într-o linişte euforică, de parcă ar fi auzit o melodie pe care nimeni nu o mai putea auzi, înainte de a lăsa deoparte ceea ce făceau, cu ochii înecaţi în lacrimi, lăsând vasele în chiuvetă, magazinul deschis, copiii nesupravegheaţi, pentru a abandona casele şi locurile de muncă şi a străbate străzile într-un furnicar domol, unde se îngrămădeau profesori, negustori, bibliotecari, hamali, secretare, membri ai parlamentului, coşari, funcţionari, prostituate, aurari, neguţători de cărbuni, militari în rezervă, vizitii şi poliţişti, care se îndreptau ordonat spre locul în care îi ducea vocea care le năpădise minţile, un semn mult timp aşteptat, un semnal care anunţa ceea ce doriseră atât de mult părinţii lor şi părinţii părinţilor lor: sosirea celui care trebuia să vină, sosirea celui aşteptat, sosirea Trimisului.

Preotul Gerome Brennen, care administra o micuţă parohie din Marylebone, se privi cu gravitate în oglinda sacristiei. Se bărbierise cu smerenie, periindu-şi cu multă apă de colonie claia de păr rebelă şi încărunţită, curăţându-şi conştiincios sutana şi potrivind-o la milimetru, toate acestea cu gesturi lente şi ceremonioase, ca şi cum ar fi ţinut o liturghie pe care nimeni, doar solemnitatea situaţiei, i-o impusese. Oftă

uşurat, văzând că ridurile ce îi brăzdau chipul uscat îi dădeau un aer mai degrabă impunător decât decrepit, iar

dacă trupul de care se folosea avea un aspect obosit şi firav, cel puţin avea o privire albastră profundă, foarte lăudată de semenii lui, în special de doamne. „Dumneavoastră purtaţi cerul pe care îl promiteţi în ochi, părinte”, îi spusese odată o enoriaşă, ignorând că cerul pe care îl purta era plin de creaturi, deşi, din nefericire, niciuna nu avea rangul de divinitate, oricât de mult i-ar fi plăcut ca rasa lui să încarneze acei zei la care oamenii se rugau. Dar dacă ar fi fost aşa, nu i-ar extermina, cum voiau să o facă, îşi spuse cu un rictus afectat. Niciun Dumnezeu nu acordă acel tratament adoratorilor lui. Îşi termină de netezit părul şi se îndreptă spre intrarea sacristiei, aşteptând ca aspectul său să fie pe placul Trimisului.

— Bună seara, părinte Brennen. Sau doriţi să vă strig pe vechiul nume al stirpei dumneavoastră?

Vocea veni dinspre uşă, unde se contura silueta unui bărbat slab ce îl observa cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Înfăţişarea pe care o alesese Trimisul îl uimi, nu atât pentru aspectul lui, cât pentru faptul că nu era vorba de un individ anonim, iar orice cititor instruit putea să-l recunoască.

— Trebuie să vă mărturisesc, domnule, că după cinci generaţii, noi, descendenţii primilor colonizatori, folosim limba şi numele pământenilor, inclusiv între noi. Mă tem că, atunci când va sosi fericitul moment, ne va fi dificil să ne obişnuim din nou cu vechea şi iubita noastră limbă, chiar dacă am transmis-o, cu rigurozitate, din tată în fiu, la fel ca vechile şi înţeleptele cunoştinţe ale rasei noastre, răspunse parohul.

Dar trebuie să vă avertizez că părintele Brennen nu pronunţă aceste cuvinte doar cu capul înclinat şi ambele mâini formând un triunghi deasupra creştetului capului, gest care, deşi nouă ni s-ar părea ridicol, era un vechi obicei de a arăta respect în rasa lui. Totodată, rosti un discurs în limba sa ancestrală, iar dacă vreun om s-ar fi

aflat în acele momente

În sacristie n-ar fi auzit altceva decât o simfonie haotică de croncăneli, fluierături şi gemete agonice, pe care, de frică să nu vă rănesc auzul, am preferat să nu le reproduc.

— Îmi dau seama de neputinţa corzilor vocale umane pentru a reproduce limba noastră, părinte, îi răspunse mărinimos Trimisul. Dacă sunteţi de acord, vom comunica în limba pământenilor şi, totodată, voi rosti discursul de bun-venit pentru fraţii noştri.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnule, răspunse parohul, încercând ca vocea să nu-i tremure de emoţie ori de frică, în timp de îşi îndrepta ţinuta şi înainta spre Trimis, întinzându-i mâna, nu fără oarecare jenă faţă de modul ciudat şi excesiv de intim în care pământenii obişnuiau să se salute. Bine aţi venit pe Pământ, domnule.

Trimisul îl studie în tăcere, în timp ce gura lui desena un zâmbet batjocoritor.

— Vă mulţumesc, părinte, spuse într-un final, destinzându-se şi îndreptându-se, fără grabă, spre el, pentru a strânge acea mână întinsă în aer. Mă tem că încă nu m-am obişnuit cu obiceiurile pământene. Deşi prea puţin contează acest lucru acum, pentru că nu există niciun motiv pentru care ar trebui să le învăţ, nu credeţi?

Timp de câteva clipe, Trimisul reţinu mâna parohului, privindu-l intens, provocându-l parcă să nege ultima afirmaţie. Când îi dădu drumul, părintele Brennen, oarecum nervos din cauza atitudinii de superioritate arogante care i-o arătă Trimisul, îşi drese glasul de câteva ori şi încercă să urmeze planul pe care şi-l făcuse, ca un bun amfitrion britanic.

— Doriţi o ceaşcă de ceai? îl întrebă. Este o băutură tradiţională aici, iar corpul care o savurează o găseşte foarte reconfortantă.

— Desigur, părinte, consimţi Trimisul, zâmbitor, nu există niciun motiv să nu ne bucurăm de obiceiurile nativilor înainte de a-i extermina.

Cuvintele lui îl făcură pe paroh să simtă un fior ce-i străbătu coloana vertebrală. Trimisul era dispus să-i amintească, încontinuu, că tot ceea ce cunoştea, tot ceea ce îl înconjura şi tot ceea ce iubea aveau să nu mai existe în doar câteva zile. Da, acea creatură care stătea în faţa lui avea ca misiune distrugerea unicei lumi pe care mintea lui o păstra ca pe o comoară, ba chiar îndrăznea să o dispreţuiască fără ca măcar să ia în considerare posibilitatea că ar merita să deplângă distrugerea ei.

— Urmaţi-mă, îi ceru, încercând să-şi stăpânească neputinţa – la urma urmei el era acolo pentru a-i uşura munca Trimisului.

Îl conduse la măsuţa aşezată lângă uşa cu geamuri care dădea în curtea interioară a parohiei, unde o grădină prospera datorită îngrijirilor lui atente. Începea să se însereze, iar o lumină portocalie îmbălsăma plantele cărora le dedica puţinul timp liber şi al căror miros pătrundea în sacristie, cu boarea după-amiezii. Simţi un acces de nostalgie, înţelegând că grădina lui va pieri împreună cu restul planetei, iar cu aceasta, pacea care îl inunda când lucra acolo, cu mănuşile şi instrumentele de grădinărit, întrebându-se dacă acea bunăstare era identică cu cea a oamenilor, ocupându-se de aceste sarcini neproductive pe care le numeau timp liber. Încercă să ascundă durerea copleşitoare care îl invada, servind ceaiul, cu un zâmbet respectuos, în timp ce pendula din hol îşi împrăştia notele în aer, la fel ca în fiecare după-amiază, pentru că nimeni nu-i spusese că acel moment ar putea fi ultimul.

— Aveţi dreptate, este o băutură delicioasă, spuse Trimisul după ce luă o înghiţitură din ceaşca lui şi o aşeză

din nou pe farfurioară. Dar nu ştiu dacă meritul este al băuturii sau al ansamblului de organe pe care corpul uman le posedă pentru degustare: mirosul, cerul gurii, gâtul… acum, de exemplu, resimt căldura pe care ceaiul a lăsat-o la trecerea lui prin gât şi cum se opreşte în stomac.

Parohul zâmbi, văzând cum Trimisul îşi mângâia burta cu plăcere. Se afla în faţa lui un copil cu o jucărie nouă. Felul lui foarte atent de a ridica ceaşca, de parcă ar fi fost vorba de o eprubetă, sau felul în care folosea şerveţelul trăda lipsa de practică în mânuirea corpului pe care îl locuia, o delicateţe aproape dramatică, pe care ar fi şters-o doar cu trecerea anilor.

— Trupurile acestea sunt adecvate, le lăudă foarte sincer. Ce-i drept, sunt limitate când vor să cuprindă lumea, iar asta din cauza simţurilor rudimentare, dar sunt capabile să se bucure intens de puţina plăcere pe care o pot obţine. Iar ceaiul de Ceylon este delicios. În plus, acum se poate bea fără riscuri. În urmă cu câţiva ani, din cauza faptului că apele reziduale se deversau direct în râu, una dintre aceste ceşcuţe din porţelan atât de fin putea transmite tifosul, hepatita sau holera. Pe noi nu ne poate omorî niciuna din acestea, fireşte, dar vă asigur că este destul de neplăcut ca trupul pe care îl locuim să sufere de vreo boală.

Trimisul consimţi distrat şi aruncă o privire calmă în jurul lui, admirând potirele, liturghierele şi dulapul unde erau aranjate veşmintele şi sutanele.

— Bun, independent de ceea ce aţi suferit, se pare că aţi ales o poziţie socială favorabilă în rangul pământesc, concluzi-onă după recunoaştere, cuprinzând cu un gest larg al mâinii cămăruţa. Uite unde vă aflaţi. În fruntea bisericii anglicane, religia oficială a Angliei şi Ţării Galilor, sau informaţia stocată în mintea oaspetelui meu este greşită?

— Nu, domnule, este corectă, confirmă parohul, fără a şti dacă cele spuse de Trimis erau un reproş sau o felicitare.

Îşi aminti atunci ziua naşterii lui „umane”, aşa cum îi povestiseră părinţii lui, care trăiau sub întruchiparea unui cuplu de băcani din Marylebone. La o săptămână după ce mama lui îl născu – cu ajutorul unei moaşe de aceeaşi rasă ca ei, care se ocupă după naştere să anunţe vecinii că bebeluşul perechii se născuse mort –, tatăl lui află de venirea în parohia cartierului

a unui preot tânăr, al cărui corp îl consideră perfect pentru larva nou-născută, pe care o ţineau ascunsă în dormitorul de la mansardă. Le veni în minte să-l aducă pe noul preot acasă la ei, cu scuza că mama lui agoniza şi avea nevoie de spovedanie. „Ce zici, draga mea: e un corp tânăr şi sănătos şi ocupă un rang important în societate, lucru care ne-ar avantaja”, îi spuse soţiei lui spre deruta parohului, care voia să ştie la ce se refereau. „Nimic ce v-ar interesa, părinte”, răspunse ea, provocându-l să urce scările către dormitorul unde, chipurile, agoniza bătrâna mamă. Dar cine îl aştepta acolo era el, încă sub forma lui de larvă, nerăbdător să cunoască trupul pe care îl va stăpâni pe durata sejurului său pe Pământ. Tânărul paroh abia ce avu timp să ridice sprâncenele în faţa viziunii neaşteptate şi terifiante, nu înainte de a simţi cuţitul înfigându-se până la plăsele în spatele lui. După ce luară suficientă cantitate din sângele său, îl îngropară în grădină, iar doar o oră mai târziu, timp în care se obişnui cu noul trup, noul născut paroh Brennen îşi ocupă postul în biserică, oferind astfel coloniei extraterestre un punct de întâlnire, aşa cum hotărâse tatăl lui, dar fără a neglija activităţile proprii unui paroh. Această poziţie îl mulţumea foarte mult, fiindcă nu era un loc de muncă uşor şi voia să-i transmită acest lucru Trimisului, profitând de faptul că

acesta se scufundase într-o tăcere plină de aşteptări.

— Dar trebuie să vă mărturisesc că, în ultimul timp, lucrurile s-au complicat, explică pe un ton precaut, servindu-i altă ceaşcă de ceai. Există o minoritate catolică de luat în considerare, care se dezvoltă în zonele cu imigranţi irlandezi. Deşi cea mai mare ameninţare pe care o înfruntăm este criza credinţei: începe să fie tot mai dificilă interpretarea efectivă a Bibliei, cartea care reuneşte credinţele, din lipsa rigorii istorice.

— Credeţi? zâmbi Trimisul, cu un aer plictisit, ducându-şi ceaşca la gură.

— Da. Biblia îi dă lumii, de la crearea ei, aproape şase mii de ani de existenţă, un lucru pe care orice geolog l-ar putea

dezminţi. Însăşi teoria evoluţiei, expusă de un bărbat pe nume Darwin, a atentat împotriva ideii doctrinei creştineşti, desacralizând actul creaţiei.

Trimisul îl observă fără să spună nimic, cu un zâmbet arogant ivindu-i-se pe buze, drept care, după câteva clipe de îndoială, parohul alese să-şi continue povestea.

— Teologii bisericii noastre încearcă să fie mai receptivi la contribuţiile ştiinţifice, inclusiv reclamă o reinterpretare a textelor biblice. Dar totul este inutil: răul e deja făcut. Secularizarea progresivă a societăţii este o realitate şi trebuie să ne-o asumăm. În fiecare zi sunt tot mai multe oferte de distracţie, care ne fură enoriaşii. Ştiţi ce e o bicicletă? Chiar şi acel stupid dispozitiv s-a transformat în duşmanul nostru. Când vine duminica, oamenii preferă să facă o excursie la ţară decât să participe la slujbă.

Trimisul aşează ceaşca de ceai pe farfurioară, ca şi cum ar fi cântărit o tonă, şi clătină din cap, amuzat de dezamăgirea preotului.

— Parcă aţi fi într-adevăr un paroh, comentă, foarte

surprins.

— Oare nu sunt? replică celălalt, regretându-şi îndrăzneala. Vreau să spun. că nu cunosc altă lume mai bine decât aceasta, domnule. Cu excepţia străbunicului meu, care nu s-a născut pe această planetă, puteţi să mă consideraţi pământean.

Zâmbetul îi pieri, observând expresia severă a Trimisului. Încercă să-şi aleagă cu grijă următoarele cuvinte, în timp ce mâinile începeau să-i transpire. Când vorbi, aproape că rostea un omagiu.

— Probabil dumneavoastră nu puteţi să vă imaginaţi situaţia, domnule, dar aşteptarea noastră a fost teribilă şi dezolantă, ceea ce ne-a determinat să ne amestecăm printre oameni, astfel încât ne e greu să spunem că suntem. extratereştri.

— Extratereştri. zâmbi Trimisul.

— Aşa se referă ei la noi. Începu preotul să-i explice.

— Ştiu, încheie Trimisul, pe un ton furios care alunga orice iluzie de condescendenţă pe care ar fi avut-o până atunci, ca şi cum, dintr-odată, nu l-ar mai fi amuzat vicisitudinile stupide ale oamenilor sau părerea parohului despre aceştia. Şi mai trebuie să adaug că aroganţa acestei rase mă surprinde încontinuu.

După ce spuse toate acestea, închise ochii, ca şi cum ar fi rostit o rugăciune. Parohul înţelese că anunţa venirea coloniei, care începea să ocupe biserica.

— Fraţii noştri vin, preciză inutil.

— Da, pot sesiza z um zetul înfr sigura t al minţil or lor, părinte.

— Nici nu-i de mirare, zise parohul, care, în ciuda faptului că îl enerva pe Trimis, nu putu să nu-i apere pe fraţii lui. Îl aşteptăm de prea mult timp pe Trimis. Mai exact, din secolul al XVI-lea pământean, perioada în care

strămoşii noştri au venit pe Pământ.

— Iar asta vă pare mult? întrebă Trimisul.

Îi adresă această întrebare pe un ton despre care parohul nu ştiu dacă ascundea un interes sincer sau o ameninţare deghizată, deşi înclina spre aceasta din urmă. Oricum, nu putu să nu continue cu reproşurile, deşi avu grijă să aibă un ton cât mai respectuos.

— Este mult timp, domnule. Noi suntem cea de-a cincea generaţie, cum am mai spus, îl informă cu seriozitate. Şi nu vă va fi greu să înţelegeţi că planeta de pe care au venit străbunicii noştri e aproape o legendă. Tatăl meu a murit fără ca viaţa lui pe acest pământ să fi avut vreun sens, aşa cum s-a întâmplat şi cu bunicul meu. Totuşi, noi suntem norocoşi, se grăbi să adauge, deoarece o să le îndeplinim visul: să-l cunoaştem pe Trimis şi să întâmpinăm adevărata noastră rasă.

Trimisul se mulţumi să zâmbească ironic, ca şi cum nici suferinţele, nici bucuriile lui nu-l impresionau. Datorită acelui zâmbet preotul îşi pierdu întreaga prudenţă.

— Străbunicul meu a ucis şi a luat înfăţişarea unui pământean care purta guler cu încreţituri! exclamă, ca şi cum acel accesoriu, care, în trecut, înconjura gâtul oamenilor ar fi reprezentat, mai bine decât orice altceva, măsura lucrurilor. De atunci am trăit printre ei, procreând, discret, între noi, pentru a subzista, dar mai ales supraveghind maşinile de război, pe care strămoşii noştri le-au ascuns în pământ.

— Părinte Brennen, interveni Trimisul, pe un ton conciliant, vă asigur că e inutil să-mi povestiţi toate nenorocirile dumneavoastră. Sunt conştient de munca imensă pe care a depus-o colonia terestră, pentru că am fost responsabil cu evaluarea personală a diferitelor rapoarte, pe care le-am primit punctual, privind condiţiile

de pe planetă. Şi nu aveţi nicio îndoială, adăugă, observându-l pe paroh cu o fermitate sumbră, că, dacă nu aş fi fost mulţumit de munca dumneavoastră, aş fi sugerat Consiliului exterminarea acestei colonii şi trimiterea unor noi exploratori.

— Da, da, desigur. se grăbi să răspundă parohul, speriat de ultimele cuvinte. La fiecare dată stabilită ne reunim aici, în biserică, şi ne unim minţile pentru a transmite în cosmos. E sarcina noastră, domnule, şi am urmat-o întocmai.

Făcu o pauză, considerând-o adecvată, ba chiar prudentă, înainte de a adăuga altceva, iar la final, după ce mângâie suspicios ceaşca, adăugă neliniştit:

— Deşi vă mărturisesc că ne încuraja speranţa secretă că într-o zi vom primi răspuns de la planeta-mamă. Dar niciodată n-am primit vreun răspuns. Chiar şi aşa, ne îndeplineam sarcina, trimiţând rapoarte despre planeta unde locuiam unei lumi care, deşi rămânea mută, încă exista, primind punctual sticlele cu mesaje pe care le lansam în oceanul universului. Asta înseamnă să ai credinţă, nu-i aşa?

— Deja ştiţi că exploratorii sunt voluntari. Îşi asumă destinul în beneficul rasei, cu toate consecinţele, răspunse Trimisul, cu o uşoară iritare, dispreţuind reproşurile parohului. Iar aceştia trebuie să-şi avertizeze urmaşii să nu acumuleze acea

ranchiună pe care o sesizez atât de clar la dumneavoastră şi pe care o voi ierta, dat fiind faptul că aparţineţi celei de-a cincea generaţii.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere, răspunse parohul supus, spunându-şi că deja riscase prea mult, atât cu plângerile lui, cât şi demonstrând, atât de evident, sentimentele lui pentru oameni.

Era foarte periculos să-l enerveze pe Trimis şi,

implicit, Consiliul şi pe Împăratul însuşi. Cine era el, până la urmă? Doar un voluntar din cea de-a cincea generaţie, un nimeni. De aceea, continuă să vorbească pe tonul cel mai umil posibil.

— Nu voiam să vă las această impresie, vă asigur, domnule. Dar în ultimele noastre mesaje v-am informat totodată de situaţia noastră delicată. Suntem în agonie, aşa cum ştiţi. Ne e greu să procreăm, iar de fiecare dată murim mai tineri. Ceva din aerul acestei planete ne afectează, dar nu ştim ce şi nu dispunem de ştiinţa necesară pentru a afla acest lucru.

— Înţeleg disperarea dumneavoastră, îl întrerupse Trimisul, cu un gest de plictis, care lăsa să se întrevadă că prin acele cuvinte voia să încheie subiectul. Dar sunteţi foarte inocent dacă vă imaginaţi că situaţia dramatică a unei colonii poate impresiona planeta noastră mamă. Ce înseamnă câteva vieţi în faţa destinului unei rase întregi? Oricum, ştiţi prea bine că procesul de selecţie dictează deplasările noastre. Planetele optime au întâietate, iar Terra nu s-a aflat niciodată printre ele.

— Atunci lucrurile stau foarte rău dacă acum o consideraţi ca fiind cea mai bună opţiune, spuse cu amărăciune parohul. Nu mai este nicio altă planetă adecvată unde rasa noastră s-ar putea stabili?

— Mă tem că nu, recunoscu Trimisul, cu oarecare regret. De fiecare dată le secătuim repede. Evoluţia noastră constantă face ca acest lucru să fie aproape inevitabil.

— Oricum ar fi, ceea ce contează este că aţi ajuns la momentul potrivit, conchise parohul, pe un ton conciliant. Nu

doar pentru a salva colonia noastră. Ştiinţa terestră evoluează foarte rapid. Câteva secole în plus, iar cucerirea acestei planete ar fi fost mult mai dificilă.

— Nu exageraţi, părinte. Ceea ce numesc ei revoluţie industrială e patetic. Din ce am putut vedea, nu mă îndoiesc că îi vom învinge foarte uşor, concluzionă categoric Trimisul. Oricum, ar fi trebuit să ajung mult mai devreme, după cum bine ştiţi.

— Da, am primit semnalul dumneavoastră acum 68 de ani, confirmă parohul. Pe atunci aveam doar vreo câteva luni de viaţă… Mai apoi, semnalul dumneavoastră a dispărut. Niciodată n-am ştiut ce s-a întâmplat. A fost o surpriză să vă auzim din nou, chiar aici la Londra.

— Îmi imaginez, dar călătoria a fost plină de accidente, explică Trimisul. Unul dintre motoarele navei s-a avariat la intrarea în atmosfera terestră şi a trebuit să improvizez o aterizare de urgenţă în Antarctica. Acolo am încercat să mă infiltrez pe o corabie pentru a ajunge în mijlocul civilizaţiei, dar o fiinţă umană nenorocită, pe nume Reynolds, mi-a dejucat planurile şi am sfârşit congelat, de aceea nu mi-aţi mai auzit semnalul.

— Da, ultimul lucru pe care l-am auzit a fost un strigăt de ajutor, îşi aminti parohul, impresionat că o fiinţă umană reuşise să-l scoată din luptă, cel puţin pentru câteva decade, pe Trimis.

— Era un strigăt de furie, părinte, replică celălalt cu asprime. Aşa-zisul Reynolds se prefăcea că mă înţelege. pământean arogant. Nu lua în considerare faptul că aveau nevoie de câteva mii de ani de evoluţie pentru a ne înţelege gândirea. Oare ei vorbesc cu gândacii înainte să-i calce în picioare? Desigur că nu! răcni Trimisul, lovind masa. Apoi pufni şi se linişti. Dar să uităm de acea întâmplare neplăcută. Alţi oameni m-au salvat şi m-au adus aici, împreună cu maşina mea. De aceea, am putut recupera acest lucru.

Scoase cilindrul de sidef dintr-un buzunar al jachetei, îl aşeză pe măsuţă şi îl mângâie doar cu privirea. Capacul

acoperit de simboluri se ridică, lăsându-se să se vadă ceva asemănător unor pietre mici de culoare albastră-verzuie.

— Acestea activează maşinile de război? Trimisul încuviinţă cu o fatalitate teatrală.

— Peste câteva zile cerul se va prăbuşi peste capetelor lor, murmură Brennen, pe un ton funebru.

— Întocmai, părinte, aşa va fi.

Atunci se priviră ca nişte sfincşi, în liniştea stânjenitoare.

— Am o curiozitate, părinte, spuse într-un sfârşit Trimisul, căruia supunerea parohului îi trezise dorinţa de a dialoga cu el. Or fi bănuind pământenii că există viaţă în univers sau e una dintre acele rase orbite de propria megalomanie?

Parohul surâse cu amărăciune înainte de a-i răspunde.

— Acesta este un subiect pe care l-am urmărit cu mare interes, datorită situaţiei noastre. Şi pot să vă spun că fiinţa umană ia în calcul existenţa altor planete locuite, deja din epoci străvechi, chiar dacă dorinţele lor de a explora universul sunt, să spunem, recente. Doar cu câteva secole în urmă omul se mulţumea să viseze la univers, dar acum, datorită progreselor ştiinţei, încearcă să transforme în realitate această posibilitate, la fel cum reflectă de fiecare dată numeroasele romane ştiinţifico-fantastice, pe care mulţi dintre ei le scriu şi pe care nu am putut rezista să nu le citesc.

Se ridică, se apropie de o vitrină plină de cărţi, pe care Trimisul o confundase cu liturghierele, şi alese câteva, pe care le aşează pe măsuţă.

— Această carte este printre primele care expun îndoielile privind universul. Este vorba despre povestea construirii unui tun imens care să lanseze un proiectil cu

echipaj la bord pe Lună.

Trimisul luă cartea pe care i-o întindea şi o privi fără prea mare interes.

— *De la Pământ la Lună,* de Jules Verne, citi.

Parohul consimţi şi indică spre stiva de cărţi pe care o aşezase pe măsuţă.

— Cum puteţi vedea, îmi place să fiu la curent cu plăcerile pământenilor, iar mai ales să cunosc viziunile lor despre noi, cum ne imaginează. Multe dintre aceste romane o să vă amuze teribil, vă asigur.

— Nu mă îndoiesc, comentă sceptic Trimisul.

— Şi poate vă interesează să ştiţi că invazia noastră nu-i va lua prin surprindere, zâmbi parohul.

Apoi îl privi în tăcere, meditând ceva.

— Probabil deja ştiu. Da, presupun că ştiu.

— Ah, da? De ce spuneţi asta? Parohul îl privi surprins.

— Faptul că vor fi invadaţi este o posibilitate pe care mulţi au luat-o în considerare, datorită unui bărbat al cărui nume vă e poate familiar, spuse, întinzându-i o carte din teanc.

— *Războiul lumilor,* de H.G. Wells, citi Trimisul, fără a înţelege la ce se referea parohul.

— Nu recunoaşteţi cartea? A scris-o bărbatul a cărui înfăţişare aţi luat-o! îi explică Brennen.

— Eu sunt autorul acestei cărţi?

— Bărbatul a cărui înfăţişare aţi luat-o, preciză Brennen. H.G. Wells. Un bărbat foarte cunoscut şi respectat în Anglia. Nu dispuneţi de această informaţie în mintea dumneavoastră?

— Trebuie să vă mărtuirsesc că mintea acestui om îmi creează o mare. Ăă. nelinişte, recunoscu Trimisul, oarecum ruşinat. E destul de ciudat pentru că nu am simţit

nimic la fel cu niciuna din minţile anterioare pe care le-am locuit. Şi încerc să nu mă aventurez mai mult decât e necesar printre amintirile lui, care, pe de altă parte, nu-mi par foarte interesante, concluzionă cu aroganţă.

— Desigur, e foarte ciudat. Deşi cunosc cazuri printre fraţii noştri care au fost incompatibili cu diferitele corpuri pe care şi le-au însuşit, inclusiv au trebuit să-şi schimbe trupul. Nu e ceva frecvent, dar se poate întâmpla, îl linişti parohul. Atunci nu ştiţi nici că îl întruchipaţi pe primul pământean care a îndrăznit să schimbe supoziţia generală.

— Ce vreţi să spuneţi?

— În romanul lui, contrar celor scrise de majoritatea colegilor săi scriitori, nu sunt fiinţele umane cele care ajung pe alte pământuri, ca nişte cuceritori, găsind aceste întinderi locuite de fiinţe primitive, incapabile să le facă faţă, tehnologic vorbind. Nu, în *Războiul lumilor,* Terra este invadată de marţieni, locuitorii planetei vecine.

— De pe Marte? râse Trimisul. Dar Marte este nelocuită.

— Dar ei nu ştiu acest lucru. Încă, răspunse Brennen. Telescoapele lor rudimentare tocmai au descoperit urme ciudate pe suprafaţa acestei planete, pe care le-au denumit canale. Şi mulţi astronomi cred că marţienii sunt un popor muribund care foloseşte acele canale pentru a transporta apa de la poli la un ecuator deşertic.

— Nu ştiu că temperatura medie a planetei este prea joasă şi apa îngheaţă? fu surprins Trimisul.

Parohul se mulţumi să ridice din umeri. Celălalt clătină din cap, amuzat şi dezamăgit, şi răsfoi paginile romanului pe care îl avea în mâinile lui. După câteva momente, întrebă:

— Şi cum ne descrie Wells? Se apropie măcar puţin de natura noastră?

— Oh, desigur că nu. răspunse parohul, vizibil ruşinat, apoi adăugă: În realitate, ne descrie ca pe nişte creaturi asemănătoare speciei marine de pe Terra.

Trimisul clătină din nou din cap, fascinat ca un copil de toată acea informaţie.

— Atunci, cum credeţi că ne văd, părinte? întrebă.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Atunci când îşi proiectează apariţia noastră, credeţi că pământenii ne văd exact cum suntem?

— Mă îndoiesc, domnule. Mă tem că apariţia noastră este intraductibilă pentru ei. Luaţi în considerare faptul că niciodată n-au văzut ceva asemănător nouă. Nu suntem nici animale, nici vegetale, nici minerale, nici măcar o combinaţie

din toate astea: suntem ceva nou pentru ei. Pur şi simplu, depăşim limitele lor de înţelegere.

— Dar trebuie să ne vadă cumva, nu credeţi? Ocupăm un spaţiu, producem sunete, miros. reflectă Trimisul.

— Presupun că, pentru a nu înnebuni, minţile lor ne compară cu ceea ne asemănăm mai mult, speculă celălalt. Iar cum pentru ei suntem ceva necunoscut, îmi imaginez că nu suntem foarte norocoşi. Portretul va fi probabil monstruos. Pentru ei avem gheare, tentacule, colţi. suntem un amestec urât de tot ceea ce ei se tem. Şi e foarte posibil ca fiecare dintre ei să ne vadă în mod diferit, depinzând de ceea ce îi sperie mai mult. V-ar surprinde să aflaţi varietatea de temeri care pot stăpâni inima unei fiinţe umane: unii se tem de păianjeni, alţii de reptile, alţii de dragoni. Se tem şi de piureul de mazăre, dacă în copilărie guvernanta i-a obligat să-l mănânce. Cam aşa funcţionează minţile lor.

— Posibilităţile sunt infinite, murmură Trimisul, deşi mereu sunt monstruoase.

— Desigur. De aceea oamenii noştri de ştiinţă ne-au

pregătit să putem proiecta apariţia oricăruia dintre ei, luând informaţia din sânge.

Trimisul păru amuzat că pământenii îl vedeau ca pe cea mai oribilă creatură posibilă, fiindcă pentru el eventualii locuitori ai acelei planete erau la fel de îngrozitori, în teribila şi pretenţioasa lor vulgaritate.

— Şi reuşesc, părinte? Reuşesc marţienii să cucerească Terra în acest roman? spuse, indicând cartea lui Wells.

— Da, răspunse parohul. Tehnologia lor este superioară celei umane. Cuceresc Terra în doar câteva zile.

— Atunci acel Wells este pământeanul cel mai inteligent din câţi am cunoscut până acum, remarcă Trimisul. Este într-adevăr poetic, oricum aş privi.

— Nu doar asta, domnule. Wells a ghicit unde sunt îngropate maşinăriile noastre, dezvălui Brennen. Imaginaţi-vă ce

am simţit la citirea romanului, descoperind că un pământean a ghicit poziţionarea lor.

— Bine, părinte, dumneavoastră mai mult decât toţi ar trebui să ştiţi că pământenii încă nu au învăţat să-şi folosească la maximum materia cenuşie. Îşi folosesc doar o infimă parte din creierul lor, drept care ar avea nevoie de milenii de evoluţie pentru ca această rasă să profite de potenţialul ei şi să se compare cu noi. Lucru pe care nu-l vom permite, desigur. Dar presupun că acest lucru nu împiedică, absolut inconştient, ca anumite minţi umane, ceva mai dezvoltate decât restul, să capteze involuntar parte din energia universală, pe care noi o folosim de milenii, în mod natural. Pentru rasa noastră canalizarea energiei universului este ceva inerent. Cum altfel am putea comunica prin spaţiul insondabil, ori am putea crea proiecţii mentale pentru a lua diferite aspecte în ochii lor? Dar totul scapă cunoaşterii umane, desigur, deşi, cum am

spus, e posibil ca anumite minţi să perceapă, uneori, undele pierdute ale energiei noastre, sub o formă pe care nu o pot defini.

— Vreţi să spuneţi că ar putea, de exemplu, să intercepteze mesajele noastre? fu surprins parohul.

— Posibil. Deşi, pur întâmplător, le-ar decodifica sub alt tip de informaţie: premoniţii, obsesii, idei proprii. Probabil tocmai acele furturi accidentale le numesc inspiraţie.

— Da, poate fi. răspunse parohul, fără să disimuleze entuziasmul care îl cuprindea ori de câte ori avea ocazia să vorbească despre anumite minuni sau particularităţi pe care le observa la dragile lui fiinţe umane. E curios faptul că, adesea, de exemplu, un curent filosofic, un gen literar sau o descoperire ştiinţifică apar simultan în diferite puncte de pe această planetă, fără ca oamenii care le-au dat viaţă să fi comunicat între ei. Fără a merge mai departe, Thomas Edison, marele inventator nord-american, a spus odată, când l-au felicitat pentru descoperirile lui, că ideile se află în aer, că le capta de la o sursă primară, şi, dacă nu ar fi făcut el asta, oricine ar fi

putut s-o facă. Ideile sunt în aer. Nu vi se pare o manieră poetică de a descrie energia universului?

— Poate, deşi scumpului nostru Wells, Edison nu-i provoacă nicio simpatie. comentă Trimisul, cu o expresie de concentrare, insensibil la entuziasmul celuilalt. E o minte foarte ciudată cea a corpului pe care l-am întruchipat, foarte interesantă ca să fie doar umană. E evident că Wells a captat câteva dintre comunicaţiile noastre, iar de acolo i-a venit ideea romanului.

— Credeţi? Nu cred că Wells este un simplu medium. E un bărbat inteligent şi talentat care.

— Oricum ar fi, încheie Trimisul, nu trebuie să fii foarte inteligent pentru a găsi ascunzătoarea maşinăriilor

noastre. Ceea ce demonstrează că acel Wells este un bun strateg. Unde să ne fi ascuns dacă nu în jurul celei mai mari metropole din lume, pe care vrem să o cucerim?

— Presupun că aveţi dreptate. conchise parohul cu resemnare.

— Sper doar să nu bănuiască situarea refugiului nostru, părinte, care îmi imaginez că e deja realizat.

— Desigur, domnule, se grăbi să răspundă celălalt. Am avut suficient timp pentru acest lucru.

— Excelent, părinte. De acolo voi conduce atacul. Apoi, peste ruine, vom reconstrui Londra după chipul şi asemănarea noastră, o Londră care va fi capitala unui nou imperiu. O Londră strălucitoare care va aştepta sosirea Împăratului nostru.

Parohul consimţi cu părere de rău. Apoi păstră tăcerea pentru câteva clipe, înainte de a-l întreba, încercând să-şi disimuleze neliniştea:

— L-aţi omorât?

— Pe cine?

— Pe Wells. L-aţi omorât pe Wells?

— Ah, nu, n-am putut. răspunse celălalt, mişcând mâna cu indiferenţă. Am primit sângele lui accidental.

— Mă bucur, spuse uşurat Brennen, aşa cum aţi spus, e una dintre minţile cele mai… strălucite de pe Terra.

— Da, deşi nu în sensul pe care dumneavoastră vi-l imaginaţi, recunoscu Trimisul, pe un ton misterios.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu ştiu cum să vă explic. Trimisul îşi mângâie barba, gânditor. Este ceva ciudat în mintea lui. Ceva ce nu aveau creierele celorlalte corpuri pe care le-am locuit. E ca şi cum ar avea o funcţie în plus. Un buton pe care încă nu a apăsat. Şi nu am nici cea mai mică idee la ce foloseşte. Dar îmi produce o senzaţie incomodă, o senzaţie care mă

împiedică să mă aventurez printre hăţişurile minţii lui. Aş îndrăzni să spun că e o senzaţie de ameninţare, dacă n-aş fi sigur că niciun om nu poate reprezenta o ameninţare pentru noi.

Parohul îl observă curios, fără a şti ce să răspundă.

— Bine, mâine nici măcar asta nu va mai conta – concluzionă, ridicându-se şi adunând cărţile. Probabil, în ciuda creierului său enigmatic, va muri în timpul invaziei, ca mare parte a umanităţii.

Trimisul îl privi cu milă cum aşeza cărţile în vitrină. Ba chiar îi zâmbi cu apreciere când se întoarse la locul lui.

— Vă recomand să vă schimbaţi perspectiva, părinte, spuse. Instinctul de supravieţuire este cel care ne animă, instinctul unei întregi rase. Nu uitaţi acest lucru.

— Nu uit, mârâi Brennen. Trimisul încuviinţă cu seriozitate.

— În plus, vom evita ca pământenii să se extindă prin cosmos ca un virus dăunător, zâmbi el.

Parohul afişă un zâmbet plin de amărăciune.

— Presupun că aşa ne-ar vedea ei, dacă ar şti de existenţa noastră: ca un virus latent în organismul lor, spuse.

— Cred că v-aţi ataşat prea mult de pământeni, îi zise Trimisul, aruncându-i o privire severă.

— E inevitabil, murmură celălalt, ridicând din umeri, ca un copil care, după ce a primit o dojană prea lungă, nu se poate

abţine să nu răspundă. Ne-am născut şi am crescut printre ei. Iar, în ciuda limitelor lor, sunt atât. de unici. Sunt turma mea.

— Sunt puternici, din câte am observat, rezumă Trimisul, insensibil la cuvintele parohului. Ar fi nişte sclavi extraordinari. Iar minţile lor sunt pline de energie. Ne vor fi mai de folos decât şi-ar putea imagina ei înşişi. Şi nu

plângeţi pentru ei, părinte. Câte secole le rămân până ce li se termină resursele şi se decimează între ei? Trei, patru? Ce înseamnă acest răstimp, comparat cu vârsta universului?

— Poate din această perspectivă e doar o clipită, replică Brennen cu încăpăţânare, dar din perspectiva dumneavoastră sunt vieţi, generaţii, Istoria.

— Se vor putea salva fugind în altă lume, cum facem noi. răspunse Trimisul, încercând să pună frâu neliniştii lui. Credeţi că pe atunci ştiinţa lor va fi atât de evoluată încât să călătorească în spaţiu? Dacă ar fi aşa, oare ce ar găsi? Doar rămăşiţe, planete distruse, stoarse până la ultima picătură. Resturile unui banchet. Celelalte rase din cosmos procedează la fel ca noi, se ştie. În realitate, chestiunea e foarte simplă: ori noi, ori ei. Şi nu este niciun Dumnezeu care să decidă cine merită să câştige. Suntem singuri, deşi nu vi se pare. Fără adăpost. Nimeni nu ştie ce trebuie să facem, ce partidă de şah jucăm ori pentru cine.

— Noi sau ei, bolborosi parohul cu amărăciune.

— Exact, părinte. Noi sau ei, aprobă Trimisul. Apoi îl privi curios şi adăugă: Îi consideraţi cumva un model de civilizaţie, o pierdere iremediabilă?

Parohul îl observă în tăcere pentru câteva secunde.

— Nu, recunoscu el, cu durere în voce. Se luptă între ei, comit atrocităţi, practică asasinate în numele unor absurde ideologii şi inventează divinităţi răzbunătoare pentru ca singurătatea să nu-i chinuiască atât de cumplit.

— Bun, încheie Trimisul, ridicându-se, atunci noi trebuie să fim. Şi nu mi-ar plăcea să ştiu că dumneavoastră pariaţi pe ei.

Ştiţi că vom cuceri Pământul oricum. Iar mai apoi veţi avea o funcţie importantă. dacă nu trimit rapoarte negative privind comportamentul dumneavoastră. Nu uitaţi acest lucru.

— Să-i omorâm, atunci, concluzionă parohul cu resemnare, aplecându-şi capul şi împreunându-şi mâinile în semn de respect deasupra creştetului.

— Nu, părinte, replică Trimisul, cu blândeţe, în timp ce îi întorcea spatele şi se îndrepta încet spre arcul care dădea spre biserică.

Se opri şi închise din nou ochii, ascultând. Când vorbi din nou, vocea lui păru îndepărtată şi slabă, ca adusă de vânt.

— Nu uitaţi că va fi un masacru doar dintr-un punct de vedere. În cosmos nu guvernează absurda morală pământească.

Parohul îşi coborî mâinile şi le sprijini în poală, cu un aer abătut. O tăcere solemnă cuprinse atunci sacristia, o tăcere care nu reuşea să acopere hărmălaia pe care minţile coloniei o provocau. Trimisul înainta cu ochi întredeschişi, ascultând, în timp ce un zâmbet melancolic i se ivea pe buze.

— Sunt toţi aici, domnule, anunţă timid parohul. Vă aşteaptă nerăbdători.

Trimisul încuviinţă şi, întorcându-se spre el, deschise ochii.

— Atunci, să nu-i facem să aştepte, zâmbi, închizându-şi nasturii jachetei. Deja au aşteptat destul, nu-i aşa?

Parohul îi răspunse cu un zâmbet silit. Se ridică şi el de la masă şi îl conduse în biserică, încercând să pară mai entuziasmat de ceea ce se întâmpla, mai exact de lucrul pe care primul dintre fraţii lui care venise pe Pământ îl aşteptase de atâta timp. Îi arătă calea Trimisului cu un gest al mâinii. Acesta înălţă capul şi trecu de cortina care separa sacristia de biserică, mergând cât mai demn posibil, atât cât postura umană i-o permitea. Se auzi un murmur de nerăbdare, de data aceasta scos de sutele de creaturi care umpleau sala. Printre

bănci şi pe coridoare se întindea un eşantion de pământeni, un evantai de clase sociale, de bărbaţi şi femei foarte diferiţi între ei, dar uniformizaţi de aceeaşi privire devotată. Trimisul ridică încet o mână, elaborând un salut, pe care strălucirea roşiatică a geamurilor îl umplu de solemnitate. Apoi se apropie de pupitru, cu mişcări ceremonioase, îşi sprijini mâinile pe el şi se adresă coloniei:

— Mai întâi, vă rog să-mi scuzaţi întârzierea de aproape 70 de ani, fraţilor. Nu a fost uşor să ajung aici, dar în final am reuşit. Iar vouă vă revine datoria să îndepliniţi visul atât de preţuit de strămoşii voştri: mâine vom cuceri Londra.

XXIV

Să ne întoarcem acum la adevăratul Wells, pe care l-am lăsat strâns îmbrăţişat de domnişoara Harlow, în interiorul luxoasei trăsuri care, purtând un „G” pompos pe una dintre uşi, se îndrepta spre tripodul marţian cu nebunească intenţie de a trece pe sub picioarele lui. Sper că mă veţi ierta pentru că i-am abandonat într-o situaţie atât de compromiţătoare: consideraţi-l drept un umil omagiu din partea mea, datorită uneltirilor romanului şi cerinţelor epocii, care îi obligau pe cititori să urmărească următorul capitol dacă doreau să descopere cum se rezolva scena, ceea ce vă voi povesti în acest moment, ca recompensă a răbdării dumneavoastră. Astfel, simţind cum trăsura sălta violent, străbătând cei câţiva metri care îi despărţeau de mecanismul mortal, Wells strânse din dinţi, aşteptând ca în orice moment raza calorică să-i trăsnească. Scriitorul chiar avu timp să se întrebe dacă ar simţi durere sau, din contră, disoluţia trupurilor lor s-ar produce atât de

rapid că nu ar avea timp să-şi dea seama dacă erau morţi decât atunci când nu ar mai fi existat. Dar mângâierea morţii întârzia. Surprins că maşinăria încă nu îi împuşcase, deschise ochii şi îşi întoarse privirea spre gemuleţul din partea lui, convins că oricare din acele gesturi va fi ultimul. Făcu asta în momentul perfect pentru a vedea cum treceau de unul dintre picioarele tripodului, la o distanţă atât de mică de

trăsură, încât smulse unul dintre felinarele din partea stângă. O secundă mai târziu, auzi o explozie asurzitoare în urma lor, care zgudui trăsura din rărunchi, urmată de strigătul sălbatic de triumf al lui Murray. Wells privi atunci peste umăr şi văzu prin gemuleţul din spate hăul enorm pe care raza îl căscase în drum. Cu un amestec de uşurare şi jubilare, înţelese că tentaculul întârziase prea mult să tragă în ei. Viteza pe care milionarul o impusese cailor surprinsese maşinăria, care nu dispusese de suficient timp pentru a-i ochi. Şi era evident că, pe măsură ce tripodul se micşora, privit pe gemuleţul din spate, se reduceau posibilităţile pentru a trage a doua oară, fiindcă, aşa cum dedusese Murray, maşinăria nu se putea mişca la fel de repede ca ei. Scriitorul observă cum maşinăria ucigaşă încerca să se întoarcă în mijlocul drumului ca un dansator stângaci, înţelegând că, atunci când ar fi reuşit, trăsura ar fi fost deja departe. Se întoarse în scaunul lui, gâfâind, şi ridică încetişor capul fetei, care era lipită de pieptul lui.

— Am reuşit, domnişoară Harlow, am reuşit. bolborosi el cu jumătate de gură.

Fata se ridică, cu chipul schimonosit de spaimă, iar prin gemuleţ verifică cele auzite. Reuşiseră să treacă printre tentaculele maşinăriei, care renunţase să-i mai urmărească, iar în acel moment începea să se îndepărteze de ei, în direcţia Woking, micşorându-se în depărtare.

— Sunteţi bine acolo, înăuntru? îl auziră pe Murray

întrebând.

— Da, nebunule, suntem bine! strigă Wells, fără să ştie dacă să se înfurie sau să se lase pradă râsului isteric, care era pe cale de a-l năpădi.

În final, nu făcu niciuna, nici alta. Se mulţumi să alunece în scaun, cu inima aproape să-i sară din piept, şi încercă să se calmeze. Fusese pe punctul de a muri, îşi spuse, dar trecuse razant pe lângă moarte. Acesta era un motiv de bucurie. Sau cel puţin trebuia să fie. Îl privi pe agentul Clayton, care încă zăcea întins, cât era de lung, pe scaunele din faţă, străin de

coşmarul pe care corpul lui îl suferise. Wells pufni de câteva ori şi schimbă o privire de complicitate cu fata, care, la fel ca el, încerca să-şi revină din sperietură. Pentru câteva minute, rămaseră aşa, gâfâind, tăcuţi şi mulţumiţi, ca şi cum şi-ar fi recuperat sufletele, care aproape le ieşiseră din piepturi, ca nişte porumbei speriaţi, în timp ce trăsura îşi continua drumul, cu un ritm mult mai liniştit, acum că niciun artefact marţian nu-i mai urmărea.

Dar niciunul nu apucă să rupă tăcerea, pentru că prăpădul care începu să-i înconjoare îi amuţi. În ciuda întunericului, prin gemuleţe observară că drumul pe unde trecuse tripodul era un spectacol al nimicirii oarbe. Între teroare şi fascinaţie, văzură cum alternau păduri de pini făcute scrum cu păduri pe jumătate incendiate, unde încă se mai zăreau, ici şi colo, focuri tremurânde, focuri mici care ardeau în noapte, umplând aerul de un miros de răşini arse. La marginea drumului se succedau case dărâmate şi fumegânde, printre care se ivea, brusc, o casă intactă, salvată de la distrugere datorită capriciului de neînţeles al tripodului. După mai multe minute de imagini dezolante, dădură peste un tren deraiat, ale cărui vagoane, în mare parte distruse şi cuprinse de flăcări, semănau cu un şarpe gigant în iarbă. În jurul lui apăruseră câteva

cratere fumegânde şi nu avură nevoie de lumină pentru a-şi da seama că masa aceea diformă din jurul trenului deraiat erau pasageri masacraţi, în plină fugă. Abia se îndepărtară de macabrul spectacol, când auziră în depărtare detunături, la intervale regulate. Presupuseră că tripodul care îi urmărise se întâlnise cu vreo baterie de tunuri. Wells se întrebă cine era în avantaj în această luptă, în timp ce spiona pe gemuleţ şirul de case distruse, sere dărâmate şi păduri incendiate, ce denunţau cruzimea sau indiferenţa, pe care acel duşman venit din spaţiu le arăta faţă de oameni.

Trecură pe lângă Chobham şi se îndreptară din nou spre Londra când palida strălucire a zorilor începea să dezvăluie lumea. Pe acele drumuri urmele distrugerii păreau să dispară.

ceea ce arăta că niciun tripod nu trecuse încă pe acolo, se gândi Wells cu uşurare, asta însemnând că Londra era încă în siguranţă. Mai apoi, zărind o fermă pe marginea drumului, în direcţia Addlestone, Murray sugeră să oprească pentru ca armăsarii să se poată odihni, sau ar fi leşinat pe drum, când te aşteptai mai puţin. Şi ei aveau nevoie să doarmă puţin, iar acea fermă părea un loc potrivit pentru ei. Toţi fură de acord, iar milionarul opri trăsura lângă căsuţă. De-ndată observară că fusese abandonată de stăpâni: lângă un mic şopron se aflau două trăsuri, de la care lipseau caii, iar la intrarea în casă descoperiră o serie de ustensile şi obiecte personale, pantofi, linguriţe, un ceas de perete şi o pălărie călcată în picioare, care trădau o plecare în pripă. După ce o lăsară pe Emma să vegheze somnul agitat al lui Clayton, Wells şi Murray se aventurară în fermă cu scopul de a o explora. Era o construcţie modestă, cu două etaje, sărăcăcios mobilată, care avea trei dormitoare la nivelul superior. Controlară toate camerele fără a găsi vreo urmă de viaţă,

ceea ce îi scăpa de formalitatea greoaie de a solicita cazare şi de a coabita cu familia care locuia acolo, sigur dornică să schimbe impresii despre invazie, sau să-şi amestece temerile personale cu ale lor, lucru de care Wells nu se simţea capabil. După inspecţie, adăpară caii şi îl transportară pe Clayton în dormitorul principal, care dispunea de patul cel mai mare, unde îl culcară. Deciseseră ca Wells să doarmă cu el, dacă agentul s-ar fi trezit la un moment dat, în timp ce Emma şi Murray îşi împărţeau celelalte dormitoare. Apoi, coborâră la bucătărie pentru a-şi potoli foamea, care începea să le roadă stomacul. Dar absenţa familiei avea o tristă consecinţă: cămara fusese total golită. Reuşiră să găsească, după o inspecţie amănunţită, puţină pâine uscată şi ceva brânză pe jumătate mucegăită, pe care nimeni nu îndrăzni să le guste, deoarece asta ar fi însemnat să accepte că se aflau într-o situaţie mai disperată decât erau în realitate. Odată depăşită această dezamăgire, fiecare se duse în camera lui improvizată, pentru a încerca să se odihnească pentru câteva ore, înainte de a porni din nou la drum.

Wells intră în camera care îi fusese destinată, îi luă din nou pulsul lui Clayton, verificând că încă trăia, apoi se lungi lângă el. O lumină ştearsă pătrundea pe fereastra ale cărei perdele uitase să le tragă. Prea obosit pentru a se ridica din nou, Wells se resemnă să adoarmă cu acea lumină supărătoare, care, foarte hotărâtă, începea să lumineze camera sărăcăcioasă. În aşteptarea somnului, observă lucrurile personale pe care stăpânii casei trebuiseră să le lase acolo: dulapul şubred, comoda modestă, oglinda plină de pete, lampa şi lumânările de lângă pat. Acele obiecte uitate erau atât de diferite de cele care decorau viaţa lui şi fu surprins că acestea ar fi putut să ofere cuiva acea siguranţă confortabilă pe care un om o

aşteaptă de la lucrurile ce îl înconjoară. Dar existau oameni care înfruntau viaţa cu bunuri ca acelea şi care se îndreptau spre moarte înconjuraţi de obiecte care dovedeau doar ostilitate. Wells se mulţumi să ocupe partea lui de saltea, cu braţele lipite de corp, fără a atinge cearşafurile mai mult decât era necesar, pentru că era convins că atingerea acestora, la fel ca atingerea acelor obiecte uitate, i-ar fi acoperit degetele cu neplăcuta înţepătură a urzicilor. Aşa cum stătea lungit acolo, înconjurat de sărăcie, trebui să admită că una era să-ţi imaginezi, în mod general, chiar abstract, greutăţile clasei de jos şi alta să înfrunţi urâţenia sumbră care invada vieţile acesteia, ceva ce niciodată nu menţionase în seria de articole dedicate ei.

Admiră atunci portretul care era pe comodă, unde se vedea un cuplu, alături de doi copii mici, cu acea expresie de suspiciune a celor care nu excluseseră încă prezenţa diavolului în orice aparat de fotografiat. Cu feţe vulgare şi veşminte modeste, perechea îi ţinea pe cei doi copii de umeri, ca şi cum şi-ar fi prezentat cele mai bune fructe din livadă. Acei bieţi copii puteau să se nască oriunde, dar roata vieţii îi destinase acestei familii, condamnaţi să-şi irosească viaţa, trudind pe aceleaşi pământuri ca părinţii lor, lucru pe care l-ar fi respectat ca şi cum n-ar fi avut altă alternativă, deoarece

sufletele lor nu s-ar fi neliniştit privind mersul lucrurilor. Dar la o privire mai atentă, îşi spuse Wells, acea lipsă de aspiraţii putea să funcţioneze drept parapet extraordinar, care i-ar fi protejat de multe din aversiunile pe care viaţa le provoca şi pe care ei, din fericire, nu le-ar fi cunoscut. Dacă se mulţumeau cu ce aveau, n-ar fi simţit impulsul emigrării spre metropolă, unde, cu siguranţă, ar fi avut o existenţă cu mult mai grea; măcar la ţară, aerul era curat, iar soarele blând. În oraş ar fi fost îngrămădiţi

alături de alţii ca ei într-o cameră închiriată, pe vreo străduţă din East End, oferiţi pe tavă tuberculozei, bronşitei şi tifosului, în timp ce acea strălucire sănătoasă şi viguroasă pe care o aduceau de la ţară s-ar fi estompat în vreo fabrică, unde şi-ar fi pierdut dorinţa de a trăi pe un salariu de nimic, iar unica fericire pe care şi-ar fi permis-o ar fi fost o beţie într-o tavernă infectă. Din fericire pentru ei, acei doi copii, transformaţi deja în băieţi zdraveni şi simpli, supravieţuiseră unei mari părţi a infernului, pentru că sigur ei erau cei care ocupau celelalte două dormitoare. Wells încetă să privească fotografia, întrebându-se ce motive determinaseră familia să părăsească acea casă, singurul cămin pe care îl cunoşteau foarte bine. Or fi făcut asta speriaţi de zvonurile care ajunseră până la ei, sau fuseseră încurajaţi de alţi vecini? Şi cum rumegară minţile lor vestea că duşmanii care le atacau ţara veneau din spaţiu, din acel cer înstelat care nu era considerat altceva decât o cortină decorativă? Deşi acum, independent de destinul corespunzător fiecăruia şi de lucrurile pe care le-ar fi adunat, toţi locuitorii Terrei erau reduşi la aceeaşi imagine: nişte şobolani care fugeau.

Wells adormi gândindu-se la Jane.

Când se trezi, agentul Clayton încă dormea lângă el. Wells se ridică încet, simţindu-şi muşchii amorţiţi, şi se uită la ceas. Dormise aproape trei ore, deşi nu se simţea atât de odihnit pe cât spera, deoarece nu reuşise să aibă pe acea saltea niciun vis plăcut, ci mai degrabă un fel de parodie, pe care

putea să o caracterizeze drept o picoteală agitată. Era logic, pe de altă parte, că ultimele întâmplări trăite se infiltraseră în somnul lui pentru a-l transforma într-un carusel de imagini tulburătoare, pe care doar subconştientul său putea să le descifreze. Nu-şi amintea

niciuna dintre ele, deşi o anxioasă senzaţie de cădere, care îi părea cunoscută, îi întuneca sufletul. Ceea ce îşi amintea să fi auzit, străbătându-i somnul ca un curent de aer, era vocea agentului Clayton, scuturându-l să se trezească. De aceea era surprins că tânărul dormea lângă el. Îl observă cu un amestec de milă şi neplăcere, întrebându-se cât timp trebuia să-l mai transporte în această stare, ba chiar luă în considerare posibilitatea de a-l trezi în mod forţat, deşi, în cele din urmă, se gândi că nu este prudent. Dacă agentul suferea de vreo boală care îl scufunda în crize bruşte de somn, poate nu era convenabil să-l trezească. Îl lăsă să doarmă în continuare, îşi îndreptă părul rebel în faţa oglinzii mizere şi ieşi pe hol.

Uşile celorlalte două camere erau deschise, iar niciunul dintre tovarăşii lui de fugă nu era înăuntru; aşa că scriitorul coborî scările la parter, dar nici în salon nu-i găsi. Iritat de faptul că el dormise cel mai mult, lucru pe care, orice limbă ascuţită, precum cea a lui Murray, putea să-l numească o dovadă de nepăsare faţă de evenimentele în mijlocul cărora se aflau, se îndreptă spre bucătărie, care şi ea era goală. Pentru o clipă, se temu că afurisitul milionar o convinsese pe fată să-i lase acolo pe el şi Clayton. Dar acea teamă pieri din mintea lui bănuitoare când zări pe fereastră trăsura lui Murray lângă jgheab. Cu acel „G” preţios pictat pe uşă şi unul dintre felinare smulse, trăsura era în acelaşi loc în care o lăsaseră la sosire. Dacă nu aleseseră să plece pe jos, colegii lui trebuiau să fie pe-acolo, pe undeva. Wells se dojeni pentru că era atât de suspicios: milionarul era un bărbat meschin şi trădător, dar cât timp ar fi durat acea situaţie excepţională, era dispus să lase deoparte diferenţele pentru a se salva unul pe altul. Acum erau o echipă extraordinară, îi plăcea sau nu acest

lucru. Întrebându-se unde erau, scriitorul ieşi în faţa

casei şi privi dimineaţa călduroasă care se întindea peste lume. Totul părea atât de liniştit, ca într-o zi oarecare, cu excepţia detunăturilor ce veneau din sud-est ca un murmur stins, trădând faptul că, undeva, artileria britanică se lupta cu tripodul. În direcţia opusă, distinse un nor de fum ce se ridica spre cer, ivindu-se din spatele colinelor îndepărtate care ascundeau Epsom. Wells se întrebă câte tripoduri se aflau în jurul Londrei. Clayton îl informase că, în afară de cilindrul din Horsell, apăruseră altele pe terenul de golf din Byfleet şi în apropiere de Sevenoaks, dar, dacă era vorba de o invazie în toată regula, sigur erau mai multe.

Atunci auzi vocile celor doi, venind dinspre şopronul care se afla la câţiva metri de casă. Wells se îndreptă spre acel loc pentru a li se alătura. Trebuiau să-şi continue drumul spre Londra cât mai degrabă posibil, pentru că, dacă bănuielile lui erau adevărate, probabil tripodurile s-ar fi strâns în formaţie pentru a avansa spre metropolă, de-ndată ce ar fi scăpat de mica pacoste pe care o presupuneau bateriile britanice, plasate în zonă. Iar pe când toate acestea s-ar fi întâmplat, era convenabil să le devanseze cât mai mult. În caz contrar, să pătrundă în Londra s-ar fi transformat într-o operaţiune într-adevăr complicată, pentru că ar fi trebuit să traverseze linia inamică.

— E mult mai greu decât credeam! o auzi pe Emma exclamând, pe un ton disperat, în timp ce se îndrepta spre şopron.

— Cred că reuşita stă în ritm, domnişoară Harlow, răspunse Murray, pe un ton liniştit. Încercaţi să faceţi mişcări mai scurte şi mai energice.

Wells se opri brusc, uimit de dialogul care avea loc în şopron, în special de indicaţiile milionarului. Ce voia să spună? se întrebă, în timp ce mintea i se umplu de imagini pe cât de explicite, pe atât de scabroase.

— Sunteţi sigur? întrebă Emma. Nu vă rănesc?

— Nişte mâini ca ale dumneavoastră ar fi incapabile să provoace vreo durere, domnişoară Harlow, veni răspunsul lăudăros a milionarului.

— De acord, voi încerca, aşa cum spuneţi dumneavoastră… spuse fata, binevoitoare.

Preţ de câteva secunde, se lăsă tăcerea, timp în care Wells nu se mişcă din loc, intrigat.

— Ei bine? îl auzi pe Murray întrebând.

— Nici aşa nu pare să meargă. răspunse fata, oarecum dezamăgită.

— Poate sunteţi prea precipitată, îndrăzni Murray să o critice.

— Credeţi? se înfurie Emma. De ce nu faceţi dumneavoastră acest lucru în loc să mă ghidaţi?

— Nu voiam să vă conduc, domnişoară Harlow, doar doream să vă sugerez să se scuză Murray, lăsând fraza neterminată, ca şi cum restul i s-ar fi blocat în gât.

Se lăsă o nouă tăcere. Wells era pironit în acelaşi loc în care se oprise, ezitând dacă să înainteze ori nu. Era imposibil sa.

— Poate ar trebui să-l anunţăm pe domnul Wells, auzi atunci propunerea Emmei. Poate el are mai multă experienţă decât noi.

Auzindu-şi numele, Wells roşi brusc. Să-l anunţe pe el? Să-l anunţe pe el!

— Daţi-mi voie să mă îndoiesc, domnişoară Harlow, se grăbi să-i răspundă Murray.

Pe Wells îi jigni faptul că milionarul era atât de convins de lipsa lui de experienţă, deşi nu ştia despre ce era vorba.

— De ce nu încercaţi să vă aşezaţi mâna mai sus? îl auzi sugerând.

— Gata, e de-ajuns, renunţ! exclamă Emma, brusc supărată. Descurcaţi-vă singur!

— De acord, de acord, încercă Murray să o calmeze. Dar nu o luaţi aşa, domnişoară Harlow, dacă v-am lăsat pe

dumneavoastră e pentru că am crezut că doreaţi să încercaţi lucruri noi.

Se lăsă o nouă tăcere, mai lungă de data aceasta, şi simţindu-se ridicol cum stătea acolo, Wells decise să se îndrepte spre şopron. Se apropie de uşa întredeschisă, încercând să nu facă niciun zgomot: nu voia să-şi anunţe sosirea, pentru că nu ştia sigur ce scenă va fi nevoit să întrerupă. Mergând aproape pe vârfuri, reuşi să ajungă la uşă, aruncă o privire înăuntru, temându-se să nu vadă un lucru deranjant care i-ar fi rămas imprimat în memorie. Scena care se desfăşura în interiorul şopronului totuşi îi produse o reală uşurare. Totul se întâmpla cu spatele la uşă, drept care prezenţa lui nu fu sesizată de niciunul dintre tovarăşii săi. Murray era aşezat pe un scăunel de muls, uşor aplecat înainte, şi manevra cu mâinile lui mari ugerul enorm al unei vaci, care se lăsa mulsă cu scârbă, în timp ce fata, stând în picioare alături de el, cu braţele încrucişate, părea să judece foarte sever biata lui încercare de a obţine vreo picătură din laptele animalului.

— Ei bine, domnule Murray? o auzi întrebând pe un ton ironic. Aţi reuşit ceva? Poate ar trebui să faceţi mişcări mai scurte şi mai energice.

Wells zâmbi, amuzat de simpatica scenă, dar decise să nu o întrerupă, fiindcă prezenţa lui sigur ar fi stricat rezultatul final. Se mulţumi să aştepte după uşă, fără să facă vreun zgomot, observând încercările ridicole ale milionarului de a părea în faţa femeii pe care o iubea drept o persoană care luptă cu greutăţile chiar şi în momentele cele mai neaşteptate ale vieţii.

— Vacile sunt animale generoase, domnişoară Harlow, îl auzi proclamând, cu voce guturală. Acest exemplar, de exemplu, nu doreşte decât să stingă setea

noastră, dăruindu-ne laptele ei, iar tocmai aici intervine calificarea omului, care trebuie să mângâie ugerul ei cu respect şi grijă, la fel şi eu, fără îndoială.

În acel moment, milionarul trebuie să fi lăsat pe ugerul vacii o presiune mult prea puternică, inclusiv

necorespunzătoare, pentru că animalul se întoarse atât de brusc, că azvârli scăunelul lui Murray, făcându-l să blesteme. Emmei îi scăpă atunci cel mai frumos râs, pe care Wells îl auzise vreodată, un râs pe care nu putu să nu-l compare cu şipotul armonios al unui izvor, coborând din munte, cu notele unui flaut, împrăştiindu-se în aer, cu murmurul delicat al unui şir de clopoţei de argint, mângâiaţi de briză, sau cu o melodie pe care oricare operă a naturii sau a ingeniozităţii umane ar fi reuşit să o producă. Şi nu era doar o impresie personală, fiindcă de pe jos, binecuvântat de râsetele cadenţate, Murray o privea fascinat, cu zâmbetul extaziat al sfântului care asista la un miracol în propria-i celulă.

— Perfect, aţi descoperit încă ceva care merge la fel de prost precum reproducerea invaziei marţiene. murmură milionarul, afişând un zâmbet ruşinat.

Emma râse din nou. Râse şi Murray, împletind râsul lui cu cel al fetei, iar pentru o clipă, pe care Wells o simţi magică, amândoi părură să uite că fugeau de moarte, iar cel mai probabil se simţeau nemuritori, învăluiţi de acea fericire care se ivise dintr-odată, sub forma cea mai stupidă posibilă. Înainte ca unul dintre ei să aibă timp să se întoarcă, scriitorul se îndepărtă de lângă uşă şi porni înapoi. Acela era un moment de complicitate care le aparţinea doar celor doi şi nu voia să fie văzut spionându-i. În timp ce se întorcea spre casă, auzindu-le râsetele, fu invidios pe milionar, deoarece ştia că a face o fată să râdă era modalitatea perfectă de a ajunge la inima ei. Da, a face o doamnă să râdă era un mod mult mai eficace de a o

cuceri decât să reproducă o invazie marţiană, îşi spuse. Oricine ştia acest lucru.

Ajuns în bucătărie, se mulţumi să-i aştepte răbdător să se întoarcă, urmărind uşa şopronului de la fereastră. Când i-ar fi văzut ieşind, el, la rândul lui, ar fi ieşit din casă, producându-se întâlnirea, şi în cele din urmă şi-ar fi continuat drumul spre Londra, uitând absurda pantomimă la care fusese martor. Spera doar ca acelui schimb de râsete să nu-i urmeze

acele priviri semnificative care preced săruturile, pentru că nu ştia dacă dispunea de răbdarea suficientă pentru a suporta ca tovarăşii lui să se dedea unui interludiu amoros în şopron, în timp ce Jane aştepta la Londra. Se sprijini de marginea mesei de bucătărie, îşi introduse mâinile în buzunar şi aşteptă, cu privirea fixată pe geam.

În acel moment, cu o expresie uimită, văzu doi necunoscuţi îndreptându-se spre şopron. Erau doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine modeste şi se apropiau de locul în care se aflau tovarăşii lui, la fel de silenţios cum făcuse şi el cu câteva minute mai devreme, deşi cu intenţii răuvoitoare, fiindcă amândoi strângeau în pumnii lor un fel de ţeapă. După minutele de surprindere care îl făcură să înţeleagă situaţia, Wells se îndreptă şi schiţă câţiva paşi prin bucătărie, indecis. Or fi stăpânii casei? se întrebă, dar înlătură de-ndată această posibilitate pentru că hainele lor nu erau de fermieri, ci de orăşeni. Nu puteau fi altceva decât escroci, indivizi care profitau de orice situaţie mai aparte pentru a-şi obţine propriul câştig. Şi era clar că doreau să-i surprindă pe tovarăşii săi, fără a bănui că el îi vedea. Asta îi dădea un avantaj asupra lor, un avantaj pe care orice bărbat mai hotărât şi curajos l-ar fi fructificat. Dar Wells nu era unul dintre acei bărbaţi. Era incapabil să-şi stăpânească nervii pentru a-i transforma într-un calm pe

care situaţia o cerea, iar după ce ar fi reuşit acest lucru, să-şi caute o armă şi să se apropie de atacatori pe la spate, pentru ca în final, să se arunce asupra lor şi să-i scoată din luptă cu o serie de lovituri rapide şi precise. Nu, nu era acel tip de bărbat. Inima începu să-i bată într-un ritm frenetic, iar tensiunea îl cuprinse în aşa hal, că se lăsă purtat de paşii lui în afara casei, fără nicio precauţie, chiar zgomotos, cu intenţia de a scoate un strigăt puternic, care i-ar fi avertizat pe tovarăşii lui, dar mai ales l-ar fi scăpat pe el de responsabilitatea faptelor, astfel rezolvarea situaţiei nu ar fi depins exclusiv de el. Totuşi, scriitorul nu reuşi să scoată niciun sunet, nici puternic, nici slab, deoarece, când

era pe punctul de a încerca, ceva rece şi ascuţit se apropie de gâtul lui.

— Calm, prietene, murmură o voce tărăgănată la urechea lui. Doar nu vrei să le strici surpriza tovarăşilor tăi, nu-i aşa?

XXV

Nu erau doi, ci trei, constată Wells cu amărăciune, în timp ce îl conduceau în casă, înghiontindu-l, la fel ca pe o turmă de oi neastâmpărate. Şi, din nefericire, chipurile lor îi părură mult mai cunoscute decât ar fi dorit. Cei doi bărbaţi îi capturară pe tovarăşii lui în şopron – unul dintre ei ieşi, înconjurând cu braţul gâtul fragil al fetei, pe când celălalt îl împingea cu dispreţ pe milionar – îi părură oarecum cunoscuţi, dar nu ştiu cine erau până ce bărbatul care îl prinsese pe el îl împinse într-un colţ al salonului, astfel încât putu să-i vadă faţa. Agresorul lui avea un chip bărbos şi grosier şi nişte ochi înguşti ca şanţurile jgheaburilor, în care lucea o furie simplă, animalică. Dar

ceea ce îl ajută într-adevăr să-l recunoască fu bandajul improvizat de la piciorul stâng, o cârpă murdară şi pătată în diferite tonuri de roşu. După ce unul dintre însoţitorii lui, un tip cu mişcări energice şi înfăţişare de maimuţă, îi predă pistolul, pe care i-l smulsese lui Murray, şchiopul le aruncă o privire sumbră. Timp de câteva secunde nu spuse nimic, pentru ca toţi să se obişnuiască cu situaţia, să înţeleagă cum se schimbaseră lucrurile de la întâlnirea din gară, acea încăierare care îi lăsase ca amintire un glonţ în laba stângă, ce îl făcuse să nu-i mai uite. Apoi zâmbi ameninţător, bucuros că viaţa îi dăduse posibilitatea să zâmbească astfel în faţa celor pe care de obicei îi slujea. Wells îl privi pieziş pe

Murray, care rămăsese circumspect, cu mandibula strânsă şi o uşoară expresie de dezgust pe buze, ca şi cum posibilitatea de a muri nu-l deranja atât de mult precum faptul că acei mitocani puteau să dispună de mai multă putere decât el. Dar mai ales, după cum stătea, părea mai preocupat de soarta Emmei decât de-a lui: se apropiase cât mai mult de fată, ca şi cum ar fi pretins să se aşeze în faţa ei în cazul celui mai mic pericol, protejând-o cu trupul lui masiv.

— Ei, ei, vorbi în final şchiopul. Ce surpriză plăcută, nu-i aşa? Nimic nu-i mai plăcut ca atunci când te întâlneşti cu nişte vechi prieteni şi te simţi bine împreună, nu sunteţi de acord, băieţi?

Amicii lui râseră zgomotos la gluma acestuia, prelungindu-şi râsetele până ce le transformară în nişte răgete forţate. Murray îşi strânse mai abitir mandibula, în timp ce simula un pas către Emma.

— Da, viaţa îţi oferă surprize în fiecare moment, filosofă în continuare şchiopul. Nu v-am spus, băieţi? „Dacă urmăm drumul spre Chobham, îi vom ajunge din urmă pe prietenii noştri”. Şi aşa a fost. Deşi am fi trecut

mai departe dacă nu am fi văzut trăsura cu imensul „G”, ceea ce ar fi fost într-adevăr păcat, nu-i aşa? îi întrebă pe camarazii lui, cu o expresie exagerată de compătimire, ceea ce declanşă noi râsete. Dar nu, prietenii noştri au avut bunăvoinţa de a lăsa trăsura la vedere, ceea ce înseamnă că şi ei doreau să ne revadă. Nu-i aşa, domnişoară? Nu doreaţi să mă vedeţi? Sigur că da! Toate femeile care dau peste bunul Roy Bowen, întotdeauna vor un pic mai mult de la el. Niciuna nu se satură. Iar bătrânului Roy nu-i place să dezamăgească doamnele. Nu, domnule. Deşi trebuie să vă avertizez că manierele lui lasă mult de dorit. Dacă doriţi ca bătrânul Roy să vă răsfeţe, trebuie ca mai întâi să învăţaţi bunele maniere.

Spuse acest lucru cu ochi pironiţi pe fată, care tremura ca o frunză, probabil spăsită că se lăudase cu vitejia ei, împuşcându-l inutil în picior. Acum, acea bravadă avea să-i coste pe

toţi, îşi spuse Wells, care, în ciuda fricii pe care începea să o simtă, nu se putu abţine să nu-l observe cu o curiozitate antropologică pe acel individ cu suflet rudimentar, căruia dorinţa de a-şi răzbuna orgoliul ultragiat îl împinsese să-i urmărească, fără să-i pese deloc că lumea se prăbuşea în jurul lui. Nici pe amicii lui nu părea să-i intereseze acest lucru, bărbatul cu faţă de maimuţă şi cel care îl ajutase să apere trăsura în gară, un om voinic, cu părul roşu, care atunci când zâmbea îşi arăta un şir de dinţi înnegriţi, ca şi cum s-ar fi ghiftuit cu mure.

— Să vedem cum putem rezolva această situaţie neplăcută, continuă şchiopul cu un calm imperturbabil, fără să-şi ridice ochii pironiţi pe Emma. Eu v-am împins în noroi, iar, în schimb, dumneavoastră m-aţi împuşcat. Ei bine, care ar trebui să fie răsplata mea, domnişoară?

Hamalul dezbrăcă trupul fetei cu o privire intenţionat grosolană.

— Hmm… cred că deja ştiu. Şi sunt sigur că oricare dintre prietenii dumneavoastră ar ghici uşor ce mi-a trecut prin minte, fiindcă noi, bărbaţii, ne înţelegem din priviri, nu-i aşa, domnilor?

După ce le aruncă lui Murray şi lui Wells un zâmbet dispreţuitor, o privi din nou pe fată cu ochi de pasăre de pradă.

— Dacă urcaţi cu mine din proprie voinţă şi nu vă împotriviţi, sigur va fi mai plăcut pentru amândoi.

— Dacă îi atingi un singur fir de păr, te omor, îl întrerupse Murray cu o voce de gheaţă.

Tonul pe care milionarul îl folosi îl făcu pe Wells să înţeleagă că nu era vorba de nicio exagerare. Murray ar fi făcut acest lucru într-adevăr. Era dispus să-l omoare pe acel mârlan. Din nefericire, dată fiind situaţia, nu avea prea multe posibilităţi să-şi pună în practică ameninţarea.

— Ha, ha. râse dezagreabil şchiopul. Să mă omori? Mă tem că nu ai înţeles cum stau lucrurile, grasule. Cine are acum pistolul?

— Asta nu presupune nicio diferenţă, Roy, răspunse Murray, fără să se descurajeze, surprinzându-l pe hamal spunându-i pe nume, ceea ce reprezenta o modalitate înşelătoare de a-i arăta că nu-i purta nici respect, nici nu-i era frică de el. Dă-i drumul: omoară-mă, mai apoi te voi omorî eu pe tine.

— A, da? Şi cum o să faci acest lucru? Sau poţi cumva opri un glonţ?

Şchiopul se adresă amicilor lui, spunând aceste fraze, căutând complicitatea acestora. Cei doi izbucniră în râsetele lor deşănţate.

— Se pare că ne aflăm în faţa unui adevărat erou, băieţi. Hamalul îl privi din nou pe Murray, de data asta cu o anumită simpatie. Deci mă vei omorî dacă o ating pe domnişoară sau nu?

— Ai înţeles foarte bine, Roy, îl felicită milionarul cu un zâmbet liniştit, cu acelaşi ton pe care i s-ar fi adresat unui copil mai puţin inteligent.

— Atunci vom vedea cât de curând asta, îl provocă şchiopul, scuipând cuvintele printre dinţi, pentru că am de gând să fac mai mult de atât.

Apoi tăcu, observându-l pe Murray cu un amestec de furie şi curiozitate. Milionarul îi întoarse privirea, fără să se lase impresionat, până ce şchiopul izbucni într-un râs dispreţuitor, ca şi cum acel duel îi părea ridicol şi plictisitor. Apoi îşi plimbă privirea prin cameră şi îşi observă prizonierii, unul câte unul, examinându-i cu dezgust, ca un sergent inspectându-şi trupele. Dintr-odată, îşi coborî privirea şi se încruntă, ca şi cum ar fi făcut calcule.

— Un moment, spuse. Unde e celălalt tip?

— Nu mai era nimeni în şopron, Roy, răspunse preocupat bărbatul cu faţă de maimuţă, doar porumbeii.

Şchiopul clătină încet din cap, ca şi cum răspunsul lui nu-l mulţumea.

— Aceşti indivizi cărau un beţiv, nu vă amintiţi? Du-te să cauţi sus, Joss, îi porunci roşcatului, indicând tavanul cu un gest din bărbie.

Cu servilismul unui câine, bărbatul care răspundea la numele de Joss se îndreptă spre scări. Wells simţi cum inima lui o lua la fugă, observându-l cum urcă scările foarte atent, încercând să scoată cât mai puţine zgomote, cu ţepuşa pregătită, gata să o înfigă în măruntaiele oricărui beţiv care l-ar ataca. Când, după un timp nesfârşit, ajunse sus, trupul lui dispăru pe coridor, silenţios ca o pisică gravidă. Cu privirea fixată în partea superioară a scării, toţi aşteptară verdictul roşcovanului, pentru a putea continua cu scena care se desfăşura jos. Wells crezu că tipul nu va întârzia să-i anunţe că-l găsise pe agentul

Clayton, care, în mod sigur, încă dormea în patul pe care îl împărţiseră câteva momente mai devreme, dacă zgomotul pe care roşcatul îl făcea nu-l trezise. Dar după câteva minute de aşteptare, îl priviră pe Joss coborând grăbit scările.

— Nu e nimeni, Roy.

Auzindu-l pe individ, şchiopul fu surprins, la fel şi Wells, care se forţă să se prefacă, strângând din dinţi, în timp ce simţea cum inima o ia la goană. Clayton se trezise! Da, se trezise şi se părea că o făcuse cu suficient timp înainte pentru a se ascunde. Asta însemna că nu era totul pierdut. Un agent special de la Scotland Yard, antrenat pentru a interveni în astfel de situaţii, se afla la etaj, ascuns pe undeva, probabil elaborând un plan pentru a-i elibera. Încercă să-şi controleze euforia care îl invadă, în timp ce şchiopul îl interoga pe roşcat, cu o expresie suspicioasă.

— Eşti sigur, Joss? Ai controlat toate camerele?

— Da, nu e nimeni, îl asigură tipul.

Şchiopul păru să mediteze, în timp ce clătina din cap neîncrezător. Brusc, se întoarse spre Murray.

— Unde e celălalt tip, grasule? întrebă.

— Era o povară pentru noi, răspunse firesc milionarul. Nu făcea decât să se îmbete, astfel că am hotărât să-l aruncăm într-un şant. În mod sigur, nici acum nu s-a trezit.

Timp de câteva secunde, mârlanul îl privi pe omul de afaceri cu suspiciune, iar Wells se minună şi încercă să-şi

ascundă nervozitatea, mulţumit că şchiopul nu l-a întrebat pe el, fiindcă se îndoia că ar fi putut să improvizeze o minciună atât de calm cum o făcuse Murray. După un timp, care i se păru interminabil, şchiopul izbucni în râs.

— Aveţi un mod foarte educat a vă trata prietenii.

comentă, când se opri din râs. Dar gata cu vorbăria. Unde eram? Ah, da: domnişoara şi cu mine avem ceva de făcut. O chestiune de răzbunare, dacă-mi aduc bine aminte.

Fără a ridica de pe ei privirea lui perversă, şi cu gestul apatic al unui gentleman care predă mănuşile majordomului, şchiopul oferi pistolul bărbatului cu faţă de maimuţă.

— Te rog, Mike, îi ceru linguşitor, ocupă-te să-i supraveghezi pe aceşti domni, până ce eu şi doamna mergem sus.

Mike consimţi cu seriozitatea unui copil care singurul lucru pe care şi-l doreşte în viaţă este ca tatăl lui să se simtă mândru de el, şi, de-ndată ce luă arma, îşi analiză prizonierii cu ostilitate. Fără alte formalităţi, şchiopul se îndreptă spre Emma, care era palidă şi tremura şi îi întinse mâna în timp ce efectua o reverenţă grotescă.

— Vă rog, domnişoară, aţi avea amabilitatea să-mi acordaţi un dans în doi, în camera mea?

Imediat ce termină fraza, Murray fu pe punctul de a se interpune între ei, dar Mike, care nu-l scăpase din ochi, îl opri, punându-i pistolul la tâmplă.

— Rămâi pe loc, grasule, îi porunci cu voce răguşită. Nu mă face să pierd aiurea un glonţ.

Milionarul îl măsură cu privirea pentru câteva secunde, timp în care inima lui Wells începu să-i sară din piept, dar în final îl ascultă, reluându-şi poziţia, înţelegând că dacă murea nu mai avea cum să o ajute pe Emma. Şchiopul zâmbi amuzat de sfiala fetei şi o trase brusc lângă el.

— Foarte bine, aşa îmi place, domnilor, comentă, ameninţând-o pe Emma cu ţepuşa situată la doar câţiva centimetri de gâtul ei. Mai apoi se adresă, în mod expres, lui Murray: Vrei să las uşa deschisă, grasule, ca să-i auzi gemetele de plăcere?

Murray nu spuse nimic. Se mulţumi să-i arunce o privire surprinzător de senină, indiferentă chiar, ca şi cum totul îi părea un joc pervers, dar Wells nu trecu cu vederea determinarea rece a privirii lui. Era privirea unui bărbat care înţelesese că sensul vieţii sale se schimbase brusc şi că nu mai conta ce făcuse până atunci, nici ce va face pe viitor, deoarece acum destinul său stătea sub semnul răzbunării. Şi înţelese că, aşa cum promisese, milionarul avea să-l omoare pe şchiop, şi, chiar dacă la sfârşitul tuturor acestora Murray ar fi murit, intenţionat sau accidental, s-ar întoarce şi din morţi să-l omoare, pentru că ura care începuse să-i învăluie sufletul ar fi întins un pod între cele două lumi, permiţându-i să se întoarcă.

În acel moment, prin fereastra de lângă scară, Wells văzu o umbră căzând, care imediat se ridică şi dispăru. O emoţie bruscă îl asaltă, înţelegând că putea fi vorba doar de Clayton. Din fericire, niciunul dintre agresori nu-l văzuse, fiindcă erau cu spatele la fereastră, astfel agentul putea reprezenta încă factorul surpriză. Îl privi pe Murray pieziş, pentru a verifica dacă şi el îl văzuse sărind, dar milionarul îşi pironise privirea pe şchiop, care o târa pe fata speriată, pe scări în sus. Când îi văzu dispărând la etaj, strânse ochii cu tristeţe, ca şi cum ar fi spus o rugăciune, pregătindu-se să audă cum femeia pe care o iubea gemea de durere şi furie, fiind abuzată de un hamal de gară care, din cauza unui destin pervers, se transformase în omul ce putea să-i facă cel mai mare rău din lume.

— Să nu ne întristăm, domnilor, îl auzi pe Mike, spunând cu ironie, prefăcându-se că încerca să destindă atmosfera. Ce putem face să ne amuzăm şi să uităm ce se întâmplă sus?

— Putem să-i punem să danseze, Mike, sugeră roşcatul, dezvăluindu-şi rânjetul putred. Ştiu, să tragem la picioare.

Celălalt îl privi cu dispreţ.

— Câte gloanţe crezi că are un revolver, Joss?

— Nu ştiu, Mike.

— Şase, are doar şase gloanţe blestemate. Vrei să le stricăm aiurea?

Şase gloanţe. Până atunci, lui Wells nu-i trecuse prin minte că revolverul ar fi putut să nu mai aibă muniţie, dar după un calcul rapid, deduse că nu ar avea acel noroc: în timpul încăierării din gară, se trăseseră trei gloanţe: două în aer, iar altul în piciorul hamalului, drept care, din nefericire, mai rămâneau doar trei gloanţe, suficiente pentru a-i omorî. În acel moment, se auzi un zgomot venind din bucătărie. Wells înţelese că trebuia să fie Clayton, care intrase pe fereastră, iar acum atrăgea atenţia agresorilor, fiind parte din planul lui de salvare, sau asta dori să creadă, alungând din mintea lui gândul că agentul ar fi lovit ceva din neatenţie. Ambii bărbaţi priviră în direcţia bucătăriei, la fel şi Wells, care îşi strânse muşchii într-un act reflex, pregătindu-se să acţioneze, dacă ar fi fost necesar. Doar Murray rămase străin la această scenă, cu privirea pironită în partea de sus a scării.

— Ce a fost asta? întrebă Mike, continuând să-i ochească cu arma. Du-te şi uită-te, Joss.

— De ce eu? protestă roşcatul.

— Pentru că eu trebuie să rămân aici, să-i supraveghez pe proştii ăştia!

Joss deschise gura lui mare pentru a se plânge din nou, dar privirea severă a colegului său îl făcu să renunţe. Scoase un suspin de dezgust, dar apucă ţepuşa şi se îndreptă spre uşa bucătăriei, cu mişcări atente. De la uşă, studie încăperea, dar nu păru să vadă ceva suspect. Ridicând ţepuşa, se aventură, în final, în bucătărie. Wells se întrebă dacă agentul Clayton l-ar putea învinge pe acel tip atât de corpolent, care, chiar dacă nu părea foarte

inteligent, probabil înregistra o lungă listă de bătăi de stradă. Se scurseră câteva minute fără a se auzi nimic. Colegul lui, care nu era foarte răbdător, vru să scoată un strigăt, când, dintr-odată, se auziră noi zgomote: o melodie incoerentă de lovituri, gâfâieli înecate şi tigăi izbindu-se de

pământ, care sugerau, fără subtilităţi, că în bucătărie avea loc o înfruntare.

— Joss, ce naiba se întâmplă? dori să ştie Mike.

Neprimind niciun răspuns, tipul cu faţă de maimuţă se îndreptă spre uşa bucătăriei foarte încet, mergând cu spatele şi continuând să-i ţintească, cu intenţia de a descoperi ce se întâmpla înăuntru. Wells înghiţi, încordându-şi corpul ca un arc. Acel Mike avea mai mult sau mai puţin constituţia lui, poate ar fi avut posibilitatea să-i smulgă arma dacă ar fi năvălit peste el pe neaşteptate, în viteză. Doar ce îi trecu prin minte, iar acel gând îi păru necugetat, dat fiind lipsa lui de experienţă în încăierări. Dar cel mai probabil era că agentul Clayton avea nevoie de ajutor, oricât de mic ar fi fost, şi era evident că milionarul, care se scufundase în contemplarea scării, nu se afla în starea cea mai potrivită pentru a-i acorda acest ajutor. Dacă ar fi existat vreo posibilitate de a întoarce situaţia în favoarea lor, sigur aceasta ar fi necesitat intervenţia lui, astfel că scriitorul inspiră adânc şi se roti discret spre tipul cu faţă de maimuţă, ca un alergător plasându-se în poziţia de start. În acel moment, din interiorul bucătăriei se iviră două trupuri împletite, care căzură brusc, pentru a se rostogoli încă vreo câţiva metri, oprindu-se la picioarele lui Mike. Wells putu vedea că unul dintre ei era agentul Clayton, care în acel moment se redresa, scoţând un cuţit de măcelar, înfipt până la plăsele în pieptul adversarului său. Dar de-ndată înţelese că agentul nu ar avea timp să se ridice pentru a-l înfrunta pe celălalt, deoarece Mike, fără să se piardă cu firea, îndreptase pistolul spre el. Mai multe

gânduri se îngrămădiră atunci în mintea lui Wells: se gândi că nu va dispune de o ocazie mai bună pentru a se arunca asupra bărbatului cu faţă de maimuţă decât acel moment, când acesta din urmă era concentrat asupra lui Clayton, se gândi că, dacă îl ucidea pe agent, i-ar fi omorât şi pe ei, în mod sigur, transformaţi în martori involuntari, dar mai ales se gândi că, deşi nu avea experienţă în bătăile de stradă, jucase fotbal când preda în

Wexham, deci ştia cum să doboare un adversar. Acest lucru îl determină să se decidă. Strânse pumnii şi năvăli asupra lui Mike, în acelaşi timp când trăgea în Clayton. Impactul glonţului îl aruncă pe agent înapoi, izbindu-şi capul de sol cu o bufnitură. Totuşi, aşa cum scriitorul calculase, bărbatul cu faţă de maimuţă nu avu timp să se întoarcă pentru a trage în el. Wells reuşi să se arunce asupra lui înainte ca acesta să poată reacţiona, profitând de impulsul saltului pentru a-l lipi de perete. Lovitura îl făcu să piardă pistolul, care se rostogoli pe jos. Amândoi îl priviră alunecând pe parchet şi oprindu-se în mijlocul încăperii, prea departe de ei, dar nu şi de milionar, care îşi aruncă privirea pe armă, cu o uşoară curiozitate, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc. Simţind cum Mike se mişca violent sub greutatea lui, încercând să-l strângă de gât, Wells observă cum Murray îşi recăpăta firea şi se îndrepta încet spre pistol. Îl ridică de la pământ, ca şi cum n-ar fi înţeles despre ce era vorba, mai apoi privi scările, iar după o clipă de îndoială, începu să urce scările în grabă, cu o expresie de determinare sinistră pe chip.

— Gilliam, ajută-mă, la naiba! strigă Wells, încercând să nu se lase strangulat de Mike.

Dar Murray dispăruse pe scări în sus, făcând să răsune întreaga casă de mersul lui greoi, deşi se îndrepta spre o scenă, pe care, în realitate, nu ar fi vrut să o vadă. Ştia că ar fi o viziune care l-ar fi distrus pe dinăuntru, care

i-ar fi rămas imprimată pentru totdeauna în minte, care ar fi făcut ca inima să-i putrezească precum un fruct răscopt. Chiar şi aşa, fugi spre Emma, devorând metri de coridor pentru a opri ceea ce mai era de oprit, fizic vorbind, ceea ce deja întunecase pentru totdeauna spiritul femeii pe care o iubea, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată, dar se întâmpla. Şi fugi în continuare, pentru că, în pofida tuturor, trebuia să se ţină de promisiune. Pentru că trebuia să-l omoare pe şchiop. Ajunse în cameră fără suflare, cu ochii arzându-i de furie şi neputinţă. Şchiopul era îngenuncheat pe jos, apăsând cu mâinile zona

dintre picioare, în timp ce gemea cu chipul schimonosit. De cealaltă parte a camerei era Emma, cu gulerul rochiei sfâşiat, strângând cu înverşunare ţepuşa pe care reuşise să i-o smulgă. Când îl văzu că intră, păru că respiră uşurată.

— Salut, domnule Murray, zise pe un ton jovial, forţându-se să disimuleze frica prin care trecuse până ce îl lovise pe hamal. După cum puteţi vedea, aici totul este sub control. Doar ce a avut timp să-mi sfâşie puţin rochia. Doar să eziţi puţin, şi bărbaţii şi-o iau în cap.

Murray o privi năucit, bucuros să o vadă întreagă. Nimic din ceea ce îşi imaginase că s-ar întâmpla nu avusese loc, iar acum se afla în faţa unei femei care abia îşi arăta gulerul rochiei sfâşiate, lucru care s-ar fi putut întâmpla, agăţându-se de o creangă. O femeie care, deşi în viaţă, pentru nimic în lume nu şi-ar fi dorit să fie moartă. O femeie care îi zâmbea, senină şi îndărătnică, cu puţin sânge pe buze.

— Dar sângele? o întrebă cu blândeţe.

— Ah, asta, spuse Emma, fără a-i acorda importanţă. A avut timp să mă plesnească înainte de a…

Murray se întoarse spre şchiop, care încetase să suspine şi îi observa pe amândoi cu ochi temători, speriat

în colţul lui.

— Ai lovit-o, Roy? întrebă Murray.

— Nu, domnule, nu am lovit-o, desigur că nu. se grăbi să răspundă şchiopul.

Murray îl privi în tăcere, în timp ce un rictus de dezgust îi schimonosea buzele.

— Doar nu o faci mincinoasă pe doamnă, nu, Roy? Şchiopul păstră tăcerea, considerând că era mai înţelept, neştiind dacă să continue cu minciuna ori să admită adevărul. În final, îşi strânse umerii, dând de înţeles că nu voia, nici nu putea să suporte un interogatoriu, unde ar fi pierdut.

— Deci ai lovit-o pe domnişoară… spuse milionarul, ochindu-l cu pistolul.

Şchiopul înălţă capul, alarmat.

— Dar, ce faceţi? exclamă brusc mitocanul. Doar nu vreţi să împuşcaţi un om dezarmat, nu-i aşa?

— Niciodată nu aş face acest lucru în alte circumstanţe, Roy, te asigur, răspunse milionarul cu o voce liniştită, inclusiv cu o urmă de resemnare teatrală. Dar ţi-am dat cuvântul, îţi aminteşti? Ţi-am spus că te voi omorî dacă o atingi pe domnişoară. Iar cuvântul meu e cuvântul unui cavaler.

Emma îşi întoarse chipul când auzi împuşcătura; când privi din nou, şchiopul era întins pe jos, cu o gaură în frunte, care îi păru foarte mică, de unde începea să ţâşnească sângele. Era primul mort pe care îl vedea în viaţa ei, şi mai ales primul care murea împuşcat, dar o decepţionă acest spectacol.

— Îmi pare rău, domnişoară Harlow, se scuză milionarul cu o faţă ruşinată, dar nu puteam să trăiesc în aceeaşi lume cu cineva care v-a lovit.

Emma îl privi în tăcere. Murray îi aruncă o privire atât de sfâşietoare că aproape o făcu să râdă: părea un

copil aşteptând verdictul care l-ar fi pedepsit sau l-ar fi scăpat de ultima lui năzbâtie. Doar că Murray nu era un copil, iar ultima năzbâtie constase în a omorî cu sânge rece un bărbat dezarmat. Emma îşi muşcă buza de jos, iar în timp ce arunca o altă privire spre trupul întins pe jos, simţi în gură gustul metalic şi sărat al propriului sânge. Acel mitocan o plesnise, îşi aminti, în timp ce un acces de furie îi invada gâtul, şi, chiar dacă reuşise să scape de el, obţinând un avantaj, doar Dumnezeu ştia cum s-ar fi terminat toate acestea, dacă Murray nu ar fi apărut. Îl contemplă din nou pe milionar, care rămânea în mijlocul camerei, în aşteptarea unui cuvânt, unei priviri, unui zâmbet, orice care i-ar fi oferit o pistă despre ceea ce gândea. Dar nici ea nu ştia ce să creadă. Iar asta o zăpăci. În mod normal, era capabilă să judece cu luciditate orice situaţie, pentru că ştia foarte bine ce e corect şi ce nu, iar criteriul ei atunci când cataloga fapte şi persoane nu accepta obiecţii. Pentru ea, cum deja bine ştiţi, mersul lucrurilor lăsa mult de dorit, dar, cel puţin, deşi previzibil şi plictisitor, era o lume uşor de înţeles.

Dar acum totul se schimbase. Lumea fusese privată de logica ei, şi nimic nu mai era ceea ce părea, de aceea nu ştia ce să creadă despre asasinatele din răzbunare, nici despre dragostea la prima vedere şi cu atât mai puţin nu ştia ce să creadă despre acea matahală pentru care, cu câteva zile în urmă, simţise un dispreţ pe care acum nu reuşea să-l digere. Totuşi, spre surprinderea ei, acea confuzie, acel vârtej de anarhie care îi schimbase principiile şi credinţele, nu-i părea o senzaţie deloc neplăcută. Îi părea mai degrabă. eliberatoare. Murray îşi înclină capul, prefăcându-se că analiza pistolul cu atenţie, dar privirea piezişă cu ajutorul căreia iscodea reacţiile Emmei era atât de stângace, încât fata simţi cum furia şi neliniştea care îi blocaseră mai devreme respiraţia acum

se dizolvau, în timp ce un zâmbet îi apărea pe buze.

— Trebuie să recunosc că modalitatea dumneavoastră de a curta o doamnă este într-adevăr originală, domnule Murray. Dar deja v-am spus că nu sunt uşor de cucerit, spuse, privind amuzată cum milionarul înghiţea în gol, aşteptând sentinţa. Va trebui să vă străduiţi mai mult.

Murray zâmbi, în timp ce fericirea îl inunda pe dinăuntru ca o licoare binefăcătoare.

— Pentru mine va fi o onoare să pot face acest lucru în continuare, domnişoară Harlow, răspunse, mulţumit.

— Cred că e timpul să-mi spuneţi pe nume, cel puţin fără a vă teme că veţi suporta supărările mele, nu sunteţi de acord?

Milionarul consimţi, scoţând un suspin profund de uşurare, dar de-ndată protestă:

— Oh, supărările dumneavoastră… vreau să spun supărările tale, Emma, niciodată nu mi-au părut enervante. Pot să te asigur că.

— Ceilalţi sunt bine? îl întrerupse Emma, alarmată de zgomotele de luptă care veneau de jos.

— Ceilalţi? bolborosi Murray, ca şi cum n-ar fi înţeles la cine se referea, dar exclamă brusc: La naiba, Wells!

Şi amintindu-şi situaţia precară în care îl lăsase pe scriitor, o conduse pe scări în jos, unde fata se sperie să-l vadă pe Wells luptându-se cu unul dintre agresori, pe jos, în salon. Dar de-ndată înţelese că, datorită asemănării forţelor lor şi oboselii pe care o acuzau, acel conflict părea mai degrabă o ceartă de copii: bărbatul pe nume Mike încerca să-l stranguleze pe scriitor, fără prea mult succes, iar acesta se apăra cum putea, împărţindu-i palme haotice peste faţă, răsucindu-i urechile şi trăgându-l de păr. Ceea ce o sperie fu descoperirea roşcatului, întins lângă ei, cu un cuţit înfipt în mijlocul pieptului. Lângă el, îl recunoscu

îngrozită pe agentul Clayton. Mai întâi se întrebă cum ajunsese acolo, apoi dacă era mort. După poziţie – era extrem de contorsionat, cu capul pe podea, ca şi cum ar fi mirosit lemnul – presupuse că era lucrul cel mai probabil. Sigur el fusese destinatarul celei de-a doua împuşcături, care se auzise de sus, zgomot care îl distrase pe şchiop suficient pentru ca ea să poată să-l lovească cu genunchiul între picioare.

— Am fost obligat să-l împuşc pe şchiop, George, mărturisi Murray, aruncându-i un zâmbet complice, voia să o atace pe domnişoara Harlow cu ţepuşa.

Auzindu-i vocea, Wells şi Mike încetară lupta şi, ca şi cum ar fi fost surprinşi în mijlocul unei acţiuni nepotrivite, amândoi se grăbiră să se ridice, pentru a-i descoperi alături pe milionar şi pe fată. Wells observă ruptura care se vedea la gulerul rochiei Emmei.

— Domnişoară Harlow. Acel bărbat. Vreau să spun. sunteţi bine? întrebă, vizibil jenat.

— Perfect, domnule Wells, răspunse bucuroasă fata. De fapt, a fost nechibzuit din partea dumneavoastră să nu-l avertizaţi pe acest biet individ despre caracterul locuitorilor oraşului New York.

— Bun, eu… nu vă imaginaţi cât mă bucur, suspină uşurat Wells, pentru a se întoarce brusc spre milionar. Eşti un nenorocit, Gilliam! Acest tip putea să mă stranguleze. zise, arătând înspre bărbatul cu faţă de maimuţă.

— Am considerat că domnişoara avea nevoie de mai mult ajutor decât aveai tu, George, se scuză Murray, zâmbitor.

— Trebuie să recunoaşteţi că nu mă descurcam rău înaintea sosirii dumneavoastră, domnule Murray, îi replică Emma, îndreptându-şi cutele fustei.

— Oh, nu. Desigur că nu, domnişoară Harlow, curajul dumneavoastră e demn de orice elogiu, dar. trebuie să

recunoaşteţi că, atunci când am intrat în cameră, ăă. să spunem că situaţia ajunsese într-un punct în care apărarea onoarei dumneavoastră m-a silit să-l împuşc pe acel indezirabil.

— Oh, da, desigur. se grăbi să răspundă fata, observându-l pieziş pe Wells care era uimit. Intervenţia dumneavoastră a fost absolut necesară, domnule Murray. Dacă nu aţi fi apărut, nu aş fi putut să-l ţin la depărtare pe acel bădăran, nicio secundă în plus.

— Draga mea domnişoară Harlow, acesta este un lucru pe care nu-l vom şti niciodată. Şi nu vreau să spun că nu aţi fi reuşit. Dacă am decis să intervin este pentru că, pur şi simplu, nu mi s-a părut adecvat să aştept să văd acest lucru. îi răspunse Murray, uitându-se cu coada ochiului la Wells, care acum îi privea cu suspiciune. Apoi îl observă pe Mike, cu acelaşi zâmbet sprinţar pe care îl avea de când coborâse, asemănător consumatorilor de opium. Dar să nu ne certăm în faţa invitatului nostru, domnişoară Harlow. Ce va crede despre noi?

— Eu. ezită bărbatul cu faţă de maimuţă. Milionarul îi zâmbi cu simpatie.

— Bun, acum eu sunt cel care deţine pistolul. Ciudat ce putere îţi acordă o armă, nu-i aşa, Mike? Tu ştii mai bine, îi spuse cu o voce afabilă, cântărindu-l cu privirea. Este un revolver Webley, cu un mecanism de tragere cu dublă acţiune, dacă nu mă înşel. Sunt convins că, în timp ce l-ai avut în mână, te-ai simţit mai puternic, capabil să te joci cu vieţile noastre, după bunul plac, nu-i aşa, Mike? Doreai chiar să dansăm pentru tine.

— Gilliam, crezi că e necesar? interveni Wells.

— Nu ţi se pare, George? întrebă milionarul. Nu crezi că Mike ar trebui măcar să înveţe ceva din toate acestea?

Wells pufni.

— Dă-i drumul, fă în continuare pe durul. spuse. Milionarul zâmbi cu amabilitate şi îşi întoarse privirea spre tipul cu faţă de maimuţă.

— Bine, Mike, spuse, ce putem face ca să ne amuzăm?

— Nu ştiu, eu. ezită celălalt. De fapt, eu nu voiam să vă urmăresc, Roy ne-a obligat, pe Joss şi pe mine…

— Ştii să mulgi o vacă? îl întrerupse Murray, ca şi cum ar fi fost străfulgerat de o iluminare.

— Da, răspunse, Mike, nedumerit.

— Într-adevăr?

— Da.

— Minunat! Nu-i aşa, domnişoară Harlow? încheie milionarul, care, se pare, nu putea să disimuleze bucuria pe care o avea că fata se afla alături de el, nevătămată, neatinsă, fără nicio zgârietură. Să mergem să verificăm!

— Poftim? bolborosi Wells, stupefiat.

Dar nimeni nu-i dădu atenţie, pentru că atât Murray, cât şi fata, însoţiţi de acel Mike, se îndreptau deja spre grajd. Wells clătină din cap, nevenindu-i să creadă că toate acelea se întâmplau. Neştiind ce să facă, aruncă o privire în jurul lui, observă cadavrele de pe jos, apoi contemplă partea de sus a scării, care ducea la dormitorul unde se afla cadavrul shiopu-lui, încercând să asimileze tot ceea ce se întâmplase în ultimele minute. Câteva clipe mai devreme, toţi erau să moară sau cel puţin erau bătuţi o vreme de acei mitocani, poate în mod groaznic mutilaţi, deşi nimic comparabil cu ceea ce ar fi păţit fata, iar acum, câteva minute mai târziu, erau vii, teferi şi nevătămaţi, datorită intervenţiei nefericitului agent Clayton. Se felicită pentru gestul lui, care fusese crucial, dat fiind că nimeni nu părea să-l facă în locul lui, şi se întrebă dacă trebuiau să-l care în continuare pe agent până la Londra

sau era preferabil să-l îngroape creştineşte acolo.

Scoase un oftat de oboseală: e clar că era vorba despre o decizie pe care va trebui să o ia el, pentru că Murray era prea ocupat să mulgă vaci. În acel moment, Clayton ridică brusc capul, făcându-l pe scriitor să tresară.

— Trăiţi! exclamă Wells când îşi reveni din sperietură.

— Pentru cât costă această mână, se pare că mi-a salvat viaţa, explică agentul, arătându-i starea lamentabilă pe care o avea proteza lui după ce suportase impactul glonţului. Se ridică încet, apoi adăugă, ca pentru sine, în timp ce îşi masa ceafa: trebuie că mi-am pierdut cunoştinţa, lovindu-mă de parchet.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi poate opri un glonţ, comentă Wells, examinându-i incredul proteza.

— Totul este posibil în viaţă, domnule Wells, după cum veţi vedea.

Răspunsul arogant al agentului îl irită pe Wells, dar se bucura că supravieţuise, nu doar că îşi riscase viaţa pentru a-i salva, ci şi că acest detaliu îl scăpa de îndoiala dacă trebuia să-l îngroape acolo sau să-l care până la Londra, iar totodată agentul s-ar fi ocupat de situaţie, scutindu-l de sarcina dificilă de a aduna grupul pentru a-şi continua drumul spre metropolă.

— Care e situaţia? întrebă Clayton, ca şi cum ar fi auzit rugăminţile lui, surprins că era un singur cadavru în salon.

— Păi., s-ar putea spune că ne-am descurcat destul de bine, domnule agent – îl informă Wells. Şchiopul e sus… mort, după câte ştiu.

— Bine. Şi tipul care m-a împuşcat? întrebă.

— Păi. ezită Wells, neştiind ce să răspundă la această întrebare. Sunt în grajd, mulg vaca.

Clayton îl privi perplex.

— Glumiţi?

— Nu, domnule agent, nu glumesc, vă asigur că spuse Wells, iritat. Murray l-a luat prizonier şi. Cel mai bine ar fi să mă însoţiţi.

Amândoi ieşiră din casă şi se îndreptară spre grajd, admirând cerul primăvăratic care decora peisajul, un decor impropriu pentru o invazie marţiană.

— Credeam că, pentru cei care sunt de partea legii, a omorî este ultima alternativă, comentă Wells, amintindu-şi de moartea roşcatului.

— Aşa este, răspunse Clayton cu o expresie sumbră, care justifica pe deplin folosirea neaşteptată a cuţitului.

— Înţeleg, murmură scriitorul, care începea să se simtă dezavantajat pentru că nu omorâse pe nimeni în încăierare.

Când intrară în grajd, văzură că mulsul se terminase cu succes. Bărbatul cu faţă de maimuţă nu minţise cu privire la abilităţile lui, cu scopul meschin de a-şi salva pielea, iar acum, această muncă fiind încheiată, rămase în aşteptare, fără a îndrăzni să-i întrerupă pe milionar şi pe fată, care se bucurau de laptele obţinut, ignorându-l pe el.

— Agentul Clayton este viu! rostiră surprinşi la unison Murray şi Emma.

— Da, aşa e, confirmă inutil Clayton, pentru ca mai apoi, după ce studie grupul cu un zâmbet mulţumit, să adauge: mă bucur că sunteţi bine, mai ales dumneavoastră, domnişoară.

— Domnişoara este foarte bine, spuse Murray cu răceală, întinzându-i bolul cu lapte. Poftim. Luaţi o înghiţitură. Presupun că vă e sete.

— Mulţumesc, spuse agentul, ducând bolul la gură. Apoi îi dădu recipientul lui Wells şi spuse, fără a privi pe cineva în special: îmi imaginez că am leşinat în gară.

— Întocmai, încuviinţă Murray, cu un zâmbet ironic. Dar nu v-am lăsat acolo, după cum vedeţi, deşi suntem

prizonierii dumneavoastră.

— Iar mulţumită acestui lucru suntem vii, Gilliam, interveni Emma, dezaprobându-l cu privirea pe milionar.

Murray strânse din umeri, renunţând să mai adauge ceva. Clayton se apropie atunci de un mănunchi de frânghii, aflate lângă uşă, printre nişte unelte, şi alese una, iar după

ce excluse posibilitatea că ar fi putut lega cu o singură mână prizonierul, o întinse scriitorului.

— V-ar deranja, domnule Wells?

Scriitorul o luă fără tragere de inimă şi trecu la legarea prizonierului, care nu se împotrivi.

— Cine mi-ar putea spune unde suntem? întrebă atunci Clayton.

— Într-un grajd abandonat, în direcţia Addlestone, îl informă prizonierul însuşi.

— Bine, spuse Clayton, iar apoi, întinzându-i milionarului mâna sănătoasă, zise: aţi avea amabilitatea să-mi înapoiaţi pistolul, domnule Murray?

— Nu văd de ce ar trebui să… începu să protesteze milionarul.

— Gilliam… îl avertiză Emma cu blândeţea unei mame, în timp ce lua bolul cu lapte pe care i-l întinsese Wells, pentru a bea cu poftă.

— Desigur, domnule agent, răspunse milionarul, predându-i pistolul, fără chef.

Când îl avu între mâinile lui, Clayton examină încărcătorul.

— Mmm. mai avem un singur glonţ. Sper că nu mai trebuie să omorâm pe nimeni în drum spre Londra, pentru că, dacă v-aţi odihnit suficient, ar trebui să ne continuăm drumul, hotărî, în timp ce îl împingea pe prizonier în direcţia trăsurii. Fără să se oprească, îi privi pe ceilalţi peste umăr şi adăugă: ah, apropo, vă mulţumesc că nu m-

aţi lăsat în gară.

XXVI

Drumul spre Addlestone era cufundat în acea linişte zbuciumată a oamenilor înecaţi. Nu se vedea nici cea mai mică urmă de distrugere, de aceea presupuseră că tripodurile nu se organizaseră pentru a avansa în formaţie spre Londra. Probabil o vor face cât de curând, dar acum era foarte uşor să uiţi de acele maşinării, pentru că detunăturile sporadice încetaseră şi în aer plutea mirosul proaspăt de fân. Astfel stând lucrurile, pasagerii trăsurii se confundau uşor cu un grup de prieteni, ieşiţi să petreacă o zi la ţară. Dacă nu i-ar fi dat de gol lipsa coşului de picnic şi faptul că un bărbat era legat cu o frânghie.

Wells îl observă cu resentiment pe tipul care se afla în faţa lui şi a agentului Clayton, ale cărui urme de degete i se imprimaseră pe gât. Clayton ţinea pistolul pe genunchi, asemenea unei mascote ciudate, deşi acest lucru nu-i oferea prea multă linişte lui Wells. Toţi ştiau că revolverul păstra ca o comoară un singur glonţ, care pentru moment nu avea nume, dar îl îngrijora că, odată cu trecerea orelor, Clayton continua să-l fixeze cu arma pe prizonier, chiar dacă nu părea să aibă nicio intenţie să scape. De ce ar fi fugit, dacă, la urma urmei, trăsura se îndrepta spre singurul loc în care ar fi fost la adăpost? Mai bine să ajungă la Londra cu trăsura decât pe jos, se gândi. Iar acum mitocanul contempla peisajul prin gemuleţ

cu o expresie melancolică, poate spăsit de tot ce făcuse în ultimele ore, aţâţat de şchiopul ăla nenorocit, sau poate speriat de apropierea morţii. Le-a povestit că, după încercarea eşuată de a pune stăpânire pe trăsura milionarului, grupul lui reuşise să ia o altă trăsură,

părăsind gara din Woking doar câteva minute înainte ca aceasta să fie distrusă de tripod. Niciunul nu văzuse maşinăria, deşi de pe o colină din apropiere văzuseră groapa în flăcări în care se transformase gara, unde cărase atâtea valize şi cufere. Această poveste fusese contribuţia lui la conversaţie, mai apoi se scufundase în acel regret al martirilor romantici, care îl exaspera atât de mult pe Wells. Cărui fapt i se datora acea atitudine? De ce se comporta ca şi cum moartea lui ar fi fost o mare pierdere pentru umanitate, de vreme ce acel mitocan venise pe lume doar pentru a face act de prezenţă, pur şi simplu pentru că cineva trebuia să moară pe durata invaziilor, pentru a colora peisajul? De fapt, ceea ce îl deranja pe scriitor era faptul că amândoi trebuiau să fugă de moarte, că invadatorii nu făceau diferenţă între duşmanii lor, mai ales nu-şi dădeau seama că trăgeau, fără deosebire, asupra celor care veniseră pe lume să o locuiască şi asupra celor care veniseră pe lume să o construiască. Strânse ochii, sătul să vadă acea faţă de maimuţă, ridicol de necăjită.

Ascultă atunci, peste huruitul trăsurii, pălăvrăgeala animată între Murray şi fată, care se aflau pe capra trăsurii. Nu înţelegea ce spuneau, dar tonul era atât de vesel, încât trebui să admită că, oricât de incredibil ar fi părut în acea situaţie anormală, milionarul reuşea să facă în aşa fel încât fata să-l găsească foarte atrăgător, probabil mult mai mult decât ar fi reuşit în nişte împrejurări obişnuite. Aşa cum îi mărturisise în scrisoarea pe care i-o trimisese, Murray era într-adevăr îndrăgostit de ea. Scriitorul îşi aminti atunci descrierea fetei pe care i-o făcuse în misivă şi trebui să admită că se ajusta destul de bine realităţii. Emma era frumoasă, iar dacă el nu ar fi fost un bărbat pe care femeile excesiv de frumoase nu l-ar fi intimidat, probabil şi-ar fi pierdut capul pentru ea, la fel

cum i se întâmplase milionarului, deoarece nu se mai

îndoia de sentimentele lui. După ce îl văzuse capabil să o apere chiar şi de gloanţe, ce altă îndoială ar mai fi putut avea? Dându-şi seama că era foarte obosit, scriitorul evită să se întrebe dacă el ar fi făcut acelaşi lucru pentru Jane, sau dragostea lui era doar de faţadă, un sentiment cald dar sec, pe care, totuşi, ea îl considerase suficient de important pentru a se căsători cu el, asumându-şi, poate de la primul dialog pe care l-au avut, că romantismul din romane niciodată nu ar fi acaparat un suflet atât de practic.

Wells continuă absorbit de acele consideraţii până ce ajunseră la Weybridge, pentru a descoperi că era evacuat de vreo douăzeci de husari. Pe jos sau călare, soldaţii zoreau vecinii să-şi împacheteze lucrurile de valoare şi să părăsească zona cât mai degrabă posibil. Se văzură nevoiţi să treacă printr-o mulţime de trăsuri, căruţe, mici cabriolete şi alte mijloace de transport improvizate, printre care se învârteau bărbaţi în costume de sport, care, la fel ca şi soţiile lor dichisite, nu-şi ascundeau supărarea pe care le-o producea acea evacuare absurdă. Deşi aproape toţi erau dispuşi să colaboreze cu armata, cărându-şi lucrurile personale într-un omnibus pus la dispoziţia lor, Wells observă că majoritatea nu-şi dădeau seama cât de gravă era situaţia.

Pierdură destul timp traversând satul, iar mai apoi, odată ce trecură de Sunbury, se împotmoliră în spatele unei caravane de vehicule şi oameni care mergeau pe jos, ca într-un exod biblic, spre Londra. Cu feţele îngrijorate, trecătorii cărau cufere şi valize şi împingeau cărucioare de copii, pline cu lucruri personale. Doar copiii păreau amuzaţi de acea situaţie anormală şi râdeau bucuroşi, cocoţaţi în căruţe, pe grămezile de saltele şi mobilier, fiind, fără să ştie, prevestitorii nenorocirii. În pofida acestor lucruri, nimeni nu se îndoia că puternica armată britanică ar fi învins presupuşii inamici, punând capăt, în doar

câteva zile, acelui război neaşteptat, care le cauza atâtea neplăceri tuturor. Sunt doar nişte oale cu picioroange!

auziră protestând un bătrân care conducea o căruţă, ticsită de lucruri inutile, inconştient de infernul care se dezlănţuia pe Pământ. Iar în timp ce trăsura cu acel „G” preţios şerpuia printre mulţime, Wells clătina capul, uimit de fiecare detaliu al acelui spectacol. Se plânse că nu avea la îndemână un caiet pentru a lua notiţe fiindcă, în romanul lui, marţienii construiau nişte nave zburătoare, cu ajutorul cărora plănuiau să devasteze metropola, iar el nu se văzuse obligat să descrie acele dramatice mişcări de masă. Acum, totuşi, constatând potenţialul dramatic, îşi spuse că, dacă ar avea posibilitatea să scrie din nou romanul, ar înlocui ferocele artefacte zburătoare în formă de pisică-de-mare, pe care le introdusese cu unica intenţie de a transforma nava lui Robur de Verne într-o jucărie inutilă, cu nişte tripoduri ca acelea, care, avansând cu lentoarea unei arahnide peste câmpuri, nu doar împrăştiau zvonuri printre locuitorii acelei zone, ci provocau o teroare mult mai apăsătoare şi mai personală, pentru că, în loc să navigheze de la distanţă peste capetele lor, trebuiau să treacă prin grădinile lor.

De-ndată ce reuşiră să evite procesiunea lentă, ajunseră în Hampton Court, care era învăluit de o linişte ciudată, trecură pe lângă Bushey Park, cu cerbii săltând pe sub castani, indiferenţi ca în oricare altă zi, iar după ce traversară râul, luară drumul spre Richmond. În sfârşit, distinseră la orizont colinele care se întindeau în jurul oraşului, o viziune ce îi făcu să răsufle uşuraţi, pentru că agentul le spuse că acolo stabiliseră una dintre liniile de apărare, din jurul Londrei.

— Acolo sunt zeci de tunuri, în aşteptarea duşmanilor, îi linişti Clayton. Tripodurilor nu le va fi uşor să le învingă.

— Credeţi în continuare că sunt marţieni? îl întrebă Wells. Nici Murray nu crede că ar putea fi nemţii, dar eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Wells, ce aveţi împotriva nemţilor? îl întrerupse agentul. Vă asigur că nu ei sunt responsabili pentru toate relele care se abat asupra acestei planete. Oricum, nu cred că trebuie să ne pierdem timpul

cu speculaţii deşarte privind chipul duşmanului nostru. După câteva mile, ne vom lămuri, când tunurile noastre vor doborî primul tripod.

— Sper să aveţi dreptate, răspunse scriitorul, sumbru.

— Aveţi încredere în armata noastră, domnule Wells, veni răspunsul încrezut al tânărului.

— Vă amintesc că dumneavoastră nu aţi văzut niciun tripod, Clayton, dar noi da. Am trecut pe sub tentaculele lui, în timp ce dumneavoastră dormeaţi liniştit.

— Ah, domnule Wells, uneori ceea ce e mai îngrozitor nu e ceea ce vedem, ci ceea ce suntem obligaţi să ne imaginăm, replică agentul, visător.

Wells scoase un sunet de exasperare, întrebându-se pentru un moment dacă nu ar fi fost o idee bună să-l arunce în vreun şanţ pe acel izvor nesecat de fraze nemuritoare.

— Vă asigur, agent Clayton, că nu a fost la fel ca a asista la un spectacol de păpuşi, răspunse oarecum supărat. Iar un lucru e cert: aspectul acelor maşinării nu e cel al unei oale cu picioroange, cum a spus acel bătrân.

— Sunt convins, domnule Wells, zâmbi celălalt condescendent. Şi trebuie să vă mărturisesc că sunt nerăbdător să văd una dintre acele maşinării. Dumneavoastră cu ce le-aţi asemăna? Sunt sigur că talentul dumneavoastră e capabil să ne ofere o descriere

mult mai precisă decât cea a bătrânului.

— Păi. murmură scriitorul, enervat că trebuie să accepte stupida provocare a agentului. Aş spune că se aseamănă cu nişte.

— Scăunele de muls? întrebă dintr-odată prizonierul.

— Da, s-ar putea spune aşa, admise Wells, deranjat de intervenţia bărbatului cu faţă de maimuţă.

— Iar din partea superioară coboară ceva asemănător unui. tentacul? întrebă din nou mitocanul.

— Da, cu acel tentacul lansează raze mortale, răspunse Wells, iritat.

— Atunci avem probleme, spuse Mike, indicând gemuleţul din spate cu bărbia.

Wells şi agentul se întoarseră la unison. Şi văzură ceea ce prizonierul privea de câteva secunde. În urma lor, avansând pe acelaşi drum, distinseră un tripod. Deşi era încă departe, salturile lui erau suficient de mari ca ei să-şi dea seama că nu i-ar fi luat prea mult timp să-i ajungă.

— Aveţi unul în faţa ochilor, domnule agent, murmură Wells.

— Dumnezeule…! exclamă Clayton.

Pentru o clipă, agentul păru hipnotizat de viziunea înspăimântătoare care se derula în faţa ochilor lui.

— Nu cred că pistolul vă ajută prea mult acum. comentă cu fatalitate bărbatul cu faţă de maimuţă.

Ignorând comentariul, Clayton deschise trapa din acoperiş şi strigă:

— Ai văzut ce ne suflă în ceafă, Murray? Zoreşte caii! Fă-i să zboare, la naiba!

După câteva momente în care Wells îşi imaginase îndrăgostiţii abandonând convorbirea la jumătate şi întorcându-şi capetele înapoi pentru a descoperi înspăimântaţi tripodul care sălta în direcţia lor, simţiră o smucitură bruscă, ce îi obligă să se ţină de scaune:

milionarul biciuia acum caii cu putere, încercând să le insufle din lovituri de bici forţa de a zbura. Plimbarea romantică se încheiase. Acum începea o cursă disperată pentru a ajunge la adăpostul dealurilor, înainte ca tripodul să-i vâneze. Înghesuit între Clayton şi prizonier, Wells scoase un gâfâit îngrijorat, în timp ce observau pe gemuleţ maşinăria care reducea din distanţă cu salturile ei lungi, împrăştiind nisip şi pietre în toate direcţiile, de fiecare dată când puternicele-i tentacule se afundau în pământ.

— Mai repede, Murray! strigă Clayton lângă urechea lui. Cu un alt salt, care zgudui pământul, tripodul ajunse la doar douăzeci de metri de trăsură. Wells observă cum tentaculul se ridica în aer şi simţi cum panica îi îngheţă sângele în

vine: ştia deja ce însemna acel balans. Iar de data asta nu mai aveau scăpare. Observă cu resemnare cum tentaculul îi ţintea şi se pregăti de moarte în următoarele secunde, alături de un mitocan şi de un agent arogant de la Scotland Yard. În acel moment se auzi o detunătură puternică. Dar, spre surprinderea lui, tripodul încasă lovitura. Capul monstruos al maşinăriei se bălăngăni ostentativ, iar o parte din el explodă într-o duzină de fragmente metalice, de diferite mărimi, care căzură în jurul tripodului ca o ploaie de polen mortal. O schijă se izbi de partea din spate a trăsurii, schimbându-i pentru un moment direcţia, dar Murray recuperă îndată controlul. Se auzi atunci o a doua explozie, provenind dintr-un loc diferit de cel anterior, iar maşinăria încasă o nouă zguduitură, deşi de astă dată detunătura doar îi atinse partea dreaptă. Wells observă atunci cum tentaculul se îndepărta de ei şi îşi căuta atacatorii, probabil tunurile de care vorbise Clayton, care erau situate între arborii spre care se îndrepta trăsura, acum cu un avantaj vizibil faţă de urmăritorul monstruos. Tentaculul lansă o nouă detunătură

şi, cu un şuierat îngrozitor, raza calorică trasă o linie în flăcări la stânga lor, aruncând în aer mai mulţi arbori. Scriitorul avu senzaţia că maşinăria trăsese orbeşte, iar acest lucru îl determină să-şi facă speranţe cu privire la sfârşitul favorabil al acestui duel. În acel moment, trăsura trecu probabil de linia de apărare, pentru că se treziră în mijlocul unei scene de război care îi ameţi: în jurul lor, răspândite pretutindeni, se vedeau o serie de tunuri grele Maxim, la capătul cărora se aflau artileriştii, şi mai multe cărucioare cu muniţie, precum şi un număr mare de soldaţi ascunşi după copaci şi bolovani. Toate acestea compuneau o confuzie aparentă, iar Wells vru să creadă că exista o anumită ordine. Cu o frână bruscă, Murray opri trăsura, trecând de ultimul grup de tunuri. Cu un salt surprinzător de agil, coborî de pe capră şi o ajută pe fată.

— Sunteţi bine? întrebă cu voce răsunătoare, încercând să acopere detunăturile asurzitoare.

Wells consimţi, la fel Clayton şi prizonierul, dar toţi rămaseră în interiorul trăsurii, urmărind desfăşurarea bătăliei prin gemuleţul din spate. Suficient de îndepărtaţi pentru a se simţi la adăpost, observară cum tentaculul lansă o nouă detunătură, mult mai precisă de data aceasta. Raza de lavă aruncă în aer o parte din tunurile grele, cu artilerişti cu tot, mulţi dintre ei lovindu-se de copacii deja carbonizaţi, în timp ce un miros greu de carne arsă se întindea pe câmpul de luptă. După cum se vedea, tripodul nu era dispus să predea armele. Dar atunci, cel care conducea lupta, sau, poate, un artilerist inspirat, trase asupra tentaculelor maşinăriei, reuşind să nimerească unul dintre ele, care explodă de-ndată. Tripodul realiză un exerciţiu asemănător unei genuflexiuni, iar apoi, înclinându-se încet, îşi scufundă capul colosal în pământ, la câţiva metri de o baterie de soldaţi înspăimântaţi.

— Dumnezeule, l-au doborât. bombăni Wells,

impresionat de brutalitatea bătăliei, dar mai ales de finalul ei.

— Dacă ar fi considerat oportun, Creatorul ar fi lăsat pe pământ o fiinţă cu trei picioare, dar este evident că nu e o creaţie foarte adecvată, comentă Clayton, cu obişnuita lui înfumurare.

Odată tripodul doborât, vuietul tunurilor încetă dintr-odată, iar peste lume se aşternu o linişte compactă, unde parcă îţi era ruşine să vorbeşti. Atunci, dintr-un loc fumegând şi distrus al capului tripodului, se deschise un fel de portiţă, iar din interiorul lui ieşi pilotul.

La început, lui Gilliam Murray i se păru că vede ieşind din tripod o lingură cu piure de mazăre. Dar apoi, pe măsură ce privirea lui se obişnuia cu ceea ce vedea, avu impresia că e un vierme monstruos, cu un corp segmentat, despre care, datorită felului elastic de a pluti, aproape prăbuşindu-se la pământ, deduse că nu avea oase sau alt schelet care să-l susţină pe dinăuntru. Era mai mult sau mai puţin de dimensiunea unui rinocer, iar pielea lui îi amintea de anumite ciuperci otrăvitoare. Undeva pe acel corp amorf, i se păru că distinge

un arhipelag de orificii şi canale, drept care presupuse că acela trebuia să fie capul. Totodată, observă în diferite părţi ale anatomiei lui ductile un mănunchi de tentacule fine care emiteau o strălucire albăstruie, iar din când în când un fel de scânteiere, asemănătoare descărcărilor electrice. După ce se rostogoli vreo câţiva metri, huiduma se opri, culcată pe spate, iar câteva secunde mai târziu, carnea lui încetă să se unduiască, fiind cuprinsă de o tihnă neliniştitoare.

— Cum v-am spus, domnule Wells. murmură omul de afaceri, reamintindu-şi cu groază lingurile cu piure greţos pe care guvernanta îl obliga să-l mănânce, copil fiind. Nu sunt nemţi.

— Nu, nu sunt, recunoscu Wells, observând uimit corpul care rămăsese întins în faţa maşinăriei, al cărui aspect de molie sinistră îi părea cunoscut.

— Ştiu că e o viziune fascinantă, domnilor, interveni Clayton, dar dacă vă ridicaţi privirea, veţi da cu ochii de ceva mult mai înspăimântător.

Wells şi Murray ridicară privirea şi văzură la ce se referea agentul. Ca nişte decupaje în fumul exploziilor, distinseră siluetele a cel puţin o duzină de tripoduri, apropiindu-se cu mişcările lor puternice de linia dezmembrată a apărării.

— Dumnezeule! exclamă Wells. Scoate-ne de aici, Murray! Milionarul se supuse de-ndată, luând frâiele în mână şi zorind caii. Câteva secunde mai târziu, trăsura sălta în drum spre Sheen, lăsând în voia sorţii detaşamentul de soldaţi. Trecând de Putney, auziră din nou bubuiturile tunurilor, ceea ce însemna că tripodurile ajunseseră pe dealuri. Câteva clipe mai târziu, auziră şuierăturile îngrozitoare ale razei marţi-ene, dându-le replica. Începea să se însereze când traversară în goană podul peste Tamisa şi intrară pe King’s Road, spre Scotland Yard. Îngroziţi de ceea ce văzuseră, traversară scufundaţi într-o tăcere funestă străzile întunecate ale unui oraş care nutrea speranţa nevinovată de a-i învinge pe marţieni.

XXVII

Londra părea să deţină consolarea. Atât în Fulham, cât şi în Chelsea, trăsura cu „G”-ul preţios trebui să-şi deschidă calea printre mugurii de umanitate, pe care oamenii înghesuiţi în stradă îi formau. Postaţi la colţuri, londonezii ţeseau conversaţii banale sau fumau absorbiţi din pipele lor, în timp ce observau cu nerăbdare cerul, care

începea să se coloreze în negru. Niciunul din ei nu voia să piardă vreun detaliu legat de invazia pe care ar fi putut să o vadă de acolo. Inclusiv cei care rămâneau în casele lor, la recomandarea poliţiei, se aplecau încontinuu pe ferestre, aşteptând ca bătălia care avea loc în afara oraşului să se termine o dată pentru totdeauna, permiţându-le să se întoarcă la treburile lor. Din trăsură, zăriră câteva chipuri într-adevăr preocupate, dar ca o dovadă a caracterului imprevizibil al naturii umane, văzură totodată şi oameni care beau, cântau sau jucau cărţi în taverne, refuzând ca acea situaţie să le schimbe rutina cotidiană. Acolo nimeni nu văzuse un tripod, desigur. Cei câţiva care îi întâlniseră şi le supravieţuiseră nu ajunseseră acolo să povestească ce se întâmplase; cu atât mai puţin ajunsese vestea că invadatorii erau marţieni, deci, cel mai probabil, acea mare de oameni nu ştia cine ataca atotputernicul Imperiu Britanic. Acea mulţime fusese informată să rămână pe loc, în limitele supravegheate ale oraşului, iar, judecând după calmul general, nimeni nu

părea să creadă că se află în primejdie. Senzaţia de încredere pe care acele suflete i-o transmiteau lui Wells îi păru demnă de milă. Dar ce puteau să facă ei? Să-i avertizeze despre distrugerea înfricoşătoare pe care o văzuseră? Nu, asta ar fi însemnat ca panica să se infiltreze în mijlocul acelei mulţimi nervoase. Singurul lucru pe care puteau să-l facă era ceea ce le poruncise Clayton: să se îndrepte spre Scotland Yard ca să predea prizonierul şi să adune informaţii, chiar dacă toată lumea ar fi insistat că nu se întâmplă nimic, simulând o normalitate pe care nimeni n-ar fi crezut-o.

Dar înainte se opriră pe o străduţă din apropierea zonei unde se construia Catedrala Westminster, care le servea drept acces spre comisariat. Acolo locuiau prietenii pe care Jane îi vizitase cu o zi în urmă, iar Wells îi mulţumi

lui Clayton că-i permisese să se oprească acolo pentru a-şi căuta soţia, ceea ce era destul de incomod, pentru că Emma ar fi trebuit să facă acelaşi lucru, iar Southwark era relativ departe de drumul lui. Coborî din trăsură, intră în clădire şi urcă în mare grabă scările care duceau spre etajul unde locuia familia Garfield, rugându-se ca Jane să fie acolo. Dar nici măcar nu avu timp să bată la uşă, căci găsi un bilet pentru el. Recunoscu scrisul lui Jane şi îl smulse în viteză de la locul lui. În bilet soţia lui îi spunea că era bine, dar părăseau casa pentru a afla ce se întâmplă în afara oraşului, dat fiind că veştile erau destul de vagi, iar Jane se temea pentru el. De asemenea, scria că spera să ajungă la Londra teafăr şi nevătămat ca să citească acel bilet şi încheia spunând că, orice s-ar fi întâmplat, îl va aştepta la răsărit, în ziua următoare, pe Primrose Hill. Wells păstră biletul în buzunar şi lovi nervos uşa, blestemând faptul că Jane părăsise casa pentru a încerca să afle dacă el mai era viu. Unde s-or fi dus? Nu îi venea în minte niciun loc în care să o caute, iar să rătăcească pe străzi, strigând-o, îi păru pe cât de romantic, pe atât de inutil. Se întoarse la trăsură fără tragere de inimă şi le povesti celorlalţi ce era scris pe bilet.

— De acord, spuse Clayton, atunci vom urma planul nostru până la momentul întâlnirii dumneavoastră. Nu vă îngrijoraţi, domnule Wells, nu cred că tripodurile vor reuşi să intre în oraş înainte de răsărit. Soţia dumneavoastră va fi bine.

Wells încuviinţă. Spera ca agentul să aibă dreptate, deoarece era evident că acel calm ar fi durat doar până ce tripodurile ar fi reuşit să treacă de linia de apărare. Mai apoi nimeni, nici măcar ei, nu ar fi fost la adăpost. Dori să-i mulţumească lui Clayton pentru cuvintele de încurajare, dar agentul deja uitase de el, iar acum privea cu interes spre capătul străzii, unde un grup de patru sau cinci

persoane jefuia un magazin de biciclete. Era prima nelegiuire pe care o vedeau, iar cel mai probabil nu era nici ultima, dar ceea ce atrăsese atenţia agentului Clayton nu era acel timid act de vandalism, ci cei trei agenţi de poliţie care observau totul din colţul opus, fără a interveni. Unul dintre ei, singurul care nu purta uniformă, era un tânăr inspector, palid şi costeliv, pe care agentul părea să-l ştie. Le spuse să aştepte un moment şi se porni într-acolo, intrigat de acea scenă.

— Inspectorul Garrett?

Băiatul se întoarse şi îl privi surprins. Timp de câteva secunde se mulţumi să-l privească în linişte, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut.

— Agentul Clayton. şopti, în sfârşit, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de numele acestuia din arhivele îngropate ale memoriei, chiar dacă se vedeau zilnic în birourile Scotland Yard.

Apoi tăcu, observându-l cu o privire fixă care îl stânjenea pe Clayton, care aşteptase cu totul altceva decât acea privire imperturbabilă. Măcar un schimb frenetic de impresii privind situaţia sau posibilitatea de a-şi uni forţele şi de a elabora un plan împreună, orice, mai puţin acea indiferenţă neliniştitoare. Colegii lui, cei doi agenţi în uniformă, îl contemplau totodată cu acelaşi dezinteres, la câţiva paşi depărtare. Neştiind ce să spună, agentul făcu un semn cu bărbia spre furtul ce avea loc de cealaltă parte a străzii.

— Aveţi nevoie de ajutor? se oferi el.

Garrett aruncă o privire distrată spre vandali.

— Ah, nu, lucrurile sunt sub control, îl asigură acesta.

— Bine… se îndoi Clayton, pe când Garrett îl studia din nou cu acea impasibilitate tulburătoare. Atunci, îmi voi

continua drumul spre Scotland Yard.

— De ce mergi acolo? întrebă dintr-odată tânărul.

— Am un prizonier de predat, răspunse Clayton, uimit de acel interes subit.

Garrett încuviinţă uşor, cu o expresie posomorâtă, ţuguindu-şi buzele, iar apoi, considerând încheiată conversaţia, făcu un gest spre colegii săi şi toţi se îndreptară spre magazinul de biciclete, cu mişcări de somnambul. Hoţii, văzându-i că se apropie, renunţară la acţiunea lor şi avu loc un schimb de cuvinte, ceea ce îi determină să lase bicicletele şi să fugă în jos pe stradă. După toate acestea, inspectorul Garrett aruncă o privire peste urmăr, ca să verifice dacă agentul Clayton mai era acolo, şi îl descoperi observându-l. Stânjenit, agentul se întoarse şi se îndreptă spre trăsură, aruncând o ultimă privire şi văzând că poliţiştii luau bicicletele şi le puneau înapoi în magazin cu acelaşi aer nepăsător. În timp ce se îndepărta, Clayton încercă să înţeleagă atitudinea ciudată a agenţilor, în special cea a tânărului inspector. Abia îl cunoştea pe Garrett, dar ştia că era una dintre minţile cele mai strălucite de la Scotland Yard. Cifra cazurilor pe care le rezolvase, fără a ieşi prea mult din birou, era extraordinară, cât şi scârba lui pentru sânge. Poate acea atitudine gânditoare nu era altceva decât unicul mod în care un spirit atât de sensibil ca al lui putea reacţiona în faţa unei invazii, îşi spuse Clayton. Probabil situaţia îl depăşise, răsturnând schemele precise ale raţionamentului pe care le folosea pentru a dezlega crimele terestre, transformându-l în acea specie de naufragiat, incapabil să reacţioneze ori să dea ordine colegilor săi.

Ridicând din umeri, Clayton urcă în trăsură. Îşi continuară drumul spre Scotland Yard, găsind străzile pline de

aceeaşi mulţime în aşteptare. Odată ce ajunseră pe

Great George Street, lăsară trăsura parcată în faţa clădirii şi intrară în secţia de poliţie, formând un grup ciudat: agentul Clayton, trăgând cu mâna sănătoasă de bărbatul cu faţă de maimuţă, pe când cealaltă îi atârna în mâneca stângă, pe jumătate distrusă, Wells obosit şi morocănos, temându-se pentru Jane, şi Murray cu Emma, schimbând priviri pe furiş şi conversaţii entuziaste, foarte normale, ca o pereche care a ieşit să-şi aleagă cadourile de nuntă. Dar, spre surprinderea lor, găsiră încăperile goale. Nu părea să fie nimeni în sala mare, nici în birourile adiacente, iar liniştea care plutea în aer sugera că cel mai probabil nu ar fi găsit pe nimeni în toată clădirea. Uimiţi, străbătură sala cu suspiciune, găsind ici şi colo semne îngrijorătoare de violenţă: o masă răsturnată, o maşină de scris distrusă, după ce fusese izbită de pereţi, un dulap de arhivă contorsionat. Dar lucrul cel mai înspăimântător fură picăturile de sânge care se vedeau pe pereţi şi pe jos. Erau sute de pete pretutindeni, ca nişte indicii macabre, pe care nimeni nu îndrăznea să le interpreteze.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă la sfârşit milionarul, observând perplex o pată enormă care acoperea unul din pereţi, reprezentând continentul australian.

— Nu ştiu. murmură Clayton.

— A ce miroase? întrebă atunci Emma.

— Într-adevăr, spuse Wells, adulmecând aerul. Miroase a raze.

— Se pare că vine de sus. deduse Clayton, indicând spre scările care duceau la etajul superior, unde se aflau birourile inspectorilor.

Toţi se priviră neliniştiţi, dar înţeleseră că nu aveau altă opţiune decât să urce scările pentru a descoperi ce se întâmplase acolo. Predând prizonierul lui Murray, Clayton scoase pistolul şi trecu în fruntea unui cortegiu funest,

pornind pe scări în sus, cu pas tremurător şi în şir indian. Cu fiecare treaptă pe care o urcau, mirosul respingător devenea mai intens. La etaj, unde nu era nimeni, duhoarea era la fel de

Insuportabilă. Cu o grimasă de dezgust, schimonosindu-se, Clayton avansă urmat de ceilalţi de-a lungul coridorului unde se aflau birourile inspectorilor şi ale celorlalţi angajaţi de la Scotland Yard. Întâmplător, mirosul respingător îl conduse spre ultimul birou de pe coridor, care aparţinea inspectorului Colin Garrett. Clayton nu ştiu ce să creadă despre această coincidenţă. Uşa era închisă, dar era evident că mirosul venea din interior. Agentul înghiţi, îşi aşeză mâna de lemn pe clanţă şi aruncă grupului o privire gravă, vrând să le transmită să se pregătească de orice. Ceilalţi consimţiră cu aceeaşi seriozitate şi îl observară cum încerca să răsucească de clanţă cu mâna falsă, în timp ce în cealaltă ţinea ridicat revolverul. Pentru câteva secunde, Clayton se lăsă pradă unei strădanii patetice, care aproape puse capăt răbdării celorlalţi, dar în final reuşi să deschidă uşa. Duhoarea năvăli atunci pe coridor ca o rafală de vânt, gata să le întoarcă stomacul pe dos. Clayton, fiind în frunte, se aventură în birou, forţându-se să-şi oprească icnetele de vomă şi încleştându-şi dinţii, dar spectacolul însângerat pe care îl găsiră în birou depăşea orice atrocitate pe care o văzuseră în viaţa lor.

Camera fusese transformată într-un abator improvizat sau, cel puţin, aşa părea. În mijlocul biroului, îngrămădite unele peste altele, ca nişte saci de făină, se aflau mai multe cadavre, pe jumătate dezmembrate. Inspectori elegant îmbrăcaţi, agenţi în uniformă, inclusiv câteva cadre de conducere, cu galoane, se amestecau în acest înfricoşător talmeş-balmeş, cu chipurile schimonosite şi trupurile eviscerate, cu sângele scurgându-li-se din

numeroasele răni pe care le aveau. Dacă priveai în jos către această stivă, firicele roşietice care se împleteau unul cu altul, se amestecau pe parchet, semănând cu un izvor în lumina roşie a asfinţitului. Toţi muriseră violent, cu beregatele tăiate, oasele turtite şi burţile brutal deschise, victime a ceva ce ignora semnificaţia cuvântului milă, deşi nu-i era necunoscută cea a cuvântului cruzime. Unora le smulseseră braţele şi picioarele, care erau aruncate în jurul

macabrului monument, dând senzaţia că cei care făcuseră acest lucru îi ascunseseră acolo după ce îi omorâseră pe-ndelete, de-a lungul şi de-a latul clădirii, ba chiar avuseseră grijă să strângă fiecare organ, până la ultimul plămân.

— Doamne sfinte. murmură Clayton cu o grimasă de dezgust. Cine a putut face aşa ceva?

— Nu ştiu, spuse Wells, încercând să nu vomite. Evitând o bucată de ficat de pe jos, Clayton se aplecă spre rana pe care unul dintre cadavre o avea pe chip: trei urme adânci, care îi brăzdau faţa de la bărbie până la frunte. Acea rană părea amintirea brutală a unei gheare, care, pe lângă faptul că îi jupuise pielea, îi smulsese un ochi şi jumătate de nas. Agentul clătină uşor din cap, iar apoi studie scena sinistră care îl înconjura, cu o privire neajutorată. Wells era aplecat spre stiva de cadavre, observând rănile morţilor cu real interes ştiinţific, iar Murray o târâse pe fată pe coridor şi deschisese o fereastră pentru ca briza nopţii să o răcorească, în timp ce prizonierul rămăsese lângă uşă, palid şi chircit. În clipa aceea, observă cadavrul care ocupa scaunul lui Garrett şi al cărui trup era lăsat pe spate, cu faţa întoarsă spre perete, într-un unghi imposibil, ca şi cum asasinul i-ar fi rupt gâtul, rotindu-i capul ca unui titirez. În afară de asta,

îi scosese maţele, care îi atârnau pe picioare, ca şi cum şi-ar fi coborât bretelele, dar era evident că cine îl omorâse se chinuise să-l aşeze în scaun, refuzând să-l îngrămădească peste stiva de cadavre. Intrigat de identitatea poliţistului care primise acel tratament special din partea asasinului, Clayton îşi întoarse capul spre mort.

— Ce dracu' ...?! exclamă, îngrozit.

Toţi îi aruncară o privire întrebătoare.

— Ce se întâmplă? întrebă Wells, apropiindu-se de locul în care se afla agentul, încercând să nu alunece pe viscerele ce umpleau parchetul.

— Este Colin Garrett, murmură Clayton, uimit, inspectorul pe care l-am întâlnit acum cinci minute în faţa magazinului de biciclete.

Ieşi pe hol, stupefiat şi ameţit de duhoare, urmat de scriitor.

— Sunteţi sigur că este vorba despre acelaşi tânăr? întrebă Murray.

Clayton era pe punctul de a încuviinţa, când o voce înfricoşătoare răsună de pe coridor.

— Nu aţi învăţat să lăsaţi morţii să se odihnească, agent Clayton?

Toţi se întoarseră în direcţia de unde venea vocea îngheţată, pentru a descoperi o siluetă privindu-i, la capătul coridorului. După ce intrusul avansă câţiva metri înspre ei, situându-se în cercul de lumină al unei lămpi, grupul putu vedea că se aflau în faţa aceluiaşi tânăr palid şi costeliv, care era aşezat în scaunul din birou, cu beregata tăiată şi faţa sfârtecată. Toţi îşi plimbară privirea de la unul la altul, arătându-şi uimirea în faţa dedublării derutante.

— E imposibil... bolborosi agentul.

— Credeam că dumneavoastră nu consideraţi nimic imposibil, Clayton, răspunse pretinsul Garrett, cu o voce

deposedată de orice urmă de umanitate.

Agentul răspunse provocării lui, luând-o înaintea celorlalţi şi îndreptând arma spre el.

— Stai pe loc! Să nu mai faci niciun pas în plus, îi porunci, inutil de teatral.

Pretinsul Garrett îl observă cu un aer de somnambul timp de câteva secunde, înainte de a răspunde aproape indiferent:

— Nici nu aveam de gând, Clayton.

Apoi deschise gura, cu o expresie grotescă, şi un fel de limbă roşiatică şi incredibil de lungă, asemănătoare cu cea a broaştelor sau a cameleonilor, ieşi catapultată dintre buzele lui pentru a străbate coridorul ca o rază unsuroasă, ce se înfăşură pe braţul lui Clayton. În clipa în care Clayton simţi acel apendice scârbos înfăşurându-i-se pe încheietura mâinii, pistolul i se descărcă, aproape fără ca agentul să fie conştient

că apăsase pe trăgaci. Chiar dacă nici măcar nu putuse să tragă, privi cum glonţul lovea capul pretinsului Garrett, în timp ce strânsoarea de la încheietura mâinii slăbea. Inspectorul căzu la pământ, pe când monstruoasa lui limbă se retrăgea cu rapiditate în interiorul gurii, prefăcută într-un ghem de carne. Dar, înainte ca să poată reacţiona cineva, corpul lui, care rămăsese întins în mijlocul holului, începu să se zvârcolească, fiind cuprins de nişte spasme teribile.

Iar agentul Diviziei Speciale a Scotland Yard-ului, Cornelius Clayton, care rămăsese blocat între trupul în convulsii şi ceilalţi, putu să vadă atunci cum pe chipul inspectorului se contura aceeaşi creatură pe care o văzuse ieşind din tripod, la periferia Londrei, acea creatură bipedă, cu aspect de reptilă, care, după ce se târâse în chinuri câteva secunde pe iarbă, îşi dăduse duhul în faţa lor. Capul răposatului Garrett se îngustă, ca şi cum ar fi

fost turtit de o presă, iar mandibula lui se întinse, dezvăluind fălcile unui caiman. În acelaşi timp, mâinile i se ascuţiră şi începură să ia forma unor gheare teribile, ale căror degete păreau unite de o membrană elastică, în timp ce pielea lui începea să se acopere încet de solzi verzui, iar trupul se întindea, căpătând o corpolenţă monstruoasă. Dar, înainte ca transformarea terifiantă să se termine, acea plăsmuire ce încă amintea vag de inspectorul Garrett se redresă foarte repede, ca împinsă de un arc, iar limba vâscoasă ţâşni din nou din gura lui, catapultată spre Clayton. Acesta ţinea arma îndreptată în continuare spre el, dar în încărcător nu mai era niciun glonţ. Agentul reuşi să se ferească în ultima clipă, aruncându-se la pământ. De acolo, înfiorat de viziune, privi cum apendicele vâscos se izbi de pieptul prizonierului, care se clătină sub lovitură. Apoi, limba trase de nenorocit, ridicându-l de la pământ şi atrăgându-l spre fălcile-i enorme, împânzite de colţi. Cu o răsucire disperată, prizonierul reuşi să se agaţe de cadrul ferestrei deschise. Asta încetini pentru moment avansul lui, ba chiar destabiliză creatura, care îşi continua transformarea laborioasă. Atunci, stăpânit de o

groază absolută, bărbatul cu faţă de maimuţă profită pentru a se elibera şi se apucă de cadrul exterior al ferestrei, rămânând suspendat în gol, iar acolo rezistă cu o încăpăţânare lăudabilă, în timp ce limba scârboasă încerca să-l smulgă şi să-l tragă înapoi pe coridor. Clayton se ridică de la pământ, plasându-se din nou în faţa grupului înfricoşat. Neştiind ce să facă, se mulţumi să contemple fascinat metamorfoza lui Garrett, care, cu fiecare minut, se asemăna tot mai mult unei specii de reptile, cu două picioare, făcând ferfeniţă pielea răposatului inspector. În acel moment, cu o mişcare rapidă care surprinse întregul grup, milionarul se separă de aceştia şi, cuprins de o determinare sălbatică, se apropie de fereastră pentru a

călca mâinile nenorocitului Mike, care se desprinse, căzând în gol, cu un strigăt mut de teroare. Instantaneu, priviră cum limba plăsmuirii se întinse, fără a putea reacţiona, până la fereastră, trasă de greutatea corpului victimei. Confuză, creatura încercă să se apuce cu disperare de milionar, care reuşi să scape cu un geamăt de durere, apoi se prinse de cadru, dar, din fericire, ghearele încă nu i se formaseră, aşa că se prăbuşi în gol, peste prizonier, fiind unită cu acesta prin cordonul omblical grotesc, reprezentat de apendice.

Uimiţi de intervenţia milionarului, datorită căruia se aflau din nou singuri pe coridor, fără ca vreo altă creatură înspăimântătoare să-i ameninţe, grupul îşi reveni din letargie încetul cu încetul. Totul se întâmplase extraordinar de repede. Câteva secunde mai devreme erau în pericol, iar acum scăpaseră.

— Îmi pare rău că a trebuit să-l sacrific, spuse Murray, cu o grimasă ruşinată, dar era viaţa lui sau a noastră în joc.

— Nu vă scuzaţi, domnule Murray, răspunse Emma, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce şi să se arate cât mai puternică. Dacă acea creatură şi-ar fi încheiat transformarea, ne-ar fi. ucis pe toţi.

— Da, Gilliam, nu cere scuze, interveni Wells, încă palid, deşi pe un ton sarcastic. Nici dumneavoastră nu trebuie să-l

scuzaţi, domnişoară Harlow. Pentru o singură dată nu este nevoie.

Toţi se apropiară de fereastră şi priviră în jos. Fereastra dădea spre o străduţă dosită, plină de gunoaie, iar jos îl văzură pe Mike, căzut într-o poziţie ciudată. Lângă el, legată de prizonier prin limba monstruoasă, era acea creatură, într-o baltă de sânge verzui. Se părea că se prăbuşise lângă ancora ei.

Se grăbiră să iasă din clădire şi se duseră pe străduţa unde căzuse acea creatură ciudată. Dar, când ajunseră acolo, găsiră doar cadavrul bărbatului cu faţă de maimuţă. Singura urmă care rămăsese de la creatură era o pată enormă de culoare verzuie pe jos.

— La naiba! Unde a dispărut? întrebă Murray, frecându-şi umărul, unde se vedea o rană mică prin ţesătura sfâşiată a jachetei.

— Nu ştiu. Străduţa nu pare să aibă ieşire, răspunse Clayton, învârtindu-se de câteva ori în jurul grupului. Dar era aici în urmă cu doar câteva clipe!

Enervat, lovi cu piciorul în balta verzuie, împroşcând murdăria în toate direcţile. Wells observă cu o grimasă de martir că îi murdărise manşetele pantalonilor.

— Credeţi că a avut timp să ajungă în stradă? întrebă milionarul.

— Tot ce se poate, răspunse agentul, gânditor.

— Mă îndoiesc, observă Wells. Nu este nicio urmă de sânge sau de orice alt lichid pe care acea creatură îl deţine, care să ducă până la.

Lăsă fraza neterminată, văzând cum agentul, indiferent la cuvintele lui, fugea spre stradă, înclinându-şi capul şi clătinându-l de la stânga la dreapta, ca o mătură în mişcare. Dintr-odată, se opri brusc, se întoarse pe loc, îşi puse mâinile dramatic în şold şi scrută cu o aviditate nervoasă faţadele clădirilor care dădeau spre străduţă, în timp ce plescăia mecanic din buze. Wells pufni. Nu ştia ce îi părea mai insuportabil, flegmatica superioritate pe care agentul o irosea în

momentele de calm sau acele mişcări teatrale, ce îi însoţeau deducţiile în momentele tensionate.

— Credeţi că acea creatură e capabilă să se caţăre ori. să zboare? îl auzi întrebând.

— Dacă ar fi putut zbura, ar fi făcut acest lucru

înainte de a cădea, nu credeţi? replică Wells.

— Poate greutatea prizonierului a împiedicat-o, afirmă celălalt.

— Vorbiţi serios? spuse ironic scriitorul. Acea creatură părea să aibă de două ori greutatea lui.

— Tăceţi! strigă dintr-odată Emma, care, până atunci, deşi palidă şi tremurând ca o frunză, reuşise să-şi stăpânească nervii.

Acum, totuşi, era pe punctul să leşine. Murray îi oferi grijuliu mâna, iar fata se sprijini de el cu delicateţea unei păsărele, temându-se să nu se prăbuşească dacă nu făcea acest lucru.

— Dumnezeule, dar nu aţi văzut acea creatură? Inspectorul s-a transformat în… Oh, Dumnezeule, părea…

Vocea i se frânse, iar hohotele de plâns începură să o zguduie violent. Murray trebui să o susţină, ca genunchii să nu i se înmoaie.

— Emma. îi şopti, prinzând-o de ambele mâini. Emma, priviţi-mă. Acum nu poţi renunţa, mă auzi? Nu acum.

— Dar ce vom face, Gilliam? Ce e creatura aia? spuse ea, respirând cu dificultate.

— Liniştеşte-te, Emma, şopti Murray. Nu voi permite să păţeşti ceva, e clar? Vă jur. Vă jur pe viaţa mea.

Fata îl privi cu ochii plânşi şi gura tremurândă, împietrită într-o grimasă de spaimă, în timp ce se lăsa învăluită de acea voce consolatoare şi discretă, care o împiedica să alunece pe panta disperării, de unde n-ar mai fi putut să revină.

— Vă jur pe viaţa mea, repetă omul de afaceri. Mă crezi, Emma?

Tânăra îl observă în tăcere câteva clipe, în timp ce el o legăna cu braţele lui enorme. Groaza începu să i se şteargă

de pe chip, ca un zbor de rândunici, iar teama îi dispăru din priviri. Înghiţi de câteva ori înainte de a răspunde cu un firicel de voce.

— Dar, Gilliam. Cum m-aş încrede în cineva care jură pe viaţa lui, dacă sunteţi mort de doi ani? spuse fata, încercând să reinstaureze şubreda ironie.

— Emma. răspunse Murray, preschimbându-i numele într-un cufăr, unde abia încăpea harababura de sentimente care îl domina.

— Bine… tuşi Clayton, încurcat. E clar că nu vom rezolva nimic dacă ne lăsăm pradă panicii. Trebuie să ne păstrăm sângele rece… Să găsim latura pozitivă a situaţiei, propuse, întinzând braţele cu entuziasm. Întotdeauna este o parte pozitivă! Întotdeauna!

Apoi rămase tăcut, mângâindu-şi bărbia.

— Asta înseamnă că este şi o latură negativă. dar, în final, ce contează? Un lucru e sigur, şi anume că avem mai multe informaţii decât înainte. Ştim că marţienii pot lua înfăţişarea oricăruia dintre noi. Şi sunt convins că această informaţie ne oferă un avantaj în faţa lor.

— Şi mai ştim că nu se află doar în afara oraşului, încercând să intre în Londra, adăugă Wells, ignorând mimica ridicol de gânditoare a agentului. Ci sunt şi aici, infiltraţi printre noi.

— Infiltraţi. murmură Murray, încercând să asimileze oroarea acelei idei.

— Dumnezeule. bolborosi Emma.

— Şi numai Dumnezeu ştie de când. comentă scriitorul, amintindu-şi de cadavrul care se afla de vreo douăzeci de ani în subsolul Muzeului Natural, în timp ce arunca o privire cu subînţeles spre agent, care, bineînţeles, nu înţelese aluzia.

— Ei, bine. Încheie Clayton. Să nu mai pierdem timpul cu supoziţii. Acum ştim cum stau lucrurile. sau cel puţin o parte din ele. Trebuie să ne îndreptăm spre un loc

sigur, unde

să analizăm lucrurile, pentru că trebuie să punem cap la cap informaţiile de care dispunem şi să facem un plan.

— Nu susţineaţi cumva că departamentul dumneavoastră este pregătit pentru acest tip de situaţii? întrebă ironic scriitorul. Credeam că deja aveţi un plan…

— Mătuşa mea. îşi aminti dintr-odată Emma. Este o femeie în vârstă, este neajutorată… Trebuie să mergem să o căutăm! Şi pe slujnicele mele!… Oh, Dumnezeule, trebuie să le anunţăm despre ceea ce ştim. Nu trebuie să aibă încredere în nimeni!

— Liniştiţi-vă, domnişoară Harlow, se grăbi agentul să o calmeze, ignorându-l pe scriitor. Desigur, vom merge la mătuşa şi la slujitoarele dumneavoastră de-ndată. Asta vom face mai întâi, apoi. Haideţi, să nu mai pierdem timpul cu discuţii inutile, vă voi povesti pe drum. Să mergem! încheie, bătând din palme şi deschizând drumul alaiului, în timp ce îi arunca o privire furioasă lui Wells. „Omul are o mie de planuri pentru el. Destinul are unul singur pentru fiecare”, murmură.

Murray şi Wells schimbară o privire resemnată. Când grupul ieşi în stradă, toţi putură observa o strălucire roşiatică şi mai multe coloane de fum înălţându-se spre cer, pe deasupra acoperişurilor, în direcţia Chelsea. Iar ca şi cum acele dovezi n-ar fi fost necesare pentru a înţelege ce se întâmpla, briza nopţii aduse până la ei sunetul cunoscut al exploziilor, produs de razele marţiene. Emma se agăţă de braţul lui Murray, care o strânse de mână cu putere.

— Se pare că deja intră în Londra. spuse Wells pe un ton funest, încercând să disimuleze teama pe care o simţea cu privire la destinul lui Jane.

XXVIII

Emma se opri pentru câteva clipe, asigurându-se că pe chipul ei nu mai era nicio urmă a ruşinii care o invadase în ultimele minute. Când avu o expresie suficient de senină, se întoarse spre cei trei bărbaţi care aşteptau în spatele ei, pironiţi în mijlocul salonului luxos, unde tocmai intraseră şi le zâmbi cu o indiferenţă lumească:

— Este evident că nu e nimeni în casă! anunţă, ridicând din umeri. Am căutat peste tot, de la încăperile de serviciu până la ultimul salon. Mătuşa mea, Dorothy, şi toţi servitorii, inclusiv cele două slujnice ale mele, au dispărut. Sigur au abandonat casa pentru a se adăposti într-un loc mult mai sigur.

Se prefăcu că îşi îndreaptă manşetele rochiei, în timp ce încerca să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Şi e clar că au făcut acest lucru fără să se preocupe de soarta mea. Fără să-mi lase măcar un bilet nenorocit, în care să-mi indice ascunzătoarea lor.

— Nu cred asta, Emma. se grăbi să o consoleze Murray, stânjenit de ruşinea fetei, care se încăpăţânase să-i care până în Southwark, cuprinsă de o îngrijorare care nu părea să se regăsească şi la ocupanţii casei. Poate au plecat în grabă dintr-un anumit motiv. Gândeşte-te la teroarea care a cuprins-o pe mătuşa ta, ascultând veştile despre invazie, o doamnă în vârstă care.

— Mătuşa mea e bătrână, cum sunteţi dumneavoastră misionar, domnule Murray, i-o tăie fata, lăsându-se pradă furiei. Mai bine zis, e o fată bătrână egoistă, căreia niciodată nu i-a păsat de nimeni şi de nimic, cu atât mai puţin, după cum puteţi vedea, de soarta unicei nepoate.

Emma zâmbi cu tristeţe, înfruntând privirile celor

trei oameni, iar apoi râse amar.

— Ştiţi că mama obişnuia să se folosească de soarta ei ca o ameninţare de fiecare dată când îl refuzam pe vreunul dintre pretendenţii mei? „Vei sfârşi ca sora tatălui tău, Emma!”, obişnuia să-mi spună, „bătrână, singură şi acră!” Deşi pe mine nu m-a speriat soarta ei. Dimpotrivă, obişnuiam s-o aduc în pragul disperării pe mama mea, spunându-i că un asemenea viitor era ceea ce îmi doream. Dar acum. acum.

Surprinsă, fata simţi cum ochii i se umezesc, amintindu-şi de mama ei. Brusc, o văzu aşezată în săliţa de muzică iluminată, privind-o pe deasupra ochelarilor cu rame aurite, cu acel zâmbet nedumerit, pe care îl folosea pentru a o studia, într-o lume care acum îi părea atât de îndepărtată şi ireală, o lume fără marţieni, unde să fi avut soarta mătuşii Dorothy constituia cea mai rea ameninţare posibilă.

— Acum aş da orice ca să nu o fi enervat de atâtea ori, încheie, întorcându-şi privirea învăluită de tristeţe spre fereastra salonului, dincolo de care se contura biserica din Southwark.

— Nu te îngrijora, Emma, o rugă Murray, apropiindu-se de ea. Îţi promit că o să mai ai multe ocazii ca să o enervezi pe mama ta adorabilă. Inclusiv pe tatăl tău. Încă nu ştiu cum, dar te voi duce înapoi la New York, teafără şi nevătămată. Îţi promit. Şi vorbesc foarte serios, Emma.

Wells îl privi pieziş pe Clayton, care afişa o expresie de neîncredere, ceea ce îi spori şi mai mult aversiunea faţă de tânăr. Cine naiba se credea îngâmfatul ăla? Până atunci, Murray, oricât de greu i-ar fi fost să recunoască, se dovedise a fi un coleg mult mai curajos decât agentul încrezut al Diviziei

Speciale a Scotland Yard-ului. De fapt, în afară de intervenţia lui cât se poate de nimerită de la fermă, încă nu

descoperise care era avantajul faptului că îl căraseră dintr-un loc într-altul pe nesuferit. Din fericire, gestul lui grosolan trecuse neobservat de ceilalţi doi, prea absorbiţi de scena dramatică pe care se încăpăţânau să o joace, demnă să apară pe vitraliile bisericii pe care o aveau în faţă, decorate cu imagini din operele lui Shakespeare. Emma se întoarse spre Murray şi îi zâmbi printre lacrimi.

— Ştiu că vorbeşti serios, Gilliam, spuse, în timp ce milionarul încuviinţă vehement din cap.

— Nu vreţi să-i întrebaţi pe vecini despre mătuşa dumneavoastră, domnişoară Harlow? sugeră Wells, profitând de momentul de linişte. Poate la parohie ştiu.

— Nu avem timp pentru asemenea lucruri, domnule Wells, îl întrerupse Clayton, la limita răbdării. Nu auziţi detunăturile dinspre Lambeth? Sunt sigur că tripodurile intră şi pe acolo în Londra. Trebuie să pornim la drum cât mai repede ori…

Parcă pentru a ilustra cele spuse de agent, câteva explozii se succedară şi iluminară orizontul dincolo de fereastră. Se auziră mult mai aproape decât oricare dintre ei şi-ar fi dorit.

— Nu vreau să rătăcesc prin Londra căutând-o pe mătuşa mea, domnilor. Cred că mi-am îndeplinit suficient datoria de nepoată, anunţă Emma cu fermitate, când detunătura se stinse. Dar dacă nu vă supăraţi, agent Clayton, aş vrea să urc în camera mea şi să-mi schimb ţinuta cu ceva mai comod. Am un costum lejer pentru călărit, mai potrivit pentru a fugi de marţieni. Durează doar câteva minute.

— Vă rog, domnişoară Harlow, mergeţi să vă schimbaţi, consimţi agentul cu un gest de resemnare, dar vă rog să vă grăbiţi.

Fata făcu o reverenţă şi ieşi din salon, urmată de santinela ei enormă şi fidelă.

— Îmi daţi voie să vă însoţesc, domnişoară Harlow?

întrebă Murray. Doar până la uşă, desigur.

— Oh, cum să nu, domnule Murray, răspunse fata. Astfel, dacă vreun marţian iese pe neaşteptate din vreun cufăr, dumneavoastră puteţi să intraţi repede şi să ne aruncaţi pe amândoi pe fereastră.

— Ah, niciodată n-aş face asta, domnişoară. poate cu Wells sau cu agentul, dar nu cu dumneavoastră.

Wells şi agentul ascultară răspunsul milionarului, urmat de scârţâielile treptelor. Apoi, Clayton bătu din palme atât de puternic, că îl făcu pe Wells să tresară.

— Bun! Ajutaţi-mă să caut ceva de scris, domnule Wells, îi ceru agentul, în timp ce deschidea sertare şi le golea conţinutul, ca şi cum ar fi vrut să fure bijuteriile bătrânei. Să profităm de aceste minute pentru a stabili ruta cea mai sigură până în locul în care vreau să vă duc. Vom încerca să prevedem drumul care l-ar face tripodurile, deşi va trebui să facem asta, urmând logica avansurilor militare terestre. Trebuie să luăm în considerare mărimea impresionantă a acestor maşinării, fireşte. Da, cred că aşa vom reuşi să le evităm! Ne vom folosi de străzi înguste, care se îndepărtează de linia. La naiba! Nimeni nu scrie în casa asta? Poate în bibliotecă. Desigur, domnule Wells, cunoaşteţi zona, nu-i aşa?

— Am faţă de vizitiu? îi replică celălalt, vizibil iritat, în timp ce se îndrepta liniştit spre biroul de scris, care se afla într-un colţ al salonului, unde, logic, găsi ceea ce căuta. Aici aveţi hârtie şi cerneală, domnule agent. Nu va fi necesar să găuriţi pereţii ori să scoateţi parchetul.

— Bine, bine. Deja avem ceva. spuse Clayton, smulgându-i cu violenţă instrumentele de scris.

Se îndreptă spre masa aflată în mijlocul camerei şi o goli dintr-o mişcare de sfeşnicele care o decorau.

— Dar, fiindcă nici eu, nici dumneavoastră nu cunoaştem împrejurimile, va trebui să trasăm drumul din

memorie… Să vedem, dacă biserica este aici, iar Waterloo Bridge ar fi.

— Clayton, îl întrerupse Wells cu gravitate. Dumneavoastră nu credeţi că vom scăpa cu bine din toate astea, nu-i aşa?

Agentul îl privi surprins.

— Ce vă face să credeţi acest lucru? Sunt sigur că, doar cu un dram de noroc şi puţin.

— Lăsaţi, domnule agent. Am văzut gestul dumneavoastră când Murray i-a spus domnişoarei Harlow că o va duce tea-fără şi nevătămată la New York.

— Vă înşelaţi, prietene, zâmbi Clayton. Nu-mi arătam scepticismul privind posibilităţile de a scăpa cu viaţă din Londra, ci cântăream posibilităţile ca New York-ul să mai fie un loc sigur.

Wells îl observă pentru câteva secunde, paralizat de uimire. Dar trebui să admită imediat că acea opţiune terifiantă fusese prezentă întotdeauna în mintea lui, probabil în mintea tuturor, deşi niciunul nu îndrăznise să o exprime cu voce tare, nici măcar să o accepte în sinea lui, pentru că asta ar fi însemnat că nu mai era niciun loc în care să fugă. Doar agentul Clayton îndrăznea să recunoască aşa ceva, desigur.

— Vreţi să spuneţi. Dumnezeule. Marţienii ar putea invada la fel de bine şi New York-ul. sau alte oraşe.

— Tot ce se poate, răspunse Clayton, îndreptându-şi atenţia spre hârtia care se afla pe masă. Astfel stând lucrurile, trebuie să luăm în considerare. Nu, podul este mai sus.

— Dar, atunci. murmură Wells, în ciuda dezinteresului agentului pentru acea conversaţie, de ce a trebuit să daţi glas acestei orori? În cazul ăsta, nimic din ceea ce facem nu merită osteneala. Dacă întreaga planetă este invadată. ce rost mai are să fugim?

Clayton ridică privirea de pe hârtie şi îl fixă pe Wells cu înverşunare, ochii lui înguşti strălucind prin perdeaua bretonului negru.

— O singură clipă de viaţă merită toată osteneala, domnule Wells. Iar cu fiecare clipă câştigată, multiplicăm posibilităţile de a câştiga următoarea secundă trăită. Vă sfătuiesc să nici nu vă gândiţi, spuse cu solemnitate, iar apoi se concentră din nou la harta lui. Unde naiba se află Waterloo Bridge?

În timp ce Murray stătea de pază la uşă, Emma se schimbă foarte repede fiindcă, exasperată de efortul de a se dezbrăca fără slujnice, alese să-şi taie rochia cu o foarfecă de argint. Ascunse rezultatul distrugerii sub pat, neştiind prea bine de ce, şi îşi puse costumul de călărie, o rochie adusă de la Paris, care se compunea dintr-o jachetă uşor cambrată şi o fustă împărţită în doi craci laţi, strânsă în talie cu o bandă de culoare verdeşters. Apoi îşi strânse părul într-un coc jos, iar cu acest aspect de băieţel firav se uită în oglindă şi nu se putu abţine să nu se întrebe ce impresie îi va lăsa lui Murray îmbrăcată astfel. Dar, când fu pe punctul de a ieşi pe coridor, un lucru care atârna pe unul dintre cuferele ei îi atrase atenţia.

Îl recunoscu de-ndată, dar ezită pentru o clipă, cu mâna deasupra clanţei, înainte de a se năpusti spre cufăr să apuce acel obiect, ca şi cum s-ar fi temut că s-ar risipi în aer. Timp de câteva secunde, îl ţinu în mâinile ei, rămânând îngenuncheată pe jos; apoi desfăcu panglica roşie care îl lega şi îl desfăşură, cu mare atenţie. Harta cerului pe care străbunicul ei o desenase pentru fiica lui, Eleonor, se desfăşură de la sine, foşnind plăcut, ca un foc de şemineu. Nu părea să-i poarte pică pentru însingurarea la care o supusese în ultimii ani. Emma îşi aminti atunci momentul, cu multă vreme în urmă, când decisese să o ia, printre lucrurile pe care le aranja în valize, pentru a

petrece o perioadă de timp la Londra cu mătuşa sa bătrână. De ce o luase, dacă de mulţi ani o considera doar o prostie amuzantă? Pentru ce i-ar fi servit în acea călătorie, al cărei singur scop era să-l umilească pe cel mai insuportabil dintre bărbaţi? Nu avea răspunsuri la acele întrebări. Dar acum se bucură că o luase cu ea, că putea să o admire încă o dată, poate pentru ultima dată.

Aşezând-o pe jos, Emma începu să străbată cu degetele acel desen atât de familiar, la fel cum făcea pe când era doar o copilă, atingând, pe suprafaţa de culoare albastru-închis, fiecare dintre striaţiile care îi dădeau acel aspect de ocean stelar. Urmând una dintre aceste nervuri, ajunse la soare şi

aproape simţi cum vârful degetului i se încălzea, în mod plăcut, cu acea căldură uşoară, pe care o degaja spinarea pisicii ei; mai apoi îşi plimbă degetele peste suprafaţa unei nebuloase, imaginându-şi textura de vată de zahăr, până ce ajunse la o masă de stele, a căror efervescenţă de gheaţă îi produse furnicături. După ce ocoli câteva baloane pline cu pasageri, zâmbind în sinea ei de surprinderea pe care le-ar provoca-o acel deget gigant, Emma ajunse într-unul din colţurile hărţii, unde nişte oameni mici cu urechi ascuţite şi cozi cu două capete brăzdau spaţiul, grupaţi într-un stol de stârci portocalii, îndreptându-se spre rama desenului, dincolo de care se afla, cu siguranţă, casa lor fantastică. Casa lor fantastică… Fata rămase nemişcată, cu degetul apăsat pe acel colţ, cu ceafa aplecată într-o curbă încântătoare, ca o tânără care şi-ar privi reflexia pe suprafaţa unui lac. Rămase în acea poziţie, în timp ce secundele treceau. Voia să înfăşoare harta şi să se ridice, dar ceva o obliga să rămână îngenuncheată în faţa ei, tăcută şi absorbită. Iar atunci, foarte încet, un plâns cald şi dens începu să se formeze în adâncurile pântecelor ei, ca un balon de melasă fierbinte,

pe punctul de a se sparge. Emma îşi lăsă toată greutatea în mâini, aplecându-şi corpul spre pământ, ca şi cum ar fi vomitat. Deschise gura şi inspiră o gură de aer, inhalând cu nesaţ toată durerea care plutea în jurul ei, toată frustrarea, toată frica, tot sensul vieţii. Şi când se simţi plină, când inima ei încetă să mai bată pentru o clipă, plină de melancolie şi inutilitate, se prăbuşi peste hartă ca o floare tăiată, lăsând ca hohotele de plâns să o năpădească, lăsând ca acel torent de plâns inconsolabil să urce prin gât şi să o târască departe, să o despartă de acel corp, căzut pradă convulsiilor fără voia lui.

Uşa se deschise atunci dintr-odată, iar un Murray enervat şi dispus să înfrunte orice grozăvie dădu buzna în cameră.

— Ce naiba se întâmplă? Eşti bine, Emma? întrebă, aproape bolnav de îngrijorare, aruncând o privire rapidă în jurul lui, în căutarea unui duşman pe care să-l arunce pe fereastră.

Când îşi dădu seama că nu era nimeni în cameră, Murray se apropie de fată şi îngenunche lângă ea, sprijinindu-şi timid mâna lui enormă pe spatele ei care tremura. Emma plângea în continuare, deşi cu fiecare clipă mai stins, liniştindu-se puţin câte puţin. Murray o ridică blând şi sprijini capul tinerei pe umărul lui, în timp ce o îmbrăţişa, ferm şi protector. Dădu cu ochii de harta care se afla în faţa lor, desfăşurată pe jos ca o faţă de masă pentru picnic. Amândoi o priviră în tăcere preţ de câteva secunde, în timp ce plânsul fetei se stingea treptat.

— Ce reprezintă acest desen, Emma? o întrebă într-un sfârşit Murray, cu o blândeţe infinită, temându-se că indiscreţia lui ar fi intensificat plânsul fetei.

Emma suspină şi îşi trecu mâinile peste obrajii plânşi.

— Este harta cerului, spuse încet. Un desen al universului, realizat de străbunicul meu, Adam Locke. El i

l-a dăruit bunicii mele, iar aceasta mamei mele şi apoi mi-a revenit mie. Toate femeile din familia mea au crescut crezând că universul e aşa.

— De aceea plângeai? Bine… spuse Murray. E frumos să visezi.

Emma îşi înălţă capul pentru a-l privi în ochi. Chipurile lor erau atât de apropiate, că Murray putu simţi mirosul sărat al lacrimilor ei, ba chiar putu să perceapă umezeala pielii ei.

— Da, acum ştiu. Nu e îngrozitor, Gilliam? Acum… murmură fata, iar răsuflarea ei era dulce şi uşor acrişoară, ca a unei fetiţe de curând trezite, o răsuflare cum milionarul nu mai simţise şi care îi deşiră sufletul pe margini. Nu plângeam pentru perioada în care visam că universul este aşa. nici pentru faptul că, de câteva ore, acele vise au fost şterse de pe faţa pământului pentru totdeauna. Plângeam pentru iresponsabilitatea mea prostească. Pentru că, dacă aş fi ştiut că într-o zi va fi imposibil de visat, nu aş fi încetat niciodată să fac acest lucru. Nu, nu aş fi încetat. Aş fi luat altă decizie. Iar acum nu ştiu cum pot recupera timpul pierdut. De aceea

plângeam. Pentru timpul pierdut, pentru visele pierdute. Unde se duc visele nevisate, Gilliam? Unde? O fi existând vreun loc în univers pentru ele?

Murray observă că irisul fetei nu era complet negru, cum părea de departe. Nişte striaţii de culoarea mierii, iar altele insesizabile, aproape aurii, ţâşneau din pupilele ei, ca nişte firicele subţiri de aur, plutind în întunecimea insondabilă a spaţiului.

— Nu pleacă nicăieri. Cred că rămân înăuntrul nostru, răspunse. Apoi oftă şi îi zâmbi cu blândeţe, nu înainte să adauge: Eu te-am văzut, Emma. Te-am văzut de mică.

— De mică? Ce vrei să spui?

— Că te-am văzut. Nu mă întreba cum a fost posibil acest lucru, Emma, fiindcă nici eu nu ştiu. Dar te-am văzut. Te-am văzut, insistă, strângând din umeri. Ştiu că pare o nebunie, dar în ziua celei de-a doua întâlniri, pe parcursul plimbării prin Central Park, înainte să pleci indignată, lăsându-mă singur în mijlocul podului, a fost un moment în care te-am privit în ochi. şi te-am văzut. Aveai aproximativ zece sau unsprezece ani. Purtai o rochie galbenă.

— Cred că nu am avut niciodată o rochie galbenă.

— Iar părul buclat.

— Dumnezeule, Gilliam, niciodată nu am avut părul.

— Şi aveai o hartă făcută sul la piept, încheie Murray, arătând spre desenul lui Locke.

Emma tăcu şi îl privi pe milionar în ochi, încercând să vadă dacă minţea. Dar ştiu că spunea adevărul. Gilliam o văzuse. Trecuse dincolo de ochii ei, năvălise în sufletul ei şi văzuse fetiţa care era acolo.

— Te-am văzut, Emma. Erai tu. Înăuntrul tău. Păstrându-ţi visele, o asigură Murray, cu aceeaşi nedumerire care o stăpânea pe ea.

Iar atunci, dacă se poate cădea în sus, dacă gravitaţia ar lipsi pentru o clipă şi nu ne-ar mai ţintui la pământ ca un prespapier, dacă acest lucru ar fi posibil, Emma îl făcu. Da, căzu

În sus, se prăbuşi spre cer. Ca o picătură alunecând pe o frunză, Emma alunecă spre chipul lui Murray, care o privea cu o seriozitate atât de surprinzătoare, cu o intensitate atât de arzătoare, încât Emma crezu că se îndreaptă spre soare şi că va începe să ardă la primul contact al buzelor lor. Dar niciunul din ei nu putu să verifice capacitatea de aprindere a epidermelor, deoarece, în acel moment, vocea lui Wells se auzi de pe coridor.

— Domnişoară Harlow, Gilliam! Unde sunteţi?

— Aici! În camera de la capătul coridorului! răspunse cu voce senină fata, ridicându-se dintr-un salt, în timp ce îşi ştergea lacrimile, iar Murray rămânea îngenuncheat la picioarele ei, ca şi cum ar fi aşteptat ca ea să-l ungă cavaler. Hai, Gilliam, ridică-te. îi şopti Emma.

Wells intră în cameră, urmat de Clayton. Amândoi se opriră în pragul uşii, surprinşi de scena ciudată care avea loc în cameră: Emma era în picioare, îmbrăcată în băiat, cu ochii umflaţi şi înroşiţi, iar Murray era la picioarele ei, la jumătatea unei genuflexiuni groteşti.

— Dar ce. Ai căzut, Murray? întrebă Clayton, uimit.

— Nu fi ridicol, agent. bombăni milionarul, ridicându-se în picioare. Ce dracu' se întâmplă?

— Cum adică, ce se întâmplă? pufni Clayton. Priviţi pe fereastră. Nu vedeţi incendiile de la orizont? Tripodurile se apropie de Lambeth. Trebuie să plecăm!

Murray aruncă o privire amuzată pe fereastră, de parcă agentul nu ar fi fost cu el, lucru care îl făcu pe acesta să clatine exasperat din cap.

— Aţi avut timp să vă schimbaţi, domnişoară Harlow? o întrebă atunci pe Emma.

Fata întinse braţele, considerând întrebarea inutilă.

— Văd, spuse Clayton, privind-o din cap până-n picioare, cu o uşoară nedumerire. Bine, atunci să mergem. Vă voi duce într-un loc sigur, unde să ne petrecem noaptea. Acolo vom aştepta până la răsărit, pentru a ajunge la întâlnirea domnului Wells de pe Primrose Hill, îi îmbărbătă el.

— O clipă, agent! Nu am de gând să o duc pe domnişoara Harlow în niciun loc, până ce nu ne spuneţi unde mergem, protestă Murray, iritat. Mai este în Londra vreun loc sigur? Doar nu v-aţi gândit la biserică? Credeţi că Dumnezeu ne va apăra? glumi.

— Bănuiesc că astăzi Dumnezeu este prea ocupat cu alte lucruri pentru a se ocupa de noi, domnule Murray. Vom merge într-un loc care nu ţine de jurisdicţia lui, spuse, mergând pe coridor cu paşi mari.

Wells îl urmă, clătinând din cap. Murray îi imită gestul, o lăsă să treacă înainte pe Emma, care, înainte de a ieşi, aruncă o privire rapidă peste umăr spre harta cerului.

— Nu vrei să o iei cu tine? O laşi aici? o întrebă milionarul, ezitând. O putem înfăşura şi.

— Nu e nevoie, îl întrerupse fata, zâmbind. Deja o port cu mine. Tu ai văzut acest lucru. îţi aminteşti?

Murray consimţi cu blândeţe şi închise uşa cu grijă în spatele lor, ca şi cum voia să respecte somnul hărţii care se odihnea pe jos, reprezentând un univers binevoitor, dar, evident, greşit.

XXIX

— Asta înseamnă pentru dumneavoastră un loc sigur? întrebă Murray, aruncând o privire dezamăgită în jurul lui. Cred că vă supraevaluaţi casă, Clayton.

Era vorba de o locuinţă modestă, în Euston Road, care se compunea dintr-un salon şi un birou la primul nivel şi mai multe dormitoare la etaj, tot mai mici, care permiteau ca locuinţa să urce spre cer, pe scară descrescătoare. Wells cunoştea mai mult decât ar fi vrut acele magherniţe înguste care se îngrămădeau într-un şir dezordonat, în zona nordică a cartierului Bloomsbury, pentru că locuise într-una din ele, în timp ce era student, şi întotdeauna le asemănase cu reproducerea cea mai fidelă, care putea să se găsească în Londra, a lipsei iraţionale de planificare privind extinderea oraşului. Ajunseseră până acolo, trecând Tamisa peste Blackfriars Bridge, mărginit de Victoria Embankment şi străbătând Covent Garden şi

Bloomsbury. Aleseseră străzile cele mai înguste, trecând doar când era strict necesar pe arterele principale, pline de oameni care fugeau dintr-un loc într-altul, îngroziţi, în timp ce exploziile se auzeau de fiecare dată tot mai aproape. Era evident că londonezii tocmai înţeleseseră că oraşul nu era fortăreaţa de necucerit pe care o ştiau. Niciunul nu văzuse încă tripodurile, dar fugeau cu certitudinea că reprezentau cea mai mare oroare imaginabilă. În realitate, se gândi Wells, în timp

ce îi privea grăbindu-se spre un se ştia unde, acei nenorociţi fugeau de ororile pe care imaginaţia lor le furniza, aţâţată de exploziile răsunătoare. Aşa cum le spusese Clayton în trăsură, uneori lucrurile imaginate erau mult mai îngrozitoare decât pura realitate. Când maşinăriile marţiene ar fi apărut la orizont, ivindu-se pe deasupra acoperişurilor şi distrugând clădiri cu raza mortală, poate i-ar fi dezamăgit. Dar în timp ce trăsura cu „G”-ul pompos îşi făcea drum prin acea mulţime de oameni, care inunda străzile, iar scriitorul privea în toate părţile, cu naiva speranţă de a o descoperi pe Jane printre ei, avură timp şi să culeagă o serie de zvonuri care le confirmară bănuielile. Auziră, de exemplu, că regina fusese omorâtă. Cineva intrase în Castelul Windsor şi masacrase toată garda şi angajaţii ei, fără a lăsa un singur supravieţuitor în tot palatul. Ceva asemănător se întâmplase la staţia de pompieri, la Parlament, la Royal Hospital din Chelsea şi alte instituţii ale oraşului. Totodată aflară că cineva eliberase prizonieri din închisorile Pentonville şi Newgate. Nimeni nu putea înţelege cum era posibil să existe oameni care profitau de acea situaţie pentru a comite asemenea nelegiuiri, care nu aveau alt scop decât răul gratuit, oameni care nu făceau decât să elibereze prizonieri şi să omoare miniştri. Desigur. Ştia că acele atacuri nu erau întâmplătoare, cu atât mai puţin să

vină din partea oamenilor. Acele asalturi nemiloase erau executate de creaturi asemănătoare celei pe care o înfruntaseră la Scotland Yard, urmând un plan gândit de ani buni, pentru a destabiliza mijloacele de apărare ale oraşului. În realitate, tripodurile nu erau decât trupele de asalt, vestitorii distrugerii, simbolul părţii brute a unei invazii care avea o latură mai subtilă.

Acum, din casa lui Clayton, puteau auzi detunăturile asurzitoare ale tripodurilor, care răzbăteau din mai multe direcţii. Vuietul venea din Chelsea, Islington şi Lambeth, chiar şi de dincolo de Regent's Park, spre Kilburn. Aşa cum bănuiau, invadatorii spaţiului nu doborâseră doar linia de apărare din Richmond, ci deschiseseră alte breşe în cercul

format de armată, iar în acele momente pătrundeau în oraş prin puncte diferite, dacă nu peste tot. Curând întreaga Londră ar fi fost la mila marţienilor şi nu ar mai fi existat nici un singur loc în oraş în care să te ascunzi, iar dacă ar fi fost aşa, casa lui Clayton nu ar fi fost nici de departe refugiul potrivit, căci casa aceea părea din carton. Totuşi, agentul nu avea aceeaşi părere. Se mulţumi să zâmbească misterios la comentariul milionarului şi le ceru să-l urmeze. Îi conduse în subsolul locuinţei, un spaţiu prost luminat şi încă şi mai rău ventilat, sub nivelul solului, unde se aflau bucătăria şi depozitul de cărbuni. Zâmbindu-le în continuare, începu să facă focul în sobă.

— Ce naiba…? se impacientă Murray. Facem ceaiul? Vă mulţumim pentru gest, Clayton, dar vă asigur că niciunul nu îl vom sorbi liniştiţi, auzind cum blestematele de tripoduri se apropie din ce în ce mai mult.

Milionarul nu termină fraza pentru că, în acel moment, după ce Clayton manevră un mâner ascuns în interiorul hornului, unul dintre pereţii bucătăriei începu să se deplaseze. Toţi observară uimiţi cum peretele, pe baza unui mecanism ascuns, se mişca precum cortina unei

scene, dezvăluind un spaţiu nu mai mare decât un dulap, cu o trapă în podea. Cu un zâmbet curtenitor, Clayton îi invită să intre, iar odată ce toţi fură înghesuiţi acolo, aşteptă ca peretele să revină la poziţia lui iniţială şi deschise trapa. Apoi, începu să coboare în penumbra care se ghicea pe o scăriţă îngustă.

— Urmaţi-mă, porunci. Şi, vă rog, ultimul să închidă trapa.

Spre surprinderea tuturor, scara îi conducea spre o cameră enormă de piatră, săpată în pământ, luxos şi exotic mobilată, ca şi cum ar fi fost refugiul unui rege. Rafturi cu cărţi, ale căror coperte erau lucrate în relief, umpleau pereţii, parchetul era acoperit de covoare persane pluşate, în colţuri se aflau vaze chinezeşti de culoare albastră, iar un set de cristaluri aruncau luciri din vitrină. Fotolii şi divane, de diverse stiluri.

erau amplasate pretutindeni, ca o turmă speriată în timpul unei furtuni. Se mai găsea acolo şi un maiestuos şemineu de marmură, al cărui horn trebuia că străbătea căsuţa de sus sau trecea în zigzag prin piatră, scoţând fum, Dumnezeu ştie pe unde, în aşa fel încât cei mai evlavioşi să-l confunde cu una dintre multele intrări către infern. Clayton aprinse lămpile risipite prin încăperea luxoasă, în timp ce grupul studia refugiul, cu admiraţie şi neîncredere. Părea că fusese săpat acolo pentru acest tip de cazuri şi echipat cu toate cele necesare pentru a petrece un timp rezonabil în interiorul lui, pentru că, alături de sala enormă, era o micuţă cămară care conţinea orice tip de hrană şi ustensile pentru supravieţuire.

— După cum vedeţi, aici vom fi în siguranţă până la răsărit, spuse Clayton când termină de aprins luminile.

— Am putea să rămânem inclusiv în vacanţă aici, răspunse Murray, amuzat, analizând un ceas rafinat din epoca lui Louis al XIV-lea care, dintr-o consolă de lemn,

împrăştia prin încăpere polenul ticăitului său.

Agentului îi scăpă un chicotit mândru.

— Nu eu am construit casă, explică el. A fost expropriată de la stăpânul ei, pe care l-am arestat într-unul din cazurile mele celebre. Departamentul a avut bunăvoinţa de a mi-o oferi drept răsplată.

— Şi cine era stăpânul? întrebă scriitorul, uluit că avea vizuină de răufăcător putea fi oferită cuiva drept recompensă.

— Oh, mă tem că nu sunt autorizat să vă spun acest lucru, domnule Wells.

Wells se aştepta la un asemenea răspuns, astfel că aprobă din cap şi îşi plimbă privirea prin încăperea confortabilă. Oricine ar fi fost persoana care o construise, acolo puteau să se odihnească liniştiţi, dar el era sigur că nu ar fi reuşit să doarmă niciun minut, gândindu-se la Jane, care poate că acum fugea pe străzi, prin mulţimea îngrozită. Totuşi, fiindcă pentru moment nu putea face nimic pentru ea, cel mai bine era să se odihnească şi să mănânce ceva. Desigur, trebuiau

să-şi refacă forţele pentru a înfrunta cu cea mai bună dispoziţie posibilă ceea ce ziua următoare avea să le aducă. Fata, de exemplu, deja scotocea prin cămară, împinsă de postul pe care îl ţinuseră din cauza invaziei. Dar, spre dezamăgirea ei, când reveni în salon, ducea în mâini o mică trusă sanitară, ce dispunea, se pare, de toate cele necesare pentru a-i vindeca milionarului rana, pe care gheara creaturii i-o făcuse la umărul stâng şi pe care Wells nici măcar nu o sesizase. Îi ceru voie agentului să o folosească.

— Desigur, domnişoară Harlow. Faceţi-vă comozi, spuse Clayton, arătându-le fotoliile. Apoi îl privi pe scriitor şi adăugă: Iar dumneavoastră, urmaţi-mă, domnule Wells. Vreau să vă arăt ceva care vă va interesa cu siguranţă.

Wells îl urmă fără tragere de inimă, dezgustat pentru că acum nu trebuia doar să disimuleze în faţa acelui spirit înalt o necesitate atât de pământeană ca foamea, ci, în plus, trebuia să treacă încă o probă înainte de a-şi odihni oasele într-unul din acele fotolii pluşate. Clayton îl conduse pe un hol flancat de uşi, până ce se opriră în faţa unei uşiţe din fier, închisă cu un lacăt. Agentul manevră încuietoarea, apucând lacătul cu mâna distrusă, dar Wells nu avu răbdare ca acesta să introducă cheia, astfel că i-o smulse şi învinse el însuşi rezistenţa lacătului. Apoi, îl pofti pe Clayton să intre cu un gest teatral de uşier de hotel. Agentul se aventură în penumbra încăperii, oarecum deranjat. Iar când cei doi bărbaţi dispărură, în sfârşit, închizând uşa după ei, Murray nu putu decât să le mulţumească, în secret, pentru ocazia pe care o avea de a rămâne singur cu fata într-un loc atât de primitor. Emma îi ceru să se aşeze într-unul din fotolii, iar el se supuse cu plăcere. Aveau nevoie de un moment de intimitate într-un loc de unde să nu trebuiască să fugă în grabă în secunda următoare. Murray o privi cum deschide trusa, desfăşurând bandaje, tifoane şi foarfeci pe masa de alături, cu un zâmbet indulgent, simulând o preocupare lumească pentru rana pe care o avea la umăr.

— Nu e nevoie să te deranjezi, Emma, serios, îi spuse cu amabilitate. Nici nu mă prea doare.

— Pare o rană destul de urâtă, replică ea.

— Cât de urâtă? se alarmă Murray. Emma zâmbi, amuzată.

— Nu te îngrijora, e doar o zgârietură, îl linişti. Nu cred că te va omorî.

— E o consolare să ştiu acest lucru, răspunse milionarul cu un zâmbet jucăuş.

— Păi, continuă Emma cu o seriozitate bruscă, în

timp ce îi dezinfecta rana, nu te va ucide a doua oară, vreau să spun.

Milionarul îşi muşcă buza inferioară. La naiba, îşi spuse.

— Cred că îţi datorez o explicaţie, recunoscu, părându-i rău că acel moment de linişte nu se putea transforma în ceva mai intim decât o discuţie.

— Ar fi bine, da, răspunse ea, cu o urmă de tristeţe, în timp ce îi bandaja rana. Cel puţin nu voi muri cu atâtea bănuieli.

— Nu vei muri, Emma, atâta timp cât pot evita acest lucru, se grăbi Murray să răspundă. Ţi-am jurat pe viaţa mea.

— Nu mai pierde vremea consolându-mă, Gilliam. Fata schiţă un zâmbet resemnat.

— Nu ne rămâne prea mult timp.

— Ce vrei să spui? Avem tot timpul din lume, Emma! La dracu', eu sunt Stăpânul Timpului! protestă Murray, exaltat. Iar tu şi cu mine doar ce am început să ne cunoaştem! Avem toată viaţa înainte!

— Toată viaţa înainte? Gilliam, îţi amintesc că marţienii invadează Terra în aceste momente, spuse ea, zâmbind în faţa naivităţii lui. Nu te-ai gândit că asta schimbă puţin planurile noastre?

— Tot ce se poate, tot ce se poate. admise Murray, contrariat. Chiar acum, la naiba.

Murray era foarte conştient de situaţia în care se afla; fireşte că era. Nu ajunsese acolo legat la ochi şi cu dopuri în urechi. Ştia că marţienii invadau planeta, dar era ca şi cum

acest lucru, până atunci. nu avusese nici cea mai mică importanţă. Ca şi cum invazia s-ar fi desfăşurat în altă dimensiune. Era atât de entuziasmat de complicitatea pe care o crease cu fata, că marţienii nu-i păreau un

obstacol care să merite atenţia lui. Faptul că Emma acorda atâta importanţă invaziei îl deranja. Înţelese că ea nu acceptase zâmbitoare toate promisiunile de salvare pe care i le făcuse până atunci, pentru că ar fi crezut în ele, ci cu singurul scop ca el să se simtă bine, iar acest lucru îl emoţionă şi îl deranjă în egală măsură. Dar, în final, trebui să admită că Emma avea dreptate: invazia dădea peste cap orice plan, inclusiv ale sale, deoarece bănuia că va fi destul de greu să-i supravieţuiască.

— Da, chiar acum s-au trezit… o auzi pe Emma spunând. Cercetându-l cu blândeţea unei mame care îşi priveşte fiul dezamăgit, fata adăugă zâmbitoare:

— Nu o să ai timp să mă cucereşti. Asta îl făcu pe Murray să zâmbească.

— Eşti sigură? întrebă. De cât timp crezi că am nevoie? Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ar fi bine să ştiu, dar niciodată nu m-am îndrăgostit. mărturisi ea melancolică. Şi mă tem că o să mor fără să cunosc acest sentiment.

Spuse acest lucru şi tăcu, surprinsă de propriile cuvinte. Era pentru prima dată când îşi arăta vulnerabilitatea în faţa unui bărbat. De fapt, era pentru prima dată când îşi arăta vulnerabilitatea în faţa unei persoane. Vulnerabilă precum o fetiţă. Şi nu-i păsă de acest lucru. Dimpotrivă, simţi o consolare subită şi plăcută. Nu mai avea rost să pară invulnerabilă în acea situaţie, dar nu se descotorosise de masca aceea care o proteja în faţa lumii, pentru că nu avea rost să construiască în continuare acel personaj într-o lume care era pe punctul de a fi distrusă. Făcuse acest lucru pentru că, de fapt, acel bărbat imens din faţa ei îi demonstrase că o iubea, şi mai ales că o iubea pe ea, doar pe ea şi în ciuda ei. Da, acel bărbat care trata pe toată lumea cu dispreţ şi aroganţă, inclusiv cu multă

cruzime, dar care totuşi ei îi vorbea cu o infinită blândeţe, acel bărbat care încercase să mulgă o vacă pentru a-i stinge setea, îşi câştigase acest drept. Nu mai voia să se prefacă în faţa lui. Avea să moară cât de curând şi voia ca măcar un bărbat de pe pământ să ştie cum era ea în realitate. O fetiţă fragilă, căreia i-ar fi plăcut ca lumea să fie precum cea descrisă de bunicul ei, o fată căreia i-ar fi plăcut să se îndrăgostească o dată de cineva. Aşa era Emma Catherine Harlow… Iar acest bărbat, bărbatul destinat să o vadă cum nimeni altcineva nu o văzuse, deschise gura ca să-i repete că nu va permite ca ea să moară, dar îl întrerupse. Nu, nu trebuia să o mintă, îi spuse. La ce i-ar fi folosit când era atât de evident că aveau să moară cu toţii? În acel moment, ca pentru a-i întări spusele, se auzi o explozie asurzitoare pe deasupra capetelor lor. Amândoi ridicară privirea spre tavan, înspăimântaţi. Detunătura se auzise mult prea aproape, iar asta putea doar să însemne că tripodurile ajunseseră în Bloomsbury. Ba chiar poate că avansau în acele momente pe Euston Road, defilând victorioase pe cele trei tentacule şi trăgând asupra clădirilor la întâmplare. Avansau, semnănând distrugerea sub greutatea lor, secerând vieţi neînsemnate, pentru ele, fără a se gândi că acei oameni care cădeau în calea razelor erau ceva mai mult decât nişte simple linguri, erau fiinţe cu vise şi dorinţe, iar unii dintre ei cu dorinţe concrete: să trăiască pentru a o cuceri pe femeia iubită.

— Ce pot face ca să te cuceresc? întrebă cu blândeţe milionarul, când ecoul exploziei se stinse. Poate am timp să fac acest lucru înainte să murim.

Emma zâmbi, mulţumită că Murray nu minţise şi de această dată, spunându-i că vor scăpa din acel infern sau orice alt lucru asemănător, cum ar fi făcut oricare alt bărbat. Şi se bucură că omul acela era diferit şi în această privinţă.

— Am văzut că eşti în stare să omori pentru mine, chiar şi să arunci un monstru pe fereastră pentru mine, îi spuse cu un zâmbet amuzat. Poate că asta ar fi suficient pentru orice

altă fată, dar eu am nevoie de ceva în plus, deşi nu ştiu de ce anume. Oricum, abia dacă ai timp să mai faci ceva.

Îl privi cu un amestec de blândeţe şi resemnare, în timp ce îi luă mâinile şi le ţinea într-ale ei. Murray se lăsă în voia ei cu un zâmbet trist, care o făcu pe Emma să suspine. Dintr-odată, ochii i se luminară.

— Va trebui să mă cucereşti cu ceva ce ai făcut! Da, exact! Ce ai făcut de-a lungul vieţii care m-ar putea cuceri, Gilliam?

Murray oftă. Îi plăcea să-i spună pe nume. Rostit de gura ei, numele său părea o felie de tort ori de portocală.

— Mă tem că nimic, răspunse cu amărăciune. Dacă aş fi ştiut că aş fi putut să te cuceresc cu faptele mele, viaţa mea ar fi fost foarte diferită, te asigur. Dar nu credeam că va trebui să cuceresc vreo femeie cu ele, cu atât mai puţin o domnişoară ca tine.

Se rezemă de scaun şi o privi cu tristeţe. O iubea, şi, poate tocmai din acest motiv, o cunoştea fără a o cunoaşte într-adevăr. Şi o iubea în continuare chiar dacă ea i-ar fi mărturisit că, în trecut, furase sau omorâse, fiindcă o iubea şi nimic din ceea ce ar fi făcut ea nu i-ar fi părut nepotrivit. Iubirea lui era atât de puternică şi iraţională, că îl împiedica până şi să o judece. O iubea pentru ceea ce era, indiferent ce ar fi făcut. O iubea pentru frumuseţea ei, deşi era o modalitate foarte săracă de a spune acest lucru. Poate ar fi fost mai exact să spună că o iubea pentru felul în care exista pe pământ, pentru ochii ei, pentru gesturile sale, pentru dulceaţa care ar fi determinat-o să omoare ori să fure. Dar ea nu-l iubea pentru ceea ce era. Cum ar fi

putut să-l iubească? îşi spuse, privind reflectarea bărbatului enorm şi dizgraţios care apărea în oglinda din faţa lui. Felul lui de a exista pe pământ era mai urât decât cel al unui cactus. Ea putea să-l iubească doar pentru cum era în interior, pentru ceea ce era în stare să facă sau pentru ceea ce făcuse, dar, din nefericire, nu putea să facă mai mult şi nici nu păstra în cufărul trecutului vreun gest nobil cu care să se mândrească, vreo faptă dezinteresată care, fără a căuta vreo

recompensă, i-ar fi servit acum ca monedă de schimb pentru a o cuceri pe acea femeie.

— Ce ar trebui să facă un bărbat ca să te cucerească? întrebă, mai mult din curiozitate, pentru că ştia că, oricum ar fi fost, n-ar fi reuşit nici din greşeală. A reuşit cineva vreodată să facă astfel încât să te îndrăgosteşti de el?

Emma închise ochii, părând că nu mai vrea să vorbească, iar milionarul îşi dori să fi cunoscut dificila artă a picturii, pentru a putea imortaliza acea privire pe o pânză. Dar, dat fiind că îndemânarea sa cu pensulele era nulă, ca să spunem mai delicat, se mulţumi doar să memoreze fiecare detaliu al chipului ei, pentru a le păstra cu grijă printre paiele umede ale celorlalte amintiri.

— Străbunicul meu, spuse fata, într-un sfârşit.

— Richard Locke… Vrăjitorul? se surprinse Murray spunând.

— Nu-i spune aşa! îl certă Emma. Ştiu că a înşelat lumea, că m-a înşelat pe mine, că ne-a înşelat pe toţi. Făcu o pauză şi zâmbi gânditoare. Înainte mă amuza faptul că a fost mai deştept decât ceilalţi, ştii? Da, mă simţeam mândră că sângele meu era superior celui stupid şi credul al celorlalţi. Dar e doar o modalitate de a vedea lucrurile. Acum cred că aş putea iubi pe cineva care să facă ceea ce el a făcut. Pur şi simplu, pentru că a făcut lumea să viseze.

Murray o observă în tăcere pentru câteva secunde.

Iar apoi, foarte încet, un zâmbet îi înflori pe buze. Să facă lumea să viseze. da, de ce nu? Cum spusese fata, totul putea fi văzut dintr-o altă perspectivă. Totul era o chestiune de perspectivă.

— Atunci îţi voi spune o poveste, Emma. Ceva ce nimeni nu ştie. Şi nu-ţi va rămâne decât să te îndrăgosteşti de mine.

— Într-adevăr? exclamă fata, amuzată şi uimită în acelaşi timp.

Murray încuviinţă.

— Ce ştii despre agenţia Călătorii în Timp Murray?

— Păi, tot ce am putut citi în presă, răspunse ea uimită. Şi că şi-a închis porţile exact când o convinsesem pe mama mea să venim la Londra şi să luăm parte la cea de-a treia expediţie pentru anul 2000. Se zvonea că se închisese pentru că ai murit.

— Perfect, atunci vei rămâne surprinsă. Începu Gilliam.

Vă rog să mă scuzaţi că întrerup un moment atât de delicat, chiar dacă dialogul este unul dintre cele mai interesante, dar, la fel ca şi dumneavoastră, sunt foarte curios să ştiu ce se întâmplă în aceste momente în încăperea unde se află Wells şi Clayton. „Vreau să vă arăt ceva care vă va interesa cu siguranţă”, îi spusese agentul lui Wells. Să fi fost o simplă scuză pentru a-i lăsa singuri pe porumbei? Cunoscând sensibilitatea agentului cu privire la astfel de chestiuni, daţi-mi voie să mă îndoiesc. Sau poate să fi fost o modalitate subtilă de a-l lua pe Wells cu el, fără a-i jigni pe ceilalţi? Acest lucru pare mult mai credibil. Dar cu ce intenţie voia agentul să rămână singur cu scriitorul? Şi dacă ceea ce se întâmplă acolo, înăuntru, este mult mai important pentru această poveste decât ceea ce se petrece în salon? Ce bine ar fi să am capacitatea de a vă putea

prezenta două conversaţii în acelaşi timp, dar, din nefericire, asta nu se numără printre virtuţile mele, astfel că trebuie să sacrific discuţia din salon în favoarea celei din cămăruţă, în timp ce mă rog ca Wells şi Clayton să nu care cumva să vorbească despre avantajele papioanelor în defavoarea cravatelor sau despre momentul cel mai favorabil din an pentru culesul fasolei.

Cămăruţa unde se aflau nu era atât de mare ca salonul, dar mai mare decât cămara, desigur, iar la început Wells nu putu să-şi explice dacă agentul Clayton o folosea ca armurărie, ca laborator sau ca simplu depozit de vechituri, pentru că acolo se îngrămădeau, într-o confuzie promiscuă, maşinării ciudate cu tot felul de arme şi obiecte ce aveau legătură cu ocultismul, vrăjitoria, necromanţia şi celelalte arte întunecate, care scriitorului îi păruseră întotdeauna o pură escrocherie.

Clayton se îndreptă spre un fel de vitrină aflată într-un colţ al camerei unde, expuse ordonat, Wells distinse cel puţin zece mâini artificiale. Erau din diferite materiale, deşi predominau cele din lemn şi metal, şi chiar dacă unele dintre ele se chinuiau să reproducă extremitatea pe care agentul o pierduse cu cea mai mare veridicitate posibilă – probabil acelea se înşurubau când trebuia să ajungă la vreo cină de gală sau orice alt eveniment similar, unde trebuia să o folosească solemn ca să manevreze tacâmurile, să ţină ţigara sau, dacă avea noroc, mâna unei femei – altele semănau cu nişte artefacte înfiorătoare: una avea nişte degete ascuţite ca nişte pansoane, alta părea un hibrid între o mână şi un peperbox, iar câteva dintre ele semănau cu nişte mecanisme atât de ciudate, că Wells nu putu deduce la ce serveau. Clayton îşi deşurubă proteza distrusă, o puse atent deoparte şi analiză cu atenţie colecţia lui de membre artificiale, care, sprijinite în degete, păreau nişte tarantule fără puf, încercând să se decidă

care era cea adecvată situaţiei în care se afla.

În acest timp, Wells profită şi se plimbă amuzat prin extravagantul talcioc, pe care agentul îl improvizase în cameră. Pe una dintre mese, alături de un bestiar medieval ce cuprindea frumoase ilustraţii cu grifoni, harpii, bazilişti, dragoni şi alte creaturi magice, pe marginea cărora Clayton lăsase multe adnotări cu un scris minuscul, găsi o planşetă de ouija.

— Nu ştiam că practicaţi spiritismul, agent Calyton, comentă, mângâind alfabetul prelucrat al rafinatei planşete de lemn.

— Păi, n-ar trebui să vă surprindă atât de mult, răspunse Clayton fără să se întoarcă, fantomele sunt cei mai buni informatori la care un poliţist ar putea apela: văd totul şi nu trebuie să le plăteşti, deşi uneori îţi cer să le îndeplineşti dorinţe ridicole, ceva ce nu au apucat să facă pe când erau vii.

— Înţeleg. spuse Wells cu grijă, neştiind dacă îşi bătea sau nu joc de el.

Examină atunci maşinăriile ciudate care se aflau lângă masă. Îi atrase atenţia mai ales un artefact care părea un

amestec între gramofon şi maşină de scris. Mecanismul, înţesat de tije şi manete care se iveau ca ţepii unui cactus, dispunea de patru roţi micuţe, iar în vârf avea un fel de corn al abundenţei din cupru cromat.

— Ce e asta?

— Oh, e un metafon, spuse agentul după ce îi aruncă o privire amuzată.

Wells aşteptă să adauge ceva, dar cum agentul nu făcu acest lucru, se văzu obligat să întrebe:

— Şi la ce foloseşte?

— Teoretic, pentru a înregistra voci şi sunete din

dimensiunile vecine, dar, din cauza rezultatelor nesatisfăcătoare, aş putea spune că nu foloseşte la nimic.

Clayton studia în continuare colecţia de proteze, indecis.

— Îl folosesc pentru a-l localiza pe un băiat pe nume Owen Spurling, care a dispărut la sfârşitul iernii trecute într-un sat din Stafford. Mama lui l-a trimis după apă la fântână şi nu s-a mai întors. Când au pornit să-l caute, au descoperit uimiţi că urmele din zăpadă dispăreau dintr-odată, cu câţiva metri înainte de fântână, ca şi cum un vultur ori vreo pasăre asemănătoare l-ar fi luat în zbor. L-au căutat prin împrejurimi, dar nu l-au găsit. Nimeni nu poate să-şi explice deloc ce s-a întâmplat, mai ales că mama lui, care îl supraveghea de la fereastră, şi-a luat ochii de la el doar pentru câteva secunde. Băiatul s-a evaporat, pur şi simplu. Cel mai probabil a trecut în altă dimensiune, iar acum nu ştie să se întoarcă. Cu acest aparat, probabil l-aş putea auzi şi l-aş putea ghida, dacă voi reuşi într-o bună zi să înregistrez ceva mai mult decât trilul păsărilor din Stafford.

— Dar de ce vreţi să-l aduceţi înapoi? Poate că Owen e mai fericit în acea lume, jucându-se cu câinii cu cinci picioare, glumi scriitorul.

Agentul îl ignoră, hotărându-se pentru una dintre proteze, ce reproducea destul de fidel mâna umană şi nu părea

să aibă nimic care ar fi transformat-o într-o armă, deşi Wells observă că la încheietura mâinii avea un cui sau un arc.

— Se pare că a venit ziua să te scot la lumină, prietenă dragă. murmură agentul, legănând proteza cu un zâmbet melancolic.

Apoi o înşurubă cu grijă. Când termină, se întoarse spre scriitor, clătinând uşor din cap.

— Vă înţeleg reticenţele cu privire la genul acesta de lucruri, domnule Wells, spuse. Eu însumi am fost de multe ori destul de sceptic, privindu-mă în oglindă, dar cu timpul îndoiala mea a dispărut. Omul se obişnuieşte cu toate, domnule Wells, credeţi-mă. Iar când accepţi asta, când accepţi că pe lumea asta nu totul are o explicaţie, atunci înţelegi că imposibilul este posibil. Şi atunci poţi crede în magie.

— Mda. murmură Wells.

Clayton tăcu pentru câteva secunde, observându-l pe scriitor cu simpatie, apoi spuse:

— Daţi-mi voie să vă povestesc câte ceva despre mine de pe vremea când eram la fel ca dumneavoastră, când eram pur şi simplu agentul Cornelius Clayton, nu agentul special Cornelius Clayton. Poate vă va lămuri. În urmă cu mai bine de zece ani, eram un bărbat ca oricare altul, ştiţi? Da, un bărbat care credea că lumea era exact cum îi apărea. Aveam aceeaşi viziune limitată despre realitate, la fel ca dumneavoastră acum, deşi, cel puţin, nu aveam probleme să mănânc mazărea pentru că aveam două mâini, din carne şi oase.

Agentul rosti ultimele cuvinte pe un ton glumeţ, dar lui Wells i se păru că vocea lui, la fel ca vântul tomnatic, purta un soi de melancolie funestă, ca şi cum ceea ce îşi amintea îi făcea plăcere, dar în acelaşi timp simţea că fusese obligat să sacrifice prea multe lucruri în formarea lui, pierderi pe care evita să le cuantifice, de teamă ca rezultatul să nu fie în favoarea deciziei pe care o luase şi deja trecuse prea mult timp ca să se mai recunoască în acel tânăr, care atât de neglijent îi decisese viitorul.

— Tatăl meu a fost agent de poliţie şi, urmându-i exemplul, m-am înscris la Scotland Yard, ca să lupt împotriva nelegiuirilor. Devotamentul meu, alături de sfaturile şi tutela tatălui, nu au întârziat să-mi construiască

un dosar excelent care, însumat tinereţii mele zeflemitoare, a trezit de-ndată admiraţia superiorilor mei, care se obişnuiră să mă laude bătându-mă pe umăr, entuziaşti. Unul din ei, chestorul Thomas Arnold, m-a chemat în biroul său când aveam doar câţiva ani la activ. Se pare că cineva avea un interes special să mă cunoască, mi-a zis. Iar în biroul lui mă aştepta individul cel mai ciudat pe care îl văzusem în viaţa mea, cel puţin până atunci.

Era vorba despre un tip de vreo cincizeci de ani, gras, cu maniere energice, care purta un plasture ciudat, ce-i acoperea ochiul drept. La început nu ştiam dacă îşi pierduse ochiul sau îl avea încă sub plasture, ascuns în spatele ochiului artificial care acum ocupa golul, o specie de lentilă circulară cu margini lucrate, susţinută de curele care îi brăzdau fruntea. În interiorul sferei, care, se pare, se putea ajusta, era un cerc mai mic, de unde se ivea o vagă strălucire roşiatică. Imperturbabil în faţa confuziei mele, îmi întinse o mână grăsuţă, dar puternică, plină de inele cu diferite simboluri, şi se prezentă drept Angus Sinclair, căpitan al unei divizii speciale a unităţii noastre, despre care nu auzisem niciodată. Chestorul mă lăsă de-ndată singur cu acel individ ciudat, care îşi ocupă scaunul lui şi mă invită să mă aşez, cu un gest delicat al mâinii. Odată aşezat în faţa lui, îmi zâmbi şi răsfoi hârtiile care se aflau pe masă, fiind vorba despre dosarul meu.

„— Aveţi o biografie magnifică, agent Clayton. Vă felicit, spuse cu o voce gravă.

— Mulţumesc, domnule, i-am răspuns, în timp ce observam insigna ciudată pe care o purta pe reverul stâng al costumului negru: un mic dragon înaripat.

— Hmm… cred că veţi ajunge departe, date fiind tinereţea şi inteligenţa dumneavoastră. Da, foarte departe. Cu timpul, veţi dobândi rangul de colonel, sunt sigur. Iar la şaptezeci sau

optzeci de ani veţi muri fericit, la fel de gras ca mine, cu părul alb, probabil mulţumit de viaţa şi cariera dumneavoastră de invidiat, bazată pe rezolvarea crimelor, întemniţarea criminalilor şi aşa mai departe.

— Mulţumesc pentru exerciţiul de ghicire, domnule, i-am răspuns eu, deranjat de tonul ofensiv care dispreţuia tot ceea ce făcusem în viaţă şi tot ceea ce urma să fac.

Căpitanul surâse, amuzat de insolenţa mea juvenilă.

— Oh, sunt reuşite extraordinare, băiete, de care oricine s-ar simţi mândru. Dar sunt sigur că dumneavoastră aspiraţi la mai mult, la mult mai mult decât această poziţie.

Mă privi fix pentru câteva secunde. Strălucirea roşiatică a ochiului mecanic se intensifică, ba chiar mi se păru că aud un zumzet ciudat, venind din spatele lentilei.

— Problema e că nu ştiţi nimic ce ar putea să însemne acest «mult mai mult», sau mă înşel?

Nu greşea, dar eu preferam să nu-i confirm acest lucru. M-am mulţumit să păstrez tăcerea, intrigat, ca să descopăr ce voia acel tip de la mine.

— Veţi putea ajunge colonel sau orice vă propuneţi, sunt sigur. Perspicacitatea şi capacitatea de muncă vă recomandă. Dar nu veţi şti nimic despre lume, băiete. Absolut nimic, oricât de mult aţi crede că ştiţi – se aplecă peste masă şi îmi zâmbi provocator. Acesta va fi viitorul tău. Dar eu îţi ofer un viitor mult mai interesant.

— La ce vă referiţi, domnule? am întrebat, incomodat de tonul exaltat al acelui tip excentric.

— Vă invit să vă folosiţi abilităţile pentru alt fel de cazuri. Cazuri speciale – explică. Cu asta ne ocupăm, agent Clayton, rezolvăm cazuri speciale. Dar, din nefericire, nu este de-ajuns doar un dosar strălucitor. Trebuie să aveţi o anumită ăă. dispoziţie.

— Nu vă înţeleg, domnule.

— Trebuie să aveţi o minte deschisă, agent Clayton. Aveţi o minte deschisă?

Am ezitat pentru un moment, neştiind ce să răspund. Apoi am consimţit cu convingere: niciodată nu mă gândisem, dar atâta timp cât nu se demonstra contrariul, aveam o minte deschisă. Căpitanul Sinclair zâmbi mulţumit.

— Să vedem! spuse cu un entuziasm teatral, în timp ce scoase din mapa lui un articol tăiat din ziar şi îl aşeză pe masă, întors spre mine. Citiţi-l cu atenţie şi spuneţi-mi concluziile dumneavoastră, orice vă trece prin cap, oricât de incredibil ar părea. Din ce cauză credeţi că a murit?

Articolul era vechi, de vreo câţiva ani, şi descria moartea unui cerşetor. Cadavrul lui apăruse la o groapă de gunoi, în afara oraşului, pe jumătate desfigurat de muşcăturile câinilor vagabonzi, deşi cauzele morţii rămâneau necunoscute, pentru că autopsia nu oferise niciun răspuns. Ziaristul care scrisese povestea, şi în al cărui piept vibra un suflet temător, termina articolul spunând că asasinatul se petrecuse într-o noapte cu lună plină, iar împrejurul cadavrului, în nisip, victima desenase, disperată, mai multe cruci, ca şi cum ar fi vrut să alunge diavolul. După citirea atentă şi repetată a acelei ştiri, i-am expus căpitanului toate cauzele posibile ale morţii, care îmi trecură prin cap. I-am spus că, din moment ce nimeni nu s-ar lăsa omorât de câini, dacă ar dispune de cea mai mică putere pentru a-i goni, iar aceştia nu obişnuiesc să-i atace astfel pe oameni, cel mai probabil era că fusese otrăvit şi târât până acolo, iar asasinul desenase crucile, dintr-un anumit motiv, înainte de a pleca. I-am mai spus şi că ar putea fi vorba de o crimă fără premeditare, pe care responsabilul ar fi încercat să o ascundă, precum şi alte explicaţii de acest fel care îmi trecură prin cap.

— Aţi terminat? mă întrebă căpitanul Sinclair, vizibil

dezamăgit. V-am rugat să-mi expuneţi toate posibilităţile care vă trec prin cap, oricât de incredibile ar părea.

Atunci eu am zâmbit cu răutate şi i-am răspuns:

— Aş mai putea crede că asasinatul e opera unui vârcolac. Era o noapte cu lună plină, momentul propice pentru a se

transforma. L-a atacat pe cerşetor la groapa de gunoi şi l-a omorât, nu câinii au făcut-o, iar victima a desenat mai multe cruci în jurul lui, în timp ce vârcolacul se apropia ca un lup, mergând în două labe, pentru a-l trimite înapoi în infern de unde venise.

Căpitanul Sinclair întrebă din nou, la fel de nemulţumit:

— Aţi terminat?

— Nu, încă nu, i-am răspuns eu, zâmbitor. La fel de bine ar fi putut fi un vampir, dat fiind că asasinatul a avut loc în timpul nopţii, de aceea victima a desenat semnul crucii pe nisip. Sau un vampir dându-se drept vârcolac, pentru a-şi incrimina duşmanii ancestrali, împotriva cărora se luptă de la începutul timpurilor pentru stăpânirea planetei. Acum am terminat, căpitane. Am ghicit?

— Încă nu sunteţi pregătit să aflaţi, zise, apoi îşi schimbă poziţia în fotoliu şi mă analiză cu o curiozitate de gheaţă. Dar spuneţi-mi: v-ar interesa să faceţi parte dintr-o divizie unde cele enumerate ar putea fi răspunsurile? În divizia mea, uneori, imposibilul poate fi soluţia. Membrii acestei divizii dau frâu liber imaginaţiei lor şi continuăm dincolo de etapele în care minţile normale se opresc”.

L-am privit, neştiind ce să spun, deşi, pentru a mă linişti, Sinclair mă asigură că îmi dădea câteva zile de gândire, nu înainte de mă avertiza că toate cele spuse în acel birou trebuiau să rămână secrete, iar dacă decizia mea ar fi fost una negativă, cel mai convenabil ar fi fost să uit acea conversaţie. Aceea a fost prima avertizare pe care

mi-a dat-o, dar nu şi ultima şi nici cea mai surprinzătoare. Apoi îmi dădu un bilet cu adresa Departamentului Special, unde trebuia să mă prezint săptămâna ce urma, dacă acceptam oferta. Am părăsit biroul şi m-am întors acasă. Am avut nevoie de o singură noapte de insomnie pentru a-mi da seama că, oricât aş fi încercat, nu puteam uita acea conversaţie. De fapt, din momentul în care am păşit pragul acelei uşi, deja eram condamnat. Eram un

tânăr ambiţios şi foarte mândru de mine, iar să ştiu că alţii aveau acces la o informaţie necunoscută pentru restul muritorilor ar fi în semnat să nu mai pot trăi fără a o descoperi. Nu am lăsat să treacă o săptămână. În dimineaţa următoare m-am prezentat la adresa indicată pe bilet, iar acolo am întrebat de biroul căpitanului Sinclair, care, se pare, mă aştepta. Atunci mi-am pecetluit pentru totdeauna destinul.

Agentul îşi încheie povestea cu un zâmbet mâhnit, apoi îl privi pe Wells, ca să-i vadă reacţia.

— Vă felicit că sunteţi convins de existenţa vârcolacilor şi a vampirilor, Clayton, spuse scriitorul, aproape cu milă.

— Oh, nu, domnule Wells, vă înşelaţi: nu credeam. Pur şi simplu i-am spus căpitanului ceea ce voia să audă. Nu, băiatul care eram pe atunci nu credea în vampiri ori vârcolaci. Dar acel tip conducea un grup de agenţi de elită, aleşi din crema Scotland Yard-ului. Cu orice s-ar fi ocupat, voiam să fac parte din acea divizie, căci să rezolv crime în continuare şi să prind asasini vulgari nu mai presupuneam nicio provocare pentru mine. Aş fi spus şi că cerşetorul fusese asasinat de un spiriduş, dacă trebuia.

Agentul zâmbi cu amărăciune.

— Şi toate acestea de doisprezece ani, domnule Wells. Doisprezece ani. Iar acum pot doar să vă asigur că sunt convins de existenţa mai multor lucruri decât mi-ar

plăcea să ştiu.

— Ah, da? Există vampiri, de exemplu? întrebă Wells, profitând de oportunitate.

Clayton se uită la el cu o faţă zâmbitoare, ca un adult impresionat de curiozitatea unui copil.

— Această casă aparţinea unui vampir, îi dezvălui el. Observă amuzat arcuirea sprâncenelor lui Wells, iar apoi adăugă, zâmbitor: sau, cel puţin, aşa credea el. Se numea Lord Railsberg şi suferea de o anomalie de pigmentare, care îi provoca o înroşire a pielii dacă stătea prea mult timp la soare, nu suporta usturoiul şi osul crucii, toate acestea fiind trăsături evidente ale vampirilor, după cum trâmbiţau legendele şi

romanele. Aşa cum bine ştiţi, operele lui Polidori, Preskett, Sheridan Le Fanu şi în special romanul de succes al lui Stoker au popularizat atât de mult mitul vampirului, că oricine ar fi avut aceste caracteristici s-ar fi crezut unul dintre ei. Lord Railsberg îşi construi această casă, unde coabită cu un grup de acoliţi care, la fel ca el, fugeau de lumină. Ieşeau la suprafaţă doar pentru a sechestra fecioare, pe care mai apoi le omorau fără milă, pentru a le bea sângele şi a se scălda în acesta, cum se spune că făcea contesa maghiară Elizabeth Báthory. Când i-am descoperit refugiul, acest loc era înţesat de cadavre şi oameni dormind în sicrie, deşi vă asigur că niciunul dintre pretinşii vampiri, nici măcar însuşi Lord Railsberg nu a reuşit să scape din închisoare, transformat în liliac. Astfel că nu vă pot spune dacă există sau nu vampiri, deşi ca înfăţişare se aseamănă mai degrabă bietelor fiare din legendele slave, şi nu seducătorilor aristocraţi, în care voi, scriitorii, i-aţi deghizat.

— Înţeleg, spuse Wells, evitând aluzia.

— Deşi nu avem de-a face doar cu nebuni, desigur,

adăugă Clayton. Uneori dăm peste situaţii imposibile, cum v-am povestit deja.

Spunând acestea, aruncă o privire îndoliată unui portret care se afla pe un perete. Wells urmă direcţia ochilor lui şi descoperi, într-o ramă de lemn de mahon, fin lucrată, o pânză care reprezenta o femeie frumoasă şi bogată. Femeia privea lumea cu un amestec de tristeţe şi aroganţă. Avea ochii întunecaţi, cu o sclipire devastatoare, iar pe buzele ei, ca o picătură de rouă pe o petală de trandafir, împietrise un zâmbet indescifrabil, care lui Wells îi păru oarecum maliţios.

— Cine e? întrebă.

— Contesa Valerie de Bompard, răspunse tânărul, forţându-se inutil să facă în aşa fel încât vocea să nu-i tremure la pronunţarea numelui.

— E o femeie frumoasă, remarcă scriitorul, neştiind dacă era adjectivul cel mai corespunzător.

— Da, Valerie întotdeauna lăsa această impresie asupra bărbaţilor: convingea pe oricine o privea că se afla în faţa celei mai frumoase femei din lume. confirmă celălalt, cu o voce slăbită şi obosită, ca şi cum s-ar fi aflat sub efectul sedativelor.

— A murit? întrebă Wells, sesizând că agentul vorbise la trecut despre ea.

— Am omorât-o eu, răspunse Clayton, pe un ton lugubru. Wells îl privi, uimit.

— A fost primul meu caz, adăugă agentul. Singurul pe care l-am rezolvat cu ambele mâini.

Din nou, privi pierdut tabloul, iar Wells îl imită, oarecum copleşit de cuvintele lui. Îşi pierduse mâna din cauza acelei femei? Wells o examină cu atenţie şi îşi zise că adjectivul „frumoasă” nu era cel mai adecvat pentru ea. Era foarte frumoasă, da, dar ochii ei iradiau un fel de sclipire animalică, întunecată, care neliniştea. Era ca şi

cum pupilele ei ascundeau ceva mult mai important decât fiinţa ei, ceva de neînţeles, aşa cum un pahar de vin păstrează mirosul pământului, al arşiţei şi al ploii. Probabil, dacă ar fi cunoscut-o, îşi spuse Wells, nu ar fi fost în stare să se comporte normal în faţa ei. Cu atât mai puţin să o curteze. Nu ştia ce se întâmplase între acea femeie şi agent, dar, orice ar fi fost, îl marcase pe Clayton pentru că încă nu îşi revenise, şi cel mai probabil nu avea să-şi revină niciodată. Wells putea să vadă foarte clar asta pentru că agentul păstra pe trupul şi pe chipul lui amintirea celor petrecute, precum oscilaţia unei chei în încuietoare dezvăluie că cineva a pus mâna pe ea. Da, poate dorea să stea de vorbă cu cineva despre cele întâmplate între el şi acea femeie, al cărei portret îl ascundea în pivniţă, mai ales acum că lumea se prăpădea, iar aceea era modalitatea lui stângace de a cere un astfel de lucru. Dar în final, Wells îşi alungă ideea din minte, deoarece nu voia ca agentul Clayton să-l umilească din nou, repetându-i că erau lucruri pe acest pământ care nu puteau fi cunoscute de toţi. Gândul acela îi provocă o uşoară iritare şi îşi aminti

cum în trăsură, în drum spre Horsell, îi ascunsese că fusese în Camera Minunilor, temându-se că agentul l-ar fi putut acuza că intrase într-un loc interzis. Dar lucrurile se schimbaseră mult din acea dimineaţă îndepărtată, iar dintr-odată se gândi să-i povestească întâmplarea – era o deviere perfectă pentru a înlătura reticenţa enervantă a agentului, singurul mod de a fi la acelaşi nivel cu el, astfel că amândoi puteau avea un dialog de la egal la egal.

— Da, trăim într-o lume plină de mistere… spuse, zâmbind portretului, dar dumneavoastră le ştiţi pe toate, nu-i aşa, Clayton? Dumneavoastră ştiaţi cum arată marţienii înainte să dăm peste unul la Scotland Yard, nu-i aşa?

Agentul îşi întoarse privirea de la portret şi, ca şi

cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc, îl privi oarecum uimit.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, răspunse cu răceală.

— Haideţi, nu mă mai trataţi ca pe un idiot. Ştiu perfect ce deschide acea cheiţă pe care o purtaţi la gât.

— Serios? rămase surprins agentul, mângâind-o instinctiv.

— Da, sigur că ştiu, răspunse Wells, contemplându-l cu o privire provocatoare. Am fost acolo, înăuntru.

Clayton îl privi surprins, apoi zâmbi amuzat.

— Sunteţi o persoană într-adevăr fascinantă, domnule Wells. Deci aţi văzut marţianul cu aeronava lui.

— Şi toate celelalte lucruri. Toate acele minuni care sunt ascunse de ochii lumii, continuă scriitorul, cu o urmă de ranchiună.

— Bun, înainte ca supărarea dumneavoastră crescândă să vă determine să vă aruncaţi asupra mea într-un mod violent, distrugând discuţia noastră civilizată, daţi-mi voie să vă reamintesc ceea ce v-am spus în ziua când ne-am cunoscut: toată acea fantezie este în carantină, ca să zic aşa. Nu are niciun sens să facem publice acele minuni, atâta timp cât mare parte din ele, cu siguranţă, nu sunt decât escrocherii.

— Ah, da? Atunci marţianul şi aeronava lui mi-au părut destul de reuşiţi, agent.

— Acest caz particular, începu să se scuze Clayton, guvernul îl consideră prea periculos pentru a-l face cunoscut lumii.

— Dimpotrivă, dacă acest lucru ar fi fost făcut, invazia nu ne-ar fi luat prin surprindere, îl întrerupse Wells.

— Credeţi? Nu sunt atât de sigur. Nu ştiu cum aţi reuşit să intraţi în Camera Minunilor, domnule Wells, dar sunt sigur că aţi făcut acest lucru câteva zile înainte ca eu

să vă caut, pentru că altfel nu aţi fi putut vedea marţianul, deoarece a fost furat cu două zile înainte de dezlănţuirea invaziei.

— Furat?

— Întocmai, domnule Wells. De fapt, m-am prezentat la dumneavoastră acasă deoarece bănuiam că l-aţi furat.

— Pentru numele Domnului, Clayton!... La ce dracu' mi-ar fi trebuit un marţian mort?

— Niciodată nu se ştie, domnule Wells. Iar în munca mea, toţi sunt suspecţi *a priori,* zâmbi agentul. Deşi trebuie să mărturisesc că m-am gândit la posibilitatea ca însuşi domnul Murray să-l fi furat, cu scopul de a-l face să apară din cilindru.

— Nu vă îndoiţi că, dacă ar fi ştiut de existenţa unui marţian adevărat în subsolul muzeului, ar fi făcut acest lucru, nu putu Wells să se abţină.

— Dar e evident că nu a fost niciunul dintre voi. Deşi sunt sigur că furtul marţianului şi invazia sunt în strânsă legătură. Nu cred să fie doar o întâmplare.

— Vă felicit că aţi ajuns la concluzia aceasta, agent. Dacă nu mi-aţi fi ascuns acest lucru, v-aş fi putut ajuta să vă gândiţi la ea, dar mania supărătoare de a păstra informaţiile doar pentru dumneavoastră.

— Se pare că nu sunt singurul care are obiceiuri proaste, domnule Wells. Dacă dumneavoastră nu mi-aţi fi ascuns că aţi intrat în Camera Minunilor. dar ce mai contează. Haideţi să nu ne pierdem timpul cu astfel de discuţii. Este un subiect mult mai important de discutat, iar faptul că aţi intrat acolo îmi va facilita situaţia, când veţi auzi ce am de spus.

— Alt secret? răspunse scriitorul un ton sec. Cred că pentru astăzi sunt suficiente, agent.

— Acesta vă priveşte în particular, domnule Wells. Aţi face bine să vă calmaţi şi să fiţi atent la mine. Acum

suntem în aceeaşi barcă, dacă nu v-aţi dat seama.

Wells ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

— Bun, zise agentul. Presupun că vă întrebaţi cum de v-am lăsat să vedeţi aceste lucruri, ba chiar cum de v-am dat detalii despre munca mea, nefiind autorizat să vorbesc cu nimeni, potrivit codului deontologic care îmi interzice acest lucru. Totuşi, tocmai am nesocotit acest lucru în faţa dumneavoastră, domnule Wells. Ghiciţi de ce?

— Dacă ne gândim din start că nu aţi făcut-o împins de farmecul meu irezistibil, spuse ironic celălalt, singurul lucru care îmi trece prin cap, dat fiind că vom muri în curând, este că acum pentru dumneavoastră nu mai contează nimic.

Clayton răspunse afirmaţiei lui Wells cu un râs sincer. După ce se opri, spuse:

— Vă asigur că nici măcar aşa n-aş nesocoti codul deontologic. Suntem autorizaţi să nu-l mai respectăm doar când ne aflăm în faţa unei creaturi magice.

Spunând asta rămase tăcut, mulţumindu-se să-l observe pe Wells, care se impacientă de-ndată.

— Ce naiba vreţi să spuneţi cu asta, agent? întrebă răstit.

— Ceea ce vreau să spun e că am descoperit că dumneavoastră sunteţi. special.

Wells îl privi perplex.

— Vreţi să spuneţi că sunt un vampir? Scriitorul schiţă un zâmbet viclean. Vă asigur că osul crucii e cât se poate de normal. Nu mă faceţi să mă dezbrac ca să vă arăt.

— Nu am nevoie de această dovadă, răspunse agentul, zâmbindu-i viclean. L-am văzut reflectându-se în oglinda din salon.

— Bun. Atunci. ce naiba sunt?

— Dumneavoastră sunteţi. un călător în timp, îl anunţă Clayton cu solemnitate.

Wells îl privi uluit, apoi scoase un hohot de râs.

— De ce naiba credeţi asta? Pentru că am scris *Maşina timpului?* Cred că sunteţi prea obsedat de romanele mele, agent.

Clayton zâmbi rece.

— După cum v-am spus, în munca mea am avut de-a face cu imposibilul, răspunse.

— V-aţi întâlnit cu oameni care vin din viitor în maşini la fel ca acelea pe care le-am descris eu? râse Wells.

— Da şi nu, spuse misterios Clayton. Am dat peste vreo câţiva călători în timp, da. Deşi mă tem că preferau să călătorească altfel. Maşina pe care dumneavoastră aţi descris-o este probabil verosimilă, dar pe viitor toate încercările de a călători în timp, cu ajutorul ştiinţei, vor eşua, îi explică el. În viitor se va călători în timp doar cu ajutorul minţii.

— Cu ajutorul minţii?

— Exact. Iar eu am experimentat ceea ce am putea numi. un anumit contact cu acei călători în timp. Suficient, cel puţin, pentru a afla că în viitor se va descoperi că materia cenuşie posedă un fel de buton, care, fiind apăsat, permite deplasarea în orice direcţie a curentului temporal, deşi, din păcate, e imposibil să alegi destinaţia călătoriei.

Scriitorul îl observă într-o tăcere suspectă.

— Este vorba despre o explicaţie foarte simplificată, după cum bine veţi înţelege, adăugă Clayton. Dar în esenţă cam asta ar fi.

— Presupunând că ceea ce spuneţi e adevărat. spuse Wells, de ce credeţi că eu pot face acest lucru?

— Pentru că v-am văzut făcând acest lucru, domnule Wells, răspunse tânărul.

— Nu e deloc amuzant ce spuneţi, agent Clayton! se înfurie scriitorul. Deja încep să fiu sătul de…

— Vă amintiţi de sejurul nostru întâmplător la fermă?

îl întrerupse agentul.

— Desigur, mârâi Wells. E ceva ce-mi va lua mult timp să uit.

— Bun. Cum bine ştiţi, m-am trezit într-un moment crucial pentru toţi. Dar ceea ce nu ştiţi e că, în timp ce din camera de sus încercam să-mi ascut auzul pentru a-mi da seama ce se întâmpla jos, dumneavoastră aţi apărut în pat, dormind, iar în acelaşi timp eraţi prizonierul intruşilor la parter. Adică, dumneavoastră eraţi în două locuri în acelaşi timp.

— Ce spuneţi? bolborosi Wells. Clayton îl opri cu un gest.

— După cum bine veţi înţelege, am rămas uimit, văzându-vă agitat în pat, explică. Dormeaţi şi era evident că aveaţi un coşmar. Aţi rămas aşa câteva minute, suficient pentru ca eu să pot înţelege ceea ce se întâmpla. Dumneavoastră vă aflaţi într-o călătorie în timp! Chiar sub nasul meu! M-am apropiat de pat şi am încercat să vă trezesc, spunându-vă pe nume. Dar în acelaşi moment v-aţi evaporat. Iar atunci mai era doar un singur Wells în casă.

— Nu pricep. mărturisi scriitorul, clătinând din cap.

— Vă înţeleg confuzia, domnule Wells, dar e foarte simplu. Din câte ştiu, călătorii în timp pot acţiona accidental butonul la care m-am referit mai devreme, în momentele de maximă intensitate. Acesta este felul în care majoritatea îşi descoperă. ciudatul talent. Presupun că, atunci când aţi adormit lângă mine, trebuie că aţi avut un coşmar, care v-a cauzat o teribilă agitaţie. Asta v-a determinat să apăsaţi pe acel buton, iar astfel aţi avansat în timp, cel puţin, câteva ore, drept care aţi apărut în cameră, în timp ce eu eram lângă uşă, speriindu-mă de moarte pentru că eul dumneavoastră din viitor era la parter. Apoi, la fel de accidental, aţi apăsat din nou mecanismul, de această dată către trecut, întorcându-vă în

acelaşi pat de unde aţi plecat, probabil la câteva minute după ce aţi dispărut, unde eu eram încă leşinat. Aţi dormit în continuare, iar în momentul în care v-aţi trezit, nici măcar

nu ştiaţi că aţi călătorit în timp, pentru că aţi făcut asta în timpul somnului. Şi cum deja v-am spus, probabil din cauza unui moment de intensitate. Călătorii din viitor peste care am dat nu aveau nevoie de niciun moment de intensitate pentru a călători, desigur: ei şi-au perfecţionat tehnica prin antrenament, iar acum se pot deplasa unde vor. În viitor s-a creat un program guvernamental pentru a învăţa călătorii în timp să-şi folosească talentul. Dar dumneavoastră nu aveţi pe nimeni care să vă înveţe acest lucru, din păcate. De fapt, sunteţi cel mai bătrân călător în timp pe care l-am cunoscut. Dar, practic, e logic, desigur.

Scriitorul deschise gura pentru a-i pune cele o sută de întrebări care se înghesuiau în mintea lui, dar asta însemna să accepte ceea ce Clayton spusese: că existau călători în timp, iar el era unul dintre ei. Iar el nu era dispus să-l creadă cu una, cu două.

— Nu vă cred, spuse.

— Bine. Clayton ridică din umeri, dacă Wells l-ar fi crezut sau nu, îl interesa prea puţin. Nu aveţi de ce să mă credeţi. Însă eu mi-am îndeplinit partea mea de responsabilitate: să vă informez. În secret.

Apoi, agentul părăsi camera şi se îndreptă spre salon. Wells îl urmă, pe de-o parte derutat de dezvăluirea lui Clayton – care o redusese pe a sa la o simplă găselniţă –, iar pe de altă parte, enervat de indiferenţa lui arogantă; dar atunci îşi aminti coşmarul pe care îl avusese în timp ce dormea la fermă. Când se trezise, nu-şi amintise nimic din ceea ce visase. Singurul lucru care îi rămăsese în minte era vocea lui Clayton, spunându-i: „Treziţi-vă, domnule Wells, treziţi-vă”. Dar Clayton nu se trezise decât peste

vreo patru ore. Atunci cum era posibil să-i fi auzit vocea? îşi aminti cuvintele căpitanului Sinclair, superiorul lui Clayton: „Gândiţi-vă cu atenţie şi spuneţi-mi concluziile dumneavoastră, toate care vă trec prin cap, oricât de incredibile ar părea”. Wells oftă. Trebuia să admită că acea posibilitate, oricât de fantezistă ar fi părut.

putea să reprezinte o explicaţie, poate unica explicaţie. Şi ce mai spusese numitul Sinclair? „Uneori, imposibilul este unica soluţie”. Wells îşi masă puntea nasului, încercând să alunge durerea de cap care se forma în spatele ochilor. Pentru numele lui Dumnezeu, cum să creadă aşa ceva? Şi mai ales din gura acelui tip excentric? Scria *Maşina timpului* şi descoperea că era un călător în timp? Scria *Războiul lumilor* şi termina fugind de marţieni? Ce avea să urmeze, să devină invizibil?

Din fericire, acele gânduri, care ameninţau să-l împingă spre delir, se întrerupseră când ajunseră în salon. Însă acolo ochii lui dădură peste un tablou pe care nu era pregătit să-l vadă. Dacă s-ar fi aflat în faţa căpitanului Sinclair, ar fi clasificat-o drept una dintre posibilităţile incredibile. Dar şi iubirea era un domeniu magic, unde imposibilul putea să se petreacă: aşezat într-un fotoliu, cu rana de la umăr bandajată, milionarul avea capul uşor înclinat spre buzele fetei, aşezată în alt fotoliu, aşteptând apropierea gurii lui cu ochii închişi. Apariţia lui Clayton şi a Wells în salon întrerupse scena. Murray se ridică dintr-odată din fotoliu, îşi drese glasul şi îi salută oarecum iritat, încercând să-şi ascundă jena, în timp ce fata făcea la fel. Oare Wells era hotărât să renege toate scenele cu săruturi? Aceasta ar fi fost răzbunarea lui, să păstreze celibatul, să asigure castitatea? se întrebă.

Străin de scena romantică, pe care tocmai o întrerupsese, agentul se uită la ceas şi spuse:

— În curând va răsări soarele, astfel că domnul Wells

şi cu mine vom părăsi refugiul pentru a ne îndrepta spre Primrose Hill, în căutarea soţiei dumnealui. Vom traversa Regent’s Park, cred că este cel mai bine.

— Ah… nu este nevoie să mă însoţiţi, Clayton, spuse Wells, care nu era obişnuit să-i amestece pe alţii în problemele lui, cu atât mai puţin dacă era vorba despre cele sentimentale.

— Glumiţi? se scandalizâ agentul. Numai Dumnezeu ştie ce ne aşteaptă afară. Nu am de gând să vă las singur.

— Vom merge toţi cu tine, George, adăugă Murray, ridicându-se. Nu-i aşa, Emma?

— Desigur, domnule Wells, spuse fata. Toţi vă vom ajuta să vă găsiţi iubirea.

Wells îi privi, uimit. De puţine ori în viaţa lui fusese destinatarul unei dovezi de prietenie atât de emoţionante şi dezinteresate, dar nici el nu o practicase prea mult, trebuia să recunoască. Era oare adevărat că, în cele mai grele situaţii, omul dădea ceea ce era mai bun din el? Nu, îşi spuse, acel sentiment nu putea fi autentic. Dacă săpa puţin, sigur ar fi găsit adevăratul motiv al fiecăruia pentru a-şi risca viaţa, însoţindu-l. Da, cu siguranţă aveau motive, îşi spuse, deoarece n-ar fi putut să nu existe, iar fiinţa umană să fie capabilă de sentimente atât de mărinimoase, mai ales pentru că el niciodată n-ar fi fost în stare să le nutrească. Dar dacă nu era aşa? Dacă doreau, într-adevăr, să-l ajute? Wells îi observă pe rând. Îl privi pe arogantul agent special Cornelius Clayton, care era dispus să protejeze acea turmă improvizată cu preţul vieţii. O privi pe Emma Harlow, care înfrunta toată această situaţie cu dârzenie şi ai cărei ochi păreau acum să degaje o intensitate specială, ca acele picături de rouă care aşteaptă liniştite pe frunzele unde soarele va străluci. Iar în final îl privi pe Gilliam Murray, Stăpânul Timpului, omul care îl ura cel mai mult în lumea asta şi pe care iubirea

unei femei îl transformase în aşa mod, că era dispus să-l ajute. Poate se înşela, se gândi. Poate niciunuia nu-i păsa prea mult dacă o găseau sau nu pe Jane, dar nu era frumos să se încreadă în opusul acestei afirmaţii?

— Mulţumesc, bolborosi, cu o voce vizibil emoţionată.

În acel moment, agentul special Cornelius Clayton se prăbuşi la pământ. Toţi observară, cu neplăcere, încovrigarea trupului căzut între ei.

— Cât îl urăsc când face asta, spuse Murray.

XXX

Răsăritul acoperea cerul cu o lentoare exasperantă. Iar sub acea lumină de oratoriu, Londra se dezvăluia confuză şi îndurerată, ca un câine bătut pentru prima dată. Tripodurile traversară Euston Road, distrugând câteva clădiri în urma lor, inclusiv căsuţa lui Clayton, deşi, din fericire, dărâmăturile nu-i împiedicaseră să deschidă trapa. În jurul lor, priveliştea era dezolantă: multe case fuseseră reduse la simple grămezi de moloz fumegânde şi pretutindeni se vedeau trăsuri răsturnate sau pe jumătate distruse. Singura care scăpase miraculos era trăsura lui Murray, ai cărei cai de nădejde se aflau în acelaşi loc în care fuseseră legaţi, încremeniţi în mijlocul acelui spectacol al distrugerii. Dar ceea ce îi făcu să înţeleagă că acela era începutul sfârşitului erau cadavrele împrăştiate pretutindeni, acele păpuşi de cenuşă, pe care vântul începea să le spulbere. Se văzură obligaţi să le ocolească atunci când se îndreptară spre trăsura cu „G”-ul pompos, cărând trupul lui Clayton, pe care reuşiseră cu greu să-l scoată prin trapă.

Se hotărâră repede ce să facă cu agentul. Cel mai practic era să-l lase pe Clayton în vizuina lui sigură, întins comod pe un divan, cu un bilet la căpătâi, în care, dacă se

trezea, îi povesteau despre leşin şi îi promiteau că se vor întoarce după el, după clarificarea sau aflarea posibilei văduvii a lui Wells. Dar timpul pe care îl petrecuseră împreună, unde fiecare minut ce

ascundea neprevăzutul rupea mereu linia destinului, îi împiedicase să-şi pună ideea în practică. Nu ştiau ce ar putea păţi pe parcursul excursiei spre colină, dacă s-ar fi întors sau nu în vizuina lui Clayton, aşadar deciseră că nu puteau să-l lase singur acolo. Acest lucru fusese deja îndeajuns demonstrat: erau cu toţii în aceeaşi barcă. Astfel că, mergând împotriva logicii, care le conducea viaţa până la venirea marţienilor, îl transportară pe agentul special din ascunzătoare, fără a-i uita cascheta.

Chiar dacă tripodurile trecuseră pe acolo şi o linişte ciudată se lăsase asupra străzii, încă se auzeau detunături şi explozii la distanţă, provenind din cartierele vecine, de aceea deduseră că invazia nu se sfârşise încă. Cu Murray din nou în frunte, se îndreptară spre Regent’s Park. Wells scoase atunci un oftat de durere. În câteva minute, cât ar fi durat să străbată parcul, ar fi descoperit dacă Jane supravieţuise sau nu invaziei. Emma, care era aşezată în faţa lui, susţinând capul agentului pe genunchii ei, ca o Madonă obosită şi totodată pământeană, îi arunca priviri încurajatoare atunci când ochii lor se întâlneau, dar era evident că probabilităţile ca Jane să fie în viaţă erau foarte mici. Poate, îşi spuse Wells, Jane era deja moartă de câteva ore, poate zăcea îngropată sub dărâmături sau poate era transformată într-una din acele păpuşi de cenuşă care mărgineau Euston Road, iar el nu vărsase până atunci nici o singură lacrimă pentru ea. Da, poate ea era deja moartă, iar el credea că este încă în viaţă. S-ar fi putut oare ca acest lucru să se întâmple, iar el să nu simtă nimic? Cum era posibil să nu-i simtă moartea prin nicio senzaţie fizică sau ca universul să nu aibă nicio modalitate prin care să-l

informeze asupra acestui lucru? Dar dragostea nu trebuia să fie ca o pânză de păianjen care, în afară de a-i învălui, ar fi transmis fiecărui membru al perechii prin vibraţia firelor ei că celălalt a părăsit uniunea? Scriitorul respiră profund şi închise ochii, străduindu-se să ignore huruitul trăsurii, pentru a se concentra pe melodia lăuntrică a trupului său, ca

să-şi dea seama dacă nu cumva acordul sensibil al unui organar fi încercat să-l anunţe, de ore bune, că Jane murise. Dar trupul lui nu-i simţea moartea şi probabil aceasta era dovada cea mai convingătoare că ea era încă în viaţă, pentru că i se părea de neconceput ca persoana pe care o iubea cel mai mult pe lumea asta să nu mai existe, iar el să fi fost incapabil să perceapă acest lucru sau că nu ar fi murit solidar, ci din cauza unui infarct, cu o sincronie şi mai sofisticată, la fel ca aceea care se stabileşte între gemeni. Din momentul în care găsise biletul în uşa familiei Garfield, Wells se temuse că Jane ar putea muri sau ar fi grav rănită din cauza invaziei, dar se străduise să nu se gândească la asta. Şi trebuia să continue cu acea strategie, să nu descătuşeze stavilele durerii până ce nu şi-ar fi confirmat moartea ei, până ce, după trei sau patru ore de aşteptare în van pe colină, tovarăşii lui i-ar fi aruncat un surâs îndurerat şi i-ar fi spus că le pare rău. Dar ştia că nici atunci inima lui nu ar fi acceptat moartea ei. Doar când ar fi avut între mâinile sale trupul rece, dezbrăcat de căldura sufletului, ar fi admis că Jane murise, şi mai mult, că murise în vreo parte a oraşului, în timp ce el credea că va ajunge la Primrose Hill doar cu câteva zgârieturi şi zâmbetul exaltat, aidoma cuiva care a înfruntat mii de pericole până la el.

Acalmia stranie care învăluia Euston Road se întindea până în Regent’s Park. Nu era nimeni în jur, iar în parc totul părea la locul lui. Fiecare copac, fiecare piatră şi

fir de iarbă erau intacte, agăţate de planetă cu străşnicie. Dacă vreun tripod trecuse pe acolo, acea oază de natură din mijlocul Londrei trebuie că îl impresionase suficient de mult pentru a-l respecta. Singurul lucru care le aminti că se aflau în mijlocul unei invazii marţiene fu un câine care trecu prin faţa trăsurii, ducând în gură ceea ce părea a fi un braţ. Cel puţin, era cineva care profita de toate cele petrecute, îşi spuse Wells, în timp ce Emma îşi îndepărta privirea cu scârbă. Dar cu excepţia acelei tuşe macabre, drumul fu lipsit de incidente, până ce zăriră curba spre Primrose Hill.

Opriră trăsura la baza dealului şi, fără a îndrăzni să-l lase pe Clayton înăuntru, urcară cu el în spate, până ce ajunseră în vârf, unde îl aşezară lângă un copac. Din acel punct putură să-şi facă o idee destul de exactă cu privire la catastrofa care se abătuse asupra oraşului, absolută şi indiscutabilă. Londra agoniza la picioarele lor, rănită şi fumegândă. Spre nord, casele din Kilburn şi Hampstead fuseseră reduse la simpli corali de moloz, printre care se plimbau inactivi trei sau patru tripoduri. Spre sud, dincolo de valurile verzi din Regent’s Park, Soho era în flăcări, iar pe străzile cartierului, cu eleganţa stângace a stârcilor, se plimbau câteva tripoduri, deschizând focul din când în când. În depărtare, zăriră imensele conace din Brompton Road, aproape toate distruse, iar Westminster Abbey era transformată într-o simplă ruină. Mai încolo, în spatele unei perdele de fum, se zărea catedrala St. Paul, încă întreagă, deşi cupola ei dezvăluia golul pe care o explozie marţiană îl provocase. Wells observă distrugerea care se întindea la picioarele lui simţind mai mult umilinţă decât frică. Atâta timp pentru a construi acel oraş, acel furnicar unde mii de suflete îşi duceau existenţa şi într-o singură zi fusese distrus, dar asta nu conta pentru univers.

Atunci o voce de femeie rupse acea dezolare tăcută: –

Bertie!

Wells se întoarse în direcţia vocii. Iar atunci o văzu, fugind spre el pe deal, înflăcărată, răvăşită, isterică şi în viaţă, mai ales în viaţă. Jane supravieţuise acelei distrugeri, păcălise moartea, şi, chiar dacă urma să moară curând, la fel ca şi el, acum era în viaţă, încă nu murise. Văzând-o fugind spre el, Wells se gândi să facă acelaşi lucru pentru a se contopi într-o îmbrăţişare pasională sau să se lase pradă romantismului pe care această scenă îl cerea. Spiritul practic de care dădea dovadă fusese mereu reticent la astfel de gesturi, mai ales când acestea trebuiau practicate în viaţa de zi cu zi, unde i se părea că manierele proprii romanelor de dragoste erau ridicole, un dezacord în prozaica partitură a rutinei domestice. Dar acum

se afla în ceea ce părea singurul moment din viaţa lui când un asemenea gest ar fi fost complet justificat, chiar ar fi fost indispensabil, ca să nu mai menţionăm că se afla în faţa unui public care s-ar fi simţit înşelat dacă acea scenă s-ar fi terminat altfel. Astfel că, temându-se să nu-i dezamăgească dacă nu făcea acest lucru, Wells porni alergând spre ea, cu paşi uşori şi forţaţi, spre soţia lui, spre fiinţa de care îi păsa cel mai mult pe lumea asta, iar Jane ţipa de fericire, în timp ce se scurta distanţa dintre ei, Jane zbura deasupra ierbii, fericită că-l găsise în viaţă, pentru că şi soţia lui trebuise să îndure spaima de a şi-l imagina mort, în timp ce ea trăia, iar dragostea era acel lucru, înţelese scriitorul, acea bucurie dezinteresată şi incontrolabilă, uluirea de te şti mai important pentru cineva decât propria viaţă, respectiv acceptarea că era cineva pe lumea asta mai important decât propria-ţi persoană. Wells şi Jane, soţ şi soţie, scriitor şi muză, se îmbrăţişară atunci în mijlocul acelei sălbatice distrugeri, în mijlocul acelei planete îngenuncheate, care aştepta lovitura de graţie.

— Eşti viu, Bertie! Eşti viu! strigă ea printre lacrimi.

— Da, Jane, spuse el. Suntem vii.

— Melvin şi Norah au murit, Bertie, îi zise ea printre gâfăieli. A fost oribil.

Iar Wells înţelese că suferise, că şi Jane purta în spate o poveste ca a lui, o aventură emoţionantă, pe care el ar fi ascultat-o cu un zâmbet blând şi consolarea de a şti că, deşi uneori se îndoise, acea peripeţie înţesată cu pericole avusese un final fericit, un final care se produsese în braţele lui. Lângă el, Murray şi Emma zâmbeau fericiţi, emoţionaţi de acea întâlnire imposibilă, iar soarele îşi arunca razele pe pământ şi totul era atât de frumos, totul sclipea atât de tare, că, dintr-odată, Wells se simţi euforic, nemuritor şi puternic, capabil să alunge marţienii în şuturi, el însuşi. Deşi îi ajungea imaginea devastată a oraşului, care gemea la picioarele lui, pentru a înţelege că erau condamnaţi, că era doar o chestiune de timp până ce marţienii ar fi dat lovitura de graţie acelui

Imens dragon din cărămidă şi i-ar fi omorât pe toţi cei care scăpaseră de minunatele invenţii. Desigur, acel optimism pe care îl simţea nu era nimic altceva decât splendoarea disperată a trandafirului înainte de a se ofili şi a se desface într-o grămadă de petale pe iarbă. Dar nu mai conta. Era fericit şi simţea acest lucru, era mai fericit ca niciodată.

Atunci, cineva începu să aplaude. Toţi se întoarseră, surprinşi, în direcţia din care venea sunetul, pentru a descoperi la câţiva metri de ei, sprijinit de un copac, un tânăr emoţionat de această scenă.

— Încep să cred că iubirea este cel mai bun lucru pe care noi, oamenii, l-am inventat, spuse el. Cel puţin, e mai puternică decât tunurile noastre.

În tăcere, grupul îl privi cum se apropie de ei.

— Domnule şi doamnă Wells, ce plăcere să vă găsesc

în viaţă, spuse tânărul, ducându-şi mâna la pălărie, în semn de salut. Vă amintiţi de mine? Sunt Charles Winslow.

Wells îl recunoscu de-ndată. Era vorba despre tânărul bogat care, cu câţiva ani în urmă, apăruse înarmat în casa lui din Woking, deoarece credea că el dispunea de o maşină a timpului, la fel cum o descrisese în roman. Şi chiar dacă acum avea un aspect neîngrijit – părul zburlit, jacheta prăfuită şi ruptă în mai multe locuri –, scriitorul fu nevoit să admită că, în ciuda acestui lucru, era la fel de atrăgător.

— Desigur, domnule Winslow, spuse, strângându-i mâna. După ce îl salută, tânărul îl observă pe milionar, iar dintr-odată se făcu alb ca varul.

— Domnule Winslow, parcă aţi văzut o fantomă, râse Murray.

— Oare am vedenii? întrebă încet Charles.

— Dacă îmi veţi strânge mâna, veţi putea verifica. Milionarul îi întinse mâna şi amândoi se salutară cu respect.

— Dar vom vorbi despre reînvierea mea cu altă ocazie. Acum daţi-mi voie să v-o prezint pe domnişoara Harlow.

— Îmi pare bine, domnişoară, spuse Charles, sărutându-i mâna, în timp ce o copleşea cu un zâmbet de arhanghel pervers. În alte împrejurări, v-aş fi invitat la cină, dar mă tem că nu mai este niciun restaurant deschis în Londra. Sau, cel puţin, niciunul demn de dumneavoastră.

— Mă bucur să vă văd atât de zâmbitor, iar asta în ciuda invaziei, îl întrerupse scriitorul, înainte ca Murray să fi avut vreo manifestare necontrolată.

— Nu cred că acest lucru ar trebui să ne îngrijoreze prea mult, domnule Wells, răspunse tânărul, cuprinzând cu o mişcare a mâinilor prăpădul care îi înconjura. Este

evident că vom supravieţui.

— Ah, da? făcu scriitorul, exprimându-şi scepticismul.

— Desigur, îi asigură Charles. Deja ştiţi că în anul 2000 problema noastră vor fi roboţii, nu marţienii. E clar că această situaţie se va rezolva.

— Înţeleg, zise Wells, oftând resemnat. Şi atunci ce trebuie să facem?

— Să-i lăsăm pe eroi să-şi facă treaba, desigur, răspunse tânărul.

— Care eroi? interveni Murray. Vă referiţi la dumneavoastră?

— Oh, nu, domnule Murray. Sunt flatat, dar nu mă refeream la mine. Mă refeream la un erou adevărat, dezvălui Charles, făcând un semn pentru ca omul care aştepta la câţiva metri de grup să se apropie. Cineva care a venit special din viitor ca să ne salveze.

Tânărul se apropie timid şi le aruncă un zâmbet care se vru a fi liniştitor.

— Domnilor, vi-l prezint pe bravul căpitan Derek Shackleton.

Partea a iii-a

Brav cititor, am ajuns la ultimele pagini ale pasionantului nostru foileton!

Crezi că eroii noştri îi vor putea învinge pe marţieni ori ţi se pare un lucru la fel de imposibil precum cucerirea unei femei trufaşe?

Aici vei afla răspunsul celor două întrebări.

Stimaţi domni şi simţitoare doamne, vă mulţumesc că maţi însoţit în această lungă călătorie. Sper că vă veţi fi bucurat de această extraordinară aventură, deşi probabil din pricina numeroaselor incidente străine experienţei

umane v-aţi văzut obligaţi, adesea, să ridicaţi din sprânceană. Nu vă învinovăţesc, deşi tare mă tem că, din păcate, trecerea timpului va ciobi farmecul celor întâmplate.

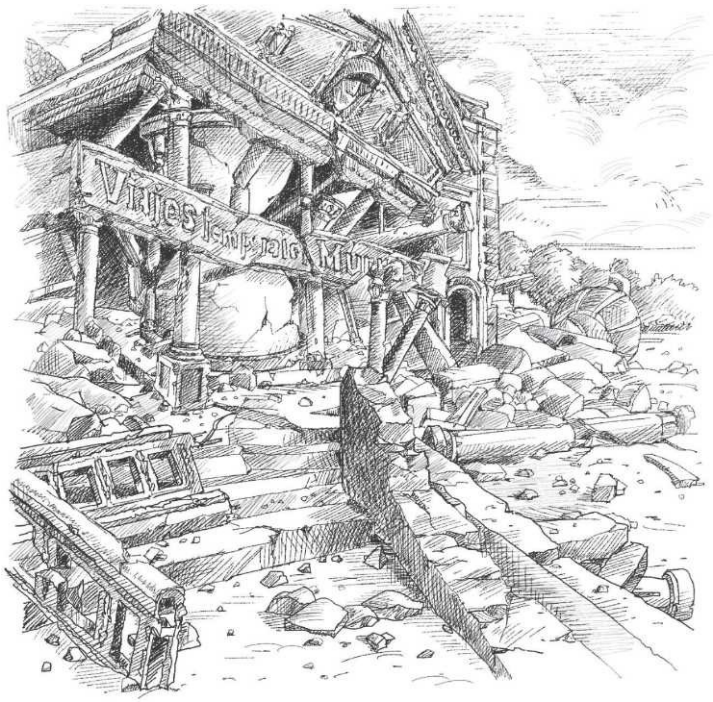

Shackleton îmi surprinse privirea şi, ridicând sceptic din sprânceană, îşi deschise larg braţele de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze toată tristeţea lumii.

— După cum vedeţi, domnule Winslow, nu există nicio posibilitate să putem călători în anul 2000.

Eu am ridicat din umeri amuzat de ceea ce, fără îndoială, nu era decât un mic inconvenient.

— Atunci mă tem că va trebui să-i învingem singuri pe marţieni, căpitane, am răspuns eu, zâmbind.

XXXI

Lui Charles Winslow i-ar fi plăcut ca timpul să fie asemenea unui râu pe ale cărui maluri să fi încremenit un peisaj inalterabil, un peisaj cu munţi splendizi, sculptaţi cu dalta, cu lacuri în care zorii să se reverse delicat, cu dealuri senzuale sau orice altceva. Nu avea nicio importanţă din ce ar fi fost alcătuit acel peisaj, cel puţin nu atât cât veşnicia naturii sale intrinseci, căci acel peisaj trebuia să rămână acolo nu doar atunci când el s-ar fi oprit pe mal pentru a-l admira, ci şi atunci când s-ar fi hotărât să plece, urcând pe firul râului în bărcuţa lui sau lăsându-se târât de el în sens opus. Orice ar fi făcut trebuia să continue acolo, într-un repaus liniştit, ţintuit la marginea râului de legături imposibil de desfăcut. Dar părea evident că timpul nu era asemenea unui râu. Dacă cineva s-ar fi gândit că totul avea să rămână la fel, s-ar fi înşelat. Charles n-ar fi crezut niciodată una ca asta, dar aşa era. El călătorise în anul 2000 datorită agenţiei Călătorii Temporale Murray, fusese martorul apocalipticului război din viitor, în care oamenii luptau împotriva nemernicilor roboţi întru dominarea planetei, apoi se întorsese în epoca sa, epocă în care roboţii erau consideraţi simple jucării. Acel prezent purta ascuns în interiorul său, precum o boală latentă, sămânţa zilei de mâine. Dar ce se întâmplă doi ani mai târziu alteră substanţial acel prezent, încât nu se mai putea ajunge

În viitorul pe care Charles îl crezuse de neatins. Lumea în care trăia apucase o altă cale, ce nu mai avea nicio legătură cu anul 2000, cel pe care Murray îl

dezvăluise lumii. Nu ştia încotro se îndrepta, dar în mod cert nu într-acolo, îşi spuse, în timp ce se ridica de pe salteaua de paie, şchiopătând şi tremurând, apropiindu-se de intrarea celulei sale. De acolo privi cu durere lumea de afară şi oftă: nici în acea dimineaţă nu se trezise din coşmarul în care părea că trăieşte. Şi ca o constatare, degetele sale mângâiau resemnate inelul de fier care îi înlănţuia gâtul.

Încă nu se luminase de ziuă, dar întunericul începea să se risipească la orizont, iar o lumină difuză, uşor arămie, dezvelea cu zgârcenie câmpia, unde se înălţa gigantica structură metalică, pe care o construiau pentru marţieni. Deja toată lumea ştia că invadatorii nu veneau de pe Marte, dar fiindcă nu aflaseră locul lor de origine, foloseau acel apelativ când se refereau la ei, sperând că se vor simţi jigniţi. Charles cercetă turnul, cu dramul de furie pe care i-o mai îngăduia oboseala ce-i pătrunsese în oase până ce îl copleşise. După cum auzise, piramida era o maşinărie care, odată terminată, avea să fie folosită pentru a recompune aerul Pământului şi a-l transforma într-un element mai puţin dăunător pentru invadatori decât fusese până atunci. Transformarea aerului era una dintre multele schimbări pe care marţienii le aduceau planetei, pregătind-o pentru mult aşteptata sosire a Împăratului lor, ce urma să vină însoţit de tot restul rasei, traversând spaţiul cu o caravană formată din aeronave gigantice, cu toată suflarea lumii lui îngrămădită în calele acestora. Cei câţiva invadatori care cuceriseră Pământul fără nici cel mai mic efort nu reprezentau în realitate decât un mic avanpost.

În spate, aproape de ruinele a ceea ce, cu doi ani înainte, fusese cel mai mare oraş din lume, se înălţa tabăra marţiană, o amestecătură de colibe argintii, ca nişte cocoaşe distribuite ciudat, ce constituia micul detaşament care se ocupa de lagărul de muncă în care el era prizonier. Charles nu ştia unde

se afla reşedinţa extraterestrului ce condusese invazia, dar ştia că existau lagăre ca acela răspândite în toată Anglia şi în întreaga lume, iar acum, la doi ani de la începutul invaziei, se putea spune că înfrângerea Pământului ajunsese să fie totală. După ce Londra fusese transformată într-o ruină, invadatorii continuaseră cu distrugerea şi a altor oraşe britanice, cum făceau fraţii lor în Europa şi în toate celelalte continente, fără să întâlnească altceva decât supărătoarea rezistenţă pe care puternicul Imperiu Britanic o opunea. Aşa căzuseră Parisul, Barcelona, Roma, Atena… Acum întreaga planetă era supusă, milioane de oameni muriseră în timpul marelui război, iar cei puţini rămaşi în viaţă, printre care Charles avusese îndoielnicul noroc de a se număra, fuseseră transformaţi în sclavi, o mână de lucru pe care, după cum constatase suficient pe propria-i piele, nu-i deranja să o exploateze până la moarte.

Dar cum oare fusese posibil ca toate acestea să se întâmple cu adevărat? se întrebă din nou. Nu putea fi real, îşi repeta, simţind cum neputinţa şi neîncrederea începeau să-i invadeze sufletul. El văzuse viitorul, un viitor care, în mod evident, nu avea să se producă. Şi era ceva ciudat, ceva greşit, în toate acestea. Deşi nimeni nu părea să-i împărtăşească părerea, nici măcar căpitanul Shackleton, care se afla în acelaşi lagăr de concentrare cu Charles şi pe a cărui celulă obişnuia să o frecventeze ori de câte ori avea ocazia, ca şi cum acela ar fi deţinut răspunsurile la toate întrebările sale. De cele mai multe ori, Shackleton doar ridica din umeri sau îi arunca o privire milostivă de fiecare dată când el vorbea despre asta, de fiecare dată când insista că aşa ceva nu era cu putinţă să se fi întâmplat. Sunt deja doi ani de când se întâmplă, fir-ar să fie! îi striga uneori cu voce sumbră, când obositoarele sale întrebări îi zdruncinau răbdarea. Şi astfel se punea capăt

conversaţiei.

Charles scutură din cap, încercând astfel să sperie acele gânduri. Era absurd să se necăjească mereu, spunându-şi că trăieşte o viaţă greşită, în special azi, când nu putea pierde

nici măcar un minut din puţinul său timp. Când se lumina de ziuă, marţienii îi îmbrânceau să iasă din celulele lor şi trebuiau să se întoarcă la muncă, la istovitoarea construire a maşinăriei purificatoare. Abia dacă avea la dispoziţie o oră înainte de începerea lucrului, aşa că Charles se apropie de o măsuţă aşezată într-un colţ al celulei, se aşează, scoase hârtia şi pana de scris, pe care le cumpărase cu cinci dintre dinţii lui cei mai puţin cariaţi. Nu ştia la ce i-ar fi putut servi lui Ashton, prizonierul care făcea rost de orice, dar el în curând nu avea să mai aibă nevoie de ei. Îi ceruse hârtie şi peniţă, cu intenţia de a scrie ceea ce încă nu ştia cum se va intitula. S-ar fi putut considera un jurnal, deşi nu intenţiona să noteze experienţele fiecărei zile – pentru asta ar fi fost suficiente câteva rânduri –, ci dorea să scrie cum se ajunsese în acea situaţie. Dar orice ar fi fost, un lucru era cert: trebuia să scrie înainte de a muri, lucru care avea să se întâmple foarte curând. Şi pentru a-i confirma bănuielie, îl apucă unul dintre atacurile de tuse atât de obişnuite în ultimele săptămâni. După ce se linişti, cu gâtul iritat şi plămânii îndureraţi, Charles încercă în zadar să desfacă nenorocitul de lanţ, în acelaşi fel în care, în alte timpuri, îndepărtate acum, îşi desfăcea cravata. Apoi se concentră şi, după câteva minute de tăcere, organizându-şi gândurile, începu să scrie:

Jurnalul lui charles Winslow

12 februarie 1900

Numele meu este Charles Leonard Winslow, am 29 de ani şi sunt prizonier în lagărul de muncă marţian din Lewis-ham. Nu am să pierd puţinul timp pe care îl am vorbind despre mine. Este suficient să spun că înainte de invazie aveam totul: o poziţie privilegiată, o soţie adorabilă, combinaţia perfectă de cinism şi sănătate de fier pentru a mă putea bucura din plin de plăcerile pe care mi le ofeream

zilnic. Acum, în schimb, când totul mi-a fost răpit chiar şi din suflet, când până şi încrederea în mine însumi mi-a fost smulsă, mi-a mai rămas doar certitudinea că voi muri în mai puţin o săptămână. De aceea scriu acest jurnal, pentru ca nu cumva tot ceea ce ştiu despre invadator să moară odată cu mine. Pentru că eu ştiu lucruri despre ei pe care nu toată lumea le ştie, şi, deşi mie nu-mi folosesc la nimic, poate le vor folosi altora.

Sunt conştient, desigur, că s-ar putea ca niciun om să nu citească vreodată aceste pagini. Îmi este suficient să privesc în jurul meu pentru a înţelege acest lucru. Dar, deşi în mod raţional, aşa ar trebui să gândesc, ceva din interiorul meu, o fărâmă plăpândă de speranţă, mă face să nădăjduiesc că, mai devreme sau mai târziu, îi vom învinge pe marţieni. Iar dacă se va întâmpla aşa, poate informaţia pe care îmi propun să o las pe aceste foi va avea importanţa ei. În cazul în care mă voi înşela, în cazul în care intuiţia mea n-ar fi altceva decât dorinţa prostească a unui biet nebun, acest jurnal va fi micul testament ce va aminti de faptul că Pământul nu a aparţinut întotdeauna marţienilor, sau cine or fi ei. Nu, timp de multe secole Pământul a aparţinut Omului, care ajunsese să se creadă stăpânul şi domnul universului.

Doar nişte minţi excepţionale, precum cea a scriitorului H.G. Wells, căruia îi dedic aceste pagini, au

ştiut să observe cosmosul din perspectiva potrivită. Asta i-a făcut să înţeleagă nu numai că nu eram singurii lui locuitori, dar poate că nici cei mai puternici. Wells afirmă sus şi tare toate acestea în romanul său *Războiul lumilor,* pe care, împinşi de aroganţa lor obişnuită, contemporanii lui l-au citit de parcă ar fi fost vorba despre o naivă operă de ficţiune. Nimeni nu s-a gândit că aşa ceva se putea întâmpla cu adevărat. Şi, mărturisesc, nici eu nu aş fi crezut, dar nu pentru că aş fi fost de părere că eram unici şi atotputernici, ci pentru că văzusem viitorul care îi aştepta pe nepoţii noştri. Eu am văzut anul 2000 şi acolo nu exista nici urmă de marţian.

De aceea, în ziua în care a început invazia, eu eram la bordelul lui Madame M * * *, rafinatul sanctuar al plăcerii, pe care obişnuiam să-l frecventez cel puţin o dată pe săptămână. *St. James Gazette,* în mai multe ediţii speciale, anunţase apariţia unor maşinării ciudate în Horsell, pe câmpul de golf din Byfleet, şi aproape de Sevenoaks, Enfield şi Bexiey, dacă-mi aduc bine aminte. După câte am aflat ulterior, erau maşinării de luptă, unele chiar deschiseseră focul asupra curioşilor care se înghesuiau să le vadă, de parcă ar fi fost vreo atracţie de circ, şi păreau că se îndreaptă spre Londra, cocoţate pe nişte labe asemănătoare picioroangelor, devastând totul în jur, printr-o puternică rază de foc. Totuşi, nu avea de ce să ne fie teamă, spuneau ziarele, fiindcă la Londra sosise puternica armată britanică pentru a le ura „bun venit", printr-o demonstraţie fără precedent. Oraşul era înconjurat de tunuri de campanie şi de sute de piese de artilerie aduse din Woliwich şi Aldershot, iar explozibilul, care era de cea mai bună calitate, se producea şi se răspândea cu rapiditate, apăruseră chiar şi şalupe-torpilor pe Tamisa, împăunându-se înainte de începerea bătăliei. Şi mai mult decât teama, toate acestea trezeau curiozitatea şi

interesul poporului. Mulţi cetăţeni se apropiau de împrejurimile Londrei, cu intenţia de a asista la anunţata şi spectaculoasa luptă, dornici să vadă cum armata îi va distruge pe duşmani, pentru care mulţi garantau că sunt marţieni veniţi din spaţiu. Dar mulţimea de curioşi fu imediat întoarsă în oraş de către armată, reprimându-i-se dorinţele de a vedea teribila răfuială în care soldaţii noştri urmau să-i nimicească pe invadatori. Din motive de securitate, nimeni nu putea părăsi Londra, până şi gările erau închise din ordinul guvernului. Se putea doar intra, aşa cum făceau fugarii din Molesey, Walton, Weybridge şi alte locuri din împrejurimi, sufocând străzile cu un puhoi de trăsuri pline de bagaje şi obiecte de valoare. Se pare că dezastrul era teribil în satele vecine, dar, chiar şi aşa, nimeni nu credea că puteam pierde bătălia care se apropia. Ultima ediţie din *St. James Gazette* a anunţat întreruperea

comunicaţiilor telegrafice, motiv pentru care, în lipsa ştirilor, toţi aşteptam să vedem ce se va întâmpla.

Cum se poate bănui, faptul acesta iscă o oarecare nelinişte printre oameni, dar nu o alarmare excesivă. Nici eu, trebuie să admit, nu eram deloc îngrijorat. De ce aş fi fost, dacă eram sigur că acele maşinării ciudate vor fi distruse de puternicele noastre armate, înainte de a invada metropola? Marţienii, sau ce-or fi fost, urmau să se simtă, fără îndoială, derutaţi. Nu putea fi altfel, şi nu pentru că maşinăriile se apropiau de noi mergând ridicol pe picioroangele acelea, în loc să zboare prin aer cum le descrisese Wells, demonstrând astfel inegalabila lor superioritate. Nu, aveau să fie învinse pentru că aşa o spunea viitorul. Urmau să fie învinse pentru că aşa era scris. Cu toată groaza pe care o transmiteau şi cu toată forţa distructivă pe care o arătau, eu cunoşteam deja finalul acelui spectacol şi eram incapabil să simt cea mai

mică nelinişte cât priveşte deznodământul, încercam doar o milă dispreţuitoare faţă de acei nesiprăviţi care nu ştiau să adune doi cu doi, dar se temeau fără rost pentru vieţile lor. Aşa că, fără urmă de frică, mi-am propus să-mi văd de viaţa mea.

Din nefericire, soţia mea, Victoria, era incapabilă să împărtăşească aceleaşi sentiment de linişte, chiar dacă şi ea călătorise cu mine în anul 2000 şi văzuse că nu exista nici urmă de invazie marţiană. Spre disperarea mea, luă decizia să mergem in Queen's Gate acasă la unchiul meu, ca să aşteptăm acolo rezultatul bătăliei, împreună cu vărul meu, Andrew, sora lui şi nişte prieteni de-ai noştri. Niciunul dintre ei nu voia să înţeleagă că nu aveau de ce să se teamă, că marţienii urmau să fie nimiciţi de armată, de îndată ce se vor fi apropiat de Londra. Pentru simplul motiv că deja fuseseră distruşi.

Neputând să mă simt în largul meu, în acel grup de copii speriaţi, fără a încerca un sentiment al ridicolului, am ieşit din casă şi am pornit-o în direcţia opusă celei pe care soţia mea avea de gând să o urmeze. Oamenii împânzeau străzile şi tavernele şi formau şiruri neliniştite în piaţete, dar păreau

mai mult curioşi decât speriaţi de ceea ce se întâmpla. În timp ce mă plimbam fără o ţintă anume, am observat un grup de oameni, avizi de informaţie, încercuind căruţa unui refugiat, care relata confuz dezastrul din care scăpase ca prin miracol, lăsându-şi auditoriul cu feţele înspăimântate. Acei oameni amărâţi nu văzuseră anul 2000, aşadar teama lor, deşi grotescă, era oarecum justificată. Eu, în schimb, vizitasem viitorul, aşa că eram hotărât să-mi îndrept paşii către bordelul lui Madame M * * *, aşa cum am anunţat deja, unul dintre locurile mele preferate, prin natura „mărfii" exotice. Nu ştiam un loc mai potrivit în care să aştept până ce invazia

va fi fost anihilată. Apoi urma să mă întorc in Queen's Gate, ca să o iau pe Victoria, zâmbind şi încercând să rezist tentaţiei de a-i umili lipsa de perspicacitate printr-un comentariu răutăcios. Poate chiar aveam să o scot la cină, pentru a compensa spaima prin care trecuse degeaba.

Odată ajuns la bordel, am traversat un salon mare şi încărcat, pe al cărui perete din spate se afla o imitaţie după *Naşterea lui Venus,* mult mai puţin reuşită, dar ostentativ mai senzuală decât cea ieşită de sub pensula lui Botticelli. Sala, parfumată şi intimă, îmi păru ciudat de goală. Abia dacă era cineva pe fotoliile şi la măsuţele unde prostituatele obişnuiau să se aşeze, să râdă sau să fumeze din lungile lor pipe cu opiu, împreună cu clienţii. Nici după draperii, în spatele cărora uneori se zărea câte un personaj, plutind în derivă o mare calmă de perne umflate, nu observam nicio mişcare stranie. Nici măcar femeile nu păşeau legănându-se prin salon în acea după-amiază, etalându-şi, cu o lascivitate studiată, farmecele învelite în voaluri transparente. Majoritatea stăteau aşezate, într-o atmosferă de înmormântare, în ciuda diademelor cu pene. Abandonul trist în care era lăsat salonul îmi displăcu, dar eram decis să mă bine dispun, încercând să profit de conjunctură, bucurându-mă de două dintre cele mai solicitate fete, care nu înţelegeau cum de puteam să am o erecţie în acea situaţie. Iar eu zâmbeam, atât. Ce mod mai frumos de a

muri, dacă nu în braţele voastre? le-am spus, glumind. După acea desfătare a simţurilor, am apucat un măr din mijlocul fructierei care se afla lângă pat şi am muşcat, oarecum cuprins de dezgust. Întâlnirea fusese plăcută, dar nu putusem să le fac pe fete să se gândească la altceva. Invazia le îngrijora până şi pe acele biete nenorocite.

Atunci se auzi prima explozie. Se auzi la distanţă, în

direcţia Chelsea. Fetele speriate au început să se îmbrace repede. Se auzi o a doua explozie. Acele detunături se auzeau destul de aproape. Nu păreau să vină din afara oraşului, ceea ce nu putea să însemne decât că tripodurile trecuseră de linia defensivă şi pătrunseseră în Londra. O a treia explozie, care se auzi chiar mai aproape, căci casa se cutremură uşor, şi-mi confirmă acest lucru. În timp ce fetele ţipau isteric, m-am aplecat pe fereastra de la salon să privesc afară. Oamenii alergau înspăimântaţi pe stradă, dar nu se vedea nimic deasupra acoperişurilor, cu excepţia unor lumini roşietice, care colorau noaptea ce abia începuse. M-am îmbrăcat repede şi am părăsit bordelul împreună cu cei câţiva clienţi care se aflau acolo, chiar în momentul în care au început să bată clopotele tuturor bisericilor din Londra. Pe stradă, am auzit nişte bărbaţi ţipând că veniseră marţienii, şi că un extraterestru fusese doborât în Richmond de o lovitură de tun. Am zâmbit la auzul acestei veşti. Dar se pare că, în spatele acelei chinuite fapte vitejeşti, puternica noastră armată fusese strivită dintr-odată. Din confuzele zvonuri care circulau prin mulţime, am dedus că marţienii forţaseră liniile de apărare din Richmond şi Kingston cel puţin. Iar cele rămase nu mai aveau mult până să fie anihilate, dacă nu cumva fuseseră deja, judecând după frecvenţa exploziilor ce se auzeau în depărtări. Dar nu era cu putinţă una ca asta! îmi spuneam, teribil de tulburat în timp ce încercam să nu fiu călcat de vreo căruţă înţesată cu refugiaţi. Nu, nu se putea întâmpla asta. Atât de puternice erau acele maşinării? Habar n-aveam, dar era irelevant. Puternice sau nu, armata trebuia să termine cu ele.

În timp ce încercam să înţeleg de ce lucrurile nu ieşeau aşa cum trebuia, mulţimea isterizată începuse să mă împingă de colo-colo, astfel că, într-un final, m-am aşezat pe o bancă din piaţeta care-mi ieşise în cale, mult

mai speriat decât voiam să fiu. Aveam nevoie să-mi adun gândurile. Era imposibil să ştii ce se întâmplă exact, dar era evident că acele explozii teribile veneau de fiecare dată cu o rapiditate şi mai mare şi mult mai aproape. Era mereu la fel: mai întâi se auzea un şuierat ascuţit, apoi bubuitura declanşării, iar în final aerul era răscolit de vacarmul pe care-l producea vreo clădire în cădere. Dar mai rău era că acea simfonie macabră părea să vină din toată Londra, de la Ealing până la East Ham.

Cu intenţia de a mă linişti, am scos o ţigară din tabacheră şi am aprins-o, în timp ce oamenii care treceau fugind prin faţa mea erau surprinşi de calmul meu rece de sinucigaş. Eu le întorceam privirea cu mândrie, deşi teama, în faţa căreia rezistam, începuse să-mi ardă gâtlejul, eliberând în ţigara mea un gust acru şi metalic. Am expulzat încet fumul, încercând să înţeleg situaţia: de ce nu se întâmplase deja ceea ce ar fi putut să împiedice extinderea invaziei? Un ordin inspirat al vreunui ministru, o puternică armă secretă, un fenomen natural imprevizibil, vreun detaşament special de soldaţi antrenaţi pentru tipul acesta de lupte, poate chiar un om oarecare ce-ar fi restabilit totul printr-un gest hazardat? Nu ştiam ce ar fi trebuit să se întâmple, dar eram convins că ceva trebuia să împiedice invazia.

Priveam curios mulţimea care-mi trecea prin faţă: cârciumari ce încă purtau şorţurile pe ei, cameriste îmbrăcate cu uniformele de serviciu, copii târâţi de către mamele lor, cerşetori şi bancheri alergând cot la cot şi câte un om călare. Dezorientarea şi panica lor erau atât de mari, încât părea evident că niciunul dintre acele biete suflete nu avea să salveze Londra, cu atât mai puţin planeta. Nici armata noastră nu se arăta în stare să o facă, după cum spuneau şi zvonurile pe care putusem să le aud, coroborate cu fiecare explozie, din

ce în ce mai apropiată. Dar eu ştiam că cineva trebuia să facă ceva, şi trebuia să o facă imediat. Şi dacă eu eram cel căruia îi revenea această sarcină? m-am întrebat deodată. Dacă eu eram acela care trebuia să intervină pentru a dirija lucrurile într-o direcţie corectă? Dar ăsta mi se păru un gând pe cât de absurd, pe atât de egoist. Ce-aş fi putut face eu pentru a îndrepta prezentul? Puţin sau nimic, mi-am zis, la fel ca toţi ceilalţi nenorociţi care fugeau înspăimântaţi de explozii.

Se produse atunci o explozie teribilă, la puţine străzi de locul în care mă aflam, urmată de o prăbuşire asurzitoare. Zgomotul intens făcu să mă ridic dintr-o săritură, cu tot corpul tremurând. Atunci, de pe strada pe care o aveam în faţă, se ivi, împreună cu acea şuierătură macabră, ceea ce nu putea fi descris decât ca un fulger îmblânzit de un zeu, care, în loc să apară în zigzag, spintecă în linie dreaptă şi paralel cu solul, precum lumina unui far. Ciudata rază tăie piaţa, incendiind în drumul său coroanele unor copaci, şi se opri într-una dintre clădirile din capătul străzii, pe care o sfărâmă în mii de bucăţi, măturând oamenii ce se aflau în apropiere, ca şi cum ai şterge firimiturile de pe faţa de masă.

Am privit acel masacru sălbatic fără să-mi cred ochilor. Atunci, toţi cei care ne aflam în piaţetă am putut auzi în spatele nostru un dăngănit metalic, de fiecare dată mai asurzitor. Clanc, clanc, clanc. Pământul începu să tremure şi ne-am întors îngroziţi privind strada de unde venise raza, ştiind că ceea ce se apropia de noi nu putea să fie decât unul dintre tripodurile despre care vorbeau refugiaţii. Şi prin norul dens de praf, provocat de prăbuşire, am zărit sinistra siluetă a unei maşinării, ce se asemăna cu o arahnidă. Acea viziune mă surprinse. Ceea ce se plimba prin piaţă era enorm, gigantic. Câteva secunde după aceea, străpunse cortinele de ceaţă şi se înţepeni în faţa noastră, înfigându-şi ferm cele trei

picioroange în pământ. Mulţi au fugit înspăimântaţi, dar alţii, printre care mă aflam şi eu, am rămas ţintuiţi în mijlocul pieţei, ca vrăjiţi de acea apariţie.

Aceea a fost prima dată când am văzut un tripod marţian, şi chiar şi azi mă cutremur când mi-l amintesc, căci mi s-a părut mai teribil decât orice altă maşinărie pe care omul ar fi putut-o construi până atunci şi pe care ar putea-o construi în viitor. Probabil că măsura vreo treizeci de metri, poate chiar şi mai mult, iar deasupra picioroangelor fine şi articulate precum spiţele unei umbrele de soare se balansa ceva asemănător unor nacele, deşi ceva mai mari şi închise, ca o carapace indestructibilă. De partea din faţă atârna un fel de tentacul, făcut probabil din acelaşi material strălucitor ca şi maşinăria, deşi ceva mai flexibil. Tentaculul se balansa graţios în aer, ca trompa unei muşte, care se termina printr-un dispozitiv ciudat, ce părea a fi o armă. În acel moment, parcă pentru a-mi confirma bănuielile, o a doua rază ieşi din el. Străpunse pământul, la picioarele lui, iar pe măsură ce maşinăria îşi ridica tentaculele, raza începu să taie piaţa în diagonală, de parcă ar fi fost vorba de un tort de nuntă, făcând praf şi pulbere orice s-ar fi aflat în calea lui. Lama de foc îşi încheie mişcarea, făcând praf clădirea de vizavi, care se sfărâmă într-o clipită.

Toate acestea s-au întâmplat la vreo cincisprezece metri de locul în care mă aflam, căci puteam să simt căldura împrăştiată de rază arzându-mi pielea, iar asta mă ajută să-mi limpezesc mintea. Faptul că invazia mi se părea imposibilă mă tulburase în asemenea hal, încât nu mă puteam gândi la nimic altceva. Dar acum, cu un fior de groază, înţelegeam că viaţa mea era în pericol, că puteam să mor în orice moment. Invazia se producea, oricât de imposibil ar fi părut. Oricât aş fi vrut ca invazia să se extindă sau nu, eu eram doar un actor insignifiant şi

puteam să mor oricum, carbonizat de acea rază, strivit de o dărâmătură, călcat de o trăsură amărâtă, fără ca moartea mea să schimbe soarta lumii. Devenisem conştient, aşa cum nu mai fusesem niciodată, de teribila mea vulnerabilitate. Puteam să mor chiar în acel moment, îmi spuneam, puteam fi mort deja.

Deodată, în timp ce priveam cum maşinăria se pregătea pentru un nou atac asupra clădirilor, gândul îmi zbură la Victoria, la vărul meu şi la soţia sa, care, de asemenea, puteau să moară atunci când tripodurile aveau să ajungă in Queen’s Gate, pentru că erau şi ei fragili şi muritori la fel ca mine. Trebuia să reacţionez, să mă alătur lor cât mai repede!

Blocul dărâmat forma o baricadă fumegândă din cărămizi, care împiedica trecerea spre strada ce ducea către Queen’s Gate, prin urmare, pe de o parte din propria-mi voinţă, pe de altă parte târât de mulţimea înnebunită, am început să alerg spre o străduţă laterală, îndepărtându-mă de tripodul care năvălise în piaţă şi de un altul care tocmai se apropia în acel moment. M-am văzut împins printr-un labirint de străduţe, fără să ştiu încotro mă îndreptam, auzind exploziile din piaţă, încercând să nu mă prăbuşesc de groază, aşa cum li se întâmpla altora. În timp ce alergam, vedeam deasupra capului un cer plin de lumini roşietice, simţeam în nări fumul incendiilor şi auzeam zgomote asurzitoare, de neînţeles, în care se amestecau ţipetele mulţimii, vuietul tunurilor şi şuierăturile tripodurilor, care păreau să vină din toate părţile deodată.

Doar când am ajuns pe Chelsea Embankment, mi-am dat seama că fugisem în direcţia opusă faţă de South Kensington, unde doream să ajung. Acum mă aflam pe chei, gâfâind şi tuşind, strivit între zecile de oameni, care, la fel ca mine, aveau chipul înnegrit de praful

dărâmăturilor. Păream un grup de soprane de operă, care fuseseră evacuate de poliţia teatrului. M-a cuprins atunci o ameţeală profundă, fiind nevoit să mă sprijin cu mâinile pe genunchi. Aşa am rămas preţ de câteva secunde, studiindu-mi vârful pantofilor, în timp ce încercam să-mi controlez greaţa pentru a nu vomita. Ultimul lucru care-mi lipsea era să par un băieţel emoţionat în acea mulţime de oameni. Când, în sfârşit, am putut să-mi ridic privirea, încă gâfâind, am observat că la capătul debarcaderului se adunaseră o grămadă de bărci şi şalupe, din

care pasagerii nu ştiau dacă voiau să urce sau să coboare. Iar atunci, îndreptându-mă încet din şale, în timp ce chipul îmi era schimonosit de spaimă, am aflat motivul acelei isterii. Prin faţa mea se desfăşura Tamisa, cu cocoaşa sa strălucitoare, ondulată de poduri. Cel pe care îl aveam mai aproape era impunătorul Albert Bridge, susţinut în centru de cei doi piloni de beton, dar acea structură care-mi păruse întotdeauna o demonstraţie certă a puterii Omului, acum mi se părea teribil de neajutorată în faţa cârdului de tripoduri ce avansau pe malul sudic. Formaseră un puhoi de siluete fantasmagorice, care se decupau din întunericul incendiat, traversaseră deja Battersea lăsând în spate construcţii demolate, legănate de flăcări, şi se apropiau de Tamisa, cu scopul evident de a o traversa, cu picioroangele lor imense, pentru a relua nemiloasa devastare pe malul celălalt.

Dar înainte ca vreunul să reuşească să ajungă în apă, un vas de război năvăli curajos în scenă. Alunecând pe râu, precum un monstru marin, se interpuse între tripoduri şi mulţimea care se îngrămădea pe cheiul de acostare. Încercând să văd prin pădurea de capete ce mă înconjura, am descoperit că ceva asemănător se petrecea de-a lungul întregului râu, împânzit cu vase de luptă care încercau să ţină la distanţă hoardele de tripoduri care, năvălind în

metropolă prin partea de sud, nimiciseră Lambeth şi cartierele învecinate. Câteva vase de război deschiseseră focul chiar asupra lor, dacă judecai după vacarmul ce se auzea din acea direcţie. Cu o vagă senzaţie de protecţie, asemenea celui care se află în loja sa în timp ce scena e cuprinsă de flăcări, întrebându-se îngrijorat dacă flăcările îl vor ajunge, toţi cei care eram strânşi acolo am presimţit înfruntarea ce avea să aibă loc în faţa ochilor noştri şi, chiar în acele momente, vaporul din faţa noastră începu să tragă înfuriat în marţieni. Bubuiturile se înteţeau cu rapiditate, distrugând multe dintre construcţiile ce se înălţau de partea cealaltă, ca şi cum ar fi fost din hârtie, dar fără să reuşească să lovească vreun tripod, acestea eschivându-se în

faţa loviturilor printr-o legănare nepăsătoare. Fără să tragă, îşi continuau înspăimântătorul marş către râu. Unul dintre tunuri nimeri atunci un tripod, a cărui carcasă se făcu bucăţele, înainte de a se prăbuşi peste o clădire, ca un copac tăiat. Emoţionaţi, cu toţii am sărbătorit prin urale acea mică explozie, dar euforia noastră abia dacă dură câteva secunde, că imediat am fost martorii răspunsului brutal venit din partea tripodurilor. Cel puţin trei raze de foc trecură atât de aproape de mal, încât loviră în plin vasul de război, care se zgudui pe ape, şi, deşi o ceaţă densă de fum şi abur ascunse pentru câteva secunde ciocnirea, cu toţii am putut să auzim forţa impactului, ba chiar să vedem cum din negură se iveau bucăţi metalice şi o parte din coşurile identice ale vasului. Focul încetă brusc, iar ceaţa se destrămă câteva secunde după aceea, lăsându-ne să vedem vasul de război zdrobit şi fumegând, plutind pe apă ca o pasăre moartă. Două tripoduri traseră atunci spre Albert Bridge, tăindu-l cu un cuţit de foc ce se împrăştie peste Tamisa, iar asemenea unui ciorchine de struguri stors de cineva, grămada de oameni care fugea

către Chelsea se amestecă cu o ploaie de bucăţi de cărămidă în flăcări. Resturile podului formară un fel de baraj, care izolă acea scenă a crâncenei lupte, ce se dădea de-a lungul râului. Am privit tripodurile intrând în apele clocotite, balansându-se ca nişte bătrâni fantomatici. Era evident că, în ciuda prudenţei cu care umblau prin albia râului, aveau să ajungă foarte repede la noi, fără ca vreun vas să le fi putut opri înaintarea.

Cel mai nerăbdător dintre tripoduri trase înspre malul unde ne aflam noi. Lovitura nimici cheiul de acostare de la vreo cincisprezece metri de locul în care mă aflam eu, transformându-i în cenuşă pe curioşii care se îngrămădeau acolo şi obligându-ne pe restul să fugim spre cele mai apropiate străduţe, într-o debandadă nebunească. M-am văzut din nou târât de mulţime, fără să ştiu încotro mă îndrept. La câţiva metri mai în faţă, am zărit o fetiţă căzută şi strivită în picioare de mulţimea oarbă, şi imediat am simţit cum oscioarele ei

trosneau sub picioarele mele, incapabile să se oprească din goană. Acel incident m-a făcut să vreau să mă separ de mareea umană, din care, fără să vreau, făceam parte. M-am lipit de un perete şi am lăsat să treacă hoarda înnebunită, până când strada a devenit aproape goală, cu excepţia unor cadavre călcate în picioare. Atunci am încercat să mă orientez. Imediat după aceea, am luat-o la fugă spre South Kensington, încercând să-mi stăpânesc groaza. Astfel, oprindu-mă din când în când pentru a asculta de unde veneau exploziile, am reuşit să ocolesc tripodurile, ba chiar şi mulţimea de oameni, care fugea din calea lor, am traversat cu băgare de seamă cartierul, luând-o pe străduţe devastate, până când am reuşit să ajung pe Cromwell Road. Nu ştiu cât îmi luă să ajung acolo, dar mi se păru o veşnicie. Când am ajuns, eram obosit şi tremuram, dar mi-am revenit aflând că încă se

menţinea calmul in Queen’s Gate, cu şirul ei lung şi intact de case luxoase.

Am alergat către casa unchiului meu şi am năvălit înăuntru, gâfâind. Spre surprinderea mea, n-am găsit pe nimeni la primul etaj, aşa că am urcat cu greu somptuoasa scară de marmură, care ducea la etajul al doilea, care, de asemenea, era gol. Înainte de a coborî, n-am putut totuşi să-mi refuz privilegiul, pe care într-un mod atât de dezinteresat mi-l ofereau ferestrele enorme, de a privi afară: o înspăimântătoare panoramă asupra cartierelor Chelsea şi Brompton, iar toate acelea m-au ajutat să-mi fac o idee de ansamblu asupra distrugerii teribile pe care o trăiam. Era oare posibil să se sfârşească acel dezastru? m-am întrebat, absorbit de coloanele de fum negru ce urcau către cer, din diferite puncte ale acelor cartiere, ale căror clădiri emblematice fuseseră reduse la un munte de moloz. Mai încolo, de cealaltă parte a Tamisei, se zărea o cortină de flăcări. Tripodurile se împrăştiau prin oraş ca o plagă de neoprit. Aveau să ajungă şi acolo foarte repede, iar acele case somptuoase urmau să se transforme în moloz. Am oftat de neputinţă şi am încercat să prind curaj, gândindu-mă că, deşi părea să fie aşa, nu era totul pierdut. Cineva urma să facă

ceva, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să schimbe cursul invaziei. Cineva care, probabil, stătea ascuns undeva, aşteptând momentul potrivit pentru a acţiona.

Am coborât în sfârşit la primul etaj şi mi-am anunţat prezenţa ţipând cât puteam de tare, dar vocea mea abia se auzea peste vuietul exploziilor şi tânguirea clopotelor. M-am oprit atunci în faţa reflecţiei, pe care, dintr-un ghinion, mi-o întoarse una dintre oglinzile marelui salon al unchiului meu. M-a surprins imaginea acelui Charles murdar şi agitat, ai cărui ochi arătau o privire dementă.

Îmi pierdusem pălăria, aveam părul ciufulit şi jacheta prăfuită şi ruptă la un umăr. Nu mă gândisem niciodată că aşa mă voi întoarce de la bordel, pentru a o invita la cină pe Victoria. M-am privit în oglindă, m-am plimbat pe la etaj, întrebându-mă oare unde se aflau vărul meu şi invitaţii lui. Să fi ieşit în stradă, împinşi de frică sau de curiozitate? Nu credeam.

Brusc, mi-am dat seama că, fără îndoială, nu căutasem în locul cel mai sigur al casei, în cazul în care oraşul ar fi fost invadat de marţieni sau ar fi suferit orice altă catastrofă asemănătoare: la subsol, unde se găseau dependinţele servitorilor. Probabil, alarmaţi de explozii, optaseră pentru a se refugia acolo. În toate vizitele în casa unchiului meu, niciodată nu mă aventurasem în lumea care se auzea sub tălpile pantofilor mei, deşi ştiam că accesul se făcea printr-o uşiţă de lângă bucătărie. Am coborât scările ce duceau la subsol, simţindu-mă ca un intrus, întrebându-mă dacă bănuielile mele erau adevărate, dar imediat am auzit o voce, venind dinspre una din camere. M-am lăsat purtat de ea pe acele coridoare austere şi imediat am început să disting ce spunea vocea, care fără îndoială trebuia să fie a unui bărbat în puterea vârstei, ce vorbea cum nu se poate mai calm şi mai corect, de parcă ar fi fost obişnuit să se adreseze celorlalţi pe un ton smerit şi respectuos. Şi am bănuit că era vorba de Harold, vizitiul unchiului meu. „Atunci am înţeles că, pentru a speria dihorul, trebuia să caut grebla, dar nu era uşor, deoarece, din cauza a ceea ce v-am povestit

mai devreme, nu aveam pantalonii pe mine”, povestea el. Asta provocă hohote de râs, de unde am dedus că Harold povestea acea anecdotă în faţa unui auditoriu pe cât de numeros, pe atât de politicos, probabil format din restul servitorilor şi al invitaţilor. Şi nu m-am înşelat după câte am văzut când am deschis uşa şi un hohot de râsete

amabile se dezlănţui.

Am descoperit atunci camera ce trebuia să fie salonaşul de serviciu, în care se găseau mai multe fotolii, dispuse în cerc, în mijlocul căruia se afla vizitiul cu mâinile ridicate, precum un vrăjitor surprins în toiul unui descântec. Aşezaţi printre servitori, am văzut-o, liniştindu-mă brusc, pe soţia mea, Victoria, pe sora ei, Madelaine, şi pe soţul ei, vărul meu, Andrew, singurii stăpâni ce se aflau acolo în acel moment, deoarece pe unchii mei invazia îi prinsese în Grecia, unde petreceau un sejur împreună cu părinţii mei. Dar, de asemenea, am descoperit printre invitaţi pe două dintre cele mai bune prietene ale soţiilor noastre: Lucy Nelson şi Claire Haggerty. Soţul celei dintâi, pe nume Garrett, inspector la Scotland Yard, nu era prezent – era lesne de înţeles că lucra în acel moment, făcând ordine pe străzi, dacă ar mai fi fost posibil acel lucru –, în schimb Claire era însoţită de soţul ei, John Peachey, pe care nu avusesem plăcerea să-l cunosc încă.

Mi-am dat seama că toţi ţineau un pahar cu vin în mână, iar unii aveau deja zâmbetul absent al celor ce depăşiseră primul rând. Pentru a anima reuniunea, un gramofon cânta într-un colţ, împrăştiind o muzică veselă, ce atenua zgomotul exploziilor. Victoria părea că se bucură să mă vadă încă în viaţă, deşi supărarea o făcea să nu-şi manifeste bucuria decât printr-un zâmbet triumfător: aspectul meu jalnic arăta, fără îndoială, faptul că invazia era de nestăvilit, exact aşa cum susţinuse ea în toate discuţiile noastre, indiferent de ceea ce urma să dicteze viitorul. În ciuda a ceea ce văzusem, eu credeam în continuare că invazia marţienilor nu avea să mai dureze mult şi, într-un fel sau altul, urmau să fie învinşi. Captivi ideilor noastre diferite, niciunul din noi nu făcu nici cel

mai mic pas pentru a-l îmbrăţişa pe celălalt, aşa cum ne-am fi dorit – se ştie că orgoliul rănit este cel mai mare

duşman al iubirii. Vărul meu, Andrew, se ridică să mă întâmpine, dând viaţă tabloului pe care îl formau.

— Dumnezeule, Charles, bine că ai apărut! exclamă, bucuros să mă vadă teafăr şi nevătămat. Nu ştiam ce se întâmplă acolo, sus, şi ne temeam pentru tine.

— Sunt bine, Andrew, nu-ţi face griji, am răspuns, observând deranjat cum câteva servitoare făceau schimb de comentarii asupra jalnicului meu aspect vestimentar.

— Se auzeau doar explozii, iar asta ne crea o stare de tensiune, de aceea am coborât aici, îmi explică vărul meu, arătând camera printr-un gest cu paharul. Harold începuse chiar să ne povestească ceva haios ca să nu ne gândim la ceea ce se întâmplă afară.

Vizitiul făcu un gest vag cu mâna, ca şi cum n-ar fi dat importanţă faptului că-l întrerupsesem.

— Nimic ce n-aş putea continua într-un alt moment, domnule, spuse.

Cu un gest umil, majordomul se grăbi să-mi ofere un pahar de pe o tavă, aşezată pe o măsuţă.

— Poftiţi, domnule. Îmi dau seama că v-ar prinde bine puţin brandy.

I-am mulţumit, încercând să împac imaginile terifiante pe care le văzusem afară cu atmosfera aceea relaxată.

— Ce se întâmplă, Charles? întrebă Andrew, în timp ce eu beam o gură din pahar. Suntem invadaţi?

Toţi îşi fixară privirile curioase asupra mea.

— Mă tem că da. Marţienii au intrat în Londra şi…

Am făcut o pauză, fără să ştiu cum să rezum tot acel dezastru la care fusesem martor, dar nu exista un mod delicat de a povesti acele lucruri.

— Ei bine, adevărul e că distrug întregul oraş. Armata a fost făcută bucăţi, nimeni nu ne poate apăra acum, ne aflăm pur şi simplu la mila lor.

Un freamăt de consternare generalizat.

Două servitoare începură să plângă. Soţia şi sora mea se îmbrăţişară, în timp ce domnul Peachey făcea acelaşi lucru cu soţia lui, care îşi îngropă capul în pieptul lui, ca o fetiţă speriată. Lângă mine, vărul meu oftă adânc.

— Doamne sfinte. ne invadează marţienii. murmură cu voce stinsă.

Părea că nici confirmarea mea n-o credeau, deşi lanţul acela de explozii se auzea şi acolo jos, peste muzica veselă. Observând neliniştea care se născuse, am înţeles că, deşi se refugiase în casa unchiului meu, o parte din sufletul său şi-ar fi dorit să nu fie adevărat şi invazia să nu fi avut loc. Acum, mai mult decât speriat, vărul meu părea dezamăgit, de parcă eu, greşind prin ce spusesem, l-aş fi trădat. I-am privit şi pe ceilalţi: toţi păreau să fi primit cuvintele mele ca pe un ordin pe care-l aşteptau, pentru a începe în fine să tremure. „Dumnezeule”, murmurau câţiva servitori într-o jelanie plină de nelinişte, în timp ce schimbau priviri neajutorate.

— Dar nu aveţi de ce să vă temeţi, i-am liniştit eu, deşi chiar mie îmi era greu să cred asta, după toate ororile pe care le văzusem. Totul se va aranja, sunt sigur.

Victoria îşi înălţă capul, iar buzele i se frângeau într-o grimasă la graniţa dintre tristeţe şi ironie. Când aveam să mă dau bătut?

— De ce spuneţi asta, domnule Winslow? întrebă nerăbdătoare Claire, ridicându-şi capul de pe pieptul soţului ei.

Am tras aer în piept înainte să-i răspund. Ştiam că n-avea să fie uşor şi că audienţa mea improvizată putea să nu înţeleagă, deşi adevărul era că, după ultimele întâmplări, chiar şi eu începusem să cred în posibilitatea că presupunerile mele ar fi greşite. Chiar şi aşa, am încercat să-mi expun bănuielile cu cea mai mare convingere, ignorând privirea plină de reproş a soţiei mele.

— După cum ştiţi, doamnă Peachey, unii dintre cei care ne aflăm aici, chiar şi dumneavoastră, am călătorit în anul 2000

şi-am trecut printr-un viitor, în care singura ameninţare a omului erau roboţii. Asta nu poate decât să însemne că invazia, pe care o suferim în aceste momente, nu va avansa. Sunt convins că nu va întârzia să apară ceva ce-i va pune capăt, deşi încă nu ştiu ce. O spune viitorul.

— Eu nu aş pune atâta preţ pe viitor; cum îi spune şi numele, este ceva ce încă nu s-a întâmplat, a intervenit soţul ei, acel Peachey.

Supărat că mă întrerupsese, i-am aruncat o privire inchizitorială, ridicând exagerat de mult din sprâncene, iar Claire se grăbi să ne prezinte, pentru că în acea situaţie specială trebuia să ne păstrăm bunele maniere.

— Charles, el este soţul meu, John Peachey, spuse. Auzindu-şi numele, soţul ei îmi întinse mâna cu eleganţă, de parcă s-ar fi temut să nu încalce eticheta dacă întârzia câteva secunde, deşi asta nu m-a împiedicat să-i strâng mâna, afişând o faţă plictisită.

Trebuie să mărturisesc aici că prima mea impresie despre acel Peachey nu a fost favorabilă, şi nu doar pentru că îndrăznise să mă contrazică. Întotdeauna am simţit un dispreţ categoric faţă de bărbaţii care nu sunt conştienţi de potenţialul lor şi nu fac altceva decât să nu profite de acesta, iar acela era unul dintre ei, poate chiar cel mai vrednic dintre toţi. Era un tânăr înalt şi puternic, cu un chip bine proporţionat, dominat de nişte ochi intenşi, şi care se termina cu o bărbie proeminentă, dar, deşi fusese binecuvântat cu atâtea calităţi, Peachey profita de toaleta de dimineaţă, doar pentru a crea imaginea unui bărbat spălăcit, timid şi limitat, căruia îi lucea părul turtit pe frunte şi care purta nişte ochelari enormi. Era ca şi cum i-ar fi lipsit personalitatea pe care o cere un astfel de fizic,

acea fermitate care l-ar fi ajutat să se pună în valoare. Totul la el era insipid, discret, contrar naturii sale. Deşi niciodată nu mi-l prezentaseră în mod oficial, ştiam că Peachey era director onorific la Barclays, banca unde tatăl lui Claire era unul dintre acţionari, şi-mi fusese îndeajuns o simplă

privire pentru a înţelege că nu ocupa acel birou important de pe strada Lombard datorită capacităţii sale dârze şi eficiente de bun administrator. Atractivul său post se datora, evident, altor motive.

— Bine, acum că ne cunoaştem, domnule Peachey, vă pot întreba ce doreaţi să insinuaţi mai devreme prin nevinovata dumneavoastră afirmaţie? i-am spus cu cea mai falsă curtoazie.

— Viitorul urmează să se întâmple, domnule Winslow, se grăbi el să răspundă. Încă nu există, este intangibil. Să vă bazaţi supoziţiile pe ceva ce încă nu există mi se pare foarte.

— O, dumneavoastră păreţi să ştiţi mai multe despre viitor, domnule Peachey! l-am întrerupt eu cu acea atitudine între ironie şi politeţe, pe care doar un bărbat de viţă nobilă o poate avea.

— Aţi fost în anul 2000? Eu da, şi vă asigur că mi s-a părut extrem de tangibil, deşi nu-mi amintesc să ne fi nimerit amândoi în acea expediţie. În care dintre ele aţi călătorit dumneavoastră?

Peachey mă observă câteva secunde în tăcere, probabil intimidat că nu ştia cum să interpreteze ambiguitatea tonului meu.

— Nu. eu nu am călătorit niciodată în viitor. mărturisi stânjenit.

— Niciodată?. Vai, ce surpriză, dragul meu Peachey. Atunci presupun că sunteţi de acord cu mine, când spun că cineva care face comentarii despre ceva ce nu a văzut

acceptă riscul, destul de mare în opinia mea, de a se înşela şi de a părea ignorant în ochii celorlalţi, i-am spus, cu un zâmbet cordial. De aceea, înainte să continui în aceeaşi direcţie, permiteţi-mi să vă informez că, fără îndoială şi Claire vă poate confirma, viitorul există. Da, undeva în timp acest viitor se petrece chiar acum, şi este atât de real precum acest moment în care stăm de vorbă noi doi. Şi pot să vă asigur de acest lucru, pentru că eu, spre deosebire de dumneavoastră, am fost în anul 2000.

Un an în care specia umană se află în pragul exterminării din cauza roboţilor malefici, şi nu a marţienilor, deşi, mulţumită unui om pe nume Derek Shackleton, am reuşit să-i învingem.

— Bine-ar fi ca acel Shackleton să fie aici. murmură Harold, în spatele meu.

Peachey îl privi cu o curiozitate fulgerătoare.

— Nu cred că un singur om poate face ceva, întări el sec, ridicând din umeri.

Acel comentariu al bancherului reuşi să mă enerveze şi mai mult decât cel de dinainte. Omul acela nu doar că mă trata cu un dispreţ total, ignorându-mi ultimul comentariu pentru a răspunde unui banal vizitiu, dar îndrăznea să-şi dea cu părerea asupra a ceea ce putea sau nu să facă Shackleton.

— Căpitanul Shackleton nu-i un oarecare, domnule Pea-chey, i-am spus, încercând să nu par scos din sărite. Căpitanul Shackleton este un erou. Un erou, înţelegeţi?

— Chiar şi aşa, mă îndoiesc de faptul că în această situaţie ar putea face.

— Mă tem, dragul meu Peachey, că n-aş putea fi într-un mai mare dezacord cu dumneavoastră, l-am întrerupt din nou, cu un dispreţ pedant. Dar, din nefericire, nu dispunem de timp pentru a ne aventura într-o discuţie interesantă despre toate acestea, care într-un alt moment

şi în alte circumstanţe mi-ar fi făcut o deosebită plăcere, căci nu există nimic pe lume ce m-ar putea atrage mai mult decât un schimb de opinii, mai degrabă inteligente decât inutile. Mă voi limita doar la a vă spune că, dacă aţi fi călătorit în viitor, aţi fi ştiut ce înseamnă un erou adevărat şi de ce este în stare, i-am răspuns cu un zâmbet cordial, după care nu am rezistat să nu îi dăruiesc un comentariu sarcastic: Deşi, tocmai mi-am dat seama de lipsa de politeţe de care am dat dovadă faţă de dumneavoastră, domnule Peachey, făcându-vă să vă simţiţi prost. Presupun că acum doi ani nu vă bucuraţi de o poziţie atât de privilegiată ca acum, iar preţul biletului ar fi fost prea mare pentru dumneavoastră.

L-am observat pe Peachey strângând din buze, pentru a evita să-mi răspundă printr-o reacţie necontrolată şi pentru a nu distruge falsa politeţe. Apoi, odată stăpânit impulsul fatal, îşi aplecă încet capul, căutând un răspuns mai potrivit, dar la fel de dur, şi am înţeles că începuserăm, fără să ne propunem, un duel verbal, sportul în care cineva se vede obligat să-şi demonstreze ingeniozitatea de a ironiza şi a da replica pe măsură, ceea ce nu-mi displăcu absolut deloc, fiindcă, fără teama de a mă lăuda, abilitatea mea în acest sens era cunoscută în toată Londra. În schimb, era evident că Peachey nu părea dispus să se lase intimidat, deşi îi lipseau talentul şi experienţa mea. Fireşte că eram conştient, exact aşa cum îi mărturisisem, că o situaţie ca aceea, poate, nu ar fi fost ideală pentru o încăierare dialectică, dar niciodată n-am ştiut să rezist anumitor tentaţii. Am profitat de timpul în care bancherul îşi pregătea răspunsul şi am aruncat o privire în jurul meu. Toţi îşi abandonaseră conversaţiile, pentru a fi atenţi la noi doi. Servitorii stăteau deoparte, probabil fără a înţelege despre ce vorbeam, noroc cu Harold, care era ceva mai aproape, lângă Lucy, Mă-delaine

şi soţia mea, care se ridicară din fotoliile lor, alarmate de direcţia spre care se îndrepta discuţia noastră, iar aproape de noi, tensionaţi precum coardele unei viori, se aflau Claire şi Andrew. I-am zâmbit lui Peachey, de două ori mai încântat pentru că aveam un public atât de atent. Gramofonul puncta liniştea cu melodia sa veselă.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre cum era viaţa mea acum doi ani? răspunse în sfârşit adversarul meu, străduindu-se să-şi stăpânească nervozitate.

Am clătinat încet din cap, dezamăgit de răspunsul lui. Peachey nu putea fi mai neinspirat de atât. Făcuse o greşeală de începător: când cineva răspunde cu o întrebare rămâne iremediabil expus isteţimii celui care trebuie să-i răspundă. Până şi un copil ştie asta.

— Doar necesarul, domnule Peachey, i-am răspuns liniştit, în timp ce mă jucam cu paharul meu. Că aţi apărut de

nicăieri, practic, fără nume şi avere, pentru a vă căsători cu fata unuia dintre cei mai bogaţi oameni din Londra.

— Ce insinuezi, Charles? întrebă atunci soţia lui, Claire. Mi-am întors privirea spre ea cu un gest, pe cât de teatral, pe atât de elegant.

— Să insinuez? O, Doamne fereşte, eu nu insinuez nimic, Claire! i-am răspuns, dăruindu-i cel mai încântător zâmbet al meu. Insinuarea pare să aibă o eficacitate dezamăgitoare pentru cel ce o rosteşte, deşi întotdeauna îl obligă pe nevinovat să se apere, în timp ce vinovatul o poate ignora cu naturaleţe, fără ca asta să-l facă să pară suspect. De aceea eu întotdeauna prefer să fiu luat drept insolent, mai degrabă decât ipocrit, draga mea. Nu pentru că mă interesează părerea celorlalţi despre mine, ci pentru că în realitate îmi place ca toţi să o cunoască pe a mea.

— O, toţi ştim pe dinafară cum îţi faci cunoscute

părerile, Charles. Dar permite-mi să-ţi aduc aminte că îţi dai cu părerea despre cineva despre care nu şti nimic, răspunse Claire, vizibil enervată. Şi chiar tu l-ai avertizat pe John, acum câteva minute, că atunci când vorbeşte despre ceva ce nu ştie, îşi asumă riscul, unul destul de mare, în opinia ta, de a părea un ignorant în faţa celorlalţi.

Iar eu i-am răspuns cu un zâmbet şi mai larg.

— Dar eu sunt primul care să-mi recunosc ignoranţa, Claire! am exclamat, desfăcându-mi braţele şi privind în jurul meu cu un aer inocent. Nu ascund asta şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să remediez situaţia. Draga mea Claire, să ghicim de unde a ieşit misteriosul tău soţ a fost modul preferat de petrecere a timpului pentru întreaga Londră, în aceşti doi ani! Nu exagerez când îţi spun că era subiectul cel mai comentat în saloane şi cluburi, după subiectul cu privire la nefericita moarte a domnului Murray.

— Charles, cred că toţi cei prezenţi aici vor fi de acord cu mine, când spun că între insolenţă şi grosolănie este o linie foarte fină, pe care în seara asta pari hotărât să o încalci, am

auzit-o spunând pe soţia mea, care, deşi considera că supărarea noastră era suficient de importantă încât să o strice printr-un gest de afecţiune, nu gândea la fel când veni vorba să o distrugă printr-un reproş.

— Dragă, este absolut imposibil să nu te interesezi de viaţa cuiva fără să comiţi un act de grosolănie. Altminteri ai comite un act de ipocrizie, am spus, întorcându-mă spre ea. Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine asta. Sau mă vei pune în postura ruşinoasă de a-ţi aduce aminte în faţa tuturor celor prezenţi că limba ta era una dintre cele mai ascuţite când vorbeai pe la spatele prietenei tale?

Recunosc, a fost o săgeată mult mai veninoasă decât trebuia, dar nu întotdeauna poţi să-ţi dozezi răutatea.

Victoria îşi muşcă buzele, înghiţindu-şi furia, şi trebuie să spun sincer că asta îmi provocă milă, dar în acel moment eram convins că mila era un lux pe care nu mi-l puteam permite.

— Dumneavoastră vă mândriţi cu aleasa dumneavoastră educaţie, domnule Winslow, interveni atunci Peachey, ieşind de sub protecţia soţiei sale, pentru a se expune curajos intemperiei, dar se pare că nu ştiţi cum să vă trataţi soţia şi cu atât mai puţin să o faceţi fericită, aşa cum reuşesc eu să o fac pe draga mea Claire.

Eram dispus să întorc atacul, dar precizia loviturii sale mă luă prin surprindere, şi, la fel ca un spadasin priceput, am făcut un pas înapoi, comiţând greşeala de a-i răspunde cu o întrebare.

— Şi cum a ajuns mintea dumneavoastră isteaţă la această concluzie, domnule Peachey?

Peachey profită de slăbiciunea mea mai bine decât mi-aş fi imaginat. Imită zâmbetul meu, de parcă ar fi fost vorba de o oglindă, şi-mi răspunse:

— Pentru că, aşa cum am putut să constatăm cu toţii, ai lăsat-o aici singură, în timp ce dumneata ai dorit să rezolvi nişte probleme în aparenţă mai importante.

A trebuit să strâng din pumni, pentru a nu lăsa să se vadă cât de mult mă afectase răspunsul lui, şi, mărturisesc, în momentul în care i-am răspuns, mi-a fost greu să afişez o seninătate firească.

— Nu cred că dumneavoastră sunteţi cea mai indicată persoană pentru a-mi spune ce trebuie să fac, domnule Peachey. Dar cel puţin ceea ce fac sau nu pot decide în raport cu dragostea pe care o simt faţă de Victoria, şi nu cu teama că aş putea trezi dispreţul persoanei căreia îi datorez funcţia.

Buzele lui Peachey deveniră din nou încordate.

— Îndrăzniţi să puneţi la îndoială dragostea mea

pentru doamna Peachey? întrebă el, fără să se deranjeze să-şi ascundă furia.

Am zâmbit: sosise momentul să-i dau lovitura de graţie.

— Ar fi imposibil să pot face asta fără a minimaliza meritele uneia dintre cele mai interesante şi frumoase femei ale societăţii noastre, dragul meu domn Peachey. Dar nu vă înşelaţi. În cazul în care aş îndrăzni să pun la îndoială dragostea dumneavoastră pentru adorabila noastră Claire, atribuindu-i ceva străin enormei sale bunătăţi, ceea ce cu adevărat v-aş atribui ar fi lipsa bărbăţiei.

Peachey îşi strânse puternic dinţii, încercând să-şi reprime furia. Reuşi s-o facă, pufnind uşor, aşa cum fac unele animale.

— Charles, nici măcar nu ai idee ce spui… – protestă fata, în spatele meu.

— Draga mea Claire, voi, femeile, aveţi virtutea de a crede ceea ce vă convine, i-am răspuns, întorcându-mă către ea, în timp ce îl vedeam cu coada ochiului pe Peachey cum îşi dădea ochelarii jos, strângându-i şi punându-i în buzunarul jachetei sale, făcând toate acestea cu gesturi calme, de parcă ar fi oficiat o liturghie.

— Nu-i vorbiţi aşa soţiei mele, domnule Winslow, spuse liniştit, verificând dacă ochelarii îi erau la loc sigur.

Faptul că nu a fost demn să mă privească m-a înfuriat şi mai tare decât vorbele sale.

— Îmi ordoni, John? i-am răspuns ameninţării sale voalate, deschizându-mi braţele către el, de parcă aş fi vrut, prin asta, să-mi arăt uimirea.

— Sper că m-am exprimat suficient de simplu încât să nu încapă nicio îndoială, dragul meu insolent Charles, răspunse.

Iar ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost atât de

izbitor pentru mine, încât nu pot să descriu cu detaliile pe care le-aş fi vrut. Singurul lucru de care-mi amintesc este că Peachey m-a apucat de încheietura mâinii, cu o rapiditate insuportabilă, şi o secundă după aceea m-am trezit cu braţul drept întors la spate. În continuare, mi-a secerat piciorul de sprijin şi, înainte de a înţelege ce se întâmpla, am observat camera înclinându-se asemenea catargului unei corăbii care se scufundă, şi m-am trezit cu faţa pe covor. Peachey se urcase pe mine, strivindu-mă atât de tare, încât îmi era imposibil să scap. O durere ascuţită se plimba prin braţul meu, dacă încercam să-l mişc, împiedicându-mă practic să respir.

— E suficient, John, am auzit-o pe Claire, cu o voce fermă. Ca o panteră îmblânzită brusc de vocea stăpânei, Peachey eliberă prada. L-am simţit ridicându-se, în timp ce eu stăteam tot cu faţa îngropată în covor, ascunzându-mi privirea plină de durerea provocată de cârceii din braţ.

— Charles. vorbi din nou Claire, adresându-mi-se cu o tandreţe aproape maternă, îţi voi da dreptate doar dintr-un singur punct de vedere, din tot ceea ce ai spus: căpitanul Shackleton este un erou, un om excepţional, un om capabil să salveze planeta noastră de maşinării.

— Claire, te rog. l-am auzit pe soţul ei implorând-o, mişcându-şi incomod picioarele, la câţiva centimetri de faţa mea.

— Nu, John, îl întrerupse soţia lui, domnul Winslow este un vechi prieten, şi trebuie să fie conştient de greşelile sale, pentru a avea posibilitatea de a cere scuze, cum, fără îndoială, îi va dicta onoarea sa de gentilom.

— Dar. se bâlbâi timid soţul ei.

— Totuşi, Charles, am auzit-o pe Claire reluându-şi discursul, adresându-mi-se din nou mie.

Dar eu nu m-am ridicat. Am rămas cu faţa înfiptă în

covor, presimţind că, orice aş fi răspuns, nu ar fi fost un răspuns salvator.

— Mai este ceva ce ar trebui să ştii despre căpitan. Derek Shackleton nu este doar un mare erou. Este şi un bărbat capabil să renunţe la glorie pentru femeia pe care o iubeşte şi să traverseze timpul pentru a fi alături de ea. chiar dacă ar fi ascuns sub aparenţa unui director de bancă.

Mi-am dezlipit faţa de pe covor cu cea mai mare demnitate de care puteam da dovadă, şi am reuşit să o întreb cu privirea ţintuită pe pantofii ei:

— Ce naiba spui, Claire?

Se aplecă spre mine cu lentoarea cu care cade o pană.

— Că te afli în faţa admirabilului tău căpitan Shackleton.

— Ce? am bâiguit neîncrezător.

Mi-am ridicat încet privirea, căţărându-mă pe picioarele puternice ale bancherului, ţinându-mă de cureaua de care atârnau mâinile lui enorme, apoi de pieptul său puternic, şi în sfârşit i-am văzut chipul, pe care, fără obstacolul reprezentat de ochelari, se vedeau acum nişte ochi mari şi profunzi. După un timp, ce mi se păru o eternitate, am observat acel chip senin şi hotărât, care, văzut de jos, mi se părea al unui zeu din Olimp. Atunci, ca o imagine apărută într-o oglindă aburită, peste omul pe care cu câteva minute înainte încercasem să-l umilesc, se suprapuse amintirea mea despre bravul căpitan Shackleton, omul care salvase viitorul rasei noastre. Nimeni nu ştia cum arăta, deoarece casca îi lăsa descoperită doar bărbia, care, trebuia să admit, că era atât de voluntară precum a lui Peachey. Atunci, era adevărat? Acel bancher jalnic şi insipid era căpitanul Shackleton? Peachey îmi întinse aceeaşi mână care cu câteva minute înainte mă ţinuse la podea, pe jumătate ameţit.

— E o glumă, nu-i aşa…? am spus, fără să-mi vină să cred una ca asta. Dumneavoastră nu puteţi fi căpitanul Shackleton.

— Sigur că este, Charles, insistă Claire. Apoi mă privi cu un zâmbet nostalgic. Derek şi cu mine ne-am cunoscut acum doi ani. bine, în realitate, întâlnirea noastră nu a avut loc încă, deoarece se întâmplă în anul 2000… Dar, oricum, totul a început cu una din expediţiile în viitor ale agenţiei Călătorii Temporale Murray, deşi trebuia să călătorească şi el în epoca noastră pentru a…

— Aşteaptă, aşteaptă, Claire. am încercat să o întrerup, nedumerit.

— Ei bine, asta nu are importanţă acum, îţi voi explica altă dată, spuse, neluând în seamă rugămintea mea. Adevărul este că ne-am îndrăgostit, Charles. Şi el a hotărât să abandoneze tot şi să rămână cu mine în epoca noastră, femeia pe care o iubea.

— Dar… nu se poate, Claire… am îngânat, incapabil să reacţionez.

— Ba da, Charles, sigur că se poate. De ce am vrea să te minţim? spuse ea cu o tandreţe sinceră, observându-mi nedumerirea. Soţul meu este căpitanul Derek Shackleton, eroul viitorului, salvatorul umanităţii.

L-am privit pe Peachey, care îmi zâmbea timid. Mă aflam în faţa căpitanului Shackleton? Asta trebuia să cred? L-am studiat cu lăcomie, cântărindu-l din priviri pe vânjosul bancher, imaginându-mi-l cu armura lui Shackleton, sesizând că avea măsurile apropiate pentru a i se potrivi. Cu un calcul rapid, făcut în minte, am observat că Peachey apăruse de nicăieri în societatea londoneză, chiar în momentul în care agenţia Murray se închisese, ceea ce părea o coincidenţă stranie. Căreia ar trebui să-i adăugăm faptul că niciuna dintre bârfele ce circulau prin Londra nu scosese nimic la iveală referitor la trecutul lui,

deşi timp de câteva luni bune nu se vorbise despre altceva. Aceasta să fi fost explicaţia? Oare într-adevăr acel bărbat nu avea trecut, pur şi simplu pentru că trecutul său aparţinea viitorului nostru? Dezorientat, m-am uitat la

Claire, care mi-a răspuns cu o privire atât de directă, încât îmi alungă orice bănuială pe care aş fi putut-o avea. Dintr-odată mi-am dat seama că nu minţea, că nu avea de ce să mă mintă. Mă aflam chiar în faţa căpitanului Shackleton, eroul anului 2000. Da, mi-am spus, simţind o înţepătură în suflet, era aici, în faţa mea, în prezentul nostru, oricât de incredibil ar fi părut. Venise din dragoste.

— Dumnezeule. Iertaţi-mi insolenţa, căpitane, eu. Înfăţişarea dumneavoastră era atât de Am încetat să mă mai bâlbâi, mi-am dres vocea şi am rostit, executând o reverenţă ridicolă: Este o plăcere să vă cunosc, căpitane Shackleton. Şi permiteţi-mi să vă mulţumesc în numele întregii rase umane că aţi salvat planeta noastră de acei roboţi malefici.

— Vă mulţumesc, domnule Winslow, răspunse Shackleton cu blândeţe. Dar oricine altcineva în locul meu ar fi făcut la fel.

— O, ştiţi că nu. am zâmbit, amuzat de modestia sa. Eu, de exemplu, nu.

L-am privit atent câteva secunde, într-o linişte fermecată, în timp ce percepeam în spatele meu un murmur crescând de confuzie. Încă nu-mi venea să cred că era Shackleton şi că trăia de doi ani printre noi, în epoca noastră, ascunzându-se sub aparenţa unui om obişnuit, care în fiecare zi a vieţii lui făcea eforturi pentru a disimula că era salvatorul rasei umane, prefăcându-se că nu cunoştea ce ne pregătea viitorul. Pentru că de acolo venise el, dintr-un timp care încă nu se petrecuse, trecând peste ani pentru a o iubi pe Claire Haggerty. Dar oricare ar fi fost motivul pentru care ar fi venit, singurul lucru ce

conta e că acum se afla aici, mi-am zis deodată, într-un oraş care suferea o invazie ce nu putea continua, o invazie pe care cineva trebuia să o sufoce, iar acel cineva nu putea fi decât el. Dintr-odată, toate piesele se aşezau la locul lor atât de exact, încât am fost gata să leşin.

— Atunci, faptul că vă aflaţi în epoca noastră. am spus, simţind cum mă invada euforia, nu poate să însemne decât că dumneavoastră sunteţi cel care. ne va salva, cel care va

Împiedica invazia să ia amploare. Da, nu are cum să fie altfel: de aceea vă aflaţi aici.

Peachey clătină din cap, amuzat de ideea mea.

— Nu, Charles, Derek este aici din dragoste, m-a întrerupt

Claire.

Când un bărbat iubeşte o femeie, face orice pentru ea, mai puţin să continue să o iubească, a zis Oscar Wilde. Şi e ceva ce orice bărbat cu experienţă în arta iubirii poate confirma. Nu, Shackleton nu se afla acolo din dragoste. Shack-leton era acolo pentru mult mai mult decât acel sentiment uşuratic. Se afla acolo pentru că acela era destinul său. Da, el reprezenta piesa care lipsea în ecuaţia mea, eroul pe care îl aşteptam. Nu încăpea nicio îndoială: curajul şi inteligenţa sa erau mai mult decât cunoscute, nu degeaba salvase deja o dată planeta, deşi, cronologic vorbind, asta nu se întâmplase încă. Se putea spune că avea experienţă în astfel de lucruri. Doar el putea să-i învingă pe marţieni, cum o făcuse deja cu roboţii. Doar el. De aceea se afla acolo, da.

— Desigur, Claire, desigur că este aici din dragoste, am spus. Dar nu putem uita că Shackleton este un erou, şi acum mai mult ca oricând avem nevoie de unul.

— Vă mulţumesc pentru încredere, domnule Winslow, dar v-am spus deja că un singur om nu poate face nimic

într-o astfel de situaţie, interveni Shackleton.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi orice bărbat, căpitane, am revenit eu, sunteţi un erou!

Shackleton oftă şi scutură din cap. Modestia lui mă surprinse. Mă uitam în jurul meu, în căutarea unui ajutor, pe care eram sigur că-l voi găsi, dar mă dezamăgea priveliştea pe care o vedeam. Aveam impresia că motivul pentru care Shackleton se afla acolo nu le păruse atât de limpede şi celorlalţi. Servitorii îmi aruncară o privire tâmpă, vizibil depăşiţi de acea rapidă succesiune de evenimente imposibile: invazia marţiană, căderea puternicului imperiu, prezenţa în salonaşul lor a unui erou din viitor, care, după calendarul nostru, nu

se născuse încă. Toate acelea îi năuciră, dar eu nu aşteptam prea multe de la acele biete minţi goale. Victoria, soţia mea, mă dezamăgi şi mai mult, deşi etala o resemnare suferindă, cu care pretindea că pentru ea nu există o mai mare supărare, inclusiv invaziile marţiene, decât să suporte excentricităţile soţului ei. Şi ce să mai spun de vărul meu şi adorabila lui soţie? Andrew şi Madeleine păreau complet dezorientaţi, incapabili să-mi ofere vreun ajutor. Nu exista chiar nimeni în acea cameră care să fi înţeles, ca mine, cum stăteau lucrurile? Şi atunci m-am întors către Shackleton, disperat.

— Căpitane, eu v-am văzut bătându-vă cu regele roboţilor şi învingându-l, am insistat. Dumneavoastră sunteţi salvatorul umanităţii şi există doar un motiv pentru care vă aflaţi aici: trebuie să ne salvaţi din nou.

— Mă tem că nu pot face asta, mormăi Shackleton, de parcă i-ar fi fost greu să se desprindă de aparenţa sa, jucând în continuare rolul său de director de bancă, ce refuză să-i ofere un credit unuia dintre clienţii săi.

— Bineînţeles că puteţi! am exclamat.

M-am uitat la vărul meu, cerându-i din priviri

ajutorul. Tu ai cumva vreo urmă de îndoială, Andrew? Amândoi am văzut cum l-aţi înfrânt pe Salomon. Şi acum sunteţi aici, în faţa noastră, chiar în momentul în care avem şi mai mare nevoie de dumneavoastră. Nu ţi se pare o coincidenţă incredibilă, Andrew? Zi ceva, fir-ar să fie!

— Păi. răspunse năuc vărul meu, nu ştiu exact ce-ai vrea să facă domnul Peachey. scuze, căpitanul Shackleton, vreau să spun.

— Vărul dumneavoastră are dreptate, domnule Winslow, spuse căpitanul. Când l-am învins pe Salomon nu eram singur. Aveam oamenii mei. Aveam arme puternice, aveam.

— Atunci vom merge în anul 2000 şi vom aduce toate acelea, am propus eu. Da, vom merge în viitor să căutăm armele şi oamenii dumneavoastră, care v-ar urma până la moarte, şi îi vom distruge pe nenorociţii de marţieni!

— Cum? ridică din umeri Shackleton.

— Ce? am întrebat, oprindu-mă la jumătatea discursului meu înflăcărat.

— Cum credeţi că vom ajunge în viitor? repetă căpitanul. L-am privit buimăcit.

— Nu ştiu, am recunoscut, am crezut că… Dar dumneavoastră cum aţi venit din viitor, căpitane?

— Aceasta este problema, Charles, a intervenit Claire. Derek a venit din viitor cu o maşinărie care a fost distrusă după aceea.

Asta m-a surprins, căci nu ştiam să fi existat o altă maşinărie pentru a călători în timp, diferită de Cronotilus, deşi trebuia să înţeleg că în viitorul din care venea Shackleton aşa ceva era mai mult decât posibil. Oricum, dacă acea maşinărie fusese distrusă, exact aşa cum susţinea Claire, nu puteam conta pe ea. Ne mai rămânea doar un mod de a face călătoria.

— Ei bine, mergem la agenţia Călătorii Temporale Murray şi vom folosi Cronotilus, pentru a putea călători în anul 2000, am spus eu triumfător.

— Dar agenţia Călătorii Temporale Murray e închisă de doi ani, domnule Winslow, după moartea lui Gilliam Murray, îmi aduse aminte Shackleton.

Asta era adevărat. După moartea intempestivă a lui Murray agenţia îşi închisese porţile.

— Da, ştiu. dar ce s-o fi întâmplat cu poarta care ducea în anul 2000 prin a patra dimensiune, o fi rămas deschisă?

— Nu cred, răspunse Shackleton, cu o siguranţă ce mă uimi.

Atunci l-am privit fix pe căpitan, gândindu-mă cum să evit atitudinea lui reticentă.

— Ei bine, eu cred că da. Şi sunt sigur că putem călători în viitor prin ea. Nu poate fi altfel, căpitane, nu înţelegeţi? În viitorul din care veniţi dumneavoastră, nu există nici urmă de marţieni, ceea ce înseamnă că într-un anumit moment

şi într-un oarecare fel, de care n-am habar, vom sfârşi cu ei. Altfel, niciunul dintre cei care suntem aici n-ar fi putut să vadă acel viitor.

Am privit din nou în jurul meu şi mi s-a părut că întâlnesc pe chipul vărului meu, şi pe cel al lui Madeleine, ba chiar şi pe chipul lui Harold şi pe cel al câtorva servitori, un vag zâmbet de înţelegere. Asta m-a făcut să-mi crească şi mai mult entuziasmul.

— Începeţi să vedeţi cum stau lucrurile, nu-i aşa? Sigur că da! Vom merge la Călătorii Temporale Murray, vom călători în viitor şi îi vom învinge pe marţieni. Şi ştiţi de ce vom reuşi? Pentru că deja am reuşit!

— Dar nu putem fi siguri că intervenţia mea va fi cea care va pune capăt invaziei, răspunse Shackleton, pe un

ton încăpăţânat.

— Poate cu ajutorul unei ţări prietene sau orice altceva. Căpitanul privi în jurul său, căutând aprobarea audienţei, dar cuvintele lui se pierdură în murmurul unanim de admiraţie, care începea să-l înconjoare. Cuvintele pline de entuziasm pe care le rostisem şi explicaţia mea atât de simplă cât priveşte acea problemă atât de încurcată au avut un efect mai mare asupra lor decât argumentele căpitanului. Câţiva dintre servitori au făcut un pas spre el, hipnotizaţi: acolo, în modestul lor salonaş, se afla eroul care avea să salveze rasa umană de la exterminare şi care înainte îi învinsese pe marţieni, distrugându-i pe roboţii ce nimiceau oraşul în care crescuseră.

— Poate că are dreptate, Derek, murmură Claire, adresându-i-se soţului ei. Poate că nu eşti aici doar pentru că mă iubeşti. Şi dacă venirea ta în epoca noastră are alt motiv, aşa cum susţine Charles?

— Dar, Claire… protestă Shackleton.

Claire îşi sprijini mâna de braţul soţului ei, cu o gingăşie nemărginită.

— Cred că ar trebui să încerci, Derek, insistă ea, implorându-l cu privirea.

Shackleton tăcu o vreme, scufundat în ochii ei, în timp ce toţi aşteptam decizia lui cu sufletul la gură.

— De acord, Claire, voi încerca, spuse.

— Minunat, am exclamat, bucuros de decizia sa, în timp ce toţi cei prezenţi au început să aplaude, ba chiar să se îmbrăţişeze între ei, emoţionaţi. Vom merge în anul 2000!

Atunci am văzut cum Harold îşi ştergea lacrimile, în timp ce servitorii se îmbrăţişau şi se băteau pe spate, ca

atunci când echipa lor câştiga partida cea mai importantă din an. Doar soţia mea rămăsese încruntată, străină de hărmălaia generală.

— Eu vin cu voi, spuse atunci Andrew, profund emoţionat.

— Nu, vere, i-am răspuns cu un zâmbet, vom merge doar căpitanul şi cu mine. E periculos să ieşi afară. Căpitanul Shackleton are un rol important în asta, nu uita: el este cel care trebuie să împiedice invazia, iar viitorul ne spune că va reuşi, deci nu va muri, cel puţin până nu reuşeşte. Dar asta nu înseamnă că cei care îl însoţim ne vom bucura de imunitatea lui, aşa că rămâi aici şi ai grijă de doamne, vere. Sunt sigur că minunatele surori Keller nu ar suporta să rămână văduve în acelaşi timp, am glumit eu.

Vărul meu încercă să protesteze, dar l-am potolit cu un gest împăciuitor, apoi m-am întors către vizitiu.

— Harold, pregăteşte caleaşca.

Vizitiul îi aruncă o privire discretă lui Andrew, care consimţi.

— Caleaşca va fi gata în cinci minute, domnule Winslow, spuse.

— Să fie în două, am zâmbit eu.

Când acesta ieşi din încăpere, cei care plecam în acea misiune nebunească – ce fără doar şi poate avea să fie încununată de succes – am început să ne luăm rămas-bun de la cei care rămâneau la adăpost. Claire îl rugă pe Shackleton să fie prudent, iar eu i-am spus lui Andrew să aibă grijă de toţi, cât de bine putea. Victoria nu se apropie de mine, doar schiţă din cap un gest dezamăgit, iar eu am ridicat din umeri.

Despărţirea noastră a însemnat doar acel schimb mut de reproşuri. Ea nu ştia că eu încercam să salvez planeta, iar eu nu ştiam că nu aveam s-o mai revăd vreodată. Deşi, dacă am fi ştiut, oare am fi procedat altfel?

XXXII

Charles suflă cu delicateţe peste ultimul paragraf, ca să se usuce cerneala. Mai apoi închise caietul, puse stiloul de-a curmezişul pe coperta acestuia şi se uită la el, pierdut. Trecuseră mai mult de doi ani de când îşi văzuse pentru ultima dată soţia, iar acum îl durea sufletul, şi puţine lucruri îi provocaseră acest sentiment, pentru că nu-şi călcase pe mândrie şi nu se despărţise de ea cu buzele ţuguiate în acel romantic sărut pe care situaţia îl cerea, sau în lipsa acestuia, dacă pudoarea îl împiedica, într-o îmbrăţişare mai mult sau mai puţin caldă, mai mult sau mai puţin sinceră.

În acel moment, ascultă pocnitura obsedantă a lanţului care îi înconjura gâtul, şi de-ndată simţi acea neliniște cunoscută, care părea că prinde viaţă exact în locul în care lanţul se încrusta în piele cu ajutorul unor tentacule insesizabile, aproape la înălţimea celei de-a patra vertebre cervicale, la fel ca o căpuşă. Câteva secunde mai târziu, furnicătura se împrăştie pe toată lungimea coloanei, ca un şuvoi de metal fierbinte care îi învălui măduva, risipindu-se la atingerea picioarelor într-un mănunchi de şocuri tăioase. Charles strânse din dinţi, aşteptând ca tortura să scadă în intensitate, lăsându-i, ca în fiecare zi, o durere în stomac, trupul chircit şi picioarele tremurânde. Din fericire, nu dura prea mult, doar câteva secunde, iar cu timpul aproape că se obişnuise cu ea.

Deşi prima dată crezuse că acea şfichiuire de foc care îi brăzda coloana i-ar distruge măduva, inclusiv viscerele, singurele sechele fuseseră vreo câteva măsele sparte din cauza strângerii aprige a dinţilor şi o anumită ruşine care ar fi durat până la moartea lui, fiindcă nu o

singură dată sfincterul i se relaxase atât de mult, că ajunsese la muncă cu o povară umilitoare, atârnându-i în pantalonii jerpeliţi.

Zgomotul cătuşelor îl anunţa că putea să iasă din celula sa, iar când şocurile din picioare încetară, Charles se ridică şi ascunse caietul sub saltea, felicitându-se că terminase pasajul la timp. Ieşi din vizuina lui cu un aer adormit, ca şi cum s-ar fi trezit de puţin timp. Celula sa era una dintre cămăruţele cele mai de sus ale structurii metalice, din care se compunea pavilionul prizonierilor, drept care, de la înălţimea platformei înguste unde se întâlneau prizonierii somnoroşi de la nivelul său, se putea vedea panorama întregii tabere marţiene. Charles îşi acordă câteva clipe pentru a studia, cu resemnare, locul în care va muri, acea scenă care, cu fiecare zi, îi părea tot mai necunoscută, deoarece se schimba pe nesimţite. În ciuda faptului că încă nu era terminată, piramida enormă care se putea vedea în mijlocul acestui spaţiu părea de o imensitate monstruoasă. În acel moment, cu soarele răsărind din spatele uneia dintre muchii, aruncând raze portocalii pe suprafaţa cromată, părea chiar frumoasă. Dar Charles ştia că acea construcţie gigantică era de fapt un artefact oribil şi monstruos. De câteva luni, nişte scânteieri verzui începuseră să străpungă, orizontal, primele niveluri ale structurii piramidale, cele care erau mai aproape de bază, emiţând semnale sonore ciudate. Muchiile erau atât de întinse, că acele licăriri nu reuşeau să facă înconjurul acestora, iar dacă cineva se afla prin apropiere, lucrând la structură, atunci când acea forforescenţă ciudată aluneca pe suprafaţa cromată, simţea o durere intensă în plămâni, care de-ndată îi provoca un acces de tuse. Orice ar fi avut de făcut, acea piramidă titanică îşi începuse lucrarea. Dincolo de ea, îngrămădite pe fundalul

peisajului, se vedeau oribilele colibe marţiene, care

păreau nişte movile de culoare roz prăfuit, pe ale căror acoperişuri se vedeau nişte tuburi, care păreau fabricate dintr-o sticlă extrem de flexibilă, şi atârnau pe pereţi într-o dezordine totală, luând aspectul unor meduze imense, cu burta în sus. Tuburile se risipeau pe jos, iar la o anumită distanţă de vraiştea colibelor intrau în pământ, în direcţia piramidei. În stânga taberei, se deschidea în pământ un crater în formă de pâlnie. Acolo erau aruncate cadavrele umane, care alunecau, rostogolindu-se încet, pe margini, până ce erau atrase, ca un magnet, de nucleul central. Dar în acel puţ sinistru nu erau aruncate doar cadavre. Dacă marţienii considerau că vreun prizonier trebuia să fie pedepsit, dintr-un anumit motiv, ori dacă vreunul avea ghinionul să se îmbolnăvească, iar slăbiciunea trupului îl împiedica să muncească, lanţul din jurul gâtului emitea un geamăt răguşit, iar nefericitul începea să se îndrepte spre pâlnie, fără scăpare, ca o păpuşă manevrată de fire invizibile, şi se arunca în crater, unde dădea ture leneşe, tot mai rapide, pe măsură ce cobora şi se scurgea prin orificiul central, cu un urlet îngrozitor. Înfiorat, Charles îşi îndepărtă privirea de la puţ. Nu era zi ca acel crater blestemat să nu înghită pe unul dintre ei, viu sau mort, iar, ca în fiecare dimineaţă, se întrebă dacă era rândul lui, dacă pe parcursul zilei lanţul ar fi pus stăpânire pe picioarele sale şi s-ar fi trezit îndreptându-se spre pâlnie, cu un gest care ar fi putut fi considerat voluntar, dacă nu ar fi fost trădat de groaza încremenită pe chip.

Ochii lui se pierdură atunci în depărtare. Deşi, aparent, tabăra nu era încercuită, astfel încât orice prizonier putea să se simtă tentat să fugă de-a lungul câmpurilor, în realitate era împrejmuită cu un cerc invizibil mortal. Nimeni nu ştia exact unde era trasată linia morţii, dar, dacă cineva comitea imprudenţa de a se îndepărta mai mulţi metri decât era permis de centrul taberei, lanţul care le înconjura gâtul începea să se strângă brusc, oprindu-le

respiraţia şi obligându-i să revină la locul iniţial, dacă mai doreau să respire. Acest lucru nu făcea.

desigur, ca în momentele de disperare maximă unii prizonieri să uite de acel fir invizibil sau, pur şi simplu, să creadă că puteau fugi mai repede decât îi împiedica strânsoarea, când începeau să se sufoce. Dar de-a lungul acelor doi ani, Charles nu văzuse pe nimeni atât de rapid. El, totuşi, nici măcar nu încercase să evadeze de când îl aduseseră acolo. Unde ar fi putut fugi dacă lumea întreagă era un enorm lagăr de concentrare? Din câte ştia, niciun loc nu mai ascundea mult visata rezistenţă umană. Şi era de-ajuns să arunce o singură privire spre prizonierii care coborau în şir indian câmpul, pentru a înţelege că nici printre aceştia n-ar fi prins viaţă, clandestin, vreun grup de rezistenţă.

Charles coborî pe scară şi se îndreptă spre prizonieri, îndepărtându-se de pavilion, care, privit de jos, părea o cutie enormă de fier, sprijinită pe muchie. Ca în fiecare dimineaţă, se îndreptă spre maşinăriile cu alimente, care erau lipite de marginea pâlniei, mai exact păreau să se ivească din interiorul acesteia, şi ar fi fost destul de naiv să crezi că amplasarea lor acolo era pură întâmplare, deşi, de ceva timp, Charles se hotărâse să ignore oroarea acelor semnificaţii. Dacă cineva avea o imaginaţie prea bogată, putea spune că acele maşinării se asemănau cu nişte ciuperci uriaşe, înalte de vreo câţiva metri. Erau încoronate de un fel de pălărie acoperită cu solzi strălucitori, iar drept tulpină aveau un cilindru lung, atât de îngust, încât un om l-ar fi putut cuprinde în braţe. Pentru a desăvârşi asemănarea lor cu plantele Terrei, erau prevăzute cu nişte rădăcini metalice, care se afundau în nisip, la câţiva centimetri de marginea craterului, chiar dacă cel puţin câteva se înşurubau de tulpină, ca nişte plante agăţătoare de fier. Acele filamente se terminau într-

un fel de gură dinţată. Când prizonierii îşi apropiau vasele pentru mâncare de acele guri groteşti, care aminteau de plantele carnivore, braţul vibra uşor, înainte de a vărsa terciul verzui care le era servit drept mâncare.

După mai multe minute de stat la coadă, Charles reuşi să-şi umple castronul, apoi se îndreptă spre o piatră departe

de ceilalţi. Se aşeză acolo şi goli conţinutul, din câteva linguri, fără a încerca să simtă gustul. Era singura metodă pe care o găsise pentru a nu vomita lăturile gătite de marţieni. Iar dacă acum mânca era, pur şi simplu, pentru că îşi scria jurnalul şi nu voia ca moartea să-l surprindă înainte de a-l termina. În timp ce se forţa să înghită acel piure scârbos, Charles îşi plimbă privirea obosită în jurul lui, dar nu păru să-l recunoască pe Shackleton în niciunul dintre grupurile de prizonieri, aşa că deduse că în acea dimineaţă căpitanul fusese dus în tabăra femeilor, pentru a-şi împrăştia sămânţa încă sănătoasă în pântecele unora dintre acestea. Aveau la dispoziţie doar câteva minute pentru a mânca, înainte ca marţienii să-i zorească pentru a reîncepe construcţia maşinii purificatoare, astfel că Charles curăţă castronul şi îl aruncă în chiuveta corespunzătoare. Îndreptându-se spre structură, observă santinelele care îi supravegheau mişcările, cu un fel de apatie. Deşi parţial ascunşi sub măşti pestriţe de cupru, prinse cu nişte curele care le acopereau gura şi fosele nazale, destinate să filtreze aerul terestru, marţienii se învârteau prin tabără sub o înfăţişare umană. La început, acest lucru îi păruse un detaliu atent din partea lor, până ce unul dintre prizonieri îi spusese că motivul nu era ca să nu-i îngrozească pe ei, ci să poată da ordine şi să-i înjure, asigurându-se că erau înţeleşi.

Charles îşi petrecu ziua la unul dintre nivelurile superioare ale turnului, cărând bârne lungi şi grele de oţel,

împreună cu o duzină de alţi prizonieri. Munci fără oprire, cu excepţia momentelor în care vreun atac de tuse îl obliga să se îndepărteze de grup, pentru a marca pământul cu o flegmă de sânge, uşor verzuie. Când acest lucru se întâmpla, ceilalţi prizonieri îi aruncau o privire de compasiune sau indiferenţă, iar el nu putea simţi pentru ei decât un profund dispreţ. Charles se credea diferit de ceilalţi, dar nu pentru că ar fi aparţinut unei pături sociale mai elevate. Doi ani fuseseră de-ajuns pentru a uniformiza prizonierii, aducând la acelaşi nivel bogaţii şi săracii, transformându-i într-o turmă de oameni învinşi şi

Împuţiţi, care se deosebeau unii de alţii doar prin educaţie, iar uneori nici măcar asta nu-i mai deosebea, deoarece, cu timpul, tăcerea, monosilabele şi mârâiturile înlocuiseră treptat conversaţiile, atât de profundă era oboseala care le dobora trupurile lor. Dacă Charles se simţea în continuare diferit era pentru că el nu fusese prins pe străzi, ca majoritatea, şi nici nu fusese închis acolo, fără să ştie altceva despre ceea ce se întâmpla în afară de zvonurile neclare. Nu, înainte de a fi prizonier, el făcuse parte dintr-un grup de eroi curajoşi, condus de bravul căpitan Shackleton, ba chiar fuseseră pe punctul de a-l omorî pe marţianul care conducea invazia, oricât de mult acest lucru îi părea acum doar un vis. De cele mai multe ori, trebuia să depună un efort considerabil de concentrare pentru a-şi aminti, pentru a dezgropa acele întâmplări din adâncurile memoriei sale.

Aşa cum a făcut când a ajuns în celula sa, după o zi extenuantă de lucru. Avea la dispoziţie doar o oră de lumină, înainte de apusul soarelui, astfel că, în ciuda oboselii şi a ameţelii care îl stăpâneau, scoase jurnalul de sub saltea şi continuă să scrie, dând frâu liber amintirilor.

JURNALUL LUI CHARLES WINSLOW

13 februarie 1900

Când trăsura ieşi în stradă, aceasta era învăluită în tăcere, la fel ca Exhibition Road, drept care ne-am aventurat pe acolo. Tripodurile nu apăruseră încă in Queen's Gate, iar acest lucru îmi oferi o reală consolare, nu doar pentru că reducea timpul în care persoanele cele mai dragi ar fi fost expuse acestor maşinării, ci pentru că preferam să nu dau peste acele sinistre dispozitive marţiene, chiar dacă acum mă însoţea bravul căpitan Shackleton. L-am privit pe furiş pe căpitan, care părea absorbit de gândurile sale, cu o grimasă rigidă desenată pe buze. La ce s-o fi gândit? Oare revizuia

strategiile pe care le cunoştea pentru a o alege pe cea care era cea mai adecvată situaţiei? Este incredibil cât de vulnerabili suntem în faţa sugestiei, mi-am spus în timp ce îl priveam pieziş: bărbatul care călătorea alături de mine era acelaşi individ insipid care îmi produsese atâta aversiune doar cu câteva minute mai devreme, dar acum, ştiind că nu era altul decât căpitanul Shackleton, nu puteam să-l văd decât ca pe un bărbat curajos şi cutezător, a cărui timiditate se transformase într-o serenitate ce făcea să-l urmezi până la porţile infernului. Ceea ce acest bărbat înfăptuise era într-adevăr minunat. Călătoream alături de o legendă. Şi era vorba de o legendă înarmată, fiindcă, înainte să ies, luasem trei revolvere din colecţia unchiului meu: un Colţ pentru el, un Remington pentru Harold şi un Smith & Wesson pentru mine, astfel că toţi ne îndreptam spre misiunea noastră cu o armă la brâu şi mai multe cutii cu muniţie, ce ne umpleau buzunarele jachetei. Eram conştient de rolul meu modest ca scutier în acea operaţiune titanică, dar, în ciuda fricii care îmi pătrunsese în oase, un val de încredere mă străbătea: întâlnirea mea

cu Shackleton fusese providenţială, iar dacă eu nu l-aş fi convins, el niciodată nu s-ar fi gândit că era persoana care trebuia să-i învingă pe marţieni. Şi dat fiind că acest lucru nu putea depinde de un simplu cumul de coincidenţe, am înţeles că ne urmam destinul, că tot ceea ce făceam, aparent, pe cât de voluntar, pe atât de improvizat, deja fusese decis de Creator, cu mult înainte de naşterea noastră.

Cu un huruit ritmic şi prudent, trăsura ocoli Hyde Park şi se îndreptă spre Piccadilly, în direcţia Soho. M-am liniştit văzând că, deocamdată, acolo totul era calm. Se auzeau explozii neîntrerupte de la distanţă, acoperite de chemarea insistentă a clopotelor, dar se părea că tripodurile se aflau încă destul de departe de acea zonă.

Londonezii se refugiaseră în casele lor, astfel încât toate străzile erau aproape goale. Dar, odată cu intrarea pe Shaf-tesbury Avenue, care rămânea încă intactă, văzusem oameni

fugind îngroziţi în sens contrar. Era aceeaşi mulţime care mă târâse în fuga mea spre Tamisa, cerşetori zdrenţăroşi amestecaţi cu domni bogaţi, toţi cuprinşi de spaimă. Prin gemuleţe, am observat că unele persoane care avansau, încercând să nu fie lovite de cărucioarele şi celelalte vehicule care mergeau în aceeaşi direcţie, aveau pete de sânge pe îmbrăcăminte. Era evident că urma să întâlnim un tripod. Am murmurat un blestem şi am încercat să dibuiesc o stradă laterală, pe unde ne-am fi putut strecura, dar toate păreau blocate de mulţimi de oameni dezorientaţi. Nu aveam altă opţiune decât să continuăm pe Shaftesbury Avenue, în direcţia tripodului, chiar dacă acest lucru nu-l intimidă pe Harold, care zorea caii, în timp ce ocolea cu greutate numeroasele trăsuri peste care dădeam. Am observat cum Shackleton începea să fie tot mai încordat pe măsură ce explozia era tot mai

puternică, iar acest lucru făcu să mă redresez în scaun, strângând cu putere patul revolverului, în timp ce inima părea să-mi sară din piept. Spre deosebire de ei, eu deja fusesem martorul dezlănţuirii puterii marţienilor şi mă îndoiam că vom scăpa cu viaţă în urma întâlnirii spre care ne îndreptam, inexorabil.

Atunci, în mijlocul bulevardului, cu cele trei tentacule înfipte puternic în pământ, am văzut tripodul care provocase acea panică. Se legăna uşor, încrezător şi puternic, în timp ce în spatele lui se zărea, ca o dantură mâncată de putregai, un şir de clădiri, pe jumătate dărâmate. Înălţimea maşinăriei marţiene păru să-l înfioare pe Shackleton, la fel cum mă îngrozise pe mine când mă înfruntasem pentru prima dată cu acel dispozitiv. Atunci, raza de foc răsări din tentacul, acoperind un grup de oameni care fugeau îngroziţi din calea lui. De-ndată, acea duzină de nefericiţi se transformă în păpuşi sinistre de cenuşă.

— Doamne, Dumnezeule… murmură Shackleton lângă mine.

Văzând ceea ce marţienii erau în stare să facă, Harold îşi pierdu din curaj şi se grăbi să întoarcă trăsura pentru a fugi

În sens invers. Totuşi, în spatele nostru se formase un cârd de vehicule, iar astfel rămaserăm blocaţi fără speranţă. Trăsuri, cupeum şi cabriolete micuţe se zbăteau să-şi facă loc, deşi înţelesesem de-ndată că era o luptă inutilă. Niciodată n-ar fi reuşit să se separe unele de altele înainte ca tripodul să ajungă la ele, iar astfel era imposibil să le ocoleşti. Eram prinşi între grămada de vehicule şi maşinăria marţiană. Cedând în faţa circumstanţelor, Harold coborî de pe capră, neştiind ce să facă, iar eu şi Shackleton am procedat la fel, în acelaşi moment în care tripodul se îndrepta spre acel hăţiş ridicol care bloca

strada, făcând ca pământul să se cutremure sub picioarele noastre, ca spinarea unei pisici zbârlite. Am fost pe punctul de a scoate pistolul, dar am renunţat de-ndată. La ce bun să trag împotriva acelei maşinării?

— Trebuie să lăsăm trăsura aici şi să fugim pe jos! i-am strigat lui Shackleton, care rămăsese cu privirea pironită pe mişcarea lentă a maşinăriei.

Căpitanul se împotrivi, dând din cap, iar, spre surprinderea noastră, începu să fugă în sens invers. Uimit, l-am observat îndreptându-se rapid spre tripod, care nu realiză că, între şuvoiul de oameni care fugea de el, cineva avansa împotriva curentului. Doar atunci când mulţimea se împrăştie, căpitanul fu vizibil pentru marţian. De la distanţă, încercam să înţeleg ce naiba voia să facă. Şi îmi trecu prin minte doar un singur lucru: intenţia lui era să treacă pe sub tentaculele maşinăriei, pentru a fugi în direcţia opusă, uitând de noi toţi. Dar ce fel de erou ar fi făcut acest lucru? mi-am spus, ce fel de erou ar fi încercat să-şi scape pielea, prin orice mijloace, fără să-i pese de soarta tovarăşilor săi? Atunci, dintr-odată, când fu pe punctul să treacă pe sub tripod, păru să se răzgândească, iar, în loc să treacă printre tentaculele lungi, încercă să-l ocolească, fugind prin dreapta sa. Uitând de ceilalţi, tentaculul urmări cursa derutantă a căpitanului, rămânând în aer. Iar de unde mă aflam, încercând să nu fiu doborât de hoarda care se lupta să-şi deschidă calea printre vehicule, am putut vedea

cum maşinăria marţiană îl încolţi în faţa unei clădiri cu o frumoasă faţadă neoclasică, probabil aparţinând administraţiei, a cărei intrare avea nişte arcade fin lucrate, sprijinite de piloni. Împreună cu grămada de curioşi care se oprise pentru a asista la ceea ce nu era altceva decât o sinucidere nebunească, l-am observat pe căpitan urmărind dansul tentaculului, ca şi cum ar fi fost o cobră, în timp ce

frica părea că-l împietrise. Tentaculul se opri atunci la câţiva metri de el, suspendat în aer, iar o secundă mai târziu trase asupra lui Shackleton. Am crezut că murise, dar reuşi să-şi învingă paralizia în ultimul moment, aruncându-se într-o parte, astfel încât raza nimeri pilonul care se afla în spatele lui, împrăştiind o ploaie mortală de fragmente în toate direcţiile. Distrugerea pilonului provocă un cutremur îngrozitor al faţadei, care de-ndată începu să se crape, străbătută de o ramificaţie de crăpături în zigzag. Printr-o perdea de praf, am reuşit să-l zăresc pe căpitan, ridicându-se pentru a-şi continua fuga, dar marţianul care pilota maşinăria nu era dispus să-i ofere niciun răgaz. Îl ochi din nou, sprijinit pe tentaculele-i lungi, şi lansă detunătura, care îl obligă pe Shackleton să se rostogolească pe jos. Raza lovi un al doilea pilon, producând un vârtej de aşchii care umplu perdeaua de aer. O secundă mai târziu, Shackleton se ridică şi l-am văzut fugind, îndepărtându-se de tripod, în timp ce dispozitivul încerca să-l nimerească din nou cu raza lui, care seceră restul coloanelor clădirii, ca şi cum cineva ar fi tăiat o pădure dintr-o singură mişcare, încercând să ochească prada ezitantă. Pierzându-şi punctele de sprijin, clădirea începu să se încline, scoţând un zgomot asurzitor. Shackleton se opri exact sub ultima arcadă, dar abia putu să vadă cum imensa clădire se prăbuşea peste el şi o porţiune a străzii, că tripodul fu surprins de o cascadă de moloz. Avalanşa îl făcu să se balanseze, în timp ce tentaculul, necontrolat, brăzda strada cu raza calorică, secţionând faţada majorităţii clădirilor din apropiere. Acea distrugere, bruscă şi arbitrară, împrăştie în direcţia noastră o ploaie mortală de moloz, bârne, cărămizi şi

alte ornamente arhitectonice imaginabile, drept care nu toţi am avut timp să ne ascundem din faţa acelui vârtej. Eu şi Harold am reuşit să ne dosim în spatele trăsurii, care

avu parte doar de un şoc violent, dar alţii, care se aflau lângă noi, nu avuseseră atâta noroc: îngroziţi, am văzut cum un gargouille, ivit de Dumnezeu ştie unde, nărui acoperişul unei trăsuri, zdrobind ocupanţii acesteia, un cuplu înspăimântat, care nu avu timp nici măcar să se ia de mână. Totul s-a petrecut ca un potop nimicitor, dar scurt, iar de-ndată, după căderea ultimei pietre, o linişte mormântală se aşează în jurul nostru, întreruptă doar de dangătul necontenit al clopotelor.

Am tuşit de câteva ori, încercând să zăresc ceva prin praful dens care invada strada. Pe măsură ce valul de ceaţă începea să se risipească, cei puţin care supravieţuiserăm am putut constata că niciun marţian nu ne mai ameninţa existenţa: tripodul dispăruse sub muntele de moloz, dar din nefericire se făcuse nevăzut şi căpitanul Shackleton. Descumpănit, am privit imensul mormânt fumegând, de unde se iveau două dintre tentaculele tripodului, formând un fel de cruce monstruoasă. Aici zace îngropat viitorul salvator al umanităţii, mi-am spus, cuprins de frisoane şi uimire, neştiind ce naiba să cred despre cele întâmplate, care dădeau peste cap toate raţionamentele mele. În timp ce dăngănitul clopotelor umplea cerul şi se auzeau câteva explozii la ceva distanţă, o linişte ca de cenuşă acoperea mormântul improvizat. Cineva sugeră să spunem o rugăciune, dar majoritatea erau prea şocaţi pentru a-l asculta. Atunci se auzi zornăitul produs de o piatră, rostogolindu-se din vârful movilei. Ne-am temut că tripodul încerca să se ridice, dar tentaculele lui erau inerte. După acea primă piatră, căzură încă două, apoi altele, într-o succesiune rapidă, formând o mică avalanşă de moloz, care aluneca pe panta movilei. Şi atunci o mână îndepărtă o piatră enormă, care se rostogoli la pământ, mai apoi apăru un braţ, iar în final, ca şi cum s-ar fi ivit, cu greu, dintr-un pântec de piatră, l-am văzut apărând pe Shackleton, teafăr şi nevătămat. L-am

privit pe cât de bucuros, pe atât de uluit! Binecuvântat fie Domnul. acest lucru părea imposibil. Era viu! Căpitanul era viu! După câteva secunde de stupefacţie, toată lumea izbucni într-o salvă de urale şi aplauze. Mai multe persoane, printre care mă aflam şi eu, ne-am apropiat de movilă. Nu puteam crede că bravul căpitan nu murise, zdrobit de ruine, dar, când am ajuns la grămada de moloz, am înţeles, de-ndată, zărind sub maldărul de dărâmături, cum reuşise să scape de acea moarte sigură: arcada formase un fel de ascunziş, salvându-l pe căpitan, protejându-l. Acolo îndurase prăbuşirea clădirii, adăpostit ca o pasăre. Entuziasmaţi, supravieţuitorii înconjurară movila, iar eu m-am alăturat cu bucurie acelei sărbători, la fel de exaltat ca şi ei de apariţia uimitoare a căpitanului, care alunga orice urmă de îndoială aş mai fi avut asupra adevăratei sale identităţi. Din vârful dărâmăturilor, Shackleton ne aruncă un salut stânjenit. Apoi coborî movila, scuturându-se de praf, şi se îndreptă clătinându-se uşor spre trăsură, urmat de acel cor de admiratori, care insistau să dea mâna cu el şi îl băteau, cu entuziasm, pe spate, făcând ca norişori de praf să se ridice de pe costumul lui, ca şi cum ascundea un motor cu aburi. Când, în final, ajunse la trăsură, Shackleton urcă, îşi luă la revedere de la admiratorii săi cu un gest sfios al mâinii şi se aşeză foarte rigid în scaun, dornic să continue călătoria. M-am aşezat lângă el, cuprins de admiraţie, deşi oarecum ruşinat de mine însumi, pentru ceea ce crezusem despre el. Cum putusem să cred că ne-ar fi lăsat în voia sorţii? Nimic mai departe de adevăr. În timp ce toţi căutam, cu disperare, o cale de a fugi, Shackleton cântărise situaţia cu mintea unui om venit din viitor: înţelesese invulnerabilitatea tripodului, studiase strada, analizase clădirile din apropiere cu o privire rapidă, îşi centrase atenţia pe una din ele, ce se sprijinea pe şase

coloane, care, dacă erau distruse de raza calorică, ar fi provocat prăbuşirea clădirii, iar în final luase în considerare posibilitatea de a se ascunde sub una dintre arcade. Dar Shack-leton nu doar că poseda gândirea unui strateg excepţional, ci

deopotrivă se baza pe curajul necesar pentru a duce la bun sfârşit un plan atât de temerar, ca acela pe care îl improvizase în doar câteva clipe, un plan care îi cerea să-şi pună viaţa în joc pentru a ne salva pe noi, lucru obişnuit pentru el. Şi făcuse întocmai, fără a ezita o secundă, dezvăluindu-şi abilitatea şi excelenta formă fizică, iar ceea ce la început îmi păruse a fi o modalitate stângace de a se rostogoli pe jos, îmi păreau acum mişcările calculate ale unei pantere.

— Nu vă mai uitaţi aşa la mine, domnule Winslow, spuse Shackleton, cu o iritare vizibilă.

— Domnule căpitan, vă voi privi în continuare, chiar dacă îmi scoateţi ochii. Ceea ce aţi făcut a fost uimitor, ceva atât de extraordinar n-am mai văzut niciodată. Cum aţi calculat totul! Ce gândire strategică, cât sânge rece! Sunteţi un adevărat erou, căpitane, i-am răspuns, euforic. Şi învingând singur un tripod, aţi redat speranţa tuturor acestor oameni. Dumnezeule. mi-aţi redat speranţa şi mie!

— Am avut noroc… spuse cu asprime, ridicând din umeri. Am clătinat din cap, amuzat de modestia lui, şi i-am poruncit lui Harold să întoarcă trăsura ca să ne continuăm drumul spre Soho, fără nicio teamă, pentru că nu ni se putea întâmpla nimic atâta timp cât ne aflam lângă acel om excepţional: el însuşi fusese martor la ceea ce căpitanul Shackleton era capabil să facă. Vizitiul îmi aruncă o privire sceptică, de parcă apariţia căpitanului nu-l impresionase prea mult, dar urcă pe capră şi biciui caii, fără să se plângă.

După ce am ocolit movila funerară, sub care

rămăsese îngropat tripodul, ne-am îndreptat spre bulevardul pe unde veniserăm câteva minute mai devreme, şi am putut vedea distrugerile imense. Dăduserăm peste multe clădiri dărâmate, dar adevărata oroare, dimensiunea dispreţului pe care marţienii îl simţeau pentru rasa noastră, o ilustrau zecile de cadavre care erau împrăştiate pretutindeni, mormanele de cenuşă, şi, mai ales, supravieţuitorii: o femeie plângea îngenuncheată în faţa cadavrului zdrobit al unui copil de trei sau patru ani.

un bărbat rătăcea cufundat în gânduri, ducând, cu delicateţe, capul unei persoane, un altul cerea inutil ajutor, pe jumătate zdrobit de calul său. Am traversat acea scenă îngrozitoare cu o grimasă de înfiorare pe chip. Chiar şi căpitanul părea impresionat, chiar dacă venea dintr-un viitor unde Londra era un morman de ruine. Probabil se gândea la inutilitatea eforturilor noastre, pentru că, şi dacă am fi reuşit să înăbuşim invazia şi să reconstruim oraşul, altă distrugere, la fel de teribilă, ne pândea pe viitor. După crucile şi monumentele care ar fi comemorat-o în cimitire, generaţiile viitoare ar fi cunoscut tragedia noastră într-un mod la fel de vag cum cunoşteam noi ceea ce ei sufereau datorită agenţiei Călătorii Temporale Murray. Doar bravul căpitan Shackleton putea vedea cum oraşul cel mai puternic din lume era de două ori devastat.

Învăluiţi de acea linişte apăsătoare străbătuserăm mare parte din drum, până la intrarea în Soho, când Harold opri brusc trăsura. Eu şi Shackleton n-am aplecat peste gemuleţe, pentru a încerca să aflăm cauzele opririi, iar la vreo cincizeci de metri, printr-un văl de ceaţă, am zărit părăsind cartierul spre care ne îndreptam cel puţin vreo şase tripoduri, mergând împreună ca o turmă de elefanţi fantasmagorici. Am rămas nemişcaţi, prefăcându-ne că eram una dintre multele trăsuri abandonate în stradă, şi numai atunci când acestea au dispărut în direcţia

Ştrand, Harold şfichiui din nou caii.

Soho era de nerecunoscut. Acea turmă de tripoduri îl redusese la un teritoriu în paragină, cu ruine fumegânde, unde abia mai exista vreo clădire în picioare, care să ne servească drept reper. În faţa acelui prăpăd copleşitor, am înţeles că pe Pământ nu existase niciodată o putere de distrugere similară cu cea a marţienilor. Printre ruine, ca nişte naufragiaţi care îşi pierduseră minţile, roiau grupuri de oameni răniţi, ajutându-se unul pe altul şi întorcând pe rând cadavrele pe care le întâlneau, în căutarea celor dragi. Am rămas pentru o clipă observându-i ca hipnotizat, conştient de faptul că, şi dacă am fi reuşit să câştigăm acel război, mulţi dintre noi deja îl

pierduseră. Atunci trăsura se opri şi am auzit vocea lui Harold de pe capră.

— Cred că acesta este numărul doisprezece de pe Greek Street, spuse, indicând într-o direcţie vagă.

Shackleton şi cu mine am coborât din trăsură şi ne-am îndreptat, ca nişte somnambuli, spre dărâmăturile care fuseseră odată sediul agenţiei Călătorii Temporale Murray, urmaţi la mică distanţă de Harold. Îmi amintesc că am rătăcit printre ruine, într-o stare absolută de stupefacţie, fără să cred că marţienii ne distruseseră planul într-un mod atât de neaşteptat. În acea mare de dărâmături am dat peste Cronotilus, zdrobit sub greutatea unor bârne şi a unor părţi din acoperiş. Cum mai călătoream noi acum în viitor? m-am întrebat, privind tramvaiul călător, pe jumătate distrus. În plus, chiar dacă tramvaiul ar fi fost intact, nu se vedea nici urmă de poartă, deşi era cert că nici eu nu-mi puteam imagina ce aspect ar fi avut acel dispozitiv în anul 2000. Am simţit că mă sufoc. Oare mă înşelasem? Nu era sarcina noastră să salvăm lumea? Exact în acel moment, am dat peste afişul care anunţa călătoria în anul 2000, tocmai în ziua când ar fi avut loc bătălia

finală pentru destinul omenirii, iar, în timp ce agenţia Călătorii Temporale Murray rămăsese deschisă, lângă uşă se vedea o reclamă pe cât de ireală, pe atât de captivantă. Afişul îl reprezenta pe căpitanul Shackleton, ridicând în aer sabia lui împotriva Regelui roboţilor, pe care îl învinsese în duelul emoţionant la care, mulţumită magiei lui Murray, asistasem. Am căutat cu privirea eroul în carne şi oase, iar întâmplarea a făcut ca în acel moment acesta să vorbească cu Harold, în timp ce arăta ceva ce îi atrăsese atenţia, în partea de sus a unui perete. Avea braţul întins, picioarele înfipte între două pietre mari, iar mandibula puternică era ridicată într-o postură autoritară, ca şi cum ar fi vrut să reproducă, într-un mod cât mai fidel posibil, poziţia în care apărea în desenul pe care acum îl ţineam în mâinile mele. Revenindu-mi dintr-odată, am privit din nou afişul, iar mai apoi pe bravul căpitan Shackleton.

care se afla aici, în epoca noastră, şi care doar câteva minute mai devreme anihilase el singur unul dintre dispozitivele marţienilor. Faptul că agenţia Călătorii Temporale Murray fusese distrusă de tripoduri nu însemna nimic, cu excepţia faptului că aveam să salvăm omenirea fără să călătorim în viitor. Urma să fie altfel, dar aveam să învingem. Shackleton îmi surprinse privirea şi, ridicând sceptic din sprâncene, îşi deschise braţele pentru a cuprinde toată acea dezolare.

— După cum vedeţi, domnule Winslow, nu mai există nicio modalitate să călătorim în anul 2000.

Am ridicat din umeri, amuzat de ceea ce, fără îndoială, nu era decât un simplu inconvenient.

— Atunci, mă tem că va trebui să-i învingem noi singuri pe marţieni, căpitane, am răspuns, zâmbind.

XXXIII

În dimineaţa următoare, Charles se întâlni cu Shackleton la micul dejun. Îl zări de departe, mâncându-şi piureul, aşezat pe o piatră departe de ceilalţi. Cum bănuia, observă că bravul căpitan se întorsese din tabăra de procreere cu aceeaşi privire sumbră, la fel cum plecase. Iar acest lucru nu putea însemna decât un singur lucru. Se apropie de el, îl salută cu o grimasă prefăcută datorită împrejurărilor, se aşeză pe jos, lângă el, înfofolindu-se în imensul pardesiu pe care îl obţinuse la ultima distribuire de haine, care, din pricina croielii simple şi a stofei aspre, aparţinuse vreunui negustor, deşi de multă vreme un lucru atât de nesemnificativ ca acela de a împărţi haine cu un om de rând nu-l mai interesa. Îl observă pe Shackleton în linişte, aşteptând ca prietenul lui să simtă nevoia de a vorbi cu el.

În fiecare săptămână, marţienii obişnuiau să ia cu ei o mână de oameni, aceia care păreau mai sănătoşi, pe un câmp din apropiere, unde le ţineau închise pe femeile mai tinere şi fertile. Fiecare dintre ocupanţii acelei caravane era obligat să se împerecheze cu una dintre femei, întotdeauna sub privirea evaluativă a marţienilor, apoi erau aduşi înapoi, neştiind dacă lăsau în urma lor vreo însămânţare. În acest fel, marţienii se asigurau că nu le-ar fi lipsit sclavi niciodată pentru lucrările obositoare de aclimatizare a planetei. Şi Charles fusese ales, în mod regulat, în primele zile de încarcerare, când încă părea

un specimen demn pentru reproducere, dar munca brutală şi malnutriţia schimbaseră într-atât aspectul său, încât acum niciun marţian nu credea că sămânţa lui ar fi putut da viaţă la ceva decent. Când forţele l-ar fi părăsit, lucru destul de des în ultimul timp, ar fi fost înlocuit de unul dintre copiii pe care prizonierii îi concepeau pentru

marţieni, copii pe care îi creşteau în altă parte, chiar dacă n-ar fi ştiut niciodată dacă aveau sau nu acelaşi sânge. Shackleton, în schimb, era ales, în mod invariabil, în fiecare săptămână, deoarece căpitanul le păruse destul de robust şi viguros, mâncând orice – de mai multe ori îl văzuse curăţând castroanele din chiuvetă –, inclusiv făcea exerciţii fizice noaptea, în interiorul celulei. La început, Charles nu pricepu cărui fapt se datora acea tenacitate de a nu se mistui, de a nu-şi lăsa trupul să se stingă, la fel cum păţea el, dar mai apoi înţelese de ce făcea acest lucru: dacă se menţinea în formă, avea mai multe posibilităţi să fie dus în tabăra femeilor, iar în plus avea mai multe posibilităţi să se întâlnească cu Claire, despre care nu ştia nimic, de când îl îndemnase să părăsească subsolul Queen’s Gate pentru a îndeplini misiunea, ce mai apoi îi păruse total greşită.

Luară micul dejun în linişte, unul în faţa celuilalt. Charles nu avea nevoie să-l întrebe ceva pe căpitan pentru a şti că, nici de data aceea, printre noile femei nu o văzuse pe Claire. Şi din nou se simţi vinovat că îl determinase să părăsească subsolul unchiului său. Pe parcursul ultimilor doi ani, Charles avusese timp destul pentru a regreta multe lucruri pe care le făcuse în viaţă, dar nu regreta nimic mai mult decât că îl despărţise pe Derek de soţia sa. În primele luni de captivitate, căpitanul îşi hrănise speranţele de răzvrătire într-un mod atât de excesiv, încât Charles nu putu să nu le compare cu obtacolele nenumărate peste care dăduse la început, când aproape că trebuise să-l oblige să-şi asume destinul de salvator al omenirii, sub ameninţarea armei. Dar, desigur, în acel moment, Shackleton credea că soţia lui se afla, în siguranţă, în subsolul din Queen’s Gate şi nu se gândea la altceva decât să se întoarcă

la ea, pentru că era incapabil să-şi imagineze

deznodământul invaziei, iar cu atât mai puţin se gândea să-l trăiască departe de femeia pentru a cărei iubire călătorise în timp. Dar aşa se întâmplase, datorită intervenţiei sale regretabile, iar mai ales pe parcursul primelor luni în tabăra prizonierilor, Shackleton nu făcuse altceva decât să se gândească la modalitatea de a evada, pentru a o căuta pe Claire, elaborând plan după plan, ceea ce determină totodată renaşterea speranţelor în sufletul lui Charles, dar aceste idei îi păreau extravagante şi disperate: voia să coasă cearşafurile patului şi să se arunce din înaltul piramidei, pentru a plana în curenţi de aer, voia să fugă prin orificiul pâlniei, voia să organizeze o revoltă în tabăra femeilor. Acele proiecte de evadare fără niciun sens, pe care le prezenta de-a valma în faţa unui grup de aleşi, aproape la întâmplare, serveau doar pentru a dezvălui cât de mult dorea să o întâlnească pe Claire. Toate gândurile sale, toate energiile lui aveau acest singur scop. Iar când Charles îi dădea speranţe că soţia lui s-ar fi putut afla în orice loc – niciodată nu avusese curajul să-i sugereze că ar fi putut fi moartă –, inclusiv în afara Angliei, căpitanul îi răspundea mereu la fel: „Mult mai departe a trebuit să călătoresc prima dată pentru a putea fi împreună cu ea”. Totuşi, puţin câte puţin, acele planuri delirante se elaborau tot mai rar. Speranţele sale de evadare, respectiv să creeze un grup de rezistenţă cu oamenii condamnaţi pe care îi găsea în tabără, să ia cu asalt tabără după tabără, să traverseze toate oraşele în ruine, unde se refugiau grupuri de supravieţuitori, străbătând întreaga planetă dacă era nevoie, până ce şi-ar fi găsit soţia, se reduceau la comentarii plictisitoare, rostite fără convingere, până ce, cu trecerea lunilor, se risipiră cu totul. De atunci nu mai vorbise de evadare. Acum se mulţumea să aştepte transporturile cu femei, care măreau rândurile prizonierilor, agăţându-se de acea ultimă speranţă că într-o zi o va zări pe Claire printre femeile

care ticseau pavilioanele pentru reproducere, cu acoperişuri ascuţite, care în zilele senine se puteau zări de departe.

strălucind sub soarele după-amiezii, ca o mare de spini. Dar la ce folos? se gândea Charles, la ce naiba i-ar fi folosit să o găsească în acea situaţie, în acel moment întunecat când nu se întrevedea nici cea mai mică urmă de speranţă, doar durerea de a se şti încă în viaţă şi deopotrivă suferinzi? Într-o zi la micul dejun, invincibila şi absurda speranţă a căpitanului dădu naştere vechiului cinism al lui Charles, care nu ezitase să-i arunce acea întrebare dură: „Ce i-ai spune dacă, într-un final, ai întâlni-o, Derek?” Căpitanul îl privi surprins, iar mai apoi rămase pentru mult timp tăcut, până ce găsi răspunsul în sufletul său plin de tristeţe: „I-aş cere iertare. I-aş spune: iartă-mă, Claire, că te-am minţit…”

La auzul acestor cuvinte, Charles încercă să-i dea curaj, spunându-i că iubita lui, Claire, n-ar fi putut să-l învinovăţească pentru faptul că nu putuse să înăbuşe invazia. Dimpotrivă, sigur ea ar fi fost mândră că încercase acest lucru, la fel cum promisese în subsolul de pe Queen’s Gate, şi. Dar căpitanul puse punct încercărilor lui neîndemânatice cu un gest brusc. „Tu nu înţelegi, Charles”, îi spuse mai apoi, clătinând din cap abătut. „Nu poţi înţelege”. Dar oricare ar fi fost motivul, fie să-i ceară iertare, fie orice altceva, un lucru era sigur, şi anume că bravul căpitan nu încetase să o aştepte. Niciodată nu s-ar fi imaginat altfel decât aşteptând-o. Dacă încă se trezea dimineaţa, era doar pentru că spera că putea să o revadă. Iar dacă încă mânca, se menţinea în formă şi respira, era pentru că toate astea îl ajutau să se trezească în fiecare dimineaţă.

Charles simţi milă pentru căpitan. Închis acolo, înghiţind mecanic un terci plin de cocoloaşe, pe care până

şi porcii îl scuipau, se afla cel mai mare erou al omenirii, salvatorul acesteia, redus acum la un prizonier în plus, încovoiat şi murdar. Dar nu, Shackleton nu era precum ceilalţi. Shackleton încă îşi păstra speranţa. Şi nimeni în lume, nici măcar un monstru al spaţiului, nu-i putea smulge această speranţă.

— Nici pe Victoria nu am văzut-o, spuse căpitanul dintr-odată.

Charles nu răspunse. Se mulţumi să-l privească surprins pentru câteva secunde, iar mai apoi simţi o imensă pustietate, înţelegând că bravul căpitan credea că pe el l-ar fi putut chinui o nelinişte asemănătoare, pentru că nici Charles nu ştia nimic de soţia lui de când părăsiseră subsolul de pe Queen’s Gate. Dar nu era aşa, recunoscu el cu tristeţe: soarta Victoriei nu-l preocupa mai mult decât a lui. Încercând să schimbe subiectul, arătă spre piramida purificatoare, care străfulgera în depărtare şi adăugă:

— Ah, dacă domnul Wells ar putea vedea aceste lucruri… Sunt sigur că i-ar fi de-ajuns o singură privire pentru a descoperi ceea ce poate face această invenţie.

Shackleton scoase un zgomot despre care Charles nu ştiu dacă fusese un râset de aprobare sau un mormăit de dezacord.

Atunci începu să cadă una din acele ploi ciudate, care în ultima vreme erau atât de frecvente. La fiecare două sau trei zile, nişte cristale minuscule de culoare verde cădeau din cer, ca o ploaie de nestemate, iar în numai câteva secunde pământul era acoperit cu o manta verde, foşnitoare şi alunecoasă, ca şi cum o neobişnuită piele de insectă sau reptilă ar fi acoperit faţa Pământului. Acele cristale se topeau în scurt timp, emanând nişte firişoare de aburi otrăvitori, care îmbrăcau ceaţa, timp de câteva zile, într-o culoare de smarald, în timp ce apa verzuie rezultată

din topirea cristalelor se amesteca încet cu noroiul, alcătuind un fel de mâzgă urât mirositoare, unde încolţeau nişte plante ciudate, care, cu o voracitate copleşitoare, se înfigeau în pământ sau în orice altă suprafaţă, continuând să crească precum o pânză de păianjen dezgustătoare. Niciun prizonier nu văzuse vreodată ceva asemănător acelor buruieni scârboase, care, încetul cu încetul, invadaseră tabăra, învăluind pietre şi arbori într-un înveliş de un verde-închis. La marginile taberei, acolo unde se opreau nestematele, germinaseră acele livezi urât mirositoare, care de-ndată se extinseseră, târându-se, spre arborii pământeni.

Înşelându-i cu perdelele lor sumbre, iar totodată transformându-i în păduri întunecate şi care, în basme, duceau la vizuinele vrăjitoarelor.

La început, Charles şi Shackleton vorbiseră multe ore despre acele modificări pe care clima şi vegetaţia le suferiseră: nestematele nu erau nimic mai mult decât atractiva încheiere a tonurilor tulburătoare de cupru pe care cerul le avea destul de frecvent, tornadele neaşteptate care, în unele nopţi, scuturau celulele lor sau ploile cu păsări moarte care pavaseră întinderile taberei pe parcursul răsăriturilor din primele luni. Erau siguri că toate acestea erau provocate de multitudinea piramidelor care, la fel ca aceea pe care o construiau, se înălţau în alte locuri ale lumii, iar adesea discutau dacă aceste anomalii puteau fi reversibile când va izbucni acea revoltă atât de dorită şi care, printre altele, va duce la distrugerea acelor maşinării. Dar, puţin câte puţin, acceptaseră toate acestea cu indiferenţă, ca şi cum dintotdeauna ar fi existat, ca şi cum de la începutul vremurilor pe Pământ s-ar fi văzut ceruri de culoarea cuprului învechit sau ploi cu nestemate. De multe luni, de fapt, nu mai vorbeau despre aceste lucruri.

Se ridicară şi, ferindu-se de loviturile nestematelor, se alăturară grupului de prizonieri, cărora marţienii le atribuiau sarcinile zilnice. Lui Charles îi atribuiră unul dintre nivelurile turnului, iar, ca întotdeauna, ziua de lucru îi păru extenuantă, dar el se bucura de efortul fizic căci, în afară de faptul că îl obosea cumplit, îl şi împiedica să gândească. Din nou în celula lui, scoase jurnalul şi reluă povestea de unde o lăsase.

Jurnalul lui Charles Winslow *14 februarie 1900*

Fiind ştearsă de pe listă posibilitatea de a aduce ajutoare din viitor, Shackleton reluă acelaşi refren: iar şi iar repetă că

el nu era niciun erou, că nu putea să facă nimic fără oamenii şi armele lui, iar eu i-am amintit de fiecare dată că în urmă cu doar câteva clipe anihilase un tripod, fără niciun fel de ajutor, folosindu-şi doar gândirea de strateg privilegiat. Ce problemă mai era în faptul că nu putea călători în anul 2000? Oare nu reuşise să formeze în viitor o armată de curajoşi, folosindu-se doar de o mână de supravieţuitori istoviţi? Am fi putut face acelaşi lucru acum: am fi căutat printre ruine, formând un grup de oameni capabili şi cruzi, pe care el i-ar fi putut plămădi ca pe un aluat, până ce i-ar fi transformat în rezistenţa de care aveam nevoie, în războinici de elită, dedicaţi cauzei, şi nu aveam nici cea mai mică îndoială că, atunci când aceştia ar fi aflat cine era el, l-ar fi urmat până la porţile infernului, la fel cum făcuseră soldaţii din viitor.

În final, după ce am încercat să-l îmbărbătez, ca pe un general nemulţumit de trupele sale, am reuşit să-l scot din depresie şi să-l fac să arate interes pentru luptă, deşi a cerut ca, înainte de a pune în aplicare orice plan, să mergem in Queen’s Gate la soţiile şi prietenii noştri, pentru a vedea dacă erau teferi. Constatând preocuparea lui pentru Claire, atunci am înţeles de ce marii eroi erau

mai mereu fiinţe solitare. Dragostea îi făcea vulnerabili. Nu ştiam prea multe despre viaţa privată a căpitanului Shackleton din anul 2000, cel puţin nimic mai mult decât biografia sumară, pe care domnul Murray o prezenta turiştilor înainte de a urca în Cronotilus, dar era destul de probabil ca, în epoca lui, căpitanul să fi fost un om solitar şi posac, cu un suflet învăluit de ură şi dorinţe de distrugere. Chiar dacă ar fi fost totodată un bărbat lipsit de iubire, fără o tovarăşă cu care să fi împărtăşit teribila greutate a apărării omenirii. Dar acest Shackleton pe care îl aveam înaintea ochilor, acest Shackleton care trăia printre noi, era un bărbat îndrăgostit şi nu părea dispus să acorde întâietate altui lucru nici măcar omenirii în general, decât persoanei reprezentate de Claire. Am suspinat resemnat. Era clar că nu-i puteam cere să uite de soţia lui nici măcar o clipă, cum mi-ar

fi plăcut să fac, iar cu atât mai puţin expunându-i argumentul că unui erou ar fi trebuit să-i fie interzis să se îndrăgostească în timp ce se afla într-o misiune. Astfel că am acceptat să mă întorc la casa vărului meu cât mai degrabă posibil, cel puţin îl convinsesem ca mai întâi să găsim un punct mai ridicat, care ne-ar fi oferit o panoramă asupra Londrei. Acest lucru ne-ar fi permis să ne facem o idee mult mai exactă despre întinderea şi dimensiunile invaziei, ceea ce ne-ar fi fost de folos atât pentru a ajunge in Queen’s Gate fără opriri, cât şi pentru a putea elabora următoarele noastre mişcări.

Am decis să ne îndreptăm spre Primrose Hill, acea colină întinsă spre oraş, unde londonezii îşi petreceau duminicile, străbătând Euston Road. Şi a fost decizia cea mai înţeleaptă pe care am luat-o, pentru că acolo n-am întâlnit cu un alt grup de persoane, care supravieţuiseră acelei nopţi de rău augur. Ceea ce suferiseră, precum şi imaginea Londrei învinse, pe care colina le-o oferea, îi

deznădăjduise atât de mult, că aveau nevoie de un erou. Iar eu aveam lângă mine pe unul dintre cei mai buni.

Grupul era compus din scriitorul H.G. Wells şi soţia lui, Jane, pe care avusesem plăcerea să îi cunosc cu câţiva ani în urmă, dar nu are rost să menţionez acum împrejurările, şi pe care i-am salutat cu sinceră afecţiune şi bucurie, o frumoasă domnişoară americană, pe numele ei Emma Har-low, un tânăr beat, sprijinit de un copac, pe care mai târziu aveam să-l cunoaştem drept agentul de la Scotland Yard, Cornelius Clayton şi o fantomă, cea a domnului Gilliam Murray, pe care, depăşită surpriza de a-l descoperi viu, l-am salutat cu entuziasm, iar acest lucru nu se datora doar admiraţiei mele pentru Stăpânul Timpului, ci şi din convingerea că acea întâlnire nu putea fi decât un indiciu în plus, care ne confirma că ne aflam pe calea cea bună. Oare nu era o coincidenţă revelatoare că ne aflam lângă omul care făcuse ca Shackleton să o cunoască pe Claire, iar mai ales să se afle printre noi?

Totuşi, ceea ce trebuie constatat mai întâi e că, aşa cum am spus deja, acest grup părea copleşit de situaţie, ceea ce nu era de mirare, deoarece de pe colină se putea observa că tri-podurile se aflau pretutindeni, distrugând oraşul cu meticulozitatea lentă a unui cancer. Majoritatea cartierelor deveniseră ruine fumegânde, iar incendiile răsăreau ici-colo, producând fumuri groase, în timp ce mase frenetice de londonezi încercau, prin furnicarul de vehicule de orice fel, să părăsească oraşul pe la nord şi est, spre câmpurile care se întindeau în afara oraşului, aparent neocupate de marţieni.

Astfel că, pentru a le reda curajul, am acţionat de-ndată, dar trebuie să mărturisesc printr-un gest cât se poate de teatral, dezvăluindu-le identitatea misteriosului meu însoţitor. Iar ca şi cum acele prerogative n-ar fi fost de-ajuns, le-am povestit cum Shackleton tocmai anihilase

un tripod sub nasul meu, cu aceeaşi emoţie şi suspans de care trubadurii se foloseau, în trecut, pentru a distra copiii din pieţe. Din nefericire, prezenţa căpitanului nu îi încurajă pe cât îmi imaginasem. Când am terminat de povestit, Murray îl studie pe căpitan cu suspiciune, dar finalmente se îndreptă spre el, întinzându-i mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, căpitane Shackleton, spuse. I-am observat salutându-se pentru un timp care mi se păru interminabil, susţinându-şi privirea cu o solemnitate gravă, aşa cum cerea o asemenea întâlnire, şi nu trebuie omis faptul că Gilliam spionase viaţa căpitanului prin gaura cheii viitorului, fără ca acesta să ştie, permiţându-ne să-l admirăm de la distanţă, iar din cauza asta căpitanul ajunsese într-o epocă unde toată lumea cunoştea faptele sale de vitejie, chiar dacă nu le realizase încă. Oarecum, se putea spune că lucraseră împreună fără să ştie ori să se cunoască reciproc. După ce îi scuturămâna căpitanului pentru o bună bucată de timp, stârnind nerăbdarea tuturor, Murray îi dădu drumul în cele din urmă. Apoi adăugă, însoţindu-şi cuvintele cu un zâmbet disproporţionat:

— Pentru mine este o reală surpriză că vă aflaţi printre noi. Nu-mi imaginam acest lucru în epoca noastră.

— Îmi pare rău, dar nu pot spune acelaşi lucru, răspunse Shackleton, folosind un ton surprinzător de chibzuit, dar cred că înţelegeţi că pentru mine nu reprezintă nicio plăcere să-l cunosc pe acela care a transformat duelul meu cu Salomon într-un spectacol de circ pentru aristocraţii plictisiţi.

Nu mă aşteptam la acel răspuns din partea căpitanului, cu atât mai puţin Murray. Omul de afaceri îşi strânse instinctiv buzele într-o grimasă de nemulţumire, dar, beneficiind de o flexibilitate facială, de-ndată o înlocui cu un zâmbet prietenos.

— Dar de ce să-i fi privat pe englezi de un duel atât de emoţionant? Dumneavoastră mânuiţi spada extraordinar, căpitane. Şi se poate spune că găsiţi în persoana mea unul dintre admiratorii dumneavoastră necondiţionaţi: n-am obosit să vă privesc luptând cu Salomon. Şi trebuie să vă mărturisesc că, de câte ori asistam la duelul dumneavoastră, întotdeauna mă minunam că învingeaţi un duşman atât de formidabil. Sunteţi foarte greu de ucis, căpitane, dacă îmi permiteţi complimentul. Se pare că vă protejează nişte forţe greu de explicat.

— Poate se datorează faptului că duşmanii mei nu sunt atât de formidabili pe cât se cred, răspunse Shackleton glacial.

— Poate ar trebui să lăsăm acest schimb de opinii pentru altă dată, nu vi se pare, domnilor? interveni Wells oarecum iritat, indicând panorama oraşului, pe care colina le-o oferea. Mă tem că trebuie să ne ocupăm de lucruri mult mai importante.

— Aveţi dreptate, domnule Wells, răspunse de-ndată Shack-leton. Eu, cel puţin, am ceva mult mai important de făcut decât să mă contrazic cu domnul Murray. Soţia mea, Claire, femeia pentru care am părăsit epoca mea. este acolo jos, in Queen’s Gate, şi mi-ar plăcea să merg să o caut... Apoi, adresându-se scriitorului cu o privire încărcată de intensitate.

expresie care mi se păru exagerată, murmură: ea are încredere în mine. Şi pentru nimic în lume nu vreau să o dezamăgesc. puteţi înţelege acest lucru?

— Sigur că da... căpitane. Toţi înţelegem acest lucru... răspunse încet scriitorul, luând mâna soţiei lui, şi cred că sunteţi toţi de-acord cu mine dacă propun să ne îndreptăm într-acolo cât mai degrabă posibil. Chiar dacă, mai apoi, după cum se prezintă lucrurile, va trebui să

părăsim oraşul cât mai repede, la fel cum fac şi ceilalţi oameni. Poate ar trebui să încercăm să ajungem în portul Liverpool, iar de acolo să ne îndreptăm spre Franţa, de exemplu.

Nu e nevoie să spun că acel plan mă neliniştea. Cum am fi învins invazia dacă fugeam din Londra? Oare căpitanul Shackleton călătorise în această epocă doar pentru a fugi din calea marţienilor ca o domnişoară speriată?

— Mă tem că nu pot fi de acord cu acest plan, domnilor, am protestat. Desigur, vă mulţumesc că vreţi să ne însoţiţi in Queen's Gate şi sunt conştient că, în raport cu desfăşurarea invaziei, să abandonezi Londra este cel mai înţelept lucru, dar nu cred că trebuie să facem asta.

— Ah, nu? răspunse surprins scriitorul. De ce nu?

— Pentru că deja v-am spus, domnule Wells, atunci când l-am prezentat pe căpitan. După cum am putut vedea cu propriii noştri ochi, în anul 2000 singura problemă sunt roboţii, nu marţienii – am repetat pentru a mia oară, având senzaţia că spuneam un banc prost. Desigur, acest lucru nu înseamnă decât că invazia nu va avea zile multe. Cineva va găsi o modalitate de a-i învinge pe marţieni, şi tind să cred că acea persoană este căpitanul Shackleton. Nu cred că prezenţa lui în epoca noastră este pur întâmplătoare. Sunt convins că eroul timpurilor va face ceva pentru a schimba situaţia, şi e cert că va avea succes, pentru că în fond, deja a mai făcut acest lucru.

Murray şi Wells schimbară nişte priviri bănuitoare, mai apoi îl priviră pe căpitan, care strânse din umeri cu neplăcere.

Iar mai apoi şi-au îndreptat ochii spre mine, cu o expresie şi mai sceptică decât cea a soţiei mele, lucru care mă surprinse, pentru că eram convins că unui om cu inteligenţa lui Wells ar fi trebuir să-i fie clară argumentaţia

mea.

— În cazul în care teoria dumneavoastră ar fi sigură, domnule Winslow, răspunse scriitorul, iar anul 2000, pe care toţi îl cunoaştem, este neschimbat, pentru că, oarecum, aşa cum bine spuneţi, deja s-a întâmplat, invazia va putea fi oprită în mii de feluri, chiar şi fără intervenţia noastră. Mai mult, dacă noi suntem cei care trebuie să facem acest lucru, o să îndeplinim această misiune, fie că rămânem în Londra, fie că fugim din oraş. Insist, deci, să urmăm planul de a părăsi oraşul după ce ajungem in Queen’s Gate.

— Cum puteţi fi atât de sigur de acest lucru, domnule Wells? Dacă nu e înţelept să fugim? Dar dacă, urmând acest plan, schimbăm viitorul? L-am privit pe Shackleton cerându-i ajutorul. Ce părere aveţi, căpitane? Dumneavoastră sunteţi un erou, nu credeţi că prioritatea dumneavoastră este să salvaţi omenirea?

— Da, domnule Winslow, sunt un erou, spuse Shackleton, privindu-l în special pe Murray, care îşi întoarse privirea nemulţumit. Dar, mai presus de toate, sunt soţ şi trebuie să o salvez pe soţia mea.

— Înţeleg, căpitane, am spus, oarecum sătul de îndărătnicia lui, dar sunt sigur că atât Claire, cât şi soţia mea sunt tefere în subsolul unchiului meu, în timp ce noi.

— Mă tem că domnul Wells are dreptate, domnule Wins-low, mă întrerupse Murray nerăbdător. Nu cred că bravul căpitan ne poate fi de mare ajutor într-o asemenea situaţie. E clar că acest lucru îl depăşeşte. Apoi se adresă căpitanului cu un zâmbet amuzat. Sper că nu vă deranjează că, în ciuda victoriei avute asupra roboţilor, ne îndoim de capacitatea dumneavoastră de a învinge marţienii, căpitane, căci acele maşinării pe care le manevrează sunt mult mai puternice decât o mână de păpuşi cu motoare de abur.

— Desigur că nu mă deranjează, domnule Murray, răspunse Shackleton, afişându-şi zâmbetul, chiar dacă eu, cel puţin, am salvat omenirea o dată. Dumneavoastră, deocamdată, v-aţi ocupat să goliţi buzunarele oamenilor.

Răspunsul lui Shackleton îl făcu pe Murray să păleasca timp de câteva clipe. Apoi izbucni în râs.

— I-am făcut să viseze, căpitane, să viseze. Iar visele întotdeauna au un preţ, cum toată lumea ştie. Mi-e indiferent cum aţi călătorit în epoca noastră, dar vă asigur că, pentru a-i transporta pe oamenii din imperiu în viitor, prin intermediul celei de-a patra dimensiuni, are un preţ. Dar să lăsăm această conversaţie amuzantă pe altă dată, căpitane, sau ne vom plictisi cu toţii. Să ne concentrăm asupra situaţiei.

Zâmbindu-i în continuare, Murray îl prinse pe după umeri şi îl roti uşor spre panorama oraşului.

— După cum vedeţi, marţienii sunt peste tot. Nu este cartier pe care să nu-l fi ocupat. Ce ar face un erou ca dumneavoastră pentru a ajunge in Queen’s Gate, ocolind tripodurile?

Shackleton privi cu infinită tristeţe cum tripodurile distrugeau Londra cu nepăsare. Păreau nişte copii care, plictisiţi să se mai joace cu căsuţele păpuşilor, deciseseră să le distrugă.

— Bănuiam eu, spuse Murray în faţa tăcerii lui Shackleton: e imposibil chiar şi pentru dumneavoastră.

Ridică din umeri, arătându-şi dezamăgirea. Dar eu am putut vedea, în acel moment, zâmbetul care se desena pe buzele căpitanului.

— După cum vedeţi, anumite situaţii îi depăşesc chiar şi pe cei mai mari eroi, spuse omul de afaceri pe ton de falsă consolare. Dar sunt sigur că vom găsi o modalitate sa.

— Ar trebui să aveţi mai multă încredere în eroii ale căror fapte le comercializaţi, domnule Murray, îl întrerupse

căpitanul, continuând să privească lucrările marţienilor. Vom merge până in Queen’s Gate pe sub tripoduri.

— Pe dedesubt?, rămase surprins Murray, întorcându-se spre el. La ce naiba vă referiţi?

— Vom folosi canalele, răspunse Shackleton, fără să-l privească.

— Canalele? Aţi înnebunit, căpitane? Vreţi ca aceste domnişoare încântătoare să coboare în canalele împuţite ale Londrei? se scandalizã Murray, arătând spre Emma şi Jane. Sub nicio formă nu voi permite ca Emma.

— Oh, căpitane, nu-l ascultaţi, interveni americanca, făcând un pas în faţă, în timp ce îşi sprijinea mâna pe braţul omului de afaceri. Domnul Murray are obiceiul enervant de a decide unde trebuie sau nu să merg, şi se pare că încă nu s-a învăţat că mai mereu fac exact contrariul a ceea ce el mă sfătuieşte.

— Dar, Emma. Încercă să protesteze Murray.

— Sincer, Gilliam: cred că ar trebui să-l laşi pe căpitanul Shackleton să-şi expună ideea, îl întrerupse fata cu o blândeţe care îmi păru delicioasă.

L-am privit pe milionar cu o şi mai mare admiraţie. Dacă fata aceea atât de frumoasă era amanta lui, era clar că omul de afaceri, gras şi lăudăros pe care îl cunoscusem cu doi ani în urmă, ştiuse să profite foarte bine de propria moarte, iar mai apoi de învierea sa.

Murray scoase un sunet de exasperare, dar făcu un gest căpitanului să-şi continue ideea.

— Este modalitatea cea mai sigură, spuse Shackleton, ignorându-l pe milionar şi adresându-se celorlalţi. Sub oraş sunt sute de kilometri de canale şi sunt destul de mari pentru ca oricine să le traverseze. Apoi mai avem subsolurile, depozitele subterane, tunelurile. există o întreagă lume acolo, dedesubt.

— Cum ştiţi acest lucru atât de bine, căpitane? am întrebat, iritat.

Pe Shackleton păru să-l surprindă întrebarea mea. Ezită câteva secunde înainte de a-mi răspunde.

— Ei. pe acolo ne ascundem în viitor.

— Serios? Vă ascundeţi în canale?

Murray surâse cu ironie.

— Este incredibilă calitatea canalizărilor britanice… Niciodată n-aş fi bănuit că ar rezista mai mult de un secol.

Americanca fu pe punctul de a-i atrage din nou atenţia milionarului, dar cineva i-o luă înainte:

— Ar trebui să aveţi mai multă încredere în imperiu, domnule Murray.

Toţi ne întoarserăm spre stăpânul acelei voci arogante, care nu era altul decât tânărul pe care eu îl confundasem cu un beţiv, la sosirea pe colină.

— Căpitane Shackleton, sunt agentul Clayton de la Scotland Yard, se prezentă, atingându-şi pălăria. Iar din câte am putut înţelege în timp ce, eh. mă odihneam, refăcându-mi forţele, sunteţi suficient de capabil pentru a ne conduce prin tunelurile subterane până în Kensington, am dreptate?

Shackleton consimţi, aşa cum doar eroii o pot face, asumându-şi responsabilitatea asupra turmei pe care noi o formăm. Atunci am înaintat câţiva paşi, oarecum deranjat că acel bărbat atât de ciudat, care într-o asemenea situaţie nu avea nicio neruşinare în a-şi face siesta, nici măcar nu sesizase prezenţa mea. Mi-am dres vocea zgomotos, reuşind să-i atrag atenţia, iar apoi i-am întins mâna.

— Agent Clayton, sunt Charles Winslow…

M-am oprit indecis. Să adaug „descoperitorul căpitanului Shackelton”, cum intenţionasem, îmi păru de-ndată deplasat, astfel că am încheiat:

— Păi, sunt mai degrabă… scutierul fidel al

căpitanului pe parcursul acestei aventuri.

— Îi pare bine, domnule Winslow, spuse agentul, strângându-mi rapid mâna, iar mai apoi adresându-se din nou lui Shackleton. Ei bine, căpitane, spuneaţi că.

— De fapt, o clipă mai devreme, când. dumneavoastră dormeaţi. l-am întrerupt din nou, enervat de neruşinarea lui, eu spuneam că nu mi se pare o idee bună să părăsim Londra, pentru că.

— Domnule Winslow, deja e destul de clar că toţi vrem să părăsim Londra, mi-o tăie scurt Wells. Acum punem cap la cap modalitatea prin care vom ajunge mai întâi la.

— Aşa e. interveni Murray, încruntat, dar eu insist că absurda formă pe care căpitanul ne-o propune pentru a ieşi din Londra prin canale, ca şi cum am fi nişte şobolani, nu mi se pare deloc potrivită.

— Dacă aveţi vreo idee mai bună, domnule Murray, vă rog să ne-o împărtăşiţi, îi replică bravul căpitanul, cu ochii fulgerând, dar vă informez că în orice dezastru şobolanii sunt primii care găsesc modalitatea de a se salva.

Un moment mai târziu, toţi vorbeam în acelaşi timp, implicaţi într-o discuţie înflăcărată. Până ce, dintr-odată, agentul Clayton ridică vocea lui arogantă pe deasupra tuturor:

— Domnilor, vă rog! exclamă. Cred sincer că trebuie să avem încredere în căpitanul Shackleton şi să-i urmăm ideea de a fugi prin canale cât mai degrabă. Şi nu spun acest lucru pentru că faptele căpitanului îl recomandă. Nici pentru că, până una, alta, nimeni nu a venit cu o idee mai bună. Cred, pur şi simplu, pentru că mă tem că acea pereche de tripo-duri care se îndreaptă în această direcţie sigur nu organizează vreun picnic romantic pe colină.

Toţi am privit speriaţi spre tripodurile care, asemenea unor drumeţi leneşi, se îndreptau, traversând

Regent’s Park, spre locul în care ne aflam.

XXXIV

În timp ce se refăcea în urma efortului de peste zi, admirând apusul soarelui din celula sa, atât de ciudat şi tulburător, la fel ca acele apusuri care în ultimele luni înlocuiseră tradiţionalul crepuscul pământean, Charles se gândi, cu tristeţe, că, dacă exista un indiciu în jurul său că Omul îşi pierduse patria, acesta era, fără îndoială, faptul că soarele nu mai apunea precum în copilăria sa. Contemplă dispreţuitor aurorele lugubre de culoare verde şi violet, care se coagulau în jurul soarelui, dându-i un aspect de tumoare infectată, un soare care fusese deposedat de vălurile portocalii şi galbene, pe care altă dată le arunca, iar acum, prin acea atmosferă otrăvită, acea muselină de cupru care învăluia cerul părea o monedă uzată şi turtită, pe care cerşetorii o aruncau pe tejghea pentru un pahar cu vin.

În acel moment, Charles privi trei aeronave marţiene care decolau din portul aflat în afara taberei: trei farfurii zburătoare, strălucitoare şi lustruite care, torcând o muzică, se ridicară câţiva metri pe verticală, rămaseră nemişcate o clipă la jumătatea sferei argintate a soarelui, ca şi cum ar fi pozat pentru un dagherotip, iar apoi brăzdară, cu o viteză impresionantă, acel ocean de ape verzi şi violet, până ce se pierdură în întunericul fără margini al spaţiului. Acele aeronave marţiene, care fără îndoială constatau abisul existent

Între ştiinţa umană şi cea a temnicerilor, fuseseră cu un pas înaintea celor terestre, atunci când cucereau propriile ceruri, abia străpunse de baloanele aerostatice ale voluntarilor. Dar indiferenţa lui Charles atunci când

privea aceste aeronave dispărând n-ar fi spus că, pe parcursul primelor luni, venirile şi plecările acelor strălucitoare maşinării spaţiale constituiseră pentru prizonieri un spectacol pe cât de fascinant, pe atât de înspăimântător.

În plus, acele aeronave obişnuiau să transporte inginerii marţieni, care nu puteau să ia înfăţişare umană, ca şi tovarăşii lor, şi rătăceau prin tabără cu adevăratul lor chip. Când îi văzu pentru prima dată, lui Charles i-am părut foarte frumoşi, un fel de hibrizi între oameni şi stârci, pasărea lui preferată din copilărie. Deşi nimeni nu le dădea nicio explicaţie, nu-i fu greu să-şi dea seama că rolul inginerilor era să proiecteze turnul şi să semene în tabără, şi probabil în lume, acea ştiinţă care îl făcea să se minuneze. Aproape tot timpul zburau dejur-împrej ur foarte graţioşi, deşi era mai interesant să-i vezi umblând pe picioarele fine ca nişte picioroange, cu numeroase articulaţii, care le permiteau să ia cele mai ciudate şi mai variate poziţii, toate incredibil de plastice. Charles încercase să descrie, în caietul său, delicateţea mişcărilor acestora, comparându-i cu nişte libelule de sticlă sau improvizând alte imagini, la fel de frumoase şi fragile, dar în cele din urmă se lăsă păgubaş: imaginea copleşitoare a inginerilor era imposibil de surprins în cuvinte. Orice încercare era inutilă. Rămaseră un timp printre ei, zburând de colo-colo, până ce au dat toate instrucţiunile necesare pentru montarea maşinăriei. De atunci, abia îi mai vedea, pentru a superviza construcţia, la un interval de trei sau patru luni. Iar în zilele ulterioare absenţei lor, Charles era cuprins de o nostalgie absurdă, ca de sfârşit de vară, pentru care nu avea explicaţii, deşi bănuia că era în strânsă legătură cu alinarea pe care o găsea atunci când admira frumuseţea extraordinară a acelor creaturi, într-o lume unde frumosul se transformase într-un lux.

Totuşi, deşi evita să se gândească la aceste fiinţe, Charles ştia că inginerii nu erau aşa cum îi vedea el. După prima lor vizită, confruntaseră aspectul acestora cu cel al tovarăşilor lor, pentru a descoperi, cu surprindere, că nu erau doi prizonieri care să-i vadă la fel. Fiecare avea propria idee despre ei, şi fiecare credea că are dreptate. Acel lucru provocase o discuţie care se termină într-o ceartă stupidă, din care Charles scăpase cu bine.

În celula lui, se gândise îndelung la asta, iar cu timpul ajunsese la o concluzie. I-ar fi plăcut să se contrazică asupra acestui lucru cu cineva inteligent, precum Wells, pentru a şti dacă era vorba sau nu de o simplă supoziţie absurdă, dar, din nefericire, în jurul lui nu se îngrămădeau minţile cele mai luminate.

Iar concluzia la care Charles ajunsese în singurătatea celulei era că extratereştrii trebuiau să fie mult mai diferiţi decât îşi puteau imagina oamenii. Suna ridicol, era conştient de acest lucru. Dar nu era logic ca, dacă privirea lui dădea peste un lucru de nedescris, mintea lui să încerce, disperată, să-i dea o formă, chiar dacă era prin aproximare? Acest lucru explica de ce fiecare din tovarăşii lui îi vedea diferit. Majoritatea ca pe nişte creaturi monstruoase, probabil din cauza urii pe care le-o purtau.

Dar Charles fusese întotdeauna atras de ştiinţă, de progres, de minunile pe care Verne le descria în romanele sale. Da, Charles aparţinea acelei frăţii de vizionari care, înainte de invazia marţienilor, visau la vapoare capabile să traverseze Atlanticul în cinci zile, având puterea de a brăzda cerul în maşinării zburătoare, să comunice prin telefon fără fir, să călătorească în timp. Poate din acest motiv inginerii marţi-eni îi făceau nişte îngeri frumoşi pe picioroange, capabili să realizeze o mulţime de miracole pe secundă. Iar chiar dacă acum ştia că acele miracole reprezentau transformarea planetei într-o lume de coşmar, încă îi vedea la fel, demonstrând că nu-şi pierduse simţul

etic.

Soarele tocmai se ascunsese, aruncând o adiere de raze verzui spre spaţiu şi scăldând într-o lumină fantasmagorică ruinele Londrei care se întrezăreau la orizont, dincolo de pădurile sumbre ce începeau să înconjoare tabăra într-o îmbrăţişare de arbori răsuciţi. Această planetă aparţinea tot mai puţin omului şi tot mai mult invadatorilor. Marţienii îi deposedaseră, în ultimele zile, inclusiv de frumuseţea consolatoare a unui apus de soare. Acel gând îl ajută pe Charles să simtă cum îl cuprindea mânia, dar fu doar un ecou ridicol al urii intense, care altă dată curgea prin venele lui, făcându-l să promită, cu dinţii strânşi, că Omul va recupera ceea ce îi aparţinea, deşi nu ştia cum. Dar lunile scurse, neputinţa şi oboseala teribilă transformaseră acea furie vibrantă în amărăciune. În doar câţiva ani, rasa umană ar fi dispărut complet. Era un lucru pe care trebuia să-l accepte. Dar oare nu era mai bine aşa? se auzi întrebând, ca un trădător. În fond, el întotdeauna judecase cu severitate Imperiul Britanic. Înaintea invaziei, când nimeni nu bănuia că lumea s-ar putea schimba atât de brusc, Charles obişnuia să-l critice, cu cel mai mic prilej, ironic sau dur, în funcţie de ocazie. Asemăna imperiul, mai mult sau mai puţin, cu un vas în derivă, din cauza proastei gestionări a celor care erau la conducere, care erau foarte pricepuţi în arta risipei, a ineficienţei şi a utilizării incorecte a fondurilor. Gestiunea coruptă şi ineficientă era cauza pentru care opt milioane de oameni trăiau şi mureau în cea mai cumplită mizerie. El nu se afla printre aceste persoane, desigur, iar în general nu se putea spune că asta îl deranja prea mult, dar părea evident că civilizaţia umană, ca atare, era un eşec. Oare merita să verse lacrimi pentru asta? Poate nu. Poate era mai bine ca lucrurile să-şi urmeze cursul, iar omul să dispară de pe faţa planetei, să

nu rămână nici măcar o amintire a acestei creaturi în cosmos.

Oftând, Charles scoase jurnalul de sub saltea, întrebându-se pentru a mia oară de ce se chinuia să aşeze pe hârtie nişte amintiri, pe care nimeni nu avea să le citească, de ce nu

se arunca pe saltea şi nu se lăsa pradă morţii. Dar nu putea face asta. Nu putea să-şi permită o nouă înfrângere. Astfel că se aşeză la masă, deschise caietul, iar bărbatul care deja uitase cum erau apusurile de soare pe planeta sa continuă să scrie:

Jurnalul lui Charles Winslow

15 februarie 1900

Înaintea invaziei marţiene, Londra era oraşul cel mai puternic din lume, dar asta nu însemna că era şi cel mai curat. Este un aspect pe care trebuie să-l recunosc cu jenă, la fel ca tatăl meu, pe vremea lui, deşi acum nu contează prea mult. Înainte ca pântecul să-i fie deschis pentru a i se implanta intestinele artificiale ale unei moderne reţele de canalizare, Londra îşi depozita excrementele în nişte puţuri, care se curăţau cu regularitatea pe care solvabilitatea economică a conducătorilor o permitea. Existau puţuri unde era ceva normal să găseşti schelete în miniatură, deoarece acele fose împuţite reprezentau un loc perfect pentru ca femeile să se scape de fructul iubirilor ilicite. La fiecare răsărit, o caravană de căruţe pline cu mizerii pleca din Londra spre câmpurile din afara oraşului, până ce îngrăşământul importat din America de Sud deveni o modă, furându-le londonezilor unica sa utilitate. Când finalmente se hotărâse, ca o dovadă a progresului, ca puţurile să fie închise şi să se racordeze canalele de

scurgere la un sistem rudimentar de canalizare care se vărsa în Tamisa, rezultatul fu o epidemie de holeră care omorî aproape 15.000 de londonezi, iar mai apoi îi urmă o alta la un interval de cinci ani, cu un număr similar de victime. Tatăl meu obişnuia să-mi povestească cum, în vara călduroasă şi uscată a anului 1858, duhoarea devenise atât de insuportabilă, că perdelele Parlamentului britanic trebuiră stropite cu var, în încercarea disperată de a opri duhoarea care venea dinspre Tamisa, transformată într-o cloacă urât mirositoare, din cauza

excrementelor care erau deversate de aproape două milioane de cetăţeni. Acel an rămase în istorie ca anul Marii Putori. Ca o consecinţă a acestui lucru şi în ciuda costurilor exorbitante, Parlamentul fu de acord ca inginerul Joseph Bazalgette să remodeleze pântecele Londrei cu un sistem de canalizare revoluţionar. Încă mi-l amintesc pe tatăl meu descriindu-mi, cu aceeaşi mândrie ca şi cum ar fi participat la construcţie, lucrarea extraordinară a lui Bazalgette, o reţea de canalizare de 83 de mile, construită din cărămidă şi ciment Portland, care transporta apele reziduale domestice, alături de sistemul de canalizare pentru ape pluviale, la 20 de kilometri în aval de London Bridge. De aceea, acum, sub picioarele noastre se întindeau, paralele cu Tamisa, cinci sisteme de canalizare principale, alimentate de afluenţii reţelelor mai mici, complicatul labirint, care în viitor avea privilegiul de a adăposti ultimii reprezentanţi ai speciei noastre. Fără îndoială, tatălui meu i-ar fi plăcut să ştie că ceea ce el considera un succes al ştiinţei avea să fie de real folos în continuare chiar şi în anul

2000.

Noi am coborât în cloacele londoneze, ridicând capacul celui mai apropiat canal de pe Primrose Hill; apoi am coborât pe scara oxidată, care era lipită de perete

canalului. După ce am ajuns pe fundul canalului, fără ca nimeni să alunece, ceea ce îmi păru o reală performanţă, datorită luminii slabe, Shackleton îşi asumă rolul de ghid, cu o privire concentrată. Îşi luă câteva secunde pentru a se orienta, apoi ne conduse printr-un tunel îngust şi sinuos, pe care a trebuit să-l străbatem aproape pe bâjbâite, până ce am ajuns într-una dintre cele mai mari reţele de canalizare, care se întindea la nord de Tamisa.

Primul lucru pe care l-am simţit a fost un damf de duhoare, o putoare indescriptibilă care ne trecu prin fosele nazale pentru a se implânta ca un harpon în creier, acoperind până şi cele mai vechi amintiri. Din fericire, acea ramificaţie era iluminată de lampe micuţe, care atârnau, la intervale.

pe pereţi, ale căror cărămizi se asemănau mai degrabă cu o mâzgă scârboasă, iar anemicul iluminat al lămpilor, în afară de faptul că le linişti pe doamne, nepermise să ne facem o idee aproximativă despre direcţia în care ar fi trebuit să mergem următoarele ore, umblând pe sub jupoanele oraşului până in Queen’s Gate. Sistemul de canalizare era o galerie interminabilă cu tavane boltite, la marginile cărora se deschideau alte tuneluri mai înguste care totuşi păreau mai largi decât cel pe unde trebuia să mergem. Am presupus că majoritatea acelor canale foloseau la deversarea apelor reziduale în canalul principal, iar multe canale duceau spre depozite sau staţii de pompare, dar nu am găsit alte întrebuinţări pentru restul tunelurilor. Puteau să ducă spre orice loc imaginabil sau spre cel mai banal cu putinţă, dar eram mulţumit că nu trebuia să descopăr acest lucru. Canalizarea principală dispunea de un canal central pe unde curgea un noroi grunjos şi împuţit, de la care ne-am îndepărtat privirea de la acesta, căci nu aducea doar deşeuri, ci şi alte surprize. De exemplu, am văzut trecând prin faţa ochilor leşul unei

pisici. Animăluţul trecu prin faţa noastră, analizându-ne cu o privire goală, lăsându-se purtat de apă spre paradisul felinelor, unde probabil ducea una dintre acele canalizări misterioase. M-am gândit, absolut convins, că, dacă din greşeală mi-aş fi introdus un picior acolo, ar fi trebuit să mi-l amputez, incapabil să mai trăiesc ştiind că o parte din mine se amestecase cu acea mizerie. Din fericire, pe ambele părţi ale canalului erau două maluri din cărămidă, suficient de ample pentru a putea merge în şir indian, dacă nu trebuia cumva să le împărţim cu şobolanii, câţiva din aceştia urându-ne bun venit, fugind pe lângă picioarele noastre, pentru ca mai apoi să dispară în întuneric. Ameţiţi de duhoarea insuportabilă, mergeam doi câte doi, încercând să nu alunecăm din cauza stratului de mâzgă care acoperea anumite părţi ale trotuarului. Ne învăluia un frig umed, iar tăcerea era desăvârşită, întreruptă doar de vâjâielile sporadice şi bolborosirile apoase pe care digestia

canalelor le producea. Cel puţin, le preferam pe acestea în locul exploziilor şi dangătului insistent al clopotelor, pe care le înduraserăm la suprafaţă.

Pe durata traseului, în timp ce mergeam alături de agentul Clayton, închizând alaiul, am avut timp să mă gândesc la planul nostru. În ciuda explicaţiei lui Wells, eram convins că nu trebuia să părăsim Londra. Eram sigur că grupul pitoresc pe care destinul, nu hazardul capricios, îl alcătuise din persoanele noastre avea un anumit scop. De ce ar fi alcătuit un grup atât de pestriţ doar pentru a fugi din oraş? Nu era mai înţelept să gândeşti că fiecare dintre noi avea un rol special în înfrângerea marţienilor? Da, fără îndoială era cel mai logic, mi-am spus, trecând cu privirea peste fiecare dintre componenţii acelui şir, încercând să ghicesc funcţia fiecăruia. Am început întrebându-mă asupra contribuţiei căpitanului Shackleton, care conducea grupul, indiferent la duhoare şi

conducându-ne prin încâlceala de ţevi, cu o grimasă concentrată, pentru că dintre noi toţi era evident că intervenţia lui, oricare ar fi fost ea, era cea mai importantă. După căpitan, avansa cuplul Wells, care erau bucuroşi că se aflau din nou împreună, deşi destul de descumpăniţi de progresele invaziei. Am presupus că, atunci când marţienii ar fi fost învinşi, prezenţa singurului scriitor care descrisese o invazie extraterestră era obligatorie, şi trebuie să recunosc că, în ciuda discuţiei recente pe care o avuseserăm, faptul că făcea parte din grupul nostru improvizat mă bucura nespus, şi deopotrivă mă liniştea, chiar dacă scriitorul nu părea în stare să ducă la bun sfârşit vreo vitejie, îl consideram unul dintre oamenii cei mai inteligenţi pe care îi cunoscusem vreodată. Apoi, acoperindu-şi chipul cu o batistă elegantă, îi urma americanca, a cărei includere în grupul nostru era un mister absolut pentru mine, doar dacă nu era responsabilă de îmblânzirea lui Gilliam Murray. Milionarul era poreclit Stăpânul Timpului, pentru că reuşise miracolul de a ne transporta pe toţi în anul 2000, iar până acum câteva minute îl credeam mort, la fel cum ziarele anunţaseră acest

lucru, cu mai mulţi ani în urmă. Dar era destul de evident că Murray nu deţinea doar cheia celei de-a patra dimensiuni, ci şi pe aceea a Lumii de Dincolo, de unde aparent se întorsese. M-am întrebat care ar fi contribuţia lui Murray la grupul nostru, dacă exista vreuna, în afară de a o supraveghea pe domnişoara Harlow şi a-l ridiculiza pe Shackleton. În urma lui, mergea Harold, poate întrebându-se de ce părăsiserăm subsolul Queen’s Gate pentru a ne reîntoarce câteva ore mai târziu, punându-ne viaţa în pericol de două ori. Am presupus că, dintre noi toţi, vizitiul era cel la care puteam renunţa. Poate nu avea nicio funcţie în poveste, doar aceea de a ne fi condus pe Shackleton şi

pe mine pe colină. Iar finalmente era agentul Clayton, care mergea alături de mine, cu un pas arogant şi un rânjet larg, a cărui includere în grup era lesne de înţeles pentru cititor. Dar mai era cineva: eu. Care era sarcina mea, în cazul în care grupul nostru ar fi fost chemat să oprească invazia? Poate că funcţia mea era doar să înlesnesc întâlnirea dintre restul grupului şi Shackleton. Da, tot ce se putea ca eu, fără să ştiu, să fi îndeplinit deja sarcina mea, fiind liber să mor, la fel ca Harold.

Eram cufundat de ceva timp în acele gânduri când, dintr-odată, soţia lui Wells se împiedică în fusta ei lungă şi căzu spectaculos, aproape trăgându-l după ea pe scriitor. Murray şi Emma îi ajutară, în timp ce eu luam notă, în gând, pentru a le cere tuturor femeilor, odată ce am fi ajuns in Queen’s Gate, să urmeze exemplul fetei americane şi să-şi schimbe vestimentaţia cu ceva mai practic pentru o fugă prin canale. Din fericire, căzătura pe care Jane o suferise se soldă cu o simplă scrântire a gleznei stângi.

Mergeam de ceva timp, iar în ciuda faptului că Shack-leton insista să continuăm, evident dornic să se arunce în braţele iubitei sale, Claire, am decis de comun acord să ne oprim pentru ca soţia lui Wells să se odihnească. Am profitat de acel popas pentru a ne informa reciproc de ororile pe care le suferiserăm înainte de a ne întâlni pe Primrose Hill. Eu

am povestit bătălia navală la care asistasem pe Tamisa, felul în care marţienii anihilaseră foarte uşor, inclusiv cu dispreţ, unul dintre distrugătoarele noastre, iar Wells rezumă pentru căpitan, vizitiu şi pentru mine peripeţia trăită de grup. Astfel am aflat că ajunseseră în Londra dinspre câmpiile comunei Horsell, cu marţienii suflându-le în ceafă, că reuşiseră să intre în oraş când linia de apărare încă nu fusese spartă de invadatori, iar mai apoi rătăciseră de colo-colo, într-un periplu nebun, care

îmi păru prea încâlcit, pentru a-l descâlci în acel loc. E de-ajuns să spunem că pe parcursul peregrinării lor înfruntaseră într-adevăr extraordinarul: dăduseră peste un marţian. Pentru a-mi satisface curiozitatea, mi l-au descris, deşi, din nefericire, mi-a fost foarte greu să-mi fac o idee despre aspectul acestuia, dat fiind faptul că nici ei nu se puneau de acord. Singurul lucru care îmi păru clar era că marţienii erau realmente monstruoşi, chiar dacă ceea ce mă copleşi nu fu acest lucru, ci faptul că puteau lua înfăţişare umană. Wells inclusiv bănuia că marţienii trăiau de mult timp printre noi, poate chiar de secole, sub chip omenesc. Atunci eu am glumit asupra posibilităţii de a ne fi întâlnit cu unii dintre ei, pentru că unii dintre prietenii mei aveau unele manii atât de extravagante, că foarte bine puteau să fie de pe altă planetă, deşi gluma mea nu smulse niciun zâmbet. Dar acest lucru nu contă. În acele momente eram euforic, deoarece nu puteam ezita să văd această adunare ca pe un grup de curajoşi, aleşi de destin pentru a salva omenirea.

Când conversaţia se sfârşi, mi-am aprins o ţigară şi am căutat în jurul meu un loc în care să fumez liniştit. Îmi doream câteva momente de singurătate, pentru a mă gândi la situaţia noastră. Am descoperit că la dreapta noastră se deschidea, într-o vertiginoasă perspectivă de arcade repetate, un tunel care părea că duce la grădina din spate a infinitului, astfel că m-am aventurat de-a lungul acestuia, fără a mă îndepărta prea mult. Am făcut amuzat câţiva paşi, iar de-ndată am dat peste o uşă întredeschisă. Am împins-o curios şi am descoperit un micuţ depozit, plin de ustensile şi materiale de

construcţie. Am aruncat o privire, poate era ceva care ne-ar fi fost de folos, dar nu am găsit nimic, ceea ce era acelaşi lucru: tot ceea ce era acolo îmi păru potrivit pentru scopurile noastre, dat fiind faptul că nu-mi puteam

imagina de ce aveam nevoie. În cele din urmă, am ales să mă aşez pe o cutie enormă, care se afla aproape de intrare, respectiv să fumez ţigara, gândindu-mă la surprinderea Victoriei atunci când, în loc să mă întorc cu armata invincibilă din viitor, aş fi apărut în subsol cu acel grup pestriţ şi zdrenţăros, pentru a le expune planul nostru care însemna să fugim din Londra, spre nicăieri, traversând canalizările urât mirositoare. În acel moment am auzit voci şi paşi, venind din tunel. Se pare, cineva fusese cuprins de aceeaşi nevoie de singurătate ca şi mine. Am înjurat. Nu puteai să rămâi singur acolo jos, oricât de extins ar fi fost sistemul de canalizare. Am clătinat din cap, cum fac câinii când îi udă ploaia, pentru a scăpa de expresia de neplăcere, care, fără îndoială, apăruse pe chipul meu, şi mi-am pregătit un zâmbet de complezenţă pentru cei ce se apropiau de intrarea depozitului. Din fericire, chiar dacă se opriră lângă uşă, nu am avut nici cea mai mică intenţie să o deschidă. După voci, am dedus că era vorba de milionar şi americancă.

— Gilliam, am auzit-o spunând pe domnişoara Harlow, nu eşti corect cu bravul căpitan Shackleton. Ceea ce ştii despre el nu-ţi dă dreptul să te comporţi astfel.

Acel reproş mă surprinse, obligându-mă să-mi ascut auzul. Oare ce-o fi vrut să spună Emma, dar mai ales ce ştia Murray despre căpitan? m-am întrebat.

— Nu cred că… protestă milionarul.

— Comentariile tale sunt insultătoare, Gilliam, dar mai ales nedrepte, îl întrerupse ea, fără să-i asculte scuzele. În acest moment toţi avem nevoie de un motiv pentru a merge mai departe, oricare ar fi acela.

— Eu deja am un motiv pentru a merge mai departe, Emma. Deja ştii acest lucru.

— Da, Gilliam, ştiu, spuse fata cu blândeţe. Deşi motive nu ţi-ar lipsi. La urma urmei, eşti marele Gilliam

Murray, Stăpânul Timpului, şi nu ai nevoie să crezi în nimeni sau nimic. Dar ceilalţi trebuie să creadă în ceva. Şi sunt convinsă că încrederea în Shackleton este acum singura forţă. Făcu o pauză, înainte de a adăuga: Şi doar tu eşti vinovat de acest lucru.

— Eu? bolborosi milionarul. Nu ştiu la ce te referi.

— Oh, Gilliam, desigur că ştii: tu i-ai deschis porţile lumii noastre, îndepărtându-l de lumea sa şi de destinul care îi corespundea. Dacă astăzi este aici, printre noi, e pentru că tu l-ai prezentat tuturor drept salvatorul omenirii. Îţi pare corect să distrugi acum acest mit, acum când toţi cred în el?

— Bine, bine. murmură omul de afaceri, fără tragere de inimă. La naiba, Emma, ai dreptate! Nu ştiu de ce acţionez aşa… Dar căpitanul nu este răspunsul rugilor lor! contraatacă apoi cu furie, pentru a încheia într-o şoaptă stăpânită. Doar ştii acest lucru. Amândoi ştim acest lucru.

— Dar faptul că noi nu credem nu ne permite să-i deposedăm pe ceilalţi de speranţă, Gilliam, spuse ea cu acea senitătate rece, care mereu îl calma pe Murray, ca şuieratul biciului ce linişteşte tigrul.

Ce naiba însemnau toate acestea? m-am întrebat din ascunzătoare. De ce nu puteam să ne încredem într-un erou din viitor ca Shackleton? Ce ştiau Emma şi Gilliam despre el? Erau prea multe întrebări, iar confidenţii accidentali nu păreau dispuşi să-mi ofere aceste răspunsuri, deoarece am auzit-o pe fată spunând, destul de brusc:

— Cred că trebuie să ne întoarcem la ceilalţi.

— Aşteaptă, Emma, îi ceru omul de afaceri, şi am auzit sunetul produs de atingerea unei stofe, drept care am dedus că Murray probabil o prinsese de mână. Nu am avut ocazia să vorbim doar noi doi de când am părăsit subsolul lui Clayton. şi aş vrea să ştiu ce părere ai despre

ceea ce ţi-am spus.

Mi se pare că... fugi de mine. Te-am observat privindu-mă de câteva ori, dar mai apoi ţi-ai retras privirea.

Acum chiar că avea să se producă o scenă jenantă dacă mă vedeau acolo, am gândit cu resemnare, intuind cearta romantică ce se întrevedea. Astfel că m-am ridicat de pe cutia care-mi servea drept scaun, m-am ascuns după ea, încercând să fac cât mai puţin zgomot, şi am stins ţigara cu talpa pantofului, pentru ca fumul să nu mă trădeze, sperând ca, dacă cei doi ar fi intrat în depozit pentru a avea mai multă intimitate, niciunul să nu privească în spatele cutiei. Dacă acest lucru se întâmpla, mi-ar fi fost destul de greu să le explic ce făceam acolo, ghemuit ca un animăluţ.

— Oh, pentru numele Domnului. protestă fata. Nu e adevărat.

— Ba e.

— Nu, Gilliam te asigur că.

— Spune-mi un lucru, Emma, o întrerupse cu o voce acuzatoare. Am greşit mărturisindu-ţi secretul meu, aşa-i? În loc să te îndrăgosteşti de mine, ceea ce am obţinut a fost dispreţul tău.

— Cum poţi spune acest lucru? Desigur că nu te dispreţuiesc, Gilliam. Niciodată nu înţelegi ce.

— E clar că mărturia mea a avut un efect contrar celui la care mă aşteptam, reflectă înflăcăratul Murray, aproape fără să asculte cuvintele fetei şi însoţindu-şi discursul cu sunetul paşilor, ca şi cum ar fi început să meargă prin tunel. Presupun că acea parte din tine care crede că există doar o singură modalitate de a face corect lucrurile într-o lume atât de incorectă ca aceasta acum mă urăşte.

— Gilliam.

— E clar că ai avut timp să te gândeşti la ceea ce ţi-am povestit şi. acesta e rezultatul. Voiam să mă iubeşti, iar în schimb totuşi am devenit persoana cea mai detestabilă pe care ai cunoscut-o.

— Detestabilă? Gilliam, eu.

— Bravo, Murray, bravo! Bună mişcare, prietene. Nu puteai mai rău! se autocompătimi omul de afaceri. Dar, de vreme ce totul e pierdut, măcar lasă-mă să-ţi spun ce simt, Emma.

— Gilliam, dacă m-ai lăsa să vorbesc.

— Emma Harlow! vocea lui Murray căzu cu aşa autoritate, că şi eu m-am ridicat inconştient, din ascunzătoarea mea, vreau să ştii că aceste ultime zile au fost cele mai fericite din absurda şi inutila mea viaţă. Să fiu lângă tine, să te consolez atunci când plângeai, să te fac să râzi, să te enervez din când în când sau pur şi simplu să-ţi spionez fiecare privire.

— Şi pentru mine.

— Totul a fost minunat, Emma, crezi sau nu! Iar dacă pentru acest lucru a fost nevoie ca vreo câţiva marţieni să vină din spaţiu pentru a transforma planeta într-un abator, fie bine veniţi! Această invazie e cel mai bun lucru care ni s-a putut întâmpla de ceva timp încoace, şi îi voi smulge capul celui care va îndrăzni să mă contrazică!

— Ce bine că gândesc la fel ca tine, râse fata.

— Şi nu-mi pasă dacă afirmaţia mea îţi pare cumplită sau chiar. Ce? Aşteaptă. ce-ai spus înainte? Şi pentru tine?

Hohotele de râs ale fetei mă lăsară, pentru o clipă, fără răsuflare. Dumnezeule, cum putea avea un râs atât de frumos o tinerică atât de ursuză?

— Oh, Gilliam, Gilliam. râdea fata, aproape sufocându-se de râs. Asta încercam să-ţi spun de ceva

timp. Şi pentru mine au fost cele mai fericite zile din viaţa mea… Râsul abia o lăsa să se exprime. Şi nu e o nebunie? Lumea este distrusă. iar noi.

— Dumnezeule! Iar noi ne bucurăm! Gilliam izbucni şi el în hohote de râs.

— Oh, da, da… cele mai fericite zile pentru noi!… am spus deja acest lucru? Oh. te rog.

— Iar eu! râsul omului de afaceri inunda tunelul ca un torent furios. Iar eu. făcându-ţi reproşuri de îndrăgostit!

— Iar eu. iar eu. cerându-ţi să mă cucereşti. În timp ce!

— În timp ce planeta se duce dracului! hohotele de râs ale amândurora se înlănţuiră ca licuricii încrucişându-se în aer.

— Dar e o nebunie… o nebunie… nu vezi? Nu-ţi dai seama de absurditatea acestei situaţii? Emma vorbi printre sughiţuri, liniştindu-se puţin câte puţin, în timp ce eu consimţeam cu vehemenţă, uşurat că unul dintre ei părea, în sfârşit, să-şi revină. Priveşte în jurul tău, Gilliam. Marţienii distrug Londra, iar noi vorbim de iubire, ca şi cum am fi la o serată dansantă. Oh, Gilliam, vocea ei sună, de-ndată, trist, dacă aş fi îndrăgostită de tine, n-ar fi nicio diferenţă, nu-ţi dai seama?

— Nu, nu-mi dau seama. Te rog, explică-mi. Aminteşte-mi că sunt *un petit imbécile.*

— Dumnezeule. făcu Emma cu o furie prefăcută, care abia ascundea un nou acces de râs. Sper doar să mor înaintea ta, pentru că nu cunosc alt bărbat mai enervant alături de care să supravieţuiesc unei invazii marţiene.

— Ah, da? Atunci eu îmi imaginez doar un singur motiv pentru care aş dori să fiu singurul supravieţuitor al acestei planete alături de o fetiţă atât de arogantă, rece şi încăpăţânată ca tine!

Emma trebui să întrebe cu ajutorul privirii care era acel motiv, poate temătoare că tonul vocii ei ar fi trădat valul de sentimente care o inundau. Cuvintele lui Murray păreau că sculptează aerul:

— Să te sărut o dată pentru totdeauna, fără ca celebrul scriitor H.G. Wells şi agentul special Clayton să ne întrerupă.

După câteva clipe de tăcere încordată, am auzit izbucnind râsul fetei, atât de contagios, că şi eu am zâmbit, chiar dacă nu înţelesesem gluma lui Murray. Dar, dintr-odată, acel clinchet se întrerupse brusc. Şi nu trebuia să fii prea inteligent pentru a înţelege că tăcerea care invadă din nou tunelul se datora faptului că omul de afaceri se hotărâse să o sărute, neaşteptând să fie ultimii supravieţuitori ai planetei, şi în ciuda ameninţării pe care o reprezentau Wells şi agentul Clayton. La capătul unor secunde, am auzit cum de pe buzele fetei se

desprinse un gâfâit blând, aproape ca un suspin, precum şi atingerea hainelor celor două trupuri, care se separau încet, cu o lene voluptuoasă.

— Te iubesc, Gilliam, spuse atunci Emma. Sunt îndrăgostită de tine, cum nu mi-am imaginat că aş putea fi vreodată.

Şi cum ar putea fi descris acel ton cutremurător? Cum ar putea neîndemânarea mea scriitoricească să transmită ceea ce Murray probabil simţi ascultând-o, ceea ce eu însumi am simţit din ascunzişul meu? Emma pronunţă acele cuvinte cu o voce pe cât de blândă, pe atât de solemnă, conştientă că era pentru prima dată când spunea acest lucru. Aşteptase ani întregi pentru a le putea pronunţa, crezând că nu va mai veni acea zi, iar cu atât mai puţin crezuse că nu o va surprinde într-o seră sau o grădină, înconjurată de flori frumoase, ci în canalizările urât mirositoare ale Londrei, având ca decor respingător

câţiva şobolani. Dar momentul potrivit sosise, asta era important, iar ea folosise tonul corespunzător, pronunţând fiecare cuvânt ca şi cum ar fi rostit o vrajă strămoşească, de parcă vocea, datorită unei capricioase legături interne, i-ar fi ieşit direct din inimă, nu din gât. Erau cuvinte brute, aceleaşi pe care le ascultasem de atâtea ori, spuse de amante, actori, prieteni, dar acum învăluite de o emoţie atât de pură că îţi rupeau sufletul, reducând cuvintele celorlalţi la simple încercări, la tentative ridicole de a exprima sentimente cu naturaleţea indiscutabilă pe care Creatorul o folosea pentru a uni fructul de creangă. Dar mai ales, m-am gândit cu tristeţe, fata le pronunţase conştientă de faptul că, aşa cum se întâmplau toate, viitorul nu i-ar mai fi oferit alte oportunităţi pentru a le repeta.

— Mă bucur că pot muri ştiind acest lucru, răspunse Murray, la fel de emoţionat ca şi mine de sinceritatea profundă care învăluise vocea ei.

— Mi-am dat seama în subsolul lui Clayton, auzind mărturia ta, continuă ea, chiar dacă de atunci nu am făcut altceva decât să ascund acest lucru. Îmi pare rău, Gilliam, îmi pare

rău. Dar, când am descoperit că m-am îndrăgostit pentru prima dată în viaţa mea, singurul lucru pe care l-am simţit a fost o mare pedeapsă. La ce-mi servea acum, cu doar câteva ore înainte de sfârşitul lumii? Vocea fetei se rupse ca o creangă uscată. Mă gândeam că, dacă acceptam acest lucru, aveam să suferim mai mult amândoi. Nu vreau să-l văd murind pe bărbatul de care m-am îndrăgostit, nici să mor după ce m-am îndrăgostit! De asta am încercat să neg această situaţie. Dar e clar că Stăpânului Timpului nu i se poate refuza nimic.

— Doar ce mi-ai acordat un titlu pe care îl voi purta şi mai mândru: cel de bărbatul cel mai fericit de pe faţa

pământului.

— A unei lumi pe cale de dispariţie, nu-ţi dai seama? făcu ea. Ne-am întâlnit prea târziu, Gilliam.

— Prea târziu? Nu, Emma, nu. În casa mătuşii tale mi-ai spus că nu vei renunţa niciodată să visezi, pentru că purtai cu tine harta cerului. iar acea hartă păzea visele tale. Iar în vise nu există timp, Emma. Ceasurile se opresc, la fel ca pe câmpiile trandafirii ale celei de-a patra dimensiuni.

Iar în tăcerea care urmă cuvintelor milionarului, tăcere ce trăda un sărut pasional, am suspinat cât mai încet posibil, încercând să scap de nodul care îmi bloca respiraţia. Întotdeauna susţinusem că dragostea altora era ridicolă pentru ceilalţi, pentru că nu puteau să-şi ascundă gesturile în spatele unui cod intim care de cele mai multe ori părea străin, iar în general jenant. Chiar mă văzusem obligat să scriu pentru fiecare dintre perechile mele ghidul nostru sentimental, cu toate că trebuia să rostesc de la o distanţă ironică uneori acele fraze afectate de rigoare. Nu făceam acest lucru pentru că aş fi crezut, ci pentru că spiritul meu competitiv îmi cerea să fiu cel mai bun în ceea ce fac. Dacă, din nefericire, am fi trăit într-o vreme când bărbaţilor ni s-ar fi cerut tot felul de exagerări romantice groteşti, le-aş fi realizat cu cea mai mare îndemânare, atât de mare era capacitatea mea de adaptare. Dar cum cititorul va putea deduce din cuvintele mele

Irelevante, în realitate eram convins că iubirea, ca atare, nu exista. Credeam că toţi o confundau cu modalitatea mai mult sau mai puţin caraghioasă, exagerată sau emfatică de a fugi de singurătate, de plictiseală sau de a arde veşnic în infernul dorinţei. Ceea ce eu simţeam pentru soţia mea, Victoria, fără alte adăugiri, nu era decât o caldă afecţiune, o nebuloasă pe care vântul o aţâţa sau o reducea, în acelaşi fel, şi eram sigur că nu era vina ei,

deoarece mă îndoiam că aş fi putut iubi pe altcineva în alt fel. Dar de ce mă căsătorisem atunci cu ea? Pur şi simplu pentru că voiam să fiu căsătorit, să am o familie, să nu mai risipesc averea tatălui meu pe plăceri efemere, să mă bucur de iluzia de a face proiecte de viitor împreună cu cineva. După cum se poate vedea, acea modalitate proprie de a iubi, atât de săracă, interesată şi greşită, era total diferită de cea a omului de afaceri, şi constatând acest lucru, îmi fu milă de mine. Aveam să părăsesc această lume fără să fi iubit pe nimeni, dar, ceea ce era mai rău, desconsiderasem iubirea tuturor femeilor care mă iubiseră.

Acea neputinţă clară de a iubi condiţionase mereu viaţa mea. Şi încă se întâmpla acest lucru, pentru că, de când părăsisem casa unchiului meu, cea mai mare preocupare era să găsesc modalitatea de a-i învinge pe marţieni, pentru a salva omenirea, concept destul de vag, pentru că omenirea nu putea fi cuprinsă în braţe, ascunsă în patul tău şi primită cu un zâmbet. Pe cine voiam mai exact să salvez? Pe nimeni, mi-am spus îngrozit şi cu părere de rău. Pe nimeni în special. Doream ca soţia mea să nu moară, desigur, nici vărul meu, Andrew, sau soţia lui, dar nu pentru ei, ci pentru mine, pentru că nu ştiam cum m-ar afecta dispariţia lor bruscă. De aceea mă refugiam într-o idee atât de absurdă precum omenirea. Aş fi dat oricât ca, în acele momente, undeva pe planetă, moartea cuiva să mă intereseze, să-mi producă o durere superioară durerii mele. Dar nu se întâmpla acest lucru, am constatat cu amărăciune, pentru că printre milioanele de oameni care populau Pământul nu exista nici măcar o singură fiinţă pe

care să o iubesc dezinteresat. Tripodurile omorau oamenii, dar nu puteam simţi durere pentru fiecare, în mod separat. Nu exista nicio persoană a cărei strălucire să

se evidenţieze în detrimentul celorlalţi, cum era Claire pentru Shackleton sau Emma pentru Murray. Eu simţeam doar milă pentru dispariţia întregului pe care îl forma specia umană. Rasa căreia, în mod atât de necinstit, îi aparţineam.

Ochii mei încă se umplu de lacrimi când îmi amintesc acel moment, chiar dacă atunci afişasem doar o expresie ironică faţă de acea sensibilitate personală surprinzătoare. Şi chiar dacă pulsul îmi bate în aşa hal că mi-e greu să menţin claritatea scriiturii, n-aş vrea să închei fără a-l avertiza pe cititor că, dacă am expus aceste fapte atât de detaliat, nu a fost din dorinţa de a imortaliza revelaţia pe care a presupus-o pentru mine să cunosc adevărata semnificaţie a iubirii. Dacă am făcut acest lucru, a fost pentru a consemna sentimentele nobile şi sublime, pe care cele mai rafinate exemplare ale speciei umane erau capabile să le exprime. Poate iubirea este un sentiment caracteristic altor specii din univers, dar dragostea pe care o poate exprima un om este un dar absolut al său, şi cu el va pieri. Atunci universul, în ciuda întinderii de nepătruns, în ciuda aparenţei infinite, nu va fi complet. Dacă acest lucru este posibil, poate cuvintele mele sunt de folos, cuvintele unei persoane care niciodată n-a ştiut să iubească, pentru a trezi iubirea în inima celor care vor citi aceste rânduri.

XXXV

În dimineaţa următoare, marţienii îl trimiseră pe Charles, împreună cu o mână de oameni, să lucreze în interiorul piramidei. Era pentru prima dată când intra în interiorul acesteia. Până atunci nu lucrase decât la suprafaţă, cărând şi sudând bârnele grele, care o înălţau spre cer, cu lentoarea unei stalagmite. Iar cu câteva luni în

urmă poate chiar simţise o curiozitate avidă de a vedea pântecul structurii, dar în acea dimineaţă singurul lucru pe care Charles îl simţi fu o uşoară anxietate în faţa consecinţelor pe care expunerea la nucleul otrăvitor al maşinăriei ar fi putut-o provoca asupra sănătăţii lui precare. Poate acea incursiune ar fi accelerat boala lui, împiedicându-l probabil să-şi termine jurnalul. De fapt, ştia că pentru asta fusese ales. Cei care lucrau în inima maşinăriei mureau, de obicei, în câteva zile, aşadar, pentru a nu risipi mâna de lucru, marţienii se foloseau de prizonierii care deja dăduseră semne de îmbolnăvire. Dacă lanţul care, după cum se părea, monitoriza sângele prizonierului prin intermediul filamentelor cu ajutorul cărora se prindea de carne te considera apt pentru a coborî în pântecul piramidei, însemna că erai condamnat, deşi acest lucru nu reprezenta nicio surpriză pentru Charles. Ştia că moartea îl marcase de prima dată când, tuşind, scuipase pe jos o flegmă de sânge, care arunca sclipiri verzui.

Au pătruns prin nişte trape circulare din pământ, lângă baza piramidei, apoi au coborât pe nişte scări înşurubate de perete. Au dat într-un tunel îngust, ai cărui pereţi iradiau o uşoară fosforescenţă verzuie, iar pe acolo au avansat în şir indian, urmându-l pe marţianul care îi conducea. În faţa lui Charles mergea Ashton, prizonierul care îi obţinuse preţiosul caiet, iar în ciuda faptului că încerca să avanseze cu fanfaronada studiată, pe care altă dată o afişase pe străzile cartierului său vreun coate-goale din East Side, Charles distinse câteva picături de sudoare alunecând pe ceafa lui murdară. În spatele lui mergea tânărul Garvin, un puşti care acum abia avea vreo paisprezece ani, doar un copil când invazia începuse. Auzindu-l că respira greu, Charles se întoarse şi dădu peste chipul infantil al acestuia, cadaveric sub acea

luminescenţă fantomatică, cu privirea cuprinsă de frică şi obrajii supţi îmbibaţi de lacrimi, ca spectrul unui copil care rătăcea trist pe holurile fostei sale case, neştiind că era deja mort. Charles privi din nou în faţă, spre ceafa murdară a lui Ashton, fără a-i arunca vreun zâmbet sau a-i spune vreun cuvânt de încurajare. Ce consolare putea să-i ofere băiatului, după toate acestea? Consolarea era unul dintre multele lucruri pe care marţienii le extirpaseră de pe pământ.

După câteva minute, străbătând tunelul, de unde se iveau, încontinuu, ramificaţii, la sfârşit ajunseră la ceea ce părea a fi capătul tunelului. În depărtare, distinseră o arcadă în spatele căreia se întrevedea o sală, de unde apărea o fosforescenţă ce înmugurea din pereţi, deşi mult mai intensă. În timp ce se apropiau de ea, Charles încercă să se orienteze, întrebându-se oare cât avansaseră. Oare sala era situată în centrul piramidei? Nu ştia, cum nu ştia dacă încă se aflau sub pământ sau, cum avusese impresia la un moment dat, urcaseră o pantă uşoară, aflându-se acum la un nivel superior. Dar chiar dacă paşii lui răsunau ca şi cum solul ar fi fost gol, trebuia să admită că senzaţia pe care o avea era aceea de a fi îngropat la câţiva metri sub pământ, respirând un aer greu

şi rânced, un aer care părea să aibă mii de ani vechime, care îi distrugea respiraţia cu fiecare pas. Toate acele întrebări au rămas abandonate, totuşi, pe măsură ce se apropiau de arcada care lega tunelul de încăperea de unde năvălea strălucirea intensă, mintea lui fu invadată de o singură întrebare: ce era acolo, înăuntru?

Dar oricât de multe lucruri ar fi văzut în ultimii doi ani, oricât de mult mintea sa ar fi atins graniţa nebuniei, încercând să înţeleagă şi să accepte imposibilul, Charles descoperi că nimic nu-l pregătise pentru a înfrunta ceea ce era în interiorul acelei săli. Toţi prizonierii rămaseră

pironiţi la intrare, temători şi indecişi, înghesuindu-se unul într-altul, în timp ce îşi acopereau privirea, orbiţi de acea strălucire verde, o lumină care era atât de intensă că aproape se putea auzi şi mirosi. Când ochii li se obişnuiră, priviră împrejur, clipind pe jumătate uimiţi. Iar pentru mult timp nu înţeleseră ce vedeau. Era ca şi cum ochii lor se confruntau cu o enigmă cumplită, ceva ce nu ştiau dacă era oribil doar dacă l-ar fi contemplat secole întregi.

Sala era circulară, cu diametrul nu mai mare de cincisprezece metri, şi părea să dispună de un acoperiş atât de înalt precum cel al unei catedrale, pentru că nu reuşeau să-l vadă. Mijlocul acestei săli era gol, dar de-a lungul pereţilor se îngrămădea un şir de rezervoare dintr-un material translucid, asemănător cristalului, care se pierdeau în negurile acoperişului ca venele unui organ. Acele rezervoare transparente erau pline cu un lichid vâscos de culoare verde, un fel de sirop de unde, se pare, provenea strălucirea care inunda încăperea. Iar în interiorul acelor rezervoare enorme, plutind leneş în lichid, se vedeau corpuri. Sute de trupuri mici şi delicate de bebeluşi umani, care schimonosiră chipul lui Charles într-o expresie de oroare. Dincolo de stupoare, contemplă mulţimea de nou-născuţi scufundaţi în acel acvariu infernal, macerându-se ca nişte fructe într-un jeleu verde. Toţi păreau încă să aibă cordonul ombilical, ivindu-se din buric, deşi la

O privire mai atentă, Charles descoperi că acele prelungiri nu erau organice: fuseseră înlocuite cu nişte cabluri dintr-un material ciudat, care încolţeau din burţile lor şi se strecurau prin golurile care, asemănătoare canalizărilor, populau solul acvariului, transformând trupurile copiilor în balize macabre, agăţate de fundul acelui ocean gelatinos. Nou-născuţii se legănau încet, în timp ce picioruşele şi braţele lor se agitau cu greutate, ca

şi cum ar fi fugit în vis. Dar cel mai îngrozitor era că ţestele lor fuseseră deschise, întrezărindu-li-se creierele fragede, unde se încâlcea un mănunchi de fire subţiri, care plutea în jurul capetelor lor, ca nişte smocuri de păr zburlit de o briză inexistentă. Din capetele acelor ramificaţii şerpuitoare, încolţea, la intervale regulate, o strălucire uşor aurită, care brăzda lichidul scârbos în sus, pierzându-se în întunericul de nepătruns ca nişte stele îngrozite şi efemere. Strălucirile erau atât de frecvente, încât credeai că o turmă de licurici monstruoşi veghea somnul acelor copii.

În faţa acelei viziuni, toţi prizonierii începură să vomite, supravegheaţi de chipurile impasibile ale gardienilor, care aşteptară liniştiţi să-şi golească stomacul, probabil cum făceau de fiecare dată când coborau cu un grup nou. Când prizonierii umplură solul încăperii, marţienii le lătrară ce aveau de făcut acolo. Munca lor era să care până la sală nişte butoaie uriaşe, care se aflau în depozitul din apropiere, rostogolindu-le prin tuneluri, iar mai apoi să le racordeze la maşinăria care se afla la capătul acvariului cu bebeluşi, a cărei funcţie, se pare, era să reîmprospăteze lichidul în care pluteau. Grupul îşi începu munca într-o tăcere cumplită, sub atenta supraveghere a marţienilor, putând schimba, din când în când, gesturi de frică şi confuzie. La intervale de timp, Charles arunca o privire scurtă vitrinei sinistre, încercând să dea sens celor ce vedea. Presupunând că înţelegea ce însemnau toate acelea, astfel că, în timp ce căra mecanic butoaiele dintr-o parte într-alta, mintea lui se străduia să elaboreze concluzii. Se pare, destinul bebeluşilor procreaţi în tabăra de reproducere nu era să-i înlocuiască

Într-o zi, pentru a reînnoi mâna de lucru, cum crezuse mereu. Acum îi era foarte clar că piramida ar fi fost terminată cu mult înainte ca acei copii să fie suficient

de mari pentru a înfrunta muncile pe care ei le realizau. Din contră, marţienii îi obligau să se reproducă pentru că aveau nevoie de bebeluşi pentru ca piramidele împrăştiate prin lume să funcţioneze, dar oare interpreta corect acea oroare? Era evident că, prin sondele şerpuitoare care străpungeau creierele lor, marţienii extrăgeau ceva din bebeluşi, ceva ce urca la înălţime ca o strălucire uşor aurită. Dar ce era? Sufletele lor? Oare maşinăria marţiană funcţiona cu sufletele copiilor? Charles nu ştia ce să creadă, dar era evident că ceva extrăgeau. Iar acel lucru, orice ar fi fost, poate era folosit ca o specie de carbon care, după ce fusese fabricat în altă parte a maşinăriei, servea pentru a o pune în funcţiune. Îşi aminti de acel roman a lui Mary Shelley, unde doctorul Frankenstein dădea viaţă unui cadavru compus din resturi, insuflându-i energia unei raze. Ar fi conţinut corpul uman ceva asemănător, ceva ce se putea extrage iar mai apoi folosi, într-o manieră similară, ceva ce putea da viaţă altui lucru? După cum părea, sufletul lui, tot ceea ce era, acea abstracţie care inunda întregul gândurilor sale, al visurilor lui, al voinţei lui şi tot ceea ce moartea, în definitiv, fura trupurilor, putea fi folosit de marţieni drept combustibil.

Un mic zgomot întrerupse atunci şirul gândurilor sale. Privind spre celălalt capăt al tunelului, descoperi că Garvin leşinase din cauza oboselii, având destul ghinion ca butoiul pe care îl căra să-i treacă peste picioare, iar toţi putură auzi oasele fracturându-se în mai multe locuri. Gărzile schimbară o privire, iar în doar câteva secunde colierul băiatului emise acel sunet atât de cunoscut pentru toţi, iar Garvin, încă leşinat, începu să se ridice grotesc. Odată în picioare, cu capul atârnând pe piept ca un pendul, începu să se îndrepte, mergând împleticit, spre tunelul de ieşire. Charles îl observă, părăsind piramida cu o grimasă de oroare, rugându-se ca băiatul să cadă în pâlnie înainte să-şi recapete cunoştinţa.

Acea noapte, înapoi în celula lui, cu jurnalul deschis pe masă, îşi aminti de băiatul deşirat şi vesel care fusese Garvin pe parcursul primelor luni ale detenţiei. Îşi aminti cum se oferise voluntar pentru a face parte din grupul de evadare, pe care încerca să-l formeze căpitanul, pentru că se simţea mândru că scăpase teafăr din atacul unui tripod, şi era dornic să răzbune moartea părinţilor lui. Era convins că, odată cu trecerea timpului, ar fi putut fi omul de încredere al bravului căpitan Shackleton. Dar mai ales, cu un zâmbet melancolic, Charles îşi aminti râsul lui, acel clinchet de clopoţei, pe care, de ceva timp, nu-l mai auzise acolo, acel sunet încurajator care era râsul unui copil. Deşi nu-şi aminti doar râsul lui Garvin.

Jurnalul lui Charles Winslow *16 februarie 1900*

Mergeam de vreo câteva ore când, străbătând adâncul pe care pereţii umezi îl formau, ajunse până la noi sunetul la care ne aşteptam cel mai puţin în acel loc: râsul unor copii. Toţi ne-am privit, uimiţi, iar pe măsură ce avansam aerul se umplea de clinchete. Râsetele se auzeau în depărtare, împletindu-se unul cu altul, şi trezeau în noi senzaţia de bine, de mult uitată. Acei copii, cu râsetele lor bucuroase şi fragile, îndrăzneau să sfideze marţienii, refuzau sfârşitul lumii. Tot mai emoţionaţi, am grăbit pasul, zâmbindu-ne reciproc, ghidaţi de acel sunet, care părea atât de nepotrivit în situaţia în care ne aflam, şi care, amestecându-se cu murmurul apei, compunea o simfonie delicată şi sugestivă, oarecum magică.

I-am descoperit la scurt timp: erau cel puţin o duzină, cu vârste cuprinse între patru şi opt ani, şi se jucau absorbiţi în spaţiul restrâns pe care sistemul de canalizare îl oferea, înnegriţi de lumina obscură a felinarelor. Majoritatea erau îmbrăcaţi cu haine modeste şi murdare, deşi erau vreo trei sau

patru care erau elegant îmbrăcaţi, ca şi cum tocmai ar fi lăsat-o pe guvernantă pe o bancă din parc. Totuşi, se jucau fără griji unii cu alţii, fără a face acele diferenţe, pe care noi, adulţii, le facem. Părea o scenă de teatru: un grup format din cei mai mici se învârteau prinşi de mână, în timp ce fredonau un cântecel pentru copii; lângă ei, două fetiţe mai mari se jucau şotron, desenat pe trotuarul murdar; un pic mai încolo, altă pereche de fetiţe învârtea o coardă, în mijlocul căreia sărea altă fetiţă, ale cărei codiţe lungi se agitau în aer; din capătul întunecat al tunelului, trei sau patru băieţi au apărut dintr-odată, fugind după cercul pe care unul dintre ei îl învârtea cu un băţ, traversând, fără menajamente, prin mijlocul competiţiei de titireze a altui grup. Atât de absorbiţi erau de jocurile lor, încât nu sesizară apariţia noastră, doar când ne-am aflat la vreo doisprezece metri de ei. Atunci s-au oprit din joc şi ne-au privit cu suspiciune, ba chiar oarecum deranjaţi, ca şi cum n-am fi reprezentat pentru ei decât opt adulţi, care ar fi putut ameninţa distracţia lor şi care apăruseră ca prin magie în regatul lor, unde nu existau alte reguli decât bucuria momentului. Dar era de-ajuns să-i priveşti pentru a înţelege de-ndată că, atunci când s-ar fi terminat noutatea acelei libertăţi neaşteptate, i-ar fi asaltat teama de a se vedea singuri acolo, fără sprijinul adulţilor, fragili dintr-odată. După câteva secunde, ambele grupuri am schimbat ocheade, observându-ne cu vizibilă surprindere, găsind absurdă prezenţa celorlalţi acolo, iar Emma şi Jane s-au apropiat de ei cu prudenţa unor fetiţe înfumurate, ca şi cum se temeau să nu-i sperie, şi s-au ghemuit pentru a fi la înălţimea lor. Grupul le observă cu neîncredere.

— Bună, copii, spuse soţia lui Wells, zâmbindu-le cu blândeţe. Pe mine mă cheamă Jane, iar ea e prietena mea, Emma…

— Bună! interveni Emma cu o voce melodioasă. Nu vă fie frică, nu vă facem rău. Doar vrem să vă salutăm,

nimic mai mult, nu-i aşa? o întrebă pe Jane, care consimţi energic, zâmbindu-i în continuare.

Copiii le priviră pe amândouă fără să clipească. Atunci unul dintre ei rupse ierarhia grupului, scărpinându-se în cap cu o furie bruscă, iar cercul care se sprijinea de piciorul lui se rostogoli apatic, învârtindu-se ca o morişcă luminoasă la picioarele unei fete, unde se opri într-un sunet de alamă. Emma nu pierdu ocazia: îl ridică de pe jos cu delicateţe şi se prefăcu că-l admiră.

— Ia te uită, ce cerc drăguţ. spuse. Eu aveam unul de lemn când eram mică, dar acesta e de fier?

— Este cercul unui butoi, domnişoară. Se rostogolesc mult mai bine decât cele din lemn, şi totodată sunt mai rezistente. răspunse cel care părea cel mai mare dintre toţi, un băiat slăbuţ cu o claie de păr creaţă, acoperindu-i ochii.

— Serios? se interesă Emma. Nu ştiam. De unde ai făcut rost de el. cum te cheamă, băiete?

— Curly, murmură băiatul, oarecum în silă.

— Curtis? se prefăcu Emma că nu aude, în timp ce două dintre fetiţe îşi ascundeau zâmbetele.

— Curly, mă cheamă Curly. din cauza părului meu, după cum se vede. răspunse băiatul, scuturându-şi pletele, iar mai apoi întinzându-i mâna fetei, cu un gest adorabil de matur.

— Îmi pare bine, Curly, răspunse Emma, strângându-i mâna.

— Şi mie, Curly, o imită Jane.

Restul copiilor se înghesuiră în spatele celui mai mare, observându-ne cu suspiciune.

— Pe mine mă cheamă Hobo, spuse dintr-odată cel mai mic, o specie de privighetoare blondă, pe care una dintre fetiţele mai mari îl luase de mână.

Noi ne îngrămădiserăm în spatele fetelor, şi îi zâmbeam micuţului la unison, dar el păru să înţeleagă invers.

— Iar eu sunt Mallory, spuse o fetiţă cu codiţe, care sărise coarda.

Acest lucru reanimă restul grupului, care începu să se prezinte timid. Emma şi Jane zâmbiră tuturor, pe măsură ce

fiecare din ei îşi bolborosea numele. Când au terminat, fetele ne-au prezentat şi pe noi. Copiii dădeau din cap cu indiferenţă, în timp ce ele pronunţau numele noastre, cu excepţia momentului în care Jane pronunţă numele lui Wells. Acest lucru îi făcu să chicotească, scriitorul primindu-le reacţia cu un rânjet insipid. Am presupus că acea reacţie se datora diferenţei pe care domnul Wells o făcea faţă de ceilalţi bărbaţi ai grupului, toţi mai înalţi, răguşiţi şi, hai să spunem, mai atractivi decât el.

— Foarte bine, spuse Emma, încheind prezentările. Acum că ne cunoaştem şi suntem prieteni, spuneţi-mi: ce faceţi singuri aici?

Curly o privi surprins.

— Ne jucăm, spuse, ca şi cum ar fi subliniat o evidenţă. Unul scoase un chicotit năzdrăvan, amuzat de ignoranţa fetei.

— Iar părinţii voştri? Sunt sus? întrebă fata, dând glas curiozităţii celorlalţi.

Curly negă vehement din cap.

— Nu? Dar unde sunt?

— Aproape, se mulţumi copilul să spună.

— Aproape? Vrei să spui că sunt… aici jos?

Curly consimţi, iar Emma aruncă spre noi o privire de surprindere.

— Sunt mai mulţi oameni ascunşi aici. murmură

Murray lângă mine.

— Aşa se pare. am spus eu, fascinat.

— Trebuie să luăm legătura cu ei, să vedem câţi sunt, ne şopti Clayton, vizibil încântat de posibilitatea de a ne întâlni cu mai multă lume, să formăm un grup cu mai multe resurse, să schimbăm informaţii despre invazie.

Agentul se despărţi de noi şi se apropie de copii, ascunzându-şi mâna de metal în buzunarul jachetei.

— Ce bine, copii, ce bine, spuse, dând-o uşor la o parte pe Emma. Deci părinţii voştri sunt în apropiere. Aţi putea să ne duceţi la ei?

Copiii schimbară priviri între ei. Apoi Curly spuse:

— Putem.

Clayton se întoarse spre noi, arcuindu-şi sprâncenele, vizibil surprins.

— Pot.

Se întoarse din nou spre copii cu un zâmbet mulţumit, iar toţi se limitară să se privească în tăcere pentru câteva secunde.

— Atunci ce mai aşteptăm? spuse la final Clayton, fără nerăbdare, pe un ton teatral, ca şi cum nimic nu-i entuziasma mai mult pe aceşti copii.

Copiii se sfătuiră între ei, cu o formalitate îngrijorătoare, până ce un gest imperceptibil al lui Curly îi puse în mişcare şi, formând un rând improvizat, se aventurară prin unul dintre tunelurile laterale. Curly ne invită să-i urmăm cu un simplu gest din cap, pe care agentul Clayton îl repetă cu noi, ca în oglindă. I-am ascultat, iar timp de câteva clipe am mers în spatele copiilor, care erau la patru sau cinci metri în faţa noastră, ţopăind, cântând cântecele pentru copii, ca şi cum faptul că erau ghizi îi plictisea atât de mult, că trebuiau să se distreze cu altceva. Vocile lor ascuţite se loveau de pereţii tunelului, producând o hărmălaie pe cât de incoerentă, pe

atât de liniştitoare, un fel de vrajă care evoca lumea de unde ne alungaseră marţienii, lumea unde ţeseam viaţa noastră, cu străzile pline de trăsuri grăbite şi parcuri pline de copii râzând. O lume care era a noastră. O lume la care niciodată nu bănuisem că cineva din spaţiu ar putea tânji şi ar putea să traverseze cosmosul pentru a ne deposeda de aceasta. Am încercat să-mi ridic moralul, spunându-mi că încă nu reuşiseră, că mulţi dintre noi se ascunseseră prin canalizări, dispuşi să reziste, poate în aşteptarea unui om care i-ar putea învăţa să lupte, şi l-am privit pe Shackleton, care mergea trist alături de mine.

— Nu e emoţionant, căpitane? i-am spus, încercând să-i ridic moralul. Oamenii se ascund prin sistemul de canalizare, cum făceaţi dumneavoastră. vreau să spun cum veţi face în viitor.

Shackleton consimţi cu indiferenţă, dar nu făcu niciun comentariu cu privire la acest lucru, şi nici eu n-am insistat. Astfel că am mers în tăcere pentru câteva minute, până ce, dintr-odată, copiii ne-au poruncit să ne oprim lângă orificiul unui ţevi înguste, care se deschidea în peretele tunelului. Spre surprinderea noastră, intraseră pe acolo şi nu am avut altă alegere decât să-i urmăm prin deschizătură, încovoiaţi pentru a nu ne lovi la cap. Părea un tunel scos din uz al sistemului de canalizare anterior, care mergea în unghi drept iar şi iar, ca un labirint. În cele din urmă, când am crezut că acel pasaj nu mai avea capăt, am dat într-un depozit enorm, plin de materiale de construcţie. În capăt, ascunse după nişte pachete, ne întâmpinau nişte scări abrupte care coborau în întuneric. Copiii începură să le coboare fără cea mai mică frică, râzând la glumele lor.

— Unde naiba ne duc? am comentat, obosit să tot merg, simţindu-mă cu fiecare clipă tot mai murdar şi mai împuţit.

Dar nimeni nu avea răspunsul la această întrebare. În scurt timp, am ajuns într-o încăpere mare cu tavan boltit, unde locuia, încolăcit ca balaurii din basme, un frig teribil şi umed. Camera era luminată de câteva lămpi, prinse de pereţi, iar coloanele abia se schiţau în întuneric, drept care era dificil să-i apreciezi adevărata dimensiune.

— Am ajuns, anunţă Curly.

Toţi am privit uimiţi acea criptă întunecată care părea goală.

— Dar. părinţii voştri unde sunt? l-am întrebat pe Curly.

— Aici, spuse copilul, indicând în jurul nostru, cu un gest al mâinii.

— Dar aici nu e nimeni, Curly, doar noi. îl contrazise cu blândeţe Emma, urmând cu o privire descumpănită gestul băiatului.

— Sunt aici, insistă Curly, cu încăpăţânare. Sunt aici de mult timp.

Oarecum nedumeriţi de cuvintele lui Curly, toţi am început să studiem imensa încăpere, încercând să dezgropăm

umbrele, dar se pare că eram singuri. Am vrut să-i cer lui Curly să ne explice, când, dintr-odată, Wells şi Clayton, cuprinşi de un presentiment comun, au luat nişte felinare de pe coloana din apropiere şi s-au îndreptat cu grijă spre capătul peretelui. Toţi i-au urmat intrigaţi, formând un fel de cotegiu funerar, în timp ce copiii au rămas în mijlocul camerei. Când scriitorul şi agentul ajunseră la perete, fiecare se îndreptă spre o parte a acestuia şi, ridicând felinarele, începură să-l inspecteze atenţi. Lumina care se împrăştia pe perete nepermise să vedem că era împărţit în pătrate, ca o tablă de şah, fiecare decorat cu semnificaţii bizare, vag orientale. Wells mişcă lampa de-a lungul peretelui, văzând că întregul perete era

acoperit de acele diviziuni sculptate cu acele semnificaţii necunoscute, care aruncau străluciri de cupru, în timp ce Clayton verifica la celălalt capăt.

— Dumnezeule. bolborosi scriitorul cu voce stinsă.

— Dumnezeule. îl imită ca un ecou vocea lui Clayton.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, neînţelegând nimic din ceea ce se petrecea.

Wells îşi întoarse chipul către noi, apoi îi privi cu teamă pe copii, care erau grupaţi în mijlocul încăperii.

— Ne-au adus la părinţii lor. doar că pentru ei, părinţii lor, sunt strămoşii lor, murmură scriitorul.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Wells? am spus, neînţele-gând în continuare.

— Priviţi, domnule Winslow. Clayton îmi făcu semn să mă apropii. Ce credeţi că este fiecare din aceste pătrate?

— Nu ştiu, am recunoscut nerăbdător, neavând chef să ghicesc.

— Nu ştiţi, eh? spuse cu dezamăgire, apoi se întoarse spre scriitor. Dar dumneavoastră ştiţi, nu-i aşa, domnule Wells?

Scriitorul consimţi sobru. Erau aceleaşi figuri pe care le văzuse desenate pe suprafaţa navei ascunse în Camera Minunilor.

— Sunt semne marţiene, spuse. Iar aceste pătrate de pe perete, domnule Winslow, sunt morminte.

Morminte? Cuvintele lui Wells mă uimiră, la fel şi pe ceilalţi. Şi auzindu-le, toţi ne întoarserăm uşor pe călcâie, cu un amestec de uimire şi nelinişte, cuprinzând cu privirea restul pereţilor din acea încăpere imensă care acum, după afirmaţia scriitorului, ne apărea ca un mozaic de pietre extraordinar de strălucitoare, care acopereau sute de nişe săpate în stâncă.

— Suntem într-un cimitir marţian? întrebă Murray.

— Aşa se pare, domnule, răspunse lugubru Harold.

Dar eu abia îi auzeam, la cât de confuz eram. Acea idee ciudată încerca să-şi facă loc în mintea mea, încă reticentă acceptării faptului că marţienii veniseră pe Pământ cu doar câteva ore mai devreme, cum credeam eu, dar în realitate ei erau aici Dumnezeu ştie de când, trăind printre noi. Dar dacă ne aflam într-un fel de catacombe marţiene, asta însemna că acei copii erau. Oh, Dumnezeule. I-am privit, neputând crede acest lucru. Erau înghesuiţi în mijlocul criptei, la câţiva metri de noi, observându-ne cu o uşoară curiozitate. Ne aduseseră unde le ceruserăm, iar acum aşteptau cu o anumită indiferenţă următorul nostru moft, poate dorind să-i lăsăm să se întoarcă la joacă. Nu mi se păreau decât nişte copii, cu pielea lor încă netedă şi imaculată şi trupurile lor fragile abia fabricate. Erau copii că ai noştri: fragili, inocenţi, umani. Dar totuşi nu erau. Aveau doar aspectul copiilor noştri. Şi chiar dacă îmi era greu să asimilez acest lucru, presupun pentru că deocamdată nu văzusem niciun marţian transformându-se sub ochii mei, am observat că restul grupului nu avea aceleaşi păreri ca şi mine: toţi îi priveau cu gravitate, încercând să disimuleze expresia de teamă care începea să se schiţeze pe buzele lor.

— Lipseşte unul dintre copii. am auzit-o pe Emma, spunând lângă mine.

— Într-adevăr… confirmă Jane.

— De acord, murmură pe un ton arzător Clayton, fără a fi atent la fete. Să nu ne impacientăm. Să profităm de situaţie. Da, exact asta vom face. Ştergeţi-vă aceste mutre de oroare

sau aceşti adorabili copii marţieni vă vor bănui. Nu vreau să văd pe chipurile voastre decât un zâmbet liniştitor.

Spuse toate acestea într-o şoaptă răguşită, care ne

sună a ameninţare. Apoi îşi drese glasul, ca un tenor înainte de a ieşi pe scenă, iar cu mişcări lipsite de griji se apropie de grupul de copii. De copiii marţieni, trebuie adăugat.

— Ei. Curly, îl strigă, ghemuindu-se în faţa lor. Locuiţi aici?

Curly încetă să ne privească şi îşi întoarse chipul încadrat de părul creţ spre el.

— Nu, desigur că nu. Cum puteţi crede aşa ceva! se scandalizã copilul. Locuim la suprafaţă. Dar astăzi nu puteam să ne jucăm acolo pentru că El ne-a spus că este periculos, de aceea am coborât aici.

— Sigur, sigur, ca să puteţi să vă jucaţi fără să păţiţi ceva, spuse Clayton, calmându-l pe copil; apoi îi aruncă un zâmbet viclean, înainte de a-şi continua discuţia. Dar cine e El, Curly? Cine v-a spus acest lucru?

— Trimisul, domnule. Pe el l-am aşteptat. Pe el l-au aşteptat şi ei, spuse copilul, arătând spre morminte.

— Aha. Înţeleg. Şi l-aţi aşteptat mult timp?

— Da, domnule, foarte mult. aproape credeam că nu o să mai vină.

— Înţeleg. Clayton îşi umezi buzele şi schimbă o privire semnificativă cu Wells, ca şi cum ar fi împărţit o informaţie secretă. Iar El. e şi el aici jos, Curly?

— Da.

Clayton înghiţi însec.

— Bun, bun, zâmbi. Şi aţi putea să ne duceţi la el?

— Pentru ce? Curly îl privi pe agent cu neîncredere. Vreţi să-l omorâţi pentru ceea ce vă face?

— Să-l omorâm? Ah, nu, desigur că nu, Curly, răspunse agentul dând prefăcut din mâna lui sănătoasă. Dumnezeule, cum ţi-a trecut prin minte acest lucru?

— Atunci pentru ce?

— Ca să vorbesc cu el, Curly. Agentul îşi strânse umerii, neacordând importanţă acestui lucru. Doar pentru asta.

— Să vorbiţi despre ce?

— Ah. păi, lucruri de adulţi, ştii tu, ezită Clayton. Ceva foarte plictisitor, oricum.

— Credeţi că nu am înţelege? întrebă copilul pe un ton ameninţător, care îmi păru şi mai neliniştitor rostit de acea voce caldă de copil.

— N-am spus acest lucru, Curly.

— Deoarece am înţelege cu siguranţă.

— Lipseşte unul dintre copii. am auzit-o pe Emma repetând în spatele meu, pe o voce joasă şi speriată.

Am observat grupul care rămânea nemişcat, atent la conversaţia dintre Curly şi agentul Clayton. În concentrarea lor era ceva atât de pervers, atât de neuman, că am simţit un fior de teroare.

— Sigur, sigur. l-am auzit pe Clayton, liniştindu-l pe Curly. Sunt sigur că aţi înţelege, dar.

— Suntem mai deştepţi decât credeţi. insistă uşor acesta, cu acea privire întunecată, incredibil de goală, pironită pe agent, care păru să ezite pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a-şi pierde echilibrul, iar mai ales înţelegem lucruri pe care dumneavoastră nu le-aţi înţelege niciodată.

— Of, pentru numele Domnului! E suficient! – strigă Murray.

Îşi băgă mâna în buzunarul meu, îmi fură pistolul, iar înainte să pot reacţiona, se pironi în faţa lui Curly din câteva salturi şi îi puse ţeava pistolului în faţă.

— Ascultă-mă bine, mucosule: nu ştiu ce pricepi tu, nici ce eşti, dar nu mă interesează absolut deloc. Singurul lucru care mă interesează e să aflu cine e responsabilul pentru această invazie blestemată şi cum putem ajunge la

el. Iar voi, dragi copii, o să ne ajutaţi să-l găsim. În caz contrar, nu voi ezita să te împuşc. Dacă urăsc ceva mai mult decât marţienii, sunt copiii.

Se auzi un râset provenind dintr-un loc necunoscut al încăperii. Apoi, o voce spuse:

— Aţi fi capabil să distrugeţi ceea ce e mai sfânt, şi anume inocenţa unui copil? Nu spun Scripturile Sfinte: „Lăsaţi copiii să vină la mine, căci a lor este Împărăţia Cerurilor”?

Toţi au scrutat întunericul dens care ne înconjura, în căutarea celui ce vorbise. Atunci, umbrele au părut să se contureze, apoi am descoperit cu înfiorare că eram înconjuraţi de mai mult de douăzeci de persoane. Erau, în general, bărbaţi de vârstă medie, iar după îmbrăcăminte păreau să provină din toate păturile sociale imaginabile. Înainte să putem reacţiona, copiii au fugit să se ascundă în spatele lor, iar Murray se trezi ochind în gol. Cel care vorbise, care era cu un pas mai în faţă decât ceilalţi, era un bătrân impunător, îmbrăcat în negru, cu guler preoţesc. Spre deosebire de ceilalţi, care ne aruncau o privire sumbră, bătrânul paroh schiţă un zâmbet de complezenţă amuzată. Am văzut că îl ţinea de mână pe micuţul Hobo, care la un moment dat fugise să-i anunţe de apariţia noastră, în timp ce restul crease o diversiune. Cântând şi săltând, acei copii blestemaţi ne păcăliseră. Pieziş, l-am observat pe Murray ochindu-l cu pistolul pe cel care vorbea, iar Clayton, Harold şi Shackleton îl imitară o secundă mai târziu. Eu m-am mulţumit să mă ascund în spatele lor, lângă ceilalţi, blestemând faptul că rămăsesem fără armă atât de stupid, ceea ce mă îndepărta de acţiune.

— Of, ce gest de cruzime acerbă, atât de specific fiinţei umane, încheie bătrânul, văzând cum pistoalele noastre erau îndreptate spre el. Dar, serios, credeţi că o să vă folosească la ceva dacă ne împuşcaţi?

Cei care aveau pistoalele se priviră unul pe altul, neştiind ce să facă, dar continuară să ochească grupul. Încăpăţânarea noastră îl amuză pe bătrân, care întinse mâinile în aer, într-un gest împăciuitor.

— Vă rog, domnilor… ne obligaţi să vă anihilăm, deja ştiţi de ce suntem capabili. Lăsaţi jos armele şi predaţi-vă, ne sfătui

pe un ton mieros. Cei ce vor face acest lucru vor obţine mila Lui: „Opriţi-vă şi să ştiţi că eu sunt Dumnezeu”, Psalmul 46, versetul 10, recită, cu un zâmbet de infinită pietate. La urma urmelor, nu-mi doresc alt lucru decât să vă conduc acolo unde vreţi să mergeţi: El vrea să vă cunoască tot atât de mult ca şi voi pe El. Mai ales pe unul dintre voi. – se îndreptă spre grupul nostru şi întinse mâinile cu palmele în sus. Să mergem la El în pace, fraţilor: „Soarta mea este în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmaşii şi de prigonitorii mei. Fă să lumineze faţa Ta peste robul Tău”, declamă privindu-l pe Wells cu o blândeţe ciudată, iar apoi, în şoaptă, adăugă: Psalmul 31, versetele 15 şi 16.

XXXVI

Charles se trezi în dimineaţa următoare cu faţa scăldată într-o baltă de sânge. Deduse că pe parcursul nopţii suferise o hemoragie nazală, simţind stratul gros de sânge care i se uscase pe buze, dar şi în interiorul gurii. Când încercă să se şteargă cu mâneca jachetei, doi dintre puţinii dinţi care îi mai avea se desprinseră din gingie. Se ridică cu greu, ţeapăn de frig şi sufocându-se în acelaşi timp. Simplul fapt de a respira se transformase într-o tortură: îşi simţea gâtul inflamat, iar plămânii plini de tăciuni arzând. Nu avu nevoie de mai multe dovezi pentru

a-şi da seama că mai avea puţin de trăit, poate chiar mai puţin decât calculase.

După micul dejun, marţienii îi conduseră din nou în adâncurile piramidei. Toţi membrii grupului său prezentau ravagiile expunerii la fluidul verde, din ziua anterioară. Fără să se privească, poate pentru că se ruşinau de starea lor deplorabilă, sau poate pentru că niciunul nu dorea să descopere în aspectul celorlalţi cât de îngrozitor arăta, avansară prin tunelul lung, pe care deja îl cunoşteau, deşi la un moment dat Charles crezu că o luaseră pe un alt drum, care părea să coboare mai adânc, în măruntaiele pământului. Se simţea extrem de slăbit şi ameţit, dar ştia că acest lucru nu se datora exclusiv pierderii de sânge, nici înţepăturilor care, din când în când, îi brăzdau plămânii deşiraţi. Era ceva în aerul piramidei

care nu era otrăvitor doar pentru corp, ci şi pentru suflet. Îi usca, făcându-i să putrezească. Dacă i-ar mai fi rămas forţe pentru a ţese un gând poetic, ar fi spus că acel aer era în stare să ofilească orice urmă de fericire care ar fi înflorit în lume. Din fericire pentru unii, care poate nu aveţi chef de poezie, puţinele forţe de care mai dispunea trebuia să le folosească pentru a merge înlănţuit în acel rozariu de oameni distruşi, care avansau ducând cu ei un văl sumbru de tăcere. Unde îi duceau acum? se întrebă. Ce noi atrocităţi îi aşteptau? După teribila viziune din ziua precedentă, Charles nu crezu că ochii lui ar putea vedea ceva şi mai înspăimântător. Nu, nici dacă ar fi trăit mii de ani n-ar mai fi văzut o răutate asemănătoare sau o cruzime mai delirantă. Oare nu contemplase în ziua precedentă adevărata catedrală a haosului, apogeul monstruozităţii? Ce puteau să-i mai arate astăzi marţienii? Ce coşmar, ce aberaţie ingenioasă, ce monstruozitate hidoasă ar mai fi conceput pentru a le distruge sufletul amorţit şi biciuit? Nimic, îşi spuse, absolut convins că nu putea exista o

oroare mai mare decât viziunea acelor nou-născuţi, macerându-se în uitare.

Aşa cum vă puteţi imagina, Charles se înşela.

Când ajunseră în sala care îi aştepta la capătul tunelului, strălucirea verde care o inunda îi obligă să închidă ochii din nou. Când, în final, reuşiră să-i deschidă, protejându-şi pleoapele îndurerate cu mâinile, văzură rezervoarele care acopereau acei pereţi. Îi înconjurau la fel ca cele din ziua precedentă, se înălţau în întuneric către o boltă de neatins, şi totodată conţineau trupuri, deşi nu de nou-născuţi. Atunci Charles înţelese că oroarea nu avea capăt, că mereu putea exista un coşmar, o aberaţie, o monstruozitate hidoasă, mai mare decât aceea dinainte.

În interiorul rezervoarelor, aliniate unul deasupra celuilalt, ca nişte cărămizi, formând şiruri şi coloane, pluteau trupurile a sute de femei goale. Erau, în general, tinere şi erau foarte înghesuite, formând straturi oribile, cu capetele

aproape atingând picioarele tovarăşelor din coloana următoare. Toate păreau adormite, prinse într-o rigiditate tulburătoare, cu pletele plutindu-le ca nişte alge în lichidul scârbos, cu trupurile macerate şi palide şi cu ochii închişi. Observă că aveau buzele uşor întredeschise, dar fără suflare, de aceea Charles nu ştiu dacă erau moarte, dar înţelese că nu erau vii. Cea mai mare infamie o descoperi, totuşi, zărind cablurile care încolţeau din picioarele lor. Erau aceleaşi cabluri de piele pe care le văzuse răsărind din buricul nou-născuţilor, traversând canalizările deschise din solul acvariului, iar acum ştia că acestea se petreceau pentru a se aventura între picioarele acelor femei şi a le profana intimitatea, atingându-le chiar pântecul letargic. Sute şi sute de cabluri coborau de la înălţime, ondulându-se în acel ocean infernal ca nişte şerpi de mare îngrozitori, ascunzându-se în interiorul tăcut al acelor vestale

adormite. „Dumnezeule, de ce ne-ai părăsit?” murmură Charles, cuprins de spaimă. Cu paşi temători se apropie de vitrina înspăimântătoare, se sprijini de sticlă sau din ceea ce era făcut acel material ciudat, şi le privi, plutind nemişcate, nişte trupuri întinse şi albicioase, ca şi cum ar fi fost pregătite pentru îmbălsămare, desenând în fluidul verde o pentagramă fără conţinut. Simţi atunci cum genunchii îl lăsau, şi făcu un efort suprauman de a se redresa, de a lupta împotriva leşinului care încerca să-i acapareze conştiinţa. Nu avea să le permită să-l trimită spre pâlnie, cel puţin până ce nu termina jurnalul, sau cel puţin până ce sufletul nu-i exploda, incapabil să acumuleze mai multă groază. Reuşi să alunge ameţeala cu greu, în timp ce asculta noile ordine ale gărzilor.

După cum deduse din cuvintele pe care le auzi confuz, munca pe care trebuiau să o desfăşoare acolo era asemănătoare cu cea din ziua precedentă: să reîmprospăteze lichidul din acvariu. Grăbiţi de strigătele marţienilor, prizonierii începură să se mişte lent, îndreptându-se spre depozitul unde erau stivuite butoaiele, fără pricepere, ca şi cum ar fi umblat pe sub apă. Orele trecură cu o lentoare iritantă. Charles lucră

ca un robot, pentru un timp ce îi păru o veşnicie. Era atât de epuizat şi ameţit, că de mai multe ori crezu că se dedublase, iar la un moment dat avu un acces de tuse atât de puternic, că ochii i se întunecară, şi crezu că îşi va pierde cunoştinţa, prăbuşindu-se în faţa acelor monştri impasibili. Când reuşi să-şi revină, observă pe jos, la picioarele lui, o baltă de sânge verzui, în care pluteau doi dinţi.

Una dintre santinele îi porunci să-şi reia munca, îmbrâncindu-l dintr-odată, aproape dărâmându-l. Puse mâna pe butoiul pe care îl căra şi îl rostogoli de-a lungul coridorului, dar atacul de tuse îl lăsase atât de slăbit şi

febril, că, în timp ce-l împingea, începură să-l asalteze gânduri străine, frânturi de amintiri şi de vise, imagini absurde care îi străbăteau mintea înflăcărată, cum se întâmplă când aţipeşti. Una dintre ele îl purtă, din capriciul inconştientului, la Târgul Mondial din Chicago, la care participase în urmă cu şapte ani. Pe parcursul acelui eveniment se încheiase ceea ce se cunoştea drept Războiul Curentelor, bătălia pentru supremaţia electrică între General Electric a lui Edison, care folosea curentul continuu, şi Westinghouse Electric, al cărui fondator credea, cu patimă, în superioritatea curentului alternativ, iventat de Nikola Tesla. Westinghouse prezentă atunci un buget pentru iluminat, la jumătatea valorii cerute de General Electric: Tesla profită de acest lucru, iar mii de vizitatori, printre care se afla şi tânărul şi fermecătorul Charles, putură să se minuneze în faţa generatoarelor, dinamurilor şi a motoarelor pe bază de curent alternativ care ar fi luminat planeta, învingând pentru totdeauna imperiul întunericului.

Electricitatea, îşi spuse Charles, oprindu-se în faţa ac-variului, unul dintre marile progrese ştiinţifice care transformau omul în stăpânul absolut al creaţiei. Observă cu tristeţe cablurile care, ivindu-se dintre muşchii acelor biete femei, urcau spre tavan, şi se întrebă dacă, după cum se vedea, se aflau dedesubtul celeilalte săli, unde era acvariul cu bebeluşi. Oare femeile erau conectate cu copiii lor printr-un

fel de circuit electric de neînchipuit, transmiţând particule încărcate cu energie de la un pol la altul, ca într-un multiplu dinam uman delirant? Oare asta fabricaseră marţienii, o imensă priză umană care utiliza presupusa energie pe care o mamă şi un copil o transmiteau între ei, energia minţilor lor, a legăturii ancestrale a maternităţii, pentru a pune în mişcare maşinăriile lor? Oare foloseau ca

energie ceva atât de sacru pentru omenire ca puternica iubire dintre mamă şi copil? Charles simţi cum hohotele de plâns îl sufocau, înţelegând că ceea ce dedusese pe parcursul acelui delir putea fi adevărat, şi anume că acei paraziţi le furau esenţa lor cea mai pură. Marţienii le obligau pe femei să se reproducă şi să nască, pentru ca mai apoi să-i înece în acel lichid verde, condamnându-i la un flux continuu de particule, care poate ar fi împrăştiat asupra lumii otrava indiferenţei lor. Plânse atunci în tăcere, în timp ce manevra manetele pentru golirea rezervoarelor, eliberându-se şi el deopotrivă. Plânse încet, fără nicio putere ca să declanşeze mânia, cu un bocet blând, mai presus de suferinţă, mai presus de oroare. Plânse, fără să ştie dacă ceea ce aluneca pe obrajii lui erau lacrimi verzi.

Iar atunci, într-un colţ al acvariului, o văzu. Gărzile nu erau atente, astfel că putu să se apropie de geam şi să o privească de aproape, fiind despărţiţi doar de grosimea acelui perete transparent, de care inima lui se izbea într-un ritm frenetic. Era ea, nu avea nicio îndoială. O recunoscu în ciuda faptului că pletele ei lungi ca abanosul pluteau în jurul chipului ei, ca nişte fâşii de întuneric. Contemplă profilul delicat de camee, şi îşi aminti de mutrişoara adorabilă care îl decora în timpul vieţii, acea expresie uşor morocănoasă care îi încreţea nasul şi îi ondula buzele, acea grimasă oarecum posacă, ce îi trezise o dorinţă violentă când o văzuse pentru prima dată, când prietena lui Lucy i-o prezentase, pe parcursul celei de-a doua expediţii în viitor, chiar înainte ca, entuziasmaţi şi bucuroşi ca nişte copii, să urce în Cronotilus, pentru a asista la victoria căpitanului Shackleton. Totodată

şi-o aminti cum o văzuse ultima dată, în subsolul unchiului său, într-un costum de mătase verde, care încă nu ştia că avea să fie culoarea giulgiului ei, îmbrăţişând

gâtul soţului ei, pe vârfuri, şoptindu-i la ureche câteva cuvinte de despărţire, care rămâneau doar între ei doi, pentru totdeauna, ultimele cuvinte fiind… Iar acum era acolo, unită de fiul pe care vreun necunoscut îl însămânţase. Nu ştia dacă în acea stare de letargie păstra vreo urmă de conştiinţă, dacă ştia unde se afla, dacă probabil visa la copilul care se afla la celălalt capăt al cablului, departe de orice îmbrăţişare, sau poate cu gândul la căpitan, cu dorinţa de a-l revedea într-o zi. Singurul lucru pe care îl vedea era că marţienii o transformaseră într-o frumoasă naiadă, al cărei chin etern punea în mişcare maşinăria. Era evident că în acel stadiu moartea putea însemna doar o eliberare.

În acea noapte, în celula lui, Charles ştiu că nu va mai supravieţui o altă zi în adâncurile piramidei. De aceea se forţă să scrie, în ciuda faptului că toate paginile erau stropite cu picături de sânge, picături care aruncau uşoare sclipiri verzui şi punctau caligrafia lui grăbită cu pete murdare ilizibile. Se îndoia că dacă cineva ar fi găsit jurnalul lui ar fi putut înţelege ceva din ultimele pagini, dar, chiar şi aşa, continuă să scrie, încercând să ignore întrebarea care îi dădea târcoale de fiecare dată când se oprea, pentru a scormoni printre amintiri: o să-i spună? O să-i spună bravului căpitan Shackleton că o găsise pe Claire?

Jurnalul lui Charles Winslow *17 februarie 1900*

Timp de câteva minute, marţienii, cu bărbatul cu guler preoţesc în frunte, ne-au condus printr-un labirint de galerii până la încrucişarea unor coridoare. La unul dintre capete era o uşă închisă, iar parohul se îndreptă într-acolo, zâmbindu-ne

În continuare cu blândeţe. Deschise uşa şi ne invită să intrăm într-o cameră mobilată, un fel de birou urmând moda planetei noastre: în mijloc, se putea descoperi pe un

covor pufos o masă grea din lemn de mahon, acoperită de dosare şi cărţi, printre care strălucea un cuţit pentru deschis scrisorile foarte ascuţit, alături de un glob pământesc cu un piedestal aurit şi o lampă; pereţii erau acoperiţi de hărţi reprezentând continentele planetei, şi totodată împrăştiate ici-colo câteva scaune în stil iacobin, măsuţe de diferite mărimi şi rafturi pline de hârtii.

— Vă rog să aşteptaţi aici, ne ceru foarte amabil ghidul nostru. Va veni de-ndată.

După ce spuse acestea, îşi pironi privirea plină de respect asupra scriitorului.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Wells, în ciuda acestor circumstanţe, spuse pe un ton educat. Sunt un mare admirator al operei dumneavoastră.

Acel comentariu ne surprinse pe toţi, dar şi pe scriitor, care de-ndată ce îşi reveni, răspunse cu cea mai mare indiferenţă de care fu capabil:

— Sper ca, atunci când opera mea va dispărea, la fel ca restul lumii, să vă doară la fel de mult ca pe mine.

Parohul ezită pentru câteva clipe, privindu-l uimit.

— Da, cu siguranţă va fi unul dintre lucrurile pe care le voi regreta cel mai mult, vă asigur, mărturisi în final, clătinând din cap cu părere de rău. Apoi îi aruncă o privire plină de milă. A plânge pierderea frumuseţii e un obicei uman. Ştiţi, domnule Wells, că, atunci când o stea moare, lumina ei încă străbate spaţiul pentru mii şi mii de ani? Universul îşi aminteşte de pierderea lor pentru mult timp. dar nu le plânge. Pierderile sunt necesare. Deşi eu le voi plânge când vor dispărea. Da, voi plânge frumuseţea pe care sunt capabile să o genereze, uneori în mod inconştient…

Îşi plimbă o privire descumpănită asupra grupului.

— Îmi pare rău. Aş vrea să vă ofer o consolare mai mare. Consolarea corespunzătoare şi dreaptă a păstorului.

Dar nu pot. nu pot. Toţi ne supunem legilor cosmosului.

Ne aruncă un zâmbet trist de despărţire şi plecă, închizând uşor uşa, ca şi cum ne-ar fi pus la culcare. Dincolo de ea, îl auzirăm dând câteva ordine, probabil că santinelelor, fără să ştim câte erau.

— Cred că niciodată nu v-aţi gândit că aveţi cititori atât de universali, glumi Murray, când am rămas singuri.

Wells nu găsi nimic amuzant; nimeni nu râse, de fapt. În schimb, ca şi cum toţi am fi exersat înainte, am luat o gură de aer, verificând limitele capacităţii noastre toracice, apoi am expirat la unison, într-un suspin. Dar nu era niciun dubiu că eram conştienţi de situaţia dificilă care ne aştepta. Iar orice cititor ar înţelege repede că totul era pierdut: eram închişi într-o încăpere, aşteptând să apară marţianul care, după cum se pare, conducea invazia, căruia toţi îi acordau un respect venerabil. Nu ştiam de ce voia să ne vadă, dar era clar că eram la mâna lui. Oare cum arăta? m-am întrebat, amintindu-mi confuza descriere a tovarăşilor mei. Dar de-ndată am înţeles că orice încercare de a-mi imagina aspectul lui ar fi fost doar un exerciţiu inutil, pentru că, bineînţeles, ne-ar fi primit sub înfăţişarea unui corp terestru, mai ales dacă scopul său era să discute cu noi. Şi probabil trebuie menţionat că, deoarece toţi marţienii rătăceau dintr-un loc într-altul sub înfăţişare umană, era imposibil să le atribui oroarea pe care, fără îndoială, o meritau. Ascunşi sub înfăţişarea oricăruia dintre vecinii noştri, acele creaturi din spaţiul extraterestru îmi păreau tot atât de comune precum biroul de unde era condusă invazia, unde domina un inocent aer birocratic. Indiferenţa care mă invada avea mai mult de-a face cu lipsa de imaginaţie decât cu un exces de curaj. Doream să văd un marţian ca atare, oricât de ciudat i-ar părea cititorului: aveam nevoie să mă tem de ei.

— Deci aici se ascund invadatorii atacului care are

loc la suprafaţă. spuse atunci Wells. De aceea marţianul care a căzut în stradă la Scotland Yard a dispărut fără nicio urmă!

— Da, a dispărut printr-o gură de canalizare, deduse Murray.

— Bun, acum suntem unde vrem! anunţă dintr-odată Clayton, care, în timp ce Wells şi Murray purtau acea conversaţie, ininteligibilă pentru mine, studiase biroul, traversându-l cu paşi mari. N-ar fi putut să fie un loc mai bun pentru planul nostru.

— Plan? exclamă Murray. Ce plan? Dacă memoria nu mă trădează, doream să fugim din Londra.

— Întocmai, domnule Murray, întocmai, răspunse tânărul, indicându-l cu arătătorul, aparent mulţumit de atenţia omului de afaceri pe parcursul fugii noastre. Dar drumurile nu ne poartă mereu acolo unde vrem. Uneori, ne poartă unde trebuie să mergem.

— Agent, v-ar deranja să treceţi direct la subiect? spuse Wells, înainte ca toţi să ne pierdem răbdarea.

Clayton consimţi cu resemnare, ca şi cum cererile noastre de explicaţii continue începuseră să-l obosească.

— Desigur, mă refeream la planul pe care l-am improvizat, în timp ce aceşti copii adorabili ne conduceau aici, explică, invitându-ne să ne apropiem de el, în timp ce pândea uşa cu suspiciune.

Când curioşi ne aflam cu toţii în jurul său, Clayton ridică mâna lui metalică, în timp ce cu ajutorul celeilalte îşi cobora mâneca jachetei, ca un iluzionist care dorea să ne arate că nu avea nicio ascunzătoare.

— Priviţi. Această mână dispune de un explozibil foarte puternic, ascuns în interiorul protezei. Mi-ar fi de-ajuns să apăs un declanşator pentru a spulbera această cameră.

Ne-am uitat unii la alţii, uimiţi, neştiind dacă agentul ne propunea să o detoneze în acel moment, pentru a ne

scurta suferinţa.

— Of, nu vă temeţi. Planul meu nu e să vă omor pe voi, ne linişti el. Mâna mea dispune, totodată, în degetul arătător, de o capsulă de fum. Când Trimisul ar apărea, pot să o declanşez, iar asta va provoca un fum care se va extinde prin toată camera în doar câteva secunde. Atunci vom profita ca să fugim. Doar când voi vedea că toţi am ieşit de aici, voi declanşa explozibilul. Iar amândoi vom muri.

O tăcere stupefiată inundă atunci biroul. Finalmente, Murray vorbi, rezumând gândurile confuze ale tuturor într-o singură întrebare:

— V-aţi pierdut minţile, Clayton?

— Nici vorbă, domnule Murray, îi răspunse agentul, liniştit.

Cu toţii am început să ne expunem îndoielile privind acel plan extravagant.

— Pentru numele Domnului.

— Glumeşte, nu-i aşa, Bertie?

— A spus că va declanşa un… fum?

— Desigur că glumeşte, Jane… Nu cred că e un moment propice pentru glume, Clayton!

— Mă tem că exact aşa a spus, domnule. Deşi, în opinia mea umilă, nu cred că.

— Şi vă veţi sacrifica pentru a-l omorî pe acest marţian?

— Asta ar fi cel mai adecvat, pentru că fumul va face ca ochii noştri.

Agentul ridică brusc mâinile.

— Tăceţi odată! Aţi înţeles ce-am spus. Voi detona explozibilul, iar eu şi Trimisul vom muri pe loc, răspunse agentul cu un dezinteres înspăimântător pentru propria viaţă.

— Dar gărzile de pe coridor? întrebă atunci omul de

afaceri, deoarece Clayton omisese acest lucru.

Clayton se îndreptă atunci spre Shackleton.

— Dumneavoastră vă veţi ocupa de ei, nu-i aşa, căpitane? îl întrebă.

Shackelton deschise gura, dar nu ştiu ce să spună în faţa acelui exces nemăsurat de încredere.

— Dacă veţi ieşi suficient de repede, totul va cădea de-ndată peste ei, neavând timp să se transforme, astfel că vor muri foarte repede. Ca oameni, nu sunt mare lucru, după cum aţi văzut. Presupun că domnul Murray, domnul Winslow, vizitiul. inclusiv domnul Wells ar putea să vă ajute să-i anihilaţi. Mai apoi va trebui să-i scoateţi din aceste cloace.

— Dumnezeule, Clayton! interveni Wells, între iritare şi disperare. Aţi uitat de prietenul dumneavoastră de la Scotland Yard? Afară or fi vreo cinci sau şase monştri de acest fel. poate chiar mai mulţi. Ce credeţi că poate face căpitanul Shackleton împotriva lor, cu sau fără ajutorul nostru?

— Bun, va trebui să vă mişcaţi repede, răspunse agentul, adunându-şi umerii, ca şi cum acea parte din plan nu-l privea deloc, şi ne făcea o favoare specială, ocupându-se de ea. Gândiţi-vă că surpriza cauzată va fi în favoarea voastră, marţienii nu se vor aştepta să fugim din birou. vor fi luaţi pe nepregătite. În sfârşit, nu cred că vreo dificultate, în special, va interveni în aceste detalii, nu credeţi? Mai ales luând în considerare partea care îmi corespunde personal, încheie, uşor deranjat.

Wells, Murray şi Shackleton expirară la unison. Harold clătină din cap, ca şi cum agentul ar fi încurcat costumul pentru un eveniment. Iar doamnele aproape că izbucniră în plâns sau într-un hohot isteric. Eu m-am mulţumit să-l privesc pe agent, descumpănit. O parte din mine voia să aibă încredere în el: oare nu asta îmi dorisem

atât de mult, ceea ce încercasem să apăr în faţa scepticismului celorlalţi, din momentul în care îl întâlnisem pe căpitan în subsolul unchiului meu: un plan pentru a anihila invazia? Da, acum îl aveam. Ne aflam în faţa materializării, concretizării destinului nostru… Totuşi, altă parte din mine, cea aşa-zis raţională şi inteligentă, îmi striga că acela nu putea fi planul atât de căutat, iar dacă îl ascultam pe Clayton, pur şi simplu, ne-am fi lăsat în mâinile unui nebun.

— Iertaţi-mă, agent. am intervenit, încercând să clarific lucrurile, rugându-mă ca acel plan să nu fie decât o nebunie de suprafaţă, fiind de-ajuns să sapi puţin pentru a da peste pilonii genialităţii care o susţineau, dar la ce ne va folosi să anihilăm câţiva marţieni aflaţi în tuneluri, dacă la suprafaţă este o întreagă armată, care probabil în aceste momente se extinde pe întreaga planetă?

— Nu vor fi doar vreo câţiva marţieni, domnule Winslow. Printre ei se află Trimisul. Of, vă rog. Nu aţi auzit ce au spus copiii? Oare niciunul nu a fost atent la vorbele lor? Toţi au aşteptat de mulţi ani, de multe generaţii. Invazia nu a început decât din momentul în care el a venit pe planeta noastră. Sau probabil. doar de când s-a trezit, spuse misterios. Dar asta nu contează acum. Ceea ce contează este că prezenţa lui este primordială pentru invazie. Prin urmare, presupunem că, odată cu moartea sa, armata marţiană va fi suficient de dezorientată pentru ca orice revoltă pe care dumneavoastră aţi conduce-o, căpitane Shackleton, să-i zdrobească.

După ce spuse acest lucru, agentul se întoarse spre mine, afişând un zâmbet care îmi păru cel al unui dezechilibrat mintal.

— Astfel îi vom învinge pe marţieni, domnule Winslow. Iar amândoi ştim că planul meu va avea succes, pur şi simplu pentru că eu l-am elaborat.

L-am privit uimit. Ce puteam să-i răspund, dacă propriile cuvinte şi argumente păreau exaltările unui nebun din gura lui?

— Agent Clayton, interveni atunci Wells, adresându-i-se cu o seninătate extraordinară, spiritul dumneavoastră de sacrificiu este lăudabil. Totuşi, nu cred că ar trebui să vă lăsăm să vă daţi viaţa pentru noi. Sunt sigur că, dacă vom analiza atent situaţia, vom găsi o altă modalitate de a.

— Domnule Wells, îl întrerupse Clayton cu aceeaşi blândeţe, când ne-am adăpostit în refugiul meu, am putut să-mi aleg orice protezã. Cum vă amintiţi, dispun de mai bine de

O duzină de modele diferite, toate acestea pentru diverse utilizări. Dar am ales-o exact pe aceasta, o mână cu explozibil pe care am comandat-o în urmă cu vreo câţiva ani, convins de experienţa pe care o aveam în spate, pentru a înţelege că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre duşmanii mei mă va pune în situaţia când propria mea jertfire va fi de preferat decât să cad în ghearele lui. Totuşi, acum îmi dau seama de ce am comandat-o şi de ce am decis să o inaugurez azi. Toate acţiunile noastre au un rost, nimic nu e la întâmplare, cum domnul Winslow a înţeles atât de repede, spuse, indicându-mă cu ambele mâini, ca şi cum aş fi fost un monstru dintr-un bâlci. În realitate, el este singurul dintre noi care a ştiut să vadă, de la început, care era destinul nostru. Dumneavoastră vă datorez întreaga inspiraţie, domnule Winslow.

M-am foit neliniştit, în faţa privirii atente a tuturor.

— Faptul că toţi suntem aici nu poate fi întâmplător. Nu-mi pot da seama care e rolul fiecăruia. Va trebui să descoperiţi fiecare. Dar ştiu ceea ce trebuie să fac: şi anume să-l anihilez pe Trimis. Iar ca într-un joc de şah, meciul se va termina cu moartea regelui. Dacă nu fac acest lucru, invazia va continua, şi mă tem că atunci nimeni nu o

va putea opri. Puteţi vedea asta.

Spuse acest lucru, indicând unul din pereţii biroului, unde erau două hărţi atârnate. Copleşiţi, toţi ne-am apropiat să le analizăm. Una dintre ele reprezenta Londra şi reflecta, prin numeroase cruci roşii, înaintările tripodurilor. Acea hartă ne confirmase ceea ce văzusem de pe Primrose Hill, că metropola le aparţinea. Dar cealaltă hartă ne îngrozi şi mai mult, deoarece reprezenta planeta întreagă. Ca o ciumă roşie, crucile se întindeau peste întreaga planetă. Australia, India, Canada şi Africa, dar şi alte ţări unde Imperiul Britanic singurul unde soarele nu apune niciodată, nu avea colonii, erau acum luate în stăpânire de marţieni. În doar câteva săptămâni, planeta noastră le aparţinea complet. Iar atunci, cum spunea Clayton, nimeni nu-i mai putea opri. Toţi am

privit acele hărţi în tăcere, copleşiţi de groază. Marţienii ne invadau planeta. Iar tocmai în acel moment am conştientizat acest lucru. În ciuda faptului că trecusem prin atâtea, în ciuda faptului că văzusem puternicele tripoduri aruncând raze calorice la doar câţiva metri de mine, distrugând clădiri, vapoare şi omorând oameni, cu o uşurinţă ridicolă, nimic nu-mi deschisese mai mult ochii decât acea bucată de hârtie. Aveam să dispărem în scurt timp, aveam să fim şterşi de pe faţa pământului. Da, specia umană avea să dispară ca şi cum niciodată n-ar fi existat.

Clayton ne privi atunci cu severitate, parcă provocându-ne să-i punem piedici planului său, sau poate să-i oferim altul mai bun, dar toţi ne-am mulţumit să-i aruncăm o privire rece. Oarecum, avea dreptate. Planul lui era o nebunie, desigur, dar ce altceva puteam face? Atunci agentul ne arătă un aparat bizar care se afla în celălalt colţ al biroului, iar toţi ne-am apropiat de el, intrigaţi. Pe o măsuţă de nuc se odihnea un artefact dreptunghiular, de mărimea unei cărţi, de unde se ivea, ca fumul unui foc de

tabără, o ceaţă albăstruie care întruchipa în aer un fel de ou vaporos. Am privit uimiţi acea elipsă tremurândă, în nuanţe de purpură şi indigo, în interiorul căreia rătăceau puncte de lumină şi ciudate cârlige fosforescente, neştiind ce naiba admiram.

— Oare ce-o fi asta? am întrebat.

— Dacă nu mă înşel, este harta universului, spuse Clayton, încă cufundat în acea stare meditativă, care îl cuprinsese de la intrarea în birou.

L-am privit pe agent cu uimire, iar apoi am studiat din nou desenul tremurând. A descoperi că ceea ce aveam în faţa ochilor nu era doar o simplă materializare a fumului, pe cât de frumoasă, pe atât de capricioasă, ci o replică a cosmosului, acest lucru ne uimi pe toţi. Fiecare dintre boabele de lumină care populau acea brumă verzuie era o galaxie, cu miile şi milioanele de stele, care pluteau în şir sau în mănunchi. Aveau forma unor frumoase vârtejuri strălucitoare, a unor sclipitori

trandafiri movi, a unor scoici luminoase, inclusiv forma unor pălării sau a unor ţigări. Vrăjit, Wells mângâie aparatul, iar atingerea indecisă a degetelor lui servi la amplificarea acelei hărţi gazoase. Dintr-odată, firmamentul ne învălui ca untul strălucitor. Eram extaziaţi, cu umerii acoperiţi de constelaţii, în timp ce cozile cometelor blânde treceau printre noi. Am observat-o pe Emma, ţinând în mâna ei fluturele strălucitor al unei nebuloase, pe Jane, cu o mulţime de stele încâlcite în părul ei, pe Murray cu jacheta pătată de Perside. Ca un copil curios, Wells mişcă mâna în direcţia opusă, iar harta se adună dintr-odată, închizându-se ca o cochilie, asemenea unui cocon speriat, reducându-se la o mărime medie, care nepermise să admirăm cosmosul în toată splendoarea lui. Am distins sistemul nostru solar, cu planetele colorate învârtindu-se în jurul soarelui, redus la câteva deluşoare de praf care

dansau într-un fascicul luminos. Iar pe cea de-a treia colină, în apropiere de soare, ne aflam noi, aruncaţi într-un colţ al universului, crezându-ne stăpânii a ceva, a cărui mărime şi limite depăşea imaginaţia noastră. Trebuie să mărturisesc că m-am simţit, dintr-odată, nesemnificativ, constatând imensitatea firmamentului, grădina enormă care se întindea dincolo de fereastră. Dar atunci, dintr-o altă atingere a lui Wells, care era precum un copil năzdrăvan, peste ceaţă se ivi o linie roşiatică ce, asemenea unui fir stacojiu, înconjură planetele, care se înroşeau şi se năruiau în faţa ochilor noştri exact când firul sălta pentru a încercui următoarea planetă. Înţeleserăm că acea linie trasa periplul speciei care ne invada, cu traseul de îndeplinit de-a lungul spaţiului, cucerind şi distrugând planete în ceea ce părea o mutare fără sfârşit. Un exod cosmic care, spre oroarea noastră, se încheia pe acea micuţă planetă albăstruie din sistemul solar.

Trebuie să mă opresc aici pentru a lămuri cititorii ce am simţit când am înţeles că invadatorii nu veneau de pe Marte, luând în considerare lungul periplu pe care aceştia îl făcuseră prin noaptea eternă a Spaţiului, ci de undeva de

neimaginat de departe. Chiar şi aşa, tot îi numeam marţieni, chiar şi în acel moment, poate din obişnuinţă, poate pentru a refuza cuceritorilor noştri măreţia care le corespundea, atât de copilăresc, într-un ultim gest de răzvrătire pe care ni-l permiteam, sau pur şi simplu pentru că Omul nu putea înţelege groaza, doar dacă avea limite apropiate ori cunoscute. Oricum, cuvântul marţian reprezenta acum pentru noi ceea ce uram şi de ceea ce ne temeam, de aceea, de la începutul acestui jurnal, l-am folosit pentru a face referire la ei.

Dar să ne întoarcem la acel birou, în centrul căruia palpita universul. Văzând cum firul stacojiu cuprindea Pământul şi îl vopsea în roşu, am simţit un amestec de

frică şi melancolie. Dar, ca să fiu sincer, ceea ce într-adevăr mi-a zguduit sufletul a fost ceva asemănător unui sentiment de umilire, provocat doar de ceea ce pot califica drept dispreţul cosmic pe care îl suportam. Acolo eram noi, pe planeta noastră nesemnificativă, scufundaţi în războaiele noastre, mândri de progresele noastre, şi absolut străini faţă de măreţia cosmosului, precum şi a conflictelor care îl zguduiau.

— Aceasta e adevărata hartă a cerului. spuse atunci Emma. Cred că străbunicul meu ar fi fost foarte dezamăgit.

— Nimeni nu şi-ar fi putut-o imagina aşa, Emma, se grăbi să o consoleze Murray. Cu excepţia domnului Wells, desigur.

Omul de afaceri se întoarse spre scriitor şi îi aruncă un zâmbet amuzat.

— Doar tu ţi-ai imaginat un asemenea univers, George, îi spuse pe un ton de sarcasm. Îţi aduci aminte discuţia pe care am avut-o în urmă cu doi ani, când ţi-am cerut ajutorul ca să-mi public romanul? Mi-ai spus că viitorul pe care îl descrisesem n-ar fi niciodată adevărat pentru că nu era verosimil. Mi-a fost greu să accept cuvintele tale, pentru că nu-mi doream nimic mai mult decât să descriu realitatea, cu mai mulţi ani în avans. Da, voiam să fiu un vizionar. Cum tu erai pentru mine, George. Dar acum pot spune că nu îţi invidiez darul.

— Aş da orice să fi greşit, Gilliam, răspunse scriitorul cu răceală.

— Iar eu aş da orice pentru a vă spune că imaginaţia omului este considerată una dintre pietrele preţioase ale universului, îl imită o voce din spatele nostru, dar v-aş minţi.

Toţi ne-am întors spre uşă, unde se contura o siluetă întunecată. Zărind-o, tovarăşii mei au fost cuprinşi la unison de groază, ca un tufiş mângâiat de briză, şi am

înţeles că nu putea fi vorba decât de Trimis, care intrase în cameră ascuns sub o înfăţişare cât se poate de umană, aşa cum bănuiam că va face.

— Mă tem că doar voi credeţi acest lucru, continuă fără să se mişte, ceea ce e logic, datorită faptului că vă aveţi doar pe voi pentru a vă compara. Dar universul este un spaţiu locuit de numeroase rase, cu multe feluri de abilităţi, majoritatea de neimaginat pentru dumneavoastră, şi vă asigur că, prin comparaţie cu ele, imaginaţia omului nu este un bun atât de preţios pentru a deplânge pierderea ei. Va trebui să călătoriţi mai mult.

Am rămas tăcuţi, neştiind ce să răspundem sau dacă Trimisul aştepta un răspuns de la noi. Şi chiar dacă încă se ascundea sub protecţia întunericului, am observat că înfăţişarea pe care o alesese pentru a veni pe pământ aparţinea unui om nu prea robust, ba chiar slab. Un slăbănog, mai precis. Dar un lucru mă neliniştea: vocea lui îmi părea foarte cunoscută.

— Deşi trebuie să recunosc că dumneavoastră aveţi o imaginaţie net superioară mediei oamenilor, domnule Wells, spuse Trimisul, adresându-se scriitorului. Făcu atunci un pas înainte, expunându-se luminii delicate a lămpii, iar toţi i-am putut vedea chipul. Sau ar fi trebuit să spun, am fost obligaţi să-l vedem.

Realmente uimiţi, am privit înfăţişarea Trimisului, care nu era alta decât cea a lui Wells. De-ndată, văzându-l în faţa noastră, cu mâinile în buzunare şi aruncându-ne acelaşi zâmbet sceptic, pe care scriitorul îl schiţa, ne-am zăpăcit. Deşi confuzia noastră nu era comparabilă celei a autenticului

Wells, desigur. Scriitorul îşi admira replica în tăcere, nemişcat ca o statuie, cu faţa schimonosită şi palidă. Stupefacţia lui era absolut justificată, aşa cum cititorul poate înţelege, deoarece se vedea pe el însuşi, fără

ajutorul vreunei oglinzi şi din unghiuri pe care aceasta nu i le-ar fi permis. Se vedea ocupând un spaţiu, făcând gesturi, inclusiv se vedea vorbind. Se vedea, pentru prima dată în viaţa lui, din afară, exact cum îl vedeau ceilalţi. Se vedea, în fond, cum nimeni nu avusese privilegiul de a se vedea. Expresia scriitorului provocă râsul replicii acestuia.

— Îmi imaginez că nu v-a trecut prin cap că voi apărea în faţa voastră cu înfăţişarea domnului Wells, dat fiind că încă e viu.

Trimisul observă tulburarea noastră cu o grimasă batjocoritoare.

— Şi pentru mine a fost o surpriză să aflu că bărbatul a cărui înfăţişare am împrumutat-o dorea să mă vadă, inclusiv venise până aici, în modestul refugiu al sistemului de canalizare al Londrei.

Trimisul îşi mângâie mustaţa, cum făcea uneori autenticul Wells, în timp ce zâmbea mulţumit.

— Deşi n-aş vrea să-i reduc importanţa, numindu-l refugiu modest în această reţea de tuneluri, paralele autenticelor canalizări, construite de fraţii noştri, infiltraţi printre inginerii şi muncitorii acelei epoci. O lume misterioasă, ascunsă de cealaltă lume subterană care zace la picioarele Londrei. Ca şi cum adorabila voastră Alice ar fi urmat iepurele de două ori… O oglindă în spatele altei oglinzi, nu credeţi? Cred că voi, oamenii, sunteţi foarte încăpăţânaţi să calificaţi ca frumoase acest tip de idei şi imagini.

Wells îl privea în continuare cu faţa schimonosită, de parcă era pe punctul să leşine.

— Cum? reuşi să articuleze.

Întrebarea lui păru să emoţioneze dublul său.

— Oh, scuzaţi-mi lipsa de maniere, domnule Wells. Presupun că aţi vrea să ştiţi cum am împrumutat înfăţişarea

dumneavoastră, spuse, netezindu-şi din nou mustaţa. Bun. Daţi-mi voie să vă spun. Presupun că, în acest moment, deja aţi observat că putem lua înfăţişarea oricărei fiinţe umane. Mulţumită acestei abilităţi, fraţii mei au putut trăi ascunşi printre voi atâta timp. Cu excepţia naşterii, desigur, doar moartea ne poate prezenta aşa cum suntem. Da, moartea ne deposedează de deghizarea noastră, de aceea strămoşii noştri au decis să construiască un cimitir privat aici. Iar pentru a realiza transformarea avem nevoie doar de o picătură din sângele vostru. Este suficient pentru noi. După ce facem rost de sânge, obişnuim să ne descotorosim de donator. Suntem foarte atenţi la acest lucru. Nu vrem să ne dăm de gol, provocând, dintr-odată, un focar suspicios de dubluri.

— Dumnezeule. murmură Emma. Şi copiii, şi ei sunt?

— Desigur, domnişoară, îi răspunse educat Trimisul. Nu reprezintă forma cea mai adecvată pentru noi, nici cea mai aleasă ca primă opţiune: un trup de copil nu oferă prea multe avantaje, dar uneori nu am avut alte alternative şi ne-am văzut obligaţi să împrumutăm înfăţişarea copiilor. Şi da, cei reali sunt morţi, desigur. Deşi părinţii lor nu le-au plâns pierderea, pentru că întotdeauna îi ignorau. Doar li s-a părut că fiii lor au devenit, dintr-odată, mai inteligenţi sau mai greu de controlat.

Trimisul râse cu râsul cunoscut al scriitorului, deşi într-o versiune mult mai sumbră.

— Totuşi, domnul Wells mi-a dat sângele lui fără să i-l fi cerut şi fără să-l pot omorî mai apoi. De aceea acum sunt doi H.G. Wells într-un loc atât de nedem pentru el.

— V-a dat sângele? întrebă Murray, în faţa incapacităţii de a reacţiona a scriitorului, care era în continuare schimonosit. Cum naiba a făcut acest lucru?

— Întâmplător: ca să folosesc cuvântul pe care doar specia voastră îl foloseşte, răspunse Trimisul, observându-l pe milionar cu dispreţ. Apoi îşi îndreptă atenţia spre

scriitor. Dar, cum v-am explicat, hazardul este un concept inexistent pentru restul universului. Astfel că, dintr-un punct de

vedere superior, am putea spune că dumneavoastră mi-aţi dat sângele, domnule Wells, pentru că trebuia să faceţi acest lucru. Pentru că era scris deja acest lucru, ca să recurg la o altă expresie foarte populară.

— Lăsaţi-vă de filosofii şi spuneţi-mi cum aţi făcut asta, porunci Wells dintr-odată trezindu-se din letargie.

— Nu ştiţi? Replica scriitorului suspină şi clătină din cap, oarecum dezamăgit şi amuzat. Bineînţeles că nu. Poate vă ajută să ştiţi că am ajuns pe planeta dumneavoastră acum vreo 70 de ani, deşi ultimii 18 i-am petrecut într-un sicriu incomod al Muzeului de Istorie Naturală.

Acele cuvinte îl bulversară din nou pe Wells, dar nu şi pe Clayton.

— Ştiam eu! Nu eraţi mort! exclamă agentul, profitând pentru a se situa în faţa Trimisului. Oamenii noştri de ştiinţă s-au înşelat. Dar cum aţi făcut acest lucru? Cum v-aţi trezit?

Trimisul îşi ridică sprâncenele, surprins de răbufnirea lui, dar de-ndată îşi reafişă zâmbetul acru.

— Tocmai asta voiam să vă povestesc, răspunse, în timp ce Clayton îşi ascundea mâna metalică la spate, pentru a evita să fie descoperit. Evident că nu eram mort, deşi aşa părea, cum agentul nostru iscusit doar ce a dedus. Mă aflam într-un stadiu pe care dumneavoastră l-aţi numi de hibernare. M-au adus la Londra într-un bloc de gheaţă din Antarctica, unde m-am prăbuşit, din greşeală, cu aeronava mea, şi au crezut că sunt mort, dar aveam nevoie doar de puţin sânge pentru a mă trezi din nou la viaţă. Iar domnul Wells s-a oferit să fie donatorul meu. Accidental, desigur. Presupun că m-aţi atins cu vreo rană deschisă.

Oricum, a fost mai mult decât suficient. Astfel am putut să dau curs invaziei, pe care deja o ştiţi. O invazie care, dacă n-ar fi fost accidentul meu nefericit, s-ar fi petrecut cu mulţi ani în urmă.

Îl contemplă pe scriitor cu o milă batjocoritoare.

— Da, domnule Wells, mulţumită dumneavoastră pot continua cu misiunea care m-a adus pe planeta aceasta, dar nu

sunt singurul care vă mulţumeşte. Tot poporul meu ar trebui să vă mulţumească, mai ales fraţii care au trăit cu voi atâtea secole. Din secolul al XVI-lea, ca să fiu mai exact, când primii voluntari au venit cu misiunea de a prospecta Pământul şi a-l valorifica drept viitor refugiu pentru rasa noastră. O misiune de sacrificare, iar uneori foarte prost plătită, cum e cazul de faţă, pentru că fraţii mei mor.

Făcu un gest teatral de mâhnire.

— Da, excesul de oxigen din atmosfera dumneavoastră pare a fi dăunător pentru rasa noastră, de aceea Pământul nu a fost considerat un loc propice pentru noi. Dar nu mai sunt alte planete adecvate, aşa că trebuie să ne mulţumim să colonizăm acele lumi susceptibile de a fi locuite. Cu aranjamentele corespunzătoare, planeta voastră va servi de refugiu mai multor generaţii. De aceea am venit, pentru a organiza cucerirea Terrei şi să o pregătim pentru sosirea noastră. Dacă n-ar fi fost gestul dumneavoastră întâmplător, domnule Wells, eu nu m-aş fi trezit la timp, iar colonia infiltrată printre voi ar fi dispărut, puţin câte puţin, probabil peste una sau două generaţii. După cum vedeţi, Terra ar fi supravieţuit, cel puţin până la propria autodistrugere.

Cuvintele Trimisului îl copleşiră pe Wells într-un mod aproape fizic, iar acesta se gârbovi, livid şi temător. Se lăsă în braţele lui Jane, în timp ce restul grupului îl priveam,

mai degrabă uimiţi decât judecându-l.

— Dar nu vă necăjiţi, domnule Wells! am auzit cum îl consola Trimisul, în timp ce îl vedeam pe agentul Clayton pregătindu-se să deşurubeze arătătorul. Nu aveţi nicio vină, cel puţin nu în sensul pe care oamenii l-ar da acestui cuvânt. Pur şi simplu, în ciuda faptului că sunteţi o specie mult inferioară, unele minţi o iau înaintea altora, cum e cazul dumneavoastră, domnule Wells. Pentru a spune în termeni mai uşor de înţeles, dumneavoastră dispuneţi de o gândire capabilă să stabilească o legătură cu universul, să sintonizeze cu ceea ce am numi o conştiinţă superioară, a cărei natură, desigur.

este dincolo de înţelegerea dumneavoastră. Ceva imposibil pentru restul, doar cu câteva excepţii foarte puţine. Deşi nici dumneavoastră nu ştiţi cum faceţi acest lucru, desigur. Îi oferi un zâmbet plin de afecţiune.

— Ştiu că vă întrebaţi neîntrerupt de ce vi se întâmplă anumite lucruri sau de ce se întâmplă din cauza dumneavoastră. Dar, domnule Wells, lucrurile nu vi se întâmplă dumneavoastră personal, nici nu se petrec din cauza dumneavoastră. Ca să mă înţelegeţi mai bine. lucrurile se petrec prin dumneavoastră.

— Şi ce naiba înseamnă asta? întrebă Murray, văzând şi el ceea ce Clayton voia să facă. Insinuaţi cumva că toţi cei ce suntem aici şi nu avem aspectul lui H.G. Wells suntem o specie inferioară? Credeţi că restul nu suntem în stare să înţelegem pălăvrăgeala dumneavoastră? Cred că toţi înţelegem perfect.

— Aşa credeţi?

Falsul Wells îi zâmbi omului de afaceri cu înfumurare, vizibil deranjat că fusese întrerupt.

— Dacă acum mă înţelegeţi e pentru că mă cobor la nivelul dumneavoastră, folosind concepte simple pentru voi. S-ar putea spune că vorbesc cu voi adormit, beat, dacă

preferaţi aşa.

— Şi cărui fapt îi datorez onoarea că doriţi să vorbiţi cu mine, chiar dacă eu nu sunt beat? întrebă Wells, într-o patetică încercare de a fi obraznic.

Am profitat ca să arunc o privire piezişă progreselor lui Clayton, iar inima ameninţa să-mi sară din piept. Agentul începuse să deşurubeze falsul arătător şi se depărtase puţin de noi, cu paşi insesizabili, ca un şoarece, apropiindu-se de Trimis. La dracu', Clayton, hai odată! am vrut să strig, incapabil să-mi stăpânesc nervii.

— De curiozitate, l-am auzit pe Trimis, răspunzându-i lui Wells, în timp ce agentul îşi ridica, prefăcut, mâna mecanică. Mintea dumneavoastră nu se aseamănă cu a niciuneia dintre gazdele mele anterioare, şi nu mă refer doar la simplul fapt

că sunteţi mai inteligent sau mai ingenios decât alţi oameni. Vreau să spun că mintea dumneavoastră dispune de cum aş putea defini mai bine? Un mecanism inexistent la celelalte. Şi aş vrea să ştiu la ce vă foloseşte. Deşi, după cum văd, nici măcar dumneavoastră nu ştiţi.

Clayton se opri şi îi aruncă lui Wells o privire semnificativă, pe care nu am înţeles-o. Acesta i-o susţinu pentru un timp care îmi păru veşnic, apoi se întoarse spre Trimis.

— Dar de unde atâta interes? îi spuse. Nu aţi fi aici dacă nu v-aţi teme de ceea ce aş putea face.

Trimisul afişă o expresie de surprindere, pe care o îngropă mai apoi sub un zâmbet de admiraţie amuzată.

— Sunteţi un bărbat extraordinar de inteligent, domnule Wells. Şi aveţi dreptate. Nu vorbim doar pentru că simt vreo curiozitate aparte pentru dumneavoastră. Nu, desigur că nu. Vorbim pentru că mi-e. frică.

Toţi l-am privit pe Wells, uimiţi, dar scriitorul nu spuse nimic. Se mulţumi să-l admire pe Trimis cu

gravitate, iar, pentru o clipă, amândoi au părut nişte replici.

— Da, domnule Wells, continuă Trimisul. Dumneavoastră aveţi privilegiul de a mă înspăimânta, de a provoca frică unei creaturi net superioare oamenilor, sub toate aspectele. Şi vreţi să ştiţi de ce? Pentru că eu nu doar împrumut înfăţişarea celui căruia îi fur sângele. Totodată îi împrumut gândirea şi tot ceea ce acest cufăraş conţine: amintirile, abilităţile, visele, dorinţele. Copiez exact originalul. De aceea acum mi-e de-ajuns să rătăcesc prin hăţişurile creierului dumneavoastră pentru a vă cunoaşte copilăria mai bine decât dumneavoastră înşivă, pentru a descoperi sentimentul sec pe care îl numiţi iubire faţă de soţia dumneavoastră, pentru a da peste dorinţele nemărturisite, pentru a gândi la fel, inclusiv a scrie identic. Pentru că eu sunt tu, cu tot ceea ce eşti, cu toate măreţiile şi mizeriile tale. Iar creierul care se adăposteşte sub craniul meu, care e identic cu al tău, deopotrivă dispune de mecanismul de care ţi-am vorbit. Şi nu ştiu la ce foloseşte, ceea ce mă

Îngrozeşte. Cum aş putea să-ţi explic? Imaginează-ţi că e la fel cum ai diseca un gândac oarecare şi ai da peste ceva total necunoscut şi de neînţeles. Oare nu te-ai înspăimânta teribil?

— Nu ştiu dacă ar trebui să consider toate acestea o insultă sau un compliment, glumi scriitorul cu un calm de gheaţă.

Trimisul schiţă un zâmbet trist.

— Acest mecanism poate servi pentru a grăbi creşterea roşiilor din grădina dumneavoastră sau pentru a distruge rasa noastră, nu ştiu, spuse cu un oftat obosit. Dar nu asta mă îngrijorează, domnule Wells, ci tot ceea ce asta înseamnă. Aveţi ceva în mintea voastră ce nicio altă specie nu posedă, în întregul univers. Ceva necunoscut

pentru noi, chiar dacă aveam impresia că ştim totul. Asta înseamnă că universul nu este aşa cum îl vedem, că încă sunt secrete pe care rasa noastră nu le-a descifrat. secrete care probabil ne pot distruge. Nu ştiu dacă o fiinţă umană ar putea înţelege imensitatea acestui lucru, dată fiind poziţia lui atât de diferită în univers în comparaţie cu a noastră…

Trimisul păstră tăcerea pentru câteva secunde, cufundat în propriile gânduri, iar într-un final ridică din umeri, cu o expresie de resemnare.

— Dar poate îmi fac prea multe griji. Acum că am descoperit că sunteţi viu şi nu aţi murit în timpul invaziei, totul se va rezolva. De-ndată ce rasa noastră va ajunge pe Pământ, oamenii noştri de ştiinţă vor trece la disecarea creierului dumneavoastră, iar astfel vom rezolva misterul. Vom afla ce ascunde mintea dumneavoastră, domnule Wells, şi poate nu ne va mai fi frică.

În timp ce Wells pălea, Trimisul ne privi pe rând, ca un general trecând în revistă trupa lui.

— În ceea ce vă priveşte, mă bucur să văd că sunteţi exemplare puternice şi sănătoase, dat fiind că vom avea nevoie de sclavi care să ne ajute să construim o nouă lume peste cenuşa acesteia.

— Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă stric planurile, spuse brusc Clayton.

Atunci am înţeles, cuprinşi de un fior de groază, că, voiam sau nu, planul nostru năstruşnic de evadare tocmai începea, şi toţi ne-am încordat, pregătiţi pentru a duce la bun sfârşit partea care ne corespundea. Agentul ridică mâna metalică, ca şi cum ar fi oprit o locomotivă în mişcare, iar o secundă mai târziu evacuă un jet de fum, direct pe faţa Trimisului, care dispăru în spatele cortinei de ceaţă ce căzu atunci între el şi noi.

— Repede, să părăsim camera! porunci Clayton.

Ca şi cum am fi cărat un berbec invizibil, toţi ne-au năpustit spre uşă, cu Shackleton în frunte, urmat de Murray, care cu trupul lui mătăhălos le proteja pe femei, iar după el scriitorul, Harold şi cu mine, situaţi într-un plan secund pe durata acelui contraatac surprinzător, fiecare din motive diferite: primul, din cauza constituţiei sale firave, al doilea din cauza vârstei înaintate, iar eu din pricina instinctului exacerbat de supravieţuire, care mereu mă ajutase să scap de atingerea fizică, în afara orelor de scrimă. Din nefericire, am făcut greşeala de a privi înapoi, iar prin ecranul de fum am întrezărit transformarea Trimisului. Acest lucru mă opri din fugă, ca şi cum aş fi căzut pradă unei vrăji. Copleşit şi fascinat, am contemplat cum silueta falsului Wells creştea şi se deforma brusc, în ritmul unor convulsii. În doar câteva secunde se transformă într-o monstruoasă bestie cu patru picioare, de mărimea unui elefant, dispunând de o coadă lungă şi groasă. Un vuiet răsunător mă asigură că totodată avea o voce puternică. Iar dintr-odată, când încă era cufundat în grotesca metamorfoză, prin pânza de ceaţă, care începea să se întindă prin cameră, se ivi coada creaturii, verzuie şi groasă, presărată cu ghimpi, unduindu-se în aer ca un bici. Căutând orbeşte ceva să înhaţe, coada îl lovi pe Clayton, aruncându-l la pământ, iar apoi şerpui înspre mine. Hipnotizat cum eram, nici măcar n-am putut reacţiona. Biciul se răsuci, rapid, în

jurul gâtului meu şi, fără să înţeleg prea bine ce se întâmpla, am simţit cum picioarele mi se despart de sol. Presiunea tentaculului în jurul gâtului meu îmi îngreuna respiraţia şi am observat cum privirea mi se înceţoşa. Lovind din picioare în aer, m-am luptat să mă eliberez de acel nod uşor de desfăcut, dar eforturile mele se dovediră inutile. Înspăimântat, am înţeles că voi muri asfixiat. Dar înainte ca acest lucru să se întâmple, l-am observat pe

Harold apărând în unghiul meu de vedere, ridicând în aer cuţitul de scrisori de pe masa din birou. Cu o lovitură sigură, care îi solicită întreaga energie, îl împlântă în coada creaturii. Apendicele îmi dădu drumul, zvârcolindu-se în aer, în timp ce eu mă rostogoleam pe jos, ca un sac de făină, gâfâind şi ameţit, dar reuşind să văd cum se înfăşura în jurul gâtului vizitiului. Din cauza presiunii, cuţitul de scrisori căzu din mâna lui. Am încercat să mă redresez pentru a-l lua de pe jos şi a-i repeta gestul, dar eram prea ameţit. Singurul lucru pe care l-am putut face, pe jumătate îngenuncheat, a fost să privesc cum Harold era târât de coada creaturii spre miezul ceţii. Atunci de dincolo de pâclă se auzi un trosnet de oase macabru, urmat de un geamăt înăbuşit, şi am blestemat. Acel om murea pentru mine, pentru cineva care în mod clar nu merită sacrificiul. Am privit în jurul meu, dar din cauza fumului nu puteam vedea unde căzuse agentul, fiind dărâmat de coada monstrului, astfel că era imposibil să ştiu dacă era inconştient şi toţi urma să rămânem la mila marţianului său, dimpotrivă, în orice moment o flacără avea să lumineze interiorul acelei pâcle, ca aprinderea unei lămpi chinezeşti de mătase, informându-mă că agentul dusese la bun sfârşit planul lui, şi toţi urma să sărim în aer în doar câteva secunde. Oricum, m-am hotărât să nu rămân ca să aflu asta.

Dat fiind că încă eram viu, mi-am înfipt picioarele în pământ, încercând să alung ameţeala, şi am părăsit încăperea, împiedicându-mă printre câlţii de fum care estompau totul. A fost ca şi cum aş fi ajuns la teatru în mijlocul piesei: în

acel moment, căpitanul Shackleton dărâma, dintr-un pumn zdravăn, pe unul dintre marţienii care păzeau intrarea. La câţiva metri de el, Murray era aruncat peste celălalt marţian, zdrobindu-l sub greutatea lui. Probabil se

aruncase asupra lui prin surprindere, urmând ordinul lui Clayton, iar acum amândoi se îmbrânceau cu disperare. Dar exact în acel moment, omul de afaceri reuşi să apuce capul marţianului înainte să se transforme şi i-l rupse dintr-odată. Trosnetul gâtului rezonă între pereţii camerei. Atunci Murray se ridică, întorcându-ne spatele, gâfâind şi clătinându-se din cauza efortului. Protejaţi de un perete, Wells şi cele două femei admirau scena, foarte palizi, cutremuraţi de acea desfăşurare înfiorătoare de violenţă. O privire scurtă mă informă că nu mai erau santinele şi i-am mulţumit cerului pentru norocul imens, şi anume că bărbatul cu guler preoţesc nu lăsase decât doi marţieni la uşă.

— Repede! le-am strigat, fugind spre ei. Trebuie să ieşim de aici.

Toţi, cu Shackleton în frunte, ne-am îndreptat spre tunelul pe unde ajunseserăm acolo, temându-ne să nu auzim în spatele nostru teribila explozie care ne-ar fi aruncat în aer ca pe nişte păpuşi de cârpă, lovindu-ne de pereţi. În schimb, ceea ce am auzit a fost un răget de animal, răsunător, impregnat de ură sălbatică şi neliniştitor de aproape. Întorcând capul, am văzut cum monstruosul chip al Trimisului traversa uşa biroului. Chiar dacă lumina slabă şi fumul estompau totul, am constatat că adevăratul său aspect era foarte înspăimântător. Creatura care venea după noi părea înrudită cu balaurii din bestiarele medievale: avea pielea verde irizată, spinarea presărată cu ghimpi şi nişte mandibule dotate cu colţi enormi, de unde se scurgeau firicele de sânge.

— Fugiţi! Fugiţi! am strigat înnebunit, în timp ce priveam înainte.

— Fugiţi! repetă ca un ecou Clayton, care, spre surprinderea mea, mă depăşea exact în acea clipă, prin partea opusă.

— Ce naiba…! am gâfâit cu gura deschisă în spatele lui, în timp ce o luam spre bifurcaţia pe unde ceilalţi fugiseră. Agent Clayton! Iar planul dumneavoastră de a detona explozibilul?

— Mi-a trecut prin cap un plan mai bun, domnule Winslow! Un plan care va rezolva totul! Dar am nevoie de colaborarea domnului Wells, şi nu cred că aş fi putut să i-o cer dacă muream acolo înăuntru, doar în cazul în care foloseam o tăbliţă de ouija!

Wells şi Murray, care fugeau prin tunel în faţa noastră, îşi întoarseră capetele, observându-l uimiţi pe agent.

— Colaborarea mea? – bolborosi cu greu scriitorul, care era roşu în obraji şi gâfâia. Şi credeţi că acesta este momentul cel mai oportun ca să-mi explicaţi?

— Îmi pare rău că nu mi-a trecut prin cap mai devreme, domnule Wells! răspunse agentul, în timp ce fugea cu paşi întinşi, mişcându-şi picioarele lungi foarte uşor.

— Atunci mă tem că va trebui să aşteptaţi, agent: după cum vedeţi, acum nu ne putem opri! strigă Murray, care fugea şi mai ciudat, oarecum încovoiat şi ţinându-se de burtă. Repede! Repede! le grăbi el pe femei, care erau cu doar câţiva metri mai în faţă. Fugiţi şi nu priviţi înapoi!

Fu de-ajuns ca omul de afaceri să rostească aceste cuvinte pentru a-mi întoarce automat capul. Creatura avansa la vreo treizeci de metri în spatele nostru, cu paşi enormi, urmată de una dintre santinelele care păzeau uşa biroului şi care începuse să se transforme în acea specie de balaur monstruos. Păcat că, în momentul luptei, Shackleton nu fusese la fel de drastic ca Murray. Situaţia îmi părea complicată, ca să nu spun fără ieşire, pentru că era evident că acele creaturi aveau să ne ajungă. Aveam să murim cu toţii sfâşiaţi de ghearele şi colţii lor, cum păţise Harold? Nu-mi puteam imagina o moarte mai atroce. După

o cotitură, ajunserăm într-un punct unde tunelul se despărţea în patru direcţii. Ne-am oprit, indecişi şi respirând cu greu, întrebându-l pe căpitan din priviri.

aşteptând să ne indice pe unde să o luăm, dar Shackleton părea la fel de confuz ca şi noi.

— Pe aici! spuse o voce de-ndată.

Ivindu-se din întunericul unuia dintre tuneluri, l-am văzut pe bărbatul cu guler preoţesc, făcându-ne semne cu mâinile. Ne-am privit reciproc timp de câteva secunde, neştiind dacă trebuia să avem încredere în el sau avea de gând să ne întindă o cursă. Dar ce cursă mai teribilă putea să ne întindă decât destinul care ne aştepta dacă Trimisul ajungea la noi? Pe de altă parte, nici nu dispuneam de prea mult timp pentru a dezbate subiectul: salturile urmăritorilor noştri se auzeau tot mai aproape, iar umbrele lor monstruoase se proiectau deja pe unul dintre pereţi, imense şi deformate, anunţându-ne că în curând se iveau de după cotitură.

— Urmaţi-mă! strigă atunci Shackleton, fugind spre tunelul indicat de paroh.

Toţi am făcut la fel, fugind după el. Că era o cursă sau nu, acolo ne duceam.

— Mergeţi drept înainte prin tunel, l-am auzit pe paroh spunând, trecând pe lângă el. Haideţi, nu e timp de pierdut! Acest tunel duce direct la râu şi nu veţi da peste nimeni, am verificat! Eu vă voi supraveghea în timp ce fugiţi, murmură, privind spre cotitură.

— De ce faceţi asta? l-am întrebat uimit, oprindu-mă lângă el.

Fără să mă privească, cu faţa inundată de un extaz spiritual, bărbatul cu guler preoţesc murmură:

— Sunt preotul Gerone Brenner, nu-mi amintesc să fi fost vreodată altceva. Eram deja bătrân când m-am născut şi sunt prea bătrân pentru a mă schimba acum. Du-te în

pace, fiule. Du-te în pace. Făcu câţiva paşi, situându-se la jumătatea intrării în tunel, întorcându-mi spatele şi începu să recite, vocea rezonându-i puternic: „Hoţul nu vine decât să fure, să ucidă şi să distrugă. Eu sunt bunul păstor. Bunul păstor îşi dă viaţa pentru oile sale”.

Clayton mă prinse de braţ, în timp ce striga un scurt „mulţumesc, părinte”, şi mă târî după el. În timp ce fugeam în spatele agentului, îl admiram pe bătrân, pironit acolo ca un arbore fragil, încercând să facă în aşa fel încât psalmii lui să acopere vuietul paşilor care se auzeau din celălalt tunel. Îşi deschise braţele cu o seninătate imperturbabilă, iar mâinile lui se transformară în gheare ascuţite, ca un preludiu al metamorfozei pe care de-ndată o suferi şi restul corpului. În spatele lui, se iviră din tunel, în salturi puternice, huidu-mele fraţilor lui. N-am vrut să văd mai mult. Am întors capul şi i-am urmat pe tovarăşii mei, călcând în apa care umplea coridorul. În spatele nostru, nişte răcnete asurzitoare şi sălbatice, care răsunau sinistru de-a lungul pasajului, anunţau începutul bătăliei mortale între acei monştri ai spaţiului. Am fugit înnebuniţi timp de câteva minute, în timp ce vuietele luptei se stingeau, auzindu-se de fiecare dată tot mai departe. Nu era chip să afli ce se petrecea acolo, deşi îmi imaginez că nimeni nu paria pe paroh. Atunci omul de afaceri păru să se împiedice, oprindu-se indecis, în timp ce se sprijinea de unul din pereţi. Toţi ne-am întors spre el.

— Ce se întâmplă, Gilliam? întrebă Wells, printre gâfâieli.

— Fugiţi, fugiţi în continuare. vă ajung imediat. Am nevoie să mă odihnesc câteva secunde, ne ceru omul de afaceri, care era deosebit de palid, încercând să zâmbească cu buzele strânse, în timp ce se ţinea de burtă, aproape încovoiat.

— Eşti nebun, Gilliam? Cum să mergem fără tine? îl

întrebă Emma, panicată. Ce se întâmplă?

— Nimic, Emma. Sunt bine. Doar am nevoie de câteva secunde pentru a mă odihni. Începu să explice, dar dintr-odată îşi pierdu forţele şi căzu în genunchi, ţinându-se în continuare de burtă.

Ne privea din acea poziţie, parcă cerându-ne scuze, şi îşi deschise jacheta. Toţi am putut vedea rana brutală care îi brăzda burta, în timp ce omul de afaceri ne zâmbea cu chipul

ruşinat al celui care şi-a pătat vesta cu vin. Emma îşi duse mâinile la gură, oprindu-şi un strigăt. Prin rana îngrozitoare se vedeau nişte gâlme însângerate, care puteau fi doar parte din intestinele lui. Sângele ţâşnea abundent din tăietura îngrozitoare, pătându-i pantalonii. Oare cum putuse fugi atâtea minute în acele condiţii? m-am întrebat. Doar cineva care dorea foarte mult să supravieţuiască putea face acest lucru.

— Din nefericire, marţianul pe care l-am omorât a avut timp să-şi transforme una dintre mâini, se scuză, aşezându-şi privirea istovită asupra fetei. Nu am vrut să-mi văd rana mai devreme, mă temeam că poate fi ceva foarte grav. Şi nu voiam să te las singură, Emma, îmi pare rău.

Emma căzu în genunchi lângă el, cu ochii îngroziţi, pironiţi pe rana lui Murray, refuzând să creadă că era adevărat. Mâinile ei rătăciră deasupra acelei spintecături, care descoperea măruntaiele omului de afaceri, apoi au atins rana, încercând să o tamponeze, ca şi cum acel gest simplu era de-ajuns ca Murray să-şi alunge acea idee stupidă că va muri. Dar viaţa omului de afaceri se stingea sub forma unor firicele roşii printre degetele ei. Emma scoase un geamăt animalic de durere, dar şi de furie şi neputinţă. Îl îmbrăţişă cu disperare, cum n-am văzut pe nimeni îmbrăţişând.

— Nu, Gilliam, nu muri… Nu poţi muri!… suspină,

lovindu-i pieptul cu putere. L-ar fi omorât dacă aşa ar fi putut să-i redea viaţa.

Dintr-odată se auzi în depărtare un vuiet de triumf atât de asurzitor că ne-am ridicat capetele, în timp ce sângele ne îngheţa în vene. Câteva secunde mai târziu, ajunse până la noi un zgomot asurzitor de paşi, sunetul creaturilor enorme care se apropiau în fugă prin tunel. Nu trebuia să fii foarte inteligent pentru a ghici cine a câştigat lupta. În doar câteva minute, învingătorii ajungeau la noi. Şi păreau a fi mai mulţi, nu doar doi. Cred că atunci toţi ne-am văzut moartea cu ochii în faţa acelei haite înnebunite.

— Agent Clayton. murmură cu greu Murray, în timp ce firicelele de sânge ce îi curgeau pe la colţurile gurii pătau pletele fetei, care era lipită de el, nu ştiu ce plan v-a trecut prin cap, dar există o singură modalitate de a-l duce la bun sfârşit. Voi rămâne aici, iar când marţienii se vor apropia, voi detona mâna blestemată. Asta vă va scăpa de câţiva dintre ei şi presupun că în acelaşi timp voi dărâma tunelul, astfel că această cale va fi impracticabilă. Aşa veţi putea scăpa.

— Nu, Gilliam, nu! protestă fata.

— Emma. bolborosi Murray, ştii că îmi place să mă contrazic cu tine, dragostea mea, dar nu e un moment potrivit. Du-te, du-te cu ei, te rog.

— Nu voi merge nicăieri, Gilliam. Rămân cu tine, decise fata.

— Nu, Emma, salvează-te, trebuie să.

— Tu ai spus: nu e un moment propice ca să ne certăm… şi nu o să fac asta, suspină ea. Rămân cu tine. Orice ai spune, nu mă voi răzgândi.

Murray îi mângâie părul cu o mână, tot mai rece.

— Sunt bărbatul cel mai enervant de pe planetă

pentru a supravieţui alături de mine unei invazii marţiene, dar nu pentru a muri împreună cu mine?

— Educaţia nu-mi permite să vă răspund la această întrebare, domnule Gilmore, nici să vă mint. Trageţi propriile concluzii, răspunse ea cu o voce spartă.

Murray îi zâmbi cu o infinită blândeţe şi se sărutară, în timp ce mâinile omului de afaceri alunecau pe spinarea fetei, fără să aibă putere, pentru a o îmbrăţişa. Toţi ne-am întors privirea, emoţionaţi de această scenă. Din nefericire, nu mai era timp pentru nimic: salturile zgomotoase ale monştrilor se auzeau tot mai aproape. De această dată nu erau celebrul scriitor H.G. Wells şi agentul special Clayton cei care întrerupeau scena.

— Agent Clayton, l-am auzit pe Murray spunând când îşi dezlipi buzele de ale fetei.

Vocea lui era un şuierat răguşit, în timp ce Emma suspina, îmbrăţişându-l.

— Nu mă înţelegeţi greşit, dar daţi-mi mâna.

Agentul zâmbi pentru prima dată de când îl cunoştea. Îşi deşurubă proteza cu rapiditate şi o predă omului de afaceri.

— Apăsaţi aici când credeţi de cuviinţă, îi explică, indicând un cui în interiorul ei.

— Aşa voi face, agent, îl asigură Murray, şi îşi luă la revedere de la noi toţi, plimbându-şi o privire febrilă asupra grupului, oprindu-se la Shackleton. Aveţi grijă de ei, căpitane. Am încredere în dumneavoastră. Ştiu că îi veţi scoate de aici teferi şi nevătămaţi.

Shackleton încuviinţă.

— Îmi pare rău că nu ţi-am răspuns la scrisoare, Gilliam, îi ceru scuze Wells. Dacă aş primi-o din nou, cu siguranţă ţi-aş răspunde.

— Mulţumesc, George, îi zâmbi surprins omul de afaceri. Wells făcu câţiva paşi spre el şi îi întinse brusc

mâna, şocându-ne.

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Gilliam, îi spuse, pronunţând acele cuvinte pe un ton grăbit, simţindu-se ridicol să-şi arate sentimentele.

Gilliam îi strânse mâna, recunoscător poate că expresia lui amărâtă îi permitea să ascundă cât de mult îl emoţionase acel gest de simpatie neaşteptat. Apoi se întoarse spre Emma şi, aproape fără pic de vlagă, încercă din nou să o convingă:

— Acum du-te, iubirea mea, te rog. Salvează-te.

— N-am de gând să trăiesc fără tine. răspunse fata foarte ferm.

— Nu va trebui să faci asta, Emma, o asigură Murray, mângâindu-i pletele, cu o mână tot mai şovăitoare, cuprinsă de răceala morţii. Îţi jur că nu vei fi singură, pentru că am de gând să mă întorc, într-un mod sau altul. Nu ştiu cum, dar îţi jur că mă voi întoarce. Am făcut acest lucru şi îl voi face din nou, iubirea mea. Mă voi întoarce lângă tine. Vei simţi

cum te îmbrăţişez, cum îţi zâmbesc, cum am grijă de tine în fiecare clipă.

Dar aceste cuvinte făcură ca Emma să se agaţe şi mai mult de omul de afaceri muribund. Murray ne aruncă atunci o privire rugătoare. Încercase, dar nu reuşise să o convingă, poate pentru că nu ştia ce să-i spună pentru a o convinge să fugă cu noi. Ne-am privit reciproc, fără ca vreunul din noi să îndrăznească să facă un pas şi să o smulgă din braţele omului de afaceri recurgând la forţă. Clayton privi capătul tunelului, pe unde se apropiau monştrii. Spre surprinderea noastră, îngenunche lângă ei.

— Domnişoară Harlow, îi spuse cu o voce blândă, daţi-mi voie să vă spun că cele spuse de domnul Murray nu sunt doar o metaforă. Cum bine ştiţi, departamentul meu se ocupă de tot ceea ce raţiunea este incapabilă să

înţeleagă, aşa că trebuie să mă credeţi dacă vă spun că, în anumite cazuri, ceea ce domnul Murray afirmă este adevărat. Există iubiri atât de mari, că sunt mai puternice decât moartea.

Emma îşi întoarse chipul şi îl privi pe agent în tăcere.

— Dacă aţi fi fost îndrăgostit vreodată, aţi şti că acest lucru nu-mi oferă nicio consolare, agent, spuse cu o uşoară iritare. Aşa că, foarte respectuos, duceţi-vă la dracu'.

Clayton o privi timp de câteva secunde cu o expresie tristă şi îndurerată, o grimasă aproape umană – nu puteam să-l cred în stare să o schiţeze. Nu ştiam dacă spusese adevărul, dacă ştia din proprie experienţă că existau iubiri capabile să treacă dincolo de graniţele morţii sau, pur şi simplu, spusese ceea ce îi trecuse prin cap pentru a o convinge pe fată să fugă cu noi, o minciună frumoasă ca să încerce să-i salveze viaţa. Oricum ar fi fost, era evident că Emma nu fusese defel impresionată. În cele din urmă, agentul se ridică şi îl privi pe Murray, parcă cerându-i permisiunea de a o smulge cu forţa de lângă el, fiind epuizată orice altă strategie. Dar omul de afaceri refuză din cap, şi cu un zâmbet resemnat renunţă şi o îmbrăţişă pe fată cu puţinele forţe care îi rămâneau. Apoi, ca

şi cum noi nici n-am fi fost acolo, Murray începu să şoptească ceva la urechea iubitei sale, impunându-i vocii lui ritmicitatea unui cântec de leagăn, şi, chiar dacă niciunul nu puteam auzi clar cuvintele, am observat cum hohotele fetei încetară dintr-odată. Fără să-şi ridice capul de pe pieptul lui, Emma îi zâmbi complice, în timp ce Murray continua să-i şoptească, aşa cum stătea ghemuită în leagănul format de braţele lui, liniştită şi cufundată în gânduri, străină de apropierea morţii, asemenea unei fetiţe care zâmbea fericită, ascultând o poveste pentru copii. Pentru că, după fragmentele care le puteam auzi, părea că Murray îi spunea o poveste pentru copii, necunoscută mie,

o poveste care vorbea despre baloane colorate brăzdând galaxiile din vată de zahăr, despre stârci portocali şi omuşori cu cozi cu două capete.

Clayton încuviinţă cu solemnitate, ca şi cum acestea reprezentau finalul romanului scris de el.

— Trebuie să mergem, spuse, zorindu-ne. Trebuie să fim cât mai departe când explozibilul va fi detonat.

Fără a aştepta vreun răspuns, fugi prin tunel. Restul îl urmarăm, cu un nod în stomac. Iar în timp ce fugeam prin canalele Londrei, nespus de tulburat, i-am observat peste umăr pe cei doi îndrăgostiţi, care erau în continuare îmbrăţişaţi în mijlocul tunelului, cu mâna metalică a lui Clayton în mâinile lor, micşorându-se cu fiecare pas pe care îl făceam. Atunci, exact în momentul în care am văzut apărând în spatele lor siluetele gigantice ale monştrilor, îndrăgostiţii se contopiră într-un sărut pasional, senin şi lent, ca şi cum ar fi dispus de tot timpul din lume pentru a se săruta, ca şi cum nimic nu-i interesa decât gura celuilalt. Iar atingerea buzelor lor le făcu inimile să explodeze, provocând o vâlvătaie de lumină care se împrăştie prin tunel, inundându-l în totalitate.

Nu pot ilustra mai fidel iubirea celor doi decât prin acea strălucire orbitoare şi puternică. Au trecut doi ani de când acea imagine s-a întipărit pe retina ochilor mei pentru totdeauna şi sunt mândru să afirm că, deşi Gilliam şi Emma

au murit în acea zi în canalele Londrei, îmbrăţişaţi tandru, dragostea pe care şi-au purtat-o încă este vie, şi am făcut în aşa fel încât acest sentiment să se stingă, rescriindu-l zi de zi, iar acum că voi muri, am încercat să-l imortalizez, cât mai bine posibil, pe această pagină de hârtie pentru a evita să-l îngrop odată cu mine. Singurul meu regret este că nu ştiu să mânuiesc cuvintele cu atâta pricepere ca Byron sau Wilde, astfel încât cine va citi

aceste rânduri pe viitor, dacă le va citi cineva, să poată simţi mâinile arzându-i precum flacăra provocată de inimile celor doi îndrăgostiţi.

După detonare a urmat un trosnet asurzitor, asemănător impactului unui tunet. Atunci am simţit cum ne zguduie o rafală de aer fierbinte, care aproape ne dezechilibră, iar în momentul următor am văzut îngroziţi cum pereţii şi tavanul tunelului începeau să se crape în jurul nostru. Am fugit atât cât ne-au permis picioarele noastre obosite, în timp ce lumea se năruia, ajutându-ne reciproc şi ocolind dărâmăturile care începură să cadă ca o ploaie din tavan şi, fiindcă zgomotele ne asurziseră, se izbeau de pământ ca şi cum ar fi fost capitonate. Pasajul fu imediat inundat de un praf care abia ne mai lăsa să vedem ceva, dar, tuşind şi strigând, am reuşit să ieşim din tunel, direct la râu. Am schimbat priviri rapide şi am văzut că nimeni nu fusese rănit. Cu faţa murdară de praf, Shackleton încercă să se orienteze, în timp ce, în spatele nostru, pasajul prin care ajunseserăm acolo începea să se prăbuşească, producând un zgomot înspăimântător.

— Pe aici! strigă căpitanul, intrând printr-un tunel îngust care se deschidea în peretele principal.

Abia am putut să-i auzim vocea, dar l-am urmat fără să pierdem vreo secundă, fugind aplecaţi, pentru a nu da cu capul de tavanul pasajului. În tunel abia dacă era lumină, şi era inundată o treime din el, astfel încât a trebuit să avansăm orbeşte, cu apa până la genunchi, fuga noastră fiind interminabilă, nimic nu mai conta. Eram atât de epuizat, că nu mă interesa unde mergeam, nici dacă marţienii ne urmăreau sau

nu. Am început să-mi recapăt auzul şi am putut să aud cum respiraţiile noastre obosite rezonau din pereţi, semn că toţi ne aflam la limita puterilor, probabil la limita raţiunii. Eu abia mă ţineam pe picioare, îmi simţeam pielea

arzând, iar ameţeala şi greţurile mă chinuiau, dar mai ales eram dărâmat pe dinăuntru: înţelesesem că eram o epavă ca fiinţă umană, că sufletul îmi era acoperit de buruienile egoismului şi de interesul care împiedica ca vreun trandafir să răsară acolo. Tot ceea ce la restul oamenilor se ivea în mod natural şi spontan, la mine necesita un efort raţional, şi, în majoritatea cazurilor, o viitoare recompensă sau o satisfacţie personală. Acelea erau gândurile care mă chinuiau în timp ce ne buluceam prin tunel, respirând sacadat, şi simţind că de fiecare dată îmi era tot mai greu să înaintez. Dar brusc, fără să pot înţelege de ce, să fug mi-a părut un exerciţiu extrem de simplu. Ca şi cum cineva mi-ar fi cusut aripi.

— Tunelul se înclină! l-am auzit strigând pe Wells în spatele meu.

Da, exact aşa era: pasajul începea să coboare, iar dintr-odată, panta deveni atât de înclinată că ne-am trezit rostogolindu-ne prin tunelul îngust, purtaţi de apa care îl inunda. În timp ce alunecam spre Dumnezeu ştie unde, am auzit în depărtare zgomotul apei, un vuiet care devenea din ce în ce mai intens, şi am înţeles că alunecam prin unul din multele canale care deversau apele reziduale în canalizarea principală, enorma conductă care, şerpuind pe sub străzi, transporta mizeriile londonezilor până la o cotitură a Tamisei. Mi-am imaginat că acel tunel se termina abrupt, într-o cădere de câţiva metri, un fel de cascadă de jucărie situată deasupra bălţii unde se întâlneau canalele. Nu ştiam dacă acel paroh, venit din spaţiu, fusese conştient de capcanele care marcau traseul pe care ni-l sugerase sau poate le considerase neînsemnate, date fiind circumstanţele, dar un lucru era cert, şi anume că ne aflam în pericol, deoarece nu credeam că vom scăpa teferi în urma acelei căderi iminente. M-am învârtit cum am putut.

Încercând să am o poziţie cât mai adecvată, în căderea apei, şi atunci am descoperit că Jane aluneca lângă mine, înspăimântată şi palidă, iar la câţiva metri de ea, l-am văzut pe scriitor, întinzând mâna cu disperare, încercând fără succes să o prindă. Fără să mă gândesc, am luat-o în braţe, sperând să o pot proteja de-a lungul căderii. Dintr-odată, canalul dispăru şi m-am simţit aruncat în aer, înlănţuit de trupul tremurând al fetei. Fu o senzaţie ciudată, parcă pluteam în gol. Şi păru că avea să dureze pentru totdeauna, dar iluzia se risipi, când m-am lovit cu spatele de ceva dur. Impactul îmi zdrobi câteva coaste, tăindu-mi respiraţia pentru câteva secunde, deşi am reuşit să o protejez pe fată. Când mi-am revenit din ameţeală, am descoperit că mă lovisem de balustrada care înconjura balta enormă, unde canalele deversau apa. La câţiva metri deasupra capului, am văzut tunelul care ne scuipase, vărsându-şi încărcătura mizerabilă în baltă, la fel cum făceau cel puţin o duzină de alte canale. Din fundul acelei bălţi, unde se aduna întreaga mizerie a Londrei, se ridica un tunel scufundat, care ducea undeva, provocând un vârtej furios în mijlocul apei. Dar probabil nimeni n-ar fi reuşit să-şi ţină respiraţia cincisprezece sau douăzeci de minute pentru a scăpa pe acolo. Dacă acesta era planul bunului păstor marţian, era evident că supraevaluase capacitatea plămânilor noştri. Lângă mine, Jane tuşi, semicon-ştientă, leşinată de spaimă, deşi teafără şi nevătămată, deoarece corpul meu suportase lovitura cumplită de balustradă. Am observat că Shackleton căzuse în baltă, dar, chiar dacă vârtejul puternic încerca să-l tragă la fund, căpitanul părea teafăr, şi din câteva mişcări de înot încerca să se apropie de peretele bălţii, unde am distins o scară, formată din mânere de fier. Shackleton avea o privire de cutezător, în ciuda acelei spirale mortale, ştiind că va răzbi. I-am căutat pe ceilalţi. La câţiva metri de mine l-am descoperit pe Clayton, prins cu picioarele de

balustradă şi ţinându-l cu singura lui mână pe scriitor, care dădea din picioare, atârnând în gol. Am înţeles că, dacă Wells cădea în apă, ar fi fost înghiţit pentru totdeauna de vârtej.

— Rezistaţi, agent Clayton! am strigat, în timp ce mă redresam cu greu, cu intenţia de a ajunge la el şi a-l ridica pe scriitor.

M-am târât până la ei, încercând să trec peste durerea mistuitoare a coastelor rupte, în timp ce observam cum agentul Clayton îi striga ceva lui Wells, încercând să răzbată pe deasupra vuietului asurzitor al apei. Am văzut că bravul căpitan reuşise să se apuce de mânerele din perete, câţiva metri mai încolo, şi să urce până la balustradă, apropiindu-se totodată de locul în care atârnau Wells şi Clayton. Totuşi, nu se afla la fel de aproape de scriitor şi agent cum eram eu.

— Rezistaţi încă puţin! am strigat la un metru de ei, strângând din dinţi, pentru a nu leşina de durere.

Dar niciunul nu păru să mă audă, deoarece erau ocupaţi să urle unul la altul. Când, în sfârşit, am ajuns lângă ei, am auzit cuvintele pe care Clayton i le striga lui Wells, în acel moment, cu gâtul încordat şi tendoanele groase întinse la maximum:

— Haideţi! Ştiu că sunteţi în stare, aveţi încredere în mine! Doar dumneavoastră puteţi să ne salvaţi!

Neştiind la ce se referea agentul, am strigat la rândul meu:

— Daţi-mi mâna, Wells! şi am întins o mână spre el în timp ce cu cealaltă mă ţineam de balustradă.

Agentul se întoarse atunci spre mine şi îmi zâmbi, asudat şi epuizat pe efortul extraordinar. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi leşină. Neavând timp să-i prind, am văzut cum amândoi se prăbuşeau în balta de care ne despărţeau vreo doisprezece metri. Căpitanul, care abia ajunsese din

celălalt capăt, se aruncă după ei şi reuşi să-l apuce pe Clayton, înainte de a se scufunda. Dar am înţeles că nu va putea să-l salveze şi pe scriitor, astfel că, fără să mă gândesc că saltul în apă m-ar fi putut lăsa inconştient, am sărit peste balustradă şi m-am scufundat în acel lac noroios şi împuţit. Saltul spori durerea din coastele mele, dar nu mă epuiză într-atât pentru a-mi pierde

cunoştinţa. Apa era foarte tulbure, iar, când am reuşit să-mi revin, m-am scufundat şi am căutat dintr-un loc într-altul cu disperare, luptând împotriva forţei vârtejului, care încerca să mă tragă la fund. Am încercat să găsesc trupul lui Wells, dar n-am reuşit nici măcar să-l văd. Când plămânii ameninţau să-mi explodeze, am ieşit la suprafaţă. Şi am simţit cum un tentacul se înfăşura în jurul gâtului meu şi mă ridica în aer.

Acesta a fost finalul fugii noastre nebune. Când coada unuia dintre monştri mă scoase din apă şi mă aruncă pe marginea bălţii, unde se aflau restul tovarăşilor mei, am descoperit că eram luaţi prizonieri. Trimisul se afla în faţa noastră, din nou cu înfăţişarea lui Wells, prin urmare am dedus că explozibilul din mâna lui Clayton îi anihilase doar pe câţiva dintre fraţii lui. Doi ani mai târziu, încă îmi amintesc privirile pline de derută de pe marginea bălţii şi frica pe care o simţeam pentru vieţile noastre, o frică ce azi îmi pare insuficientă, aproape ridicolă, în comparaţie cu soarta sumbră care ne aştepta. Dar ceea ce îmi amintesc exact sunt urletele lui Jane, strigându-l cu disperare pe Wells, strigându-i numele încontinuu, până ce rămase fără voce. Nişte urlete care păliră în faţa răgetului de furie, pe care Trimisul îl scoase când fraţii lui, după ce au inspectat fundul bălţii, au ieşit la suprafaţă pentru a-l anunţa că nu au găsit nici urmă de scriitor: gândacul lui cel mai preţios scăpase, ducând cu sine secretul. Iar acest lucru, spre nefericirea lui, transforma universul într-un

spaţiu nemăsurabil, unde totul era posibil. Nici în ziua de astăzi nu ştiu ce s-a întâmplat cu Wells. Îmi imaginez că o fi rămas inconştient din pricina impactului căderii şi s-o fi înecat, fiind aruncat în Tamisa de vreun afluent. Iar acest final, chiar dacă e greu de crezut, nu putea fi decât cel mai potrivit.

În aceste momente, soarele dispare dincolo de ruinele Londrei, dincolo de pădurile întunecate care înconjoară tabăra marţiană, iar în celula mea mă grăbesc să pun punct jurnalului meu, cu doar câteva ore înainte de a muri, pentru

că sunt sigur că nu voi supravieţui zilei de mâine. Trupul meu se va frânge pentru totdeauna dintr-un moment în altul, sau poate sufletul meu i-o va lua înainte, acea mlaştină de deznădejde şi amărăciune, pe care pieptul meu o duce. Din fericire, am reuşit să ajung la capătul poveştii şi mai am foarte puţin de adăugat la toate cele expuse. Sper doar ca, fiindcă nu am reuşit să fiu eroul acestei poveşti, cititorului care va citi aceste rânduri, oricine ar fi, să-i par măcar un trubadur amuzant. Nu pot aspira la mai mult. Aici se încheie viaţa mea, o viaţă pe care mi-ar fi plăcut să o trăiesc altfel. Dar e târziu pentru orice schimbare. Nu mai pot face nimic acum, decât să las în scris regretul meu sincer şi târziu.

Din celula mea pot vedea cum noaptea se cerne peste piramida marţiană, acea structură care simbolizează mai bine decât orice steag cucerirea planetei, o planetă care odată ne-a aparţinut nouă, speciei umane. De-a lungul şi de-a latul acesteia am scris Istoria, am dat ce a fost mai bun şi mai rău din noi. Dar din toate acestea nu va mai rămâne nici măcar o amintire, când ultima fiinţă umană va muri, punând capăt întregii rase. Odată cu cea din urmă fiinţă umană, vom muri cu toţii.

Iar acest lucru am reuşit să-l accept, deşi încă n-am

reuşit să-l înţeleg.

Charles Leonard Winslow, prizonier exemplar al taberei marţiene din Lewisham

XXXVII

Deşi zorii zilei îl găsiră încă în viaţă, Charles coborâse în adâncurile piramidei cu jurnalul ascuns în pantaloni, convins că acea zi va fi ultima pentru el pe faţa pământului, tot mai greu de recunoscut. Suferise toată noaptea de febră, dârdâind de frig în patul lui, zguduit de nişte convulsii atât de violente că se gândi că va leşina, şi se văzu obligat să înfrunte ziua de lucru în starea aceea, suportând privirile curioase ale marţienilor, care probabil se aşteptau să se prăbuşească dintr-un moment într-altul. Dar, spre surprinderea lor, se ţinuse pe picioare, cărând butoaiele în timp ce se străduia să rămână în viaţă, să nu se risipească precum un nor deşirat de vânt, amintindu-şi, din când în când, că trebuia să-şi păstreze puţină forţă pentru a ascunde jurnalul.

Când apusul de soare coborî peste tabără, mai mult mort decât viu, se îndreptă cu pas ezitant spre maşinăriile cu alimente, unde deja aştepta un grup de prizonieri pentru a-şi primi a doua raţie pe ziua aceea, înainte de a se retrage în celulele lor. Charles îi ignoră, mergând în continuare, ieşind din raza lor de vedere, până ce se opri la câţiva metri de linia invizibilă la care se conectau lanţurile. Săpă atunci în pământ cu inima bubuindu-i şi, după ce se convinse că nimeni nu se uita la el, ascunse acolo jurnalul. I-ar fi plăcut să-l dea unui porumbel mesager ca să-l ducă, într-un tur de

forţă, în vreo ţară din Europa, unde oamenii erau încă liberi, dar, fiindcă nu dispunea de niciun porumbel,

nici nu ştia în ce loc fiinţele umane încă nu căzuseră pradă marţienilor, trebuia să se mulţumească să-l îngroape la marginea taberei. Apoi îl acoperi cu câteva pietre şi privi pentru câteva minute moviliţa. Nu ştia pentru cine îl lăsa acolo. Poate nu avea să-l găsească nimeni, iar timpul ar fi fărâmiţat paginile înainte de a fi citite. Sau poate vreun marţian ar fi dat peste el, întâmplător, câteva zile mai târziu, şi i-ar fi dat foc direct, un lucru preferabil, mai presus de toate, decât să-l citească cu voce tare, înconjurat de tovarăşii săi, râzând de biata lui proză, de cugetările lui pretins filosofice despre dragoste sau de eforturile inutile, pe care grupul lui le făcuse pentru a scăpa de inevitabil. Dar prea puţin conta dacă jurnalul era sau nu găsit, îşi spuse, însă acum se ruşina de scopul pentru care îl scrisese. N-o făcuse pentru ca povestea de dragoste dintre Gilliam şi Emma să supravieţuiască timpului, nici pentru a lăsa în scris ceea ce descoperise despre marţieni, cum mărturisise în caiet. Nu, o făcuse, recunoscu într-un acces de sinceritate, împins de egoismul care îi caracterizase totdeauna actele: pentru ca cea mai bună versiune a lui să nu treacă neobservată prin lume, pentru a lăsa dovada singurului mod în care un om putea, deşi îşi risipise existenţa fără rost, să se schimbe, măcar în ultimele zile, sau să arate cum trebuia să fie o fiinţă umană.

Bun, dacă o făcuse doar pentru asta, îşi îndeplinise scopul, iar acum putea să moară. Pentru că trupul îi cerea un repaus: odihna absolută, reparatoare şi neîntreruptă, pe care doar moartea o oferea. Charles zâmbi apusului, descoperindu-şi gingiile goale de bătrân, unde nu mai exista niciun dinte. Da, aşa avea să facă. S-ar fi întors în celula lui, s-ar fi aruncat pe saltea şi ar fi aşteptat moartea, care nu ar fi întârziat prea mult să apară. Iar dimineaţa următoare, când soarele ar fi răsărit, lanţul ar fi zădărnicit somnul său etern şi i-ar fi oferit o plimbare postumă de-a lungul taberei, deoarece.

chiar şi aşa trebuia să-şi urmeze destinul: să se transforme în mâncare pentru cei vii. Acesta ar fi fost sfârşitul lui Charles Winslow.

Foarte ameţit, se îndreptă spre celula lui. Nu mai avea forţă pentru nimic altceva, îşi spuse, iar acest lucru îl scăpa oarecum de responsabilitatea pe care trupul gol al lui Claire, plutind în acvariu, o aşezase pe umerii lui: trebuia oare să-i spună căpitanului Shackleton că soţia lui era moartă, sau poate ceva mai teribil, spulberându-i speranţele de a o mai vedea? Ştia că, dacă i-ar fi spus, ar fi curmat singurul lucru care îl ţinea în viaţă. Dar oare nu merita şi căpitanul un repaus? Bineînţeles că da, şi Charles îi putea oferi, cu doar câteva cuvinte, dreptul de a se preda, de a preda armele. De ce să nu facă acest lucru, atunci? Acele îndoieli îi frământaseră întreaga noapte, iar răsăritul îl surprinsese fără să fi luat vreo decizie. Totuşi, oricât de mult ar fi încercat să se convingă că puţinele forţe care îi rămâneau nu i-ar fi permis să se întoarcă în celula lui, acea scuză se dovedi foarte meschină pentru a-şi alunga remuşcările. Oricât de slăbit s-ar fi simţit, era sigur că putea ajunge până unde se afla căpitanul, pentru a-i spune ce văzuse, eliberându-se astfel de chinul inutil. Probabil, dacă ar fi aflat că soţia lui era în interiorul piramidei, căpitanul ar fi încercat să coboare acolo, iar lanţul l-ar fi asfixiat de-ndată, chiar ar fi fost omorât dacă persista în încercarea lui. Dar ce mai conta? Era evident că niciodată nu avea să aibă loc vreo revoltă, recunoscu Charles cu amărăciune, iar marţienii aveau să fie stăpânii şi conducătorii Terrei până la sfârşitul timpurilor. Acel prezent ajunsese deja prea departe, să-l mai îndrepte cineva. Nu mai era nevoie de niciun erou pe acea planetă condamnată. Astfel, Charles decise că era timpul ca bravul căpitan Shackleton să-şi recupereze libertatea, singura libertate la care omul putea acum să aspire: cea de a

decide dacă voia sau nu să supravieţuiască. Hotărât, îşi îndreptă paşii temători spre baraca aflată în celălalt capăt al taberei, unde se afla celula prietenului său.

Cu toate acestea, nu-şi calculă exact forţele. Căpitanul trebui să-şi întrerupă exerciţiile pe care le efectuala intrarea în celulă, pentru a vedea cum Charles se prăbuşea la câţiva metri de baracă. Coborî repede scările, luă trupul lipsit de viaţă pe umerii lui şi îl cără în celula sa, aşezându-l pe o saltea, cu grija unui îmbălsămător. Îi puse o mână pe frunte, care îi ardea ca un cuptor, şi înţelese că nu mai putea face nimic pentru el: Charles avea să moară în doar câteva minute. Se aşeză lângă el şi îl apucă de mână, în timp ce tânărul părea să se redreseze cu greu, scoţând gemete uşoare. Ochii lui îl căutară pe Shakleton.

— Mor, căpitane… bolborosi când păru să reuşească. Corpul meu nu mai rezistă.

Căpitanul îl privi cu compasiune şi îi strânse mâna mai abitir, dar nu spuse nimic. Ce putea să-i spună, doar că avea dreptate? Deşi Charles avea să-i spună ceva, înainte să moară. N-ar fi putut să-şi risipească ultima răsuflare pe altceva mai bun, astfel că îşi drese glasul cu un geamăt agonic şi îi spuse, începând cu scuzele pe care i le datora de atâta timp:

— Îmi pare rău că te-am îndepărtat de Claire în acea seară, căpitane, articulă el cu greu. Îmi pare rău că a fost pentru nimic. Ar fi trebuit să vă las să petreceţi ultimele clipe împreună. Acele ore vă aparţineau, iar eu vi le-am furat. Îmi pare tare rău, căpitane, nu ştiţi cât de mult. Dar vă asigur că nu a fost din răutate, nici din capriciu. Eram absolut convins că menirea dumneavoastră era să învingeţi marţienii. Viitorul vă recomanda, vă amintiţi?

Încercă să zâmbească la propria glumă, dar schiţă doar o expresie de tristeţe.

— Şi încă nu înţeleg de ce naiba nu a fost aşa, de ce

viitorul de unde veneaţi nu s-a împlinit, chiar dacă amândoi am văzut acest lucru.

Shackleton se foi în scaun, dar nu zise nimic.

— Din fericire, nu mai am timp să mă întreb de ce lucrurile nu s-au întâmplat cum ar fi trebuit, şi cred că am plătit cu

vârf şi îndesat pentru toate relele şi greşelile pe care le-am făcut în viaţa asta. Sunt atât de obosit, Derek. Vreau doar să mă odihnesc.

Charles îl căută cu ochii lui rătăciţi, ca şi cum între ei s-ar fi aşezat o ceaţă deasă, care îl ascundea pe căpitan.

— Şi tu ar trebui să te odihneşti, Derek. Da, predă-te, căpitane. Nu mai ai de ce să lupţi, prietene. Acum nu. Ascultă-mă. trebuie să-ţi spun ceva.

Un acces de tuse îi cuprinse plămânii, şi începu să se zvârcolească pe saltea, în timp ce mai multe firişoare de sânge îi alunecară încet pe bărbie şi pe gât, lăsându-i pe piele o pată verzuie, uleioasă. Căpitanul se grăbi să-l ridice ca să nu se înece cu propriul sânge, şi îl susţinu drept în timp ce atacul de tuse revenea, privindu-l cu o milă infinită. Când îşi reveni, Charles închise ochii, epuizat, iar Shackleton îl lăsă din nou pe saltea, cu grijă. Suflul lui era atât de slab, că pentru un moment, crezu că murise, dar, apropiindu-şi chipul de buzele însângerate ale prietenului său, îi auzi respiraţia, rapidă şi superficială ca oglindirea unei libelule într-un lac. Viaţa i se scurgea printre degete. Shackleton îl privi pentru câteva secunde cu gravitate şi clătină uşor din cap. Apoi se ridică şi se îndreptă spre masa aflată în celălalt capăt al celulei.

— Căpitane Shackleton! Derek! îl strigă dintr-odată Charles, care deschisese ochii şi îl căuta îngrozit prin cameră, prin întunericul care îi invadase mintea. Unde eşti, Derek? Nu văd, nu mai văd nimic. totul e şters. Derek!

Căpitanul rămase o secundă în spatele lui Charles,

nemişcat, cu umerii adunaţi, ca şi cum ar fi cărat o greutate enormă. Dintr-odată, luă ceva de pe masă, se întoarse spre saltea, îngenunche lângă muribund şi începu să-i vorbească, în timp ce mâinile lui puternice manevrau acel obiect.

— Ascultă-mă, Charles. Şi eu am ceva să-ţi spun, zise cu seriozitate. În aceste trei zile de când nu ne-am văzut s-au întâmplat multe lucruri. În timp ce tu erai în piramidă, eu am fost în pavilionul femeilor. şi am noutăţi. Veşti importante.

— Derek, trebuie să-ţi spun ceva. Încercă să-l întrerupă Charles cu o voce stinsă.

— Taci, prietene! Nu mai vorbi, nu-ţi mai irosi forţele şi ascultă-mă, îi porunci căpitanul. Au adus un nou transport de femei în tabără, provenind de pe continent. Şi am putut vorbi cu una dintre ele, Charles. Mi-a povestit că acolo marţienii au probleme mari. În Germania, în Italia, în Franţa şi în multe alte ţări s-au format grupuri de rezistenţă. Se vorbeşte peste tot de o armată de soldaţi ciudaţi, care dispun de arme puternice. Da, Charles, nişte arme pe care nimeni nu le-a mai văzut înainte de venirea marţienilor, arme cu o tehnologie comparabilă cu a lor. Iar această armată a atacat deja mai multe tabere: au eliberat prizonieri, i-au înarmat, i-au antrenat. Armata e cu fiecare clipă mai mare şi mai puternică. Se aud zvonuri că, în curând, vor ajunge în Anglia. Şi ştii ce, prietene? Se spune că îl caută pe căpitanul lor, că au venit să-l salveze. din viitor.

— Din viitor? Oh, Dumnezeule, căpitane. Dar cum e posibil? reuşi să întrebe Charles, neîncrezător, temător să se lase pradă acelui miracol, acelei veselii nebune care îl inunda, ameninţând să-i alunge durerea care îi cuprinsese trupul.

— Nu ştiu, Charles. Şi eu m-am întrebat.

Shackleton începu să râdă în hohote, manevrând în continuare obiectul misterios din mâinile lui.

— Dar e evident că sunt oamenii mei, Charles. Au venit să mă salveze, să ne salveze. Cum au putut să afle ce se petrecea în trecut? Nu ştiu. Deja ţi-am spus că în viitor se poate călători în timp cu maşinării diferite de Cronotilus. Cea pe care am folosit-o a fost distrusă, dar, cine ştie, poate erau altele, de care nu ştiam, iar poate alţi călători au putut vedea începutul invaziei şi s-au întors în viitor pentru a da semnalul de alarmă.

— Dar, dacă e adevărat, murmură Charles, făcând un efort extraordinar ca Shackleton să-l audă, de ce au întârziat atât de mult? Şi de ce au apărut pe continent, şi nu aici?

Shackleton tăcu timp de câteva secunde, gânditor.

— Nu ştiu, prietene, spuse dintr-odată, recăpătându-şi entuziasmul – dar te asigur că va fi primul lucru pe care-l voi întreba, atunci când îi voi vedea pe soldaţii mei curajoşi! Oh, da, Charles, îţi jur asta! îi voi întreba: „Pot să ştiu ce naiba făceaţi în timp ce căpitanul vostru era închis aici, maimuţe irlandeze, pui de căţea încrucişaţi cu însuşi diavolul? Practicaţi sodomia între voi? Le lăsaţi borţoase pe mamele voastre? Credeaţi că ne distrăm aici, porci bastarzi?” Oh, da, chiar aşa le voi spune. Deja pot să le aud hohotele, râse zgomotos căpitanul, pe când Charles simţea cum buzele lui schiţau un zâmbet pe măsură ce începea să creadă acea veste, descoperindu-şi gingiile de bebeluş.

— Dar. eşti sigur, prietene? întrebă. Ai încredere în acele femei?

— Desigur, Charles. Fii atent aici. răspunse Shackleton, aşezând în mâinile prietenului său obiectul misterios pe care îl manevrase.

Charles îl atinse orbeşte, lăsându-l pe căpitan să-i ghideze degetele.

— Mi l-a dat una dintre femei. E un aparat din viitor, un noi îl numim „căutător”. L-am recunoscut de-ndată ce mi l-a predat.

— Şi la ce foloseşte? vocea lui Charles era stinsă.

— Îl folosim pentru a găsi supravieţuitori sub dărâmături, după o bătălie. Toţi purtăm unul la gât. Eu l-am dat jos înainte de a călători aici, pentru a nu trezi bănuieli printre oamenii epocii. Dar acum am făcut rost de el, mulţumită acelei femei curajoase. Multe dintre femeile care au reuşit să scape se lasă prinse din nou, ascunzând aceste căutătoare sub hainele lor, pentru ca mai apoi să mi le predea. Iar acum îl voi activa şi îl voi ascunde sub hainele mele, Charles. Astfel armata mea va veni direct aici, când va debarca în Anglia. Vor porni direct să mă caute. E chestiune de luni, prietene, poate de săptămâni. Dar vor veni, Charles, vor veni. Iar atunci va fi sfârşitul marţienilor. Îi vom învinge, prietene.

— Îi vom învinge. repetă Charles cu un fel de geamăt.

— Da, Charles, da, îi vom învinge.

Căpitanul mângâie părul rar al muribundului, care i se lipise de frunte; apoi îi luă cu blândeţe acel obiect din mâinile care îi căzură epuizate pe lângă corp.

Respiraţia lui Charles era acum doar un murmur slab şi întretăiat.

— Aveai dreptate, prietene. Întotdeauna ai avut dreptate. Îi vom învinge pentru că deja i-am învins.

„Pentru că deja i-am învins”, auzi Charles, în timp ce traversa pragul ceţos al inconştienţei. Da, avea să recucerească Pământul, se gândi febril. El avusese dreptate de la început, tocmai asta îi spusese căpitanul. Da, sigur că avusese dreptate, cum se putuse îndoi de acest lucru? El văzuse viitorul, văzuse anul 2000, iar bravul căpitan Shackleton era acolo, victorios asupra Regelui roboţilor, fără vreo urmă de marţian, fără. Claire.

Respiraţia lui Charles se acceleră şi mai abitir. Claire, îşi aminti. Claire era în adâncurile piramidei. Da, era acolo, moartă, dacă nu ceva mai rău. În acel lichid verde, scârbos. El o văzuse. Şi trebuia să-i spună lui Shackleton, de aceea venise în celula lui, pentru a-i oferi odihna. Dar acum nu putea să-i spună! îşi zise confuz. Dacă bravul căpitan afla că soţia lui era moartă, ar fi renunţat la tot. Nu l-ar mai fi interesat nici armata lui, nici salvarea omenirii. Nu l-ar mai fi interesat nimic! Charles ştia că aşa va fi, văzuse deja acest lucru: pentru iubirea soţiei lui, eroul se transforma în bărbat, iar acest bărbat nu dorea să trăiască fără iubita lui. S-ar fi omorât, ar fi găsit modalitatea de a face acest lucru, iar armata lui n-ar fi ajuns la timp să-l salveze… Ce s-ar fi întâmplat atunci? Ar fi continuat revolta fără Shackleton? Oare acea armată ar fi salvat Pământul fără bravul căpitan, fără omul care salvase lumea în viitorul de unde proveneau? Nu ştia, dar nu putea risca să se întâmple acest lucru. Dar dacă acţiunea lui schimba totul, provocând o ruptură în textura timpului, lucrul de care se temea Murray atât de mult? Putea să se întâmple aşa ceva?

Charles încercă să înoate prin apele tot mai tulburi care îi inundau mintea, în căutarea unui răspuns, dar gândurile i se încâlceau, formând un mănunchi confuz: viitorul, pe care îl văzuse, putându-l considera foarte bine trecut, şi prezentul, unde trăia, îşi pierduseră ordinea normală, aşezându-se într-un mod neobişnuit, deşi nu era foarte sigur de acest lucru. Era posibil ca bravul căpitan în persoană, care trebuia să-l învingă pe Salomon, să piară în adâncurile piramidei, fără ca fundamentul universului să nu explodeze? Prea confuz, Charles decise că era mai bine să păstreze tăcerea, de frică să nu strice totul. Căpitanul trebuia să-şi păstreze speranţa că o va găsi pe Claire într-o zi, trebuia să lupte mânat de acea speranţă. Da, acum

trebuia să salveze Pământul, conservând astfel viitorul, acel viitor unde ar fi văzut-o pentru prima dată – din nou – pe Claire, iar de acolo ar fi călătorit în trecut pentru a fi cu ea, pentru a se îndrăgosti o dată şi încă o dată de ea, pentru a o pierde o dată şi încă o dată, şi pentru a o căuta mereu, fără a fi deposedat de speranţa de a o găsi, pentru că omenirea îl dorea aşa, solitar, trist, visând etern să o găsească pe Claire.

Charles îşi întoarse capul în direcţia unde îl întrezărea, foarte şters, pe căpitan şi schiţă mai multe grimase groteşti, înainte să afişeze zâmbetul cu care voia să-şi însoţească gluma:

— Deoarece viitorul e scris. reuşi să articuleze, uitând pentru totdeauna de trupul gol al lui Claire Haggerty, pe care nimeni n-ar mai fi salvat-o din măruntaiele piramidei.

Iar în timp ce hotărî acest lucru, Charles înţelese că rolul lui în acea poveste nu era altul decât cel al mincinosului, şi anume Regele Minciunilor, vrăjitorul, omul care trebuia să ascundă adevărul eroului, pentru ca acesta să fie erou în continuare. Da, lui îi revenise rolul de a interpreta omul, care prin minciună conserva viitorul. Şi îmbrăţişând meschinul rol predestinat, Charles Winslow lăsă întunericul să-l inunde, iar sufletul lui să se dizolve în neant.

Căpitanul Shackleton îl privi pentru câteva clipe, apoi întinse mâna şi îi închise pleoapele cu grijă, lăsându-l pe prietenul său să se odihnească, în sfârşit, cu chipul istovit, afişând o pace bine meritată şi infinită. Adunase resturile lumânării, pe care le frământase între degete cât vorbise cu el, când, în final, le dăduse o formă bizară, o formă pe care, în delirul său, Charles ar fi putut-o confunda cu medalionul care proba existenţa acelei armate din viitor, care venea să-l salveze. O puse pe masă, întrebându-se

dacă Ashton ar fi putut să-i facă rost de un alt capăt de lumânare, în ziua următoare, şi dacă laţul lui Charles ar fi întârziat să se activeze şi să-l ducă spre pâlnie, sau trebuia să aşeze cadavrul acestuia pe jos, pentru a dormi pe saltea. Avea nevoie să doarmă. În ziua următoare aveau să-l ducă în pavilionul femeilor şi voia să fie cât mai odihnit, deoarece, cine ştie, poate mâine avea să o întâlnească pe Claire.

Bineînţeles, căpitanul nu o întâlni pe Claire în ziua următoare, nici în următoarea, nici în celelalte zile care se scurseră, lungindu-se puţin câte puţin în ceea ce se transformă într-un an. Deşi asta e altă poveste şi sper să mă iertaţi că nu pot să v-o spun acum, dar naraţiunea ne poartă pe alte căi. Poate voi găsi o altă ocazie, când o voi face cu cea mai mare plăcere. Totuşi, înainte de a-l lăsa pe bravul căpitan Shackleton în celula sa, visând la iubita lui, Claire, permi-teţi-mi îndrăzneala de a vă cere să nu-l judecaţi greşit, în ciuda tabloului pe care tocmai l-am descris. Sunt sigur că, pe parcursul acestei poveşti, la fel ca Charles, mulţi dintre voi nu aţi ştiut ce să credeţi despre căpitanul Shackleton. O fi omul acesta adevăratul căpitan, omul care în anul 2000 avea să salveze lumea, sau, dimpotrivă, este vorba de un escroc, de un oportunist care s-a dat drept căpitanul Shackleton pentru a cuceri o fată frumoasă şi înstărită, la care nu ar fi putut altfel aspira? v-aţi întrebat de nenumărate ori, poate influenţaţi de bănuielile neîncetate ale lui Charles. Ne aflăm în faţa unui

bărbat care a călătorit din viitor pentru iubire sau în faţa unui bărbat care pentru iubire a reinventat trecutul? O fi vorba de autenticul căpitan, care s-a hotărât să inventeze această minciună pentru ca Charles să moară fericit, sau de un impostor care s-a înduioşat în ultimul moment? O fi un escroc sau un erou? Totuşi, cu riscul de a

obţine antipatia dumneavoastră, îmi voi lua libertatea de a nu răspunde, chiar dacă aş avea răspunsul la această întrebare, şi la toate celelalte care s-ar ivi, pentru că, amintiţi-vă, eu văd şi aud tot, fără să vreau. Cum v-am spus, probabil într-o zi o să vă spun surprinzătoarea poveste a căpitanului şi aventurile extraordinare care încă îl aşteaptă, iar dacă acest lucru se va întâmpla, promit să vă dezvălui misterul identităţii sale.

Pentru moment, vă voi spune doar că, chiar dacă este sau nu un escroc, ceea ce e clar e că acum acest bărbat suspină în celula sa, visând ca în următoarea zi să o găsească pe iubita lui, ca un erou adevărat. Şi nu pentru că în viitor l-a învins sau îl va învinge pe răufăcătorul Salomon cu sabia lui, salvând astfel omenirea. Există alte modalităţi, chiar dacă mai puţin vizibile, pentru ca o persoană să se transforme în erou. Oare nu ar merita acest calificativ cineva care este capabil să facă să viseze un muribund la o lume mai bună, cum procedase el cu Charles? În opinia mea modestă, da. Şi nimic nu m-ar bucura mai mult decât dacă dumneavoastră aţi crede la fel. Charles Winslow a murit, întrezărind printre crăpăturile morţii o planetă victorioasă, reconstruită de căpitan şi oamenii lui, o lume mult mai frumoasă decât ştia. N-ar trebui să-l numim erou pe cel ce reuşeşte să creeze o lume perfectă, chiar dacă e pentru o singură clipă şi pentru un singur om? Şi Gilliam Murray oare nu a fost un erou, pentru că a reuşit ca iubita lui, Emma, să moară zâmbind? Fără nicio îndoială, la fel cum au fost Adam Locke şi mulţi alţii care, folosindu-şi imaginaţia, au reuşit să salveze sute de vieţi, deoarece nu tocmai asta au făcut, reuşind ca mare parte din oameni să vadă mult mai frumos simplul exerciţiu

de a trăi? Da, iar printre aceşti eroi trebuie să-l includem şi pe falsul sau autenticul căpitan Shackleton,

care a hotărât să-i dăruiască lui Charles, în ultimele clipe de viaţă, propria hartă a cerului, un cer unde asfinţitul ar fi avut, în sfârşit, culorile mult visate ale copilăriei.

XXXVIII

Dar, cu şaptezeci de ani înainte ca sufletul lui Charles să se dizolve în neant, un altul se născu din acesta. Şi chiar dacă naşterea dură mai puţin de o secundă, Wells simţi cum toată fiinţa lui era reconstruită, pas cu pas, de o mână invizibilă, care într-o clipă înşurubă oasele împrăştiate, dând formă cadrului osaturii, la care înnodă sistemul circulator şi ramificaţia nervilor, pentru ca mai apoi să aşeze o mână de organe de-a lungul scheletului improvizat, iar, finalmente, să împacheteze totul cu hârtia de ambalaj a cărnii. Cu lacul final al pielii, scriitorul se simţi dintr-odată lovit de frig, de oboseală, de greţuri şi alte suferinţe proprii corpului, pe care le purta mereu, care îl pironiră în realitate ca o ancoră. Se trezi atunci scufundat în ape tulburi şi pestilenţiale, iar în clipa următoare expulzat cu forţa unui curent, aruncat în aer, peste un pat de apă liniştită.

Odată ce înţelese că nu va fi târât în niciun loc, Wells dădu din mâini pentru a ieşi la suprafaţă. Când reuşi, respiră adânc de mai multe ori şi se uită în stânga şi-n dreapta dezorientat, neştiind unde se afla sau ce se întâmplase. Încetul cu încetul, pe măsură ce vederea şi mintea i se limpezeau, deduse că fusese scuipat în Tamisa prin vreo ramificare a canalizării, dar, oricât de mult privi în jurul lui, nu găsi nici urmă de ceilalţi. Unde naiba erau? Aşteptă, poate apăreau plutind pe

râu, dar era prea frig şi era extrem de ameţit. Îl apucă un acces de vomă şi îşi vărsă întregul conţinut al

stomacului peste ape. Acest lucru îl făcu să se lepede de rolul de amfitrion al Tamisei, iar pe jumătate leşinat şi tremurând, înotă neîndemânatic spre malul cel mai apropiat, descurcându-se cum putu mai bine. Ştiindu-se pe uscat, încercă să se calmeze. Îi păcălise pe marţieni, chiar dacă acest lucru nu era un motiv de sărbătoare, pentru că, evident, era vorba de o evadare temporară: în orice moment puteau să apară şi să-l prindă pentru totdeauna, pentru ca mai apoi să-i deschidă craniul, cum îi promisese Trimisul.

Aşezat pe mal ca un cerşetor, gâfâind de oboseală şi încordare, îşi plimbă privirea în jurul lui şi fu surprins că nu găsi nicio urmă de devastare a marţienilor. Unde erau ravagiile cauzate de tripoduri? se întrebă, studiind cu atenţie profilul Londrei care se vedea de unde se afla. Dar absenţa vreunui dezastru nu era singurul lucru ciudat, mai era ceva. Era în Londra, da, fără nicio îndoială, dar nu era Londra lui. Majoritatea clădirilor erau cu doar două sau trei etaje, şi nu vedea Tower Bridge. Nu era vorba că fusese distrus, pur şi simplu părea ca şi cum încă nu fusese. construit. Plin de neîncredere, observă că doar câteva poduri – Waterloo, Westminster şi altele – uneau malurile Tamisei. Şi, uimit, văzu că noul pod al Londrei încă se construia, la vreo treizeci de metri de vechiul pod. Wells se ridică dintr-o săritură şi contemplă, pe jumătate ameţit, vechea structură îngustă şi decrepită, încă în uz, în aşteptarea demolării. Dar ca şi cum nu era suficient, Tamisa, care era împânzită de o hoardă de bărci cu vâsle, era străbătută de-a lungul plajelor de pietriş negru, unde abundau mici şantiere navale, de pescadoare private şi debarcaderele caselor de nobili. Scriitorul scoase un oftat adânc. Avea impresia că totul trebuia. construit.

Rămase pironit pentru câteva minute, contemplând acea Londră neterminată, scufundat într-o stare de stupoare, până ce văzu că viziunea nu avea intenţia să se

risipească.

demonstrându-i că nu era decât un produs al minţii sale epuizate. Iar atunci, puţin câte puţin, îşi aminti ultimele cuvinte pe care le schimbase cu agentul Clayton, încă amestecate în dezordinea amintirilor ultimelor ore: fuga disperată prin canalizări, moartea lui Gilliam şi a Emmei, căderea îngrozitoare prin tuneluri… Ce îi strigase Clayton înainte ca amândoi să cadă în gol? Mişcat de un presentiment pe cât de subit, pe atât de trecător, Wells se apropie de un coş de gunoi şi scoase un ziar, pentru a consulta data: era 23 septembrie 1829. Acea descoperire îl lăsă perplex. Era în Londra anilor 1829! îşi spuse. Clătină din cap, între panică şi delir. Mai erau încă opt ani până ce regele William al IV-lea avea să moară, iar arhiepiscopul de Canterbury să se prezinte la Palatul Kensington pentru a o informa pe nepoata lui, Victoria, la doar optsprezece ani împliniţi, că tocmai moştenise tronul celei mai puternice ţări din lume. Dumnezeule… mai erau încă 37 de ani până ce el să se nască! Cum era posibil?

Călătorise în timp. Dumnezeule, călătorise în timp!

Exact ca inventatorul din romanul lui, deşi nu trebuia să care vreo maşinărie greoaie. Se pare că făcuse acest lucru doar cu mintea lui, la fel cum agentul Clayton îi spusese că poate face în subsolul casei lui, cu doar câteva ore. Bun, în realitate mai erau încă 69 de ani pentru ca agentul să-i expună acea descoperire uimitoare, în timp ce marţienii distrugeau Londra pe deasupra capetelor lor. O Londră care nu era cea pe care o vedea, un oraş din viitor. Atunci, ca nişte stele căzătoare timide, ultimele cuvinte pe care le schimbase cu agentul Clayton, în timp ce atârna în gol, agăţat de mâna lui sănătoasă, începură să străpungă întunericul minţii lui, iluminată cu încetinitorul. În acel moment, înspăimântat de posibilitatea unei căderi în vârtejul furios, care se vedea la doar câţiva metri în jos,

Wells abia fusese atent la cuvintele agentului, ca să spunem adevărul. Dar acum auzi iar cuvintele lui, cu o claritate surprinzătoare, ca şi cum agentul era din nou lângă el, strigându-i peste zgomotul apei, în ciuda

faptului că mai erau mulţi ani până ce Clayton avea să se nască în acea lume de neînţeles, dispus să-şi piardă o mână în dorinţa de a o înţelege.

— Wells! îi strigase, în timp ce el dădea din picioare în aer, cu îngrijorare, ca şi cum ar fi vrut să urce pe nişte trepte invizibile. Ascultă-mă! Dumneavoastră sunteţi soluţia! Mă auziţi? Dumneavoastră sunteţi soluţia!

— Ce? replicase el, uimit.

— Vă amintiţi ce v-a spus Trimisul? continuă agentul, în timp ce Wells începea să simtă, cuprins de angoasă, cum mâinile lui alunecau din ale lui Clayton.

Încercă să se prindă mai bine, dar umiditatea îl împiedica. Aluneca, inevitabil. Auzi atunci vocea lui Charles, dar nu îndrăzni să-l caute cu privirea. Oricum, strigătul lui se auzi prea departe: n-ar fi avut timp să-l prindă.

— Clayton, fă ceva! Alunec! îi strigă, îngrozit. Dar agentul insista cu discursul lui absurd.

— Ascultaţi-mă, la naiba, şi veţi salva omenirea! Vă veţi salva pe dumneavoastră şi pe ceilalţi! Trimisul a mărturisit că îi e frică de dumneavoastră. Sunt sigur că e pentru ceea ce v-am spus în subsol la mine!

— Nu-mi daţi drumul, Clayton!

— Nu înţelegeţi, Wells? continuă agentul. Ceea ce aveţi în mintea dumneavoastră: asta e soluţia! Trimisul se teme de dumneavoastră pentru că presimte că sunteţi singurul care poate evita invazia, Wells. care poate împiedica începutul acesteia! Exact asta trebuie să faceţi, Wells! Să o împiedicaţi înainte să izbucnească!

Clayton abia îl mai ţinea de vârfurile degetelor. Îl văzu pe căpitan apropiindu-se din cealaltă parte şi prinzându-se de balustradă.

— Rezistaţi încă puţin!

Vocea lui Charles sună mult mai aproape. Să reziste, da. Cu un efort titanic, Wells încercă să nu asculte zgomotul apei, durerea trupului său, spaima care îl

Inunda deoarece nu o vedea pe Jane nicăieri, dar mai ales strigătele isterice ale agentului, şi încercă să se concentreze doar la mâinile lui, la mâinile lui slabe, fragile şi palide de scriitor, al căror habitat natural erau clapele maşinii de scris, domeniul delicat şi inofensiv al peniţelor, călimara şi coperta uzată a cărţilor sale, iar acum erau implicate într-o absurdă sarcină fizică, pentru care nu fuseseră antrenate, încercând să se agaţe de mâna sănătoasă a agentului, luptând împotriva desprinderii inexorabile, luptându-se să nu cadă, să se ţină cu dinţii de viaţă, să reziste.

— Trebuie să călătoriţi în timp, Wells! Mă înţelegeţi? Trebuie să călătoriţi într-o epocă anterioară inevitabilului! Încercaţi să vă amintiţi ce visaţi la fermă, coşmarul care a produs călătoria, la care am fost martor! strigă Clayton cu chipul înroşit. Amintiţi-vă. şi încercaţi să călătoriţi. din nou!

Wells îşi ridică atunci faţa de pasăre şi îl privi pe agent, care, cu tendoanele gâtului întinse la maximum, îi susţinu privirea timp de o secundă eternă, o secundă pe durata căreia Wells ştiu că va cădea, că agentul Clayton avea să-l scape, pentru că văzu acest lucru în ochii lui, şi anume o despărţire tăcută şi un regret mut.

— Haideţi! Ştiu că sunteţi în stare, aveţi încredere în mine! Doar dumneavoastră puteţi să ne salvaţi! îi strigă pentru ultima dată.

Aproape de ei, răsună vocea lui Charles, iar Wells

întrezări o mână întinsă, apropiindu-se.

— Daţi-mi mâna, Wells!

Dar nu avu timp. Agentul îl privi pe Charles, zâmbind, iar în acel moment Wells simţi cum degetele lui Clayton se înmuiau, dându-i drumul, lăsându-l să cadă în gol, spre apele tulburi. Iar în timp ce sfâşia aerul, încercând să se agaţe de nimic, Wells trebuie că îşi aminti coşmarul, sau poate îşi aminti mai apoi, când simţi în oase impactul brutal cu apa şi absorbţia vârtejului, trăgându-l spre Tamisa, sau poate spre acel pământ care exista între prezent şi trecut, denumit a

patra dimensiune. Nu îşi amintea. Totul se petrecuse mult prea confuz, prea repede, prea. ireal. Dar, în schimb, îşi amintea coşmarul care îl asaltase la fermă. Era acelaşi care îl frământa, cu frecvenţă, în ultimii ani, un coşmar în care el cădea şi cădea într-un gol fără sfârşit, o cădere eternă, pe durata căreia îl inunda o senzaţie ciudată, ca şi cum se deplasa în spaţiu. Acea senzaţie îl nedumerise mereu. Dar nu avea să mai facă toate acestea, îşi spuse, pentru că, în sfârşit, înţelese că acest lucru se datora faptului că trupul lui se deplasa doar în timp. Cădea prin timp.

Clătină din cap, zâmbind la gândul că refuzase să creadă că poate călători în timp, chiar dacă agentul Clayton îl informase că el însuşi îl văzuse deplasându-se patru ore pe firul timpului. Dar acum nu avea decât să accepte acest lucru: el, H.G. Wells, autorul *Maşinii timpului,* putea să călătorească în timp datorită butonului pe care Clayton îl asigurase că-l avea în mintea lui, acelaşi mecanism la care se referise şi Trimisul, un dispozitiv pe care, probabil, îl activase din cauza stresului acumulat, la fel cum făcuse în timp ce dormea la fermă. Dar dacă atunci călătorise doar patru ore nesemnificative, acum trebuie că apăsase cu puterea unui colos butonul, pentru că zburase

aproape 70 de ani pe firul timpului.

Încă nevenindu-i să creadă, Wells aruncă ziarul la gunoi, iar ca o fantomă derutată începu să rătăcească prin acel oraş neterminat, încercând să conştientizeze că se afla în trecut, cu mai bine de jumătate de secol înaintea invaziei. Umblă prin Londra aproape fără voinţă, simţind stupoarea fascinantă a turiştilor temporali, pe care Murray îi trimisese în anul 2000. Cuprins de o confuzie bizară şi o anumită nelinişte, Wells privea în jurul lui cu o expresie uluită, mirat că se afla într-o Londră pe care o cunoştea doar din cărţile de istorie şi ziarele din trecut, iar acea vrajă era cu atât mai mare pentru că ştia în ceea ce avea să se transforme acest oraş de-a lungul anilor, ceea ce nu ştia niciunul din oamenii pe care îi întâlnea pe străzile pavate cu granit scoţian sau dale de lut, acolo unde

transportul public era slab reprezentat de o mână de omnibuze trase de catâri. Wells rătăci timp de câteva ore, fără să se oprească, refuzând să accepte situaţia. Ştia că, atunci când ar fi făcut acest lucru, uşoara nelinişte ce îi dădea târcoale avea să atingă apogeul, transformându-se în teamă, pentru că, oricât de mult l-ar fi sedus acel tablou, pe cât de ciudat, pe atât de cunoscut, nu putea uita că era prizonierul unei epoci trecute, unde lucrurile erau foarte diferite de cele din epoca lui. Londra se reducea la City şi la câteva cartiere ca Pimlico, Mayfair, Soho sau Bloomsbury, şi Lambeth şi Southwark, de cealaltă parte a râului. Observă că erau puţine construcţii la vest de Hyde Park sau la sud de grădinile Vauxhall. Chelsea nu era decât un sat anexat capitalei prin King’s Road, iar ca o maree verde, terenurile agricole se întindeau până în Islington, Finsbury Fields şi Whitechapel, ajungând până la baza zidului roman. Din Knightsbridge până în Piccadilly găsi vestigiile unei Londre rurale, care încă se încăpăţâna să supravieţuiască: pretutindeni erau gospodării, grădini,

lăptării, grajduri, inclusiv mori. Nu existau sediul Parlamentului, nici Muzeul Britanic, cu atât mai puţin Coloana lui Nelson, care încă nu se ridica falnică în Trafalgar Square, ce nu era decât un teren viran, ocupat de grajdurile regale.

Epuizat de plimbarea lungă, Wells se aşează pe o bancă şi încercă să înţeleagă, o dată pentru totdeauna, că era acolo, că toate acestea nu erau un decor fals, ci autenticul an 1829, unde se termina timpul, pentru că de cealaltă parte se deschidea un ţărm abrupt. Oricât de incredibil ar fi părut, dimineaţa de unde el venea încă nu sosise. Acum rătăcea într-o epocă, ce nu era a lui, unde niciuna dintre cunoştinţele lui nu se născuse încă, aceasta era realitatea, neştiind cum să se întoarcă în epoca lui sau dacă acest lucru era posibil. Călătorise din cauza tensiunii acumulate, care, se pare, era combustibilul ce punea în funcţiune ciudata maşinărie din capul lui, dar nu era sigur că putea să o reproducă într-un mod artificial, recurgând la sugestie. Deşi, dacă acest lucru era posibil, la ce i-ar fi folosit

dacă nu putea alege destinaţia saltului său? Ar fi călătorit orbeşte, probabil ar fi dat înapoi şi mai mult timpul, ceea ce îl speria, deoarece, cu cât se afunda în trecut, cu atât mai ostilă şi de nerecunoscut îi părea lumea unde trebuia să se învârtă. Era mai bine să rămână acolo, în acea epocă, aşteptând să se întâmple ceva, nu ştia ce. Dar cum avea să supravieţuiască? Cine ar fi putut să-l ajute? Se îndoia că cineva ar fi crezut povestea lui, cu atât mai puţin să aibă o minte deschisă, poate vreun scriitor, un coleg de breaslă. Începu să-şi amintească, alungând praful de pe cunoştinţele literare ale epocii. Dacă îşi amintea bine, Byron murise cu câţiva ani mai devreme, Carroll încă nu se născuse, Coleridge locuia deja în casa doctorului Gillman, vindecându-se de dependenţa de opiu, iar tânărul

şi nedebutatul Charles Dickens tocmai începuse să lucreze într-un birou de procuratură, unde pentru moment se mulţumea ca visele lui de scriitor să clocotească în ţeasta sa. Da, poate viitorul autor al romanului Oliver Twist putea să-l ajute. Oftă adânc, surprins de rapiditatea cu care acceptase să trăiască acolo.

Ceva mai liniştit, se întrebă atunci de soarta prietenilor lui. Ce s-o fi întâmplat cu ei? Ce s-o fi întâmplat cu Jane? presupuse că îi înhăţaseră marţienii. Iar pe moment simţi ca şi cum îi lăsase în voia sorţii, ca şi cum i-ar fi trădat, în mod deliberat. Acel gând îl abătu şi mai mult. El trebuia să fie acolo, şaptezeci de ani mai târziu, suferind lângă ei, împărtăşind aceeaşi soartă cu ei. Dar el nu era, iar din nefericire nu putea să se bucure de acest lucru.

Un timp, Wells se mulţumi să contemple viermuiala oamenilor, simţind cum un zâmbet melancolic i se desena pe buze. Toate acele persoane mergeau de colo-colo, crezând că desenau viitorul cu faptele, ignorând că viitorul era deja scris, iar el, omul temător aşezat pe acea bancă, văzuse acest lucru. Dar mai ales era vorba de un viitor pe care niciunul din ei nu putea să şi-l imagineze. Din fericire, niciuna dintre acele persoane nu avea să trăiască suficient pentru a vedea acele

lucruri. Atunci, în timp ce îşi plimba privirea binevoitoare peste mulţime, îşi aminti cu un fior de spaimă că marţienii erau infiltraţi printre ei de mult timp. De când erau pe Pământ? Conform spuselor Trimisului, marţienii veniseră pe planeta lor în secolul al XV-lea. De atunci erau acolo, deghizaţi sub înfăţişare umană, supraveghind Pământul, aşteptând sosirea Trimisului, pentru ca acesta să dea startul invaziei pe acea planetă albăstruie, pe care o păzeau de multă vreme. Oare printre persoanele care se plimbau prin faţa lui erau şi marţieni? Era imposibil de

aflat, desigur, aşa că Wells renunţă la privirea scrutătoare pe care o adoptase, fără să-şi dea seama. Atunci îşi aminti cu amărăciune că el era vinovatul tuturor celor întâmplate şaptezeci de ani mai târziu. Ce bine ar fi fost să nu-l fi reînviat pe Trimis cu sângele lui, permiţând astfel ca fraţii lui să moară unul câte unul, otrăviţi de aerul terestru. Dar provocase acest lucru. Sau avea să facă acest lucru, dat fiind că acum se afla în 1829. Da, Wells care avea să se nască în 1866 ar fi făcut tot ceea ce el făcuse, punct cu punct: ar fi scris tot ceea ce el scrisese, ar fi suferit tot ceea ce el suferise, s-ar fi îndrăgostit de aceleaşi femei ca şi el, iar, atunci când timpul ar fi sosit, şi-ar fi lăsat ofranda sângelui său pe trupul Trimisului, condamnând întreaga planetă pentru totdeauna. Dar acest lucru încă nu se întâmplase, ceea ce însemna că se putea schimba, îşi spuse brusc, înflăcărat în faţa posibilităţii de a-şi îndrepta greşeala. Pentru acest lucru trebuia să vorbească cu sine şi să-şi interzică intrarea în Camera Minunilor, alături de Serviss, sau să împiedice cu forţa acest lucru, dacă nu reuşea să-l convingă. Dar mai erau încă 69 de ani până la acel moment, iar el avea treizeci şi doi de ani, nu credea că va ajunge la o sută de ani, oricât s-ar fi menţinut în formă.

Dar atunci, la ce-i servise că dăduse timpul înapoi, până în 1829, dacă nu putea evita invazia? Dar de ce naiba îi amintea acest an? Răspunsul îi venise atât de brusc, că se schimonosi. Dintr-odată, îşi aminti că în 1830 Trimisul venise pe Pământ. Iar cum acesta din urmă le spusese, aeronava lui

suferise o avarie care îl îndepărtase de misiunea sa, prăbuşindu-se în Antarctica. Wells păli, brusc ameţit. Se pare că, în mod inconştient, creierul său înregistrase acea dată în concret, păstrând-o în vreun colţ ascuns al memoriei, iar când agentul Clayton îi strigase că trebuia să călătorească într-o epocă anterioară inevitabilului,

memoria lui îşi amintise acea dată. De aceea se rostogolise până în anul 1829, şi nu mai devreme sau mai târziu? Reuşise, oarecum, să-şi coordoneze călătoria, dând greş cu doar câteva luni? Chiar dacă agentul Clayton sugeră că era imposibil, tocmai ce făcuse acest lucru: alesese destinaţia saltului său, chiar dacă o făcuse aproape inconştient.

Wells se ridică de pe bancă, stupefiat şi înfiorat. Dacă era aşa, dacă, într-adevăr, ajunsese acolo printr-o modalitate care nu putea fi supusă hazardului, acest lucru se întâmpla pentru a încerca să evite invazia înainte de a se produce, înainte ca Trimisul să ajungă la Londra într-un bloc de gheaţă şi ca Wells să se nască şi să-i redea viaţa cu sângele lui. Şi putea face acest lucru doar într-un singur fel: îmbarcându-se pe Annawan şi omorându-l pe Trimis. În caietele şi articolele pe care le putuse răsfoi în grabă, pe parcursul incursiunii în Camera Minunilor, citise că acesta era numele vasului, care fusese găsit carbonizat şi înconjurat de cadavre, pe o insuliţă din Antarctica, foarte aproape de aeronavă şi corpul congelat al extraterestrului. Wells nu ştia ce se petrecuse pe parcursul acelei tragice expediţii, nimeni nu ştia, dar totul arăta că primiseră vizita Trimisului. Astfel că, dacă voia să-l găsească, trebuia să se îmbarce pe acel vas, care pleca din New York la data de 15 octombrie 1829, mai precis, peste trei săptămâni. Da, ar fi fost cea mai bună modalitate de a-şi îndrepta eroarea şi cel mai posibil de îndeplinit, chiar dacă, bineînţeles, îl speria. Timp de câteva clipe, Wells se jucă timid cu ideea de a uita acel plan atât de nebunesc, respectiv să rămână în Londra. Acolo putea să înceapă o viaţă nouă, o viaţă, pe care deşi o presimţea plină de remuşcări şi insatisfacţii, ar fi fost o viaţă

sigură, deoarece ştia că avea să moară de moarte naturală, cu mult timp înainte de invazie. Părea o opţiune tentantă, dar o alungă înainte să o ia în serios, pentru că în

forul lui interior ştia că, dacă nu făcea acest lucru, dacă evita responsabilitatea lui, dacă nu se îmbarca pe acel vas blestemat, remuşcările nu i-ar fi permis construirea unei noi vieţi. Dimpotrivă, dacă se îmbarca pe Annawan şi termina cu Trimisul, ar fi salvat planeta, împiedicând invazia. Toţi tovarăşii lui îşi îndepliniseră rolul în acea piesă, iar acum totul părea să depindă de el, de rolul său. Aşa că o voi face, îşi spuse. Dar trebuia să se grăbească, pentru că dispunea de timpul exact pentru a se îmbarca pe vreun vas care pleca spre Statele Unite, apoi să se alăture echipajului navei Annawan.

Wells îşi netezi nervos mustăcioara timp de câteva secunde, cu un gest al Trimisului, în timp ce îşi pierdea privirea în infinit. Îşi imagină că expresia feţei lui ar fi schiţat acel aer de resemnare melancolică a eroului care trebuie să-şi asume destinul de sacrificat în favoarea omenirii, deşi era clar că mai degrabă părea un bărbat care descoperise, nedumerit, că pe parcursul nopţii îi crescuse mustaţă. Dar indiferent de toate acestea, un zâmbet timid de mulţumire începu să se contureze pe buzele sale. Era sigur că Jane, acolo unde era, s-ar fi simţit mândră că el era pregătit să-şi îmbrăţişeze destinul cu acea supunere eroică, iar acest lucru îl făcu să găsească în forul său nu curajul de care avea nevoie, ci ceva care părea suficient de puternic pentru a păcăli frica. Scriitorul clătină atunci capul cu resemnare, iar cu paşi hotărâţi se îndreptă spre port, pentru a-şi îndeplini misiunea. Nu, darul său, ceea ce purta în minte, nu servea pentru a face roşiile să crească mai repede în grădină. În mod cert, servea pentru altceva.

XXXIX

Oferindu-se să lucreze gratis pe parcursul călătoriei,

Wells nu avusese probleme să fie acceptat de echipajul vasului care plecă spre Statele Unite cu un transport de patru mii de tone de lemn masiv. Nava traversă Atlanticul cu greu, parcă era trasă doar de o pereche de catâri, şi, cum e de-nţeles, scriitorul făcu călătoria într-o vizibilă stare de nervi, temându-se că nu va putea ajunge la timp, tot acel efort servindu-i la nimic. Dar ajunse, chiar dacă vasul debarcă în New York doar cu câteva ore înainte ca Annawan să plece, astfel că trebui să facă apel la întreaga lui tehnică oratorică pentru a-l convinge pe căpitan, un necioplit cu privirea nemiloasă, să se alăture echipajului, care era deja complet: nu era foarte puternic, dar era foarte muncitor, şi doar atunci accepta un „nu” ca răspuns, dacă îl asigura că proviziile care umpleau cala fuseseră calculate pentru cei 27 de oameni de la bord, pentru un timp de patru luni. În caz contrar, o gură în plus nu reprezenta mare diferenţă. În plus, el abia mânca. Dacă era necesar, putea să se alimenteze cu şobolanii din cală. Cu privire la spaţiul pe care l-ar fi ocupat, deja putea vedea că nu era solid. Pentru a dormi, îi ajungea orice colţ. Trebuia să se îmbarce pe acest vas şi era dispus să facă orice fel de sacrificii. Căpitanului îi căzu cu tronc, sau poate decise să-l accepte pentru a-i da o lecţie. Poate că avea să se bucure, văzând cum acel bărbat

bolnăvicios era biruit de muncile grele de zi cu zi pe mare, acele munci care îl transformaseră pe el într-un marinar liber. Astfel că, în mai puţin de o oră, Wells se trezi într-un loc în care, dacă n-ar fi fost misiunea lui, niciodată nu s-ar fi aflat acolo, mai exact, îngrămădit de grup de marinari lăudăroşi şi mitocani, care puţeau a transpiraţie, a rom şi a vieţi inutile.

Iar dacă aţi urmărit cu atenţie povestea mea, mulţi dintre voi aţi ghicit deja că, cu unicul, şi sper justificabil, scop de a vă surprinde, nu m-am înşelat când am început

să vă spun această poveste, narându-vă mai întâi finalul. Cum v-am spus deja, oare începutul nu e întotdeauna finalul altei poveşti? Pe de altă parte, cei care m-au însoţit de-al lungul altor naraţiuni deja ştiu că sunt povestiri care nu pot debuta cu începutul, iar cel mai probabil aceasta este una din ele. Aşadar, a sosit momentul să vă dezvălui că, aşa cum unii deja bănuiau, scriitorul nu se îmbarcă pe vas cu adevăratul nume, ci cu cel de Griffin, protagonistul romanului *Omul invizibil.* Şi făcu acest lucru pentru că de acum înainte asta avea să fie sarcina lui: să fie invizibil. Pentru asta trebui să rămână cât mai neobservat posibil, să evite orice camaraderie cu membrii echipajului, dar mai ales să se comporte ca un copil la muzeu, fără să atingă ceva, deoarece se temea că un gest al său, oricât de trivial ar fi fost, ar fi putut răsturna timpul, alterând ordinea naturală a evenimentelor. Şi astfel vasul Annawan, o balenieră cu trecut glorios, a cărei cocă fusese întărită cu un strat dublu de stejar african, pentru a face faţă gheţurilor Polului Sud, plecă din New York, ducând un membru în plus, decât era prevăzut, un marinar pe cât de bolnăvicios, pe atât de rezervat, care privea orizontul cu o ciudată nelinişte, ca şi cum ar fi ştiut soarta fatală care îi aştepta.

Să treacă neobservat şi să nu atingă nimic, acestea erau priorităţile lui pe parcursul acelei călătorii. Şi respectă acest lucru, în ciuda descoperirii, plină de neîncredere, că în gloata umană îngrămădită pe vas se afla scriitorul Edgar Allan Poe. Pe atunci, Poe era un băiat palid, care nu scrisese nici măcar

Al Aarraf. Se pare că se îmbarcase pe Annawan ca sergent de artilerie pentru a fugi de West Point şi chiar dacă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Wells decât să-şi petreacă voiajul plictisitor, povestind liniştit cu cel care, cu trecerea timpului, avea să fie unul din scriitorii lui

preferaţi, lăsându-se vrăjit de fiecare cuvânt sau gest al artileristului, se mulţumi să vorbească cu el despre minimul necesar, deoarece, cu cât vorbea mai puţin, cu atât avea mai multe posibilităţi să nu fie descoperit. Iar dacă cineva din acea turmă necizelată avea să descopere că nu aparţinea acelei epoci, acela era, fără îndoială, Poe, viitorul autor al poveştilor cu detectivul Auguste Dupin.

Singura lui distracţie, pe parcursul călătoriei, a fost să bea rom, respectiv să se forţeze să râdă la glumele vulgare ale tovarăşilor lui, iar când trecură de insulele Kerguelen, cu o lună mai mult decât era prevăzut, privea cu ochii plini de milă eforturile înverşunate ale căpitanului MacReady pentru ca vasul să nu se împotmolească în gheaţă, ştiind că acest lucru se va întâmpla. Când bătrâna balenieră rămase împotmolită în fălcile zăpezii, Wells fu satisfăcut, ca un regizor de teatru mulţumit de munca actorilor. Echipajul păru să accepte acel necaz care putea să-i conducă spre moarte cu resemnare senină. Acum trebuia să aştepte dezgheţul, fără a epuiza alimentele, fără a înnebuni. Nu se putea face mai mult, date fiind circumstanţele, deşi Reynolds, responsabilul acelei expediţii excentrice, nu înceta să-i repete căpitanului că trebuiau să exploreze terenul în căutarea accesului spre centrul Pământului, pentru că era convins că acesta era gol. Iar Verne nu scrisese încă faimosul roman.

Dar Wells nu se aştepta la nimic din toate acestea, desigur. Singurul lucru pe care se aştepta să-l vadă o săptămână mai târziu, când abia mai credea că avea să se întâmple, căzu în sfârşit din cer. Când apăru, avu ciudata senzaţie că el fusese maestrul acelui spectacol aerian, cu scopul de a oferi o surpriză celorlalţi. Privi aeronava brăzdând cerul şi lovindu-se

de blocurile de gheaţă cu aceeaşi expresie de perplexitate ca şi tovarăşii săi pentru că, mai presus de

toate, Wells nu o văzuse niciodată zburând. Şi înţelese că de atunci încolo totul avea să se întâmple cum se întâmplase deja, mai ales dacă el se ţinea la depărtare, pentru a nu schima evenimentele. Apariţia aeronavei în acel peisaj dezolant provocă dezorientarea echipajului, iar scriitorul nu se putu abţine să nu zâmbească amuzat când unii membri ai echipajului şi-au dat cu părerea că era vorba de un meteorit. El ştia perfect despre ce e vorba. Ştia şi cine o pilota şi de unde venea. Cu o punctualitate britanică, Trimisul ajunsese la întâlnirea pe care amândoi o aveau pe acea insuliţă de gheaţă, îndepărtată de lume.

Dar nu vă temeţi, nu vă voi plictisi povestindu-vă din nou nişte întâmplări pe care le cunoaşteţi cu vârf şi-ndesat, deşi mi-ar plăcea să împărtăşesc cu voi câteva dintre sentimentele şi anxietăţile care îl inundară pe marinarul tăcut şi evaziv, pe numele lui Griffin, acum că toţi ştiţi că e vorba, de fapt, de scriitorul H.G. Wells. Sunt sigur că, cunoscându-l atât de bine, după cum bine ştiţi, îi va părea interesantă modalitatea prin care mintea sa delicată şi capricioasă trebui să facă faţă diverselor vicisitudini din acele zile înfricoşătoare la bordul vasului Annawan. La fel, pe parcursul călătoriei de explorare spre aeronavă, se văzu obligat să improvizeze o poveste delirantă în faţa lui Reynolds, pentru a-şi justifica insistenţa de a urca la bordul vasului, atât de inconştientă şi absurdă că aproape crezu că îl vor expulza ca incompetent din breasla scriitorilor. Sau când trebui să exploreze împrejurimile aeronavei în căutarea presupusului pilot, ştiind deja de ce era capabil. Dar cum v-aş putea descrie amestecul de descurajare şi frustrare care îl inundă în timp ce aştepta pe Annawan atacul creaturii care sfâşiase un urs polar pe gheaţă, poate fiind el singur, din tot echipajul, care putea bănui că monstrul din stele poate era deja printre ei, transformat într-un marinar?

Bietul Wells, ce responsabilitate enormă căzuse pe

umerii lui! Şi cât de singur şi ridicol se simţea pe acel vas condamnat.

neştiind exact ce trebuia să facă pentru a împiedica inevitabilul! Timpul devora orele rămase, fără ca vreun plan din cele pe care mintea lui le ţesea cu disperare să-i convină, faţă de acea nebunie improvizată de Clayton în canalizări. Judecând mai puţin nesăbuit şi analizând ce idee i-ar conveni, se numină pe parcursul unor explorări minuţioase pe vas, căutând orice lucru care i-ar fi folosit împotriva Trimisului, fiindcă deja ştia că gloanţele nu puteau să-l rănească prea mult. Găsi mai multe cutii, pline cu dinamită în depozitul de muniţie, şi de-ndată înţelese că acest explozibil era singurul lucru, existent pe vasul Annawan, capabil să-l omoare. Wells nu pregătise niciodată dinamită pentru explozii, dar nu credea să fie foarte complicat, deşi se îndoia că Trimisul avea să stea pe loc cât el îi arunca un cartuş la picioare, păstrând suficientă distanţă pentru a nu muri în explozie. Şi să aştepte liniştit ca monstrul să vină în întâmpinarea lui, cum făcuse Murray, în canalizările londoneze, cu şaptezeci de ani mai târziu, nu îl încânta prea mult. Mai ales, luând în considerare faptul că pe vas nu era nicio fată frumoasă care să-l îmbrăţişeze pe durata deznodământului neplăcut. Dacă ar fi fost aşa, poate s-ar mai fi gândit. Exact în acel moment privirea lui se aşează pe unul dintre multele harpoane care se aflau în depozit şi îi trecu prin minte că, dacă le lega de vreo câteva cartuşe şi le lansa suficient de puternic şi destul de sigur asupra Trimisului, ar fi avut o posibilitate la un milion să-l doboare, ceea ce era mai bine decât nimic.

Două zile mai târziu, în timp ce Wells se străduia să găsească un plan mai bun decât cel cu harponul şi dinamita, doctorul Walker fu sfâşiat de monstrul din stele. Îl atacă la infirmerie, când se pregătea să-i amputeze

piciorul drept marinarului Carson, aşa încât scriitorul nu mai avu nevoie de alte piste pentru a înţelege că Trimisul nu doar că dădea târcoale vasului, ci ştia care era înfăţişarea acestuia. Toţi se alarmară, iar la ordinele unui MacReady tot mai confuz, inspectară vasul în fiecare cotlon, în căutarea spărturii pe

unde intrase monstrul, dar nu găsiră nimic, desigur. Au tras concluzia că, într-un mod misterios, monstrul putea urca şi coborî de pe Annawan fără a atrage atenţia, dat fiind că era un demon. Dar Wells nu credea în demoni. Mai mult, scriitorul luă în considerare posibilitatea să-l demaşte pe Carson. În realitate, luă în considerare, una câte una, toate opţiunile care se întrevedeau, deşi niciuna dintre acestea nu-l entuziasmă suficient pentru a o duce la bun sfârşit. Să anunţe întregul echipaj că acel bărbat nu era Carson, ci un marţian care luase înfăţişarea lui sau să încerce să-l omoare cu sânge rece când ar fi avut oportunitatea, poate aşezându-i, în timp ce dormea, un cartuş cu dinamită în pantaloni, folosind un asemenea argument ca apărare în procesul pe care i l-ar fi intentat când i-ar fi descoperit crima, i se păreau formele cele mai uşoare de a se trezi închis pentru nebunie, pentru asasinat sau ambele lucruri laolaltă. Era clar că trebuia să aştepte în continuare, ţinându-se la distanţă de evenimente. Avea să vină momentul intervenţiei. Astfel că Wells încercă să se liniştească şi se mulţumi să spioneze mişcările lui Carson, cât mai disimulat, întrebându-se unde era ascuns cadavrul adevăratului Carson. Probabil afară pe undeva, aruncat pe gheaţă. În timp ce îl supraveghea, îi părea curios că Trimisul nu-l recunoştea, că nu-l descoperise printre membrii echipajului cu o privire de surprindere, dat fiind că deja vorbiseră în canalizările Londrei. Dar, iar şi iar, trebui să-şi aducă aminte că nimic din toate acestea nu se petrecuseră, oricâte amintiri avea el.

Înţelese că deznodământul era pe punctul de a se produce în ziua când stătea de pază la tribord şi îl văzu pe Reynolds venind din zăpezi, strigând că marinarul Carson murise, că dăduse peste cadavrul său, în apropierea aeronavei. Descoperind că decedatul Carson făcea de pază pe vas, exact în acel moment, Reynolds se îndreptă spre el ca un somnambul, în timp ce Wells îl urmărea cu privirea. Atunci, observându-i, conversând pentru scurt timp, în timp ce câinii lătrau înnebuniţi, înţelese că Trimisul, poate crezându-se descoperit.

nu se va mai preface şi îşi va lua adevărata înfăţişare. După discuţie, exploratorul se îndreptă spre cabina lui, fără ca măcar să-l privească, astfel încât nu fu greu să înţeleagă că, dintr-un motiv ciudat, pe care nu-l putea înţelege, acel tâmpit decisese să păstreze pentru sine descoperirea. Îl chemase oare în cabina lui pentru a-i propune vreun târg? Nu ştia, dar prea puţin îl interesa strategia lui Reynolds. Totul arăta că masacrul avea să aibă loc cât de curând, deoarece exploratorul se juca cu o bombă care avea să-i explodeze sub nas. Şi exact aşa se petrecu, după cum bine ştiţi.

Poate acum vă întrebaţi, dacă în vreo clipă pe durata orgiei de împuşcături, explozii, sânge şi transformări monstruoase care urmară, Wells nu se gândi să se descotorosească de rasa umană, de toţi aceia pe care îi iubea, dar încă nu se născuseră, şi să încerce să-şi salveze doar propria piele. Dar oricât de incredibil ar părea, răspunsul este negativ, şi vă pot asigura de acest lucru, pentru că nimic nu e mai uşor pentru mine decât să citesc în sufletul personajelor care îmbracă această poveste. Totuşi, ca să fiu absolut sincer, deopotrivă trebuie să vă spun că nu a făcut acest lucru mişcat de simţul datoriei sau de generozitate, ci pentru că, din momentul în care Apocalipsa se declanşase pe acea bucată de gheaţă izolată,

Wells fusese incapabil să se concentreze la alt lucru, decât evitarea tuturor mijloacelor ca mecanismul secret al cărui posesor era să se reactiveze din nou, aruncându-l prin canalele timpului, Dumnezeu ştie unde. Şi, probabil, o fi fost atenţia obsesivă, acordată acestui aspect, încercând să împiedice, în fiecare clipă, ca inima să-i sară din piept, ceea ce îl ajută să evite panica, permiţându-i să înfrunte cu o seninătate rece oroarea care îl înconjura. Astfel putu să-i pună pistolul la tâmplă fiorosului căpitan, obligându-l să-l asculte pe Reynolds, să se ducă în depozitul de muniţii, plimbându-se, cu o linişte îngrijorătoare, prin infernul exploziilor care transformau vasul, ca şi cum ar fi dispus de un bilet de liberă trecere eliberat de însuşi diavolul, respectiv să lege cartuşele

cu dinamită de harpoane, cu grijă, pentru a ieşi, mai apoi, pe ascuns în zăpadă, fără să-şi piardă calmul, nici măcar când văzu cum ultima detunătură reducea vasul la o masă de fier răsucită în mijlocul câmpului semnănat cu cadavre mutilate, şi înţelese că, fie că-şi îndeplinea sau nu misiunea, speranţele lui de a se întoarce în mijlocul civilizaţiei se năruiau.

Imaginaţi-vi-l acum aruncat pe undeva pe gheaţă, ascuns printre victimele exploziei, dezorientat şi îndurerat. Detunătura care distrusese vasul fusese atât de teribilă, că îi astupase vederea, iar peisajul îi părea îmbrăcat de o tăcere ancestrală, liniştea atemporală în care planeta se odihnise înainte ca Omul să o umple cu zgomotele artificiale. Flăcările care învăluiau resturile vasului începură să se stingă uşor, ca memoria bătrânilor. Wells îşi aminti atunci că Trimisul supravieţuise exploziei, pentru că fusese îngropat în gheaţă, astfel că analiză cu atenţie resturile care acopereau zăpada, până ce ochii lui se pironiră, înspăimântaţi, pe o grămadă care se agita uşor. Se afla la vreo treizeci de metri de el, dar, în ciuda

distanţei, când silueta începu să se ridice, Wells putu vedea că acel supravieţuitor nu era o fiinţă umană. Flăcările se agăţau de acel veşmânt ciudat care îl acoperea, transformându-l într-un fel de torţă, deşi acest lucru nu părea să-i provoace nici cea mai mică durere. Temându-se să nu fie descoperit, Wells îşi sprijini capul pe zăpadă şi rămase nemişcat, ca un cadavru oarecare, spionând mişcările acestuia. Suspină uşurat, observând insecta monstruoasă luând-o în cealaltă direcţie şi încruntându-se, distinse încă două siluete, ridicându-se foarte repede din zăpadă. Îi păreau a fi Allan şi Reynolds, care în acel moment fugea spre cuşca câinilor, şi zâmbi pentru sine. Când Reynolds deschise uşa cuştii, o haită înnebunită fugi spre Trimis, care îşi replie armura, lăsându-şi libere mâinile ascuţite, iar dintr-o lovitură brutală sfâşie în jumătate primul câine care sări pe el. Era clar că aceste biete animale abia erau doar o mică neplăcere pentru el. După ce îi scoase maţele şi ultimului câine, cu vizibil dispreţ, Wells

Îl privi mergând, fără nicio grabă, bucurându-se de victoria sa, spre tovarăşii săi, care, se pare, încetară să fugă. De ce să amâne inevitabilul? Iar când creatura înfricoşătoare se opri la vreo cinci metri de ei, scoţând un răcnet triumfal, Wells ştiu că nu avea să dispună de un moment mai adecvat pentru a acţiona harponul. Dacă nu făcea nimic, Trimisul avea să sfârşească îngheţat, chiar dacă acum nu putea să-şi imagineze cum aveau Allan şi Reynolds să facă acest lucru. Deşi, în cele din urmă, acest lucru nu împiedica invazia, după cum bine ştia. Trebuia să-l omoare pe marţian pentru totdeauna, nu doar momentan. De aceea era el acolo. De aceea traversase timpul şi spaţiul.

Convins de asta, Wells se ridică dintr-un salt, cu harponul bine fixat, iar atunci simţi tot ce trebuia să facă.

Privi în jurul lui câteva secunde, oarecum uimit, cu senzaţia că ceva nu era în ordine, dar nu ştia ce. Totul era la fel ca înainte: vasul era carbonizat, cadavrele împrăştiate pe zăpadă, monstrul pe punctul de a-i omorî tovarăşii, dar totul părea, în acelaşi timp, foarte îndepărtat… Poate nu distanţele, care erau aceleaşi, ci restul lucrurilor: lumina amurgului nu era aşa de palidă, frigul nu mai era atât de neînduplecat, zăpada nu părea să-i umezească hainele, aerul nu mai transporta niciun miros, nici cel de lemn ars, nici de carne carbonizată, nici măcar propria sudoare. Lipseau intensitatea, realitatea, strălucirea, nu ştia ce, acel ceva care dădea viaţă lucrurilor. Era ca şi cum totul se îndepărtase de acolo, rămânând în acelaşi timp acolo. Ca şi cum era în amintirea acelui loc, în momentul deja ulterior al acelui loc, în loc să fie în acel loc. Iar Wells înţelese, de-ndată, cu o certitudine dureroasă, ceea ce avea să se petreacă din nou, şi anume avea să călătorească, iarăşi, în timp. Se grăbi să aprindă fitilele cartuşelor, cu mâinile tremurându-i, rugându-se ca trupul lui să rămână doar câteva secunde în acel prezent. Era indiferent avansului acelor simptome, acea subtilă decolorare a realităţii, care anunţau saltul, pentru că nici adormit, nici în apă nu fusese conştient

de acest aspect, dar spera ca măcar să-i rămână suficient timp pentru a lansa harponul. Privi încordarea corpului marţianului, pregătindu-se pentru iminentul atac. Rezistă, îşi porunci sieşi Wells, nu sări, la naiba, încă nu. Şi, începând să fugă, îşi aruncă braţul înapoi şi lansă harponul spre silueta Trimisului, convins că va rata, că poate îl va nimeri pe Allan sau pe Reynolds. Dar spre surprinderea lui, îl văzu afundându-se în spatele creaturii, zdrobind uşor acea armură cartilaginoasă care îl acoperea. Trimisul scoase un răcnet teribil şi încercă să-şi smulgă harponul neîndemânatic, în timp ce se zvârcolea de

durere, iar înfăţişarea lui începea să se schimbe, arătându-i lui Wells colecţia de trupuri pe care o adoptase până atunci, într-o succesiune nebună de metamorfoze. Dar, la final, explodă în mii de bucăţi, cu un zgomot surd, căruia scriitorului îi păru atât de îndepărtat ca munţii de la orizont. Neavând timp să se ferească, Wells fu acoperit de o baie de sânge verzui şi fu lovit de o ploaie de bucăţi de carne şi oase, care îl făcură să strălucească uşor când, epuizat, îşi înfipse genunchii în zăpadă. Fumul exploziei se risipi, permiţându-i să-i distingă pe Reynolds şi pe Allan, aşezaţi pe gheaţă, privindu-l cu un amestec de stupoare şi mulţumire, teferi şi nevătămaţi, deşi lipsiţi de corporalitate, ca şi cum ar fi fost pictaţi pe un cearşaf întins în contre-jour.

Înţelegând că reuşise, Wells se lăsă pradă acelei senzaţii ciudate. Învinsese, îşi spuse, în timp ce oboseala şi încordarea acumulate se transformau într-o senzaţie de vertij de fiecare dată tot mai intens. Atunci simţi cum era deposedat de propria-i greutate, smuls din propria-i carne, iar, odată cu aceasta, din dureroasa oboseală care îl inunda, care părea să-l ţină unit. Dar acea senzaţie dură doar o secundă. În clipa următoare, Wells se simţi reintrodus în propriul trup, dărâmat de jugul propriei greutăţi. Un acces brusc de vomă îi urcă în gât, scăpându-i printre buze şi aruncând pe zăpadă o pată de murdărie. Tuşi o dată, de două, de trei ori, încercând să învingă ameţeala. Când vederea i se limpezi, văzu că era tot

Îngenuncheat în acelaşi loc, pe aceeaşi zăpadă, care acum părea că îşi recuperase întreaga consistenţă, înfrigurându-l şi umezindu-l, cum obişnuia zăpada să facă. Dar Allan şi Reynolds nu mai erau în faţa lui, drept care înţelese că nu mai era în aceeaşi epocă.

XXXX

Deşi, cum avea să ştie în ce an ajunsese, dacă tot ceea ce îl înconjura nu era altceva decât o întindere nesfârşită de zăpadă, identică celei pe care o abandonase, lipsită de orice urmă de civilizaţie? Putuse călători atât în viitor, cât şi în trecut. Dar nu conta prea mult: oriunde ar fi fost, se afla în aceleaşi condiţii ca în prezent, pe marginile căruia scăpase, la mila frigului şi oboselii, deşi acum era complet singur. Când îşi reveni din ameţeală, Wells se ridică şi aruncă o privire dezamăgită în jurul lui, verificând că singurătatea sa era absolută: nu era nici urmă de Annawan, nici urmă de monstru ori de tovarăşii săi. Nici urmă de nimic. Dar ce putea deduce din acest lucru? Nu prea multe, bineînţeles. Absenţa vasului putea să însemne că se afla în trecut, într-un an anterior lui 1830. Chiar dacă, la fel de bine, putea să se afle într-un viitor, suficient de îndepărtat, pentru ca resturile vasului Annawan să se fi dezintegrat. Oricum ar fi fost, era un bărbat singur în mijlocul unei bucăţi de gheaţă, în Antarctica, expus cruzimii elementelor naturii, fără resurse, fără speranţă, fără cea mai mică opţiune de a supravieţui. Acel gând îl nelinişti, iar timp de câteva minute Wells îşi potoli furia, strigând în gol. Nu putea să găsească un loc mai bun, pentru că a striga acolo era totuna cu a tăcea. Curând, ceva mai calm şi cuprins de epuizare, se pregăti pentru a înfrunta, fără exagerări teatrale.

faptul că va muri acolo, de foame sau congelat, asta conta mai puţin. Ar fi fost, oricum, o moarte oribilă. Singura consolare era că îl omorâse pe Trimis, deşi nu avea nicio modalitate să verifice dacă oprise şi invazia. Vru să creadă că aşa era, cum însuşi Trimisul spusese, fără intervenţia sa, fraţii lui ar fi murit, otrăviţi, puţin câte puţin, de aerul planetei noastre. Da, voia să moară,

crezând că restabilise pacea epocii din care provenea.

Începu să umble fără ţintă, pur şi simplu, pentru că frigul părea mult mai uşor de suportat, dacă se mişca. Umblă în derivă, fără să se orienteze – se îndoia că putea obţine ceva sau că avea să-i servească la ceva –, învăluit în acea penumbră tristă, în care se scufunda peisajul, târând cu fiecare pas greutatea abandonului. Tot ceea ce trăise de-a lungul vieţii lui nu îi provocase o frică mai intensă decât situaţia în care se afla acum, deoarece îl aştepta o moarte lentă, agonică şi solitară, poate populată de halucinaţii şi aiureli, şi nimeni nu merita o asemenea moarte, ascuns de lume, ignorat de toţi. Ar fi murit fără demnitate ori public, ca şi cum sfârşitul lui ar fi fost un spectacol deprimant, la care nimeni nu dorea să asiste. Ar fi murit doar pentru sine. Ar fi murit, fără să ştie când, ignorând ce an ar fi fost scrijelit pe ipotetica sa piatră funerară. Iar a muri aşa era ca şi cum nu ai muri.

Se porni atunci o furtună de zăpadă, care îl biciui violent. În doar câteva secunde, Wells abia mai vedea ceva în jurul lui. Iar simplul fapt de a respira se transformă, dendată, în ceva asemănător cu a înghiţi cuţite ascuţite, care îi sfâşiau gâtul în drumul lor spre plămâni. Zăpada începu să se aşeze pe hainele lui, dublându-i greutatea şi îngreunându-i deplasarea haotică, până ce epuizarea, dar mai ales inutilitatea tuturor acelor lucruri îl făcură să îngenuncheze din nou. Frigul era, cu fiecare clipă, tot mai insuportabil, şi înţelese că va muri congelat, experimentând pe propriul corp teribilul proces al îngheţării. După cum studiase, aveau să i se formeze micuţe cristale la degetele picioarelor şi ale mâinilor, unde sângele ajungea mai

greu din cauza vaso-constricţiei, provocându-i dureri greu de suportat la extremităţi, care, puţin câte puţin, n-ar mai fi răspuns ordinelor lui. Apoi ar fi apărut aritmiile, l-ar

fi cuprins o insensibilitate absolută, care l-ar fi împiedicat să-şi controleze părţile corpului, până în punctul în care şi-ar fi făcut nevoile fără control, apoi s-ar fi succedat stopurile respiratorii, care l-ar fi făcut să se asfixieze, i-ar fi paralizat glota şi laringele, iar în final, după mai multe ore cufundat într-o neplăcută senzaţie de amorţeală, şi-ar fi pierdut cunoştinţa şi ar fi murit, fără ca măcar să-şi dea seama. Speriat de acea perspectivă, Wells se chirci pe zăpadă, blestemând, plângând, râzând, dorindu-şi să nu fi citit în cărţi ceea ce acum experimenta pe propria piele. Timpul trecu din pură inerţie, chiar dacă poate nu se scurgea, pentru că nimic nu indica trecerea lui pe acolo, iar frigul se intensifică atât de mult că se transformă în altceva, până ce scriitorul nu ştiu unde se sfârşea frigul şi unde începea el, deoarece totul părea unul şi acelaşi lucru. El era frigul, iar oricât de mult se străduia să-şi simtă limitele propriului corp, nu găsea nicio barieră de carne, care să-l delimiteze. Amorţeala era atât de teribilă, că se temea să nu fi murit pe parcursul procesului, fără ca trupul lui să-l fi informat. Dar, îşi spunea, putea să gândească, putea să-şi amintească zâmbetul lui Jane, iar asta însemna că încă nu murise, deşi nu mai avea mult, stingându-se cu lentoarea unui foc pe care nimeni nu-l întreţea. Atunci îl cuprinse panica şi putu simţi cum, undeva într-un colţ al minţii sale, şi ea învăluită de frig, încolţea un vârtej cunoscut, o senzaţie de ameţeală care se extinse rapid prin cap. Iar dintr-odată, frigul care îl tortura dispăru, pentru că şi el dispăru, cu totul. Wells simţi o consolare imensă, plină de bucurie, dar în clipa următoare, se trezi închis înăuntrul lui, prins din nou în sarcofagul îngheţat şi adormit al propriului corp. Ceva cald, poate sufletul lui topit, îi urcă în gât şi trebui să vomite pe zăpadă. Dar asta nu făcu ca ameţeala să cedeze. Dimpotrivă, Wells observă cum se intensifica şi mai abitir, şi din nou se simţi smuls din propria carne, împrăştiat

În aer, dar scutit de orice suferinţă, pentru a cădea în durere şi frig, în secunda următoare. Ameţit, vomită pe zăpadă, de două, trei, de nenumărate ori, în timp ce o parte din mintea sa înţelegea că se deplasa în timp, călătorind o dată şi încă o dată, sărind orbeşte peste ani, poate peste secole, risipindu-şi paşii beţi peste eternitate. Corpul lui voia să scape de moarte, de acea buhăire atroce şi interminabilă care îl inunda, care ameninţa să-i congeleze măruntaiele. Dar nu-i folosea la nimic să fugă în timp, dacă nu putea scăpa de spaţiu, dacă mereu îl întâmpina acelaşi peisaj neospitalier, acea întindere de gheaţă, încăpăţânată să reprezinte mormântul lui, uneori cufundată într-un întuneric adânc, alteori abia iluminată de un soare stins, care strălucea pe cer ca o picătură de mercur. Nu putea să scape de un loc, se pare, mai vechi decât timpul. La scurt timp, pe jumătate leşinat de efort, văzu că nu mai vomita, iar ameţeala încetase. Acum o lumină slabă făcea să strălucească uşor zăpada, iar frigul nu mai era atât de tăios. Probabil temperatura urcase cu vreo trei sau patru grade, iar Wells, extenuat cum era, abia putu să mulţumească, cu un zâmbet schiţat. Aşteptă un timp, întins pe jos, următoarea călătorie, dar nu mai avu loc niciuna. Oare forţase atât de mult ciudata maşinărie din mintea sa că o distrusese? se întrebă, aproape inconştient. La fel cum vasul se împotmolise în gheaţă, corpul lui se blocase într-un an necunoscut, despre care ştia doar că va fi anul morţii lui.

Atunci văzu chipul lui Dumnezeu.

Era un chip cu piele de un galben-închis şi pometi proeminenţi, cu nişte ochi oblici care adăposteau o inteligenţă simplă. Îl privi cu atenţie pentru o clipă, ca şi cum încerca să-l recunoască din turmă, şi probabil cum încercase să-şi îndrepte greşeala, salvând planeta, Dumnezeu consideră că merita să trăiască. Îl ridică cu

mâinile lui mici şi îl aşează pe o sanie. Cu fărâma de conştiinţă care îi rămăsese, Wells putu, atunci, să simtă cum ceva îl acoperea, protejându-l, apoi auzi o şoaptă ascuţită, un fel de frecare care, cu trecerea minutelor.

Înţelese că se datora alunecării saniei pe zăpadă. Dumnezeu îl transporta undeva, iar în scurt timp, nu ştiu cât timp mai târziu, dacă zile sau ore sau secole, ascultă voci, un puhoi de cuvinte, pe diferite tonuri, al căror sens nu-l înţelegea, şi simţi nişte mâini care îl atingeau şi îl dezbrăcau, când, în final, lumea nu se mai învârti, oprindu-se într-o caldă senzaţie de bunăstare. Şi chiar dacă din pâcla inconştienţei Wells nu reuşea să înţeleagă cu claritate ceea ce se petrecea, observă că frigul dispăruse. Nu mai simţea muşcătura lui sălbatică, iar puţin câte puţin începu să fie conştient de propriul corp, de dimensiunile lui uitate: simţi că picioarele lui erau sub o pătură, spatele se sprijinea de ceva deosebit de moale, iar capul era scufundat într-un cuib de moliciuni. Se contura din nou, cu fermitate în lume.

Iar într-o zi, nu ştiu când, se trezi pe salteaua unei încăperi calde şi confortabile. Se afla în ceea ce părea o staţiune balneară, viu şi aparent intact, deşi avea mâna dreaptă bandajată. După mobilierul şi vestimentaţia indivizilor care intrau, din când în când, în încăpere, nu putu ghici anul în care se afla, astfel că îşi anunţă trezirea întrebând, spre surprinderea tuturor, în ce an se aflau. Îi răspunseră că în anul de graţie 1865. Iar Wells consimţi cu un zâmbet stins. Nu călătorise prea mult. Probabil realizase salturi mai lungi, în timp ce agoniza pe gheaţă, dar nu putea şti sigur. Acum călătorise 35 de ani în viitor de la data când înfipsese harponul în monstruosul corp al Trimisului, şi doar un an înainte ca în Bromley, într-o locuinţă modestă, plină de gândaci, să-l nască pe cel care ar fi fost identic lui.

Atunci când, câteva zile mai târziu, chirurgul staţiunii îi scoase bandajul de la mână, descoperi că îi amputaseră degetul mare şi arătătorul, dar acest lucru îi păru un preţ nesemnificativ că scăpase de congelare şi că trăia. Petrecu cel puţin o săptămână în acea încăpere simplă, dar confortabilă, refăcându-şi forţele, în timp ce se bucura în tăcere de incredibila victorie asupra Trimisului, rememorând fiecare

zi a expediţiei infernale, îndoielile, fricile sale, ultimele şi dramaticele clipe când crezuse că va greşi, iar totul ar fi fost inutil. Acea faptă vitejească, ce acum îi părea imposibil să o fi făcut. Deopotrivă pe parcursul acelor zile, refăcu legăturile între câteva fire tăiate, care îi gâdilaseră creierul, ocupat cu lucruri mult mai importante, iar astfel îşi aminti că undeva citise, poate într-unul din multele articole care existau despre scriitorul din Baltimore, că Edgar Allan Poe supravieţuise, împreună cu exploratorul Jeremiah Reynolds, unei ciudate expediţii care se sfârşise cu o revoltă, iar până la data curentă nu fusese asociată cu expediţia vasului Annawan. Era clar că cei doi născociseră să-l îngroape pe Trimis în gheaţă – fugind la un moment dat, într-o inspiraţie subită, spre pupă, unde gheaţa era mai subţire? – pentru ca mai apoi să se întoarcă în mijlocul civilizaţiei, unde se hotărâseră să mintă cu privire la cele petrecute la Polul Sud. Dar acum Wells văzuse ceea ce se întâmplase cu adevărat. Şi nu îi învinovăţi pentru că păcăliseră lumea. Oare nu ar fi fost consideraţi doar nişte nebuni? Da, mai bine că inventaseră revolta, că aşezaseră piatra de moară peste acest subiect, pentru ca timpul să-l şteargă, reluându-şi astfel vieţile de unde le lăsaseră. Wells nu-şi amintea ce se întâmplase cu Reynolds, dar Poe devenise unul dintre cei mai buni scriitori ai lumii. El însuşi îl considera unul din preferaţii săi, cum deja am indicat, şi citise cu devoţiune toată opera

lui, inclusiv *Povestea lui Arthur Gordon Pym,* acel roman bolnav, străbătut de o teroare subterană, care îşi dădu seama de unde provenea.

Odată recuperat, Wells se îmbarcă spre New York, iar de acolo spre Londra, cu un zâmbet senin pe buze. Acum putea într-adevăr să înceapă o viaţă nouă, fără remuşcări. Câştigase acest lucru. Şi chiar dacă ar fi putut să se stabilească în orice loc din America, preferase să se întoarcă în ţara lui. Dorea să colinde prin Londra din nou, să verifice la faţa locului că totul era bine, în ordine. Dar, mai ales, trebuia să recunoască, avea nevoie să fie aproape de Wells, care avea să se nască

În anul următor, să-l vadă trăind, de la distanţă, poate să-l supravegheze. Da, avea nevoie să vadă cum avea să fie viaţa, pe care el nu ar mai fi trăit-o, deoarece acum trebuia să-şi construiască altă existenţă, iar lipsa degetului mare şi a arătătorului la mâna dreaptă, mai exact degetele care susţineau peniţa, îi insinua că trebuia să se mulţumească cu o viaţă obişnuită. Să fie, pur şi simplu, doar un om normal.

XXXXI

H.G. Wells ajunse la Londra cu un an înaintea naşterii sale.

Pe parcursul lungii călătorii, contemplând oceanul vast şi irizat de pe puntea vasului, avusese suficient timp pentru a-şi face planuri: şi-ar fi construit o viaţă nouă sub o identitate falsă, luându-şi numele de Griffin, şi poate şi-ar fi lăsat părul şi barba să crească, astfel nimeni nu-l putea recunoaşte, deşi poate toate acestea nu erau necesare, deoarece, când autenticul Wells – de ce nu putea evita să se refere la celălalt ca la autenticul? – ar fi avut vârsta lui,

el ar fi fost un venerabil bătrân, ale cărui riduri ar fi înlocuit orice deghizare. Erau chestiuni mai arzătoare de care să se preocupe, îşi spuse, ca de exemplu să aleagă locul în care avea să-şi înceapă acea nouă viaţă. După ce se gândi la mai multe opţiuni, alese Weybridge, nu doar pentru că era unul dintre acele sătucuri din afara Londrei care fuseseră devastate de invazia marţiană, ci şi pentru că se afla foarte aproape de metropolă, ca Woking şi Worcester Park, satele unde celălalt Wells avea să-şi stabilească reşedinţa. Dar un lucru îi era limpede: el avea să-şi construiască o viaţă nouă – da, ce alternativă avea –, dar acea viaţă avea să fie ceva asemănător cu a trăi din pură inerţie, pentru că niciodată n-ar fi putut să o considere existenţa sa. Ar fi fost o viaţă redusă la esenţial, curăţită de tot ceea ce

nu ar fi fost a mânca sau a respira. Viaţa lui, autentica viaţă, aceea care i-ar fi oferit satisfacţiile obligatorii şi pierderile, ar fi trăit-o celălalt Wells, şi doar rămânând în preajma sa, conservându-se la căldura focului acestuia, noua lui existenţă de exilat ar fi căpătat vreun sens. Da, doar aşa, fiind martor al evenimentelor celor mai importante din viaţa dublului său, al celor pe care deja le trăise şi nu avea să le mai trăiască, ar fi putut fi fericit, ar fi reuşit ca zilele să-i pară suportabile. De aceea se întorsese în Anglia, mai presus de toate. Ce avea să se întâmple cu viaţa lui, în realitate, îl interesa prea puţin. Se mulţumea să fie cât mai liniştită şi discretă, străină de orice încordare sau supărare, care l-ar fi aruncat din nou în timp. Şi încercă să facă întocmai: se stabili în Weybridge, găsi de lucru într-o farmacie, iar zilele se scurgeau toate la fel, ca un pârâu unde nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi arunce undiţa. Se resemnă să trăiască, de fapt, într-un fel de plictis epic, aproape letargic.

Iar din când în când închiria o trăsură şi mergea să se vadă, trăind autentic: îşi văzu naşterea în căsuţa din Bromley, unde părinţii lui aveau un magazinaş de porţelanuri. La şapte ani se văzu scăpând din mâinile fiului cârciumarului, fracturându-şi tibia, lovindu-se de unul dintre stâlpii care sprijineau taraba cu bere. Se văzu citind, cu piciorul atârnat în aer, *Povestea lui Arthur Gordon Pym,* de Edgar Allan Poe. Se văzu uimindu-l cu inteligenţa lui vie pe domnul Morley, care conducea academia din Bromley. Se văzu ofilindu-se în postăvăria Rodgers & Deyner, în Windsor, unde mama lui îl trimisese să lucreze, apoi se văzu evidenţiindu-se cu uşurinţă printre elevii Şcolii Secundare din Midhurts, de unde fusese alungat, la doar cincisprezece ani, pentru a se forma ca ucenic în Imperiul Postavurilor domnului Edwin Hyde, în Southsea.

Toate acestea le observă Wells de la distanţă, oscilând între emoţie şi nostalgie, în timp ce era foarte atent să nu modifice defilarea ordonată a evenimentelor. Trebuia să

permită ca dublul său să realizeze, punct cu punct, tot ceea ce el făcuse. Dar ajunşi la momentul din viaţa lui când dublul trebuia să intre ca ucenic în Imperiul Postavurilor din Southsea, Wells decise că era momentul să se facă văzut: era ceva din existenţa lui a cărui modificare o dorea de ceva timp. Se gândise mult, analizând toate consecinţele posibile, ca urmare a intervenţiei lui, dar ajunse la concluzia că, probabil, nu era suficient de importantă pentru a provoca o schimbare majoră. Se duse atunci în Southsea şi, pironit în faţa clădirii de postavuri, unde zăcea dublul său, Wells se lăsă cuprins de amintiri. Îşi aminti nefericirea pe care i-o provoca faptul că nu înţelegea de ce mama lui se încăpăţâna ca viaţa lui să se scurgă departe de şcoala publică şi universitate, de ce

trebuia să înveţe blestemata meserie de negustor de mărunţişuri şi să o exercite până la capătul vieţii, ca şi cum n-ar fi existat altă meserie mai demnă pe lumea asta. Şi chiar dacă nu se putea vedea, doar dacă ar fi riscat să intre înăuntru sau să se spioneze printr-o vitrină, Wells se imagină aranjând marfa prezentată clienţilor, despăturind şi împăturind perdele de dantelă, văzând cât de greu era să facă suluri nemţeşti sau să târâie manechine dintr-o parte într-alta, conform proiectelor misterioase ale domnului Hyde, şi făcând toate acestea, cu o carte ieşind din buzunarul uniformei sale, câştigându-şi eticheta de muncitor distrat şi apatic.

Printre acele amintiri naufragia Wells când, în acel moment, exact la ora pe care şi-o amintea, se văzu ieşind din clădire şi îndreptându-se, cu mişcări obosite şi o moacă abătută, spre faleza din Southsea. Îl urmă pe băiat pe durata plimbării, cu discreţie, când, în final, îl văzu oprindu-se în faţa apelor tulburi, unde rămase aproape o oră, îmbrăţişând posibilitatea unei sinucideri. Dacă asta avea să fie viaţa lui, prefera să nu aibă niciuna, îşi imagină Wells că se gândea dublul său. Şi simţi milă pentru acel băiat bolnăvicios, păcălit de viaţă. De fapt, dacă îşi amintea bine, niciodată nu crezuse că suicidul ar fi fost o scăpare onorabilă, dar frigul apelor, în comparaţie

cu ingratul destin care îl aştepta, nu îi părea o alternativă atât de oribilă. Wells clătină din cap în faţa suferinţei băiatului, care fusese şi a sa. Ştia că, din fericire, lucrurile aveau să se schimbe pentru el în doar câteva luni, când urma să se revolte împotriva mamei sale, scriindu-i lui Horace Byatt ca să îl ajute, iar acesta i-ar fi oferit un post de ajutor în şcoala din Midhurst, pentru douăzeci de lire sterline pe an. Dar băiatul care acum privea apa, cuprins de supărare, încă nu ştia că avea să scape de acea viaţă tristă de postăvar, pentru ca mai apoi

să-şi construiască o existenţă liniştită şi mulţumită ca scriitor. Wells se îndreptă spre el pe faleză, pregătindu-se să dea buzna în adolescenţa sa, ca să vorbească cu el însuşi. Spera ca acei cincizeci de ani care îi acopereau chipul să-l facă de nerecunoscut pentru băiat, dar mai ales spera ca intervenţia lui, calculată în fluxul evenimentelor, să nu producă nicio alunecare de teren mai mare decât avea de gând să facă.

— Suicidul este un lucru mereu la îndemâna noastră, spuse cu o voce blândă, atrăgându-i atenţia dublului său, de aceea e recomandabil mai întâi să găsim alte opţiuni.

Băiatul se întoarse surprins şi îl privi cu suspiciune. Iar pe durata examinării, Wells putu să se analizeze pe sine însuşi. Deci acesta era aspectul lui la cincisprezece ani, îşi spuse, uimit de acei ochi lipsiţi de experienţă, de acele buze unde nu se schiţa acel rictus ironic care avea să se deseneze mai târziu, de acele mişcări exagerat de tragice. Se descoperi teribil de fragil şi expus, oricât de mult băiatul, cuprins de neînfricarea tinereţii, se considera invincibil.

— Nu mă gândesc la… auzi ce spuneau acele buze fără mustaţă, pentru a tăcea, mai apoi, subit şi a adăuga, uimit şi sfidător: De unde ştiaţi?

Wells zâmbi cât mai binevoitor posibil, sperând ca acel gest blând să producă un dialog între ei.

— Oh, nu e prea greu de ghicit, răspunse cu o jovialitate lipsită de griji, mai ales pentru cineva care în tinereţea lui se gândea la acelaşi lucru, privind aceleaşi ape, cu aceeaşi

anxietate şi tristeţe, ca ale tale. Credeam că sinuciderea era cea mai bună soluţie la problemele mele. Clătină exagerat din cap, declarând cât de mult îl durea să-şi amintească acel lucru acum. Darînainte de toate trebuie să lupţi, să încerci alte opţiuni. Dacă propria-ţi viaţă nu-ţi

convine, încearcă să o schimbi, băiete. Nu te da bătut. Înfrângerea nu e definitivă decât odată cu moartea, care reprezintă finalul.

Băiatul îl contemplă în tăcere timp de câteva secunde, încă suspicios. Ce pretindea acel necunoscut? De ce se apropiase de el şi îi vorbea aşa?

— Mulţumesc pentru sfat, oricine aţi fi. răspunse cu răceală.

— Oh, nu sunt nimeni. Wells îşi strânse umerii, prefăcându-se amuzat de ondularea uşoară a apei. Sunt doar un necunoscut care te-a văzut venind aici de mai multe ori. Lucrezi la postă-văria domnului Hyde, nu-i aşa?

— Da, răspunse băiatul, vizibil incomodat că se vedea spionat de un ciudat, ale cărui intenţii nu reuşea să le înţeleagă.

— Şi sigur te gândeşti că meriţi o soartă mai bună decât cea a unui simplu negustor de postavuri, continuă Wells, încercând ca tonul său să-i pară cât mai prietenos posibil. Nu te simţi vinovat de acest lucru. Şi eu gândeam la fel la vârsta ta, băiete, în timp ce mă vedeam obligat să ocup un loc de muncă la fel de ingrat ca al tău, un loc de muncă ce nu-mi plăcea, nici nu mă mulţumea, ştii?

Băiatul îl privi cu un anumit interes, chiar dacă Wells ştia că la acea vârstă el nu se decisese să devină scriitor. Îi plăcea lectura, da, dar nu îşi cunoştea potenţialul pentru a se lua la întrecere cu scriitorii pe care îi prefera. Până ce nu se înscria la Şcoala Normală de Ştiinţe din Londra, unde preda prefe-sorul Huxley, nu avea să schiţeze primele povestiri, cu acea scriitură neîndemânatică, ce mai târziu şi-ar fi perfecţionat-o la Academia Holt, din Wrexham. Deocamdată, lunile pe care le petrecuse în Midhurst, văzându-l predând ore pe Horace Byatt, treziseră în acel Wells adolescent o vagă fascinaţie

pentru figura educatorului, care aducea societăţii un

bun comparabil cu cel al scriitorilor.

— Şi aţi reuşit? îl întrebă brusc, trezindu-l pe Wells din visare.

— Cum?

— Să fiţi scriitor, aţi reuşit?

Wells îl privi în tăcere timp de câteva secunde, căutându-şi răspunsul.

— Nu, sunt doar un modest farmacist, se lamentă, într-un sfârşit. Am o viaţă normală. De aceea mi-am permis să-ţi dau un sfat, băiete, pentru că ştiu că nu e nimic mai teribil decât să trăieşti o viaţă care nu-ţi place. Dacă eşti convins că poţi aduce o contribuţie acestei lumi, luptă cu tot dinadinsul pentru acest lucru. Sau vei sfârşi transformat într-un farmacist trist şi acru, care visează cu ochii deschişi, inventând poveşti, pe care nu le va scrie niciodată.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, spuse băiatul, fără să se prefacă îndurerat. După câteva clipe adăugă, pe un ton direct: pot să vă întreb de ce nu v-aţi sinucis?

Întrebarea îl surprinse pe Wells, deşi n-ar fi trebuit, pentru că nu era decât o dovadă timpurie a propriului pragmatism: era evident că epuizase toate explicaţii pentru care se târa în acea existenţă atât de nesatisfăcătoare.

— Oh, bine., improviză, cărţile mă ţin în viaţă.

— Cărţile?

— Da, a citi e singurul lucru care îmi produce plăcere, şi mai sunt atâtea cărţi de citit. Doar pentru asta merită să trăieşti. Cărţile mă fac fericit, mă ajută să evadez din realitate.

Wells contemplă apa în tăcere, zâmbind uşor.

— Munca scriitorilor e extrem de valoroasă: îi face să viseze pe ceilalţi, pe cei care nu pot visa singuri. Şi toată lumea trebuie să viseze. Ar putea fi ceva mai important

decât asta?

Wells rămase tăcut, oarecum ruşinat de tonul de protest pe care îl insuflase cuvintelor, care, pe de altă parte, nu-l impresionaseră prea mult pe băiat. Din cauza grimasei uşor

dispreţuitoare care apăruse pe buzele sale, deduse că se gândea la o grămadă de lucruri mult mai importante pentru societate decât cărţile, deşi nu avu chef, nici putere să-l contrazică. Poate i-ar fi fost indiferent ce credea acel necunoscut. Băiatul se mulţumi să-l compătimească în tăcere. Apoi se întoarse, luă o pietricică de pe jos şi o aruncă în apă, ca şi cum voia să-i dea de înţeles lui Wells că, în ceea ce îl privea, acea conversaţie ciudată era încheiată.

— Ce-ai păţit? întrebă, arătând spre mandibula lui.

— Oh, azi-dimineaţă am căzut pe scări, în timp ce căram mai multe suluri de creton. Uneori încerc să car mai mult decât pot, pentru a-mi termina sarcinile cât mai devreme posibil, dar de această dată m-am înşelat, răspunse băiatul, oarecum absent. Mă tem că îmi va rămâne o cicatrice oribilă.

Wells păstră tăcerea timp de câteva secunde, încercând să găsească în cufărul memoriei sale acel accident, dar nu-şi aminti. Oricum, era clar că nu avea să-i rămână nicio cicatrice, din simplul motiv că sub barba deasă nu se ascundea niciun semn.

— Nu m-aş preocupa prea mult pentru acest lucru, băiete, îl linişti. Sigur că pare mult mai grav decât este.

Băiatul zâmbi cu indiferenţă, ca şi cum, de fapt, nu-l interesa prea mult, iar Wells decise atunci că venise momentul să ducă dialogul spre adevăratul motiv care îl făcuse să vorbească cu el însuşi.

— Vrei să ştii care e ultima poveste pe care am inventat-o? întrebă pe un ton nepăsător.

Băiatul ridică din umeri cu indiferenţă, ca şi cum nici asta nu-l interesa prea mult, iar scriitorul trebui să facă un efort suprauman ca să nu se enerveze. Încercă să pară nepăsător când spuse, arătând spre noaptea înstelată care atârna deasupra capetelor lor:

— Priveşte cerul, băiete. Te-ai gândit vreodată la posibilitatea că ar exista viaţă în milioanele de lumi care populează universul?

— Nu. Da. Nu ştiu. se zăpăci băiatul.

— Eu, da. Pe Marte, planeta noastră vecină, fără să merg mai departe. Ştiai că Schiaparelli, astronomul italian, a descoperit o complexă reţea de canale pe suprafaţa acestei planete, cu o incontestabilă construcţie artificială?

Wells ştia că băiatul cunoştea toate astea, aşa că nu-l surprinse când încuviinţă, oarecum intrigat.

— Bun, atunci îţi imaginezi că marţienii există şi dispun de o ştiinţă superioară celei pământene. Totodată, ştii că Marte e în agonie, pentru că, de-a lungul existenţei sale, marţienii i-au epuizat resursele. Iar acest lucru i-a adus la o răspântie: trebuie să se mute pe altă planetă cât mai degrabă sau specia lor va muri. Iar Terra este planeta ale cărei condiţii li se par cele mai favorabile, astfel că se decid să o cucerească.

— Pare înfricoşător. spuse băiatul, cu un interes sincer. Continuaţi.

Wells zâmbi, mulţumit că îi atrăsese atenţia. Ştia că pe băiatul de cincisprezece ani, inclusiv pe bătrânul care avea să fie, îl fascina o asemenea poveste. După ce citise sute de romane, descoperise că doar acelea care ascundeau în paginile lor un element fantastic erau capabile să-l zgâlţâie, cu o scânteie de plăcere inexplicabilă, care se putea compara cu cea provocată de juisare. Nu ştia de ce restul poveştilor nu puteau să-i producă acea senzaţie şi nu înţelegea cum nu putea să le

placă şi altora. Concluzionase că acea afecţiune pentru fantastic avea o cauză biologică, dar ştiinţa epocii sale nu era suficient de avansată pentru a-i permite să-şi piardă timpul, scormonind prin creierul uman, încercând să găsească secretul pasiunilor sale.

— Imaginează-ţi că marţienii ar veni pe Pământ, continuă Wells, observând nerăbdarea băiatului, traversând 60 de milioane de kilometri de întuneric insondabil care ne separă, în nişte cilindri, lansaţi de pe planeta lor, de un tun puternic, iar, odată ajunşi pe pământ, ar construi maşinăriile de război care ar distruge oraşele noastre. Imaginează-ţi nişte tripoduri

sumbre, cu tentacule lungi şi fine, de vreo douăzeci de metri sau mai mult înălţime, care, avansând, ar smulge din rădăcini copaci, case şi tot ceea ce le va ieşi în cale, în timp ce din structura superioară ar fi lansate un fel de raze de foc, cu ajutorul cărora ar învinge foarte uşor orice armată terestră. Cu asemenea maşinării, marţienii ne-ar cuceri în doar câteva săptămâni, poate în câteva zile.

— Mi-ar plăcea să citesc povestea asta, recunoscu băiatul, înspăimântat şi fascinat.

— Atunci îţi fac cadou ideea, spuse vesel Wells. Poţi să o scrii când vrei. Iar astfel şi eu voi putea să o citesc.

Băiatul clătină din cap, zâmbind cu timiditate.

— Mă tem că nu-mi place să scriu, se scuză.

— Poate îţi va plăcea cu timpul, spuse Wells. Niciodată nu se ştie. Poate aceasta e soarta ta, băiete: să devii scriitor. Cum te cheamă?

— Herbert George Wells, răspunse băiatul, un nume prea lung pentru orice scriitor.

— Oricând poţi să-l scurtezi.

Wells zâmbi cu simpatie, iar apoi îi întinse mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, George.

— Asemenea, spuse băiatul, întinzând mâna.

Iar lângă apele tulburi ale falezei din Southsea, bărbatul îşi strânse mâna sieşi, fără ca universul să explodeze sau să acuze, cumva, acea anomalie. Apoi, simţindu-şi căldura propriei mâini în a sa, Wells îşi luă la revedere cu o înclinare a capului şi se îndreptă spre intrarea pe faleză. Dar abia făcu câţiva paşi, că se întoarse, din nou, spre băiat.

— Apropo, o ultimă precizare. îi spuse zâmbind, prefăcându-se că a uitat să-i spună ce era mai important. Dacă scrii vreodată această poveste, fă astfel încât să nu iasă învingători marţienii, oricât de mult vrei să critici colonialismul britanic.

— Dar eu nu voi. dădu să spună geamănul său.

— Scrie un final în care marţienii vor fi învinşi, te rog. Nu lua speranţa cititorilor.

Băiatul scoase un chicot sceptic.

— Bun, aşa voi face. Dacă într-o zi o voi scrie, vă promit că aşa voi face. Dar. ezită el. Cine ar putea învinge acele maşinării marţiene?

Wells ridică din umeri.

— Habar n-am, dar sunt sigur că îţi va trece ceva prin cap, băiete. Până când o vei scrie, ai timp berechet să te gândeşti.

Băiatul încuviinţă, amuzat de sarcina pe care i-o dăduse necunoscutul. Wells îşi duse mâna la pălărie, în chip de rămas-bun, şi plecă pe unde venise, în acelaşi timp rămânând pe faleză, în faţa apelor tulburi şi şopotitoare, zâmbind cu un rictus ironic, care apărea pentru prima dată pe buzele sale.

XXXXII

A fost necesar să treacă şaptesprezece ani pentru ca

acel băiat, care devenise scriitor, în urma unei sorţi încăpăţânate, să publice *Războiul lumilor*. Când, într-un final, avu romanul în mâinile sale, Wells răsfoi paginile acelei cărţi pe care o ştia atât de bine cu aceeaşi melancolie, precum cea din timpul vieţii sale, deoarece în acest răstimp îl văzuse crescând pe băiatul de pe faleză, care abandonă uşurat postăvăria din Southsea pentru a lucra ca ajutor al lui Byatt, mai apoi obţinu o bursă pentru a intra la Şcoala Normală de Ştiinţe din Londra, se căsători cu verişoara lui, Isabel, ştiind că avea să divorţeze cât de curând pentru a-şi reface viaţa cu Jane în Mornington Place, scuipă sânge pe treptele staţiei Charing Cross, publică *Maşina timpului,* blestemă în faţa agenţiei Călătorii Temporale Murray, pentru ca în final să se mute în căsuţa cu grădină din Woking… Iar toate acestea se întâmplaseră exact cum trebuia, fără ca Wells să fi întrezărit cea mai mică schimbare în evenimente, iar acum, cu romanul în faţa lui, în sfârşit putea să vadă dacă dialogul riscant pe care îl avusese cu sine însuşi pe faleza din Southsea servise la ceva.

Romanul acesta era aproape identic cu al său, dar se bucură să constate că se deosebea prin două lucruri: marţienii nu străbăteau planeta în aeronave sub formă de pisică-de-mare, ci în tripoduri cu înfăţişare de păianjeni sinistri, ceea ce l-ar

fi înfiorat şi mai mult pe cititor. Acele pagini îi retreziseră spaima pe care o îndurase în timp ce fugea de adevăratele tripoduri, într-o viaţă care, chiar dacă uneori îi părea un vis urât, lăsase în sufletul lui un gust amar, suficient de viu, pentru ca, unele nopţi să fie torturat de coşmaruri. Dar înlocuirea aeronavelor cu tripodurile era doar un detaliu irelevant. Motivul pentru care Wells riscase să converseze cu eul său de cincisprezece ani era să-l convingă să schimbe finalul, şi se bucură să vadă că

băiatul îşi respectase promisiunea. Dacă în versiunea lui marţienii cucereau planeta, luând ca sclavi puţinii supravieţuitori, în romanul scris de geamănul său, aceştia erau învinşi la puţine zile de la sosirea lor, deşi nu de Om. Nu, desigur că nu, cum ar fi putut reuşi? Ceea ce îi răpunea pe marţienii puternici erau organismele cele mai nesemnificative pe care Dumnezeu, în infinita sa înţelepciune, le lăsase pe suprafaţa Pământului: bacteriile. Da, după ce toate armele oamenilor eşuaseră, acele organisme microscopice, care îşi luaseră tributul dintre oameni, de la începutul timpurilor, decimându-i fără milă, până când aceştia reuşiră să devină imuni prezenţei acestora, invadaseră organismul marţienilor când aceştia sosiseră pe Pământ, imperceptibile, active şi mortale. Din pricina absenţei germenilor de pe Marte, marţienii nu putuseră să lupte împotriva lor. Se putea spune că erau condamnaţi înainte de a ateriza pe planeta noastră. Plăcut surprins, Wells trebui să admită că băiatul de pe faleză ieşise victorios din provocarea care i-o propusese, găsind o modalitate destul de originală şi surprinzătoare pentru a învinge marţienii, în ciuda maşinăriilor puternice. Nu avea nicio îndoială că cititorului care închidea acea carte, în comparaţie cu a sa, i se năştea un zâmbet de speranţă pe buze. Speranţa la care tânjise Serviss.

De aceea se bucură să vadă că, două luni mai târziu, când geamănul său se duse la masă cu el, la taverna Coroana şi Ancora, ochii ziaristului american nu aruncau acea scânteiere tăioasă de reproşuri. În lumea în care se afla acum şi care

nu era a lui, deşi i se asemăna, în mod suspicios, *Războiul lumilor* nara o invazie marţiană, neaşteptată şi teribilă, de care omul era salvat, în ultimul moment, de mâna lui Dumnezeu, la fel de invizibil ca germenii pe care îi împrăştiase în lume. Era o critică mult mai potrivită şi

mai subtilă împotriva colonialismului britanic excesiv, trebuia să recunoască acest lucru. Deşi raza de speranţă pe care o adăugase la final nu-l împiedicase pe Serviss să scrie *Edison cucereşte Marte,* la fel cum făcuse în propria realitate. Cum deja am explicat mai sus, nuvela lui Garrett P. Serviss pretindea a fi a doua parte a romanului *Războiul lumilor,* iar în aceasta, omul, ca o femeie batjocorită, brăzda spaţiul până la casele marţienilor, cerând răzbunare, cu nesuferitul Edison în frunte. Dublul său merse la masă în acea cârciumă doar pentru a-i reproşa acea îndrăzneală, pe lângă faptul că îi distrugea opera cu cea mai mare cruzime, inclusiv să-i expună ceea ce, într-adevăr, părea acel neruşinat de Edison. Şi ascuns în spatele bărbii, al pletelor de leu şi al ridurilor, adevăratul Wells observă de la o masă izolată întâlnirea între cei doi scriitori. O întâlnire pe care geamănul său pretindea că va fi o ciocnire între două pietre pentru a aprinde focul, dar totul se terminase destul de diferit, cum deja bine ştiţi. Pe când terminară de mâncat, neîntrerupta paradă a halbelor de bere îşi făcuse exerciţiul, înfrăţindu-i ca pe nişte cumetri. Wells îi spionă până ce, clătinându-se şi izbucnind în râs, abandonară taverna. Iar odată ajunşi afară, contrar amintirilor sale, nu luară nicio trăsură pentru a se îndrepta, în grabă, spre muzeu. Din uşa cârciumii, Wells zâmbi, cuprins de o imensă uşurare. În toţi aceşti ani trăise, întrebându-se dacă o fi schimbat viitorul, iar acum, în sfârşit, vedea că da: nu merseseră la muzeu pentru că nu era niciun marţian acolo. El îl anihilase într-un duel pe viaţă şi pe moarte, pe gheţurile îndepărtate ale Antarcticii. Îl spulberase, îl şterse de pe faţa pământului. Poate aeronava lui se înghesuia printre sutele de nimicuri care umpleau Camera Minunilor, dar era evident că lui Serviss nu-i păruse demnă

de a i-o arăta geamănului său, ca marţianul care

provocase tot ceea ce deja ştiţi. Iar acolo se opreau amintirile lui. De acum încolo, îşi spuse Wells, îndreptându-se spre staţia cea mai apropiată pentru a lua un tren spre Weybridge, cu mers mulţumit, tot ce avea să i se întâmple geamănului său era o surpriză şi pentru el.

În tren, scriitorul se întrebă dacă, omorându-l pe Trimis, îi salvase şi pe tovarăşii lui. Era evident că acţiunea lui o salvase pe Jane de acea realitate, pe care, uneori, o urmărea pe străzile Londrei, în timp ce vizita magazinele care îi plăceau sau colindând împrejurimile Worcester Park pe bicicletă, pentru a o vedea întorcându-se mereu acasă şi îmbrăţişându-l pe dublul său, cu un amestec ciudat de gelozie şi satisfacţie. El o salvase pentru ca eul său să se bucure de ea şi de multe ori trebuia să-şi amintească că acel Wells era totodată el, şi trebuia să se bucure că se comporta aşa cu ea, la fel cum s-ar fi întristat dacă nu o mai iubea, lucru care putea să se întâmple, oricât de mult şi-ar fi riscat viaţa pentru a petrece alături de ea restul existenţei sale. Şi deopotrivă îl salvase de acea realitate pe Charles, pe care îi plăcea să-l vadă la intrările teatrelor, un tânăr elegant şi bogat, zâmbind cunoscuţilor cu acea dantură imaculată, strălucitoare, şi îi plăcea să audă, trecând pe lângă el, una din ironiile lui amuzante despre mersul ţării sau alte subiecte de actualitate, ca şi cum cu toate acestea voia să şteargă ultima imagine pe care o avea cu el şi să nu-l mai vadă, fugind murdar şi ciufulit prin canalele Londrei, în timp ce îl urmăreau monştrii înspăimântători. Îi salvase şi pe Murray, şi pe Emma, chiar şi pe căpitanul Shackleton, pe iubita lui, Claire, pe agentul Clayton şi pe acel vizitiu, al cărui nume nu şi-l amintea. Da, oriunde ar fi fost, fie că erau fericiţi sau nu, niciunul nu mai trebuia să îndure vreo invazie marţiană. Puteau să-şi continue vieţile fără ca ceva să-i zăpăcească, cum, pe de altă parte, făceau. Dar pe ceilalţi, pe gemenii acestora din cealaltă realitate, îi salvase? se întrebă. Oare dispăruse

acea lume, se risipise când el îl anihilase pe

Trimis în Antarctica sau gestul lui fusese doar o abatere, o ramificaţie în arborele stufos al timpului? Oare tovarăşii lui or fi rămas pe altă fâşie a universului, suportând consecinţele invaziei marţiene, oricare ar fi fost acestea? Or fi fost prizonierii extratereştrilor? Wells refuza această posibilitate, desigur. Prefera să se gândească că, omorându-l pe Trimis, provocase totodată ca acea linie a timpului să se risipească în infinit. Iar dacă şi-ar fi lipit urechea de pereţii universului n-ar fi auzit, de cealaltă parte, strigătele de durere a celor care rămăseseră blocaţi în infernul vecin. Şi nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat vreodată.

Dar era ceva ce determina ca acea teorie să fie posibilă: amintirile lui, amintirile despre invazie pe care le păstra. Cum putea să-şi amintească ceva ce niciodată nu avusese loc? Wells mereu se jucase cu posibilitatea existenţei universurilor paralele, lumi care încolţeau cu fiecare alegere pe care oamenii o luau, oricât de nesemnificativă ar fi fost. Dacă azi iau prânzul în casă, nu voi păţi nimic, dar dacă decid să iau prânzul în cârciuma Colaridges, voi suferi o indigestie, pentru că am mâncat ceva stricat, iar acea decizie nesemnificativă va face ca viaţa mea să se bifurce, cel puţin, în două realităţi diferite, două realităţi care vor exista deodată, scurgându-se în paralel, deşi eu pot vedea doar una dintre ele. Dar acum nu avea nicio îndoială că lumile paralele existau: dacă nu l-ar fi anihilat pe Trimis, planeta ar fi îndurat invazia marţiană; dar lichidându-l, aceasta nu avea să se mai producă. Deşi asta însemna că acea realitate nu mai exista nici ea? Nu, era prea prezumţios să crezi că ceva nu exista, pur şi simplu, pentru că nu se putea vedea. Realitatea unde se petrecuse invazia existase, el avea probe suficient, astfel că era logic să presupui că exista în continuare pe

undeva, de cealaltă parte a realităţii, pe care acum o locuia. Deci, oricât de mult încerca să se consoleze, gândindu-se că gestul lui îi salvase pe tovarăşii lui, de fapt ştia că era doar un mod de a vedea lucrurile, o perspectivă pe cât de subiectivă, pe atât de scuzabilă. Pentru cei ce rămăseseră în

canale după dispariţia lui, el, pur şi simplu, se evaporase misterios sau poate înghiţit de baltă şi târât departe pe Tamisa. Niciunul nu ştia de fapta lui vitejească, pentru că n-ar fi avut nici cel mai mic efect asupra lor.

Aceasta părea să fie trista realitate şi trebuia să înveţe să trăiască cu ea. Wells încercă să se consoleze, spunându-şi că cel puţin reuşise să construiască o lume unde invazia n-ar fi avut loc niciodată. Strânse ochii şi, încă o dată, cum făcea atunci când se deplasa în timp, se lăsă pradă rememorării amintirilor invaziei, care se depozitau în mintea lui ca cel ce şlefuieşte argintăria. Cu un zâmbet afabil desenându-i-se pe buze, Wells îşi aminti de omul de afaceri, respectiv de opinia care o avea despre el, care se modificase, puţin câte puţin, pe parcursul invaziei. Şi îşi dădu seama că, în doar câteva zile, geamănul său avea să dea peste scrisoarea lui Murray în cutia poştală. Ar fi deschis-o cu degetele tremurânde, la fel cum făcuse în trecut cu invitaţiile de a călători în viitor, în timp ce încerca să ghicească temeiul acelei misive. Dar niciodată n-ar fi bănuit, deoarece nu exista alt motiv decât iubirea, cum el deja ştia. Deşi înţelegea că acea descoperire confuză n-ar fi făcut nicio diferenţă pentru geamănul său, pentru că l-ar fi indignat neobrăzarea cu ajutorul căreia Murray îi cerea ajutorul, pentru a reproduce invazia marţiană, pe care el o descria în roman. Uimit, ar fi citit scrisoarea de mai multe ori, necrezând, dar nu i-ar fi răspuns. Se mulţumea să o păstreze între paginile romanului şi să uite de ea. Îl ura prea mult pe

Murray pentru a-i acorda orice tip de ajutor, oricât de îndrăgostit ar fi fost. Dar el nu îl mai ura. Nu, după tot ceea ce suportaseră împreună, nu-i mai purta pică. Iubirea îl transformase pe omul de afaceri, despuindu-l de egoism, transformându-l într-o persoană în stare să se sacrifice pentru ei. Şi, luându-şi la revedere de la el în canalele Londrei, Wells îi ceruse scuze pentru că nu-i răspunse la scrisoare. Dacă aş primi-o acum, n-aş întârzia să-ţi răspund, îi spusese. Iar exact acest lucru urma să se întâmple două zile mai târziu: avea să

primească scrisoarea din nou. Astfel că, ajungând la el acasă, aşezase o coală de hârtie pe masă, iar deasupra stiloul său, şi contemplă tabloul aleatoriu, în timp ce medita un răspuns. Era evident că nu putea să-l ajute să reproducă invazia marţiană, acel lucru depăşea resursele sale, deşi nici nu ducea lipsă. Îşi amintea cum domnişoara Harlow simţea cu fiecare clipă, în timp ce fugea de marţieni, o afecţiune tot mai mare pentru omul de afaceri, dar mai ales îşi amintea râsul ei, acel hohot sincer care scăpase printre buzele ei în timp ce Murray încerca să mulgă vaca la ferma unde se opriseră, în drum spre Londra. Doar asta trebuia să facă omul de afaceri, nimic mai simplu. Se aplecă peste hârtie, iar cu acea caligrafie răsucită, uşor infantilă, pe care o învăţase după trei ani de practică cu mâna stângă, foarte diferită de vechea lui scriitură cu mâna dreapta, nervoasă şi grăbită, cu întinderi ondulate şi culmi proeminente, începu să mâzgălească una dintre paginile care, dintre toate caligrafiile în oricare dintre cele două existenţe, l-ar fi mulţumit mai mult:

Dragă Gilliam.

Oricât de ciudat ţi-ar părea, mă bucur că eşti îndrăgostit. Totuşi, nu te pot ajuta prea mult, doar te pot sfătui să nu te chinui să reproduci invazia marţiană. Fă-o să râdă. Da, fă astfel încât fata aceea să râdă, fă ca râsul ei

să se împrăştie în aer ca o pungă cu monede de argint. Iar atunci va fi a ta pentru totdeauna.

Te îmbrăţişează cu drag prietenul tău.

George

Apoi o puse într-un plic, iar trei zile mai târziu o trimise prin poştă, cu adresa Călătorii Temporale Murray, scrisă pe spate. Când ajunse acasă, Wells nu putu evita să zâmbească, imaginându-şi grimasa de stupefacţie a chipului schimonosit al lui Murray. Presupuse că omului de afaceri i-ar fi fost

Imposibil să înţeleagă tonul amabil al misivei, respectiv faptul că îl considera prietenul lui, dar nu voia să evite acest lucru. Poate chiar i-ar fi servit să-l facă să înţeleagă că era la fel de minunat şi frumos să găsească adevărata iubire, cât şi un prieten.

XXXXIII

Iar la 1 august, data sosirii marţienilor, H.G. Wells se prezentă foarte devreme pe câmpiile comunei Horsell, pentru a contempla cilindrul care, chipurile, căzuse din cer în noaptea anterioară. Trăsura îl lăsă lângă puzderia de trăsuri şi cabriolete care se înghesuiau la începutul pajiştii, iar după cel îl plăti pe vizitiu, se îndreptă fără grabă spre mulţimea de curioşi ce se zărea în fundal, ascunzând bizarul artefact. Prima dată, datorită faptului că fusese însoţit de agentul Clayton, nu dispusese de suficient calm pentru a admira fiecare detaliu cum i-ar fi plăcut, dar acum avea de gând să admire până la ultima tuşă a acelui tablou, pe care îl pictase cu ceva timp în urmă, în romanul său. Cu zâmbetul mulţumit al unui trecător leneş, Wells

trecu prin mulţimea de oameni care înţesa acel loc, majoritatea venind din Woking şi Chertsey, şi se delectă ascultând titlurile extravagante ale ziarelor, ba chiar îşi permise să sperie căldura dimineţii cu o bere cu ghimbir, la una dintre multele tarabe care mărgineau drumul, înainte de a se apropia de cilindrul marţian.

Când, în sfârşit, ajunse la locul în care, chipurile, se prăbuşise, provocând un crater enorm în nisip, putu vedea că munca lui Murray era impresionantă: reprodusese cilindrul din romanul lui cu o fidelitate absolută. Pentru o vreme, scriitorul admiră enormul artefact cenuşiu, spre care nişte copii

aruncau, timid, pietre. Acum lipsea doar să descopere că omul de afaceri se ascunsese în interior, deoarece dacă, în cele din urmă, se decisese să care acel obiect până acolo, acceptând astfel provocarea Emmei, era pentru că avea intenţia să o surprindă într-un anumit fel. Uitase oare de marţian, încercând să o facă să râdă, cum îi sugerase în scrisoare? Wells nu ştia, dar orice s-ar fi ivit din cilindru nu avea de gând să rateze acest moment.

Chiar dacă cu greu ar fi fost recunoscut din cauza anilor care îl transformaseră, scriitorul rămase departe de agitaţia mulţimii, lângă cei mai temători, iar de acolo aruncă o privire mulţumită în jurul lui. Atunci se descoperi, în primul rând, cu 33 de ani mai puţin, împreună cu agentul Clayton. În acel moment, agentul arăta spre cilindru cu mâna lui metalică, iar geamănul său, îmbrăcat cu un costum îndrăzneţ în carouri, clătina din cap sceptic. Iar la vreo douăsprezece metri spre dreapta, o zări pe Emma, pe care frumuseţea sa fără seamăn o proteja de gloată. Fata americană, care nu mai era o necunoscută pentru el, se apăra de soare cu o umbreluţă şi observa cilindrul cu seriozitate, forţându-se să-şi ascundă dispreţul pe care Murray i-l provoca pentru că nu renunţase să

organizase tot acel spectacol, cu unicul scop de a o cuceri. În schimb, Wells nu-l văzu nicăieri pe milionar, deşi presupuse că dirija spectacolul de undeva, probabil din spatele copacilor, aşteptând momentul propice pentru a interveni.

Dar chiar dacă totul era în ordine, chiar dacă fiecare lucru se afla la locul lui, exact cum îşi amintea, Wells simţi o senzaţie supărătoare de nelinişte, ca un fluture în stomac. Brusc, avu neplăcuta impresie că era ceva nelalocul lui în tot acel spectacol, un detaliu în afara locului, dar nu ştiu care. Scrută totul cu şi mai mare atenţie, încercând să descopere anomalia: oamenii se îmbulzeau în faţa cilindrului, Emma îl privea de la distanţă, rotindu-şi nervoasă umbreluţa, agentul Clayton trecea, în acele momente, prin mulţime pentru a vorbi cu agentul de poliţie, care era responsabil, exact cum

Wells îşi amintea că făcuse prima dată, iar geamănul său rămânea ascultător la locul lui, zâmbind ironic în faţa cilindrului marţian, cu acel costum în carouri lucind în lumina dimineţii… O clipă!, îşi spuse, dintr-odată, cu un acces de spaimă. Asta era! Asta nu se potrivea: costumul, costumul în carouri pe care geamănul îl purta! Înfiorat, Wells îşi aminti că văzuse acel costum în vitrina croitoriei de unde obişnuia să-şi cumpere haine, iar după ce se gândi mai bine, încercând să discearnă dacă acel costum îndrăzneţ era elegant sau ridicol, decisese să meargă la sigur, cumpărându-şi un costum maro închis, cum obişnuia să poarte, pe care îl îmbrăcase exact în acea zi. Dar geamănul îl cumpărase, fiind mai îndrăzneţ şi avusese necuviinţa să îmbrace acel costum pentru a vedea maşina marţiană. Wells îl privi, uimit de îndrăzneala dublului său, care îşi permisese să improvizeze, în loc să îl urmeze orbeşte, şi se întrebă cum putuse să facă un asemenea lucru fără ca universul să nu explodeze în mii de

fragmente, sau măcar să-l străbată vreun fior, asemănător pietrei care loveşte suprafaţa apei. Scriitorul îşi aminti atunci de cicatricea care decora mandibula lui, altă anomalie căreia nu-i acordase importanţă de la început. Iar acele diferenţe insesizabile, chiar dacă nu era modificat nimic esenţial, îi părură copleşitoare, deoarece anunţau că aceea nu era realitatea lui. Nu, nu era. I se asemăna foarte mult, dar se deosebea prin câteva detalii. Doar ce descoperise câteva dintre ele, dar sigur erau mai multe. În timp ce se spiona pe sine însuşi, fusese atât de atent la aspectele importante, încât nu se preocupase de detaliile care, mai exact cicatricea de la bărbie şi aspectuosul costum în carouri, păreau să-i şoptească la ureche că nu se afla în acest univers.

Dar cum era posibil să nu se afle în acest univers? Wells călătorise în timp până în 1829, realizase o modificare suficient de transcendentă pentru a schimba viitorul, apoi călătorise în 1865, un an înainte de naşterea lui, pentru a se întâlni cu lumea pe care el însuşi o modificase. Dar singurele

schimbări care trebuiau să se vadă în jurul lui aveau să fie, evident, cele derivate din anihilarea monstrului şi nu putea crede că geamănul său îşi cumpărase un costum în carouri. Acest lucru putea însemna că, dintr-un motiv de neînţeles, nu se întorsese la propria linie temporală de unde plecase. Nu, se întorsese în altă realitate, asemănătoare, dar nu identică. Wells clătină din cap, în timp ce îl contempla pe agentul Clayton întorcându-se lângă geamănul său. Propriile concluzii îl surprinseseră. Dar poate avea dreptate, la urma urmei. Şi dacă salturile în timp nu se realizau de-a lungul aceleiaşi linii temporale? Şi dacă ceea ce el numea universuri paralele nu germinau cu fiecare modificare efectuată, ci erau deja acolo, create în prealabil? Scriitorul îşi imaginã un univers cu infinite

realităţi suprapuse, ca foile unui aluat, un catalog cu tot ceea ce putea să se întâmple sau să-şi imagineze, ale cărui straturi, în funcţie de proximitate, se deosebeau de cele vecine prin detalii atât de nesemnificative ca un costum în carouri sau atât de transcendente ca anihilarea creaturii din spaţiu. Da, or fi fost lumi unde încă nu se inventase maşina cu aburi sau nu se abolise sclavia sau nu fusese nicio epidemie de holeră sau Shelley nu murise, în urma naufragiului vasului *Don Juan,* iar Darwin se înecase, scufundându-se *Beagle* sau, pur şi simplu, Jack Spintecătorul nu o asasinase pe Mary Kelly în noaptea de 7 noiembrie, ci două zile mai târziu. Posibilităţile erau infinite. Iar în toate acele lumi el ar fi avut un geamăn, ar fi existat un Wells: ar fi existat un Wells aproape identic lui, dar alergic la stridii, respectiv un Wells care n-ar fi fost scriitor, ci profesor, un Wells care ar fi scris nesuferitele romane ale lui Henry James, iar totodată, desigur, un Wells care n-ar fi putut să călătorească în timp. Existau sute, mii, nenumăraţi Wells împrăştiaţi printr-un univers infinit. Iar el putea sări dintr-o realitate într-alta, dispunea. de acel dar?, de acea boală? Sau era, mai bine spus, un blestem? Nu conta. Oricum l-ar fi denumit, adevărul este că îi permitea să sară dintr-o lume într-alta, astfel că nu se deplasase în propriul trecut, ci

În alt trecut, trecutul altui univers. Dar într-un trecut în care Trimisul se prăbuşise şi el în Antarctica odată cu aeronava, iar *Annawan* se împotmolise în gheaţă – pentru că existau mii de realităţi unde acele evenimente nu se întâmplaseră –, un trecut, în cele din urmă, identic cu al său, cu excepţia vreunui detaliu nesemnificativ care nu îi permisese să-şi dea seama că se pierduse în altă realitate. Iar mai apoi, după ce îl anihilase pe Trimis, călătorise într-un viitor paralel, în viitorul universului în care geamănul său purta, cu îndrăzneală, ceea ce el n-ar fi îmbrăcat

niciodată.

Un univers, îşi dădu brusc seama, unde, probabil nimeni nu-l anihilase pe Trimis. Simţind un fior de spaimă, Wells contemplă cilindrul, întrebându-se dacă, la urma urmei, ceea ce se adăpostea în interiorul lui nu era un marţian autentic.

În acel moment, capacul artefactului începu să se desfacă, iar mulţimea se scufundă într-o tăcere unanimă şi reverenţioasă. În primul rând, geamănul său şi agentul îşi întrerupseră conversaţia pe care o aveau, iar amândoi îşi pironiră ochii pe cilindru. Dacă îşi amintea bine, Clayton îl informa pe geamănul său că, în mai puţin de o oră, armata avea să încercuiască cilindrul, iar acesta din urmă încerca să-l convingă că o asemenea desfăşurare de forţe nu era necesară. Dar poate nu era, cum nu fusese nevoie nici atunci, îşi spuse Wells, amintindu-şi raza care fusese lansată de mecanism pentru prima dată, nimerind din plin patru sau cinci oameni, care în doar câteva secunde fuseseră învăluiţi în flăcări, transformând pajiştea într-un abator. Oare avea să se întâmple acelaşi lucru? Nu folosise la nimic că-l omorâse pe Trimis? Wells contemplă cum capacul căzu, în final, pe jos, cu zgomot. Şi simţind cum inima îi sărea din piept, se pregăti să moară, trăsnit de o rază calorică.

Timp de câteva secunde nu se întâmplă nimic. Iar atunci, din interiorul cilindrului se ivi un fel de rachetă, care urcă brusc spre cerul dimineţii pentru a exploda în înălţime cu un vuiet uşor, desenând în aer o floare roşiatică strălucitoare. Imediat, acelei detunături îi urmă o alta, apoi alta şi alta.

astfel încât cerul se transformă într-o grădină de palmieri luminescenţi, trandafiri scânteietori şi zorele strălucitoare. Wells privi uimit, dar cu greu înţelese că cilindrul marţian trăgea focuri de artificii, pentru că din

interiorul său evadă un stol de păsări exotice, un potop de culoare care se împrăştie în toate direcţiile, zburând pe deasupra pălăriilor adunării uimite, ca la o zi de Rusalii păgână. Se auzi în continuare o muzică festivă, despre care, la început, toţi crezură că provenea din interiorul cilindrului, dar melodia se intensifică, obligându-i să-şi întoarcă la unison capetele spre şirul de copaci din apropiere, de unde văzură ivindu-se o trupă de muzicieni. Muzicienii, purtând jachete în culori vii, avansară pe pajişte în pas de defilare, tulburând aerul cu notele vesele ale trompetelor, tobelor şi cimbalelor. Iar în urma acestei trupe, spre surprinderea tuturor, se iviră cu duiumul o duzină de cai, pe ale căror crupe stăteau în echilibru frumoase balerine. În acel moment, fără a da vreo clipă de răgaz spectatorilor, pântecele cilindrului eliberă o mână de fachiri, care începură să scuipe în aer mingi de foc.

Wells contemplă toate acestea cuprins de o stupefacţie copleşitoare, în timp ce un imens sentiment de uşurare şi bucurie îi străbătea trupul. Se pare că nu avea să moară. Nimeni nu avea să moară. Poate că nimerise într-un univers diferit de cel de unde plecase, dar era evident că în acel univers Trimisul nu se prăbuşise niciodată în Antarctica, poate pe altă planetă sau poate era în continuare îngheţat, nefiind găsit de nimeni, sau poate un alt geamăn de-al său, venind din altă realitate, îl exterminase la fel cum făcuse şi el în altă lume. Oricum, cilindrul pe care îl avea în faţa ochilor era lucrarea exclusivă a lui Murray. Adevăraţii cilindrii marţieni, dacă existaseră vreodată în lumea în care se afla, aveau să rămână îngropaţi sub pământ, pe undeva, iar acolo ar fi rămas până ce rugina şi eternitatea i-ar fi fărâmiţat. Cu un zâmbet euforic, uită de această problemă şi încercă să se bucure de spectacolul care se revărsa în jurul lui, deşi nu ştia în ce parte să privească.

deoarece din orice colţ imaginabil, într-o frenetică succesiune de minunăţii, se iveau înghiţitori de săbii, jongleri, bărbaţi cocoţaţi pe tricicluri ciudate, câini dresaţi care dansau pe iarbă, clovni care făceau tumbe şi îşi aruncau tarte, inclusiv iluzionişti care scoteau porumbei din jobene. Iar atunci când nu puteai să te mai temi de ceva, marţianul ieşi din cilindru. Apariţia acestuia provocă un val de hilaritate absolută, pentru că nu era decât o marionetă grotescă, care de-ndată începu să se mişte cu o neghiobie amuzantă în ritmul muzicii. Ceea ce îi uimi pe toţi spectatorii a fost pancarta pe care o ţinea cu tentaculele de cârpă, unde era scris cu litere roşii: „Vrei să te căsătoreşti cu mine, Emma?”. Printre râsete şi aplauze, cei adunaţi acolo se priviră reciproc amuzaţi, încercând să ghicească cine era acea Emma căreia i se adresa mesajul, femeia pentru care acel misterios pretendent organizase toată acea petrecere. Doar Wells o privi pe fătuca aceea cu umbreluţă care, îndepărtată de gloată, privea acel spectacol dat în onoarea sa, fără să ştie ce să mai creadă.

În acea clipă, melodia făcu loc unor emoţionante răpăituri de tobe. Toţi aruncară o privire nerăbdătoare în jurul lor, admirând cilindrul, copacii din fundal, ba chiar privindu-se uimiţi unul pe altul, căutând ceea ce tobele anunţau de fiecare dată, cu entuziasm crescând. Dar nimeni nu privea în direcţia corectă, iar dintr-odată, o umbră enormă, asemănătoare celei unui nor acoperind soarele, se risipi peste pajişte ca o anticipare a nopţii. Toţi ridicară privirea, inclusiv Wells, şi descoperiră cu surprindere un balon aerostatic plutind pe deasupra capetelor lor. Era încă prea sus pentru a putea vedea cine era în balon, observându-i doar baza acestuia, dar imensa sferă, vopsită în verde strident, galben şi turcoaz, afişa un „G” pompos, cu reliefuri bătute în pietre strălucitoare. Abia câteva secunde mai târziu începu să coboare, provocând strigătul publicului. Când se apropie la vreo

doisprezece metri de pământ, din coş căzu un mănunchi de funii colorate, iar pe acestea mai mulţi saltimbanci, îmbrăcaţi ca nişte paji în

livrea, se grăbiră să coboare, executând piruete rapide în aer, când în final, atinseră pământul. Atunci începură să pregătească aterizarea imensului balon, înconjuraţi de un grup pe picioroange, care săltau spectaculos, iviţi de Dumnezeu ştie unde. Puţin câte puţin, mulţimea putu vedea singurul ocupant al balonului, care salută publicul cu un zâmbet larg, pe măsură ce balonul se aşeza pe pământ cu indiferenţa greoaie a unui elefant. După ce se aşează pe pământ, bărbatul coborî din coş maiestuos, ajutat de lacheii saltimbanci. Era un bărbat impresionant de înalt şi slab, aspect pe care Wells nu îl sesizase niciodată, iar scriitorul trebui să admită că, cu atât de multe kilograme mai puţin şi barba îngrijită care îi ascundea chipul, nimeni nu-l putea identifica drept Stăpânul Timpului, în mod tragic decedat în cea de-a patra dimensiune, câţiva ani înainte. Pentru a desăvârşi acel tablou, Murray alesese un costum de un mov strălucitor, un papion galben, care printr-un mecanism misterios se învârtea obsesiv la gâtul său, şi o pălărie mare, cu o calotă albastră, care degaja o fumăraie extraordinară, un fum vopsit în portocaliu ce se ridica în aer ca o omidă nesfârşită. După o ultimă răpăitură dramatică de tobe, se făcu linişte. Necunoscutul păru să caute pe cineva prin mulţime. Când o văzu, îşi scoase pălăria şi îi dedică o reverenţă exagerată. Mulţimea înţelese şi se îndepărtă, construind un tunel care pleca de la necunoscut şi se termina la fata pe cât de uimită, pe atât de frumoasă, care îl privea pe pretendentul ei, neştiind ce să facă. În expectativă, Murray zâmbea, în timp ce papionul său se învârtea în continuare, iar pălăria arunca acel fum fabulos. Trecură câteva secunde îngrijorătoare, pe durata cărora

toţi aşteptară reacţia fetei, moment în care Wells sesiză un zâmbet schiţându-i-se pe buze, un zâmbet care, chiar dacă la început Emma încercă să şi-l reprime, nu întârzie să apară, iluminându-i faţa, iar toţi cei prezenţi acolo putură auzi hohotul de râs cel mai frumos şi cristalin pe care îl ascultaseră vreodată. Sau asta dori să creadă, romantic, Wells, care, în ciuda faptului că nu auzi

râsul din cauza larmei, şi-l amintea perfect pe cel de la ferma din Addlestone. Iar în timp ce grupul de muzicieni sărbătorea gestul fetei, cântând cu însufleţire o melodie veselă, Emma începu să se îndrepte, cu un zâmbet îndrăzneţ, spre bărbatul care o aştepta lângă imensul balon colorat, bărbatul cel mai mare, mai extravagant şi cel mai îndrăgostit pe care îl văzuse vreodată. Pe măsură ce ea avansa, mulţimea entuziasmată refăcea rândurile în spatele ei, înconjurând perechea într-o mare de aplauze şi urale, ascunzând-o vederii lui Wells, dar scriitorul nu mai avea nevoie să vadă altceva. El cunoştea finalul acelei poveşti mai bine decât propriii protagonişti: fata s-ar fi îndrăgostit, în final, de Murray, fie că voia sau nu. Wells nu avea nici cea mai mică îndoială, deoarece o văzuse aşezându-se în braţele milionarului, ca o vrabie în propriul cuib, pentru a muri alături de el, demonstrând o dragoste despre care până atunci nu crezuse că ar putea exista decât în mintea scriitorilor romantici şi a tinerelor care îi citeau. Dar exista. Iar o astfel de iubire avea să se nască în toate universurile, chiar dacă numărul acestora ar fi fost infinit. Nu putea fi altfel. Îi părea imposibil să existe vreo realitate unde ceva atât de minunat, un sentiment atât de intens şi inevitabil să nu se lege între ei.

Atingându-şi borul pălăriei cu mâna, Wells îşi luă la revedere de la îndrăgostiţi. Apoi se întoarse, îndepărtându-se de hărmălaie, se îndreptă spre locul unde erau parcate şaretele, sperând să poată lua vreuna care să-l ducă în

Weybridge. Deja văzuse tot ceea ce voia. Cu paşii săi de bătrân, traversă puhoiul de oameni care veneau spre pajiştea unde aterizase cilindrul, surprinşi de muzica festivă care provenea de acolo, zâmbind mulţumit de cum se petrecuse totul. Cel puţin în acel univers bietele sale oase, obosite să rătăcească prin lume, găsiseră, în sfârşit, un loc de odihnă, un cuib care părea să-l primească fără prea multe întrebări, ca pe puiul de cuc. Şi trebuia să admită că era unul dintre cele mai reuşite universuri imaginate vreodată. Spera doar să rămână acolo până la sfârşitul zilelor, care nu aveau să fie prea multe, bucurându-se

În izolarea sa de briza blândă a fericirii, cu ajutorul căreia acea din urmă scenă îi inundase inima, fără ca darul lui să-l oblige la o ultimă şi intempestivă călătorie, năruindu-i deopotrivă traseul final al vieţii sale extravagante şi furtunoase. Iar când observă spoiala de irealitate pe care Creatorul o aruncase asupra existenţei sale, Wells nu putu ezita ca buzele lui să nu deseneze o grimasă de suspiciune amuzată. Părea ca şi cum, în celălalt univers unde îşi începuse viaţa, toate lucrurile se învârteau în jurul lui, afectându-l oarecum. Sau ca să folosesc cuvintele Trimisului, din canalizările Londrei: lucrurile se petreceau prin el. O fi fost toate acelea legate în mod misterios de condiţia lui de scriitor? Poate în realitatea de unde provenea, în universul unde se născuse, scriitorii erau ca nişte clarvăzători care aduceau la lumină prin scriitura lor adevărul ascuns despre lume, nu doar ceea ce nimeni nu vedea, ci şi ceea ce încă nu se întâmplase. Nişte indivizi, al căror inconştient ar fi fost conectat, în mod misterios, la univers, de toate părţile lui, iar astfel puteau privi în spatele cortinei. Nişte indivizi care s-ar fi dedicat să compună condici ale lumii în singurătatea birourilor lor, pentru că nimic nu exista, nimic

nu era, până ce cuvântul nu îl numea. Exista oare, printre grămada de lumi posibile, una unde romanele lui Jules Verne puteau fi realitate? Probabil, deşi, din fericire, nu trăia în nicio realitate care să se transforme după bunul plac al franţuzului agasant. Dar se consola ştiind că, din acelaşi motiv, erau şi alte universuri unde scriitorii erau doar nişte creaturi normale care duceau vieţi normale. Şi cel puţin o lume, dacă nu mai multe, unde Trimisul n-ar fi ajuns niciodată, o lume unde n-ar fi existat extratereştri printre oameni, o lume unde omul, probabil, ar fi bănuit existenţa unei vieţi inteligente pe alte planete din cosmos, dar n-ar fi avut prea multe dovezi decât o mână de mărturii greu de crezut, care ar fi alimentat doar revistele de senzaţie. O lume unde singurele invazii s-ar fi petrecut în romanele imaginate de scriitori, în timp ce priveau firmamentul, încercând să descopere secretele acestuia.

Wells se opri pentru câteva secunde pentru a-şi odihni picioarele îmbătrânite, visând la acea lume frumoasă şi grijulie, unde n-ar fi existat acele forţe centripete misterioase, care se încăpăţânau să-l târască întotdeauna în vârtejul evenimentelor, pe care el însuşi le prezicea. Poate erau multe asemenea lumi, locuite de gemenii lui, care se bucurau de vieţi liniştite, lipsite de atâtea responsabilităţi cosmice. Se bucură nespus pentru ei, nu fără o anumită invidie, dar în acelaşi timp se întristă pentru toţi gemenii lui, care ar fi locuit în universuri similare cu universul său original, suferind de aceeaşi boală, purtându-şi acelaşi blestem. Câţi dintre aceştia se aflau în aceeaşi stare ca el, exilaţi din realitatea lor, nişte străini în alte lumi, transformaţi în olandezi zburători care niciodată nu s-ar fi întors de unde au plecat, deoarece fuseseră condamnaţi să rătăcească pentru totdeauna prin oceanele timpului multiplu? Evident, mulţi dintre ei. De fapt, îi era greu să precizeze de unde venea el mai exact,

deoarece pe parcursul primei călătorii, la ferma din Addlestone, trebuie că sărise într-un univers diferit, întorcându-se mai apoi în trecut, dar în trecutul unei terţe lumi, o lume pe care unul din gemenii săi doar ce o părăsea, lăsându-i patul încălzit. Or fi fost sute, mii, iar Wells se înfioră, gândindu-se în câte din acestea ei realizaseră vreo schimbare în universurile unde debarcaseră, convins că nu toate acele modificări or fi fost pozitive, cum făcuse el în altă lume, iar ca să fim corecţi, se datora mai degrabă norocului decât îndemânării sale. El reuşise acest lucru, da, deşi doar bunul Dumnezeu ştia cum. Dar în alte lumi n-ar fi reuşit, probabil ar fi înrăutăţit totul… În multe dintre acestea, cel mai probabil ar fi provocat o hecatombă! Poate, reflectă consternat, de acolo provenea vechea şi obsesiva spaimă pentru soarta omenirii, acea certitudine care îl însoţise dintotdeauna, chiar înainte de a trăi invazia marţiană, privind inevitabila dispariţie a omului. Poate, reflectă scriitorul, în ciuda faptului că nu cunoştea niciun alt geamăn de-al său – în afara lui Wells provenind din acea

realitate, cu care vorbise pe faleza din Southsea când era doar un băiat –, toţi dispuneau de un fel de conştiinţă comună, de cunoştinţe multiple şi inconştiente, aproape intuitive, care îi făceau să se teamă sau să deplângă faptele văzute prin ochii altora. Câţi dintre gemenii săi or fi asistat la dispariţia Omului?, se întrebă îngrozit. Cel puţin cunoştea unu care ar fi trebuit să asiste la un eveniment apocaliptic, dacă nu ar fi fugit din realitatea sa: el însuşi. Chiar dacă spera din toată inima să-şi fi ispăşit acea vină, să fi compensat neghiobia lui, călătorind în acea lume unde îi spulberase Trimisului orice oportunitate de a trăi în pace, câştigându-şi, în acest fel, iertarea universală sau ceea ce îl putea izbăvi, dar. Oare în câte lumi, neghiobia sau ineficacitatea scriitorului H.G. Wells o fi fost

vinovată de dispariţia Omului? Iar de fiecare dată, o fi reuşit să salveze altă lume în compensare? Oare balanţa era înclinată în favoarea lui? Dar groaza nu se încheia acolo, se gândi, deoarece nu putea avea îndrăzneala de a se crede unic, nici măcar în blestemul său… Clayton deja îi spusese că el cunoscuse alţi călători în timp. Astfel că existau multe alte persoane infectate de acea boală ciudată, mulţi călători necunoscuţi, ascunşi printre ramurile acelui copac stufos al universurilor. Oare, în acel moment, călătoreau dintr-o lume într-alta, poate cu intenţii mai rele sau mai perfide decât ale sale? Wells clătină din cap uşor, recunoscând prin pâcla acelei groaze, acea cunoscută şi atât de visată furnicătură în vârful degetelor: acolo era material pentru un nou roman. Oh, da, un mare roman. Dar el nu mai era scriitor, îşi spuse cu melancolie, în timp ce îşi continua drumul spre trăsură. Nu mai avea nici forţe, nici mulţi ani de trăit, pentru a scrie vreun roman, nici pentru a salva sau a distruge vreo altă lume, sau mai multe, sau chiar va pieri să doboare întreg arborele universal. El, chiar dacă omenirea nu, avea să dispară în scurt timp, iar probabil restul gemenilor săi ar fi simţit soarta lui ca mângâierea unei pene de corb pe spate.

Totul era posibil într-un univers infinit, trase el concluzia, în timp ce se întorcea pentru a privi pentru ultima dată, de la distanţă, balonul şi mulţimea veselă care îi înconjura. Şi, zărindu-i pe îndrăgostiţi, înconjuraţi de oameni, Wells zâmbi din nou. Măcar de-ar fi fost adevărat la ce se gândise câteva clipe mai devreme, când văzu înflorind un zâmbet pe buzele fetei. Ce bine ar fi ca iubirea lui Murray şi a Emmei să fie singurul lucru care să rămână intact în peisajul schimbător al universului. Ce bine ar fi să nu poată fi ştearsă de niciuna din nenumăratele realităţi posibile. Ce bine ar fi să nu aibă altă opţiune decât să se îndrăgostească unul de celălalt în fiecare univers, în

fiecare realitate, în fiecare din lumile unde privirile lor s-ar fi întâlnit.

Collado Villalba, Mai 2010-Iulie 2011

Mulţumiri

Mai întâi aş vrea să le mulţumesc editorilor mei, lui David Trías şi Emiliei Lope pentru entuziasmul pe care l-au arătat faţă de acest proiect nebunesc încă din primul moment în care le-am vorbit despre el, când încă nu scrisesem nici măcar un rând. Şi aş vrea să le arăt recunoştinţa mea că şi-au păstrat entuziasmul şi după ce au citit această carte.

Fireşte, îi mulţumesc din suflet agentului meu literar, Antonia Kerrigan, şi lui Hilde Gersen pentru eficacitatea lor supranaturală şi de asemenea mulţumiri celor din echipa lor minunată. Datorită lor, pot spune că un roman care iese din mâinile mele ajunge pe mâini şi mai bune.

Dar un roman nu este citit doar atunci când este terminat. Aşa cum oricine poate deduce răsfoind pagina de mulţumiri, ce în mod obişnuit apare la sfârşitul cărţilor, noi, scriitorii, ne bazăm pe oamenii pe care îi lăsăm să ne citească manuscrisele ca să ne sfătuiască şi să ne orienteze, căci doar un geniu poate scrie de unul singur. Cât mă priveşte, unul dintre aceşti oameni de bază este Lorenzo Luengo, care, de când ne cunoaştem, este cititorul necruţător a tot ce iese de sub peniţa mea, cel care mă ajută, cu o crudă sinceritate, să cizelez tot ceea ce scriu, motiv pentru care, de-a lungul timpului, am căpătat obiceiul de a-i da să citească tot ce scriu, nutrind în secret speranţa că poate într-o zi va da bunul de

tipar vreunei ciorne scrise de mâna mea. De aceea nu pot să nu-i fiu recunoscător pentru criticile aduse, dar şi pentru umorul cu care mi le transmite, pentru ca eu să le pot digera mai uşor. Prieteni ca el fac mai suportabilă teribila singurătate a muncii de scriitor.

Scriind acest roman am descoperit că se poate ajunge şi mai departe, că această singurătate poate dispărea definitiv doar dacă încerci s-o împarţi cu cineva. Până de curând acest lucru mi se părea imposibil, ca şi multe alte lucruri ce mi se păreau de necrezut înainte de a o cunoaşte pe ea. M.J. nu a pregetat să se refugieze împreună cu mine în interiorul acestui roman şi acolo a aprins un foc la care să ne putem adăposti de gerurile vieţii, ce nu au fost puţine. Acum ştiu că n-am să mai scriu niciodată singur. Iar cum mulţumirile pe care i le aduc zilnic nu mi se par suficiente, vreau să-i mulţumesc şi aici nu numai pentru infinita răbdare de care a dat dovadă în a-mi suporta ifosele, nervii, anxietatea, inerente muncii creatoare, dar şi pentru sentimentul de siguranţă pe care în fiecare dimineaţă îl găseam în ochii ei şi care îmi transmitea certitudinea că, dacă eu m-aş fi rătăcit, ea ştia drumul spre casă. În vreun univers în care privirile noastre nu s-ar fi întâlnit, acest roman ar fi fost cu totul altfel. Dar ce mai contează? Sunt convins că nu există niciun univers în care acest lucru să nu se întâmple.

Harta timpului

Félix J. Palma

Titlul original: El mapa del tiempo Limba originală: spaniolă Traducere: Ana Maria Tamaş

Londra, 1896. Nenumăratele invenţii din epocă îl fac pe om să creadă că ştiinţa este în stare să atingă

imposibilul, aşa cum demonstrează apariţia companiei Călătorii Temporale Murray, capabilă să transforme în realitate visul oricărui muritor: călătoria în timp. H.G. Wells trezise deja această dorinţă în conştiinţa societăţii victoriene, în urmă cu un an, prin publicarea romanului său *Maşina Timpului.* Dintr-odată, omul secolului al XIX-lea are posibilitatea de a călători în alte vremuri, aşa cum face Claire Haggerty, o tânără înstărită, dar veşnic nemulţumită, convinsă că niciunul dintre pretendenţii ei nu-i poate oferi iubirea adevărată. Starea ei constantă de insatisfacţie o va face să călătorească în anul 2000, unde îşi va găsi sufletul pereche.

Romanul *Harta timpului* de Félix J. Palma este un roman de excepţie, la graniţa mai multor genuri literare. Este emoţionant, ameţitor, vijelios, cu un fir epic complex ce combină răsturnările de situaţie, descoperirile şi aventurile uimitoare, toate într-un ritm care-l lasă pe cititor fără respiraţie.

Félix J. Palma (1968, Sanlúcar de Barrameda) este scriitor, jurnalist şi critic literar; de asemenea, ţine ateliere de scriere creativă şi, ocazional, e consultant editorial. Povestirile lui au apărut în numeroase publicaţii, câştigând premii importante precum Gabriel Aresti, Alberto Lista, Miguel de Unamuno sau Premiul Tiflos de Libro de Cuento. A debutat ca romancier cu o carte pentru adolescenţi – *La Hormiga que quiso ser Astronauta* (2001), urmat de *Las corrientes oceánicas* (recompensat cu Premiul pentru roman Luis Berenguer, în 2005) şi *El mapa del tiempo* (2008).

Romanul *Harta timpului* a câştigat prestigiosul Premiu Ateneo de

Lasă-mă să intru

John Ajvide Lindqvist

Titlul original: Lât den rätte komma în Limba originală: suedeză Traducere: Gabriella Eftimie

În toamna anului 1981, suburbia Blackeberg este scena unor întâmplări violente.

Poliţia descoperă trupul neînsufleţit al unui băiat, golit de sânge, şi presupune că e vorba de o crimă ritualică.

Oskar, un puşti de 12 ani, crede că a venit, în sfârşit, momentul răzbunării pentru umilinţele pe care le îndură zi de zi la şcoală.

Dar răzbunarea nu e singurul lucru care îl preocupă. Lângă el s-a mutat cineva: Eli, o fată care, deşi n-a mai văzut niciodată un cub Rubik, este capabilă să-l rezolve pe loc.

Totuşi, Oskar simte că ceva nu este în regulă cu ea, că e o fiinţă stranie. Şi nu iese din casă decât noaptea…

Lasă-mă să intru răstoarnă toate clişeele legate de vampiri, fiind în acelaşi timp o lectură seducătoare şi şocantă, care satisface şi cititorul de „pulp”, dar şi degustătorul exigent de literatură „genre”.

John Ajvide Lindqvist s-a născut pe 2 decembrie 1968, în Blackeberg, Suedia. Cartea sa de debut, *Lasă-mă să intru,* îmbină detalii realiste şi psihologice cu o atmosferă întunecată şi halucinantă, depăşind cu mult convenţionalismul romanelor „horror”. Cartea a fost ecranizată în 2008, filmul cu acelaşi titlu primind numeroase distincţii.